

КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

НЕЛСЪН ДЕМИЛ

Творчеството на Демил
е уникално и незабравимо!

— *Ню Йорк Таймс* —

ЗЛАТНИЯТ БРЯТ

НЕЛСЪН ДЕМИЛ ЗЛАТНИЯТ БРЯГ

Превод: Диана Николова

chitanka.info

Ако за пръв път четете Демил, „Златният бряг“ е добър избор да опитате завладяващата сила на неговите романи.

„Златният бряг“ изследва света на властта и богатството.

Той представлява един оригинален поглед върху организираната престъпност — също като в „Кръстника“ — само че с повече хумор и стил.

„Златният бряг“ е обявен за класика в жанра — едно неповторимо забавление, което не се забравя...

*На моите трима бъдещи автори
Райън, Лорън и Алекс*

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Даниел и Елън Барбиеро, че споделиха с мен неоценими проникновения в живота на Златния бряг, както и на Одри Рандъл Уитинг за това, че сподели с мен познанията си за историята на Златния бряг.

Бих искал да засвидетелствам своята благодарност и на Хари Мариани за щедрото му гостоприемство и подкрепа.

Искам да благодаря също и на Пам Карлета за неуморната ѝ професионална работа върху ръкописа на тази книга.

И още веднъж моята дълбока благодарност към Джими Демил — редактор, публицист и добър приятел.

*„Човек живее не само личния си живот
като индивид, но така също и съзнателно или не
живота на своята епоха и на съвременниците
си.“*

Томас Ман,
„Вълшебната планина“

ЧАСТ I

*Самите Съединени щати в своята
същност са най-великата поема...*

Уолт Уитмън,
Предговор към „Стръкчета
трева“

1.

С Франк Белароса се запознах през една слънчева априлска събота в разсадника на Хикс, от който местното дворянство се снабдяваше в продължение на повече от сто години. И двамата тикахме червени колички, натоварени с растения, торове и други подобни към колите си, паркирани отсреща.

Той ми извика:

— Мистър Сатър? Джон Сатър, нали?

Огледах човека, който приближаваше към мен; бе облечен във висящи като чувал работни панталони и синьо горнище на анцуг. Първоначално помислих, че е някой от разсадника, но когато дойде по-близо, разпознах лицето му, което бях виждал във вестниците и по телевизията.

Франк Белароса е една знаменитост, с която сигурно не бихте желали да се срещнете нито случайно, нито по какъвто и да е повод. Той е един изключително забележителен американец, всъщност гангстер. В някои части на света човек като Белароса би бил постоянно преследван от полицията, в други — приеман даже в президентския дворец, но тук, в Америка, той се подвизаваше в онази част от обществото, с право наречена „подземен свят“. Той е колкото незаловен и неосъден престъпник, толкова и цивилен гражданин и данъкоплатец. Хора като него има предвид федералният прокурор, когато казва на пуснатите под гаранция: „Не влизайте в контакти с общоизвестни престъпници“.

И тъй, докато този прочут представител на „подземния свят“ приближаваше към мен, аз тънех в недоумение откъде може да ме познава, какво иска и защо ми протяга ръка. Все пак поех ръката му и казах:

— Да, аз съм Джон Сатър.

— Казвам се Франк Белароса. Аз съм новият ви съсед.

(Какво?)

Мисля, че лицето ми не промени изражението си, но сигурно съм трепнал.

— А — казах, — това е...

(Ужасно.)

— Аха, радвам се да се запознаем — рече той.

И тъй, поговорихме с новия ми съсед около минута-две и разгледахме взаимно покупките си. Той бе взел домати, патладжан, пипер и босилек, а аз — слабонога и невен. Мистър Белароса отбеляза, че би трябвало да садя нещо, което се яде. Отвърнах му, че аз се храня с невен, а жена ми — със слабонога. Той сметна това за забавно.

Стиснахме си ръцете за довиждане, без да определяме кога ще се видим пак, и аз се качих в моя форд мустанг.

Срещата ни се състоя при най-обикновени ежедневни обстоятелства, но като запалих двигателя, за миг почувствах някакво необичайно прозрение в бъдещето и никак не ми хареса това, което видях.

2.

Напуснах разсадника и се отправих към къщи.

Може би ще е полезно да знаете някои неща за района, в който Франк Белароса бе решил да се премести със семейството си. Това е, бих казал, най-прекрасното кътче на Америка, пред което квартали като Бевърли Хилс или Шейкър Хайтс например изглеждат като купчина типови жилища.

Този район по нищо не прилича на кварталите в градовете и на предградията. Всъщност той представлява нещо като колекция от построени през колониалния период вили и огромни имения, разположена върху тази част от Ню Йорк, която се нарича Лонг Айленд. Географски това е северното крайбрежие на острова, но областта е позната в страната и в чужбина под името Златния бряг, макар че дори посредниците при продажбата на недвижими имоти не признават това гласно.

Тук властват старите пари, старите фамилии, старият обществен етикет и старите схващания за това кой има право да гласува, да не говорим за това кой има право да притежава земя. Златният бряг съвсем не е пасторалната демокрация на Джеферсън.

Новозабогателите, които желаят да си купят жилище и знаят що за място е това, с право се въздържат, когато някоя от тези огромни аристократически къщи бива обявена за продан поради финансови затруднения. Те или се отказват и купуват нещо по южното крайбрежие, където биха се чувствали по-добре, или ако все пак се решат да купят част от Златния бряг, вършат това с доста голямо притеснение, защото усещат, че няма да са си на мястото и че е за предпочитане да не се опитват да заемат даже чаша уиски от хората, които живеят в съседното имение.

Но, смятах аз, човек като Белароса едва ли е наясно с какви богоподобни колоси на обществото ще бъде заобиколен и сигурно съвсем не съзнава, че стъпва върху един вид свещена земя.

Ако пък Франк Белароса знаеше всичко това, значи не го е грижа, което е още по-интересно. За няколкото минути, през които

разговаряхме, ми се стори, че този човек изпитва някакъв първобитен възторг от живота, нещо подобно на това, което чувства войник от понизша цивилизация, настанил се в огромната вила на победен от него благородник.

Белароса, както сам каза, бе купил съседното имение. Моето се казва Станхоуп Хол, а неговото — Алхамбра. Големите къщи тук имат имена, а не номера, но за да улесним взаимоотношенията си с американската държавна поща, пълният ми адрес действително включва улица „Грейс Лейн“ и някакво официално регистрирано селище — Латингтаун. Имам и пощенски код, който обаче, както много от съседите ми, рядко използвам, като вместо него се пише старото обозначение Лонг Айленд; и така, моят адрес е следният: Станхоуп Хол, Грейс Лейн, Латингтаун, Лонг Айленд, Ню Йорк. И си получавам пощата.

Жена ми Сюзън и аз всъщност не живеем в самата къща Станхоуп Хол, която представлява грамада от върмонтски гранит, произведение на изящните изкуства, с 50 стаи, за което само сметките за отопление биха ме разорили още до месец февруари. Живеем в къщата за гости, една по-скромна сграда с петнайсет стаи, построена в началото на века в стила на английските феодални имения. Тази къща за гости жена ми получи от родителите си като сватбен подарък заедно с още десет акра от общо двестате акра земя на Станхоуп.

Пощата се получава във вратарската къщичка, една по-непретенциозна каменна постройка с шест стаи, в която живеят Джордж и Етел Алърд.

Семейство Алърд са от категорията на тъй наречените пенсионери, което ще рече, че някога са работили, но вече не вършат кой знае какво.

Джордж е бившият управител на имението, нает от бащата на жена ми Уилям и от дядо ѝ Август. Жена ми е от рода Станхоуп. Сега никой не живее в огромната къща с петдесет стаи и Джордж е нещо като пазач на цялото имение от двеста акра площ. Той и Етел живеят безплатно във вратарската къщичка на мястото на вратаря и жена му, които напуснаха през петдесетте години. Джордж се справя някак си с ограничения семеен бюджет. Чувството му за професионална етика продължава да е силно, макар тялото му вече да не е. Оказва се, че аз и Сюзън помагаме на семейство Алърд повече, отколкото те на нас, но

подобна ситуация не е необичайна тук. Джордж и Етел се грижат най-вече за площта около портите, като подкастрят живия плет, боядисват вратите от ковано желязо, подрязват бръшляна по стените на имението и на вратарската къщичка, а пролетно време пренасаждат цветните лехи. Другата част от имението е оставена в Божиите ръце — до второ нареждане.

Завих по „Грейс Лейн“, поех по чакълестата алея и спрях пред портите, които обикновено оставяме отворени за по-удобно, тъй като чрез тях единствено има достъп до „Грейс Лейн“ и широкия свят около нас.

Джордж се приближи с лека походка, като бършеше ръце в зелените си работни панталони. Отвори ми вратата, преди аз да успея, и каза:

— Добро утро, сър.

Джордж е от старата школа, останка от онова малобройно съсловие професионални прислужници, което успя да просъществува за съвсем кратко време при великата ни демокрация. В някои случаи може и да съм сноб, но раболепието на Джордж понякога ме кара да се чувствам неловко. На жена ми, която е родена богата, това не ѝ прави впечатление и въобще не го забелязва. Отворих багажника на мустанга и казах:

— Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, сър, разбира се.

Той взе сандъчетата с невен и слабонога и ги остави на тревата до чакълестата алея. След това каза:

— Станали са чудесни тази година, мистър Сатър. Добре сте ги избрали. Тези ще ги посадя тук, около портите, а след това ще ви помогна и за вашата градина.

— Мога да се оправя и сам. Как е мисис Алърд тази сутрин?

— Добре е, мистър Сатър. Много мило от ваша страна, че се интересувате.

Разговорите ми с Джордж са винаги малко сковани, освен ако той не се е подкрепил с няколко чашки.

Джордж е роден в имението Станхоуп преди около седем десетилетия и детските му спомени са от бурния период на двайсетте години, голямата криза и залеза на златния век през трийсетте. След краха през 1929-а година пак е имало забави, балове, регати и

състезания по поло, но, както ми каза Джордж веднъж в момент на откровение, „хората се бяха отчаяли, загубиха доверие в себе си, а и войната окончателно сложи край на добрите времена“.

Бях научил всичко това от учебниците по история и чрез нещо като осмоза, която се осъществява, ако човек тук.

Но Джордж знае повече подробности и има лични впечатления от историята на Златния бряг и ако е на няколко чашки, може да ви разкаже любопитни истории из живота на великите фамилии: кой с кого спял, кой кого застрелял от ревност или кой се е самоубил от отчаяние. По тези места е съществувала и донякъде все още съществува нещо като мрежа на слугите, където подобен род информация служи като входен билет за събиранията им в кухните на запазените огромни къщи, във вратарските къщички или в местните работнически кръчми. Това е нещо като американски вариант на ирландските скоропоговорки тук и Бог знае какво ли още говорят за Сюън и за мен.

Дискретността може и да не е между достойнствата на Джордж, но затова пък лоялността е; дори веднъж го чух да казва на един работник, който беше дошъл да подреже дърветата, че е приятно да се работи за семейство Сатър. Всъщност той не работи за мен, а за родителите на Сюън — Уилям и Шарлот Станхоуп, които са се оттеглили в Хилтън Хед и се опитват да облекчат товара на Станхоуп Хол, преди той да ги е потопил. Но това е друга история.

Етел Алърд е също една друга история. Тя винаги се държи коректно й любезно, но под тази повърхност непосредствено кипи натрупан класов гняв. Съвсем сигурен съм, че трябва само някой да развее червеното знаме, за да се въоръжи Етел Алърд с камъни от алеята и да се отправи към къщата ми.

Бащата на Етел, доколкото разбрах, бил преуспяващ съдържател на магазин в селището, който обаче бил разорен от богатите си клиенти, които първо му дали лоши съвети къде да си влага парите, а след това не му се издължили за доставените стоки. Не му платили, защото на практика те също били разорени. Това, разбира се, се случило през 1929 година и оттогава насам всичко се е променило. Предполагам, че хората от по-нисшите съсловия са се почувствали излъгани от богатите, които не само че фалирали, но след това някои от тях са се напивали до смърт, други се застрелвали, трети се

хвърляли през някой прозорец или просто изчезвали, като изоставяли къщите, дълговете и честта си. Трудно се изпитва съжаление към богатите, затова мисля, че разбирам гледната точка на Етел.

Но днес, около шейсет години след „големия крах“ може би е време да се изследват някои останки от тази катастрофа.

Ако ви се стори, че това място не е в Америка, уверявам ви, че е; само външността му и пейзажът наоколо са малко различни.

Джордж ми говореше:

— Както ви казах оня ден, мистър Сатър, някакви младежи са нахълтали преди няколко нощи в Хол и са се забавлявали...

— Направили ли са много поразии?

— Не много. Навсякъде бяха пръснати бутилки от алкохол и намерих едно пакетче от... онези неща...

— Презервативи.

Той кимна.

— Изчистих всичко и наместих шперплата на прозореца, през който са влезли, но бих искал да сложим на негово място метален лист.

— Поръчай го. Включи го в сметката ми за склада за дървен материал.

— Да, сър. След като вече е пролет...

— Да, знам.

Хормоните заиграват и местните красавици са в разгара си. Да си призная, някога и аз обичах да се вмъквам в изоставени имения. Малко вино, няколко свещи, радио транзистор на вълните на WABC и може би дори огън в камината, макар че това вече ни издаваше. Нищо не може да се сравни с любов сред руините.

Стана ми интересно, че презервативите са отново на мода.

— Някакви следи от наркотици?

— Не, сър. Само алкохол. Сигурен ли сте, че не искате да се обадя в полицията?

— Да.

Местната полиция изглеждаше доста заинтересована от проблемите на дворянството, но на мен ми се струваше глупаво да стоя сред една огромна изоставена къща, заобиколен от полицаи, които се опитват да проявяват съчувствие. Така или иначе, нямаше големи щети.

Качих се в мустанга и преминах през портите, докато гумите скърцаха по изтънелия чакъл. За да се поднови този ерозиран горен слой на алеята, който е само два сантиметра и половина, ще трябва петстотин кубика натрошен пясъчник по шейсет долара единия. Реших, че трябва да пиша на тъста си за тази „приятна“ новина.

До жилището ми — къщата за гости — се стига, като се кара около двеста метра по главния път, а след това се свива около петдесет метра навътре по едно разклонение на едноточна алея, което също има нужда от чакъл. Самата къща е в добро състояние; всъщност камъкът ѝ, доставен от Котсуолд, аспидовите плочи на покрива, обкованите с мед рамки на прозорците и канализационните тръби не се нуждаят от поддръжка и са почти толкова добри, колкото алуминиевите обшивки на сградите и винилпластовите прозорци.

По стените пълзи бръшлян, който ще трябва да се подреже, когато започне да пуска бледозелените си филизи, а зад къщата има розова градина, която допълва впечатлението, че се намирате в Англия.

Колата на Сюзън — зелен спортен „Ягуар ХJ-6“, подарък от родителите ѝ, бе спряна на обръщането. Още едно наследство от „добрата стара Англия“. Хората тук, изглежда, са англофили; това върви със земята.

Влязох в къщата и извиках:

— Лейди Станхоуп!

Сюзън се обади откъм розовата градина и аз излязох през задната врата. Тя беше там, седнала в чугунен градински стол. „Само жените — помислих си — могат да седят в тези неща.“

— Добро утро, милейди. Мога ли да ви наруша спокойствието?

Тя пиеше чай и от чашата се виеше пара в хладния априлски въздух. В лехите между голите розови храсти бяха напъпили жълти минзухари и кремове, а върху слънчевия часовник бе кацнала синя птица. Много ободряваща гледка, като изключим това, че Сюзън бе в мрачно настроение и не ѝ се говореше много. Попитах я:

— На езда ли си била?

— Да, Шерлок. И затова съм с костюма си за езда и мириша на кон.

Седнах до желязната маса пред нея.

— Не можеш да познаеш кого срещнах в разсадника.

— Не, не мога.

Наблюдавах съпругата си за момент. Тя е удивително красива жена: има огненочервена коса, сигурен признак на лудост според леля ми Корнелия, и котешки зелени очи, които са така поразителни, че хората не могат да откъснат погледа си от тях. Кожата ѝ е леко посипана с лунички, а устните са малко издадени напред, като че ли нацупени, което веднага предизвиква у мъжете мисли за точно определен вид секс. Тялото ѝ е толкова гъвкаво и стегнато, колкото би могъл да иска всеки мъж от четирийсетгодишната си съпруга, която му е родила две деца. Тя би ви казала, че тайната за това здраве и щастие се крие в непрестанното яздене — през лятото, есента, зимата и пролетта, в дъжд, сняг или слънце. Лудо съм влюбен в тази жена, макар че има моменти, като сегашния например, когато тя е в лошо настроение и се държи хладно. Леля Корнелия ме бе предупредила и за това.

— Срещнах новия ни съсед.

— Кой? ХРХ Тракинг кампъни ли?

— Не, не.

Подобно на много от големите имения според местните сведения Алхамбра също бе станала собственост на някаква корпорация. Продажбата бе извършена през февруари срещу пари в брой, а документите по сделката бяха публикувани седмица по-късно. Посредникът твърдеше, че не знае чии са основните капитали, но като се комбинираха разследвания и слухове, кръгът от потенциални купувачи се стесни до иранците, корейците, японците, южноамериканските наркотрафиканти или мафията. Това в общи линии изчерпваше вариантите за възможни кошмари. И действително всички споменати по-горе бяха се сдобили неотдавна с къщи и имения на Златния бряг. Кой друг има толкова пари в наши дни? Рушеше се системата за защита, а републиката се продаваше на търг.

— Говори ли ти нещо името Франк Белароса — попитах аз.

Сюзън се замисли за момент.

— Струва ми се, не.

— Мафията.

— Нима? И това е новият ни съсед?

— Той така каза.

— Каза ли, че е от мафията?

— Разбира се, че не. Познавам го от вестниците и от телевизията. Дори ми е странно, че не си чувала за него. Франк Белароса, Епископа.

— Епископ ли е?

— Не, Сюзън, това е прякорът му в мафията. Там всички имат прякори.

— Наистина ли?

Тя отпи от чая си и погледна разсеяно към цветята. Сюзън, подобно на много от обитателите на тази Едемска градина, изключва голяма част от външния свят. Чете Тролъп и Агата Кристи, не слуша радио, а телевизионния екран използва само когато иска да гледа на видео някой стар филм. Осведомява се за времето чрез автоматичното съобщение по телефона. За местните събития научава от ежеседмичника за добри новини и от няколко списания от по-висока класа, които задоволяват нуждите на богатите обитатели на Златния бряг. Що се отнася до сериозните новини, тя е възприела философията на Торо: Ако четете за една влакова катастрофа, значи сте прочели за всичките.

Попитах:

— Тази новина разстрои ли те?

Тя сви рамене, а после отвърна:

— А теб?

Като адвокат не обичам хората да ми отговарят на въпроса с въпрос, затова отвърнах вяло:

— Не. Всъщност отсега нататък ФБР и местните детективи добре ще охраняват „Грейс Лейн“.

Тя, изглежда, обработваше получената информация, след което рече:

— Този човек... как се казваше?

— Белароса.

— Да, добре, ще поговоря с него за пътеките за конете и правото да се минава през неговата земя.

— Добра идея. Постави го на мястото му.

— Ще го направя.

Спомних си една глупава, но подходяща за случая шега и я разказах на Сюзън.

— Христофор Колумб стъпил на брега на Новия свят — това е виц — и извикал към една група местни американци „Buenos días!“ или може би „Buon giorno“, а един от индианците се обърнал към жена си и казал: „А, имаме си съседи“.

Сюзън глупаво се усмихна.

Станах и излязох през задната врата на градината, като я оставих да се наслаждава на чая и настроението си и да обмисля потенциалния проблем как да изясни въпроса за конските пътеки на един дон на мафията.

3.

Според една от местните традиции, ако някой прекосява дадено имение пеша, той е браконьер, а ако е на кон, значи е дворянин.

Не знаех дали мистър Франк Белароса бе запознат с тази традиция и ако беше, дали щеше да я уважи. Въпреки това в късния следобед на същата събота навлязох в неговото владение през един пояс от бели борове, който служи за граница между имененията ни. Яздех Янки, втория кон на жена ми, един шестгодишен скопен мелез. Янки е кротко животно, за разлика от Занзибар, буйния и чувствителен арабски жребец на Сюзън. С Янки мога да галопирам продължително време и след това да й го оставя мокър в конюшната, без да ме е страх, че ще умре от пневмония, докато Занзибар, изглежда, постоянно се нуждае от ветеринарни грижи за мистериозните и скъпо струващи болест, които често го прихващат. И затова ни е необходим Янки, също както е необходим моят форд мустанг два пъти в месеца, докато ягуарът на Сюзън е на пазар. Но за високото качество се заплаща.

Като излязох от боровата горичка пред мен се ширна открито поле, което някога е било пасище за конете, а сега бе обрасло с храсти и различни видове млади дръвчета, които отново ще станат гора, ако бъдат оставени на мира.

Бях сигурен, че и Белароса, както и повечето хора от неговия бранш, не е загрижен толкова за имота си, колкото за личната си безопасност, и почти очаквах да ме пресрещнат мургави гангстери с пригладени коси, черни костюми и островърхи обувки.

Отправих се през полето към една черешова горичка. Тъкмо бе започнало да се здрачава, времето бе тихо и усещах около себе си дъха на свежа земя. Чувах се само стъпките на Янки по меката трева и вечерните трели на птичките откъм далечните дървета. Изобщо един прекрасен късен следобед в ранната пролет.

Навлязох с Янки в черешовата горичка. Старите чворести дървета, за които никой не се грижеше, бяха току-що разтворили цветчета.

На едно място, където дърветата бяха изсечени, имаше изкуствено езеро с мозайка, пълно с мъртви листа. Около езерото лежаха съборени класически колони с канелюр и счупени трегери. В далечния му край се издигаше обрасла с мъх статуя на Нептун, в чиято вдигната ръка липсваше тризъбеца, като че ли някой го беше избил с един замах. В краката на Нептун играеха четири каменни риби, от чиито разтворени уста някога е бликала вода. Това бе една от класическите градини на Алхамбра, построена като имитация на римски развалини, а сега по ирония на съдбата превърнала се в истинска развалина.

Главната къща на Алхамбра обаче не е в класически, а в испански стил, с гипсови стени, каменни арки, балкони от ковано желязо и с червени кахлени покриви. Четирите колони, които подпират свода на портика, действително са взети от руините на Картаген през двайсетте години, когато е било модно, а и възможно да се разграбват археологическите останки от древните селища.

Не знам аз какво бих направил, ако имах толкова много пари, но ми се ще да мисля, че бих си наложил някакви ограничения. От друга страна обаче, ограниченията са типични за нашето време, в което става все по-трудно да получиш жизненонеобходимите неща. Бурният период на двайсетте години не е познавал ограниченията. Какво да се прави, човек може да бъде продукт само на собствената си и на ничия друга епоха.

Прекоших руините на градината и се изкачих на малко възвишение. На около четвърт миля на изток, стаена в сянката, бе Алхамбра. Там светеше само един балконски прозорец на втория етаж, където знаех, че се намира библиотеката.

Както много от стаите в най-големите имения, тази библиотека също беше дошла от Европа. Първите собственици на Алхамбра, тези, които са строили къщата — мистър и мисис Джулиус Дилуърд — при едно пътуване до Европа през двайсетте години харесали дъбовата, украсена с ръчна дърворезба библиотека на своя домакин, някакъв стар английски лорд, чието име ми убягва. Семейство Дилуърд направили неочаквано, но много добро предложение да закупят цялата библиотека и възрастният джентълмен, който може би е имал нужда от пари като резултат от същата световна война, която направила семейство Дилуърд богати, приел предложението.

Наблюдавах няколко минути прозореца на библиотеката, след което обърнах Янки и заслизах по склона обратно към градината. Но сега там видях един бял кон, който щипеше младата трева между две порутени колони. Върху коня седеше позната женска фигура, облечена в тесни дънки и черен спортен пуловер с поло яка. Тя се обърна към мен, докато приближавах, а след това извърна лицето си. Това бе жена ми Сюзън. По вида ѝ разбрах, че не е на себе си. Трябва да кажа, че тя обича да разиграва театър. И за да се включи в играта, извиках:

— Коя си ти?

Тя отново се обърна към мен и отвърна с леден глас:

— А ти кой си?

Всъщност още не знаех каква роля трябва да играя, затова импровизирах:

— Аз съм собственик на тази земя — казах. — А ти какво — заблуди ли се или нарочно си в чуждо владение?

— Нито едно от двете. Но се съмнявам, че някой, облечен като теб, който язди такава кранта, може да е собственик на тази земя.

— Не бъди нахална. Сама ли си?

— Бях, преди да се появиш ти — отвърна троснато тя.

Дръпнах поводите на Янки и го изравних с белия арабски жребец.

— Как се казваш?

— Дафни. А ти как се казваш?

Още не бях успял да си измисля име, затова отвърнах:

— Трябва да знаеш в чий земи си навлязла. Слез от коня.

— Защо?

— Защото аз така искам. А ако не го направиш, ще те смъкна долу и ще те набия с пръчката. Слизай!

Тя се поколеба за миг, след това слезе.

— Вържи го.

Завърза коня за един черешов клон и застана с лице към мене.

— Свали си дрехите!

Тя поклати глава.

— Няма.

— Ще ги свалиш — озъбих се аз. — Бързо!

Тя остана неподвижна за момент, след това си съблече пуловера, разкривайки две стегнати гърди. Продължи да държи пуловера в ръка и вдигна очи към мен:

— Трябва ли да правя това?

— Да.

Пусна пуловера на земята, след това си събу ботушите и чорапите. Накрая изхлузи дънните и пликчетата си и ги хвърли на тревата.

Приблжих с коня и погледнах надолу към нея, застанала гола на фона на залязващото слънце.

— Вече не си толкова дръзка, а Дафни?

— Не, сър.

По този начин Сюзън смята, че се внася разнообразие в семейния секс, и да си призная, изпитвам удоволствие да изпълнявам докрай сексуалните ѝ фантазии. Понякога тези пиеси са по сценарий и режисура (на Сюзън); понякога, както при тази случайна среща, импровизираме. Декорите се сменят съобразно сезоните, през зимата го правим в конюшната или за да си спомним младостта, пред камината в някое изоставено имение.

Това бе първата ни среща на открито през тази пролет, а когато една жена стои гола, било то сред поле или гора, това събужда първичните инстинкти и у двата пола, като същевременно е надсмиване над съвременните разбираня за това къде трябва да се любят двама души. Повярвайте ми, с времето човек свиква с компанията на някоя случайна мравка или земна пчела.

— Какво ще правите с мен? — попита Сюзън.

— Каквото поискам.

Гледах я, застанала неподвижно, с развети пред лицето дълги кичури червена коса, в смирено очакване на следващата ми заповед. Сюзън никога не е била актриса, но ако беше, щеше да бъде много добра; нищо по лицето или в държанието ѝ не подсказваше, че ми е съпруга и че това е само игра. По всичко изглеждаше, че тя е една гола, беззащитна жена, която ще бъде изнасилена от някакъв непознат конник. Дори коленете ѝ трепереха и тя действително имаше вид на изплашена.

— Моля ви, сър, правете с мен, каквото искате, но го направете бързо.

Импровизираният театър не ми се удава много и предпочитам тя да е написала сценария, за да знам какво се очаква от мен или поне в коя епоха сме. Понякога съм римлянин или варварин, рицар или

аристократ, а тя — робиня, селянка или надменна благородничка, която си получава заслуженото.

Приблжих Янки съвсем близо до Сюън, протегнах се и хванах с ръка вирнатата ѝ брадичка.

— Страх ли те е?

— Да, сър.

Трябва да кажа, че Сюън често играе ролята на силния и аз съм този, който е гол роб, продаван на пазар, или затворник, който бива първо разсъблечен, а после бит с камшик или нещо друго от този род. За да не си помислите, че сме напълно изродени, искам да ви съобща, че и двамата сме пълноправни членове на републиканската партия и на епископалната църква, която редовно посещаваме, освен по време на плавателния сезон.

Както и да е, в конкретния случай имах чувството, че сме в седемнайсети век или някъде там и затова беше онази реплика „не бъди нахална“, а и целият последвал глупав диалог. Опитах се да измисля друга такава велика фраза и накрая казах:

— Ти, Дафни, да не би да си жена на предателя сър Джон Уъртингтън?

— Да, сър. И ако вие сте лорд Хардуик^[1], аз дойдох да ви помоля да се застъпите за моя съпруг пред Негово величество краля.

В този момент наистина бях хардуик и ми се щеше да носех пошироки панталони.

— Аз съм Хардуик от главата до петите — казах, при което по лицето ѝ пробягна истинска усмивка.

Сюън падна на колене и обви с ръце ботушите ми.

— О, моля ви, милорд, вие трябва да предадете молбата ми на крал Чарлз.

Историята не е стихията ми, но обикновено успявам да импровизирам. Пък и важното не беше историята.

— И с какво ще ми се отблагодариш, ако изпълня молбата ти? — попитах аз.

— Ще направя всичко, каквото пожелаете.

Това се искаше. И наистина този театър обикновено ме докарва крайно възбуден в ръцете на Сюън, затова исках да преминем към последното действие.

— Стани! — заповядах аз.

Тя стана и аз сграбчих китката ѝ, докато освобождавах крака си от стремето.

— Сложи десния си крак тук.

Тя пъкна босия си крак в стремето, аз я издърпах и тя седна с лице към мен; двамата се прилепихме плътно един към друг върху английското седло, тя обви ръце около мен и аз почувствах голите ѝ гърди да се притискат към моите. Смушках Янки и той полека тръгна.

— Извади го.

Тя разкопча панталона ми и го извади.

— Вкарай го.

Тя изхлипа и промълви:

— Правя това само за да спася съпруга си. Той е единственият мъж в живота ми.

Минаха ми през ума няколко остроумни забележки, но тъй като в момента хормоните упражняваха пълен контрол върху интелекта ми, само отсякох:

— Вкарай го!

Тя се надигна и се нахлузи върху него, издавайки лек писък на изненада.

— Дръж се.

Сритах Янки и той премина в тръст. Сюзън ме хвана по-здраво и заключи силните си крака около моите. След това зарови лице под шията ми и докато конят препускаше, леко застана. Това вече не беше игра.

Сега възбудата ме бе обхванала изцяло. Аз съм посредствен ездач и малкото умения, които имам, не ми стигаха, за да овладее положението. Янки прекоси черешовата горичка с доста бърз ход и излезе на пасището. Въздухът бе преситен с миризмата на кон, отъпкана земя, нашите тела и мускусния парфюм на Сюзън.

Господи, каква езда; усещах учестеното ѝ дишане във врата си, хлипанията ѝ, задъхвах се, помежду ни се стичаше обилна влага.

Сюзън стигна върха първа и така силно извика, че вдигна един фазан от храстите. Аз свърших секунда след нея, като неволно дръпнах поводите и едва не препънах Янки.

Конят се спря и започна да пасе, като че ли нищо не се е случило. Прегърнахме се със Сюзън плътно, опитвайки се да си поемем дъх. След известно време успях да кажа:

— Ах... каква езда само...

Сюзън се усмихна:

— Съжалявам, че навлязох във владенията ви, сър.

— Излъгах. Това не е моя земя.

— Няма значение. И аз нямам съпруг, който има неприятности с краля.

Разсмяхме се и двамата. Тя попита:

— Какво правеше тук?

— Това, което и ти — яздех.

— Посети ли новия ни съсед?

— Не — отговорих. — Но там светеше един прозорец.

— Отивам да поговоря с него.

— Не е ли по-добре първо да се облечеш?

— Може да имам повече късмет така, както съм. Хубав ли е?

— Не изглежда зле, прилича на човек от Средиземноморието.

— Добре звучи.

Обърнах Янки и рекох:

— Ще те върна при Занзибар и дрехите ти.

Тя се изправи.

— Не, ще слеза тук и ще повървя.

— По-добре недей.

— Всичко е наред. Подай ми ръка.

Слезе от коня ѝ се отдалечи. Извиках след нея:

— Нямах време да говориш с Белароса. Пак ще закъснеем за семейство Елтън.

Тя махна с ръка да покаже, че ме е чула. Вървеше гола през пасището и аз я наблюдавах, докато се скри в сенките на черешовата горичка, след което обърнах Янки и се отправих към къщи.

След няколко минути вече можех да прибера лорд Хардуик обратно в панталона си.

Не си мислете, че с жена ми Сюзън Станхоуп Сатър не се любим в леглото си; напротив, правим го и ни е много приятно. Въпреки това обаче смятам, че съпружеските двойки, които изцяло живеят в реалността, неминуемо се разпадат; също както хората, лишени от способността да избягват от време на време в света на собственото си въображение, са обречени на разруха. Същевременно разбирам, че съпрузи, които нямат задръжки при сексуалните си фантазии, трябва

да внимават да не пристъпят в подсъзнателната, тъмна страна на душата. Със Сюзън няколко пъти бяхме стигали до границата, но винаги се отдръпвахме.

Напуснах владенията на Беларус, пресяхох белите борове и се отправих към Станхоуп. Не ми харесваше много, че при спускащия се мрак оставих Сюзън да извърви гола стоте метра до коня си, но нейното „всичко е наред“ означава „върви си“.

Е, какво, помислих си, цветята, които купих вече, са засадени, къщата е презастрахована, на обяд имахме пиле и аспержи, доставени от „Калинъри Дилайтс“, успях да отида до селището да изпълня някои поръчки, не пропуснах следобедната си езда и при това се чуках с жена си. Накратко — прекарах една интересна, продуктивна, ползотворна събота. Обичам съботите.

[1] Хард (англ. hard) — твърд; уик (англ. wick) — фитил, прен. пенис. — Б.пр. ↑

4.

На седмия ден Бог си е почивал, което според някои тълкувания означава, че тварите, създадени на шестия, трябва да правят същото.

Джордж и Етел Алърд уважават неделите, както и повечето хора от работническата класа, които помнят времето, когато се е работело шест дни в седмицата, по десет часа на ден. Аз, напротив, трябва да се погрижа за създадения от Господа бръшлян, който е пропълзял по стъклата на прозорците ми.

Всъщност в неделя не се занимавам със служебните си проблеми, но докато върша някоя дребна къщна работа, мисля за това, което ми предстои в понеделник сутринта.

Със Сюзън подрязвахме бръшляна докъм десет часа преди обяд, след което почистихме и се облякохме за църква.

Тя подкара ягуара и спряхме при вратарската къщичка да вземем Джордж и Етел, които ни чакаха отпред. Джордж бе облечен в хубавия си кафяв костюм, а Етел носеше безформена рокля на цветя, с която, уви, изглеждаше като тапет от четирийсетте години.

Семейство Алърд имат кола — стария линкълн на Уилям Станхоуп, който той им остави, когато през 1979 година се премести с Шарлот Станхоуп в Хилтън Хед, Южна Каролина. Джордж понякога бе изпълнявал и службата на шофьор на семейство Станхоуп и въпреки напредналата си възраст все още караше добре. Но тъй като сега в църквата „Св. Марко“ се отслужваше само една литургия, би било неучтиво да не им предложим да ги закараме, а и неудобно — да ги помолим те да ни закарат. Може би проявявам твърде голяма чувствителност, но и положението ми е доста деликатно — от една страна, господар на имението, а от друга — помощник на Джордж и Етел в земеделската работа. Всички имаме толкова много задръжки, наследени от миналото. Във всеки случай проблемът не беше Джордж, а Етел, комунистката.

Семейство Алърд се качиха и общо беше мнението, че ни предстои един хубав ден. Сюзън рязко свърна на юг по „Грейс Лейн“ и почти опроверга този извод. Много от пътищата тук първоначално са

били пътеки за коне и двуколки и все още са тесни, неравни, с внезапни завои, с хубави дървета от двете страни и опасни. Ако се кара по тях с висока скорост, колата може лесно да се обърне.

„Грейс Лейн“, която е дълга около миля, си остана частен път. Това ще рече, че няма наложена горна граница за скоростта, а всеки си я определя сам. Съюзът смята, че е 70 мили в час, а аз — около 40. За поддържането на пътя отговарят живеещите покрай „Грейс Лейн“, главно собственици на имения. Повечето от другите частни пътища на Златния бряг предвидливо бяха прехвърлени на грижите на окръга, селището, щата Ню Йорк или на някоя друга административна единица, която обещава да поддържа настилната суха и здрава за около сто хиляди долара на миля. Но някои от жителите на „Грейс Лейн“, особено ония, които са богати, надменни и глупаво упорити (тези качества вървят заедно), се противопоставиха на опитите да се стовари тази Via Dolorosa^[1] върху нищо неподозиращите данъкоплатци.

Съюзът вдигна до нейната горна граница и почти усетих как таванът се пропуква подобно на крехката черупка на фъстък.

Изглежда високите скорости карат по-възрастните хора да мълчат и затова семейство Алърд почти не се обаждат от задната седалка, което бе добре дошло за мен. В неделя Джордж не говори за работа, а останалите теми сме ги изчерпали преди много години. На връщане понякога обсъждаме литургията. Етел харесва преподобния Джеймс Ханингс, защото подобно на много други от епископалното братство той беше по-ляв и от Карл Маркс.

Всяка неделя ни се натяква колко е грешно, че сме относително заможни, и ни призовават да поделим част от това порочно богатство с около два милиарда хора, които са имали по-малко късмет в живота.

На Етел особено ѝ допадат проповедите за социална справедливост, равенство и други такива. Всички сме там, старите аристократи, наред с няколко новоприети в епископалната църква негри и испанци и останките от английската работническа класа, заслушани в преподобния мистър Ханингс, докато той ни излага вижданията си за Америка и света, след което не следва дискусия с въпроси и отговори.

Естествено по времето на баща ми и дядо ми тази църква е била малко надясно от републиканската партия и в проповедите си свещениците се обръщали по-скоро към слугите и работниците по

скамейките, като им говорили за подчинение, прилежание и задължения, а не за революции, безработица или граждански права. Родителите ми, Джоузеф и Хариет, които не страдат от предразсъдъци по отношение на времето, в което живеят, и класата, към която принадлежат, често недоволстваха от посланията от амвона. Не мисля, че Божията идея е била църковните служби да са толкова отегчителни.

Проблемът при църквите е, че за разлика от клубовете вратите им са отворени за всички. Като резултат от това за един час в седмицата, докато засвидетелстват смирението си пред Бога, отделните социални класи се събират под един покрив, като всеки е пред очите на другите. Не предлагам да има частни църкви или пейките за висшата класа да се изтеглят отпред, както е било някога, нито пък смятам, че проблемът ще се реши с намаляване на светлината. Но преди години например се е знаело, че ранната служба се посещава от едни хора, а по-късната от други.

Като казвам това, следва да дам малко пояснения, за да не изтълкувате мислите ми като елитарни или антидемократични: Първо, не се чувствам по-висш от никого и, второ, горещо вярвам, че всички сме създадени свободни и равни. В същото време обаче се чувствам объркан, несигурен за мястото си извън непосредствената ми среда, в това общество на непрекъснато променяща се демокрация и непрестанно си задавам въпроса — как да живея пълноценен и ползотворен живот сред рушация се свят около мен? Преподобният мистър Ханингс си мисли, че знае отговора. А единственото нещо, в което аз съм сигурен, е, че не го знае.

Наближихме градчето Лоукаст Вели и Съюзън намали. Това е доста приятно местенце, уредено и богато, с малка железопътна гара в търговския квартал, откъдето хващам влака за центъра на Ню Йорк. В Лоукаст Вели съществуваша шикозни заведения и бутици много преди някой дори да бе чул тези думи.

Църквата „Св. Марко“ се намира в северния край на градчето. Това е малка готическа сграда от кафяв камък, с красиви стъклописи, внесени от Англия. Тя била построена през 1896 година с печалбата от една игра на покер, която шест жени на милионери успели хитро да измъкнат. Те със сигурност са отишли в рая.

Сюзън паркира колата, като затвори изхода на един ролс-ройс, и всички забързахме към църквата под звъна на камбаните.

На връщане Етел каза:

— Мисля, че преподобният Ханингс е прав, и наистина трябва да приютим поне по един бездомник за великденските празници.

Сюзън натисна газта и взе един завой с 60 мили в час, при което семейство Алърд залитнаха наляво и Етел млъкна.

Джордж, винаги в позицията на верен прислужник, отвърна:

— Смятам, че отец Ханингс би трябвало сам да върши това, за което проповядва. А в огромното му жилище живеят само той и жена му.

Джордж винаги усеща лицемерите.

— Мисис Алърд — казах аз, — разрешавам ви да приберете някой бездомник в къщата си за великденските празници.

Очаквах да метне гарота^[2] през врата ми и да започне да стяга, но вместо това тя отвърна:

— Може би ще пиша на мистър Станхоуп да му поискам разрешение.

Туш. С това кратко изречение тя ми напомни, че не аз съм собственикът на тази земя, но тъй като бащата на Сюзън има обществената съвест на нацист есесовец, на Етел ѝ се размина. Едно на нула за нея.

Сюзън прехвърли някакво възвишение със 70 мили в час и почти връхлетя върху задницата на един малък червен TR-3, може би модел 1964. Бързо премина в противоположното платно, на веднага сви обратно зад триумфа, избягвайки по този начин удара с идващото насреща порше.

Сюзън, струва ми се, бе изнамерила един вид павловски експеримент, при който демонстрираше реалната възможност за внезапна смърт всеки път, когато някой в колата кажеше нещо, несвързано с конете или времето.

— Тази пролет не валя много — обадох се аз.

— Но въпреки това земята е още влажна от мартенския сняг — добави Джордж.

Сюзън намали.

Когато ходим на църква, повечето пъти карам аз; освен това през трите месеца на плавателния сезон я пропускаме въобще, което

означава, че ходенето на църква е опасно само около 20 пъти в годината. И да си призная, забелязал съм, че когато Сюзън шофира, се чувствам много по-близо до Господа, отколкото когато съм в самата църква.

С право може да попитате защо въобще ходим там или защо не отидем в друга църква. Ще ви кажа: ходим в „Св. Марко“, защото винаги сме ходили там; и двамата сме кръстени в нея и се оженихме в нея. Посещаваме тази църква, защото родителите ни са я посещавали и децата ни, Каролин и Едуард, я посещават, когато са вкъщи през ваканциите.

Ходя в „Св. Марко“ по същите причини, поради които продължавам да ходя на риболов на Франсис Понд, макар че последната риба там е била уловена преди 20 години. Отивам, за да запазя една традиция, отивам по навик и от носталгия. Ходя на езерото и в църквата, защото ми се ще да вярвам, че все пак има нещо там, макар че за 20 години не съм видял нито една риба и нито веднъж не съм почувствал присъствието на Светия дух.

Сюзън стигна до чакълестата алея, премина през отворените порти и спря пред вратарската къщичка, за да слязат семейство Алънд. Те ни пожелаха приятен ден и се прибраха вътре да се отдадат на неделното печено и вестниците.

Сюзън продължи по алеята.

— Не разбирам защо не отвори — каза ми тя.

— Кой?

— Франк Белароса. Нали ти казах, че отидох с коня съвсем до къщата и извиках към осветения прозорец. След това дръпнах звънеца при входа за слугите.

Гола ли беше?

— Разбира се, че не.

— Е, тогава сигурно е сметнал, че няма за какво да си говори с облечена, надменна жена на кон. Той е италианец.

Тя се усмихна.

— Къщата е толкова огромна, може би не ме е чул.

— Не мина ли отпред?

— Не, навсякъде бяха разхвърляни строителни съоръжения, имаше дупки в земята, а и беше тъмно.

— Какви строителни съоръжения?

— Циментобъркачки, скеле, такива неща. Изглежда, доста се работи там.

— Добре.

Сюзън спря пред къщи.

— Трябва да се разбере с него по въпроса за конските пътеки. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не особено. И освен това не смятам, че е учтиво да се обръщаш към нов съсед направо с някакъв проблем, без преди това да си го посетила официално.

— Прав си. Ако ние се придържаме към обичаите и етиката, и той ще прави същото.

Не бях сигурен в това, но кой знае. Понякога един квартал, също като дадена култура или цивилизация, е достатъчно силен, за да абсорбира и приобщи независимо какъв брой новодошли. Но не знам дали това все още е валидно тук. Погледнато отвън, всичко изглежда същото — като например иранците и корейците, които срещам в градчето, облечени в сини спортни фланелки, кафяви широки панталони и платнени обувки с гумени подметки, — но същността е променена. Понякога си представям такава гротескна картина — петстотин ориенталци, араби и азиатски индианци, облечени във вълнени костюми и шотландски наметала, кротичко аплодират есенните състезания на поло. Не искам да звуча като расист, но ми е любопитно защо богатите чужденци искат да купуват къщите ни, да носят дрехите ни и да имитират поведението ни. Може би трябва да се чувствам поласкан и сигурно е така. Това, което искам да кажа, е, че никога не съм изпитвал желание да живея в палатка и да ям камилско месо с пръсти.

— Джон? Слушаш ли ме?

— Не.

— Искаш ли да дойдеш с мен и да направим официална визита на Франк Белароса?

— Не.

— Защо?

— Нека първо той ни посети.

— Но нали току-що каза, че...

— Няма значение какво съм казал. Аз няма да отида там, нито пък ти.

— Кой казва?

— Лорд Хардуик.

Слязох от колата и тръгнах към къщата. Сюън изключи двигателя и ме последва. Влязохме, а във въздуха тегнеше онова напрегнато мълчание, заставащо между мъж и жена, които току-що са се скарали, а тази тишина не прилича на никоя друга, освен може би на оная зловеща застиналост, която разделя проблясъка от взрива на атомна бомба: 5, 4, 3, 2, 1...

— Добре. Ще изчакаме — рече Сюън. — Ще пиеш ли нещо?

— Да.

Сюън отиде в трапезарията и извади от барчето бутилка коняк. После мина в килера и аз я последвах. Извади две чаши от шкафа и наля по малко във всяка.

— Чист ли го искаш?

— С малко вода.

Тя завъртя кранчето, наля твърде много вода в коняка и ми подаде чашата. Чукнахме се ѝ отпихме, след това се преместихме в кухнята. Тя попита:

— Има ли мисис Белароса?

— Не знам.

— Искам да кажа, носеше ли мистър Белароса венчална халка?

— Не забелязвам такива подробности.

— Но ако са на хубава жена, забелязваш.

— Глупости.

Но верни. Ако видя хубава жена и съм в някое от ухажорските си настроения, въобще не ме интересува дали е свободна, сгодена, омъжена, бременна, разведена или в меден месец. Това е така сигурно защото никога не преминавам границата на флирта. Физически не изневерявам. Сюън, напротив, не си пада по флирта, а такива жени трябва да се държат под око.

Тя седна до кръглата маса в кухнята ни, обзаведена в английски провинциален стил.

Отворих хладилника.

— Ще обядваме в клуба със семейство Ремсън — каза тя.

— В колко часа?

— В три.

— Ще изям една ябълка.

— Дадох ги на конете.

— Тогава ще ям овес.

Открих една купичка новозеландски череши, взех я и затворих хладилника. Ядях черешите прав, като плюех костилките в мивката и отпивах от коняка. Пресните череши добре вървят с коняк. Известно време никой не проговори, само часовникът на стената тиктакаше. Накрая аз казах:

— Разбери ме, Сюзън, ако този тип беше някакъв ирански търговец на килими или корейски вносител, или каквото и да е, щях да бъда добър съсед. И ако на някой тук това не му харесва, да върви по дяволите. Но мистър Франк Белароса е гангстер, при това според вестниците най-главният бос на мафията в Ню Йорк. Аз съм адвокат, да не говорим, че съм уважаван член на това общество. А телефоните на Белароса се подслушват и къщата му е под наблюдение. Затова трябва да внимавам за отношенията си с този човек.

— Разбирам положението ви, мистър Сатър — отвърна Сюзън.
— Някои хора дори смятат семейство Станхоуп за уважавани членове на обществото.

— Не бъди саркастична, Сюзън. Говоря като адвокат, а не като сноб. Почти половината си пари печеля от хората тук и се ползвам с репутацията на честен и почтен човек. Искам да ми обещаеш, че няма да ходиш да го посещаваш — него или жена му, ако има такава.

— Добре. Но помни какво е казал Толкин^[3].

— Какво е казал?

— Не бива да изключваш от сметките си жив дракон, ако живееш в близост до него.

Наистина, съвсем не бива и поради тази причина опитвах да включа мистър Франк Белароса в сметките си.

[1] Пътят на Христос към Голгота; прен. — път на мъките, на страданията. — Б.пр. ↑

[2] Средновековен инструмент за изтезания. — Б.пр. ↑

[3] Проф. Джон Роналд Руел Толкин (1892 — 1973) — английски лингвист и историк, автор на книгата „Властелинът на Пръстените“. — Б.пр. ↑

5.

Обядът в „Крийк Клъб“ със семейство Лестър и Джуди Ремсън започна достатъчно добре. Разговаряхме предимно по важни социални проблеми (някакъв нов жител на квартала, чиято собственост граничи с клуба ни, подал жалба срещу стрелянето по изкуствени гълъби, което, твърдял той, тероризирало децата и кучето му), по важни световни събития (през май в Саутхамптън отново щеше да има конференция на АПИГ^[1]) и по неотложни екологически проблеми, а именно че остатъкът от имота на Гатри — някакви си сто акра земя — беше попаднал в ръцете на предприемачите, които искаха разрешение, за да построят двайсет къщи върху този район, струващ два милиона долара.

— Възмутително — изказа се Лестър, който като мен съвсем не е милионер, но притежава една приятна къщичка, приспособена от помещение за карети, и десет акра земя от бившия имот на Гатри.

Някога имението на Гатри представляваше триста акра прекрасна терасирана площ, а главната къща се наричаше Мюдон, едно точно копие с осемдесет стаи на двореца Мюдон в околностите на Париж. През петдесетте години семейство Гатри предпочели да срутят палата, вместо да му плащат данъците.

Някои от местните жители приели това за светотатство, но други смятали, че всеки справедливо си е получил заслуженото, защото, когато през 1905 година дошъл първият Гатри, Уилям Д. — адютант на клана Рокфелер, той закупил и разрушил градчето Латингтаун — шейсет къщи и магазини. Явно сградите са пречели на плановете му за строеж. И затова сега Латингтаун няма жилищен център, поради което ходим на пазар, църква и т.н. в съседното градче — Лоукаст Вели. Но, както споменах по-рано, това е било едно време, когато американските пари са купували частици от Европа или са се опитвали да ги възпроизведат тук, на местна почва, и градчето Латингтаун, едно миниатюрно селище с около сто души население, не е могло да устои на предложение, три пъти колкото пазарната му стойност, по същите

причини, поради които английският аристократ продал библиотеката си за украса на Алхамбра.

А може би това, което става сега, е допълнителна справедливост или ирония, ако щете — спекуланти на земя, чужденци и гангстери купуват руините или полуруините на частично фалиралата и обложена с тежки данъци американска аристокрация.

Моето потекло не е свързано с този вид пари, затова изпитвам донякъде смесени чувства. В жилите ми обажда тече достатъчно синя кръв, за да съм носталгично настроение към миналото, но без да нося вината, която хора като Сюзън имат, защото произлизат от семейства, чиито пари някога са били използвани като булдозер, прегазващ всичко и всеки, който се изпречи на пътя му.

— Строителите обещават — продължи Лестър — да запазят повечето видове дървета и да оставят десет акра за парк, ако им предложим безплатни съвети. Може би трябва да се срещнеш с тези хора и да маркирате дърветата.

Кимнах. Аз съм тук нещо като местен експерт по дърветата. Всъщност ние сме цяла група, членове на градинарския съюз на Лонг Айленд. И изведнъж местните жители започнаха да ме търсят, след като открили, че вдигането на екологическото знаме е в състояние да задържи настрана строителите. По ирония на съдбата това е една от причините, поради които двестата акра на Станхоуп не могат да бъдат продадени, което е добре дошло за мен, но не и за тъста ми. Това е една объркана ситуация и аз се оказвам точно в средата ѝ. Но за това по-късно.

Казах на Лестър:

— Ще изляза с няколко доброволци, ще маркираме редките дървета с имената им ѝ т.н. Колко време остава, докато започнат да копаят?

— Около три седмици.

— Ще направя каквото мога.

Винаги съм се учудвал на факта, че независимо колко къщи за по един милион са построени, непрестанно се намират купувачи. Кои са тези хора? И откъде имат толкова пари? С Лестър Ремсън обсъдихме въпроса за стрелбата по изкуствени гълъби. Според вчерашния „Лонг Айленд Нюздей“ някакъв съдия издал нареждане за временно прекратяване на този вид спорт, независимо от факта, че той се е

упражнявал в продължение на повече от половин век преди ищецът да си купи тази къща или въобще да е бил роден. Но разбирам мотивите за подобно решение. Населението на района се увеличава и следователно трябва да се вземат под внимание шума и мерките за безопасност. Тук вече никой не ходи на лов за елени или фазани, а ловният клуб „Медоубрук“ в последните си дни трябваше често да измисля нови пътеки да не би конете и кучетата да завършат преследването в задните дворове на някое ново предградие или търговска улица. А говорят после за тероризирана на новите жители.

Знам, че водим обречена борба, опитвайки се да запазим един начин на живот, с който трябваше да сме се простили преди двадесет или тридесет години. Разбирам това и не се чувствам огорчен. Дори ми е чудно, че успяхме да го запазим толкова дълго време. В това отношение казвам „Бог да благослови Америка“, земя на еволюцията, а не на революцията.

— Не може ли да сложите шумозаглушители на пушките? — каза Сюън.

— Незаконно е — информирах я аз.

— Защо?

— За да не могат гангстерите да се сдобиват с тях и да убиват хората безшумно.

— О, мисля, че знам откъде можеш да се снабдиш със заглушител.

И дяволито се усмихна. Лестър Ремсън я изгледа.

— Във всеки случай — продължих аз — половината удоволствие е в шума.

Лестър Ремсън се съгласи и попита Сюън откъде, за бога, може да вземе шумозаглушител.

Тя ми хвърли бърз поглед и разбра, че моментът не е подходящ за повдигане на въпроса, затова отвърна:

— Просто се пошегувах.

Трапезарията на клуба бе пълна за неделния обяд. Трябва да знаете, че клубовете тук са крепости в битката срещу съвременните вестготи и хуни, които кръстосват района и живеят около големите имения в „палатки“ от кедър и стъкло, за чието построяване е необходимо по-малко време, отколкото да се изтърка мраморният под на Станхоуп Хол. Е, това е малко пресилено, но на човек наистина му

омръзва да гледа тези еднообразни, покрити със стъкло продукти на съвременната цивилизация, които се самовъзпроизвеждат като вируси, накъдето и да погледнете.

А що се отнася до клубовете, има всякакви видове: извънградски клубове, яхтклубове, клубове за езда и т.н. Аз съм член на два: „Крийк“, извънградския клуб, където обядвахме със семейство Ремсън, и „Сиуанака Къринтиън“ — яхтклуб, чийто първи комодор беше Уилям К. Вандербилт. Лодката ми — единайсетметров „Морган“ — стои на котва при яхтклуба.

„Крийк“ е това, което пресата обича да нарича „крайно недостъпен“, което е прекалено, и „частен резерват на богатите“, което звучи разумно. Но при всички случаи не е вярно. Без съмнение тук богатството е от значение, но не по този начин, по който е при новозабогателите. Да разберете напълно това, което понякога се нарича „Истърн Истаблишмънт“, означава да разберете, че може да сте беден и дори демократ и пак да ви приемат в клуб като „Крийк“, ако имате необходимото родословно дърво, завършили сте съответното училище и имате съответните връзки.

С Ремсън, както казах, не сме богати, но минахме през членската комисия веднага след като завършихме колеж, което обикновено е най-подходящото време да се кандидатства, преди да си успял да си провалиш живота или да свършиш в някоя фабрика за конфекция. Всъщност помага и произношението, с което говорим. Мисля, че бихте нарекли моето произношение източнокрайбрежен школки акцент, тъй като съм го придобил от училището „Св. Тома Аквински“ на Пето авеню в Манхатън, след това „Св. Пол“ в Ню Хампшир и в Йейл. Полезно е да имаш такова произношение. Но тук е по-разпространено друго едно произношение, което е познато (в цялата страна, както разбрах) под името Лоукаст Вели Локджо^[2]. То е характерно по-скоро за жените, но и мъжете често проявяват силни симптоми. При този вид произношение човек говори със завършени и в повечето случаи разбираеми изречения — включително като употребява думи с голям брой широки гласни — и при това не си отваря устата, нещо подобно на вентрилоквист. Страшен трик, Съюзът го прави наистина добре, когато е с развратните си приятелки. Искам да кажа, че може да си стоиш в задния двор на клуба, например пиейки нещо, и да наблюдаваш четири от тях, седнали на съседната маса които като че ли

тихичко се подхилкват една на друга, но после дочуваш думи и дори цели изречения. Не мога да свикна с това.

Самият „Крийк“, назован така по името на Фрост Крийк^[3], която тече в северната част на острова към пролива Лонг Айленд, първоначално е бил имение. Тук има още около дузина извънградски и голф клубове, но само един е от значение, а именно „Пайпинг Рокс“. Той се смята за по-недостъпен от „Крийк“ и предполагам е така, защото списъкът на членовете му отговаря по-точно на Социалния регистър, отколкото този на „Крийк“. Но там нямат стреляне по изкуствени гълъби. А може би и при нас вече няма да има. Между другото, Съюзън фигурира в Социалния регистър, също както и родителите ѝ, които официално все още живеят в Станхоуп Хол. Според мен съществуването на документ като регистъра е опасно, в случай че наистина започне революция. Не бих искал Етел Алърд да притежава копие от него. Имам едно работническо таке, което смятам да си сложа, ако тълпата все пак успее да нахлуе през портите към Станхоуп Хол. Ще застана пред къщи и ще извикам:

— Вече превзехме това място! Главната къща е нагоре по алеята! Но Етел ще ме издаде.

Сюзън повдигна погледа си от чашата с малини и се обърна към Лестър:

— Да си чул някой да се настанява в Алхамбра?

— Не — отвърна той. — Мислех вас да питам. Но чух, че от около месец някакви товарни камиони влизали и излизали оттам.

— Все още никой не е видял камион в движение — подхвърли Джуди Ремсън, — но Една Дюпо каза, че веднъж в седмицата виждала да влизат там коли за доставка на мебели. Мислите ли, че някой вече се е нанесъл там?

Сюзън ми хвърли бърз поглед, след което каза на семейство Ремсън:

— Джон срещнал вчера в разсадника новия собственик.

Лестър ме погледна в очакване. Оставих чашата с кафе и казах:

— Някой си Франк Белароса.

Настъпи кратка тишина, после Джуди рече замислено:

— Това име ми звучи някак познато...

Тя се извърна към Лестър, който ме гледаше, опитвайки се да разбере дали се шегувам. Най-накрая той попита:

— Самият Франк Белароса?

— Да.

Известно време Лестър не отговори, вероятно изчакваше стомахът му да се разпусне, след това се прокашля и каза:

— Говори ли с него?

— Да. Приятен тип.

— Е, с теб може да се е държал приятно, но...

Джуди най-после направи връзката:

— Гангстерът! Босът на мафията!

— Няколко глави от съседната маса се обърнаха към нас.

— Да — отговорих аз.

— Тук? Искам да кажа, в имението до вас?

— Да.

— Какво ще кажеш за това? — попита Лестър.

Замислих се за момент и му отговорих честно:

— Бих предпочел да имам за съсед един гангстер, отколкото петдесет новозабогатели борсови агенти с пицциите им деца, ливадните им косачки и пушещите скари на открито.

Изказано на глас, това ми прозвуча смислено. Само че не трябваше да го казвам на глас. Не е ясно как ще се изтълкува и преиначи, докато минава от уста на уста.

Лестър Ремсън ме изгледа, след което отново се залови с ябълковия пай.

Джуди се обърна към Сюън:

— Би ли ми подала сметаната — рече тя, без да си отваря устата.

— Разбира се, скъпа — отвърна Сюън, като гърлото ѝ почти не трепна; мисля, че звукът излезе през носа ѝ.

Улових погледа на Сюън и тя ми смигна, от което се почувствах по-добре. Не съжалявах за това, което казах, но трябваше да се съобразя, че Лестър е борсов агент.

Проблемите започваха.

[1] Асоциация на професионалните играчи на голф. — Б.пр. ↑

[2] Тризмус на челюстите. — Б.пр. ↑

[3] Крийк (англ. creek) — рекичка, поточе. — Б.пр. ↑

ЧАСТ II

Бизнесът на Америка е бизнес.

Калвин Кулидж

6.

Следващата седмица мина без произшествия. В понеделник бях в адвокатската си кантора в Лоукаст Вели, а във вторник, сряда и четвъртък ходих с влак до кантората в Манхатън. В петък бях отново в Лоукаст Вели. Спазвам тази програма винаги когато мога, защото тя ми дава възможност да прекарвам в нюйоркското сити достатъчно време, за да оправдавам името адвокат от Уолстрийт, като същевременно не ме причислява напълно към класата на постоянно пътуващите.

Аз съм съдружник във фирмата на баща ми „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“, която най-често бива определяна като малка, стара, уаспска^[1], уолстрийтска, преуспяваща и т.н. Схванахте общата идея. Кантората в Манхатън се намира в престижната сграда Дж. П. Морган Билдинг на Уолстрийт 23, а клиентите ни са най-вече заможни личности, а не фирми. Обзавеждането ѝ, което не се е променило много от двайсетте години, е това, което наричам уаспска мизерия, воняща на гранясал лимонов полир, разваляща се кожа, тютюн за лула и порядъчност.

Между другото, през 1920 година анархистите бомбардирани Морган Билдинг, като ранените и убитите били около четиристотин души — по каменната облицовка все още се виждат следи от бомбардировката — и по традиция всяка година на този ден ни заплашва бомбен атентат. Освен това след краха през двайсет и девета сградата поставила своеобразен рекорд — шестима от нещастниците скочили от нея. Затова може би наред с престижна трябва да добавя още, че тя е историческа и злокобна.

Кантората в Лоукаст Вели не е толкова интересна. Тя се намира в хубава викторианска къща на „Бърч Хил Роуд“, една от главните улици в градчето, и откакто сме я заели през 1921 година, нищо по-значително не се е случило. Клиентелата там се състои главно от възрастни хора, чиито юридически проблеми, изглежда, се свеждат най-вече до обезнаследяване на племенниците им и даване подслон на бездомни котки.

Работата на Уолстрийт — акции, облигации и данъци — е интересна, но безсмислена. Работата в провинциалната кантора — завещания, прехвърляне на имоти и общи съвети за живота, е по-смислена, но безинтересна. Всичко си има предимствата и недостатъците.

Повечето от възрастните клиенти са приятели на баща ми и на господата Пъркинс и Рейнолдс. Първият мистър Пъркинс, Фредерик, чието име е първо в емблемата на фирмата, бил приятел на Дж. П. Морган и през двайсетте години един от легендарните служители на Уолстрийт до 5 ноември 1929, когато се превърнал в един от легендарните самоубийци на Уолстрийт. Предполагам, че изискванията за увеличаване на първоначалния депозит са го изкарвали от равновесие.

— Слава богу — каза веднъж баща ми по повод на този инцидент, — че падайки на тротоара, не е ударил никого, иначе и досега щяхме да сме под съдебна отговорност.

Вторият мистър Пъркинс, синът на Фредерик — Юджин, е в пенсия и се е оттеглил в Хагс Хед, Северна Каролина, изглежда, двете Каролини са предпочитано място от пенсионерите, за разлика от Флорида, за по-голямата част от която хората тук смятат, че не е подходяща за човешко обитаване.

И последният старши съдружник, Джулиан Рейнолдс, също се е оттеглил в известен смисъл. Той стои в широката ъглова канцелария в дъното на коридора и наблюдава пристанището. Нямам представа какво гледа или какво търси да види. Всъщност той заема същата канцелария, от която мистър Фредерик Пъркинс внезапно напуснал фирмата, но не смятам, че това има някакво отношение към привързаността на Джулиан към прозореца. Всеки ден в пет часа секретарката ми Луиз прекъсва съзерцанието на мистър Рейнолдс и една лимузина го откарва към жилищната част на града до апартамента му на Сатън Плейс, който има чудесен изглед към Ийст Ривър. Мисля, че горкият джентълмен страда от болестта на старите служители.

Баща ми, Джоузеф Сатър, има благоразумието да се оттегли сам, преди някой да е поискал това от него. Беше преди три години и си спомням деня с известно вълнение. Извика ме в кабинета си, каза ми

да седна на стола му и излезе. Мислех, че отива някъде за малко, но той никога не се върна.

Родителите ми са все още живи, но това почти не се забелязва. Саутхамптън се намира в източния край на Лонг Айленд, само на около шейсет мили от Латингтаун и Лоукаст Вели, но родителите ми са решили да го направят да изглежда по-далеч. Помежду ни няма лоши чувства; не ми се обаждат просто защото това е техният начин да ми покажат, че са сигурни, че се справям добре. Поне така мисля.

Както може би сте разбрали или вече знаете, много бели англосаксонски протестанти от по-висшите класи поддържат със своите едно или две деца същия вид отношения, каквито има, да речем, съомгата със своите един или два милиона яйца. Отношенията ми с моите родители са вероятно същите, каквито те са имали с техните родители. Отношенията ми със собствените ми деца — Каролин на деветнайсет и Едуард на седемнайсет години, са донякъде по-топли, тъй като, изглежда, има една обща тенденция на затопляне в съвременните отношения от всякакъв вид. Но това, което не достига при топлотата, го компенсираме с осигуровки, правила на поведение и традиции. Разбира се, настъпват моменти, когато имам нужда от децата си и дори не бих имал нищо против родителите ми да се обадят. В действителност със Сюзън имаме лятна къща в Ййст Хамптън, на няколко мили от Саутхамптън и всеки петък през юли и август вечеряме с родителите ми независимо дали сме гладни или не.

Що се отнася до родителите на Сюзън, веднъж в месеца се обаждам в Хилтън Хед да се отчетя, но никога не съм ходил там. Сюзън ги посещава от време на време, но рядко им се обажда. Семейство Станхоуп, от своя страна, никога не се появяват, освен ако личното им присъствие за даден вид бизнес не е наложително. Правим всичко възможно да поддържаме минимален контакт и в това отношение факсът е дар божи.

Братът на Сюзън, Питър, така и не се ожени и обикаля света в търсене смисъла на живота. Рядко пише, но от марките по писмата — Соренто, Монте Карло, Кан, Гренобъл и т.н. — смятам, че добре се е ориентирал къде да го търси.

Сестра ми, Емили, в продължение на десет години обиколи седем неприятни американски града, следвайки съпруга си, служител на IBM. Миналата година Емили, която е много привлекателна жена,

открила смисъла на живота на някакъв плаж в Галвестън, Тексас, в лицето на един млад расов жребец на име Гари и подаде молба за развод.

Както и да е, в петък следобед излязох рано от кантората си в Лоукаст Вели и изминах с колата няколкото мили до „Крийк“, за да пийна нещо. Това също е традиция, и то много по-приятна от някои други.

Преминах през портите и поех към самия клуб по чакълестата алея, обградена от двете страни с великолепно стари американски брястове. На паркинга не видях ягуара на Сюзън. Понякога тя идва в петък да пийне нещо, след което вечеряме заедно в клуба или отиваме някъде другаде. Паркирах мустанга на едно свободно място и се отправих към клуба.

Едно от хубавите неща да притежаваш стари пари или другите да мислят, че ги притежаваш, е, че можеш да караш каквото поискаш. Всъщност най-богатият човек, когото познавам, един Вандербилт, кара шевролет, модел 1977 година. Хората тук приемат това като ексцентричност или демонстрация на висша самонадеяност. Това не е Калифорния, където колата представлява петдесет процента от личността ти.

Впрочем не е важно какво караш; важното е от кой паркинги имаш лепенки върху бронята си. Аз имам от Лоукаст Вели, от „Крийк“, от „Сиуанака Къринтиън“ и от тенисклуба в Саутхамптън, което обяснява всичко — нещо подобно на цивилните еквиваленти на военните медали, с тази разлика, че не ги носиш върху дрехите си.

И тъй, влязох в „Крийк“, една просторна сграда в джорджийски стил. Тъй като преди е била място за живеене, във вида ѝ няма нищо комерсиално. Напротив — интимна и все пак изискана атмосфера цари в многобройните малки и големи стаи, използвани за хранене, игра на карти или просто за усамотение. В дъното е салонът за коктейли, който гледа към част от игрището за голф и старото игрище за поло, а в далечината се вижда проливът Лонг Айлънд, където „Крийк“ има няколко бунгала на плажа. Клубът разполага с открити и закрити тенискортове, предлага стреляне по изкуствени гълъби (може би) и други развлечения за духа и тялото. Това е един оазис на земните удоволствия за около триста знатни семейства. Един ден може би ще

се превърне в жилищен комплекс и ще го нарекат комплексът „Крийк“.

Както и да е, влязох в салона, който бе пълен предимно с мъже в онова петъчно настроение, което ми напомня хилещи се идиоти, празнуващи победа в някоя съблекалня.

Последвах обичайните „Здравей, Джон!“, „Как си, Джон?“, няколко потупвания по гърба и различни ритуали от вида „Радвам се, че си жив и здрав“. По-интересното бе, че ми намигна Берил Карлайл, която с удоволствие бих изчукал, ако не бях толкова верен съпруг.

Огледах се и се уверих, че все още сме много. Някакъв англичанин веднъж казал, че му е по-лесно да бъде член на даден клуб, отколкото на човешката раса, защото местните закони са по-кратки и познава членовете лично. Това звучи правдоподобно.

Мярнах Лестър Ремсън, седнал на една маса близо до прозореца заедно с Рандъл Потър и Мартин Вандърмир.

Не бях виждал Лестър от неделя и сметнах, че най-доброто, което мога да направя по отношение на него, е просто да отида и да седна при тях, както и сторих. Лестър ме поздрави малко хладно и имах чувството, че другите двама току-що са получили негативна оценка за мен. Мина сервитьорката и си поръчах джин-мартини, чист.

Правилата в този клуб, както и в много други, забраняват разговорите по служебни въпроси, като първоначалната идея е била да се създаде атмосфера на задължителна почивка. Понастоящем обаче ни харесва да се преструваме, че този местен закон не позволява на членовете да печелят нечестно предимство в бизнеса пред онези, които не се допускат в клуба. Американците се отнасят съвсем сериозно към икономическите си права, а също и съдилищата. Но бизнесът на Америка е бизнес, така че Рандъл и Мартин се върнаха към разговора си по служебни въпроси, а аз се възползвах от възможността да отправя един въпрос към Лестър:

— Имам една клиентка — казах — на около седемдесет години, която притежава петдесет хиляди акции в ценни книжа на „Чейс Нешънъл банк“. Книжата са издадени през 1928 и 1929.

Лестър се наведе към мен и попита:

— Искаш да кажеш, че тя има действителните удостоверения?

— Да. Донесе ми ги в кантората в Лоукаст Вели в един куфар. Оставил ѝ ги съпругът ѝ, който починал миналия месец.

— Мили Боже — възкликна Лестър, — никога не съм виждал удостоверения на „Чейс Нешънъл“. Това сега е „Чейс Манхатън“, нали знаеш.

— Не, не знаех. Точно за това исках да поговорим.

Разбира се, че знаех, но исках да видя задоволството на Лестър, че е по-вещ от мен.

— Как изглеждат? — попита той.

Някои хора се възбуждат от проститутки; Лестър очевидно се възбуждаше от удостоверенията на стари акции. А и от всичко подобно, бих казал.

— В светлозелено са — отговорих, — с богато украсени черни букви и гравирана сграда на банка.

Описах удостоверенията възможно най-добре и по това как светнаха очите на Лестър човек би помислил, че имаха огромни цици.

— Както и да е — продължих аз, — виж за какво става въпрос. На гърба на удостоверенията пише следното: „Приложеният акционерен дял се разменя за равностойно количество дялове, притежание на «Амерекс Корпорейшън».“

Свих рамене, за да му покажа, че не знам какво означава това, а и наистина не знаех.

Лестър леко се надигна от стола си и каза: — „Амерекс“ сега е „Америкън Експрес“. Там наистина ли пише така?

— Да.

Дори аз бях леко развълнуван от тази новина.

— При затварянето на борсата днес — каза Лестър — акциите на „Американ Експрес“ — бяха на трийсет и три пункта и половина. Това ще рече...

Можях да видя как премигва главният компютър между ушите на Лестър, след което той каза:

— Един милион шестстотин седемдесет и пет хиляди. За „Америкън Експрес“. „Чейс Манхатън“ бяха на трийсет и четири пункта и четвърт при затварянето...

Лестър притвори очи, сбърчи вежди и отвори уста със следната новина:

— Един милион седемстотин и дванадесет хиляди и петстотин.

Лестър никога не казва „долара“. Тук никой никога не казва „долари“. Предполагам, че ако боготворите парите, тогава подобно на

древен евреин, който не би произнесъл името на Бога, никой в този храм никога не би произнесъл думата „долари“.

— Значи тези акции са валидни и от двете страни? — попитах аз.

— Не мога да твърдя със сигурност, без да съм ги проверил, но изглежда, е така. И, разбира се, цифрите, които ти казах, не отчитат всички раздробявания на акциите от 1929 година насам. Вероятно става въпрос за десет, а може би за десет и половина.

Това означава десет милиона или десет милиона и половина. Това означава долари. Това беше наистина добра новина за клиентката ми, която, така или иначе, нямаше нужда от тези пари.

— Вдовицата ще се зарадва — казах аз.

— Получавала ли е дивиденди от тези акции?

— Не знам. Но в момента се занимавам с имуществото на починалия ѝ съпруг, така че ще знам, след като прегледам документите.

Лестър кимна замислено и рече:

— Ако по някакъв начин „Чейс“ или „Америкън Експрес“ са загубили връзка с тези хора през всичките тези години, възможно е да съществува едно малко състояние от натрупани дивиденди.

Кимнах.

— Клиентката ми е съвсем невежа по тези въпроси. Знаеш как е с някои от тези възрастни дами.

— Наистина знам — каза Лестър. — С удоволствие ще дам информацията за верификация в отдела ми по изследванията. Само ми изпрати фотокопия от двете страни на удостоверенията и ще ти кажа колко пъти са се раздробили акциите на всяка компания, на каква стойност са днес и дали „Чейс“ или „Америкън Експрес“ търсят клиентката ти, за да ѝ изплатят дивидентите.

— Наистина ли? Много ще ми помогнеш.

— Акциите трябва да се изследват и, да се докаже автентичността им. Те наистина трябва да бъдат предадени, за да им се издадат нови удостоверения. А още по-добре, нека някоя брокерска къща да държи новите удостоверения по сметка. Няма смисъл толкова пари да се търкалят наоколо. Учудвам се, че вече повече от шейсет години са успели да оцелеят, без да им се случи нещо.

— Това ми се струва разумен съвет. Бих искал да открием с теб сметка от името на моята клиентка.

— Разбира се. Защо не донесеш в понеделник действителните удостоверения в офиса ми? Доведи и клиентката си, ако можеш. Ще трябва да подпише някои документи, а й ще са ми необходими съответните сведения от завещанието, според което тя се явява наследник, и т.н.

— А още по-добре, защо ти не дойдеш в кантората ми след затварянето на борсата? Понеделник, в четири и половина.

— Добре. Къде са акциите сега?

— В касата ми — отговорих аз, — но не бих искал да останат там.

Лестър се замисли за миг, след това се усмихна:

— Знаеш ли, Джон, като адвокат по уреждане на имуществото сигурно можеш да обърнеш тези акции в пари.

— И за какво ми е притрябвало да върша това?

Лестър се насили да се разсмее.

— Остави операцията на мен и ще си разделим десет милиона.

Той отново се разсмя, за да ми покаже, че се шегува: „Ха-ха-ха“.

— Дори при днешните норми на поведение на Уолстрийт — отвърнах аз — подобна постъпка би се изтълкувала като неетична.

Усмихнах се, за да му покажа, че разбирам малката му шега, и той също се усмихна, но виждах, че размисля какво той би сторил през уикенда с десет милиона в касата си. Лестър не би пропилял на вятъра такъв шанс. Поговорихме още няколко минути по този въпрос, след което Рандъл и Мартин се присъединиха към разговора и той се насочи към гола, тениса, стрелянето и плуването. В тази петъчна вечер почти из цяла Америка, във всяка кръчма и салон, спортовете, които се обсъждаха, бяха футбол, бейзбол и баскетбол, но доколкото ми е известно, тук все още никой не се бе престрашил да подхвърли: „Ей, какво става с «Метс»?“

Други теми табу са, както обикновено, религията, политиката и секса, макар това да не е споменато в местните закони. И докато сме на темата за секса, Берил Карлайл, която седеше до надутия си тъп съпруг, улови погледа ми и се усмихна. Лестър и Рандъл забелязаха това, но не казаха нищо от сорта: „Ей, Джони, момчето ми, мацето е готово за инструмента ти“, както бихте очаквали да кажат мъже в бар. Напротив, те оставиха инцидентът да отmine, без дори да си разменят многозначителен поглед. Лестър отново говореше за прословутото

стреляне по изкуствени гълъби, но моето съзнание бе заето с мисълта за Берил Карлайл и всички „за“ и „против“ прелюбодеянието.

— Джон?

Погледнах към Рандъл Потър:

— А?

— Тъкмо разправях, че Лестър ми каза, че ти действително си срещнал Франк Белароса.

Очевидно някой бе сменил темата по време на моето мисловно отсъствие. Изкашлях се и отвърнах:

— Да... Срещнах го. Съвсем за кратко. В разсадника на Хикс.

— Симпатичен ли е?

Хвърлих бърз поглед към Лестър, който отказа да ме погледне в очите и с това да признае, че много се е разприказвал.

— По-скоро учтив — отвърнах на Рандъл Потър.

Мартин Вандърмир се наведе към мен. Той е пряк потомък на едно старо семейство от кръга Никърбокър^[2] и обича да ни напомня на нас, англосаксонците, че прадедите му са посрещнали първата лодка с англичани в пристанището на Ню Амстердам с оръдеен огън.

— Как учтив, Джон? — попита Мартин.

— Е, добре, може би „почтителен“ е по-точната дума — отвърнах аз, ровейки в мозъчния си запас от думи и пресилвайки правдоподобността на това, което казвам.

Мартин Вандърмир кимна бавно по своя специфичен холандски маниер.

Не искам да останете с впечатлението, че ме е страх от тези хора; всъщност често те се страхуват от мен. Просто когато направиш някой faux pas^[3], искам да кажа, когато наистина прекалиш, като например да твърдиш, че дон на мафията е симпатичен човек и че предпочиташ него за съсед, отколкото сто лестърремсъновци, е, тогава се налага да изясниш какво си имал предвид. Политиците го вършат постоянно. Във всеки случай не разбирах какво толкова са се притеснили тези тримата: аз съм този, който трябва да живее в съседство с Франк Белароса.

— Имаше ли охрана със себе си? — попита ме Рандъл с жив интерес.

— Всъщност, като споменавах за това, имаше шофьор, който нареждаше покупките в багажника на колата. Черен кадилак —

добавих аз със самодоволна усмивка, за да му покажа отношението си към черните кадилаци.

Мартин изрази учудването си на глас:

— Дали тези хора ходят въоръжени?

Мисля, че в клуба вече ме приемаха като експерт по въпросите на мафията, затова отвърнах:

— Не и доновете. Обикновено не. Те не искат неприятности с полицията.

— Но нали преди няколко месеца Белароса уби някакъв колумбийски наркотрафикант? — рече Рандъл.

Тъй като не исках да изглеждам като държанка на мафията, свих рамене и казах:

— Не знам.

Но всъщност си спомнях какво бяха писали вестниците, през януари струва ми се, защото тогава си бях помислил, че човек с ранга на Белароса трябва да е луд, за да се заеме лично с извършването на убийство.

Какво предполагаш, че е правел в разсадника? — поиска да узнае Лестър.

— Сигурно работи там през почивните дни — предположих аз.

Това предизвика лек смях и всички си поръчахме по още едно питие. Страшно ми се искаше отново да погледна Берил Карлайл, но знаех, че втория път няма да ми се размине така лесно.

Появи се съпругата на Мартин, Паулина, и застана на вратата близо до бара, опитвайки се да привлече вниманието му като размахваше ръце подобно на вятърна мелница. Мартин най-после я забеляза, повдигна огромното си, тежко тяло и полека се запъти към жена си.

След това Рандъл се извини, че отива да говори със зет си. С Лестър помълчахме малко, после аз казах:

— Сюзън ми каза, че миналата неделя съм направил грубо изказване и ако е така, искам да знаеш, че не е било нарочно.

Това е уаспския еквивалент на извинение. Ако е формулиран правилно, изразява и известно съмнение, че смяташ каквото и да е извинение за необходимо.

Лестър махна пренебрежително с ръка и рече:

— Остави това. Успя ли да огледаш Мюдон?

Това е уаспския еквивалент на „напълно приемам твоето изказано с половин уста извинение“. Отвърнах на Лестър:

— Да, едва тази сутрин успях да мина оттам с мустанга. Не бях го виждал от години, доста е занемарено, но редките дървета изглеждат изключително добре.

Поговорихме известно време за Мюдон. Трябва да знаете, че Лестър съвсем не е природозащитник в истинския смисъл на думата. Същото се отнася и за повечето от приятелите му и съседите ми. Но, както казах, те открили, че могат да използват природозащитниците, за да постигнат собствените си цели, а именно — да запазят начина си на живот. В резултат се образувала странната коалиция между дворянство и студентство, богати собственици на имения и хора от средната класа. Аз хем принадлежа към дворянството, хем към природозащитниците и следователно съм безценен.

— Не искам петдесет тракторни гаража за по два милиона долара в задния си двор — провъзгласи Лестър.

Така той нарича съвременните жилища: тракторни гаражи. Кимнах съчувствено.

— Не можем ли да поискаме да бъде разделен Мюдон на площи от по двайсет акра? — попита Лестър.

— Сигурно можем. Но трябва да изчакаме докато предприемачът представи изявлението си за опазването на околната среда.

— Добре. Ще следим за това. Какво става с твоето имение?

Станхоуп Хол, както знаете, не е мое имение, но с това Лестър изразяваше и учтивостта, и любопитството си. Отговорих:

— Никой не иска да купи цялото имение от двеста акра с къщата, нито пък къщата с принадлежащите ѝ десет акра площ. Пуснах обяви и по двата начина.

Лестър кимна с разбиране. Бъдещето на Станхоуп Хол, на главната къща, е несигурно. Разбирате, че къща с такива размери може и да е нечий палат на мечтите, но дори някой арабски шейх при днешните цени на петрола би се затруднил да поддържа и осигури персонал за една сграда, която е с размерите на средно голям хотел.

— Такава красива къща — каза Лестър. — Спечели награда, нали?

— Няколко. Когато са я построили през 1906 година, „Таун & Кантри“ са я обявили за най-добрата американска къща на годината.

Но времената се менят.

Другата възможност беше да се събори къщата, както е бил разрушен дворецът Мюдон. Това би накарало данъчните служби да преоценят имота като неразработена земя. Къщата за гости е на Съюзън и за нея плащаме отделен данък, а вратарската къщичка, където живеят семейство Алърд, е теоретически защитена от завещанието на стария Станхоуп.

— Какви хора се интересуват от къщата? — попита Лестър.

— Такива, които смятат, че петстотин хиляди е добра цена за къща с петдесет стаи.

Това е, което се опитвам да получа за къщата и десетте акра към нея. Иронията е, че през 1906 е струвала пет милиона долара. Това е около двацет и пет милиона при днешния курс на долара. Като оставим настрана всякакви естетически съображения за разрушаването на Станхоуп Хол, пестеливият ми тъст, Уилям Станхоуп, ще трябва да вземе под внимание колко ще му струва събарянето на една гранитна сграда, построена да издържи хилядолетия, а и след това да откара някъде отломките съобразно новите закони за опазване на околната среда. Гранитът и мраморът за построяването на Станхоуп Хол са били докарани в Лонг Айленд с влак от Вермонт. Може би Вермонт ще приеме натрошените камъни обратно.

Между другото, интересно е, че Съюзън не я интересуват главната къща или другите постройки — с изключение на конюшните и тенискортовете. Очевидно спомените ѝ, свързани с къщата, белведера или храма на любовта, или не са важни, или не са хубави. Тя действително се разстрои в оная нощ, когато вандалите изгориха къщичката ѝ за игра. Това бе съвсем малка къщурка, подобно къщичката от курабии на Хензел и Гретел, само че направена от дърво и в лошо състояние. Не е трудно човек да си представи едно самотно, малко, богато момиченце с куклите си, което играе самотни игри в една къща, изцяло на негово разположение.

— Свърза ли се вече с хората от общинската служба по озеленяването? — позаинтересува се Лестър.

— Да — отговорих аз. — С някакъв човек на име Пинели от канцеларията на комисията. Той каза, че според него общината засега притежава достатъчно от къщите на Златния бряг. Но това може и да е

само първоначалният им гамбит, защото Пинели ме попита дали къщата има някаква архитектурна или историческа стойност.

— Положително има архитектурна стойност — каза Лестър. — Кой ѝ е архитектът?

— Макким, Мийд и Уайт — отговорих аз.

Нито историята, нито архитектурата е стихията на Лестър, но освен че ставаше природозащитник, той се превръщаше и в специалист по обществената и архитектурната история на Златния бряг.

— А колкото до историческата стойност — добавих аз, — знам, че Теди Рузвелт имал навика да прескача от време на време насам от Ойстър Бей, а и Линдберг^[4] е обядвал тук, докато гостувал на семейство Гугенхайм^[5]. Имало е и други забележителни гости, но мисля, че общината се интересува от нещо по-значително от обядите. Ще трябва да проуча въпроса.

— А защо не си измислиш нещо? — предложи Лестър почти на шега. — Като например че Теди Рузвелт е съставил някой от договорите си в Станхоуп Хол или че е държал реч там.

Не обърнах внимание на това и продължих:

— Един от проблемите да се продаде имението на общината като музей или парк е, че „Грейс Лейн“ е все още частен път, както знаеш, а това не допада много на общинските бюрократи. А и освен това няма да ми се разнесе славата по „Грейс Лейн“, ако хиляди коли, натоварени с жители на Бруклин и Куинс, заприичдат тук всеки уикенд да зяпат.

— Не, няма — увери ме Лестър.

— А най-важното, Лестър, ако общината все пак реши да купи имението, ще предложи такава цена, която само ще покрие неплатените данъци. Това е тяхната игра.

Лестър не попита за каква сума става въпрос, защото сигурно я бе проверил в архивите или я бе видял публикувана в „Лоукаст Вели Сентинъл“, в рубриката „Данъчни нарушения“.

Неплатените данъци на Станхоуп Хол, включително лихвите и глобите, възлизат на около четиристотин хиляди долара, които трябва или да платя, или да получа. Може да проверите. Е, сигурно си мислите: „Ако аз дължах четири хиляди долара, да не говорим за четиристотин хиляди от неплатени данъци, биха ми заграбили къщата

и децата.“ Вероятно. Но при богатите е различно. Те имат по-добри адвокати, такива като мен.

Аз обаче почти изчерпах законните лавирания, които бях научил, докато следвах право в Харвард, и едва ли ще мога дълго да предотвратявам продаването поради неплатени данъци на този потенциално ценен имот или обявяването на ипотеката му за просрочена. Обикновено не върша адвокатската си дейност безплатно, но Уилям Станхоуп не предложи да ми плаща за услугите, така че, струва ми се, правя изключение за тъста си. Не само е вярно, че богатите не си плащат сметките навреме, но когато най-после ги платят, обичат сами да определят колко дължат.

Лестър като че ли четеше мрачните ми мисли, защото каза:

— Вярвам, че тъстът ти оценява всичко, което си направил.

— Сигурен съм, че е така. Впрочем той е загубил връзката си с реалността, що се отнася до използването на земята и грижите за опазването на околната среда. Ако не може да продаде целия имот непокътнат, иска да го разпродаде на части на предприемачите. Дори и да успее да разделя двестата акра, проблемът с къщата остава. Уилям си представя, че предприемачът или ще събори старата къща, или ще я предложи на новите заселници като клуб или нещо такова. За нещастие събарянето струва скъпо, а още по-скъпо ще бъде за двайсет нови домакинства да я поддържат.

— Това положително е бял слон^[6] — информира ме Лестър. — Но ти все пак се опитваш да запазиш земята, ако не и къщата.

— Разбира се. Но това не е моята земя. Аз съм в същото, положение като теб, Лестър, живея в прекрасна изолация върху няколко акра от едно мъртво имение. Господар съм само на около пет процента от това, на което плащам данъците.

Лестър помисли малко върху това и после каза:

— Какво пък, може да се появи някой бял рицар и да спаси белия слон.

— Може.

В този контекст „бял рицар“ означава някоя нетърговска организация, като например частно училище, религиозна институция, а понякога и приют за душевноболни. Изглежда, именията и земите към тях стават за подобна употреба, а и повечето от съседите се примиряват с това положение, защото земята остава свободна, а

гъстотата на населението — ниска. Не бих имал нищо против няколко монахини, разхождащи се из земите на Станхоуп, или дори няколко случая на тежки нервни разстройства, или, в най-лошия случай, ученици от частно училище.

— Опита ли да се свържеш с онази фирма за недвижими имоти от Глен Кроув, която посредничи между акционерните дружества и собствениците на имения? — попита Лестър.

— Да, но изглежда, има твърде много имения и твърде малко купувачи за тях.

Трябва да отбележа, че някои корпорации закупиха цели имения за собствените си нужди. Например старото имение Астор на Сандс Пойнт сега е извънградски клуб на IBM, а един от многото имоти на фамилията Прат на Глен Коув сега е конгресен център. Също така едно от именията на Вандербилт, огромна постройка в елизабетински стил със сто акра земя в Олд Бруквил, сега е седалище на „Банфи Винтърс“, които възстановиха предишния блясък на къщата с шейсет стаи и земята около нея. Всяка от тези възможности е за предпочитане пред... е, пред двайсет тракторни гаража, обитавани от борсови агенти и потомството им.

Между другото, Уилям Станхоуп е твърде далеч оттук, за да може напълно да оцени факта, че дейността ми по опазване на околната среда ѝ нарежданията, които ми дава, са две почти взаимоизключващи се неща. Това се нарича разминаване на интересите и е както неетично, така и незаконно. Но въобще не ме интересува. Той получава това, за което плаща.

Разбирате, че ако се попритисне малко, тъстът ми би могъл да изнамери четиристотинте хиляди за неплатените данъци, но предпочита да не го прави, поне не преди да е намерил купувач или да настъпи денят преди конфискацията на имуществото. Той твърдо възнамерява да запази огромния си актив, освен ако или докато реши, че това е пасив и не може да го продаде приживе.

Ако се чудите каква стойност има този бял слон за Уилям Станхоуп и наследниците му, ето ви изчисленията: двеста акра земя, ако бъде разделена на парцели от по десет акра, а на легендарния Златен бряг подобно парче земя ще струва над един милион долара, това означава, че преди да бъде обложена с данък, общата сума ще надхвърли двайсет милиона долара.

Предполагам, че в края на краищата Сюзън ще наследи достатъчно пари, за да си наеме един простак на пълен работен ден да ѝ чисти конюшните и някой, който да помага на мен и стария Джордж в градината.

Ако се чудите какво още ми се пише, трябва да знаете, че този тип хора рядко оставят парите да напуснат собственото им семейство. Всъщност аз участвах в предбрачна спогодба много преди хората от средната класа дори да знаят, че подобно нещо съществува. Уилям. Станхоуп и платеният му адвокат съставиха „брачния договор“, както го нарекоха тогава, а аз сам си бяха адвокат, потвърждавайки старата поговорка, че клиентът на адвокат, който представлява себе си, е глупак. Във всеки случай оттогава насам Уилям получава от глупака безплатни юридически съвети.

Погледнато от по-светлата страна, Едуард и Каролин имат попечителски фонд, където се влагат парите на Станхоуп. И за да съм справедлив към Сюзън, трябва да кажа, че „брачният договор“ не беше нейна идея. Във всеки случай не искам парите на Станхоуп, нито пък проблемите им. Обърнах се към Лестър:

— Сюзън и аз не бихме искали на мястото на имението да се разпростре жилищен квартал, още по-малко пък да се разработи земята на Станхоуп Хол за финансови облаги. Но ако този рай е обречен да се превърне в преддверие на ада, тогава всеки от нас трябва да реши дали иска да остане, или да си отиде. Това също е избор.

— Да си отиде къде, Джон? Къде отиват хората като нас?

— В Хилтън Хед.

— Хилтън Хед?

— В която и да е планирана Едемска градина, където никога нищо няма да се промени.

— Това е моят дом, Джон. Семействата Ремсън са живели тук в продължение на повече от двеста години.

— А също и фамилиите Уитмън и Сатър. Знаеш това.

Всъщност трябва да ви кажа, че с Лестър Ремсън имаме някаква съмнителна роднинска връзка, която никой от нас не желае да изясни.

Семействата, предшествващи милионерите, могат да си позволят известен снобизъм, дори ако прадедите им са били рибари и фермери.

Обърнах се към Лестър:

— Знаеш, че времето, в което живеем тук, е взето назаем.

— Какво, на черногледец ли се правиш или се предаваш? Нима ще се местите със Сюзън? Тази история с Белароса ли е последната капка?

Понякога мисля, че Лестър ме харесва, затова приех въпроса като проява на загриженост, а не като изказано желание.

— Мислил съм за това — отговорих. — Но Сюзън нито веднъж не е споменала подобно нещо.

— Къде ще отидеш?

Пет секунди преди да ме попита, не знаех, но изведнъж ми хрумна:

— Бих отишъл на морето.

— Къде?

— Морето, морето. Онова мокро нещо, заради което крайбрежните имоти са толкова скъпи.

— А...

— Аз съм добър моряк. Ще взема една осемнайсетметрова яхта и просто ще замина. — Бях се развълнувал. — Първо ще сляза надолу по Интракостал Уогъруей до Флорида и след това през Карибско...

— Ами, Сюзън? — прекъсна ме той.

— Какво Сюзън?

— Конете, човече, конете.

Замислих се. Вярно, един кон на борда ще представлява проблем. Поръчах по още едно питие.

Известно време седяхме и пиехме мълчаливо. Започнах да чувствам ефекта от четвъртото мартини. Огледах се за Берил Каролайн, но мъжът ѝ, идиотът, улови погледа ми. Ухилих му се глупаво, след това се обърнах към Лестър:

— Симпатяга.

— Кой?

— Мъжът на Берил Каролайн.

— Ами, педераст.

Лестър научава думи като тази на работното си място. Друга такава е „педал“. Изглеждат прекрасни думички, но аз като че ли просто не мога да намеря подходящ момент, за да опитам ефекта на някоя от тях.

Поседяхме още известно време, а компанията около нас оредяваше. Чудех се къде ли е Сюзън и дали трябваше да я чакам

някъде. Ти има навика да си мисли, че ми е казала нещо, като всъщност не ми го е казала, а след това ме обвинява, че съм забравил. От приятелите си разбирам, че това е доста разпространено сред съпругите. Поръчах си още едно питие за освежаване на паметта.

Коне и лодки нахлуха в съзнанието ми и аз се опитвах да ги помиря. Съвсем ясно си представих Занзибар, препариран и поставен на носа на новата ми сто и осемдесет метрова шхуна.

Погледнах Лестър, който изглеждаше унесен в собствените си мечтания, които вероятно представляваха дворяни на коне, подпалващи „тракторни гаражи“ и тъпчеци детски велосипеди.

Чух гласа на Сюзън до себе си:

— Здравей, Лестър — каза тя. — Още ли се чувстваш обиден? Изглеждаш добре.

Понякога Сюзън може да бъде много пряма.

— Какво искаш да кажеш — попита Лестър, преструвайки се, че не разбира.

Сюзън не обърна внимание на това и запита:

— Къде е Джуди?

— Не знам — отвърна той искрено.

Замисли се за момент, след това добави:

— Трябва да ѝ се обадя.

— Първо трябва да знаеш къде е — отбеляза Сюзън. — За какво си говорехте с Джон?

— За акции и голф — отговорих аз преди Лестър да успее отново да задълбае в темата за Станхоуп Хол, която не е от любимите на Сюзън. Обърнах се към Лестър:

— Ще вечеряш ли с нас, докато се опитваш да си спомниш къде е жена ти?

Не трябваше да пия четвъртото или петото мартини. Всъщност петото беше окей. Четвъртото не трябваше да пия.

Лестър се изправи, залитайки.

— Сега си спомням. Ще имаме гости за вечеря.

— Трябва да ми дадеш рецептата — каза Сюзън.

Явно беше раздразнена от нещо. Горкият Лестър изглеждаше объркан.

— Да, разбира се, ще ти я дам — отвърна той. — Искаш ли да дойдеш с мен? Ще се обадя.

— Благодаря — отвърна тя, — но имаме други планове за вечерта.

Не знаех дали това е истина или не, защото Сюън никога не ми казва за тези неща.

Лестър ни пожела приятна вечер, а тя му каза да кара внимателно.

Станах и се опрях на стената. Усмихнах се на Сюън:

— Радвам се да те видя.

— Колко мой образа виждаш? — попита тя.

— Съвсем трезвен съм — уверих я, след което смених темата: — Семейство Карлайл са тук. Бихме могли да ги поканим да вечерят с нас.

— Защо?

— Тя не ти ли е приятелка?

— Не.

— Мислех, че е. Харесва ми... — не можех да си спомня името му — съпругът ѝ.

— Ти го смяташ за надут глупак.

После допълни:

— Имам планове за тази вечер.

— Какви?

— Нали ти казах сутринта.

— Не, не си. С кого? Къде? Не мога да карам.

— Личи ти. — Хвана ме под ръка. — Ще вечеряме тук.

Проправихме си път към срещуположното крило на заведението и стигнахме до най-голямата от трапезариите. Сюън ме насочи към една маса, където седеше не някой друг, а семейство Вандърмир.

Стана ми ясно, че и на Мартин жена му бе пропуснала да го информира за вечерните планове.

Със Сюън седнахме около кръглата маса с бяла покривка и разменихме няколко незначителни думи с тях. Понякога си мисля, че Ели Уитни^[7] е взел идеята си за заменяемите части от обществото на едрата буржоазия, където всички хора са взаимозаменяеми. Всеки един в тази стая би могъл да се прехвърля от маса на маса цяла нощ, без това да повлияе ни най-малко на темпото на разговорите.

Осъзнах, че нарастващото ми критично отношение към равните ми е повече резултат на вътрешни промени в мен, отколкото на каквито

и да било промени в тях. Това, което някога ме успокояваше, сега ме дразнеше и се разтревожих съвсем искрено за компромисите и примирението, които незабелязано бяха завладели живота ми. Беше ми омръзнало да съм пазач на Станхоуп Хол, бях уморен от всеобщата мания за обществено положение, не можех да понасям незначителните разговори, дразнеха ме стариците, които влизаха в кантората ми с десет милиона долара в стар куфар и въобще се чувствах нещастен от това, което някога ме правеше доволен.

Странно, но не си спомням да съм се чувствал така предишната седмица. Не съм сигурен как ме споходи това прозрение, но при прозренията е така: един ден просто те шибват през лицето и разбираш, че си открил истината дори без да знаеш, че си я търсил. Какво ще направиш оттам нататък, е друг въпрос.

Тогава не го осъзнавах, но бях готов за велико приключение. А това, което също не знаех, бе, че новият ми съсед бе решил да ми го предостави.

[1] Прилагателно от WASP — бели англосаксонски протестанти. — Б.пр. ↑

[2] Тоест от първите холандски заселници в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] Погрешна стъпка, гаф (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Чарлз Август Линдберг — американски конгресмен, роден в Стокхолм през 1859 г., починал в Литъл Фолс, Минесота представител на републиканците в Конгреса (1907 — 1917); баща на известния авиатор Чарлз Август Линдберг. — Б.пр. ↑

[5] Фамилия, дълбоко свързана с обществената история на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[6] Нещо не на мястото си; подаръкът, който създава само проблеми. — Б.пр. ↑

[7] Ели Уитни (1765 — 1825) — американски изобретател и манифактурист. — Б.пр. ↑

7.

Съботната сутрин мина без особени събития, като изключи това, че имах леко главоболие, причинено без съмнение от бръцолевенето на семейство Вандърмир. Джордж и Етел Алърд бяха болни от грип и затова отидох да ги видя. Направих им чай в кухничката на вратарската къща, което ме накара да се почувствам като обикновен човек. Дори останах при тях за половин чаша чай, през което време Джордж шест пъти се извини, задето е болен. Обичайната враждебност на Етел се превръща в нещо като разнежване, когато е болна. Предпочитам да я виждам такава.

Трябва да спомена, че по време на Втората световна война Джордж Алърд отишъл да служи на страната си, както направили и всички годни мъже от Станхоуп Хол, а, разбира се, и от другите имения. Джордж ми каза веднъж, в един урок по обществена история, че това преселение на слугите направило живота труден за семействата, които успели да не изоставят огромните си къщи по време на Голямата депресия и все още имали нужда от мъжка сила за тежката земеделска работа. Джордж ми каза също, че по-високите военни надници примамили много от момичетата прислужници да работят в съпротивата и други подобни. Той някак си ме свързва с тази класа на дворяните и смята, че аз от своя страна трябва да се натъжавам от огромните лишения, които семейство Станхоуп и останалите са претърпели по време на войната. Правилно, Джордж. Когато си представя неимоверните усилия на Уилям Станхоуп да се облича всяка сутрин сам, докато камериерът му се мотае по нормандския бряг, буца ми засяда в гърлото. Между другото, Уилям наистина е служил на страната си в този критичен за нацията момент. Има две версии за тази история. Ще ви разкажа версията на Етел.

Чрез семейни връзки Уилям Станхоуп получил назначение в бреговата охрана. Тъй като дядо Август Станхоуп не можел да използва двестаметровата си яхта „Морският таралеж“, той я продал на държавата на безценица, както сторили много притежатели на яхти по време на войната. „Морският таралеж“ била оборудвана като

подводна патрулна лодка, а шкиперът ѝ се оказал не някой друг, а лейтенант (мичман I ранг) Уилям Станхоуп. Етел казва, че това не било случайно стечение на обстоятелствата. Както и да е, „Морският таралеж“, прясно боядисана със сива боя, съоръжена с хидролокатор, дълбочинни снаряди и петдесеткалибровата картечница, стояла удобно закотвена при „Сиуанака Къринтиън“. Оттам лейтенант Станхоуп патрулирал нагоре-надолу из пролива Лонг Айленд, готов да посрещне германската военноморска флота, защитавайки американския начин на живот и отбивайки се от време на време в „Мартас Винярд“ за по няколко бири. И понеже не искал да се настани в държавно жилище, Уилям живеел в Станхоуп Хол.

Етел сигурно е права, като твърди, че военновременната служба на Уилям илюстрира най-лошите страни на американския капитализъм, привилегии и семейни връзки. И все пак от всичко, което съм чел и чул, разбирам, че повечето от висшите класи са изпълнили дълга си, а много дори надхвърлили обикновените задължения. Но Етел отказва да приеме всички действителни случаи, които разстройват предубежденията ѝ. В това отношение тя е точно като Уилям Станхоуп, като мен и като всяко друго човешко същество, което съм срещал, все едно нормално или откачено. Не е необходимо да казвам, че Уилям не забавлява приятелите или семейството си със случки от войната.

Както и да е, през 1945 година Джордж се върнал от Тихия океан болен от малария и досега от време на време получава пристъпи, но за този ден бях сигурен, че е просто грип. Предложих да извикам лекар, но Етел каза загадъчно:

— Той не може да ни помогне.

Джордж и Етел се оженили точно преди Джордж да отплава и, както бил обичаят по онова време, Август Станхоуп дал сватбен прием в огромната къща.

Преди няколко години в случаен разговор с един от възрастните ми клиенти научих, че докато Джордж избивал в Тихия океан бъдещите ни съюзници, дядо Август, който тогава сигурно е бил на около петдесет години, удостоявал Етел със специално внимание. Очевидно направените от нейна страна малки инвестиции на време и усилия са платили дивидентите си, тъй като от целия персонал единствено семейство Алърд останали на длъжност през всичките тези

години. А освен това получили и щедър подарък — вратарската къщичка, която можели да обитават безплатно до края на дните си. Често съм се питал дали Джордж е знаел, че господарят му сърба от неговата паница. Но дори и да е знаел, това не би променило убеждението му, че по-скоро неговата вяност, а не изневярата на жена му е била причина за щедростта на стария глупак. Какво пък, може и така да е било. Така или иначе, добър помощник се намира по-трудно, отколкото добра любовница.

Обикновено не се заслушвам в клюки, но тази беше твърде интересна, за да устоя. А и тя е по-скоро обществена история, отколкото пикантна новина.

Докато пиех чая си, погледнах към Етел и се усмихнах. Тя ми отвърна с обидена гримаса. Над главата ѝ, на стената в малката всекидневна висеше официална снимка, на която бяха тя и Джордж — той облечен в бяла военноморска униформа, а тя — в бяла рокля. На младини е била много красива.

Това, което ме заинтригува в тази история, не беше, че самотна младоженка, чийто съпруг е на война, е завързала интимни отношения с по-възрастния си работодател, не — това, което ме заинтригува, бе, че Етел Алърд, добрата християнка — социалистка го е направила за господаря на имението и може би го е изнудвала хитро или не толкова хитро.

Място като това изобилства от преплетени роднински връзки, които, ако бъдат изследвани, биха се оказали много по-разрушителни за социалната структура, отколкото депресията, войната или данъците.

Впрочем семейство Алърд имат дъщеря — Елизабет, която достатъчно прилича на Джордж, за да разсее съмненията ми относно още един наследник на Станхоуп. В случая Елизабет е притежателка на преуспяващ бутик — т.е. съдържателка на магазин, както дядо си по майчина линия — и има магазини в три близки градчета, където Съюзът не пропуска да изпраща богатите си приятелки, макар че тя самата не си пада много по пазаруването. Веднъж в местния вестник бях видял името на Елизабет във връзка с някаква официална вечеря на Републиканската партия за набиране на средства. Бог да благослови Америка, Етел; къде другаде социалистите раждат републиканци и обратно?

Тръгнах си от семейство Алърд, като им напомних да се обадят на мен или на Сюзън, ако имат нужда от нещо. Сюзън, при цялата си надменност, разбира, че благородният произход задължава, което е едно от малкото неща, от които се възхищавам от представителите на старите пари, и се грижи за хората, които работят за нея. Надявам се Етел да си спомни за това, когато настъпи революцията.

Прекарах ранния следобед в изпълнение на разни поръчки в Лоукаст Вели, след което се отбих в „Макглейдс“, местната кръчма, за по една бира. Вътре се беше събрала обичайната съботна компания. Няколко свободни строителни доставчици, които имаха нужда да пийнат нещо, след като цяла сутрин са раздавали оферти на собственици на къщи; спортуващите за здраве през уикендите, по чиито стодоларови спортни обувки имаше останало съмнително количество мръсотия. Там беше и дребното дворянство в униформите си от „Ланд Енд“ и „Л. Л. Бийн“, и едрото дворянство, за чието облекло единственото описание е, че не може да го видите в магазините или каталозите. Възрастният джентълмен до мен например носеше яркочервено ловджийско сако с кожена кръпка във формата на пушка и висящи като чувал зелени вълнени панталони с избродирани по тях няколко дузини патенца. Аз бях в униформата на „Л. Л. Бийн“: обувки „Доксайд“, светлокафяви поплинови панталони, изискана карирана риза и синя винтияга. Много от нас, докато си пиеха бирата, преглеждаха съставения от жените им списък на неща, които трябваше да свършат, а когато отваряха портфейлите си за дребни пари, оттам се показваха розови квитанции за химическо чистене. Откъм страната на ресторанта добре облечени жени с пазарски чанти си бъбреха за прясно сирене и марули.

Определено бе събота.

Добрите кръчми подобно на църквите са мощни уравниатели на социалните различия; а вероятно и по-мощни, защото когато приближаваш перилата на кръчмата, правиш това с ясното съзнание, че говоренето е не само разрешено, но често и необходимо.

Впрочем, докато пиех втората си бира, видях в огледалото над бара водопроводчика си, облегал се на стената зад мен. Отидох при него и поговорихме за проблемите, които ми създава водопроводната

инсталация, а именно: Имам една спукана чугунена отточна тръба, която той смята да подмени с пластмасова, при известни разходи, разбира се. А аз мисля, че вместо да се сменя, може да се запои. Той ме попита какво е необходимо да направи, за да осинови сина на втората си жена, и аз му обясних в общи линии. Смятам, че тарифата ми бе твърде висока за него, а и неговата за мен, затова разговорът се насочи към „Метс“. Тук може да се говори за бейзбол.

Поговорих с още няколко познати, после с бармана и с възрастния джентълмен с яркочервеното сако, който се оказа, че не е едър дворянин, а пенсиониран иконом от имението Фипс, който износва старите дрехи на господаря си. В миналото това беше широко разпространено явление, но напоследък го срещам по-рядко.

Денят бе твърде хубав, за да прекарам повече от час в кръчмата, така че я напуснах, но преди да изляза, дадох на водопроводчика си името на един адвокат, който се занимава с осиновявания и работи на умерени цени. Той ми даде името на някакъв човек, който разбирал от всичко и би се пробвал да завари тръбата. Колелата на американската търговия се въртят ли, въртят, въртят.

Качих се в мустанга и се отправих към къщи. Минах покрай кантората си и се уверих, че все още е там. Замислих се за десетте милиона в акции, натрупани в касата ми. Нямаше да е трудно да накарам мисис Лодърбах — така се казваше клиентката ми — да подпише необходимите документи, за да мога да ликвидирам акциите, а след това да прескоча до Рио за една доста дълга ваканция. И за това съвсем не ми бе необходима помощта на Лестър Ремсън. Но никога през живота си не съм откраднал нито стотинка, нито към злоупотребявал с поверени ми пари, а и никога не бих го направил. Чувствах се много благочестив. Ама че ден...

Останах в повишено настроение, докато не наближих портите на Станхоуп Хол, когато, както се казва, настроението ми се смачка. Никога досега не бях го забелязвал, но това място ме потискаше. Истината, щом веднъж те сграбчи, те кара да обръщаш внимание на дребните човъркания в главата си. Това не беше кризата на средната възраст. Въобще не беше криза. Това бе Прозрението, Просветлението, Истината. За жалост, като повечето мъже на средна възраст и аз не знаех какво да правя с истината. Но приемах предложения.

Спрях до вратарската къщичка и се отбих при семейство Алърд, които слушаха радио и четяха. Етел бе погълната от един брой на „Новата република“, който вероятно бе единственият в Латингтаун, а Джордж преглеждаше „Лоукаст Вели Сентинъл“, който той четеше от шейсет години, за да се осведомява за това кой умрял, кой се оженил, на кого му се родило дете, кой има неизплатени данъци или колики.

Прибрах пощата, която се получава във вратарската къщичка, и я прегледах на излизане. Етел извика след мен:

— Някакъв джентълмен искаше да ви види. Не си каза името.

Понякога, например когато телефонът иззвъни, просто знаеш кой се обажда. А начинът, по който Етел наблегна на думата *джентълмен*, ми показва, че човекът съвсем не е бил джентълмен. Попитах:

— Тъмнокос мъж с черен кадилак?

— Да.

Етел никога не казва „сър“, затова Джордж се обади:

— Да, сър. Казах му, че днес не приемате посетители. Мисля, че правилно постъпих.

После добави:

— Не го познавам, а и не мисля, че вие го познавате.

„Или че бих искал, Джордж.“ Усмяхнах се, като си представих как казват на Франк Белароса, че мистър Сатър не приема днес. Чудех се дали знае, че това означава „объркан“.

— Какво да му кажа, ако дойде отново, сър? — попита Джордж.

Отговорих му, като че ли вече бях измислил отговора, а и сигурно бе така:

— Ако съм вкъщи, покани го да влезе.

— Да, сър — отвърна Джордж с финото съчетание от професионална незаинтересованост и лично несъгласие с господаря.

Напуснах вратарската къщичка и отново се качих в мустанга. Отминах разклонението за дома ми и продължих към главната къща. Между моята къща и главната къща, върху земята на Станхоуп, се намира тенискорта, с чиято поддръжка се бе натоварила Съюзът. След тенискорта пътят се изкачва по възвишение; спрях мустанга на най-високата му точка и слязох от колата. Отвъд полето, обрасло с диви цветя и различни други треви, където някога се простираше огромната морава, се издигаше Станхоуп Хол.

Според Сюзън, а и според описанията в различните архитектурни книги, които споменават Станхоуп Хол, проектът за тази огромна представителна къща е направен по модели от френския и Италианския ренесанс. Външността ѝ обаче не е от европейски мрамор, а от стабилен американски гранит. Отпред, на разстояние една от друга, са поставени колони и пиластри с йонийски капители, а в центъра на къщата се намира висок, открит портик със свободни класически колони. Покривът е плосък, с балюстраден парапет, който обхожда трите масивни крила на сградата. В действителност къщата прилича малко на Белия дом, но е по-добре построена.

Някога, разбира се, имаше и декоративни градини, които се сажяха по полегатите тераси около къщата. Всяка година по това време градините вече тънеха в цветове — кичести рози и лавър, жълта форзиция и многоцветни азалии, естествен подбор на видовете, тържество на независимостта на природата от човека.

Въпреки всички европейски елементи къщата има и някои определено американски черти, включително широки панорамни прозорци в задната част, подобна на оранжерия стая за закуска, която да улавя първите слънчеви лъчи, солариум на покрива и американска основна конструкция от стоманени греди, парно отопление, стабилна канализация и безопасни електрически инсталации.

Но за да отговоря на въпроса на Лестър Ремсън, няма нищо значително или уникално в архитектурата на този не на мястото си европейски палат. Ако Макким, Мийд и Уайт бяха проектирали една наистина нова американска къща, каквото и да е означавало това през 1906 година, сега хората по определяне на забележителностите и другите, по съхраняване на архитектурните ценности, щяха да казват: „Няма друга такава в цялата страна.“

Само че по онова време архитектите и техните американски клиенти не са гледали в бъдещето, дори не са се опитвали да създават настоящето; те са гледали през рамо назад към европейското минало, чийто разцвет и упадък е бил настъпил още преди първият гранитен блок да пристигне на това място. Какво са се опитвали да създадат и пресъздадат тези хора тук, в новия свят, ми е непонятно. Не мога да мисля като тях и да изпитвам техните чувства, но разбирам борбата им за самоличност и споделям чувството им за обърканост, което

безпокои американците от самото начало: „Кои сме ние, къде ни е мястото, накъде отиваме?“

Дойде ми наум, че тези имения са не само архитектурна измама, но че са измама и в по-дълбок смисъл. За разлика от европейските си прототипи, те никога не са произвели полезно стръкче пшеница, кофа мляко или бутилка вино. Имаше някакво любителско земеделие, разбира се, но положително не от неговите добиви се издържаха къщите, слугите и ролс-ройсовете. А и никой, нает да обработва земята тук, не би могъл да изпита удивлението и възбудата, които настъпват с прибирането на реколтата, нито да усети сигурността, която земята и Бог, а не фондовата борса дават.

А какво знам аз за това? Всъщност прадедите ми са били предимно фермери и рибари и от риболов аз действително разбирам, но уменията ми да прилъгвам разни неща да изникват изпод земята се ограничават само до неядивните, както отбеляза мистър Белароса. Спомних си червената му количка, пълна с разсад на зеленчуци, купен по най-високите цени от скъп разсадник, и реших, че той също е измама.

Целият този глупав Златен бряг е измама, някаква американска аномалия в една страна, която е аномалия по отношение на останалия свят. Е, никой не е казал, че истината ще ви направи щастливи — само свободни.

Разбира се, съществуваха и други, все още неоткрити истини на други хора, но това предстоеше.

Погледнах към Станхоуп Хол и отвъд. Върху задната морава се виждаше още един американски атрибут — широкият белведер с надвиснали около него чинари, а в далечината — английският лабиринт от жив плет, едно абсурдно забавление за младите дами и глупавите им кавалери, които би трябвало да прекарват повече време в храма на любовта и по-малко да тичат из подобни лабиринти.

Отвъд живия плет земята рязко се спускаше надолу, но можех да видя върховете на дърветата в сливовата овощна градина, половината от които сега бяха мъртви.

Сюзън твърди, че първоначално овощната градина била наречена „свещената горичка“ по подобие на езическото преклонение пред природата. В средата на горичката се намира римският храм на любовта — една малка, но съвършено пропорционална кръгла

постройка от полирани мраморни колони, които подпират извит фриз с издълбани по него някои много еротични сцени. В куполовидния покрив има малък отвор и снопът слънчева или лунна светлина, която в определени часове прониква през него, осветява две статуи от розов мрамор, едната на някакъв човек или бог, а другата на едрогърдата Венера, притиснати в гола прегръдка.

Предназначението на това място ме озадачава, но в по-богатите имения има построени по няколко такива. Мога само да предположа, че класическата голота е била приемлива; гръко-римските гърди и задници са или не само изкуство, но и един от малкото начини да се гледат Г и З през 1906 година и само милионерите са могли да си позволят тази скъпо струваща тръпка.

Не знам дали младите жени или дори зрелите дами са се осмелявали да навлязат в сливовата горичка, за да разгледат този порнографски палат, но ви уверявам, че със Сюзън добре се възползваме от него през летните вечери. На нея ѝ харесва ролята на весталка, която бива нападната внезапно от Джон Варварина, докато се моли в храма. Досега е губила девствеността си около шейсет пъти, което вероятно е рекорд.

Храмът може и да е измама, но това е една хубава измама; Сюзън съвсем не е девица, а и аз съм несъвършен варварин, но спиращите дъха оргазми са истински, а истински неща се случват на истински хора, дори в света на Дисни.

Тогава разбрах, че въпреки неотдавнашното ми разочарование от моя чаровен свят, това място щеше да ми липсва.

Качих се отново в мустанга и се отправих към къщи.

8.

Лестър Ремсън се появи в кантората ми в Лоукаст Вели в понеделник следобед, за да се погрижи за десетте милиона на мисис Лодърбах. Според отдела му за изследвания действителната цифра към три следобед на този ден беше десет милиона сто тридесет и две хиляди петстотин шейсет и четири долара и няколко цента. В тази сума се включваха около шейсет години неплащани дивиденди, върху които за жалост не бе начислявана никаква лихва.

Мисис Лодърбах имаше час за фризьор и затова не можеше да дойде, но аз имах пълномощно и бях готов да подпиша от нейно име повечето документи на брокерската къща. С Лестър се качихме в библиотеката на втория етаж, която е служела за работен кабинет във викторианската къща на Бърч Хил Роуд. Разстлахме книгата върху масата в библиотеката.

— Това трябва да се запомни — отбеляза Лестър. — Мислиш ли, че ще се заинтересува от всичко това.

Свих рамене и рекох:

— Доста е възрастна.

Лестър се усмихна и се заловихме с досадната работа по документите, от която аз бях по-малко заинтересован, отколкото мисис Лодърбах. Като попривършихме, поръчах кафе. Лестър ми подаде някакъв документ и аз му подадох един. Той, изглежда, не можеше да се съсредоточи върху непосредствената работа, остави листа, помълча малко и после каза:

— Тя на колко години е? Седемдесет и осем?

— Беше, когато започнахме.

Лестър като не ли не усети шегата и попита:

— А ти си също адвокат по завещанието ѝ?

— Точно така.

— Мога ли да попитам кои са наследниците ѝ?

— Можеш, но аз не мога да ти кажа.

После добавих:

— Тя има три деца.

Лестър кимна и рече:

— Познавам едно от тях — Мери. Омъжена е за Фил Краули. Живеят в Олд Уестбъри.

— Точно така.

— Не съм знаел, че семейство Лодърбах имат толкова много пари.

— Нито пък те.

— Т.е. искам да кажа, че винаги са живели добре. „Буковете“ беше тяхно имение, нали? — Погледна адреса на мисис Лодърбах върху един от документите. — Но са се преместили да живеят в градчето Ойстър Бей.

— Да.

— Продали са „Буковете“ на някакъв ирански евреин, нали?

— Да, но не беше моя сделка. Получиха добра цена, а и новите собственици се грижат доста добре за имота.

— Ей, не ми пука, че са ирански евреи. — Той се усмихна. — За предпочитане е пред един дон на мафията.

„И пред двайсет лестърремсъновци.“ Между другото, при продажбата на „Буковете“ семейство Лодърбах използваха услугите на голяма адвокатска фирма, нямаща нищо общо с дворянството. Това се прави понякога, когато старото имение се продава на хора със странни фамилни имена. Мисля, че разбирам идеята зад всичко това, а тя е, че местните адвокати може да не желаят да се замесват в имотни сделки, които останалите им съседы и клиенти не одобряват. Това беше вярно по времето на Лодърбах, но напоследък Златният бряг ми напомня нация, която е на път да се предаде, и вече никой не се преструва, че всичко е наред; вместо това всеки заграбва каквото може и отпрашва към летището. Лестър попита:

— Нали не смяташ, че мистър Лодърбах е знаел, че притежава 10 милиона в акции?

— Не знам дали е знаел, Лестър. Но и аз не знаех, иначе бих го посъветвал да си открие сметка с теб. Имаше много други активи. Това беше без значение. За да изхарчи човек толкова много пари, ще му трябва цял живот. А времето на Ърнест Лодърбах свърши, преди да свършат парите му.

— Но дивидентите е трябвало да се, реинвестират. Те просто са си стояли там, без да натрупат дори цент. Все едно че е дал на „Чейс

Манхатън“ и „Америкън Експрес“ безлихвен заем.

Невложени пари разстройват Лестър. Децата му никога не са имали детски влогове. Имаха направо сметки на паричния пазар.

Лестър прегледа завещанието на Ърнест Лодърбах.

— По това завещание нито Мери, нито другите две деца, Рандолф и Херман, наследяват нещо.

— Да, така е.

Лестър имаше право да прочете завещанието, за да установи правото на собственост на мисис Лодърбах върху цялото имущество. Баща ми бе оформил шестото и последно издание на завещанието на Ърнест Лодърбах преди десет години, но активите в акции и облигации бяха определени само като „ценни книжа и други парични документи, които притежавам в часа на смъртта си“. Очевидно никой, включително трите деца на Лодърбах, не е знаел точно какво се намира в касата в сутерена на къщата в Ойстър Бей. Бях сигурен, че все още не знаят, защото в противен случай досега и тримата щяха да са се свързали с мен — сами или с адвокатите си.

— Къде са Херман и Рандолф? — позаинтересува се Лестър.

— Херман е пенсионер и живее във Вирджиния, а Рандолф е бизнесмен в Чикаго. Защо?

— Бих искал да се заема с активите им в акции, когато ги наследят. Затова.

И двамата с Лестър знаехме, че всъщност в този разговор идеята му бе да стане така, че Рандолф, Херман и Мери да не наследят тези акции. Но въпреки това казах:

— Ще те препоръчам, ако съм доволен от начина, по който се справиш с тази сделка.

— Благодаря. Предполагам, че знаят за това? — той потупа една купчина удостоверения за акции.

Не обърнах внимание на въпроса й подтекста му и казах учтиво, но твърдо:

— Лестър, що се отнася до тази сделка, не участвай на борсата вместо мисис Лодърбах. Това тук са две съвършено валидни акции. Просто ги остави на мястото им и се погрижи тя да си получава чековете за миналите и бъдещите дивиденди. Ако са й необходими пари за данъците върху имота, ще ти съобщя и ще разпродадем малко акции за чичо Сам.

— Джон, знаеш, че не бих объркал сметките заради комисионите.

Лестър, в интерес на истината, е честен посредник, иначе не бих работил с него. Но професията му предлага такива изкушения, пред които и Исус Христос трудно би устоял. Такъв беше и настоящият случай — на махагоновата маса пред него лежах 10 милиона. Почти виждах малкото дяволче на лявото му рамо и ангелчето на дясното, като и двете му шепнеха нещо. Не исках да се намесвам, но казах:

— Много добре знаеш, че няма значение кой знае за тези пари, кой има нужда от тях, кой ги заслужава или че на Агнес Лодърбах не ѝ дреме за тях.

Той сви рамене и малко промени темата:

— Чудя се защо семейство Лодърбах не са останали в „Буковете“, ако са знаели, че имат толкова пари.

— Не всеки иска къща с 50 стаи и 200 акра земя, Лестър — отговорих аз. — Това е прахосване на пари, дори и да ги имаш. От колко бани имаш нужда?

Лестър се подсмихна и попита:

— Щеше ли да купиш Станхоуп Хол, ако имаше десет милиона долара?

— Искаш да кажеш пет милиона, съдружничко.

Той се усмихна глупаво и ми хвърли бърз поглед, за да разбере дали го будалкам, после наведе очи, които прошариха по обсипаната с книжа маса и се спряха на купа удостоверения.

— Или — щеше ли да купиш оная, осемнайсетметровата, и да отплаваш с нея към залеза? — попита той.

Съжалих, че се бях доверил на Лестър. Не отговорих.

— Или да изведеш Съюзън от къщата за гости и да я върнеш отново в голямата къща.

В стаята настъпи тишина. Лестър явно обмисляше какво би направил с 5 милиона долара, а аз, струва ми се, мислех какво бих направил с 10, тъй като нямах никакво намерение да смесвам престъплението с греха да споделя каквато и да е част от него с Лестър Ремсън.

Дойде ми наум, че Лестър е от типа хора, които са честни от страх, но му харесва да флиртува с мошеничеството, за да почувства

какво значи да ти стиска, ако ме извините за израза. Освен това обича да гледа как другите хора реагират на неговите уловки.

— Ще бъде много лесно, Джон — каза Лестър, като че ли без никаква връзка, — след като вече видях документите и действителните удостоверения. А и сумата си заслужава. Дори няма да е необходимо да напускаме страната след това, ако всичко е направено както трябва. Когато старата дама умре, ти ще си се погрижил да не се споменава нищо за това в завещанието ѝ.

Той продължи в същия дух, без да споменава неприятни думи, като *избягване на федерален данък, кражба, фалшификация* или *измама*. Слушах повече от любопитство, отколкото от необходимост да бъда обучаван от Лестър в криминално дело.

Не знам защо аз съм честен. Предполагам, че съм наследил част от това качество от родителите си, които бяха образец на достойнството, ако не нещо друго. А когато растях, през петдесетте години, посланията от амвона, в неделното училище и в частното ми училище се отнасяха по-малко до световните злини и неправди и повече до това как да се държим коректно спрямо останалите. Това беше времето, когато се спазваха десетте Божии заповеди и, ако щете вярвайте, от младите жени и мъже се изискваше да имат личен девиз, според който да живеят. Моят беше: „Ще се стремя всеки ден да давам повече, отколкото получавам“. Не знам откъде го бях взел, но това е добър начин да фалираш. Макар че някога сигурно съм живял според този девиз, може би до осемнайсетата си година. А може и по-дълго.

Все пак много мъже и жени от моето поколение са възпитавани по същия начин и въпреки това някои от тях са крадци, а някои и нещо много по-лошо. Така че защо съм честен? Какво ме задържа настрана от десетте милиона и от полуголите дами на плажа Ипанема? Това искаше да знае Лестър. Това исках да знам и аз.

Погледнах купа удостоверения и Лестър прекъсна дисертацията си на тема как благополучно, да се откраднат десет милиона, за да ме информира:

— Вече никой не го е грижа, Джон. Правилата не важат. Не сме виновни аз или ти. Просто е така. Омръзна ми да ме прецакват, да се боря по правилата на маркиза на Куинсбъри^[1], докато получавам удари в слабините, а на рефера му се плаща, за да гледа в другата посока.

Не отговорих.

Съвсем доскоро една от причините за честността ми бе доволството от живота, който водя, от цялата социална матрица, в която бях включен и функционирах. Но когато решите, че дома няма да ви липсва, какво ви възпира да не откраднете семейната кола и да избягате? Погледнах Лестър, който за разнообразие ме погледна в очите.

— Както отбеляза веднъж — казах аз, — парите не ме блазнят. — Това си беше самата истина.

— Защо не те блазнят парите?

Погледнах го.

— Не знам.

— Парите са неутрални, Джон. В същността им няма заложено нито добро, нито зло. Приеми ги като индианските пари — морски раковини. От теб зависи как ще ги използваш.

— И как ще се сдобиеш с тях.

Лестър сви рамене.

— Може би в случая — казах аз — смятам, че да отнема пари от някаква смахната бабичка не е достатъчно предизвикателство и е под достойнството ми и професионалните ми умения да крада от изпечените мошеници. Намери нещо опасно и пак ще си поговорим.

После добавих:

— Ще изпратя акциите утре до офиса ти в Манхатън чрез куриер.

Лестър изглеждаше едновременно разочарован и облекчен. Събра книгата в куфарчето си и стана.

— Е... какво би бил животът, ако не можехме да мечтаем.

— Мечтай, но с хубави мечти.

— Аз го направих. *Ти* би трябвало да помечтаеш малко.

— Не бъди педераст, Лестър.

Той изглеждаше малко объркан, така че предполагам употребих думата на място.

— И не забравяй, че ми трябват легитимационните картички на мисис Лодърбах.

— Ще я видя утре, когато отива на срещата си за обяд.

Лестър протегна ръка и двамата си стиснахме ръцете.

— Благодаря ти, че ми повери тази сделка — каза той. — Дължа ти една вечеря.

— Ще бъде чудесно.

И той излезе, като хвърли прощален поглед на десетте милиона, които лежаха върху масата.

Занесох удостоверенията долу и ги заключих в касата си.

Остатъкът от седмицата, която беше Страстната седмица преди Великден, премина, както можеше да се предвиди. В четвъртък вечерта, Велики четвъртък, отидохме в „Свети Марко“ заедно със семейство Алърд, които бяха вече оздравели. Преподобният мистър Ханингс изми краката на дузина мъже и жени от богомолците. Тази церемония, ако не знаете, е пресъздаване на епизода, когато Христос измива краката на своите ученици и би трябвало да символизира смирението на великия пред дребния. Аз нямах нужда да ми мият краката, но очевидно Етел имаше и затова се отправи напред към олтара заедно с една група хора, които, струва ми се, предварително са били решили да се подложат на това, защото никой от жените не беше с чорапогачи и никой от мъжете не носеше глупавите чорапи. Вижте, не искам да се подигравам на собствената си религия, но намирам тази церемония за изключително странна. Всъщност тя рядко се изпълнява, но на Ханингс, изглежда, му доставя удоволствие и аз се чудя защо. В някой Велик четвъртък, като събера достатъчно нахалство, ще отида доброволно при преподобния мистър Ханингс да ми измие краката и когато си събуя чорапите, от всеки нокът ще се усмихне по едно щастливо лице.

Както и да е, след службата поканихме вкъщи Джордж и Етел с чистите крака за това, което Сюзън нарича Последната вечеря^[2], имайки предвид, че ще е последното ядене, което възнамерява да готви до понеделник.

Петък беше Разпети петък и през последните години съм забелязал, че тук поне хората са възприели европейския обичай да не се работи на този тържествен ден. Дори фондовата борса беше затворена, а следователно и „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“, чиято кантора на Уолстрийт е в маршова стъпка с борсата. Не знам, пък и никой не казва, дали този нов почивен ден е резултат от религиозното пробуждане в страната или от желание за тридневен уикенд. Във всеки случай още от началото на седмицата обявих, че

кантората в Лоукаст Вели ще бъде затворена на Разпети петък, а след това изненадах служителите и раздразних партньорите от Уолстрийт, като им казах, че кантората в Лоукаст Вели ще уважи също и Светлия понеделник, както правят европейците. Опитвам се да започна една традиция.

Сюзън и аз, заедно с Етел и Джордж, отидохме в „Свети Марко“ за литургията в три часа, времето, когато според преданията небето притъмняло, земята се разтресла и Христос издъхнал на кръста. Помня един Разпети петък от детството си. Беше ясен слънчев ден и наистина, докато се изкачвах по стълбите на „Свети Марко“, изведнъж се появиха буреносни облаци и притъмня. Спомням си, че със страхопочитание се вирах в небето, предполагам в очакване да се разтrese земята. Няколко възрастни се усмихнаха на това, а после майка ми излезе от църквата и ме въведе вътре. Но този ден беше слънчев, без никакви драматични геоложки или метеорологични явления, а ако нещо подобно се беше случило, щяха да го обяснят в бюлетина за времето в 18 часа.

Църквата бе пълна с добре облечени хора и преподобният мистър Ханингс, който сияеше в пурпурната си великденска мантия, се залови за работа, а именно — смъртта на Исус Христос. В проповедта нямаше никакви социални послания, за което благодарих на Бога. Между другото на Великден, а обикновено и на Коледа, Ханингс ни дава малко почивка от проповедите за вината, макар че тогава се увлича малко на тема материализъм и комерсиализъм.

След строгата служба със Сюзън изоставихме семейство Алърд, паркирахме ягуара и дълго се разхождахме из имението, като се наслаждавахме на времето и новия цъфтеж. Мога да си представя как е изглеждало това място в разцвета си — множество градинари и хора от разсадника са сновели насам-натам да садят, подрязват, окопават и плевят. Но сега изглеждаше запустяло: твърде много сухи клони и пластове листа, които есента бе трупала в продължение на дваайсет години. Мястото не е съвсем подивяло, но парковете и градините, както много неща тук — включително и моят живот — са в онова преходно състояние между реда и хаоса.

Тази година Едуард и Каролин нямаше да се върнат вкъщи за Великден, тъй като щели да пътуват някъде с приятели, и ние със Сюзън подобно на много съпружески двойки, които са открили, че

децата им са поели по своя път, си припомняхме времето, когато децата бяха деца и празниците бяха семейни тържества.

Докато се изкачвахме по алеята към Станхоуп Хол, Сюзън каза:

— Спомняш ли си, когато откривахме голямата къща и организирахме търсене на великденски яйца?

Усмихнах се и отвърнах:

— Бяхме скрили сто яйца за двайсет деца, а само осемдесет яйца бяха намерени. Значи тук някъде все още се разлагат двайсет яйца.

Сюзън се разсмя:

— И едно дете бяхме загубили — Джейми Лърнър. В продължение на половин час пишеше от северното крило, преди да го намерим.

— Нима сме го намерили? Мислех, че е все още там, хранейки се с великденски яйца.

Минахме покрай голямата къща, хванати за ръце, навлязохме в задната морава и седнахме в стария белведер. Известно време никой не проговори, после Сюзън каза:

— Как отминаха годините.

Свих рамене.

— Нещо не е в ред ли? — попита тя.

Този въпрос е пълен с всевъзможни опасности, ако го задава съпругата. Отговорих:

— Не. — Кое в отговора на съпруга означава „да“.

— Друга жена?

— Не. — Кое то, казано с правилна интонация, означава „не, не, не“.

— Тогава какво?

— Не знам.

— Чувствам те много отдалечен.

Сюзън понякога е толкова отдалечена, че трябва да набирам специален шифър, за да стигна до нея. Но такива хора не обичат, когато ситуацията се обърне. Отвърнах с шаблонния отговор на съпруга:

— Не е свързано с теб.

Някои жени биха се успокоили от това, дори да не е истина, но Сюзън като че ли не възнамеряваше да се ухили и да се хвърли на врата ми. Вместо това рече:

— Разбрах от Джуди Ремсън, че си казал на Лестър, че искаш да плаваш около света.

Ако Лестър беше тук щях да му разбия носа. Отвърнах саркастично:

— Така ли?

— Да. Искаш ли да плаваш около света?

— Тогава изглеждаше добра идея. Бях пиян.

Но това изглеждаше неубедително, затова в интерес на истината добавих:

— Но съм мислил за това.

— Аз включена ли съм в тези планове?

Сюзън понякога ме изненадва с леки пристъпи на несигурност. Ако бях човек, който обича да манипулира останалите, щях да поддържам тази несигурност като средство да си осигуря вниманието й. Знам, че прилага този метод към мен. Попитах:

— Ще се съгласиш ли да живееш в къщата ни в Ийст Хамптън?

— Не.

— Защо не?

— Защото тук ми харесва.

— Но ти харесваш Ийст Хамптън — отбелязах аз.

— Приятно място за прекарване на част от лятото.

— Защо не отплаваме около света?

— Защо ти не отплаваш около света?

— Хубав въпрос.

Мръснишки, но хубав. Удобен момент да засиля несигурността:

— Може и да го направя.

Сюзън стана:

— А още по-добре, Джон, защо не се запиташ от какво се опитваш да избягаш?

— Не започвай да ме анализираш, Сюзън.

— Тогава нека да ти кажа какво те тормози. Децата ти не се прибраха за Великден, жена ти е мръсница, приятелите ти са идиоти, работата ти е скучна, не харесваш баща ми, мразиш Станхоуп Хол, семейство Алърд ти лаят по нервите, не си достатъчно богат, за да управляваш събитията, и не си достатъчно беден, за да престанеш да се опитваш. Да продължавам ли?

— Разбира се.

— Отчужден си от родителите си, или обратно, твърде често вечеряш в клуба, младите красавици вече не приемат на сериозно флиртуването с теб, животът е без предизвикателства, без смисъл, а вероятно и без надежда. И няма нищо сигурно освен смъртта и данъците. Е, Джон Сатър, добре дошъл в средната възраст на американската едра буржоазия.

— Благодаря.

— А, и да не пропусна. Някакъв дон на мафията току-що ти стана съсед.

— Това може да е единственото светло петно в картината.

— Може и така да е.

Спогледахме се със Сюзън, но никой от двамата не обясни какво искаше да каже с последното изречение. Станах:

— Сега се чувствам по-добре.

— Радвам се. Просто имаше нужда от духовна клизма.

Усмихнах се. Всъщност почувствах се по-добре, навярно защото ми беше приятно да открия, че със Сюзън все още не сме загубили връзката помежду си.

Сюзън метна ръка върху раменете ми, което ми се стори твърде мъжки жест, но някак си по-интимен, отколкото ако ме беше прегърнала.

— Щеше ми се проблемът да е друга жена — рече тя. — Бих го решила страшно бързо.

Усмихнах се.

— Някои млади красавици ме приемат на сериозно.

— О, за това съм сигурна.

— И си права.

Напуснахме белведера и тръгнахме по една пътека, водеща към една гориста падина на юг от къщата.

— Ти невинаги си мръсница — казах аз. — И не че не харесвам баща ти. Мразя нахалството му.

— Още по-добре. Той има същото отношение към теб.

— Чудесно.

Продължихме да се разхождаме из гористата падина и ръката на Сюзън продължаваше да е върху раменете ми. Обикновено нямам навика да се самосъжалявам и самоанализирам, но понякога се налага

да спреш и да се замислиш за някои неща. Не само заради себе си, но също и за да не нараняваш останалите.

— Между другото — казах, — Епископа се отбил тук миналата неделя. Джордж му казал, че не приемам посетители.

— Джордж е казал това на епископ Ебърли?

— Не, на епископ Франк.

— А... — тя се разсмя. — Този ли епископ. — Замисли се за момент. — Той пак ще дойде.

— Мислиш ли? — После добавих: — Какво ли е искал?

— Ще разбереш — отвърна тя.

— Не говори така зловещо, Сюзън. Смятам, че просто иска да поддържа с нас приятелски съседски отношения.

— За твоє сведение, обадих се на семействата Елтън и Дюпо — и те нито са го виждали, нито са го чували.

Семейство Елтън са собственици на Уиндъм — имението, което е от северната страна на Алхамбра, а Дюпо притежават не точно имение, но една голяма колониална къща с десет акра земя точно срещу портите на Алхамбра.

— Тогава, изглежда, мистър Белароса е избрал нас за проява на съседските си чувства.

— Ти си го срещнал. Може би си го насърчил по някакъв начин.

— Едва ли.

И все пак се питах откъде знаеше кой съм и как изглеждам. Това ме тревожеше.

От дърветата излязохме на едно място, където имаше тясна пътечка, постлана с обрасли с мъх камъни. Насочих Сюзън към пътечката и за момент почувствах отказа ѝ, но след това се поддаде. Тръгнахме нагоре по каменната пътека, която бе покрита със стари трейажи^[3] за рози и свършваше пред обгорелите руйни на курабиената къщичка за игра. Останалите греди и мертеци служеха за подпора на увивен бръшлян, който бе пропълзлял нагоре над каменния комин на камината. Самата камина не беше разрушена и някакъв огромен черен чайник все още висеше на дръжка от ковано желязо. Съвсем в духа на приказките около тази симпатична малка къщичка имаше, а и е имало, както си спомних преди пожара, нещо зловещо.

— Защо искаше да дойдем тук? — попита Сюзън.

— Реших, че след като анализирам моето съзнание, аз бих искал да знам защо ти никога не идваш тук?

— Откъде знаеш, че не идвам?

— Никога не съм те виждал да се разхождаш тук, а и не съм виждал отпечатыци от конски копита около мястото.

— Тъжно ми е да го гледам такова.

— Ние никога не сме идвали тук преди пожара, никога не сме разигравали театрите си тук.

Тя не отговори.

— Мисля, че разбирам нежеланието ти да се любиш в къщичка за игра, свързана с детските ти спомени.

Сюзън нищо не каза. Изкачих се до това, което някога е било входна врата, но Сюзън не ме последва. Можам да различа някаква саксия, която бе паднала от перваза на прозореца, парченца цветно стъкло и разтопено олово и обгорелия скелет на някакво легло, което бе изпаднало от втория етаж заедно с пружината. Попитах:

— Е, спомените хубави ли са или лоши?

— И двете.

— Разкажи ми хубавите.

Тя направи няколко крачки към къщата, коленичи и вдигна от земята някакво чирепче. После каза:

— Понякога прекарвахме летните нощи тук. Около дузина момичета, оставахме будни цяла нощ, приказвахме си, смеехме се, пеехме и приятно изтръпвахме при всеки шум, който идваше отвън.

Усмихнах се.

Тя приближи до къщата и огледа почернелите дървета, които все още издаваха миризма вече десет години след пожара.

— Имам много хубави спомени.

— Радвам се. Хайде да тръгваме — хванах я за ръката.

— Искаш ли да знаеш лошите?

— Не съвсем.

— Слугите имаха навика да идват тук понякога да се забавляват. И да правят секс.

Замълча за миг и добави:

— Разбрах, че е секс, когато бях на около тринайсет години. Те обикновено заключваха вратата. Повече не легнах в това легло.

Не отговорих.

— Искам да кажа — това беше моята къща. Място, което смятах, че ми принадлежи.

— Разбирам.

— А... един ден... бях на около петнайсет години, дойдох тук и вратата беше отключена, влязох вътре и се качих по стълбите, за да взема нещо, което бях забравила в спалнята... А там спеше гола двойка.

Тя бързо ме погледна и промълви:

— Мисля, че това ме е травмирирало.

Насили се да се усмихне и продължи:

— Не знам дали днес едно петнайсетгодишно момиче ще се травмирира от подобно нещо. А и как би могло? По телевизията непрестанно дават голи хора, които го правят.

— Права си.

Но не можех да повярвам, че това все още я тревожи. Имаше нещо друго и усещах, че ще ми го каже.

Тя помълча известно време, преди да промълви:

— Майка ми идваше тук с някого.

— Разбирам.

Чудех се дали майка ѝ е била в леглото ѝ с кого.

Тя прекоси разхвърляните по пода дъски и спря до обгореното легло.

— Освен това тук загубих девствеността си.

Не отговорих.

Тя се обърна към мен и тъжно се усмихна.

— Забележителна къщичка, а?

— Да тръгваме.

Тя мина покрай мен и излезе на пътеката между розовите храсти. Приближих се до нея.

— Ти ли изгори къщичката? — попитах.

— Да.

Не знаех какво да кажа, затова отроних:

— Съжалявам.

— Няма защо.

Обгърнах я с ръка и казах с по-свеж тон:

— Разказвал ли съм ти някога за онзи Разпети петък от детството ми, когато небето изведнъж притъмня?

— Няколко пъти. Разкажи ми как си загубил девствеността си.

— Казвал съм ти.

— Разказвал си ми три различни версии. Обзалагам се, че съм ти била първата.

— Може би. Но не и последната.

Тя ме сръга в ребрата:

— Остроумник.

Вървахме мълчаливо обратно през падината и като погалих с ръка бузите ѝ, разбрах, че плаче.

— Всичко ще се оправи — уверих я аз.

— Твърде стара съм, за да вярвам в приказки — осведоми ме тя.

По предложение на Сюън се насочихме към сливовата градина, така наречената свещена горичка, и се отправихме към римския храм на любовта. Повече от половината сливови дървета бяха мъртви или умираха и всяка пролет цъфтяха все по-малко, но въпреки това въздухът бе изпълнен с аромата им.

Излязохме на сечището, където се намираше кръглата мраморна постройка на храма; изкачихме се мълчаливо по стълбите и аз отворих голямата месингова врата. Слънцето беше ниско на хоризонта и влизаше под ъгъл през отвора в куполовидния покрив, осветявайки част от еротичните резби по трегерите. Сюън прекоси мраморния под и застана пред голите фигури на Венера и огромния римлянин. Тези статуи от розов мрамор бяха поставени върху гладка плоча от черен камък и макар че бяха полупрегърнати, готови да се целунат, голотата от кръста надолу се виждаше фронтално. Мъжът бе забравил смокиновото си листо и пенисът му бе във възбудено състояние. Както казах, това е било доста дръзко за 1906 година, а дори и днес възбуденият пенис в изкуството се смята от някои за порнография.

Във всеки случай възможно е една жена да седне в скута на този полов атлет и той да проникне в нея. Всъщност в древния Рим, по време на тържествата в чест на Сатурн, девиците действително са отнемали девствеността си по този начин, като са използвали, предполагам, статуята на Приап, чийто член е винаги в готовност.

Не забравяйте, че тези статуи и храмът на любовта били поръчани от прадядото на Сюън — Сайръс Станхоуп, а смятам, че в някои семейства буйният полов нагон се предава по наследство. Без съмнение Сюън е наследила някакъв все още неидентифициран ген за

суперактивно либидо и от двете страни на семейството си, чиито членове според повечето сведения, изглежда, не са могли да си държат панталоните вдигнати или полите смъкнати.

Казах ви също, че със Сюзън си правим някои интересни сексуални упражнения в този храм на любовта, макар различни от гореспоменатата римска практика на скулптурно изнасилване, ако ми простите тази игра на думи. Трябва да ви кажа също, че двете статуи са малко по-големи от естествените размери и следователно инструментът на римския джентълмен е малко по-дълъг от моя, но не чак толкова, че да ме кара да ревнувам.

Но както и да е, ето ни сега в този езически храм в един Разпети петък, току-що сме се върнали от църква, казали сме си някои истини в белведера и сме преживели емоционални разкрития в къщичката за игри. И да си призная, от това натрупване на събития се чувствах неловко и ми се струваше, че времето и мястото не са най-подходящите за романтични изживявания.

Сюзън, обаче, изглеждаше по-сигурна в това какво иска.

— Люби ме, Джон — каза тя.

Тази молба в такава форма означаваше, че няма да разиграваме театър, а ще се любим като съпруг и съпруга. Тя означаваше още, че Сюзън се чувства несигурна или може би потисната.

Затова я взех в прегръдките си, целунахме се и продължавайки да се целуваме, седнахме на широкия ръб в основата на статуите, несъзнателно имитирайки тяхната поза. Хвърлихме обувките си и като продължавахме да се целуваме, отстранихме дрехите си, като всеки помагаше на другия да се съблече, докато накрая останахме голи. Легнах по гръб върху хладния мрамор и Сюзън ме възседна със свити колене, след това се надигна и се нахлузи върху мен. Движеше таза си нагоре-надолу и се поклащаше напред-назад със затворени очи, леко отворена уста и тихо стенеше. Протегнах се, наведох я към себе си и я целунах. Тя изправи крака и изпъна тялото си върху моето. Прегърнахме се и продължихме да се целуваме, докато бедрата ѝ се издигаха и спускаха.

Тялото ѝ се стегна, след това се отпусна и тя продължи да движи бедрата си, докато отново се стегна, а после отново се отпусна. Направи това три или четири пъти и дишането ѝ стана тежко, но продължи, докато не получи още един оргазъм. Можеше да

продължава така докато припадне, както и стана веднъж, но аз си позволих да свърша и това беше последният ѝ оргазъм.

Тя легна върху мен и зарови глава в гърдите ми, а дългата ѝ червена коса падна на дипли по раменете ми. Чух я да прошепва, поемайки си дълбоко дъх:

— Благодаря ти, Джон.

Беше ми приятно да лежа така, със Сюзън върху себе си, чувствайки слабините ни топли и влажни. Играех си с косата ѝ, милвах я по гърба и дупето и триехме краката си един о друг.

През отвора на покрива можех да видя, че навън слънцето залязва и всъщност сега в храма бе по-тъмно. Но точно над мен виждах мраморните статуи, застинали във вечната си прегръдка, и погледнати от такъв ъгъл, изражението на лицата им, а и позата им въобще изглеждаше по-топла и страдна, като че ли деветте десетилетия въздържание щяха всеки момент да избухнат в изблик на сексуално безумие.

Сигурно сме заспали, защото, като отворих очи, в храма беше тъмно и ми беше студено. Сюзън се размърда и почувствах топлите ѝ устни по врата си.

— Хубаво е — казах.

— По-добре ли се чувстваш? — попита тя.

— Да — отговорих. — А ти?

— Да. — После добави: — Обичам те, Джон.

— И аз те обичам.

Тя се изправи на крака и каза:

— Стани.

Станах, а Сюзън взе ризата ми, облече ми я, закопча я, после ми сложи вратовръзката и я завърза. След това дойде ред на гащетата ми, чорапите и панталоните. Закопча им колана и затвори ципа на панталона. Да ме съблича жена е много възбуждащо, но единствено Сюзън ме е обличала след полов акт, което намирам, че е много нежна и любяща постъпка. Обу ми обувките и ги завърза, след това изтръска сакото ми и ми помогна да го облека.

— Ето — каза тя, като пооправи косата ми, — изглеждаш като че ли току-що си излязъл от църквата.

— Само дето слабините ми лепнат.

Тя се усмихна, а аз я погледнах, застанала пред мене съвсем гола.

— Благодаря — казах.

— За мен беше удоволствие.

Опитах се да я облека, но обърнах чорапогащника наопаки, а и закопчалките на сутиена ми създадоха известни проблеми.

— Джон — каза тя, — някога ме събличаше в тъмното с една ръка.

— Това е различно.

Най-накрая напъхахме Сюзън в дрехите ѝ и тръгнахме в мрака обратно към къщата, хванати за ръце.

— Права си, знаеш ли. Имам предвид анализа, който направи на това как се чувствам. Не искам да се чувствам отегчен и неспокоен, но е така.

— Може би — отвърна тя — ти трябва предизвикателство. Сигурно мога да намеря нещо, с което да те предизвикам.

— Добра идея — казах аз.

Впоследствие това се оказа най-голямата глупост, която някога съм изричал.

[1] Джон Шолто Дъглас (1844 — 1900) — осмият маркиз на Куинсбъри, един от основателите на Аматьорския атлетичен клуб; признато име в бокса и съавтор на правилата на ринга, установени през 1865 г., които носят неговото име. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия на тайната вечеря. — Б.пр. ↑

[3] Трейаж — дървена решетка (особено за увивни растения). — Б.пр. ↑

9.

На Великата събота пропуснах ходенето на църква, защото ми бе дошло до гуша от преподобния мистър Ханингс и семейство Алърд. Сюзън също кръшна от това задължение и цяла сутрин чисти конюшните заедно с двама колежани, върнали се вкъщи за ваканцията. Аз не се занимавам с тази работа, но се отбих там с една хладилна чанта безалкохолни напитки. Като спрях мустанга пред конюшната, бях поразен от ужасната миризма на оборски тор и виковете и смеха, които се разнасяха, отвътре.

Занзибар и Янки бяха завързани отвън на един стълб под разперените клони на огромен кестен. Щипеха тревата и нехаеха за човешките същества, които полагаха робски труд заради тях. Смятам, че конете трябва сами да си чистят конюшните. Едно време обичах конете. Сега ги мразя. Ревнувам.

За да продължа темата, Сюзън, която може да е студена като фреон към мъжете на нейната възраст, които проявяват интерес към нея, се държи много приятелски с младите мъже. Сигурен съм, че отчасти това е майчинско чувство, тъй като е достатъчно стара, за да има деца, които учат в колеж, и наистина ги има. Дразни ме частта, която не е майчинско чувство. Във всеки случай те, изглежда, добре се забавляваха, докато ринат изпращания.

Извадих хладилната чанта от багажника на мустанга и я поставих на една каменна пейка. На помощната калдъръмена уличка пред конюшната имаше купчина оборски тор, която впоследствие щеше да отиде в розовата градина зад къщата. Може би затова не се спирам да мириша розите.

Отворих си бутилка ябълков сок и отпих, като бях подпрял единия си крак на пейката, опитвайки се да заема поза на истински мъж, в случай че някой се покаже от конюшната. Ако имах тютюн и хартия бих си свил една цигара. Зачаках, но единственото нещо, което идваше откъм конюшната, беше смях.

Разгледах дългата двуетажна сграда на конюшната. Това е тухлена постройка с аспидов покрив, построена в английски

провинциален стил, която подхожда повече на къщата за гости, отколкото на главната къща. Предполагам, че не съществуват конюшни, които са произведения на изящните изкуства с римски колони. Конюшните са били построени заедно с къщата, когато конете са били по-надеждно и достойно транспортно средство от автомобилите. Имаше трийсет отделения за яздитните, впрегатните и военните коне и широко помещение за каретите, където са стояли вероятно две дузини конски превозни средства, включително шейни и земеделски инвентар. Една част от втория етаж е служела за плевник, а в другата са живеели близо четирийсет мъже, които са се грижели за конете, сградата, храната и каретите. В началото на двайсетте години помещението за карети се превърнало в гараж, а кочияшите, конярите и други такива станали шофьори и механици.

Със Сюзън понякога използваме гаража за ягуара, а Джордж винаги паркира своя линкълн там, тъй като е от поколението, което смята, че за собствеността трябва да се полагат грижи. Вратарската къщичка, къщата за гости и главната къща са построени, разбира се, без гаражи, защото когато някой е имал нужда от кон, карета или автомобил, той просто е позвънявал в помещението за карети. В кухнята си имам един звънец, на който пише „Помещение за карети“, и постоянно го натискам, но никой не идва.

Във всеки случай конюшните са върху земя на Станхоуп, което ще представлява проблем, ако земята трябва да се продаде. Очевидното решение е да се построи по-малка, дървена конюшня върху собствеността на Сюзън. Искам да кажа, ние не живеем в голямата къща, защо конете трябва да живеят в голямата конюшня? Но Сюзън се опасява, че животните ѝ ще бъдат емоционално травмирани, ако бъдат принудени да слязат в реалния живот, и затова иска да премести върху своя имот поне част от оригиналната конюшня — тухла по тухла, плочка по плочка, камъче по камъче. И иска това да стане в най-скоро време, преди хората от данъчните служби да започнат да оценяват имота. Баща ѝ великодушно даде разрешението си да се премести цялата или част от постройката върху нейните десет акра и Сюзън избра едно приятно, заслонено от дървета място с езерце за безценните си коне. Остава само да наема Херкулесовата компания по преместване на конюшни и сто роби да

свършат тази работа. Сюзън казва, че ще поеме половината разходи. Трябва да погледна пак онова предбрачно споразумение.

Изпих ябълковия сок и втъкнах палец в колана си в очакване някой да излезе от конюшните, бутайки количка с изпражнения. Намерих една сламка и я пъхнах между зъбите си.

След като постоях в тази поза около минута-две, реших да престана да се правя на глупак и просто да вляза вътре. Но докато вървах към главния вход, едно валмо сено изхвърча през отвора на плевника и се стовари върху мен. Изглежда, вътре се замерваха със сено. Хубав и чист американски начин да се забавляваш. Невероятно разярен, аз се обърнах, качих се в мустанга и яростно го подкарах, като направих остър U-образен завои пред главния вход. Чух Сюзън да вика след мен от отворения плевник, докато минавах на четири колелета точно през средата на купа изпражнения.

Същия следобед, след разумен разговор относно детинската ми постъпка, облякохме белите тенис екипи и слязохме на кортовете, където имахме уговорена тениссреща. Беше топло за април и след като си разменихме няколко топки, докато чакахме другата двойка, Сюзън си съблече пуловера и долнището на анцуга. Трябва да ви кажа, че една жена в тенис екип изглежда прекрасно и докато рови в поличката си за втора топка, мъжете на корта губят концентрация за минута-две.

Още около десетина минути си разменяхме топки, които аз запращах навсякъде, а Сюзън ми повтаряше да не се държа враждебно. Най-накрая каза:

— Виж, Джон, не се впрягай толкова. Успокой се.

— Спокоен съм.

— Ако победим, ще изпълня всяко твое сексуално желание.

— Какво ще кажеш да се търкаляме в сеното?

Тя се разсмя.

— Дадено.

Поиграхме още малко и сигурно леко съм се успокоил, защото успях да задържа топките в очертанията на игрището. Не бях обаче щастлив човек. Често дребни неща, като например лудуването на Сюзън из сеното, навеждат човека на мисли за отмъщение, които могат да се окажат пагубни.

Появиха се партньорите ни за тенис — Джим и Сали Рузвелт. Джим принадлежи към семейство Рузвелт от Ойстър Бей, което все

още живее в района. Семействата Рузвелт, Морган, Вандербилт и други такива са нещо като местни природни богатства, самовъзстановяващи се като фазаните и почти толкова редки. Да имаш един Рузвелт или един фазан в имението си, е повод за известна гордост; а единият или другият да те удостоят с присъствието си за вечеря, е съответно обществено или кулинарно събитие. Всъщност Джим е обикновен човек с известно име и тръстов фонд. По-важното е, че мога да го разбия на тенис. Между другото, ние не произнасяме името Рузвелт така, както сте го чували да се произнася цял живот. Тук казваме Рузвълт — стискате зъби като при локджо и произнасяте две срички, които се римуват с „лус бълт“. Окей?

Сали Рузвелт е по баща Сали Грейс, от семейство Грейс, пристигнали тук през океана, и „Грейс Лейн“ съответно носи името на това семейство, а не на жена. Сигурен съм обаче, че почти всички жители на „Грейс Лейн“^[1] смятат, че улицата им е именувана така поради състоянието на духовна извисеност, в което вярват, че живеят.

Освен че по име е Грейс^[2], Сали съвсем не изглежда зле и за да си върна за инцидента при плевника, флиртувах с нея между сетовете. Но това, изглежда, не направи впечатление нито на нея, нито на Съюзън, нито дори на Джим. Ударите ми станаха по-неточни. Губех.

Около шест следобед, по средата на един гейм, забелязах черен, лъскав кадилак елдорадо да се движи нагоре по главния път. Колата намали срещу кортовете, които са частично закрити от вечно зелени храсти. Колата спря, от нея излезе Франк Белароса и тръгна към кортовете.

Джим каза съвсем излишно:

— Мисля, че някой ви търси.

Извиних се, оставих ракетата и напуснах игрището. Пресрещнах мистър Белароса по пътеката на около 30 метра от кортовете.

— Здравейте, мистър Сатър. Прекъснах ли ви играта?

— Разбира се, че я прекъсна, олизник^[3] такъв. Какво искаш?

Не, всъщност не казах така. Казах:

— Няма значение.

Той протегна ръка й аз я поех. Ръкувахме се кратко, без да си играем на чупене на хрущали.

— Аз не играя тенис — осведоми ме Франк Белароса.

— Аз също — отговорих.

Той се разсмя. Бих харесал човек, който разбира чувството ми за хумор, но в този случай ми се щеше да направя изключение.

Белароса бе облечен в сиви памучни панталони и синьо спортно сако, което бе популярна съботна униформа тук и аз бях съвсем искрено изненадан. Но също така носеше ужасни бели лъскави обувки и твърде тесен колан. Беше си облякъл черен пуловер с поло яка, който му отиваше, но вече не беше *tres chic*^[4]. Нямаше възрозови обици или други крещящи украшения, нито верижки или разни блестящи неща, но имаше на ръката си „Ролекс Ойстър“, което поне според мен е проява на съмнителен вкус. Този път забелязах, че имаше венчална халка.

— Хубав ден — каза мистър Белароса с истинско удоволствие.

Личеше му, че прекарва по-хубав ден от моя. Обзалагам се, че мисис Белароса не се е въргала цяла сутрин в плевника с двама млади жребци.

— Необичайно топло е за това време на годината — съгласих се аз.

— Хубаво местенце имате тук — рече той.

— Благодаря — отговорих.

— Отдавна ли живеете тук?

— От триста години.

— Какво означава това?

— Имам предвид семейството ми. Но това тук е построено от семейството на жена ми през 1906.

— Сериозно?

— Може да проверите.

— Аха. — Той се огледа. — Хубаво място.

Наблюдавах мистър Франк Белароса за момент. Той не бе от оня тип ниски и тантурести, прилични на жаба мъже, който понякога свързвате с образа на стереотипния дон на мафията. Напротив, имаше здраво телосложение, остри черти на лицето, тъмна кожа, хлътнали очи и крив римски нос. Косата му бе синьо-черна, на вълни, добре подстригана, изсивяла по слепоочията и без никакви белези на оплешивяване. Беше малко по-нисък от мен, но аз съм метър и осемдесет, така че той бе долу-горе със среден ръст. Изглеждаше ми на около 50 години, макар че бих могъл да проверя това някъде — в съдебните архиви например.

Имаше мека усмивка, която изглеждаше несъвместима със суровите му очи и бурната му история. Освен тази усмивка нищо във вида или поведението му не напомняше на епископ. Не ми се стори особено красив, но инстинктивно усетих, че някои жени може да го намерят привлекателен.

Франк Белароса отново насочи вниманието си към мен.

— Пазачът ви... как се казва?...

— Джордж.

— Аха. Той ми каза, че играете тенис, но може да вляза и да видя дали не сте свършили. Но че не трябва да ви прекъсвам играта.

По тона на мистър Белароса разбрах, че не е доволен от Джордж.

— Няма нищо — отговорих.

Джордж, разбира се, знаеше кой бе този човек, макар че никога не бе говорил за новия ни съсед. Джордж не само охранява портите, но и спазва един отдавна забравен етикет, според който една лейди или един джентълмен са добре дошли да минат през главните порти, но търговецът, дошъл по работа, или поканеният убиец трябва да влязат през черния вход, по-надолу по пътя. Ще трябва да кажа на Джордж да се успокои по отношение на мистър Белароса.

— Какво мога да направя за вас? — попитах аз.

— Нищо. Минах просто да ви видя.

— Много мило от ваша страна. Всъщност аз трябваше да ви посетя.

— Ах, така ли? Защо?

— Ами... Такъв е обичаят.

— Така ли? Още никой не ме е посетил.

— Странно. Може би не са сигурни, че сте там.

Този разговор вземаше неблагоприятна посока, затова казах:

— Е, благодаря, че се отбихте. И добре дошли в Латингтаун.

— Благодаря. Ей, една минутка още. Елате с мен, имам нещо за вас.

Той се обърна и ми даде знак да го последвам. Преди да тръгна след него, хвърлих бърз поглед назад към корта.

Белароса спря при кадилака си и отвори багажника. Очаквах да видя тялото на Джордж, ала вместо това Белароса извади една табличка с разсад и ми я подаде.

— Вземете — каза той. — Купих твърде много. Наистина ли нямате зеленчукова градина?

— Не. — Погледнах пластмасовата табла. — Но вече имам.

Усмихна се.

— Аха. Дал съм ви по малко от всичко. А тези бележки тук съм ги поставил, за да знаете кое какво е. Зеленчуците имат нужда от много слънце. Не познавам тукашната почва. Каква е почвата тук?

— Ами... малко киселинна, малко пепелива, но горният слой е от хубава глинеста пръст, с ледникови останки...

— Какви?

— Ледникови... наноси, камениста на места...

— Тук виждам само дървета, храсти и цветя. Опитайте с тези зеленчуци. Ще ми благодарите през август.

— Благодаря ви през април.

— Аха. Оставете това. Не върху колата.

Оставих табличната на земята. Белароса извади от багажника чиста найлонова торбичка, в която имаше куп възморови листа.

— Вземете — каза той. — Това е radicchio^[5]. Знаете ли какво е? Подобно на маруля.

Поех торбичката и разгледах нацърбените листа, проявявайки интерес от учтивост.

— Хубави са.

— Аз съм ги отгледал.

— При вас сигурно времето е по-топло.

Белароса се разсмя.

— Не, отгледал съм ги вътре. В къщата ми има, знаете, тази стая... дете е като парник... жената от недвижимите имоти я нарече...

— Оранжерия.

— Аха. Също като парник, само че е в къщата. През януари първо нея оправих. Всички прозорци бяха счупени, а и газовото отопление не работеше. Струваше ми два-сет хиляди, но вече имам лук и марули.

— Доста скъпи лук и марули — отбелязах аз.

— Аха. Но какво от това, по дяволите.

Трябва да ви кажа, че Белароса определено не говореше с произношението на Лоукаст Вели, но не говореше и с чист бруклински акцент. Тъй като тук е от значение как говориш, научил съм се да

различавам отделните акценти, както са направили и повечето хора, които познавам. Обикновено мога да позная по акцента от кой от петте квартала на града е даден човек или от кое от предградията. Понякога мога да кажа в кое първоначално училище е ходил или дали е бил в Йейл като мен. Франк Белароса не е учил в Йейл, но от време на време се появяваше нещо особено, почти ученическо в произношението му, ако не и в подбора на думите. Но в гласа му чувах най-вече улиците на Бруклин.

Противно на убежденията си, попитах:

— Къде сте живели преди да дойдете в Латингтаун?

— Къде ли? А, в Уилямсбърг. — Погледна ме. — Това е в Бруклин. Познавате ли Бруклин?

— Не много добре.

— Страхотно място. Беше страхотно. Твърде много... чужденци има сега. Израснах в Уилямсбърг. Цялото ми семейство е оттам. Дядо ми заживял на „Хейвмейър стрийт“, когато пристигнал.

Предположих, че дядото на мистър Белароса е пристигнал от чужда страна, без съмнение, Италия, и съм сигурен, че старите германци и ирландци в Уилямсбърг не са го приветствали за „добре дошъл“ с прегръдки и шницели. Когато този континент бил населен с индианци, първите европейци трябвало просто да ги избиват, за да разчистят място за себе си. Следващите вълни от имигранти си го осигурявали малко по-трудно; те трябвало да купуват или да наемат. Не смятах, че някоя от тези иронии интересува мистър Белароса, затова казах:

— Надявам се, че Лонг Айлънд ви харесва.

— Аха. Познавам Лонг Айлънд. Тук съм учил в пансион.

Той не ми предложи повече информация, а и аз не настоях, макар че се чудех в кой ли пансион е учил Франк Белароса. Помислих си, че може би така той нарича изправителния дом.

— Още веднъж ви благодаря за марулята — казах аз.

— Изяжте я бързо. Току-що е откъсната. С малко олио и оцет.

Питах се дали на конете ще им хареса без олио и оцет.

— Разбира се. Е...

— Това дъщеря ви ли е?

Белароса гледаше над рамото ми, затова хвърлих един поглед зад себе си и видях Сюзън да идва по пътеката. Обърнах се отново към

Белароса:

— Жена ми.

— Нима? — Наблюдаваше Сюън, докато се приближава. — Видях я веднъж да язди кон в имението ми.

— Тя понякога язди коне.

Той ме погледна.

— Ей, ако иска да язди из имението ми, окей. Вероятно е яздила там и преди да купя мястото. Не искам да си разваляме отношенията. Имам неколкостотин акра земя, а конските фъшкии са полезни за почвата, нали?

— Идеални са за розите.

Сюън отиде направо при Франк Белароса и протегна ръка.

— Аз съм Сюън Сатър — рече тя. — Вие сигурно сте новият ни съсед.

Белароса се поколеба за миг, преди да поеме ръката ѝ, и аз сметнах, че мъжете в неговия свят не се ръкуват с жени.

— Франк Белароса — каза той.

— Радвам се да се запознаем, мистър Белароса. Джон ми каза, че ви е срещнал в разсадника преди няколко седмици.

— Аха.

Белароса твърдо гледаше Сюън в очите, макар че забелязах как за половин секунда погледът му се плъзна по краката ѝ. Съвсем не бях доволен, че не си е облякла панталона на анцуга и че се явява, пред един напълно непознат по тенис поличка, която едва скрива чатала ѝ.

Сюън се обърна към Белароса:

— Трябва да ни извините задето не сме ви посетили досега, но не бяхме сигурни дали сте се нанесли и дали приемате посещения.

Белароса, изглежда, се замисли върху това за момент. Тази работа с посещенията сигурно му създаваше проблеми. Сюън, трябва да отбележа, влиза в ролята си на лейди Станхоуп, когато иска да накара някои хора да се почувстват неудобно. Не знам дали това е ход за отбрана или нападение.

Белароса не изглеждаше да се чувства неудобно, макар че със Сюън, изглежда, се държеше малко по-предпазливо, отколкото с мен. Може би краката ѝ го разсейваха. Той се обърна към нея:

— Тъкмо казвах на съпруга ви, че съм ви виждал един-два пъти да яздите кон в имението ми. Не е проблем.

Помислих, че тъкмо ще спомене за скатоловата допълнителна полза за себе си, но той само ми се усмихна. Не отвърнах на усмивката му. Този ден наистина беше свързан с конски фъшкии, помислих си аз.

— Много мило от ваша страна — каза Сюзън на мистър Беларус. — Трябва да посоча обаче, че тук е местен обичай да се вземат под внимание правата на ездачите. Може да маркирате определени конски пътеки, ако искате. Въпреки това, ако някога ловът се възобнови, конете ще следват кучетата, които от своя страна следват следата. Ще ви бъде съобщено.

Франк Беларус отправи продължителен поглед към Сюзън и никой от двамата не мигна. След това Беларус ме изненада, казвайки с хладен глас:

— Предполагам, че има много неща, които все още не разбирам, мисис Сатър.

Сметнах, че е по-добре да сменя темата с нещо, което разбира, затова вдигнах найлоновата торбичка.

— Сюзън, мистър Беларус отгледал тази маруля, radicchio се казва, в оранжерията в Алхамбра.

Сюзън бързо погледна торбичката и отново се обърна към Беларус.

— О, нима сте я оправили? Това е много хубаво.

— Аха. Мястото се съживява.

— А този разсад... — добавих, посочвайки табличката на земята, зеленчуци за градината ни.

— Много любезно от ваша страна — каза Сюзън.

Белароса й се усмихна:

— Съпругът ви ми каза, че се храните с цветя.

— Не, сър, храня се с тръни. Благодаря, че се отбихте.

Белароса пренебрегна смисъла на този рязък отговор и се обърна към мен:

— Как се казва вашето имение? Има име, нали?

— Да — отговорих аз. — Станхоуп Хол.

— Какво означава това?

— Ами... носи името на прадядото на Сюзън — Сайръс Станхоуп. Той го е построил.

— Аха, казахте ми това. Аз трябва ли да нарека някак имението си?

— То има име — отговорих.

— Да, знам. Жената от недвижимите имоти ми каза. Алхамбра. Така си получавам пощата. Без никакъв номер за къщата. Представяте ли си? Но трябва ли да нарека имението с ново име или какво?

— Може, ако искате — отвърна Сюън. — Някои хора правят така. Други запазват първоначалното име. Имате ли някакво конкретно име предвид?

Франк Белароса се замисли за момент, после поклати глава.

— Н-не. Засега Алхамбра е добре. Макар че звучи испанско. Ще помисля за това.

— Ако можем да ви помогнем за името — каза Сюън — непременно ни се обадете.

— Благодаря. Мислите ли, че трябва да сложа табела с името на имението? Гледам, че някои именения имат табели. Вие обаче нямате.

— Това изцяло зависи от вас — уверих аз новия ни съсед. — Но ако смените името, уведомете пощата.

— Да. Разбира се.

Сюън добави — хапливо, струва ми се:

— Някои хора просто поставят пред къщите собствените си имена. Но други, особено ако имената им са известни, не го правят.

Белароса я погледна и се усмихна. После каза:

— Не смятате, че би било добра идея да поставя името си пред къщата, нали, мисис Сатър?

— Не, не смятам, мистър Белароса.

Сега аз започнах да се чувствам неудобно.

— Е — казах, — по-добре да се върнем при гостите си.

Белароса се поколеба за миг, после рече:

— Утре ще имаме малко великденско събиране. Няколко приятели, малко роднини. Нищо особено. Традиционна италианска великденска храна.

Той се усмихна и добави:

— Ходих до Бруклин да взема capozella. Агнешка глава. Но и останалата част от агнето ще се готви. Около два часа. Окей?

Не бях сигурен дали съм го разбрал правилно за агнешката глава. Отговорих:

— Опасявам се, че имаме да ходим на друго великденско събиране.

— Така ли? Добре, вижте дали можете да се отбиете за десетина минути и ще ви покажа мястото. Ще пийнем по нещо. Окей?

Той погледна Сюзън.

— Разбира се, че ще се опитаме да дойдем — отвърна тя. — Но ако не успеем, весело прекарване на празника.

— Благодаря. — Белароса затвори багажника и отиде до вратата на колата. — Имате ли нещо против да се поразходя с колата наоколо?

— Съвсем не — отвърна Сюзън. — Твърде дълга е колата, за да се опитвате да я обърнете на тази алея, така че продължете нагоре до главната къща и обърнете на колелото.

Знаех, че ако исках да раздразня Сюзън, трябваше да кажа на мистър Белароса, че старият дом ще се продава на търг, но сметнах, че за един ден сме говорили достатъчно.

Белароса ни погледна над колата си и ние също го погледнахме. „Това беше борба за надмощие или може би първата схватка в сблъсъка на културите“, помислих си аз. И двамата със Сюзън сме били възпитавани да не се държим грубо със социално по-нисшите от нас, освен ако те не се държат с нас като с равни. Тогава можеш да ги унищожиш. Но мистър Белароса не се опитваше да си придава важност, нито да получи почетния статут на дворянин. Той си беше това, което е, и не му пукаше достатъчно за нас, за да се преструва, че е нещо друго.

Това ми напомни първото ми впечатление от него — на завоевател, който с любопитство разглежда изхабеното общество, в което току-що е навлязъл, и вероятно намира жителите малко забавни, но положително е безкрайно безразличен към една култура, която не може да се защити от хора като Франк Белароса. Това, както щях да науча по-късно, бе съвсем точно първо впечатление и беше, както разбрах по самия човек, част от италианската психика. Но в оня момент просто се радвах, че си отива. Знаех, разбира се, че ще го видя отново, ако не на Великден, за да ядем заедно агнешка глава, то някой друг път в близкото бъдеще. Но не знаех, нито пък можех да предположа, какви беди и нещастия ще си навлечем ние тримата един на друг.

Белароса ни се усмихна и отново бях поразен от тази нежна уста.

— Ще бъда добър съсед — каза той направо. — Не се тревожете. Ще се разберем. — Той се шмугна в колата си и тръгна нагоре по

нашарената от слънцето алея.

Подадох на Сюзън торбичката с маруля.

— Олио и оцет. — После добавих: — Държа се малко надут.

— Аз ли? Ами ти? — След това попита: — Е, искаш ли да се отбием да хапнем набързо по едно агнешко ухо или нещо такова?

— Мисля, че не.

Тя помълча малко и после каза:

— Може и да е интересно.

— Сюзън, държиш се особено — казах аз.

— А? Така ли мислиш? — Отвърна тя с дрезгав глас. После се разсмя и се запъти обратно към кортовете.

Аз оставих табличната с разсад на земята и я последвах.

— Мислиш ли, че трябва да насадя зеленчуци тази година?

— Ще бъде добре. — Тя отново се разсмя. — Странно е.

Истинската дума беше страшно, а не странно — и двамата знаехме това.

Може би не страшно във физически смисъл: нямаше да ни ликвидират за това, че не сме отишли в къщата на Беларус или че не сме посадили разсада, който ни е дал, или дори, че сме били малко резки с него. Но страшно, в смисъл че този човек притежаваше *силата* да ликвидира хората, които са го раздразнили.

И въпреки надменността на Сюзън и това, което се надявах да е само хладно безразличие от моя страна, проявени към този човек, с Франк Беларус Епископа не можеш да се отнасяш по същия начин, както със семействата Ремсън, Елтън или Дюпо. Причината за това лесно се отгатва: Франк Беларус беше убиец.

Сюзън каза:

— Може би „Casa Bellarosa“^[6].

— Какво?

Имението му. Може би ще направя една хубава табела и ще им я подаря по случай настаняването им в новата къща. Вероятно нещо от седеф — „Casa Bellarosa“.

Не отговорих на това, което според мен беше почти етническа обида.

Сюзън извади от торбичката едно листо radicchio и започна да го дъвче.

— Малко горчи. Наистина му трябва олио или нещо такова. Но е много свежо. Искаш ли?

— Не, благодаря.

— Трябваше ли да представим мистър Белароса на семейство Рузвелт? Нали знаеш, нещо от рода на: „Джим и Сали, мога ли да ви представя нашия най-нов приятел и съсед Франк Белароса Епископа?“ Или може би трябва да се каже „дон Белароса“, за да ги впечатлим?

— Не се дръж глупаво. Какво ще кажеш за него? — попитах я аз. Тя отговори без колебание:

— Има някакъв първобитен чар и запазва самоувереност дори пред добре тренираната ми арогантност.

Спря за малко, след това добави:

— Дори е по-красив, отколкото си представях.

— Не мисля, че е красив. И се облича смешно — рекох аз.

— Като половината хора тук.

Върнахме се на корта, където Джим и Сали си подаваха топки.

— Извинявайте — казах аз.

Трябва да знаете, че да се прекъсне игра на тенис за нещо по-малко от смъртен случай на корта, е проява на лошо възпитание.

— Съюзън каза, че това сигурно е новият ви съсед — отвърна Джим.

— Той беше. — Взех си ракетата и влязох в игрището. — Докъде бяхме стигнали?

— Франк Белароса ли? — попита Сали.

— Мисля, че беше мой ред да бия сервис — казах аз.

— Ние го наричаме просто Епископа — обърна се Съюзън към Сали.

Трима от нас сметнаха това за забавно. Повторих:

— Мой сервис, любов моя.

Съюзън показа на семейство Рузвелт торбичката с radicchio и те всички я заразглеждаха, като че ли беше растение от флората на Марс или нещо такова.

— Става тъмно — казах аз.

— Какво искаше? — обърна се Джим към Съюзън.

— Искане да изядем това и да си насадим зеленчукова градина — отговори тя.

Сали нервно се изсмя.

— Освен това искаше да знае — продължи Сюзън — дали трябва да сложи табела с името Алхамбра. И — добави тя — ни покани на обяд за Великден.

— О, не! — изписка Сали.

— На агнешка глава! — извика Сюзън.

— О, за бога — казах аз.

Никога не съм виждал да се забавя игра, за да се водят разговори на корта, освен веднъж в тенисклуба в Саутхамптън, когато един ревнив съпруг се опита да разбие главата на професионалиста със своята „Дънлоп Блу Макс“, но всеки се върна към заниманията си веднага щом съпругът и професионалистът изчезнаха зад ъгъла на клуба.

— Мускулите ми се стягат — казах аз. — Това е за днес.

Събрах си нещата и излязох от игрището. Останалите трима ме последваха, като продължаваха да разговарят, и аз ги поведох обратно към къщата.

Все още беше достатъчно топло, за да седнем в градината, и Сюзън извади бутилка отлежал портвайн. За ордъовър имаме сирене и хрупкави бисквитки, гарнирани с radicchio, което дори на мен ми се стори забавно.

Пиех и наблюдавах залеза, усещах мириса на пресен оборски тор откъм розовата градина и се опитвах да слушам птичата песен, но Сюзън, Сали и Джим продължаваха да си говорят за Франк Белароса и чувах Сюзън да употребява думи като „възхитително зловещ“, „забавно примитивен“ и дори „интригуващ“. А той е толкова интригуващ, колкото торба цимент. Но една жена вижда в даден мъж различни неща от тези, които би видял друг мъж в същия мъж. Сали положително бе заинтригувана от описанията на Сюзън. А и Джим изглеждаше погълнат от темата.

Ако ви интересува „ордена“, който си похапваше на терасата ми, Станхоуп и Грейс, които седяха срещу мен, са според повечето американски стандарти представителки на старите пари, защото само допреди сто години тук не е имало кой знае какъв американски капитал. Но Рузвелт, който седеше до мен, би определил Станхоуп и Грейс като представителки на новите пари, и то с голямо основание. Семейство Рузвелт никога не са били страшно богати, но водят началото си от началото на Новия свят, името им е уважавано и се

свързва с изпълняване на обществен дълг в мирно и военно време, за разлика от поне един Станхоуп, който мога да назова.

Разказах ви за семейство Сатър, но трябва да знаете, че майка ми е една Уитмън, потомка на най-видния поет на Лонг Айленд — Улт Уитмън. Следователно в похапващия „орден“ Джим и аз бяхме равни, а жените ни, макар богати и красиви, са едно стъпало по-долу в социалната стълбица. Схванахте ли? Няма значение. Важното сега беше къде се вмести Франк Белароса.

Докато слушах разговора на Съюзън със семейство Рузвелт, разбрах, че те имат различно отношение към Франк Белароса от моето. Аз бях загрижен за закононарушенията на Фрак Белароса срещу обществото, като например убийства, контрабанда, изнудване и други такива „дребни“ неща. А Съюзън, Сали и дори Джим обсъждаха глобални проблеми, като например лъскавата черна кола на мистър Белароса, лъскавите му бели обувки и най-голямото му престъпление, което бе купуването на Алхамбра. Съюзън, мисля, говори и се държи различно, когато е с хора като Сали Грейс.

Порази ме също фактът, че тези тримата намираха нещо забавно в мистър Франк Белароса. Говореха за него, като че ли беше горилла в клетка, а те бяха зрителите. Почти им завиждах за абсолютната им увереност. За сигурността им, че не са част от цирка на живота, а са зрители, чиито билети са с места в ложата срещу централната арена. Знаех, че това високомерие е било насаждано в съзнанието на Сали и Съюзън от детството им, а при Джим то просто си беше по природа в синята му кръв. Предполагам, че и аз мога да бъда надменен. Но в моето семейство всички са работили, а толкова надменен можеш да бъдеш само когато не трябва да си печелиш прехраната.

Слушайки Съюзън, исках да ѝ напомня, че с нея не сме зрители в този конкретен случай; ние бяхме част от представлението, бяхме вътре в клетката с горилата и тръпките, които щяхме да изпитаме, нямаше да бъдат само по чужда вина.

По мое предложение подхванахме темата за плавателния сезон. Семейство Рузвелт останаха до осем часа, след това си тръгнаха. Направих забележка на Съюзън:

— Не виждам нищо забавно или интересно около Белароса.

— Трябва да гледаш по-широко — каза тя и си наля още една чаша портвайн.

— Той е престъпник — отсякох аз.

Тя ми отговори също толкова отсечено:

— Ако имате доказателства за това, господин адвокат, по-добре се обадете на областния прокурор.

Кое то ми напомни за основния проблем: ако обществото не можеше да се отърве от Франк Белароса, как бих могъл аз да го направя? Това беззаконие сломяваше духа на всеки — сега дори Сюън го коментираше, а Лестър Ремсън бе убеден, че правилата не важат. Аз все още не бях сигурен.

— Знаеш за какво говоря — казах на Сюън. — Белароса е известен дон на мафията.

Тя си довърши портвайна, въздъхна дълбоко и рече:

— Виж, Джон, прекарахме дълъг ден и съм изморена.

Наистина денят беше дълъг и аз също се чувствах физически й емоционално изтощен. Подхвърлих неразумно:

— Битките в сеното изтощават.

— Зарежи това. — Тя стана и се отправи към къщата.

— Бихме ли семейство Рузвелт или не? — попитах аз. — Ще си получа ли сексуалното желание?

Тя се поколеба.

— Разбира се... А сега да се разкарам ли?

Всъщност, да.

Тя отвори френския прозорец, който водеше към кабинета.

— Сигурна съм, че си спомняш, че в девет трябва да сме у семейство Дюпо за късна вечеря. Нещо като великденско събиране. Моля те, бъди готов навреме.

Налях си още една чаша портвайн. Не, не си спомнях. А и въобще не ме интересуваше. Дойде ми наум, че ако някои хора намират Франк Белароса красив, „интригуващ“ и заслужаващ да бъде тема на едночасов разговор, тогава сигурно същите тези хора ме смятат за невзрачен, тъп и безинтересен. Всичко това, прибавено към битката в сеното през ранния следобед, ме накара да се запитам дали и Сюън не започваше да се безпокои от нещо.

Станах, взех бутилката портвайн, излязох от градината и тръгнах в мрака. Продължих да вървя и малко по-късно се оказах в лабиринта от жив плет. Вече с леко помътняла глава се залутах из лабиринта, чиито пътеки бяха задръстени от неподрязани клони. Повъртях се

малко, докато накрая се убедих, че съвсем съм се загубил. Тогава се проснах на земята, допих портвайна и заспах под звездите. По дяволите семейство Дюпо.

[1] Grace (англ.) — благоприличие, извисеност. — Б.пр. ↑

[2] Същата дума има и значение „елегантност, грациозност“. — Б.пр. ↑

[3] Презрителна жаргонна дума за „италианец“. — Б.пр. ↑

[4] Много шик (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Цикория (итал.). — Б.пр. ↑

[6] Къща Белароса (итал.). — Б.пр. ↑

10.

Чувах птици да пеят наблизо, отворих очи, но не виждах нищо. Бързо се изправих с паническото чувство, че не знам къде съм. Сега видях, че бях обгърнат от мъгла и за миг си помислих, че съм умрял и съм се възнесъл в небесата. Но след това се оригнах на портвайн и разбрах, че съм жив, макар и не добре. Постепенно си спомних къде съм и как бях стигнал дотам. Не ми харесваха тези спомени, затова ги прогоних от съзнанието си.

Над мен първите отблясъци на зората бяха обагрили небето в пурпурно и червено. Чувствах главата си ужасно, беше ми студено и мускулите ми бяха сковани. Разтърках очи и се прозинах. Беше Възкресение Христово и Джон Сатър наистина бе възкръснал. Изправяйки се бавно, забелязах на земята бутилката от портвайн и си спомних, че я бях използвал за възглавница. Взех я и изпих последната глътка, за да си освежа устата.

— Ухх...

Изтупах си анцуга и закопчах горнището, защото ми беше хладно. Мъжете на средна възраст, дори тези, които са в добра форма, не бива цяла нощ да се въргалият по студената земя фиркани. Не е нито здравословно, нито престижно.

— Оу... вратът ми...

Изкашлях се, протегнах се, кихнах, извърших и други утринни действия. Всичките ми части, изглежда, работеха с изключение на мозъка, който не можеше да проумее чудовищността на това, което бях сторил.

Направих няколко пробни крачки, почувствах се добре и започнах да си пробивам път през клоните на лабиринта, като ги бутах настрани. Опитвах се да следвам следите от стъпките си и счупените клонки от вечерта, но ходенето по следа не спада към заниманията ми на открито и скоро се обърках. Всъщност още с тръгването си се бях объркал, а сега се бях изгубил по време на акция.

Небето изсветляваше и можех да различа накъде е изток и накъде запад. Изходът от лабиринта беше в източната страна на живия плет и

винаги, когато беше възможно, се движех в тази посока, но се оказа, че постоянно пресичам пътеки, по които вече бях минавал. Не знам кой е планирал този лабиринт, но положително е бил някой гений садист.

Цял половин час, след като бях тръгнал, излязох на моравата и видях слънцето да се издига над белведера в далечината.

Седнах на една каменна пейка при входа на лабиринта и се насилих да мисля. Не само че бях изоставил Сюън и бях пренебрегнал светските си задължения, но освен това бях пропуснал и утринната служба в „Свети Марко“, а Сюън и семейство Алърд сигурно вече са обезумели от притеснение: Е, вероятно Сюън и Етел не са обезумели, но Джордж се е разтревожил, а те се безпокоят.

Чудех се дали Сюън смело е отишла у семейство Дюпо с извинение от съпруга си, или се е обадила в полицията и е останала до телефона цяла нощ. Всъщност това, за което се чудех, беше дали някой го интересува жив ли съм или мъртъв. Докато размишлявах върху това, чух звук от копита по влажната земя. Погледнах нагоре и видях ездач на кон, който приближаваше откъм слънцето. Станах и присвих очи срещу слънчевата светлина.

Сюън спря Занзибар на около шест метра от мястото, където стоях. Никой от двамата не проговори, но тъпият кон изпръхтя и това пръхтене прозвуча презрително, което ми развърза езика, колкото и нелогично да изглежда.

Мислех, че като видя Сюън, ще почувствам вина и угризения, но, колкото и да е странно, все още ми беше все едно. Попитах:

— Мен ли търсеше или просто си на езда?

Сигурно тонът ми я възпря да ми даде някой от резките си отговори.

— Теб търсех.

— След като вече ме намери, можеш да си тръгваш. Искam да остана сам.

— Добре. — Тя дръпна поводите на Занзибар да го обърне и попита през рамо: — Ще дойдеш ли с нас на службата в единайсет часа?

— И да дойда, ще карам собствената си кола до църквата.

— Добре. Ще се видим по-късно.

Тя тръгна и Занзибар си изпусна газовете. Ако беше тук ловджийската ми пушка, щях да му напълня задника с едри сачми.

Е, помислих си, лесно мина. Чувствах се добре. Разтърпках се, отпускаяки мускулите си, след това потичах малко, вдишвайки хладния утринен въздух. Какво прекрасно утро беше това и колко хубаво бе да се събудиш с изгрева и да тичаш през мъглата. Прекарах цял час в лудеене, както бихте го нарекли, като подскачах по земята без никаква цел или причина, освен дето ми беше приятно. Изкачих се на една огромна липа в дъното на имота, от която се вижда „Крийк Кантри Клъб“. Каква величествена гледка! Постоях малко на дървото, припомняйки си това прекрасно удоволствие от детството. С голяма неохота слязох от дървото и отново започнах да тичам.

Някъде може би към девет часа бях физически изтощен, но духовно свеж, както отдавна не съм бил. Дори нямах махмурлук. Затъртрих се към пояса от бели борове, който разделяше земята на Станхоуп от Алхамбра, а по тялото ми обилно се стичаше пот, отнасяйки със себе си извлечените от него токсини.

Пробягах през запустялото конско пасище на Алхамбра, сърцето ми биеше тежко, а краката ми искаха да се огънат и да ме оставят на земята. Но аз продължих към черешовата горичка и стигнах до класическата градина, където със Сюзън бяхме разиграли сексуалната си драма.

Строполих се на една мраморна пейка и се огледах: Внушителната статуя на Нептун продължаваше да стои в края на езерото, но сега в стиснатия си юмрук имаше бронзов тризъбец.

— Я виж ти...

Забелязах също, че от устите на четирите каменни риби блика вода, която се събира в гигантска мраморна раковина, а след това прелива в наскоро изчистеното изкуствено езеро.

— Проклет да съм...

Станах и олюлявайки се, се запътих към фонтана, който не бе работил от двайсет години. Коленичих и измих лицето си в раковината, след което жадно залочих студената вода.

— Аа... Хубава работа си свършил, Франк.

Напълних си устата с вода, направих си малко гаргара с нея и я изплюх на струя, имитирайки каменните риби. Гър-гър-гър.

Чух някакъв шум и се обърнах. На не повече от десет метра на пътеката, която излизаше от къщата, стоеше жена в рокля на цветя, с розова шапка и бял шал около раменете си. Тя ме видя и замръзна на

място. Представих си картинката, която представлявах, лигавейки се около фонтана, с мръсен анцуг и разчорлена коса. Изплюх водата от устата си и казах:

— Здравейте.

Тя се обърна и започна бързо да се отдалечава, след това погледна назад да види какво съм решил да направя. Беше на около четирийсет години, с пълна фигура и руса коса, която дори от това разстояние изглеждаше избеляла. Носеше тежък грим и помислих, че пурпурните сенки и яркорозовото червило са вероятно останки от боите за великденските яйца. Дори с празничната си рокля и шапка тя имаше малко долнопробен и просташки вид. Но беше добре сложена. Аз не си падам по едрите бюстове, предпочитам гъвкави, изчистени от излишни килограми, изцяло американски тип жени, като Сюзън. Но след като бях прекарал цялата сутрин, редувайки атавистичното държане с пубертетско, имах необходимата нагласа да открия нещо страшно възбуждащо в примитивния грим на тази жена и в големите ѝ гърди и задник. Тя смътно ми напомняше статуята на Венера в храма на любовта.

Тя продължаваше да ме гледа през рамо, докато увеличаваше разстоянието помежду ни. Помислих си дали да не ѝ се представя, за да не се страхува, но реших, че ако тя принадлежи към клана на Белароса, вероятно ще е най-добре да не се срещаме при такива обстоятелства. Канех се да стана и да си тръгна, както би сторил всеки скучен адвокат и джентълмен. Но спомняйки си неотдавнашния ми успех със Сюзън, застанах на четири крака и изръмжах.

Жената хукна да бяха, при което обувките ѝ с високи токчета се изхлузиха.

Станах и избърсах с ръкав устата си. Беше забавно. Дойде ми наум, че поведението ми не е в рамките на нормалното, но кой съм аз, че да давам психиатрични оценки? Докато вървах покрай езерото, мислейки какъв да бъде следващият ми ход, забелязах още една новост. В отдалечения край на дългото, тясно езеро имаше някаква бяла статуя. Като приближих, видях, че това беше един от онези евтини гипсови светци в небесносини ниши, които може да видите по италианските морави, обикновено заедно с някое и друго розово фламинго.

Сега видях, че това беше статуята на Мария с младенеца Исус на ръце. Поставянето на тази християнска статуя срещу езическия бог ми се стори доста странно. На едно и също място стояха тази любяща жена, прегърнала детето си, а насреща ѝ, вгледал се в нея, така да се каже, този полугол мъжествен бог с вдигнат тризъбец — антитезата на юдео-християнския бог на любовта.

Спомних си, че когато бях за първи път в Рим, бях изненадан от това как двете главни черти на италианската култура — езическата и християнската — присъстват заедно в изкуството без никакви видими противоречия. Екскурзоводите, изглежда, не изпитваха никакви теологически или естетически затруднения със смесените мотиви: например фриз с млади нимфи и буйни купидончета украсяваше същата стая, в която стоеше статуята на La Vergine^[1].

Тогавя реших, че самите италианци са езичници и християни като изкуството си, жестоки и нежни, православни и католици. Като че ли тази религия бе неправилно наложена на една страна и едни хора, които по темперамент са добри езичници и отвратителни християни.

Хрумна ми също, че Франк Белароса, който е възстановил тризъбеца на Нептун, който е знаел какво липсва в този стиснат юмрук, е същият Франк Белароса, който е почувствал необходимост да уравни своя свят с този символ на любовта и надеждата. Този човек защитава всеичките си бази. Интересно.

Чух някакво куче да лае откъм къщата и реших да обмислям всичко това, изтегляйки се бързо от обсега на биячите на дона. Може и да съм луд, но не съм глупак.

Отправих се по посока на Станхоуп Хол, като се движех възможно най-бързо, въпреки че не бях слагал нищо в устата си от събота на обяд, когато ядох сирене и radicchio. Лаещите кучета, вече две, приближаваха.

Развих някаква страшна скорост и стремително пресякох пояса от дървета. Не намалих обаче, представяйки си как кучетата и биячите, които не бяха дворяни на коне, със сигурност ще навлязат на станхоупска земя в ожесточено преследване.

Съзрях плиткото езерце, в близост до което Съюзът възнамеряваше да си премести конюшната, и се хвърлих в него като ту газех, ту летях над водата, докато стигнах до другата страна. Това,

което ми липсваше като търсачески умения, компенсирах с владеење на техниките по прикриване на следите.

Продължих да тичам и чувах джафкането на кучетата около езерцето, където бяха изгубили следата. Досега само предполагах, че с кучетата има и хора, но се уверих в това, когато чух зад гърба си изстрел от ловджийска пушка. Краката ми реагираха инстинктивно и започнаха да се движат по-бързо, отколкото можеха да понесат сърцето и дробовете ми. Изчерпах ми се запасите от глюкоза, адреналин и всякакви такива и аз се строполих на земята. Лежах абсолютно неподвижен и се заслушах.

След няколко минути се изправих бавно и тръгнах полека през храсталака. Пресяхох някакъв стар чакълест път, който водеше към служебните порти на „Грейс Лейн“. Вървах по него, докато видях през напъпилите черешни къщата за гости. Сигурен бях, че момчетата с пушките не биха навлезли толкова навътре, в имението Станхоуп, затова спокойно тръгнах към къщата. Както някой бе казал веднъж, няма нищо по-приятно от това да стрелят по теб и да не те улучат. Чувствах се страхотно, на върха на щастието. Съжалявах само, че не мога да разкажа тази история на никого. Осъзнах, че имам нужда от приятели, които ще могат да оценят това приключение. Бих го разказал на Сюзън, но тя вече не ми беше приятел.

Влязох в къщата през розовата градина и по часовника в кабинета разбрах, че явно съм си обърнал представата за времето. Минаваше единайсет и Сюзън беше излязла. Отново открих, че ми е все едно. Да откриеш, че ти е все едно за неща, от които някога си се вълнувал, е хубаво и приятно, но следващата стъпка е да откриеш какво наистина те вълнува.

Влязох в кухнята и видях някаква, бележка на масата. Тя гласеше: „Моля те, не забравяй, че в три трябва да си у леля си“. Смачках бележката. По дяволите леля Корнелия. Отворих хладилника и преживях известно време, като тъпчех в устата си каквото ми попадне и захвърлях около себе си отворени кутии, опаковки и полуизядени плодове. Сграбчих една шепа сини боровинки, затръшнах вратата и се качих горе.

Да се правиш на дивак е хубаво нещо, но друго си е горещият душ. Съблякох се, изкъпах се, изядох боровинките, но не се избърснах.

Облякох се небрежно в дънки и спортна фланелка, обух си мокасините без чорапи и излязох от къщата преди Сюзън да се е върнала.

Качих се в мустанга и потеглих по старата занемарена пътека, която някога е свързвала къщата за гости със служебния път, а оттам и със служебните порти. В тези стари имения главните къщи имаха не само черен вход, но и отделни стълбища за прислугата, така че дамите й господата никога да не се срещат с персонала по стълбите, а в допълнение на това имаше мрежа от пътища и тесни пътеки, по които минаваха превозните средства по доставките, работните машини и други такива. Тези места бяха нещо като предшественици на Дисниленд, където армии от работници търчат нагоре-надолу по скрити пътища, минават през тунели и задни врати, за да се погрижат за всичко — храната да се появява като с магическа пръчка, стаите да са чисти, цветята да растат — и при това винаги да остават невидими като малки феи.

Както и да е, пресяхох служебния път, по една пътека стигнах до езерото и слязох от мустанга. Разгледах следите от стъпки, оставени по земята, видях отпечатъците от лапи по тинята около водата и намерих патрон от осемкалиброва пушка, който прибрах в джоба си. Доволен, че всичко това не е било халюцинация, аз се върнах обратно в мустанга и продължих надолу по пътя към служебните порти, за да не срещна Сюзън и семейство Алърд на връщане от църквата. Служебните порти, които вече никой не използва, бяха заключени с катинар, но като някой примерен ремонтен работник аз държах в колата си връзка с ключове за всяка ключалка в имението Станхоуп. Отключих катинара, отворих портите и излязох на „Грейс Лейн“, на неколкостотин метра от главната къща.

Отправих се на север, за да избегна срещата с ягуара, който щеше да се появи откъм Лоукаст Вели и междувременно се опитвах да реша къде да отида. Блудните съпружи би трябвало да имат къде да отидат, но повечето от тях нямат и затова обикновено обикалят насам-натам с колите си, защото не искат да отидат някъде, където хората ще ги питат как е госпожата.

Отминах вляво портите на Алхамбра и забелязах на входа двама мъже в черни костюми.

Все още не беше ми минало от вчерашните събития, макар да знаех, че ако се опитам да обясня с думи недоволството си на някой

приятел, той или тя не би разбрал как е възможно инцидентът в плевника или срещата с Белароса да ме разстроят толкова. Хората никога не разбират. Щях да добавя естествено:

— Има и още нещо.

И наистина, имаше, но то беше по-скоро в съзнанието ми, нямаше връзка с материалния свят и само някой психиатър би издържал на монолога ми за всички несправедливости в живота и брака.

Както и да е, покарах малко из околността и накрая стигнах до Бейвил, което е нещо като работническо градче върху първокачествен недвижим имот в пролива Лонг Айленд. Крайно време е това място да се подворянчи, но, изглежда, има някаква местна тайна организация срещу BMW-тата и магазините за диетични храни.

Това малко градче се занимава главно с риболов, пристанищна дейност, морски магазини и продажба на алкохол. Невероятно е, че на такова малко място може да има толкова много кръчми, но това е въпрос на търсене и предлагане. Някои са неугледни, други са още по-неугледни, а най-неугледната е „Ръждивият Клюз“. Клюз, ако ви интересува, се нарича отворът на борда на кораб, през който се спуска веригата на котвата. Имам чувството, че баровете и ресторантите на Лонг Айленд се надпреварват да търсят неизползвани морски термини, но това място наистина изглежда като ръждясал клюз и беше отворено за Великден. Паркирах мустанга на чакълестия паркинг между един пикал и четири мотоциклета и влязох вътре.

Нощем една кръчма край брега придобива някакъв местен колорит, обаяние и *je ne sais quoi*^[2]. Но в неделния следобед, при това неделята на Великден, „Ръждивият Клюз“ изглеждаше така потискащ, както преддверието на газова камера.

Седнах на бара и си поръчах чаша наливна бира. Това място е било обзаведено със стандартни морски принадлежности, но от вехториите по тавана и стените не бих могъл да оборудвам и боклукчийски шлеп.

Забелязах, че компанията ми включваше трима мъже и една жена в интересни черни кожени облекла на мотористи, няколко стари моряци със загоряла от слънцето и разядена от алкохола кожа и четирима младежи, облечени в дънки и спортни фланелки, които се

бяха залепили за видеоигрите и изпадаха ту в кататония, ту в свети Витово хоро.

Купих си няколко закуски от бара, от тези, на които трябва да се слагат предупредителни етикети, и задъвках. Яхтклубът „Сиуанака Къринтиън“ е на около миля от тук, надолу по пътя и през лятото, след цял ден плуване, дворяните биха посетили място като „Ръждивият Клюз“. А когато се върне на сигурно място в своя извънградски клуб, човек небрежно споменава за това посещение, намеквайки по този начин, че е истински мъж. Но ето ме тук извън сезона да пия сапунена вода, да ям пролетарска храна и да наблюдавам как мъглата от синкав цигарен дим се носи покрай светлините на бара.

Поръчах си още една бира и шест парчета друсано говеждо месо за десерт. И тъкмо когато изглеждаше, че никой не се интересува от мен или не се чувства обиден от моето присъствие, един от мъжете в кожено облекло, който седеше на извивката на бара, запита:

— Тук ли живееш?

Трябва да разберете, че дори в дънки и фланелка, небръснат и с мустанг на паркинга, Джон Уитмън Сатър не можеше да мине за един от работягите, особено след като си отворих кожанската уста. Разбирате също, че този въпрос имаше и по-дълбоко значение.

— В Латингтаун — отговорих.

— Ай-ай-ай — отвърна той напевно.

Искрено се радвам, че в тази страна няма класова ненавист, иначе мъжът в кожените дрехи щеше да се държи грубо.

— Загуби ли се или какво? — попита той.

— Сигурно, щом съм тук.

Всички сметнаха това за забавно. Чувството за хумор помага до голяма степен при скъсяване на разстоянието между културните хора и кретените.

Коженият каза:

— Твоята те изхвърли или какво?

— Не, всъщност тя е в болницата „Свети Франсис“, в кома. Блъсна я автомобил. Не изглежда добре. Децата са при леля ми.

— Ей, съжалявам.

Коженият ми поръча една бира.

Усмигнах му се тъжно и се залових отново с парчетата говеждо месо. Всъщност те не бяха лоши и ако ги дъвчеш в устата си заедно с

печени ядки, се образува една тиклава маса, която абсорбира бирата. След това преглъщаш всичко наведнъж. Това го научих в Ню Хейвън. Така ние наричаме Йейл — Ню Хейвън. Не звучи толкова надут.

Както пишеше в бележката, трябваше да бъда на коктейл у леля Корнелия в три часа. Това е нещо като семейна среща, която си правим всеки Великден в дома на леля Корнелия, който се намира в Лоукаст Вели, на около петнайсет минути отгук с кола. Сега беше два без нещо. Леля Корнелия е сестра на майка ми и това е лелята, може би си спомняте, която развива разни теории относно червената коса. Почакайте, докато види любимия си племенник, помислих си аз, клатушкайки се без вратовръзка и сако, небръснат и лъхаш на бира и печени ядки.

Да си призная, Сюзън се държи любезно със семейството ми. Не топло, просто любезно. Нейното семейство е малобройно, не поддържат близки отношения помежду си и са се пръснали из цял свят. Идеалните роднини.

Междувременно, докато размишлявах как да прекарам още един час в тази дупка, някаква жена седна на празния стол до мен. Сигурно се бе появила някъде от тъмните ъгли на заведението, защото входната врата не се беше отваряла. Погледнах я бързо и тя широко ми се усмихна. Вдигнах очи към огледалото над бара и погледите ни се срещнаха. Отново ми се усмихна. Приветлива особа.

Беше на около трийсет, но можеше да мине и за четирийсетгодишна. Била разведена и напоследък живеела с някакъв мъж, който я биел. Работела като сервитьорка някъде, а майка ѝ се грижела за децата ѝ. Имала някои здравословни проблеми, би трябвало да мрази мъжете, но не е така, играела на лото и отказвала да приеме факта, че животът няма да стане по-добър от това, което е. Тя не каза нищо такова, всъщност изобщо нищо не каза. Но хората, които може да срещнете в „Ръждивият Ключ“, са като онези игри „попълни прилагателното“. Понякога си задаваш въпроса как е възможно една баснословно богата нация да създаде нисша класа от бели бедняци. Или може би това се получава просто защото някои хора се раждат неудачници, и дори през трихилядната година в някоя колония на Марс ще има един „Ръждив Ключ“, чийто клиенти ще са с развалени зъби, татуировки и кожени космически костюми, ще си разказват един на

друг своите житейски истории и ще се оплакват от лошия шанс и от това, че хората ги прецакват. Чух две обувки да падат на пода.

— Страшно ме болят краката.

— И защо? — попитах аз.

— О, боже, цяла сутрин съм работила. Дори не отидох на църква.

— Къде работиш?

— В „Стардъст Дайнър“ в Глен Коув. Познаваш ли това място?

— Разбира се.

— Не съм те виждала там.

Няма и да ме видиш.

— Ще пиеш ли нещо?

— Разбира се. „Мимоза“. Мразя да пия преди шест. Но имам нужда от едно.

Направих знак на бармана.

— „Мимоза“.

Обърнах се към събеседничката си:

— Искаш ли говеждо друсано?

— Не, благодаря.

— Казвам се Джон.

— Сали.

— Не Сали Грейс, нали?

— Не, Сали Ан.

— Радвам се да се запознаем — казах аз.

„Мимозата“ ѝ дойде и се чукнахме. Побъбрихме малко, преди тя да попита:

— Какво правиш в място като това?

— Мисля, че аз би трябвало да задам този въпрос.

Тя се разсмя.

— Не, напротив.

Бях поласкан от въпроса и вътрешното ми „аз“ примижа от удоволствие, знаейки, че всички в този бар са разбрали, че не принадлежа към тази среда, дори още преди да доловят акцента ми. Обратно, ако някой от тези хора тук отидеше в „Крийк“, дори облечен в туид, аз щях да му задам същия въпрос. Отвърнах на Сали:

— Разведен съм, самотен и търся любов все не където трябва.

Тя се изкикоти:

— Ти си луд.

— Клубовете ми са затворени днес, яхтата ми е на сух док, а бившата ми жена отведе децата в Акапулко. Оставаше ми да избира къде да отида — празненството на един дон на мафията, в дома на леля ми Корнелия или тук.

— И ти дойде тук?

— Ти не би ли стриля същото?

— Не. Аз бих отишла на празненството на донна на мафията.

— Интересно. — Попитах я: — Да не би случайно презимето ти да е Рузвелт?

Тя отново се разсмя.

— Разбира се. А твоето е Астор, нали?

— Не. Моето е Уитмън. Нали си чувала за Уолт Уитмън, поета?

— Разбира се. „Стръкчета трева“. Чела съм я в училище.

— Бог да благослови Америка.

— И това ли е написал?

— Вероятно.

— Ти си роднина на Уолт Уитмън?

— Нещо такова.

— Пишеш ли стихове?

— Опитвам се.

— Богат ли си?

— Бях. Но пропилях всичко за билети за лото.

— Господи, колко си купил?

— Всичките.

Тя отново се разсмя. Това ми подеждва възбуждащо. Извъртях стола си към Сали. Личеше, че някога е била красива, но годините, както се казва, не бяха я пожалили. И все пак имаше мила усмивка и приятен глас, нямаше изпадали зъби и съм сигурен, че имаше голямо сърце. Виждах, че ме харесва, и с малко поощрение от моя страна би ме обикнала. Много от съучениците ми ходеха да се чукат с бедни момичета, но аз никога не съм го правил. Всъщност вземам си думите назад. Според местния обичай тук в сряда вечерта домашните прислужници можеха да излизат и по-новите барове на Златния бряг се пълнеха, а предполагам и сега се пълнят с прелестни ирландски и шотландски момичета, дошли тук с работни визи. Но това е друга история. В случая важното бе, че отдавна не бях разговарял tete-a-tete с работещо момиче, в бар, и не бях много сигурен как да се държа със

Сали Ан. Но смятам, че винаги трябва да се държа естествено. А някои хора обичат да се правят на глупаци. Между другото, със Сали Ан се справях по-добре, отколкото със Сали Грейс. И сега, както при изгрев-слънце, се чувствах силен. Побъбрихме още малко, тя се кикотеше над третата си чаша „Мимоза“ и шайката в кожени облекла започна да се съмнява в достоверността на онази история за съпругата в кома.

Хвърлих бърз поглед на часовника в бара, от който разбрах, че е от времето на Милър и че е три часът. При положение че трябваше да избирам — да заведа Сали Ан до дома ѝ или да отида при леля Корнелия, не бих направил нито едно от двете.

— Е, трябва да тръгвам.

— О, бързаш ли?

— Опасявам се, че да. Трябва да взема от гарата графа на Съсекс и да го отведа при леля Корнелия.

— Сериозно...

— Ще ми дадеш ли телефона си?

Тя помълча с престорена скромност около половин секунда, след това се усмихна:

— Може би...

— Имаш ли картичка?

— О... чакай да проверя — Тя затършува из чантата си и намери някакъв къс сервитьорски молив. — Върху картичка ли го искаш?

— Може и на салфетка. — Бутнах една суха салфетка към нея и тя написа името и телефона си.

— Живея тук, в Бейвил — каза тя. — От жилището ми се вижда океана.

— Завиждам ти. — Пъхнах салфетката в джоба си при ловджийския патрон. Може да си направя албум. — Ще ти се обадя — казах и се изхлузих от стола.

— Нощна съм до края на месеца. От пет до полунощ. Спя, когато мога, така че по всяко време можеш да ми позвъниш. Не се притеснявай, че ще ме събудиш. За всеки случай имам телефонен секретар.

— Разбрах. До скоро.

Оставих няколко дребни пари на бара и излязох от „Ръждивия Ключ“ на ярката слънчева светлина. Сигурно някъде по света има място и за мен, но то положително не беше „Ръждивият Ключ“.

Качих се в мустанга. Сега изборът беше между дон Белароса и леля Корнелия. Потеглих на юг по „Шо Роуд“, надявайки се, предполагам, на някаква божествена намеса, като например да откажат спирачките.

Както и да е, в един момент се оказах на „Грейс Лейн“ и подминах Станхоуп Хол, чиито порти бяха затворени. Сигурно семейство Алърд са при дъщеря си, а Сюзън вече е в дома на леля ми или още по-интересно, в дома на Франк, похапва си агнешки нос и прави някакъв заговор срещу мен.

Продължих напред и стигнах до началото на характерната тухлено-гипсова стена на Алхамбра. Намалих и се отбих в банката срещу отворените порти на имението. Двамата мъже в черни костюми си стояха на местата и ме гледаха. Зад тях, до вратарската къщичка, която беше построена като част от стената, стоеше великденското зайче. Това беше един доста голям заек, около два метра висок, без да се броят ушите, с голяма великденска кошница, която бе пълна вероятно с шарени ръчни гранати.

Отново насочих вниманието си към двамата помощници на зайчето, които продължаваха да ме гледат. Без съмнение единият от тях, а може би и двамата — войници на дон Белароса — ме бяха преследвали тази сутрин.

Главната входна алея на Алхамбра за разлика от тази на Станхоуп е съвсем права до главната къща, която изцяло е обградена от портите и оградите от ковано желязо. Самата алея е застлана с калдъръм вместо с чакъл и от двете ѝ страни се редят величествени тополи. Сега по цялото протежение на тази алея до къщата бяха паркирани автомобили, повечето дълги и черни на цвят, което ме наведе на мисълта, че тези хора, с черни коли и черни дрехи, са готови за погребение всеки момент.

Наблюдавайки картината отсреща, подозирах, че Франк Белароса знае как да организира празненство. И имах чувството, че го прави по начин, който несъзнателно имитира празненствата на Гетсби, където гостите могат да получат и видят всичко, което искат, освен домакина, който наблюдава своето празненство от разстояние.

По някакъв странен начин това показно празнуване на Великден в къщата на Белароса представляваше повтаряне на историята според това, което се разказва за милионерите през двайсетте години, които се

надпреварвали кой ще покаже по-лош вкус. Ото Кан например, един от най-богатите хора в страната, ако не и в света, често организираше търсене на великденски яйца върху шестстотинте акра земя, които обграждали огромната му къща със сто двацет и пет стаи в Уудбъри. Между гостите били хора с високо социално положение, милионери, както и пропаднали артисти, писатели, музиканти и момичета от спектаклите на Зигфелд^[3]. За да стане търсенето по-интересно, във всяко шарено яйце имало по една хилядадоларова банкнота. Това бил популярен и оригинален начин да се отпразнува Възкресение Христово.

Дълбоко в себе си знам, че не бих отишъл в имението на Ото Кан заради хилядадоларовата банкнота, което е било годишната заплата на някои хора през двацетте години, но вероятно бих се изкушил от момичетата на Зигфелд.

Също така, докато от мисълта за агнешката глава не ми потичаха лигите, любопитството относно Франк Белароса, семейството му и другото му „семејство“ вземаше връх в мен. Докато се двоумях дали да мина през тези порти или не, забелязах, че единият от мошениците, на който явно му беше писнало да ме държи под око, ми прави знак да си продължа по пътя. Тъй като съм акционер на „Грейс Лейн“ и по никакъв начин не пречех на тържеството на мистър Белароса, смъкнах стъклото на прозореца и направих на този тип оня знак с ръка, който понякога се нарича „италиански поздрав“.

Човекът, очевидно не на себе си от радост, че така добре познавам италианските обичаи, ме поздрави енергично по същия начин с две ръце.

В това време до мен се появи някаква лимузина с черни стъкла, която след това зави наляво, мина през портите и спря. Стъклата ѝ се смъкнаха и един от охраната провери пътниците, докато огромният заек им предлагаше бонбони от кошницата си.

Чух остро почукване по страничното стъкло и бързо се обърнах. Някакъв мъж се взираше през прозореца и ми правеше знак да смъкна стъклото. Поколебах се за миг, след това се пресегнах и завъртях надолу ръчката на прозореца.

— Ъ? — казах аз с възможно най-грубиянския си глас. — К'во искаш? — Чувствах, че пулсът ми се учестява.

Човекът пхна ръката си през прозореца и ми навря в лицето една от онези специални карти със значка и снимка, след което си пхна и лицето през прозореца, за да удостовери снимката.

— Специален агент Манкузо — каза той, — Федерално бюро за разследване.

— Ох... — Поех си дълбоко въздух. Това наистина беше прекадено. Нереално. Точно тук, на „Грейс Лейн“. Мафията, двуметрови великденски зайци, блудни съпрузи, а сега и този тип от ФБР. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Вие сте Джон Сатър, нали?

— Ако вие сте от ФБР, тогава значи аз съм Джон Сатър.

Сигурно бяха изискали номера на колата ми от Олбъни през последните няколко минути или може би преди месеци, когато Беларус се бе нанесъл.

— Вероятно знаете защо сте тук, сър.

Минаха ми през ума няколко саркастични отговора, но казах само:

— Вероятно знам.

— Разбира се, вие имате пълното право да паркирате тук, а ние нямаме никакви пълномощия да ви помолим да се махнете.

— Точно така — информирах го аз. — Тази улица е частна собственост. Моя собственост.

— Да, сър.

Манкузо бе скръстил ръце върху рамката на прозореца на мустанга ми, бе подпрял брадичката си върху тях и леко бе наклонил главата си, като че ли ми беше стар приятел, с който просто си бъбрим. Той беше на около петдесет години, с невероятно широки бели зъби, които приличаха на наниз от дъвки „Чиклетс“. Имаше бледа кожа, а очите и страните му бяха хлътнали, като че ли системно не си дояждаше. Бе имал нещастieto да оплешивее и по главата му бе останала само ивица гъста коса и едно къдраво кичурче на темето, с което приличаше на смешник от цирка.

— Дори не съм сигурен, че имате право да сте тук — добавих аз.

Мистър Манкузо трепна, като че ли го бях обидил или може би му лъгнах на бира, ядки и друсано говеждо.

— Що се отнася до това — каза той, — аз съм юрист и вие сте юрист и бихме могли да го обсъдим професионално някой друг път.

Не знаех защо се държах враждебно с този човек. Вероятно все още бях малко раздразнен от това как почука на прозореца ми и враждебността беше съответната реакция. Или може би продължавах да бъда в дивашкото си настроение. Във всеки случай осъзнах, че говоря едва ли не като защитник на дона, затова се успокоих малко и казах:

— Е?

— Нали разбирате, правим снимки и вашата кола е на линията на обектива.

— Снимки на какво?

— Вие знаете.

Той не ми каза, а и аз не попитах откъде снимат, но можеше да бъде само от къщата на семейство Дюпо, която се намира на около сто метра от „Грейс Лейн“, на едно възвишение както казах, точно срещу портите на Алхамбра. Стори ми се интересно, но безспорно разбираемо, че семейство Дюпо, което се придържаше към призива „Съдействайте на местната полиция“, са се присъединили към силите на доброто в борбата им срещу силите на злото. Сигурен съм, че Алън Дюпо би позволил на ченгетата да поставят картучница в къщата му и би им носил муниции. Явно на „Грейс Лейн“ настъпваха някои промени.

Погледнах към голямата, облицована с ламперия колониална къща на семейство Дюпо, а след това се обърнах към портите на Алхамбра. Предположих, че докато колите завиват по алеята, ФБР заснемаше номерата им с телефотографски обектив, а вероятно успяваше да заснеме и гостите един по един, докато слизат от колите си. Аз всъщност не бях застанал на линията на обектива между къщата на Дюпо и портите, затова реших, че има и нещо друго.

— И без друго си тръгвах — казах аз.

— Благодаря. — Манкузо не се помръдна от колата ми. — Предполагам, че сте спрели тук от любопитство — каза той.

— Не, бях поканен.

— Така ли? — изглеждаше изненадан, а след това по-малко изненадан. Кимнах замислено. — Е, ако решите да поговорите с нас — той извади една визитна картичка и ми я подаде, — обадете ми се.

— Да поговорим за какво?

— За каквото и да е. Ще влезете ли?

— Не. — Пъхнах картичката в джоба си при куршума и коктейлната салфетка. Може би вместо албум ще трябва да си направя музей за сувенирите.

— Няма проблеми, ако искате да влезете.

— Благодаря, мистър Манкузо.

Бисерните му зъби проблеснаха в усмивка:

— Искам да кажа, че разбираме положението ви. Това, че сте съсед и въобще.

— Не знаете и половината от това.

Хвърлих бегъл поглед към портите на Алхамбра и видях двамата мъже и великденският заек, да разговарят помежду си и да гледат към нас. Във време, когато дори богатшите, които познавам, не можеха да си позволят да обядват навън (освен ако не ядяха в „Стардъст Дайнър“), дон Белароса издокарваше двама убийци и един заек, а вероятно и още няколко наемници, и даваше прием в къщата си. Отново се обърнах към Манкузо, който също пропускаше великденския празник със семейството си, и го попитах малко саркастично:

— Кога да очаквам мистър Белароса да замине за известно време?

— Не мога да ви кажа, мистър Сатър.

— Не ми харесва това положение, мистър Манкузо — казах аз.

— Нито на нас, сър.

— Тогава арестувайте този тип.

— Събираме доказателства, сър.

Почувствах как гневът ми се надига и мистър Манкузо, който беше официален представител на безсилието на властите, щеше да го изпита на свой гръб.

— Франк Белароса е известен престъпник в продължение на повече от три десетилетия — озъбих се аз — и живее по-добре от мен и от вас, мистър Манкузо, а вие продължавате да събирате доказателства.

— Да, сър.

— Може би си струва да си престъпник в тази страна.

— Не, сър, не си струва. Не и в крайна сметка.

— Трийсет години малка сметка ли са?

— Вижте, мистър Сатър, ако всички честни граждани бяха така възмутени, както вие, изглежда, сте, и ако помагаха...

— Не, не, мистър Манкузо. Не ми говорете тези глупости. Аз не съм „пазител на реда“, съдия или член на доброволните отряди. Цивилизованите хора си плащат данъците на държавата като част от социалния договор. Нейна грижа е да се отърве от Франк Белароса. А аз ще бъда при съдебните заседатели.

— Да, сър. — После добави: — Но адвокатите не могат да бъдат съдебни заседатели.

— Щях да бъда, ако можех.

— Да, сър.

По време на професионалната си служба съм разговарял с няколко вида федерални агенти — от СВП^[4], от ФБР и други такива — и знам, че започнат ли да отговарят с „Да, сър, мистър Данъкоплатец“, означава, че общуването е приключило.

— Е, какво, върнете се към снимките — казах аз.

— Благодаря ви, сър.

Запалих мустанга.

— Сега поне кварталът се охранява добре.

— Обикновено е така в подобни ситуации, мистър Сатър.

— Твърде иронично.

— Да, сър.

Погледнах мистър Манкузо в очите и го попитах:

— Знаете ли какво е capozella?

— Разбира се — ухили се той. — Баба ми едно време се опитваше да ме накара да го ям. Това е деликатес. Защо?

— Просто проверявах. Arrivederci^[5].

— Весел празник.

Той се изправи и сега виждах единствено корема му. Натиснах газта и освободих амбреажа, изхвърляйки няколко камъчета чакъл, докато поемах нагоре по „Грейс Лейн“.

Пътят свършва като обръщало пред едно имение, наречено Фокс Пойнт, което е с гръб към Пролива. Фокс Пойнт може би ще се превърне в джамия, но за това по-късно.

Обърнах на колелото и се отправих на юг по „Грейс Лейн“, подминавайки Алхамбра й мястото, където стоеше мистър Манкузо. Той вече не беше там, както и предполагах, но понеже през целия ден

имах силното чувство, че халюцинирам, извадих от джоба си визитната му картичка и се взрях в нея. Спомних си, че се върнах за куршума по същите причини — да намеря вещественото доказателство за нещо, което току-що се беше случило.

(Вземи се в ръце, Джон.)

Замислих се за момент за мистър Манкузо. Макар да изглеждаше като смешник, съвсем не беше глупак. Имаше в него някаква тиха самоувереност, а освен това ми хареса идеята един италианец да работи по делото на друг италианец. Бог знае, правителството във Вашингтон не можеше да се справи с Беларус и такива като него. Отминаха дните на някогашния Елиът Нес и италиано-американските прокурори и федерални агенти имаха повече късмет със своите престъпни сънародници. По някакво иронично повтаряне на историята това ми напомняше Римския сенат, който наемал варвари да се бият срещу варварите. Доволен от анализа си и почти успокоен от случайната среща със странния мистър Манкузо, аз се отправих към дома на леля Корнелия.

След по-малко от десет минути бях в градчето Лоукаст Вели. Голямата викторианска къща на леля Корнелия се намира на една тиха странична улица, на няколко преки от кантората ми. Къщата има куличка, широко таванско помещение и голяма веранда; точно в такъв дом би живяла всяка жена като леля Корнелия и аз имам мили детски спомени от това място. Съпругът на леля ми, чичо Артър, е един пенсиониран неудачник — т.е. той беше пропилял голяма част от наследените си пари в начинания, от които нищо не излезе. Но при това никога не беше забравял най-важната уаспска поговорка: „*Никога не пипай главния капитал*“. Така че сега, след като се оттегли, главният капитал, с който се занимаваха професионалисти, включително и аз, се бе увеличил, а следователно и доходите на чичо ми. Надявам се да остане настрана от бизнеса. Тримата му синове, моите безмозъчни братовчеди, които притежаваха бащината си дарба за пилеене на пари, трябваше всяка сутрин да повтарят „*Никога не пипай главния капитал*“. И всичко ще е наред при тях, а и при глупавите им деца, докато не пипат главния капитал.

От двете страни на улицата, където живееше леля Корнелия, бяха наредени спрели коли, защото това бе една улица, на която живееха все нечии лели, баби или майки, т.е. едно място, където, да перифразирам Робърт Фрост, ако трябва да си отидеш вкъщи за ваканцията, всяка една от тези къщи ще свърши работа.

Паркирах на едно свободно място и отидох пеша до къщата на леля Корнелия. Постоях малко пред входа, поех си дълбоко дъх, отворих вратата и влязох.

Къщата беше пълна с хора, които по един или друг начин имаха роднински връзки с мен, а и помежду си, предполагам. Не ме бива много в този театър по събиране на родата и никога не знам кого трябва да целуна, чии деца на кого са или каквото и да било друго от този сорт. Винаги успявам да оплескам положението, като питам разведени хора как са съпрузите им, интересувам се от някой фалирал роднина как върви бизнесът или най-често питам за здравето на някой родител, който е починал преди години. Сюзън, която освен чрез мен няма други роднински връзки с тези хора, знае имената на всички, какви ми се падат, кой е починал, кой се е родил и кой се е развел, като че ли работата ѝ беше да води семейната Библия. Почти исках сега да е до мен и да ми шепне в ухото нещо от рода на: „Това е братовчедка ти Барбара, дъщеря на леля ти Ани и починалия ти чичо Барт. Съпругът ѝ Карл я изостави и отида да живее с мъж. Барбара е разстроена, но добре го понася, макар че сега мрази мъжете.“

С тази предварителна информация нямаше да сгафя, като отида да поздравя Барбара, макар че едва ли ще има за какво да си говорим, освен може би за женския тенис или нещо подобно.

Както и да е, всички бяха там, държаха чаши в левите си ръце, ченетата им не преставаха да плещят, а моето съзнание бе устремено към евентуалните клопки. Поздравих няколко души, но успях да избегна истинските разговори, като преминавах бързо от стая в стая през широките двойни врати в голямата стара къща, като че ли отивах към тоалетната.

Видях Джуди и Лестър Ремсън, които не пропускат да се появят на семейните ни събирания, макар че да ме убие, не бих могъл да намеря нито един роднина, който знае по какъв начин Лестър е свързан с нас. Може би това е просто някаква ужасна грешка от негова страна, която вероятно е осъзнал в един момент, но се страхува да престане да

идва на тези събирания, защото по този начин ще признае, че по погрешка е изпълнявал роднински функции в продължение на трийсет години.

Докато се промъквах от стая в стая и се пазех от капаните на разговорите, успях да зърна майка ми, баща ми и Сюзън, но избягнах срещата с тях. Беше ми абсолютно ясно, че не съм подходящо облечен за случая. Дори децата носеха изгладени дрехи и кожени обувки.

Открих къде са напитките, настаних се в кухненския килер и си направих уиски със сода. Някой ме потупа по рамото и като се обърнах, с изненада видях сестра ми Емили, за която бях разбрал, че няма да може да дойде от Тексас. Прегърнахме се и се целунахме. С Емили сме много близки, въпреки годините и милите, които ни разделят, и ако на света има друг човек, когото обичам освен Сюзън и децата си, това е сестра ми.

Забелязах някакъв мъж зад нея и предположих, че е новият ѝ любовник. Той ми се усмихна и Емили ни запозна.

— Джон, това е приятелят ми Гари.

Ръкувахме се с Гари, който беше красив, загорял от слънцето млад мъж, около десетина години по-млад от Емили. Имаше характерния тексаски провлачен говор.

— За мен е удоволствие да се запознаем, мистър Сатър.

— Джон. Слушал съм много за вас.

Погледнах Емили и видях, че сияе и че изглежда по-млада, отколкото когато я видях за последен път, възбудена от някакъв нов сексуален огън, който караше очите ѝ да искрят. Искрено се радвах за нея и тя го знаеше. Тримата си побъбрихме около минута, след което Гари се извини и ни напусна, а ние с Емили се промъкнахме в голямото складово помещение. Тя взе ръката ми:

— Джон, толкова съм щастлива.

— Личи ти.

Прикова очите си в моите.

— Всичко наред ли е при теб?

— Да. Почти съм превъртял. И това е чудесно.

Тя се разсмя.

— Аз съм мръсница, а ти изглеждаш като безделник. Мама и татко са страшно възмутени.

И аз се усмихнах.

— Добре.

Както споменах, родителите ми имат напредничави възгледи за обществото, но когато собствените им деца нарушават общоприети норми на поведение, те стават защитници на традиционните ценности. Колебая се дали да използвам думата лицемери.

— При вас със Сюзън всичко наред ли е? — попита Емили.

— Не знам.

— Тя ми каза, че се чувстваш нещастен и че се безпокои. Мисля, че искаше да поговоря с теб.

Разклатих уискито със сода, след това отпих. Сюзън знае, че освен с нея само с Емили мога да разговарям по лични въпроси.

— Повечето от проблемите на Сюзън — отговорих аз — тя си ги създава, а повечето от моите проблеми аз си ги създавам. Това е проблемът. — После допълних: — Мисля, че сме отегчени. Трябва ни някакво предизвикателство.

— Ами тогава предизвикайте се един друг.

Усмихнах се.

— На какво? На дуел с шпаги? Както и да е, това не е сериозно.

— Разбира се, че е сериозно.

— Няма намесен трети човек — казах аз. — Поне не от моя страна.

Довърши си питието и оставих чашата на една полица.

— Все още водим добър полов живот.

— Сигурна съм за това. Така че отведи я горе и я люби.

— Наистина, Емили.

Хората, които имат страстни сексуални взаимоотношения, си мислят, че са открили ново лекарство за всички житейски болки.

— Джон, тя наистина е силно привързана към теб.

Не мога да се ядосам на Емили, но й казах с остра нотка в гласа:

— Сюзън е егоцентрична, самолюбива, страда от нарцисизъм и е надменна. Тя не е привързана към никой друг, освен към себе си и Занзибар. И понякога към Янки. Но щом става въпрос за Сюзън, това е нормално.

— Но тя те обича.

— Да, вероятно ме обича. Но ме приема за даденост.

— Ах — каза схватливата Емили. — Ах.

— Не ми ахкай.

И двамата се разсмяхме, после аз казах сериозно:

— Но аз не се правя на различен, за да привлека вниманието й. Аз наистина съм различен.

— Как така?

— Ами миналата нощ се напих и спях навън и изръмжах на една жена.

Тъй като Емили ми е добър приятел, чувствах се щастлив, че мога да й разкажа какво се бе случило сутринта и двамата се смеехме толкова силно, че някой — не можах да видя кой — отвори леко вратата, надникна вътре и след това я затвори.

Емили ме хвана под ръка.

— Знаеш ли оня виц — „Каква е представата на истинския мъж за групов терапия?“ Отговор: „Втората световна война“.

Усмихнах се колебливо.

— Между кризата, която настъпва към четирийсетте години, Джон — продължи тя, — и мъжката критическа възраст, каквото и да означава това, има един период, когато просто искаш да си мъж. Имам предвид — в основния биологически смисъл на думата, по начин, за който всеки отбягва да говори в изискана компания. Да се сражаваш на война, да се сбиеш с някого или да извършиш някакви подобни действия, като например да ходиш на лов, да си построиш дървена къщичка или да се изкачиш на някоя планина. Това ти се е случило тази сутрин. Бих искала съпругът ми да можеше да се отпуска така от време навреме. Той започна да вярва, че да се рови из книжа е не само важно, но и страшно интересно. Радвам се, че си превъртял по този начин. Само се опитай да го превърнеш в съзидателно превъртане.

— Ти си много умна жена.

— Аз съм ти сестра, Джон, и те обичам.

— И аз те обичам.

Останахме няколко секунди в това неловко положение, после Емили попита:

— Този твой нов съсед, Беларус, има ли нещо общо със сегашното ти състояние?

Имаше, макар че и аз не разбирах напълно как самото присъствие на Франк Беларус в периферията на моята собственост ме караше да преоценявам живота си.

— Може би... Искам да кажа, този тип е нарушил всички правила, живее на ръба на пропастта и въпреки това, изглежда, е в мир със себе си, за бога. Той напълно се владее и Сюзън го намира интересен.

— Разбирам, а това те дразни. Типично за мъжете. Но Сюзън ми каза също, че той, изглежда, те харесва.

— Така ми се струва.

— И искаш да оправдаеш очакванията му?

— Не... но...

— Внимавай, Джон. Злото е много съблазнително.

— Знам. — Промених темата. — За колко време си тук?

— С Гари отлитаме утре рано сутринта. Ела ни на гости. Живеем в една съвършено противна колиба на брега. Ядем скариди и пием бира „Корона“, тичаме по плажа и бием комари. — После добави: — И се любим. Вземи и Сюзън, ако искаш.

— Може би.

Тя сложи ръката си върху моята и ме погледна в очите.

— Джон, трябва да се махнеш оттук. Това е старият свят. В Америка вече никой не живее така. Негласният протокол, старите неправди и закостенялата класова структура тук са с тристагодишна история. В сравнение със Златния бряг обществото в Нова Англия изглежда отворено и приятелско.

— Знам всичко това.

— Тогава помисли върху него. — Тя отиде до вратата. — Тук ли ще се криеш?

— За малко.

— Ще ти донеса нещо за пиене. Уиски със сода, нали?

— Точно така.

Тя излезе и след минута се върна с една висока чаша, пълна с лед, газирана вода и цяла бутилка „Деуър“.

— Не си тръгвай, без да се сбогуваме — каза тя.

— Може да ми се наложи.

Целунахме се и тя излезе. Седнах на един стол и отпих, разглеждайки стаята, пълна с покривки за маса, сребърни прибори, кристал и други предмети от времето, което наричаме „една позитънчена епоха“. Може би Емили беше права. Този свят беше наполовина развалини, наполовина музей и навсякъде около нас

имаше доказателства за предишно величие, което не беше психологически здравословно, нито полезно за колективното ни „аз“. А какво ли имаше в сърцето на Америка? Пикапи и комари? Дали има членове на епископалната църква на запад от Алеганските планини? Подобно на много хора с моето обществено положение аз съм обиколил света, но никога не съм бил в Америка.

Станах, стегнах се и още веднъж преминах през котела от вряща роднинска кръв.

Качих се на горния етаж, където знаех, че ще има по-малко хора, и влязох в стаята под кулата, която все още е детска стая, както беше ѝ по времето, когато аз бях дете. Вътре имаше десет деца, които обаче не играеха на някаква измислена игра, както беше по мое време, а гледаха на видео някакъв отвратителен филм на ужасите, който сигурно някое от тях тайно бе донесло.

— Весел празник — казах аз.

Няколко главички се обърнаха към мен, но на тези деца все още им беше непонятна смислената реч, а и бяха заети с усвояване на теорията как се става убиец с брадва.

Изключих телевизора и взех видеокасетата. Никой нищо не каза, но някои от тях ме измерваха с очи от горе до долу, за да видят как ще пасна на триона.

Седнах и си поговорих малко с тях, като им разказах как сме играли в същата тази стая преди в нея да има телевизор.

— А веднъж — обърнах се към Скот, десетгодишен — с баща ти си представихме, че уж сме затворени тук и това е Лондонската кула и сме само на хляб и вода.

— Защо?

— Ами... това беше на уж.

— Защо?

— Няма значение, после си направихме книжни самолетчета, на които написахме послание за помощ и ги пуснахме през прозореца. А някаква домашна прислужница намерила едно от тях, помислила, че е наистина и се обадила в полицията.

— Ама че глупачка — каза Джъстин, дванайсетгодишен. — Сигурно е била испанка.

Някакво малко момиченце осведоми Джъстин:

— Те дори не са могли да четат на английски, глупак такъв.

— Прислужницата — казах аз раздразнено — беше негърка. Тогава много от домашните прислужници бяха негърки и тя четеше английски и беше много грижовна жена. Както и да е, полицаите дойдоха и леля Корнелия ни повика долу да говорим с тях. Изнесоха ни една хубава лекция, а след като си заминаха, си получихме наказанието — затвориха ни, вече наистина, в мазето.

— Какво е мазе?

— И тя ви заключи там? За какво?

— Върнахте ли си на прислужницата?

— Да — казах аз, — отсякохме ѝ главата. — Станах. — Но стига толкова за миналия Великден.

Никой не долови тънкия хумор.

— Играйте на „Монопол“ — предложих аз.

— Ще ни върнете ли касетата?

— Не. — Излязох в коридора с касетата в ръка, чувствах се потъжен, но по-мъдър.

Щеше ми се отново да поседя в мазето, но като завих по коридора, се натъкнах на Тери, една зашеметяваща блондинка, омъжена за братовчеда ми Фреди, един от безмозъчните синове на Артър.

— Здравей, Джон. Идвам да проверя как са децата.

— Добре са — информирах я аз. — Играят си на сестри и доктори.

Тя сдържано се усмихна.

— Ти изкара ли целия курс за медицински сестри? — позаинтересувах се аз.

— Дръж се прилично.

Отидох до вратата срещу стълбите и я отворих.

— Тъкмо отивах на тавана. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Защо?

— Там има хубави стари рокли. Не искаш ли да пробваш някоя?

— Как е Сюзън?

— Питай нея.

Тери изглеждаше малко нервна, но не знаех дали е ядосана, или преценяваше възможностите. Затворих вратата към тавана и тръгнах към стълбите.

— Изглежда, сме твърде стари за игри.

Заслизах бавно по стълбите.

— Какво е това? — попита тя, сочейки видеокасетата в ръката ми.

— Глупости. Сега ще отиде на боклука.

— Ах... тези деца. — После добави: — Радвам се, че си им я взел.

— Това ми е работата. Чичо Крийп^[6].

Тя се разсмя.

— Бих искала и Фреди да прави това понякога.

— Това сигурно е обречена кауза. Но наш дълг към цивилизацията е да опитаме.

— Да. — Тя ме погледна и се усмихна. — Днес изглеждаш доста небрежно, Джон.

— Раздвоен съм и не знаех според коя от двете личности да се облека.

— Ти си луд.

— И какво от това? — възрях се в нея.

Тя не отговори, но личеше, че е налапала въдицата и оставаше аз само да дърпам. Трябва да разберете, че това беше една жена, която е свикнала мъжете да подсмърчат и да се умилкват около нея, и разполагаше с около петдесет учтиви и неучтиви начина да се справя с тях. Но сега просто стоеше там, беззащитна и в очакване на следващия ми ход. Почувствах се едва ли не виновен, затова казах:

— До скоро.

— Джон, можем ли да поговорим за евентуално завещание? Мисля, че трябва да си напиша завещание.

— Трябва, ако досега не си го направила.

— Да ти се обадя ли?

— Да, в центъра съм във вторник, сряда и четвъртък, а в Лоукаст Вели — в понеделник и петък. Ще обядваме заедно.

— Добре. Благодаря.

Продължих да слизам по широките вити стълби, като краката ми едва докосваха стъпалата. Чувствах се върховно. Бях магнетичен, божествено чаровен, интересен. Вярвах го и затова наистина изглеждаше, че е така. И дори нямах нужда от кашмиреното си хилядадоларово спортно сако или деветдесетдоларовата си вратовръзка „Хермес“. Имах власт над мъжете и жените. След това и

над децата. Исках да кажа това на Сюзън, но може би ще е по-добре да си мълча и да видя дали тя ще забележи.

Знаех също, че трябва да си тръгна, докато съм спечелил преднина и преди да бъда притиснат до стената от някои възрастни хора, които много добре умеят да преценяват пространството, да измерват жертвата си и да правят телепатично координирани ходове, докато накрая те притиснат до стената.

Втурнах се към входната врата, като се престорих, че не съм забелязал двама братовчеди, които ми извикаха по име — много хора се казват Джон.

Излязох навън, взех на прескоци стъпалата на портала и забързах надолу по улицата, като спрях само колкото да хвърля видеокасетата в една канавка. Сkochих в мустанга и потеглих.

Здрачаваше се, карах бавно, със смъкнати прозорци, вдишвайки хладния въздух.

Обичам да карам, защото колата е едно от малкото места, където съм недосегаем. Там нямам телефон с телефонен секретар, нямам телеграф, телекс или записващи устройства. Само уред за връзка с полицията.

Имам и радио, но то е обикновено на вълните на морската прогноза за времето, предавана от метеорологичния център на Блок Айлънд. Обичам да слушам прогнозата за времето, защото е полезна информацията и сам можеш да провериш достоверността ѝ. Освен това момчетата, които правят предвиждания за времето, говорят с монотонен глас и не пускат разни шегички като идиотите по обикновеното радио или телевизията. Те съобщават за приближаващ ураган със същия тон, с който ви казват, че ще бъде слънчево и тихо.

Включих радиото и гласът повтори дневната прогноза, без да ми казва какъв прекрасен ден е било днес за великденския парад на Пето авеню. Научих, че приближават кълбесто буреносни облаци и че в понеделник сутринта се очакват проливни дъждове, а вятърът ще духа от североизток със скорост от десет до петнайсет възела, след което имаше препоръки към малките плавателни съдове. Ще видим.

Покарах още около час, но движението започваше да става натоварено, затова се отправих към къщи. Никога не съм обичал неделните вечери и в най-добрия случай съм мрачен и си лягам рано.

Сюзън се прибра, когато вече си бях легнал и изгасил лампите.

— Да ти донеса нещо? — попита тя.
— Не.
— Добре ли се чувстваш?
— Много съм добре.
— Майка ти и леля Корнелия се чудеха дали не ти се е случило нещо лошо.
— Тогава е трябвало да питат мен, а не теб.
— Но ти ги избягваше. Баща ти беше разочарован, че не е успял да поговори с теб.
— Имал е на разположение четирийсет години, за да говори с мен.
— Искаш ли да разговаряш с мен?
— Не, искам да хъркам. Лека нощ.
— Емили каза да ти предам най-добрите й пожелания. Лека нощ.
И тя слезе долу. Лежах съвсем неподвижно, гледах към тъмния таван и се чувствах така добре, както отдавна не бях се чувствал, и така зле, както никога през живота си не съм се чувствал. Това, което ми се беше случило през последните няколко дни, мислех аз, е и падение, и възход; бях изоставил старата си вяра, но в този процес бях придобил нови, божествени сили. Вероятно това е преувеличаване на случая, но положително не бях същият човек отпреди няколко седмици.
След още няколко, минути метафизика затворих вратата на деня. В далечината се чуваше тътенът на гръмотевици и аз си представих, че съм нощем сред океана, сам в лодката си, вълните се разбиват в носа й, а вятърът издува платната й. Беше много приятно чувство, но знаех, че накрая, когато се разрази бурята, няма да успея да се справя сам с щурвала и платната. Чудейки се как да реша този проблем, неусетно заспах.

[1] Мадоната (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Не знам още какво (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Флоренц Зигфелд (1869 — 1932) — известен американски театрален продуцент. — Б.пр. ↑

[4] Служба по вътрешните приходи. — Б.пр. ↑

[5] Довиждане (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Сгеер (англ.) — досадник, неприятен човек. — Б.пр. ↑

11.

В понеделник, Светлия понеделник, заваля, както бяха предвидили, и вятърът наистина духаше от североизток, като заобикаляше Кейп Код и нахлуваше в Пролива — един малък остатък от зимата.

Станах призори и открих, че Сюзън бе спала на друго място, вероятно в някоя от гостните. Взех си душ, намъкнах дънките и пуловера и се отправих към Лоукаст Вели, където закусих в един магазин за кафе.

Пиех бавно кафето си и четях „Ню Йорк Поуст“ за пръв път от десет години. Интересен вестник — нещо като друсано говеждо за духа.

Поръчах си кафе за вкъщи, излязох от магазина и изминах с мустанга в дъжда няколкото преки до кантората ми. Качих се на втория етаж в личния си кабинет, който някога е бил всекидневна, и запалих огън в камината. Седнах в коженото си кресло, събух си обувките, вдигнах краката си на решетката и зачетох „Лонг Айлънд мантли“, като отпивах кафе от картонената чашка. В списанието имаше някаква статия за това как да се подготви къщата в Ийст Енд за Деня на загиналите^[1], официалното откриване на летния сезон за плуване и забавления. Това ми напомни, че имаше къде да отида, ако се самоизпратя в изгнание или ме обявят за персона нон грата в земята на Станхоуп.

Лятната ми вила в Ийст Хамптън е истинска колониална къща с кедров покрив, построена през 1769, заобиколена от глициния и плодни дървета. Собственик съм на тази къща заедно със Сюзън — тя е моя, нейна и... на банката.

Прадедите ми по бащина линия са от първите заселници на източния край на този остров, които са дошли от Англия около 1660 година, когато този Нов свят наистина е бил много нов. Всъщност към моята собственост спада и част от едно парче земя, което първоначално е било подарено от Чарлз II на някой си Елиът Сатър през 1663. То обхващало около една трета от територията на

Саутхамптън, където сега се намира най-изтънченото общество по Източното крайбрежие, и ако семейство Сатър все още притежаваше това място, всички щяхме да бъдем милиардери.

Тази най-източна ивица на острова, която се е врязала в Атлантика, е поразително красива, географски се различава от Златния бряг, но е свързана с него чрез някакви семейни връзки, пари и обществени прилики. По-важното е, че това място е по-слабо населено и природозащитниците упражняват пълен контрол. Там дори пощенска кутия не можеш да си сложиш, без да попълниш декларация за опазване на околната среда.

Тази стара връзка с източното крайче на Лонг Айленд винаги ме е интересувала като някаква абстрактна обяснителна бележка към собствения ми живот, но досега не беше оказвала голямо влияние върху мисленето ми. Напоследък обаче започнах да се питам не е ли дошло времето да заживея върху земята на Сатър, а не на Станхоуп.

Опитах се да си представя как ще изглеждам като провинциален адвокат, с крака, вдигнати върху бюрото в някоя канцелария в приземния етаж на магазин, ще печеля може би трийсет хиляди на година и ще се втурвам с тълпата към доковете, когато е сезонът на лефера.

Чудя се дали Съюзът ще издържи там и година. Ще трябва да си вземе и конете, но там е интересно да се язди, пътеките минават през възвишенията Шинекок, спускат се до самия Атлантически океан и продължават покрай бялата пясъчна ивица. Може би от това имахме нужда, за да се сбlijим отново.

Понякога обичам да идвам в кантората в почивен ден и да си довършвам някои работи, но никога досега не бях я използвал за убежище от домашните си проблеми. Оставих списанието, затворих очи и се заслушах в дращенето на огъня, в свиренето на вятъра и почукването на дъжда. Беше прекрасно.

Чух входната врата да се отваря. Бях я оставил отключена, в случай че някой по-ентузиасиран служител реши да поработи няколко часа или като мен просто иска да избяга от къщи. Вратата се затвори, след което чух стъпки във фоайето. Тук работят дванайсет човека: десетима секретари, двама помощник-юристи, двама младши съдружници и две стажант правистки — млади момичета, които щяха да полагат държавните си изпити това лято. Едната от тези

многообещаващи адвокатки се казваше Карън Толмидж и щеше да стигне далече, защото беше умна, енергична и имаше дар слово. Освен това е красива, но това го споменавам само мимоходом.

Надявах се стъпките, които чух, да са на Карън, защото имаше някои интересни юридически идеи, които бих искал да обсъдя с нея. Но в следващия момент разбрах, че ми беше безразлично дали е тя, жена ми, невзрачната ми секретарка, сексапилната Тери или малките ми племенници с брадви и триони. Просто исках да бъда сам. Без секс или насилие.

Ослушах се и разбрах, че стъпките бяха бавни и тежки и не приличаха на женска походка. Може би беше пощальонът или някакъв разносвач или дори някой клиент, който не е знаел, че съм обявил Светлия понеделник за почивен ден. Който и да беше това, той се разхождаше долу, като обикаляше от стая в стая и търсеше някого или нещо.

Тъкмо мислех да сляза и да проверя, когато долното стъпало изскърца и един глас извика:

— Мистър Сатър?

Оставих кафето и станах.

— Мистър Сатър?

Поколебах се за миг и отговорих:

— Тук съм, горе.

Тежките стъпки се изкачиха по стълбите и аз казах:

— Втората врата вляво.

Франк Белароса, облечен в безформена мушама за дъжд и сива филцова шапка, влезе през вратата в кабинета ми.

— А — каза той, — ето ви и вас. Видях джипа ви отвън.

— Мустанга.

— Аха. Ще ми отделите ли малко време? Има някои неща, за които бих искал да поговорим.

— Днес не работим — информирах го аз. — Днес е Светлият понеделник.

— Така ли? А, запалили сте огън. Имате ли нещо против да седна до него?

Разбира се, че имах, но му посочих дървения люлеещ се стол срещу моето кресло пред камината и мистър Белароса свали мократа

си шапка и мушама и ги закачи на дървото закачалка до вратата. След това седна.

— Католик ли сте?

— Не, член съм на епископалната църква.

— И този ден ви е почивен?

— Понякога. Нямаме много работа.

Взех ръжена и случайно хвърлих поглед към Беларус, който гледаше не мен или огъня, а тежкия, тъп предмет в ръката ми. Този човек имаше съвсем първични инстинкти, помислих си аз. Разрових огъня и без никакви резки движения оставих ръжена на мястото му. Езикът ме сърбеше да попитам мистър Беларус дали беше дошъл да ме обере, но тъй като се познавахме отскоро, не исках да обтягам отношенията ни с черен хумор. Вместо това казах:

— А вие почивате ли днес?

Той се усмихна:

— Да.

Седнах в креслото срещу него.

— С какво се занимавате?

— Това е едно от нещата, за които исках да поговорим.

Той кръстоса крака и се опита да се залюлее няколко пъти, като че ли никога досега не бе сядал в люлеещ се стол.

— Баба ми имаше такъв стол — каза той. — И се люлееше, люлееше, люлееше по цял ден. Преди да измислят онези инвалидни колички, тя ходеше с две патерици и ако някой от нас се опитаеше да се промъкне покрай нея, за да влезе в кухнята, тя го цапардосваше с една от тях.

— Защо?

— Не знам. Никога не съм я питал.

— Разбирам.

Разгледах мистър Беларус за момент. Той носеше в общи линии същия екип от съботата, само че цветовете сякаш бяха разменени — самото беше сиво, а панталонът тъмносин; и сега обувките бяха черни, а полото бяло. А най-интересното — виждах на рамото му каишката на кобура.

Той ме погледна и попита:

— Да са влизали браконieri в имението ви?

Изкашлях се.

— Понякога. Но нищо сериозно. Защо?

— Вчера сутринта някакъв тип се промъкнал в имението ми. Жена ми страшно се изплашила. Моите... градинари го изгонили.

— Хората понякога обичат да се разхождат из именията. А нощем децата вършат разни вандализми.

— Не е било дете. Бял мъж, около петдесетте. Имал вид на скитник.

— Нима? А той направил ли е нещо особено, за да изплаши жена ви?

— Да, изръмжал към нея.

— Мили Боже, обадихте ли се в полицията?

— Не. Градинарите ми го подгонили с кучетата, но той влязъл във вашето имение. Искях да ви се обадя, но ви няма в указателя.

— Благодаря ви. Ще си отварям очите.

— Добре. Жена ми сега иска да се върнем в Бруклин. Вероятно бихте могли да поговорите с нея и да ѝ кажете, че това място е безопасно.

— Ще ѝ се обадя.

— Или се отбийте.

— Може.

Седях в креслото и се взирах в прациящия огън. *Петдесетте?* Тази жена сигурно е полусляпа. Надявах се да е така.

Вятърът се бе усилил и дъждът шибаше в стъклата на прозорците. Известно време поседяхме мълчаливо, докато един от нас се питаше каква ли е целта на това посещение. Накрая мистър Белароса попита:

— Какво стана с онези зеленчуци? Посадихте ли ги?

— Не още. Но ядох от radicchio.

— Е, как е? Хареса ли ви?

— Много. Надявам се, че сте ми дали такъв разсад.

— Разбира се. На бележката пише. Имате radicchio, босилек, зелен пипер и патладжан.

— А маслини?

Той се разсмя:

— Не. Маслините растат на дърво. И дърветата са на по неколкостотин години. Не може да ги отглеждате тук. Обичате ли маслини?

— С мартини.

— Аха. Аз пък отглеждам смокини. Купих пет зелени и пет червени. Само че тук през зимата дърветата трябва да се загръщат. Около тях се увива картон и опадали листа, за да не измръзнат.

— Не знаех. Градинарството хоби ли ви е?

— Хоби? Аз нямам хобита. С каквото се захвана, го върша сериозно.

Бях сигурен в това. Довърших си кафето и хвърлих картонената чашка в огъня.

— Е...

— Ей — каза Франк Белароса, — загубихте, че не дойдохте вчера. Беше пълно с приятни хора и имаше много храна и пиене.

— Съжалявам, че не можахме да дойдем. Вкусна ли беше агнешката глава?

Той отново се разсмя:

— Това е ядене за най-възрастните. Трябва да правиш такива неща за тях, иначе започват да мислят, че твърде много си се американизирал.

Замисли се за момент, след това добави:

— Знаете ли, когато бях дете, не кусвах сепия, октопод или някое друго от тези лигави неща. А сега повечето от тях ги ям.

— Но не и агнешка глава.

— Не. Това не мога. Господи, та те му изваждат очите, отрязват му езика и му ядат носа, страните и мозъка.

Подсмихна се.

— Ям само агнешки пържоли. А вие какво имахте за Великден?

— Обезглавено младо агне и желе от джоджен.

— Аха, но знаете ли нещо? Забелязвам, че в тази страна децата се интересуват повече от старите обичаи. Съдя за това по племенниците ми и собствените ми деца. Отначало не искат да бъдат италианци, а след това, като поотраснат, стават все повече италианци. Така е и с ирландците, поляците, евреите. Забелязали ли сте?

Не бях забелязал Едуард или Каролин да танцуват около майско дърво или да ядат пушени херинги, но съм забелязал, че някои етнически групи се придържат към корените си. Не съм против това, ако не се дават човешки жертви.

— Искам да кажа — продължи Белароса, — че хората търсят нещо. Защото може би в американската култура липсват някои неща, от които хората имат нужда.

Погледнах Франк Белароса с подновен интерес. Никога не съм го смятал за пълен идиот, но пък и не съм очаквал да чуя от него изрази като „американска култура“.

— Значи имате деца? — попитах го аз.

— Разбира се. Три здрави и умни момчета, Бог да ги поживи. Най-големият, Франки, се ожени и живее в Джърси. Томи е в колеж. В „Корнел“. Учи хотелиерство. Имам един хотел в Атлантик сити, където ще бъде управител. Тони е в пансион. Учи в „Ла Сал“, където и аз съм учил. Всичките ми деца са минали оттам. Познавате ли това училище?

— Да, познавам го.

„Ла Сал милитъри академи“ е католически колеж за момчета, който се намира в Оукдейл, на южния бряг на Лонг Айленд. Имам приятели католици, чиито синове учат или са учили в този пансион, и веднъж бях там на официална вечеря за събиране на средства. Училището се намира на „Грейт Саут Бей“ и някога е било имение, едно от малкото по атлантическата страна на този остров и мисля, че е принадлежало на един от наследниците на компанията за шевни машини „Сингер“.

— Много добро училище — казах аз.

Белароса се усмихна с гордост.

— Аха. Здравата се учи там. И все сериозни неща. Чели ли сте Макиавели? „Владетелят“?

— Да, чел съм го.

— Мога да цитирам цели страници оттам.

„И, помислих си, сигурно можеш да напишеш продължението му.“ Бях чувал слухове, които сега се потвърдиха, че момчета са определени семейни връзки, като тези на мистър Белароса например, са възпитаници на това училище. На едно малко по-високо ниво има редица южноамерикански лидери, които са завършили „Ла Сал“, включително генерал Сомоса, бившият президент на Никарагуа. От същото това училище са излезли и хора, направили кариера в политиката, правото, военното дело и католическата църква. „Интересно училище, помислих си, нещо като католически вариант на «Истърн истамлищмънт уасп преп скул». Нещо като.“

— Шефът в Белия дом Джон Сунуну не е ли учил в същото училище?

— Да, познавах го. Випуск '57. Аз бях '58. Познавах и Питър О'Мали. Знаете ли кой е?

— Президентът на „Доджърс“?

— Аха. Какво място беше само. Изкарвах ни въздуха там, добрите християнски братя. Но сигурно вече не е толкова строго. Цялата страна е омекнала. Но тогава наистина ни скапваха.

— Сигурен съм, че това ви е било от полза донякъде — казах аз.
— Вероятно един ден ще станете богат и известен.

Той схвана шегата и отговори:

— Аха. Ако не бях учил там, вероятно щях да свърша в затвора.
— И се разсмя.

Усмихнах се, сега някои неща около Франк Белароса се изясняваха. В това число и почти светският му акцент, а вероятно и прякорът му, Епископа. Винаги ми се е струвало, че думите „католическо военно училище“ взаимно си противоречат, но предполагам, че на даден етап не е имало никакво противоречие.

— Били ли сте войник? — попитах аз.

— Ако имате предвид дали съм бил в армията — отговори Белароса, — тогава не.

— А къде другаде може да бъдете войник? — попитах аз невинно.

Той ме погледна и за момент сви замислено устни, преди да отговори:

— Ние всички сме войници, мистър Сатър, защото животът е война.

— Животът е конфликт — съгласих се аз — и затова е интересен. Войната е нещо съвсем различно.

— Не и ако аз разрешавам конфликтите.

— Тогава трябва да направите конфликтите свое хоби.

Поразмисли върху това и се усмихна:

— Аха.

След това се върна на темата за своята Алма матер:

— Прекарах шест години в „Ла Сал“ и се научих да уважавам военната организация, йерархията на командване и всички тези неща. Това ми помогна по-късно в бизнеса.

— Сигурно е така — съгласих се аз. — Аз бях офицер в армията и досега се улавям, че прилагам в бизнеса и живота си някои неща, които съм научил при военните.

— Аха. Значи разбирате какво искам да кажа.

— Разбирам.

И ето ме мен в един почти приятелски разговор с главата на най-влиятелната нюйоркиска престъпна фамилия да си говорим за храна, деца и училищните дни. Разговорът вървеше свободно въпреки намеците ми за бизнеса, с който се занимава, и трябва да призная, че този тип съвсем не беше мазен или глупав, нито пък имаше вид на главорез. И ако някой бе записал разговора ни на касета и я бе пуснал на предварителния съд или на някой коктейл, хората щяха да започнат да се прозяват. Но за какво ли пък си представях, че ще ми говори? За убийства и търговия с наркотици ли?

„Има някаква вероятност, помислих си аз, този човек да не иска нищо повече от това да бъде добър съсед.“ Но като юрист гледах скептично на тази възможност и като изтъкнат член на обществото бях нащрек. Знаех, че нищо добро няма да излезе от това, но въпреки всичко не исках да прекратя разговора. Да, Емили, злото наистина е съблазнително. Сега, като се връщам към всичко това, не мога да кажа, че не съм знаел или че не съм бил предупреден.

— И религиозното обучение ли в „Ла Сал“ е оставило у вас такива трайни впечатления като военното? — попитах аз.

Той помисли малко и отговори:

— Аха. Косите ми настръхват, като си помисля за ада.

Спомних си за Дева Мария в края на изкуственото му езеро.

— Е — казах, — това е някакво начало.

Той кимна и заоглежда кабинета ми, като се спираше поотделно на дървената облицовка, гравюрите с ловни сцени, кожената мебел, месинговите украшения и вероятно си мислеше за тях „уаспски боклук“ или нещо подобно.

— Това е стара адвокатска фирма — каза той.

— Да.

Реших, че е стигал до това заключение, гледайки старите мебели, но бях подценил интереса му към мен, защото той добави:

— Поразпитах наоколо. Моят адвокат веднага позна името.

— Разбирам.

Хрумна ми странната мисъл, че сигурно ще ми предложи да купи това място, и реших, че два милиона е разумна цена.

— Както и да е — каза той. — Ето за какво съм дошъл. Искам да купя един търговски имот на „Глен Коув Роуд“ и ми е необходим адвокат, който да ме представлява при подписването на договора и прехвърлянето на собствеността.

— Сега по работа ли говорим?

— Да, засечете времето, господин адвокат.

Замислих се за момент и казах:

— Току-що споменахте, че имате адвокат.

— Да. Този, който знаеше за фирмата ви.

— И защо не се обърнете към него за тази сделка?

— Той е в Бруклин.

— Пратете му пари за такси.

Белароса се усмихна:

— Вие може би го познавате — Джак Уейнстейн.

— О! — Мистър Уейнстейн е това, което се нарича адвокат на тълпата, дребна знаменитост в Америка от втората половина на двайсети век. — Той не може ли да се справи с прехвърляне на недвижимо имущество?

— Не. Знаете ли, той е един хитър евреин, но недвижимите имоти не са в неговата специалност.

— А какво — попитах саркастично — е в неговата специалност?

— Малко от това, малко от онова. Но не и недвижимите имоти. За делата си на Лонг Айленд искам човек от Лонг Айланд, като вас. Някой, който знае как се работи с хората тук. Мисля, че познавате всички необходими хора, мистър Сатър — добави той.

„А вие, мистър Белароса, помислих си аз, познавате всички ненужни хора.“

— Безспорно имате фирма, която представлява търговските ви интереси — казах аз.

— Да. Имам цяла адвокатска фирма в града. „Белъми, Шиф & Ландърс“.

— Не извършиха ли те купуването на Алхамбра?

— Аха. Проверихте ли?

— Това е обществено достояние. И защо не използвате тях?

— Казах ви, за тукашния си бизнес искам местна фирма.

Спомних си разговора, който имах с Лестър Ремсън за имота на Лодърбах, и казах на Белароса:

— Клиентелата ми е твърде ограничена, мистър Белароса, и, да ви кажа откровенно, моите клиенти вярват в поговорката „Кажи ми един адвокат с кого дружи, за да ти кажа какъв е“^[2].

— Която означава какво?

— Означава, че вероятно ще загубя част от клиентите си, ако приема вас за клиент.

Не изглеждаше обиден, само като че ли се съмняваше дали знам какво говоря.

— Мистър Сатър — каза той с подчертана твърдост, — „Белъми, Шиф & Ландърс“ е много почтена фирма. Знаете ли?

— Да.

— Те нямат проблеми с моя бизнес.

— Това не е нюйоркското сити. Тук нещата са различни.

— Нима? Не ми изглежда така.

— Е, току-що видяхте, че е така.

— Вижте, мистър Сатър, вие имате кантора в Манхатън, нали? Извършете сделката оттам.

— Не мога да направя това.

— Защо?

— Казах ви, клиентите ми... не, всъщност аз самият не искам да ви представлявам и вие знаете защо.

И двамата замълчахме за момент, докато през главата ми преминаваха все неприятни неща. По принцип не е добра политика да спориш с въоръжени хора и се надявах, че с това сме приключили. Но Франк Белароса не беше свикнал да приема отказа за отговор. И в това отношение не се различаваше особено от повечето американски бизнесмени. Той знаеше какво иска и искаше да постигне положителен отговор, а аз исках да остана на отрицателния.

Той метна крак върху крак и прехапа долната си устна, потънал в мисли. Най-сетне рече:

— Нека да ви обясня за какво става въпрос и ако тогава решите да откажете, ще си стиснем ръцете и ще останем приятели.

Не си спомнях момента, в който бяхме станали приятели, и ми беше неприятно да науча, че е имало такъв. Също така не исках да чуя за какво става въпрос, но вече откровеността ми щеше да прозвучи

оскърбително. В такива ситуации обикновено съм много податлив, но по някакъв странен начин Франк Белароса сам ме накара да променя стила си. По-точно, обвинявах го, че частично бе виновен за скарването ми със Съюзън, макар че той, разбира се, не знаеше за това. От това скарване последваха едно след друго останалите събития, които доведоха до новия Джон Сатър. Ура! И макар че сега можех да оценя достойнствата на човек като Франк Белароса, аз нямаше да работя за него. Дори ми се стори по-лесно да му намекна да си тръгва. Казах:

— Мога да ви препоръчам една фирма в Глен Коув, която вероятно ще ви свърши работа.

— Окей. Но първо искам вашето мнение за тази сделка. Просто ме посъветвайте като съсед. Без официално споразумение или някакви документи и не ми искайте такса. — Той се усмихна. — Ще купя стария автосалон на „Американ Мотърс“ на „Глен Коув Роуд“. Знаете ли го?

— Да.

— Чудесен имот. Ще стане за нещо. Може би търговска агенция на „Субару“. Или на „Тойота“. На една или друга японска компания. Мислите ли, че ще бъде добре?

Противно на убежденията си му казах какво мисля:

— Аз лично не купувам японски коли, а същото се отнася и за повечето хора, които познавам тук.

— Така ли? Радвам се, че попитах. Нали разбирате какво имам предвид? Вие познавате района, а и сте откровен. Всеки друг би видял само доларите.

— Може би. Ще ви дам още един безплатен съвет, мистър Белароса, — не може просто да купите дадена собственост и да решите за какви коли да откриете търговска агенция там. Тези агенции са под строг контрол, има редица териториални и други изисквания, с които може да не успеете да се справите. Трябва да знаете това.

— Значи вие ме питате дали знам за териториалните изисквания? — Той се разсмя. — Както и да е, мога да открия търговска агенция на която компания искам.

— Така ли?

— Така.

Трябва да запозная мистър Белароса с Лестър, но вероятно няма да си допаднат или няма да си имат доверие един на друг. Имаха обаче нещо общо: и двамата искаха да те накарат да повярваш, че това, което искат от теб, останалите го вършат непрестанно. Аз искрено вярвам, че в тази страна действителната корупция не е толкова голяма, колкото схващането за нея, и точно това схващане използват хора като Франк Белароса, за да покваряват и в крайна сметка да подкупват бизнесмените, адвокатите, полицията, съдиите и политиците. Но аз нямаше да се продам.

— Предлагам шест милиона за земята и постройката — продължи той. — Вие познавате мястото. Струва ли толкова?

— Не знам какъв е пазарът сега — казах аз, — но имам чувството, че вие вече сте сключили сделката и ви е необходим адвокат само за прехвърляне на собствеността.

— И да, и не. Винаги има място за преговори, нали? Собствениците бяха получили някои по-добри предложения, но за мен това е най-изгодното предложение и трябва да им покажа, че това, което е най-изгодно за мен, е най-изгодно и за тях.

— Това е нов подход в бизнеса.

— Н-не. Аз винаги постъпвам така.

Изучавах лицето на Белароса, той ми се усмихна и след това каза:

— Не искам да изиграя собственика, но не искам и да бъда изигран. Значи, да речем, че шест е справедливо. И какво ще получите вие? Един процент? Това са шейсет хиляди, мистър Сатър, само за няколко дни работа.

Това си беше истина. Но доста истини се разкриха през последните няколко седмици. Да откраднеш десет милиона от една старица беше незаконно и непочтено. Да спечелиш шейсет хиляди долара законно от някакъв мошеник беше на границата.

— Мисля, че се разбрахме, че ви давам безплатен съвет като на съсед — казах аз.

— Разбрахме се също, че ще ме изслушате за какво става въпрос.

— Изслушах ви. Разкажете ми как можете да откриете търговска агенция за коли на която компания поискате.

Той махна с ръка, показвайки ми, че не трябва да се притеснявам за такива дребни неща и каза:

— Няма никакви проблеми, що се отнася до недвижимия имот в тази сделка. Всичко е почтено. Може да ми вярвате.

— Окей, вярвам ви. — Наведох се към него. — Но може би източникът на парите за тази сделка не е толкова почтен.

Той ме погледна и разбрах, че малко съм прекалил.

— Оставете тези грижи на правителството — отвърна хладно той.

Не можех да оспорвам такова изявление, защото едва вчера бях изтъкнал подобен аргумент на мистър Манкузо. Станах.

— Високо оценявам това, че ми се доверихте, мистър Белароса, но ще ви посъветвам да използвате услугите на „Купър и Стайлс“ в Глен Коув. Те няма да имат никакви проблеми със сделката или с цената на услугата.

Белароса също стана и си взе мушамата и шапката.

— Попрочетох някои неща за почвите тук — каза той без никаква връзка. — Има ледникови наноси, както бяхте ми казали.

— Добре.

— Насадох малко лози. Конкордско десертно грозде. В книгата пише, че тук виреело добре.

— Правилно пише в книгата.

— Но искам да имам и винени сортове. Някой тук отглежда ли грозде за вино?

— Повече на изток. Но „Банфи Витнърс“ в Олд Бруквил преуспяват с шардоне. Трябва да говорите с тях.

— Аха? Нали разбирате какво имам предвид? — Той потупа с пръст по челото си. — Умен мъж сте вие, мистър Сатър. Знаех си. Никакви японски коли, грозде шардоне.

— И никаква такса.

— Ще ви дам едно кашонче от първото си вино.

— Благодаря ви, мистър Белароса. Само не продавайте каквото и да е вино, без да сте му платили данъка.

— Разбира се. Какво ще кажете за „Саабс“?

— Добър избор.

— А „Casa Bianca“? Бял дом. Вместо Алхамбра.

— Малко банално. Звучи като пицария. Помислете още малко върху това.

Той се усмихна.

— Поздравете мисис Сатър.

— Разбира се. И много поздрави на жена ви, надявам се, че вече се е успокоила.

— Да, знаете какви са жените. Ще поговорите с нея, нали?

Отворих вратата на мистър Белароса и си стиснахме ръцете. Той си тръгна с две думи за довиждане:

— До скоро.

Затворих вратата след него.

— Аха.

Отидох до прозореца и го наблюдавах как прекосява „Бърч Хил Роуд“ в дъжда.

В Лоукаст Вели не живее само едра буржоазия, има и от другото съсловие. И когато бях на тринайсет години, преди да отида да уча в „Свети Пол“, имах възможността да познавам няколко хулигани. Най-странното беше, както си спомням, че много от тях смятаха, че ставам за мухльо. Един от тях, Джими Курсио, убиец стажант, ако някога въобще е имало такъв, имаше навика да се ръкува с мен винаги, когато ме срещне. Това малко чудовище беше неудържимо в приятелските си чувства и веднъж, сега си спомням, стоеше в двора на училището, заобиколен от копоите и пехотинците си, и докато минавах покрай тях, той почука с пръст то челото си и им каза:

— Е това е умно момче.

Наблюдавах как Франк Белароса приближаваше към кадилака си и с изненада видях един шофьор — може би трябва да кажа телохранител, — който изскочи от колата и му отвори задната врата.

В наши дни един Вандербилт или Рузвелт може сам да си кара колата, но не и дон Белароса или такива като него.

Отвърнах се от прозореца, отидох при огъня и го разрових. Аз наистина съм умно момче. А Франк Белароса, все повече се убеждавах в това, бе по-умен, отколкото си мислех. Трябваше да се досетя, че в неговия бранш глупаците не отиваха толкова далеч и не живееха толкова дълго.

„Сделката с недвижимия имот, помислих си аз, може и да беше истинска, но беше също и уловка.“ Знаех това и той знаеше, че го знам. И двамата сме умни типове. Но защо е избрал мен?

Е, ако се размислите върху това, както той очевидно бе направил, ще видите, че имаше доста голям практически смисъл. Искам да кажа,

каква комбина бихме били: с моите светски маниери и неговото огромно влияние, с моята честност и неговата безскрупулност, с моето умение да боравя с пари и неговото умение да ги краде, с моята юридическа диплома и с неговия пистолет.

Заслужаваше си да се помисли върху това, нали?

[1] 30-ти май — ден на загиналите в гражданската война и в другите войни в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Перифраза на известната поговорка „Каж ми с кого дружиш, за да ти кажа какъв си“. — Б.пр. ↑

12.

Обикалях голямата стара къща на „Бърч Хил Роуд“ цял ден, като пренебрегвах звъна на телефона, наблюдавах дъжда и дори свърших малко работа.

Освен пощальона никой друг не се отби в кантората и аз съвсем неоснователно се ядосах, че служителите ми са приели на сериозно тази измислена от мен ваканция. Бих написал на персонала една злъчна забележка, но не мога да пиша на машина.

Около пет следобед звънна факсът и аз отидох да го видя от чисто любопитство. От него изпълзя един лист от тази ужасна хартия, върху който прочетох написана на ръка бележка:

„Джон, всичко е простено. Ела си вкъщи за студена вечеря и горещ секс.

Сюзън“

Гледах бележката няколко секунди, след което надрасках един отговор с променен почерк и го изпратих по факса вкъщи:

„Сюзън, Джон в момента не е в кантората, но ще предам съобщението ти веднага щом се върне.

Джерemi“

Джерemi Райт е един от младшите сътрудници тук. Бях доволен, че Сюзън се обади, макар че не на мен трябваше да се прощава. Не аз се бях търкалял в сеното с двама колежани и не аз смятах, че Франк Белароса е красив. Подразни ме също, че пуска бележка с такова съдържание по факса. Но наистина се радвах, че си е възвърнала чувството за хумор, което напоследък забележимо ѝ липсваше, освен ако не броим смеха в плевника.

Тъкмо щях да се отдалеча от факса, когато той отново звънна и се появи друго съобщение:

Джери, ела за вечеря и т.н.? Сю

Предположих, разбира се, че Сюън е разпознала почерка ми. Отговорих:

Сю, десет минути. Джери

На връщане към къщи забелязах, че небето бързо се прояснява и само тънки нишки от тъмни перести облаци плуваха по слънчевата синева, докато южнякът връщаше топлото време. Лонг Айленд не е широка територия, но времето по атлантическата му страна може да бъде много различно от това при пролива, а Ийст Енд си имаше специфични атмосферни условия. Във времето тук често настъпват резки промени, което прави живота и плаването с яхта интересни.

Минах с мустанга през портите на Станхоуп и магнах на Джордж, който беше се качил на една стълба и подрязваше ниските клони на един бук.

Отправяйки се към къщи, се опитах да си създам подходящо следвоенно и предкоитусно настроение.

Сюън отвори вратата съвършено гола и извика:

— Джери! — След това, сложи едната си ръка на устата, а другата на срамната си област. — О!...

— Много забавно.

Вечерята беше наистина студена салата, бяло вино и полузамразени скариди. Сюън така и не се привърза към готвенето, но не я обвинявам. Дори е учудващо, че знае как се включва фурната, при положение че до двайсетата си година не беше виждала кухнята в приземния етаж на Станхоуп Хол. Но тя сервира вечерята гола, така че от какво мога да се оплаквам?

Сюън седна в скута ми на масата за вечеря, даваше ми замразените скариди с ръка, наливаше вино в устата ми и леко

бършеше лицето ми със салфетка. Тя почти не говореше, а и аз също, но имах чувството, че всичко е наред. Изключително приятно е да ядеш с гола жена в скута си, особено ако храната не е много добра.

— Е — казах аз, — привършихме със студената вечеря. Какво има за десерт?

— Мен.

— Правилно.

Станах, като я понесох на ръце. Тя поклати глава:

— Не тук. Искам тази вечер да се любим на плажа.

Някои жени си сменят партньорите за разнообразие; Сюзън обича да сменя декорите и костюмите.

— Звучи чудесно — казах аз, макар че в интерес на истината бих предпочел да е в легло и да е през следващите две минути.

Както и да е, Сюзън се облече и се качихме в ягуара. Докато карах, смъкнах покрива назад и пролетният въздух нахлу в колата. Наближаваше онова лениво време на деня — здрача, когато дългите сенки карат познатия свят да изглежда различен.

— Искаш ли да отидем на плажа сега? — попитах аз.

— Не. Като се стъмни.

— Карах главно на юг и на запад към залязващото слънце през живописна местност с вериги от хълмове, сенчести пътеки, ливади, езера и гористи долини.

Опитах се да подреда събитията от последните няколко седмици, които ме бяха навели на по-общите мисли за моя живот и света около мен.

Тук, на по-малко от час път с кола от Манхатън, все още съществува тази велика ивица земя покрай северното крайбрежие на Лонг Айлънд, която е почти непозната на жителите на предградията и нюйоркското сити. На пръв поглед тази земя изглежда замръзнала във времето, като че ли часовниците бяха спрели при последния звън на 29 октомври 1929 година.

На север тази полумитична земя, Златният бряг, граничи със заливите и плажовете на пролива Лонг Айлънд, а на юг с образуванията след войната жилищни райони в полето на Хемпстед: кварталите на Левитаун, типовите жилища, убийствените „евтини домове“, построявани по десет-петнайсет хиляди наведнъж там, където някога

са били прочутите картофени полети на Ланг Айлънд, реализация на следвоенното обещание за „домове, подходящи за герои“.

Но тук, на Златния бряг, този процес настъпваше по-бавно. Огромните имения не са картофени полета и им трябваше малко повече време, за да умрат.

Обърнах се към Сюзън:

— Интересният мистър Белароса се отби в кантората ми днес.

— Нима?

Тя не се залови за думата „интересен“. Жените рядко се хващат на въдицата, когато темата е ревност. Те просто избягват въпроса или те гледат като че ли си луд.

Карах мълчаливо. Небето се беше прояснило съвсем и слънчевата светлина проблясваше по мокрите дървета и пътища.

Трябва да знаете, че Златният бряг не е само северната брегова ивица на окръг Насау в Лонг Айлънд, а според местните разбирания включва и тези ниски хълмове, които се простират на пет-десет мили във вътрешността на острова към полетата. Тези хълмове са се образували при оттеглянето на последния ледник от ледниковия период и са всъщност неговата последна морена. Ще обясня това на мистър Белароса тия дни. Във всеки случай, когато индианците от каменната ера се върнали, те намерили тук едно прекрасно късче недвижим имот, който изобилствал с нови растения, дивеч, водни птици и невероятни черупчести животни. Сега почти всички местни американци са изчезнали и броят им сигурно се равнява на броя на останалите собственици на имения.

Най-накрая любопитството надделя у Сюзън и тя попита:

— Този път какво ти донесе? Козе сирене ли?

— Не. Искаше да го представлявам в една сделка с недвижим имот.

— Сериозно? — Това, изглежда, й се стори забавно. — И ти направи предложение, на което не можеше да откажеш?

Усмихнах се, въпреки че не исках, и отговорих:

— Нещо такова. Само че аз отказах.

— Това ядоса ли го?

— Не мога да кажа със сигурност. — После добавих: — Изглеждаше законна сделка, но с тези хора човек никога не знае.

— Не мисля, че би поискал от теб нещо незаконно, Джон.

— Има бяло и черно, а помежду им има стотици нюанси на сивото. — Обясних ѝ накратко сделката и добавих: — Беларус каза, че за него това е най-изгодното предложение, и трябва да покаже на собствениците, че което е най-изгодно за него, е най-изгодно и за тях. Звучи ми малко от позиция на силата.

— Може би си прекалено чувствителен към тази ситуация?

— Може би, но и да оставим сделката настрана, трябва да си пазя репутацията.

— Прав си.

— За договора и прехвърлянето на имота щях да получа около шейсет хиляди долара. — Погледнах я.

— Парите са без значение.

Е, ако се случи името ви да е Станхоуп, тогава това е вярно. И това е може би единственият лукс на богатите, за който им завиждам: луксът да отхвърлят покварени пари, без да съжаляват за това. Аз също си позволявам този лукс, макар че не съм богат. Може би това помага, за да имам съпруга, която е.

Мислех да разкажа на Сюън за великденската си сутрин в Алхамбра, но в ретроспекция целият този инцидент ми изглеждаше малко глупав. Особено дето изръмжах на оная жена. Държах обаче Сюън да знае за мистър Манкузо.

— Алхамбра е под наблюдението на ФБР — казах аз.

— Така ли? Откъде знаеш?

Обясних ѝ, че докато съм карал из околността, случайно съм видял един великденски заек и двама глупаци на пост при портите на Алхамбра. Сюън сметна това за забавно.

— Така че — казах аз — поспрях там за около минута, а този човек, Манкузо, дойде при мен и ми показва картата си на агент от ФБР.

Не споменах, че съм се двоумил дали да отида на великденското събиране на мистър Беларус.

— Какво ти каза този човек?

Разказах ѝ накратко разговора си с мистър Манкузо, докато минавахме покрай клуба „Пайпинг Рок“. Денят вече се беше разведрил и по отношение на времето, а и иначе и във въздуха се носеше онова свежо ухание, което настъпва след пролетен дъжд.

Сюън изглеждаше заинтригувана от разказа ми, но аз устоях на изкушението да го поразкрася малко, за да е по-занимателен, и го

завърших с думите:

— Манкузо знаеше какво е carozella.

Тя се разсмя.

Насочих вниманието си отново към пътя и пейзажа наоколо. Недалеч оттук има една огромна скала, разцепена по средата, като двете половини обгръщат висок дъб, което е характерно за индианските гробища. На скалата са издълбани следните думи:

ТУК ЛЕЖИ ПОСЛЕДНИЯТ ОТ МАТИНЕКИТЕ

Скалата се намира в двора на Ционската епископална църква, а в основата на дъба е поставена метална плочка с надпис „Защитено“.

Значи след като са живели в продължение на хиляди години по тези места, това е всичко което е останало от матинеките, пометени за няколко десетилетия от едно историческо събитие, на което не са могли нито да устоят, нито да разберат. Дошли колонизаторите, холандците и англичаните — моите прадеди и оставили следите си върху картите и пейзажа, като построявали и именуваха селища и пътища, преименуваха езера, потоци и хълмове, макар че понякога са запазвали и древните индиански имена.

Но днес по ирония на съдбата тези имена на местности рядко събуждат асоциации за индианците или колонизаторите, а са непоправимо свързани с онзи кратък период от петдесет години, наречен Златният век. Така че, ако кажете на някой жител на Лонг Айленд „Латингтаун“ или „Матинекок“, той веднага ще си помисли за милионери и имения, а по-точно, вероятно за бурния период на двайсетте години, за финансовата френезия през Златния век и за Златния бряг.

— За какво мислиш? — попита Сюън.

— За миналото, за това, което вероятно е било, и се чудех дали щеше да ми хареса да живея в огромна представителна къща. На теб харесваше ли ти?

Тя сви рамене.

Сюън и брат ѝ Питър, заедно с майка ѝ и баща ѝ, живееха в Станхоуп Хол, докато бяха живи баба ѝ и дядо ѝ. Доста поколения

могат да живеят удобно в една къща, ако тя има петдесет стаи и точно толкова слуги.

След като починаха бабата и дядото на Сюзън, и двамата в средата на седемдесетте години, наследственият данък, който съществуваше тогава, на практика затвори Станхоуп Хол като пълноценно имение, макар че родителите на Сюзън продължиха да живеят там — до момента, в който цената на горивото за отопление се повиши четири пъти и те заминаха да живеят при по-топъл климат. Попитах отново:

— Харесваше ли ти?

— Не знам. Аз познавах само този живот. Мислех, че всички живеят така... а като поотраснах, разбрах, че не всички имат коне, прислужници, градинари, бавачка. — Тя се разсмя. — Звучи глупаво. — Замисли се за малко. — Но, без да звучи като психо глупости, бих искала да бях прекарвала повече време с родителите си.

Не отговорих. Аз бях прекарал достатъчно време с родителите ѝ, Уилям и Шарлот, докато изпълняваха ролите на господар и господарка на Станхоуп Хол. Дядото и бабата на Сюзън — Август и Беатрис — бяха живи, когато се оженихме и се нанесохме да живеем в сватбения подарък на Сюзън, записан само на нейно име, както вече отбелязах. Тогава те вече бяха възрастни, но ми се струаха свестни хора, които са загрижени за благополучието на чезнещия си персонал, но които така и не успяха да се погрижат добре за чезнещите си пари.

Веднъж попитах Сюзън, може би нетактично, откъде са дошли първите пари на Станхоуп. И тя ми отговори, мисля, че искрено:

— Не знам. Никой, доколкото ми е известно, не е направил нищо за тях. Те просто съществуваха, на хартия, в едни огромни регистрационни книги, които баща ми държеше заключени в кабинета си.

Сюзън е малко невежа по отношение на парите, както и много от хората като нея. Вероятно определението за стари пари е пари, за чийто произход, местонахождение и количество не се знае почти нищо. Но от 1929 година насам, през Голямата депресия, войната и деветдесетпроцентовите данъци през четирийсетте и петдесетте години, тази хартия все повече е намалявала и в крайна сметка е изчезнала така мистериозно, както се е била появила.

Сюзън, както посочих, не е бедна, макар че не знам истинския размер на богатството ѝ. Но не е и така баснословно богата, както са били баба ѝ и дядо ѝ.

— Какво ще кажеш за това — попитах я аз, — че човек като Белароса може да бъде незаконен милионер, докато повечето от парите на Станхоуп са изгубени чрез законни данъци?

Тя сви рамене.

— Дядо ми често казваше: „Защо да не дам половината от парите си на американския народ? Всичките съм ги взел от него.“

Усмяхнах се.

— Много прогресивно.

От друга страна, някои от богатите боравеха с активите и данъците си много по-внимателно, отколкото семейство Станхоуп, и все още са богати, макар и да не го демонстрират. Други от богатите семейства тук, като например Астор, Морган, Грейс, Улуърт, Вандербилт, Гест, Уитни и т.н., са така невероятно потънали в пари, че нищо по-малко от революция не би могло да оцети сериозно състоянието им.

— Някога чувствала ли си, че са те измамили? — попитах аз. — Искам да кажа, ако си се била родила, да речем, преди осемдесет години, си щяла да живееш като господарка.

— Какъв смисъл има да мисля за това? Никой от хората, които познавам и които са в моето положение, не мисли по този начин.

Вярно е, че Сюзън не говори много за живота в Станхоуп Хол. Тези хора смятат, че да се говори с аутсайдери за живота в именията, е проява на лошо възпитание, а дори съпрузите могат да бъдат аутсайдери, ако никога не са притежавали някакво имение. Понякога обаче можеш да накараш богатите и тези, които са били богати, да говорят за тези неща, стига само да не сметнат, че ще ги оценяваш или че ще си водиш бележки за пресата.

— Имаше ли коняр за конете и момче да чисти конюшните? — позаинтересувах се аз.

— Да.

Това „да“ прозвуча като „Разбира се, идиот такъв. Да не мислиш, че аз съм ринала боклука в конюшните?“ Тогава попитах:

— Баба ти и дядо ти общуваха ли с много хора? Забавляваха ли се?

Тя кимна ѝ отвърна:

— Имаше няколко събирания. — След това се разпусна още малко: — Дядо ми канеше за Коледа около сто души и те всички танцуваха в балната зала. А през лятото имаше едно-две празненства на открито — на терасата или в шатри.

После добави:

— По-възрастните понякога се събираха в библиотеката и разглеждаха семейни албуми.

Известно време пътувахме мълчаливо. Едва ли щях да измъкна нещо повече от Сюзън.

Джордж Алърд е по-добър източник на информация, когато реша да понауча нещичко за стария Златен бряг. Разказите на Джордж са повечето анекдотни, като например оня за мисис Холоуей, която отглеждаше шимпанзета във всекидневната на Фокслънд, имението ѝ в Олд Уестбъри. От Джордж може да добиете представа какъв е бил животът между двете световни войни, докато разказите на Сюзън са най-вече детски спомени от едно време, когато „купонът“ отдавна е бил свършил. От време на време Джордж ми разказва по някоя история за Сюзън, когато е била дете. Той гледа на тези истории като на нещо забавно, а аз — като на ключ към личността на жена ми.

Сюзън, по думите на всички, е била една преждевременно развита малка мръсница, която всеки смятал за умна и хубава. Това не се е променило много, само дето екстровеерната млада жена, с която някога се запознах, бе станала през годините изключително меланхолична и вгълбена в себе си. Тя живее все повече в собствения си свят, докато светът около нея се стеснява. Не бих я нарекъл нещастна, по-скоро е човек, който се опитва да реши дали си заслужава усилието да бъдеш нещастен. От друга страна, тя не е нещастна с мен и мисля, че сме подходящи един за друг.

Що се отнася до сегашния ни начин на живот, подобно на много други хора тук, ние се наслаждаваме на хубавия живот, макар че, както казах, живеем сред руините на един свят, който някога беше много по-богат. Трябва да посоча, че Сюзън може да си позволи да наеме повече хора, които да ни помагат — градинари, домашни прислужници и дори коняр (за предпочитане някой стар господин), но по взаимно негласно споразумение живеем най-вече от моите приходи, които, макар и твърде високи според повечето американски стандарти, не позволяват

да си наемем прислуга, която да живее в дома ни в тази изключително скъпа част на света. Сюзън не се мръщи за това, че се налага да върши някои дребни работи в къщата и градината, а и аз не страдам от комплекси, че не мога да се преместя в Станхоуп Хол и да наема петдесет слуги.

— На кой плаж искаш да се любим? — попита ме Сюзън.

— На който няма остри миди. Веднъж имах сериозни проблеми с тях.

— Така ли, кога? Трябва да е било преди аз да се появя, защото не се спомням подобно нещо. Как се казваше тя?

— Джени.

— Не Джени Тилмън, нали?

— Не.

— Ще трябва да ми разкажеш за това после.

— Добре.

В стремежа си да останем верни един на друг в рамките на двайсетгодишен брак, със Сюзън освен че разиграваме историческите си романи, понякога като част от увертюрата си разказваме за някой предбрачен любовник. Четох веднъж в някаква книга, че в това няма нищо нередно и е добре за раздвижване на хормоните, но след това, когато двамата партньори лежат един до друг, единият обикновено се чувства потиснат, а другият съжалява, че е бил толкова образен в разказа си. Е, ако си играеш с огъня, за да се стоплиш, може и да се опариш.

— Какво прави днес? — попитах аз.

— Посадих онези зеленчуци, които, как му беше името, ни даде.

Тя се разсмя.

— В дъжда?

— Не обичат ли дъжд? Посадих ги на една от старите тераси за цветя пред Станхоуп Хол.

Старият Сайръс Станхоуп, а също и Макким, Мийд и Уайт сигурно вече се обръщаха в гробовете си.

Отбих се по някакъв немаркиран път, по който, струва ми се, досега не бях минавал. Твърде много от пътищата по северното крайбрежие са немаркирани — някои казват, че е нарочно — и като че ли не водят доникъде и често наистина е така.

Една съвременна карта на тази област няма да ви покаже къде са разположени големите имения; за Златния бряг не съществува версия на холивудската карта на звездите^[1], но някога наистина имаше карти, разпространявани по частен път, в които бяха отбелязани именията и имената на собствениците им. Тези карти бяха предназначени за дворянството, в случай че нечий иконом връчи на господаря си покана с горе-долу следното съдържание: „Мистър ѝ мисис Уилям Холоуей ще се радват да ги удостоите с присъствието си за вечеря във Фокслънд на 17 май от 20 часа.“

Аз имам една от тези стари карти, която е от 1928 година, и на нея са отбелязани всички имения, големи и малки, както и имената на собствениците им. Обърнах се към Сюзън:

Ти не познаваш първите собственици на Алхамбра, нали? Семейство Дилуърд.

— Не, но те бяха приятели на баба и дядо. Мистър Дилуърд бе убит през Втората световна война. Мисля, че си спомням мисис Дилуърд, но не съм сигурна. Но помня, когато семейство Вандербилт живееха там през петдесетте години.

Имах чувството, че огромният клан Вандербилт бе построил или купил половината къщи на Златния бряг по едно или друго време, давайки възможност на посредниците да казват за всяка от големите къщи с петдесет процента сигурност: „Вандербилт са живели тук.“

— След това го купиха семейство Барет, нали? — попитах аз.

— Да. Кати Барет беше най-добрата ми приятелка. Но банката или данъчните служби им отнеха къщата през 1966 — годината, в която отидох да уча в колеж. Те бяха последните собственици преди... ти знаеш кой.

Кимнах, след това се обърнах към лейди Станхоуп язвително:

— Дядо ми ми каза веднъж, че идването на милионерите на Лонг Айлънд не било посрещнато много благосклонно от хората, които са живеели тук от векове. Старите семейства на Лонг Айлънд, такива като моето, смятали тези нови хора, в това число и семейство Станхоуп, за тъпи, безнравствени и суетни.

И се усмигнах.

Сюзън се разсмя:

— Нима семействата Сатър и Уитмън са презирали семейство Станхоуп?

— Разбира се, че са го презирали.

— Мисля, че си по-голям сноб и от мен.

— Само с богатите. С масите се държа много демократично.

— Разбира се. И тъй, как ще се отнасяме към мистър Белароса?

Като към тъп, безскрупулен натрапник или като към преуспял американец?

— Все още не съм решил.

— Тогава нека ти помогна, Джон. Ти си точно толкова доволен, колкото и аз, че Алхамбра няма да се превърне в сто малки фермички, което е доста егоистично, но разбираемо. От друга страна, би предпочел да имаш за съсед някой, чиито престъпления не са така тясно свързани с богатството му.

— Има хора на този свят, които печелят парите си честно.

— Знам, че има. И живеят в Левитаун.

— Много си цинична.

Сюзън смени темата:

— Каролин и Едуард се обадиха днес.

— Как са те? — попитах аз.

— Добре. Казаха, че сме им липсвали на Великден.

— Без тях беше различно — казах аз.

— Тази година Великден безспорно беше различен — отбеляза Сюзън.

Не обърнах внимание на това. Що се отнася до децата ми, Каролин е първокурсничка в Йейл, моята Алма матер, и все още не мога да свикна с факта, че в Йейл вече приемат момичета. Преди това Каролин ходеше в „Свети Пол“, също моята Алма матер, и това е още по-трудно да си го представя. Но светът се променя и в него жените се чувстват вероятно малко по-добре. Едуард е в горните курсове в „Свети Пол“, което допада на мъжкото ми самолюбие, но го приеха в училището, където е учила Сюзън — „Сара Лорънс“. Доволен съм, че децата ми избраха училищата на родителите си, но ми е непонятно как стана така, че в Йейл е дъщеря ми, а в „Сара Лорънс“ — синът ми. В случая с Каролин, мисля, че тя държи на престижното име и перспективите, които дава училището. Докато мотивите на Едуард, опасявам се, са малко по-низки: той просто иска да спи с момичета. Мисля, че и двамата ще успеят.

— Когато ходех на училище — казах аз, — всяка ваканция се връщах вкъщи.

— Аз също, освен веднъж, когато не се прибрах за Деня на благодарността, но това не е за разправяне. — Тя се разсмя и после добави сериозно: — Сега децата растат по-бързо, Джон. Наистина. Аз например живеях така затворено, че, съвсем честно, не знаех нищо за секс, пари и пътувания, преди да замина да уча в колежа. Но това също не е хубаво.

— Сигурно не е.

Сюзън всъщност е ходила в едно местно първоначално училище, „Френдс Академи“, тук, в Лоукаст Вели, което е старо и престижно учебно заведение, ръководено от квакери. Живеела вкъщи и ходела на училище с кола с шофьор. Много от богатите хора тук предпочитат да изпращат децата си във „Френдс“, надявайки се, предполагам, че при строгата атмосфера там наследниците им ще се научат да се наслаждават на дребни удоволствия, в случай че пазарът фалира отново. В действителност ние всички се опитваме да възпитаваме децата си, като че ли нашият опит от миналото е от значение за тяхното бъдеще, но всъщност рядко е така. Във всеки случай се радвам, че Сюзън се е учила на суровост всеки ден между 9 и 15 часа, докато е ходела на училище. Това може и да свърши работа.

— Майка ти се обади — каза тя. — Върнали са се в Саутхамптън.

Родителите ми не са от типа хора, които ще се обадят само за да съобщят за преместванията си. Веднъж бяха отишли на екскурзия в Европа, за която аз разбрах едва месеци след това. Явно имаше още нещо в това телефонно обаждане.

— Полюбопитства за поведението ти на Великден — добави Сюзън. — Казах й, че просто изживявах няколко тежки дни.

Изсумтах неопределено. Майка ми, Хариет, е доста студена, но забележителна жена, с доста свободни разбирания за времето си. Тя е професор по социология в близкия „С. У. Пуст Колидж“, който някога беше имение, собственост на прочутото със зърнените си храни семейство Поуст. Този колеж винаги е бил малко консервативен, набирайки студентите си главно от околността, и през петдесетте години Хариет си имаше доста неприятности поради радикалните си възгледи.

Не беше необходимо да работи, разбира се, тъй като финансово баща ми беше добре, а и някои хора в „Поуст“ биха предпочели тя да не работи. Но до към 1960 година светът се издигна до нивото на Хариет и тя зае полагащото ѝ се място, като стана при това един от училищните герои на новата култура.

Спомням си я по времето, когато се връщах вкъщи от „Свети Пол“ и Йейл, да обикаля насам-натам из района със своя бийтъл, за да организира това или онова. Баща ми беше достатъчно либерален, за да одобрява това поведение, но и достатъчно съпруг, за да се дразни от него.

Времето обаче не спира и Хариет Уитмън Сатър остаря. И вече не одобрява четирибуквените думи^[2], свободния секс, наркотиците и синовете, които ходят небръснати и без вратовръзка на Великден. А това е същата дама, която беше доволна, когато мъжките училища се нашариха с женско присъствие.

Сюзън и майка ми се разбират въпреки социалните и икономическите различия помежду им. И имат много повече общи неща, отколкото предполагат.

Отново настъпи приятна тишина и аз отново насочих вниманието си към пейзажа. Струваше ми се, че ако някой пътешественик остави картата и просто гледа през прозореца си, докато кара по тези извънградски пътища, не би могъл да сбърка това място с някое от затънтените краища на запад от Хъдсън и по някакъв социален инстинкт ще разбере, че е навлязъл в един огромен частен резерват за богатство.

И докато колата на този пътешественик лети по завоите на тези заградените от дървета пътища, той ще види образци на испанската архитектура, като например Алхамбра, полудървени феодални имения в стила на Тюдорите, френски замъци и дори едно произведение на изящните изкуства от бял гранит, като например палата Станхоуп Хол, да се издигат в американската действителност не във времето си и не на мястото си, като че ли на аристокрацията от цяла Западна Европа през последните четиристотин години са били дадени по сто акра земя, за да създаде една земна нирвана в Новия свят. До 1929 година по-голямата част от Златния бряг на Лонг Айленд е била разделена на около хиляда големи и малки имения — най-голямата концентрация на богатство и сила в Америка, а може би и в света.

Докато минавахме по една тясна уличка покрай стените на някакво имение, видях шестима ездаци, които идваха насреща ни. Със Сюзън им махнахме, минавайки покрай тях, и те отвърнаха на поздрава ни.

— Това ми напомня — каза тя, — че искам да преместя конюшните, след като времето вече е хубаво.

Не отговорих.

— Ще ни трябва специално разрешение.

— Откъде знаеш?

— Проверих. Конюшната ще е на по-малко от сто метра от... ти знаеш чия собственост.

— По дяволите.

— Имам необходимите документи от Вилидж Хол. Трябва да се изготви проект и да накараме, ти знаеш кого, да го подпише.

По дяволите.

— Не е кой знае какво, Джон. Просто ще му го изпратиш с една обяснителна бележка.

Трудно е да спориш с жена, с която искаш да се любиш, но реших да опитам и последния си шанс:

— Не можеш ли да избереш друго място за конюшните?

— Не.

— Добре.

Идеята да искам някаква услуга от Франк Белароса съвсем не ми допадаше, особено след като току-що му бях казал да не разчита на мен за бизнеса си.

— Е — казах аз, — това е твоята собственост и твоята конюшня. Аз ще подготвя документите, но ти ще се погрижиш за... ти знаеш кого.

— Благодаря. — Прегърна ме. — Приятели ли сме?

— Да.

Но мразя тъпите ти коне.

— Джон, изглеждаш толкова добре, когато си гол. Сега времето е топло, мога ли да те нарисувам някъде на открито гол?

— Не.

Сюзън има четири основни страсти в живота си: конете, пейзажната живопис, белведерите и... понякога мен. Вече знаете за конете и за мен. Дружеството „Белведер“ е една група от жени, които

са се посветили на идеята за съхраняване на белведерите на Златния бряг. И защо белведерите, ще попитате вие. Не знам. Но през пролетта, лятото и есента те си устройват пищни обеда в различни белведери, за които всички се обличат с дрехи от времето на кралица Виктория или на Едуард и в допълнение носят чадърчета. Сюзън не е човек, който обича да членува във всевъзможни клубове и пр., и не разбирам защо се мъкне с тези глупачки, но скептикът в мен ми подсказва, че цялата работа е параван за нещо друго. Може би си разказват мръсни вицове или си обменят горещи клюки, или пък измислят начини как да изневеряват на съпрузите си. А може и просто да обядват. Не знам.

Що се отнася до пейзажната живопис, това е нещо сериозно. Сюзън си е спечелила някаква местна слава заради картините си с маслени бои. Основните ѝ сюжети са руините на Златния бряг, в стила на ренесансовите художници, които са рисували класическите римски руини, канелюрните колони, обвити с лози, и порутените стени и арки с избуяли по тях растения; като темата ѝ, предполагам, е природата, която поправя най-великите архитектурни достижения на човечеството от един изчезнал Златен век.

Най-известната ѝ картина е на коня ѝ, тъпия Занзибар, който, ако не нещо друго, поне е едно великолепно животно. На картината Занзибар е застанал под лунната светлина в рушация се стъклен вестибюл на Лорълтън Хол, бившия замък на Луис С. Тифани. Сюзън иска да ме нарисува в същата обстановка, застанал гол на лунната светлина. И макар че тя ми е жена, малко се срамувам да стоя така гол пред нея. А освен това имам странното усещане, че на картината ще излезе като кентавър.

Клиентите на Сюзън са най-вече местни новозабогатели, които живеят в онези типови замъци, построени върху земите на старите имения. Тези клиенти купуват всичко което Сюзън нарисува, и плащат от три до пет хиляди долара на платно. Тя рисува по два-три пейзажа на година и с парите, които получава, поддържа двата си коня. Аз лично смятам, че би могла да рисува по още две-три картини и да ми купи нов мустанг.

— Защо не искаш да ми позираш гол?

— А ти какво ще направиш с картината?

— Ще я окача над камината. Ще ти го удължа с още осем сантиметра, ще поканим гости на коктейл и ти ще бъдеш заобиколен от

почитателки.

Тя се разсмя.

— Я се осъзнай.

Отправих се по посока към залива Хемпстед, където имаше няколко уединени плажа, на повечето от които бях имал поне по едно сексуално преживяване. Има нещо в соления въздух, което страшно ме възбужда.

Замислих се за картините на старите имения, които Сюзън бе нарисувала, и се питах защо ли иска да пресъздаде и запази чрез маслените си бои този рушащ се свят и как успява да го направи да изглежда върху платното толкова примамлив. Дойде ми наум, че ако се нарисува едно здраво имение, картината би била скучна и обикновена, а в тези разрушени палати наистина имаше някаква ужасна красота. В земите на тези имения все още могат да се видят мраморни фонтани, статуи, имитации на римски развалини, като тази в Алхамбра, класически храмове на любовта, като този, който имаме в Станхоуп, белведери, фантастични детски къщички за игри, като тази на Сюзън, чайни, оранжерии, езера с павилиони, водни кули, построени да изглеждат като наблюдателници, и балюстрадни тераси, от които се открива просторна гледка към земите и морето. Всички тези самотни постройки придават някаква причудливост на пейзажа и той изглежда така, сякаш някой е построил и изоставил декорите за филм-приказка преди много години.

Картините на Сюзън ме карат да виждам тези познати руини по различен начин, което, предполагам, е отличителната черта на добрия художник.

— Някога рисувала ли си гол мъж? — попитах я аз.

— Не казвам.

Забелязах пред нас портите на старото имение Фокслънд, сега част от Нюйоркския технически университет. Много от тези огромни имения се превърнаха в училища, конгресни центрове и почивни домове. Няколко цели имения бяха собственост на общината, както коментирахме с Лестър, и някои от тях бяха реставрирани и отворени за посещения — все едно живи музеи на един период от американската история, който все още не си беше отишъл съвсем.

Между най-издръжливите и полезни постройки на този Златен век са вратарските къщички и тези за персонала — градинари,

шофьори и друга прислуга, които по традиция не са живеели в господарската къща. Сега тези старинни постройките се обитават от бивши слуги, чиито господари са били достатъчно щедри, за да им ги припишат или да им ги дадат за безплатно доживотно ползване — както в случая със семейство Алърд — като награда за добра служба, или от хора, които са ги купили или наели. Те са твърде подходящи за жилища или ателиета и една каменна вратарска къщичка, като тази на Станхоуп, може да се продаде за неколкостотин хиляди долара. Ако някога семейство Алърд се преместят в най-най-последния си дом, Уилям Станхоуп ще продаде вратарската къщичка.

Една къща за гости в някое имение е дори още по-желано жилище за едно съвременно семейство от едрата буржоазия — може би защото не навява никакви асоциации с работническата класа. Със Съюзън живеем, разбира се, в къщата за гости в Станхоуп, която е подходяща за мен, но е доста голяма крачка назад за нея.

Като приближихме още един от новообразуваните парцели, Съюзън каза:

— Понякога не мога да си спомня имената на старите имения, къде се намираха или как ги наричаха, освен ако строителите не използват същите имена за новите постройките.

Тя кимна към новите жилища, които се издигаха върху широко конско пасище, заобиколено с ограда от ковано желязо, и попита:

— Как се казваше това място?

— Това беше част от „Хеджис“, но не си спомням името на последния му собственик.

— И аз не го помня — каза тя. — Къщата все още ли е там?

— Мисля, че я събориха. Беше зад онези смърчове.

— Точно така — съгласи се Съюзън. — Беше в стила на английските феодални имения. Принадлежеше на семейство Конрой. Ходех на училище заедно със сина им. Симпатично момче беше.

— Мисля, че си го спомням. Един мухльо с пъпчиво лице.

Сюзън ме оципа по ръката.

— Ти си мухльото.

— Но имам чиста кожа.

Сега трябваше да се насочим на запад и тъй като последните слънчеви лъчи блестяха в стъклото, спуснах козирката. Понякога тези разходки с колата са приятни, а понякога не са.

— Мислила ли си за евентуално преместване? — попитах аз.

— Не.

— Сюзън... давам на това място десет години и няма да го познаеш след това. Американците настъпват, разбираш ли какво искам да кажа?

— Не.

— Вериги от заведения за хамбургери, търговски улици, денонощни магазини, пицарии — та те са вече тук. Ще настъпи един ден, когато тук няма да е останал нито един усамотен плаж, на който да се любим. Не би ли предпочела да запомниш всичко, както е било?

Тя не отговори и знаех, че е безполезно да се опитвам да въведа реалността в нейния свят.

В някои отношения това място ми напомня следвоенния Юг, с тази разлика, че западането на Златния бряг не е в резултат на военни операции, а на една-единствена икономическа катастрофа, последвана от една по-коварна класова война. И докато съсипаните плантации на стария Юг са се простирали в над дванайсет щата, руините на този легендарен свят заемат една площ от около деветдесет квадратни мили, което е около една трета от цялата територия на окръга.

По-голямата част от огромното население на това предградие — около милион и половина — е концентрирана в южните две трети, а съвсем наблизо са гъмжащите осем милиона на Ню Йорк. Тези факти — цифрите, историята, настоящият брой и разположение на населението, данъците и разработването на земята — променят до неузнаваемост нашия свят и обясняват, надявам се, колективната ни психика и манията ни да искаме да замразим момент от времето, който и да е момент от времето, само не утрешния.

Отново погледнах към Сюзън, която сега си бе затворила очите. Главата ѝ все още беше отпусната назад и онези великолепни нацупени устни като че ли целуваха небето. Тъкмо щях да се пресегна и да я докосна, когато тя, изглежда, усети погледа ми или може би мислите ми и постави ръката си върху бедрото ми.

— Обичам те — каза тя.

— И аз те обичам.

Сюзън погали бедрото ми и аз се поразмърдах на мястото си.

— Мисля, че няма да издържа до плажа — казах аз.

— На плажа, мили господине.

— Да, мадам.

Слънцето вече бе залязло и през напъпилите дървета тук-там се забелязваха светлините на някоя голяма къща. Ориентирах се и се насочих на север през селището Си Клиф, а след това на запад до Гарвис Пойнт, бившето имение на Томас Гарви и стара индианска земя, която сега бе върната към естественото ѝ състояние като резерват за дива флора и фауна и индиански музей, което ми се струва малко иронично.

Паркът беше затворен, но аз знаех един път през съседния яхтклуб, където паркирахме колата.

Взех от багажника едно одеяло и със Сюзън се хванахме за ръце, докато слизахме надолу към плажа, една тясна ивица от пясък и ледникови скали, която лежеше в подножието на ниска канара. Плажът бе почти пуст, с изключение на една група хора на около сто метра по-нагоре, които си бяха запалили огън.

Нямаше луна, но небето беше обсипано със звезди, а от залива Хемпстед моторни катери и други плавателни съдове се отправяха към яхтклуба или продължаваха на юг към пристанището Розлин. Бе захладняло чувствително и лек ветрец шумолеше в клоните на дърветата върху канарата. Намерихме едно хубаво местенце между две скали в подножието на канарата, където отливът бе наслоил ситен пясък. Това бе добре закътано място и ние постлахме одеялото и седнахме, загледани във водата.

Когато стоиш нощем на брега, има нещо, което и те успокоява, и те възбужда, а величието на морето и дълбокото небе карат всяка дума да звучи нищожно, докато всяко движение на тялото изглежда плавно и божествено.

Съблякохме се и се любихме под звездите, а след това легнахме прегърнати на завет под канарата и слушахме шума на вятъра в клоните на дърветата над нас.

Не след дълго се облякохме и тръгнахме по плажа, хванати за ръце. Отвъд залива се виждаше Сандс Пойнт, някога дом на семейство Гоулд, след това на целия клан Гугенхайм, на Август Белмонт и на един от семейство Астор.

Когато вървя по този плаж и гледам към Сандс Пойнт, се сещам за Джей Гетсби на Ф. Скот Фицджералд, местонахождението на чиято митична къща е тема на някои местни теории и литературни есета. Моята собствена теория, споделяна и от някои други, е, че къщата на Гетсби е била Фелис, домът на Хари Ф. Гугенхайм на Сандс Пойнт. Великолепната къща, която Фицджералд описва, прилича на Фелис, включително и бреговата линия и високите скали на Сандс Пойнт. Фелис сега е превърнат в музей и нощем е тъмен, но ако бяха запалени всичките му светлини, разкривайки цялата му прелест, бих могъл да го видя от тук.

А от тази страна на залива, нагоре по брега, върху следващото парче земя има една голяма бяла колониална къща, която все още не са съборили и за която съм сигурен, че е на изгубената любов на Гетсби — Дейзи Буканън. Дългият кей зад къщата на Дейзи вече го няма, но местните хора твърдят, че е съществувал, а натрапчивата зелена светлинка в края на кея, в която Гетсби непрестанно се визира от къщата си на другата страна на залива — ами, аз съм я виждал от лодката си в летните нощи и Сюзън също я е виждала — една призрачна светлинка, която като че ли плава по водата там, където вероятно е свършвал кеят.

Не знам какво е означавала тази зелена светлина за Джей Гетсби, нито какво е символизирала, освен бурното бъдеще. Но що се отнася до мен, когато я видя, грижите ми се стопяват в морската мъгла и се чувствам така, както бях се почувствал в една лятна нощ преди много години, когато бях дете и от лодката на баща ми наблюдавах как светлините на пристанището танцуват върху блещукащата вода на залива Хемпстед. Когато видя зелената светлина, си спомням онзи невинен час, онази свършена, тиха нощ с мирис на море и лек бриз, с леките вълнички, които се плискаха около полюшващата се лодка, и баща ми, който ме хваща за ръката.

Сюзън също казва, че зелената светлина я навежда на трансцендентални мисли, макар че не иска или не може да ги опише точно.

Но аз искам да разкажа на децата си за това; искам да им кажа да открият своята зелена светлина и бих искал за един магически час в някоя лятна вечер една изтощена нация да поспре и да се замисли и всеки мъж и жена ще си спомнят как е изглеждал светът някога, как е ухаел и как се е живееело в него и колко приятно е било да почувстваш

онова велико спокойствие и абсолютна сигурност, просто като сложиш ръката си в ръката на баща си или на майка си.

Зелената светлина, която виждам в края на изчезналия кей на Дейзи, не е бъдещето — тя е миналото и това е единственото успокоително знамение, което някога съм виждал.

[1] Карта, в която е означено местоположението на домовете на известни холивудски артисти. — Б.пр. ↑

[2] Популярен израз за мръсните думи в английския език, които най-често са четирибуквени. — Б.пр. ↑

13.

До сряда бях подготвил необходимите документи, за да поискам от администрацията в Латингтаун разрешение, да построя конюшня върху собствеността на Сюзън. В тях не бях посочил изрично, че конюшната, която ще се строи, вече съществува в земите на Станхоуп, тъй като семейство Станхоуп дължаха, разбира се, доста пари на града и общината и предположих, че частта от конюшната, която смятахме да прехвърлим, може би ще се окаже, че е имущество, върху което има запазено право за плащане на данък. Но ако е законно да се събарят постройките, за да не им се плащат данъците, тогава сигурно е законно и да се преместват върху собственост, чиито данъци са вече платени, но положително ще се увеличат заради конюшната. Честно ви казвам, не знам как се оправят в това общество хората без юридически дипломи. Дори аз, който съм завършил право в Харвард, випуск '69, се затруднявам да различа законното от незаконното, тъй като законите се трупат по-бързо, отколкото боклукът на градското сметище.

Съставих също и молбата за специалното разрешение, върху която ни бе необходим автографът на мистър Франк Белароса.

Същата сряда, докато вечеряхме, казах на Сюзън:

— Нали знаеш, че според обичая трябва да занесем на ръка тази молба на новия ни съсед и да разменим с него две-три приказки за това, какво възнамеряваме да правим.

— Ще се заема с това — отвърна тя.

— Чудесно. Аз не бих го направил.

— Това е моята конюшня и аз ще се погрижа за нея. Подай ми, моля те, месната погача.

— Месна погача ли? Мислех, че е пудинг.

— Каквото е.

Подадох каквото и да беше това на Сюзън и казах:

— Предлагам ти да отидеш до Алхамбра утре през деня, за да може евентуално да се срещнеш и да разговаряш с мисис Белароса, която, сигурен съм, и до банята не може да отиде, без да поиска

разрешение от съпруга си, но може да предаде молбата на Дуче II, който да се посъветва със своите consiglieri^[1] какво да прави.

Сюзън се усмихна.

— Това ли ми предлагате да направя, господин адвокат?

— Да, това.

— Добре. — Тя се замисли за момент. — Чудя се как ли изглежда.

Аз смятах, че е едрогърда блондинка и затова изпращах там Сюзън, а не себе си.

— Би ли ми подала... онова там?

— Това е спанак. Мисля, че малко го прегорих.

— Подай ми тогава само виното.

На следващия ден Сюзън ми се обади в кантората в Ню Йорк, за да ме осведоми:

— И двамата не си бяха вкъщи, но оставих документите във вратарската къщичка на някакъв младеж на име Антъни, който, струва ми се, разбра, че искам да ги предаде на дон Белароса.

— Добре. Нали не го нарече дон Белароса? — попитах аз.

— Не. Антъни го нарече така.

— Шегуваш се.

— Не, не се шегувам. И от сега нататък искам Джордж да ни нарича дон и дона.

— Мисля, че ще ми е по-приятно да ме наричат сър Джон. Ще се видим към шест и половина.

Същата вечер, по време на една от специалните вечери на Сюзън — пържола с гарнитура от пресни пролетни аспержи и млади картофи, доставени горещи от „Калинъри Дилайтс“ — отбелязах:

— Бих се обадил на Белароса, но го няма в указателя.

— Нас също. Но аз написах телефонния ни номер върху визитната си картичка.

— Добре, мисля, че в това няма нищо нередно.

Между другото, визитните картички на Сюзън представляват едно картонче, на което просто пише: Сюзън Станхоуп Сатър,

Станхоуп Хол. Сигурно ви се струва безсмислено и дори може би превзето да се носят такива неща, но тук все още има хора, които използват тези картички и ги оставят върху сребърния поднос във фоайето, тръгвайки си от някое посещение. Ако господарят и господарката не са вкъщи или не приемат посещения, визитната картичка — или визитката, както също се нарича — се дава на вратаря, домашната прислужница или в наши дни на някой, който е в дома и може да я вземе. Мистър Франк Белароса например е трябвало да остави визитната си картичка на Джордж при онази първа визита, когато са му казали, че не приемам посещения. Аз също имам визитни картички, но само защото Съюзън държеше да ми ги напечата преди двайсет години. Четири от тях съм използвал в деловите си контакти, а много от останалите, за да подпирам краката на клатещите се маси в ресторантите.

Докато размишлявах върху значението на визитните картички в съвременното общество, телефонът иззвъня.

— Аз ще се обадя — казах и взех телефонната слушалка, закачена на стената в кухнята.

— Ало?

— Здравейте, мистър Сатър. Франк Белароса се обажда.

— Здравейте, мистър Белароса. — Хвърлих поглед към Съюзън, която се бе възползвала от възможността да пресипе моите аспержи в чинията си.

— Гледам тук това нещо — каза Белароса, — което жена ви е оставила.

— Да.

— Ще си строите конюшня ли?

— Да, ако нямате възражения.

— Какво ме засяга това? Ще ми мирише ли на конски фъшкии?

— Мисля, че не, мистър Белароса. Конюшната ще бъде на доста голямо разстояние от къщата ви, но ще е близо до границата на вашия имот и затова ми е необходимо т.нар. специално разрешение.

— Така ли?

— Да.

Сюзън се бе справила с аспержите ми и сега ядеше пържолата ми. Няма такъв апетит за собствените си ястия.

— Престани.

— Да престана с какво? — попита Белароса.

Отново насочих вниманието си към телефона.

— Нищо. Така че, ако нямате възражения, ще ви моля да подпишете тази молба и да я изпратите по пощата на градската администрация. Ще ви бъде много благодарен.

— Защо ви е необходимо моето одобрение, за да направите това?

— Ами, както ви казах, тази постройка ще бъде на по-малко от сто метра от границата на вашия имот и по закон...

— Закон ли? — възкликна мистър Белароса, като че ли бях употребил някоя мръсна дума. — По дяволите закона. Съседи сме, за бога. Правете, каквото сте намислили. Ще подпиша това нещо.

— Благодаря.

— Гледам чертежите, които сте ми изпратили, мистър Сатър. Имате нужда някой да построи това ли?

— Не, изпратих ви чертежите, защото по за... правилата изискват да ви покажа проекта...

— Така ли? И защо? Ей това нещо е от тухли и камък. Мога да ви помогна за него.

— Всъщност... ние искаме да преместим вече построена конюшня.

— Така ли? Онази, която видях миналата седмица, когато бях при вас? Т.е. тази, в която са сега конете?

— Да.

— И ще преместите цялото това шибано нещо?

— Не, само част от него. По чертежите се вижда, че...

— Защо? Може да си построите нова за по-малко.

— Прав сте. Изчакайте минутка.

Закрих слушалката с ръка и се обърнах към Сюзън:

— Франк казва, че ако си построим нова конюшня, ще ни излезе по-евтино, и остави, по дяволите, този картоф.

— Внимавай с езика, Джон — каза тя и напъха последния картоф в устата си.

Отново заговорих по телефона:

— Конюшните, които видяхте, мистър Белароса, имат известна историческа и архитектурна стойност — поясних аз, като се чудех защо ли въобще му обяснявам всичко това и леко се раздразних от факта, че бе успял да ме въвлече в този разговор.

— И така — попита Белароса, — намерили ли сте кой да ви премести конюшните или не сте?

— В действителност още не сме. Но тук има някои добри реставраторски фирми.

— Така ли? Чуйте, при мен работят около стотина олизника, които се опитват да стегнат това място. Ща ви изпратя шефа им в събота сутринта.

— Много мило от ваша страна, но...

— Ей, няма проблеми. Те са добри момчета. Майстори от стария свят. В тази страна такива не се намират. Тук всеки иска да носи костюм. Искате да преместите тухлена конюшня? Няма проблеми. Тези момчета ще преместят и Сикстинската капела, ако папата им разреши.

— Да, но...

— Ей, мистър Сатър, тези жабари са родени в цимент. И така са се научили да ходят — тикайки ръчни колички. Ясно ли ви е? Шефът им се казва Доминик. Говори английски. Лично ви гарантирам за работата му. Тези момчета не си играят. За цената ще се разберем. В събота сутринта. Какво ще кажете за девет?

— Ами... добре, но...

— Радвам се, че мога да ви помогна. Остава само да подпиша това, нали?

— Да.

— Довършете вечерята си и не се притеснявайте за това. Смятайте работата свършена.

— Благодаря.

— Няма защо.

Оставих телефона на мястото му и се върнах на масата:

— Няма проблеми.

— Добре.

— Остана ли нещо за ядене?

— Не.

Сюзън ми наля малко вино.

— Какво каза накрая?

— Че ще изпрати Доминик да огледа мястото.

— Кой е Доминик?

— Чичото на Антъни.

Отпих от виното и се замислих за този обрат в събитията.

— Сега чувстваш ли се неловко, че отказа да се заемеш със сделката му? — попита Сюзън.

— Не. Аз си имам професионален живот и личен живот. Професионално няма да се занимавам с него, а в личния си живот ще се занимавам с него само дотолкова, доколкото ми се налага като негов съсед. Нищо повече.

— Така ли е наистина?

Свих рамене.

— Не съм го молил да ни изпраща Доминик. Мистър Франк Белароса се държи така, че е трудно да бъда рязък с него.

— Сигурно те харесва. Нямаше ли впечатлението, че те харесва, когато беше в кантората ти?

— Може би. Той смята, че съм умен.

— И наистина си.

— Разбира се. Ако бях умен, нямаше да се оставя да ме придумаш да преместя тази конюшня, да платя половината разноси и да се забъркам с Белароса.

— Вярно. Може пък и да не си толкова умен.

— Какво има за десерт?

— Мен.

— Пак ли? Нали снощи ядох това.

— Тази вечер е със сметана.

— И с череши ли?

— Без череши.

В събота сутринта Доминик се появи при задния вход точно в девет часа. Ръмеше ситен дъждец, а той бе оставил камиона си на главната алея и бе извървял последните сто метра до къщата ни пеша. Отказа и кафето, и шапката, които му предложихме, със Сюзън го заведохме до мустанга и тримата потеглихме към конюшните.

Доминик беше мъж, приближаващ петдесетте, с телосложение на горила, която вдига тежести. Беше облечен в зелени работни дрехи, а кожата му бе вече твърде загоряла от слънцето за април. Все още не бях сигурен дали наистина говори английски, или само се преструва. Сюзън говори малко италиански и го изпробва върху Доминик, който

обаче непрекъснато ме гледаше, като че ли искаше да му превеждам или да ѝ кажа да млъкне.

Във всеки случай и тримата стояхме под ситния дъждец, докато Доминик оглеждаше отгоре-отгоре конюшната.

Сюзън положи всички усилия той да разбере, че искаме да се премести само централната част, а не и дългите крила или помещението за карети.

— Искаме да се премести и калдъръмът — каза тя, — а също и онези каменни корита, кованото желязо и аспидовият покрив. И да се сглобят по същия начин ей там. — Тя посочи неопределено в далечината. — *Intatto, tutto intatto. Capisce*^[2]? Можете ли да направите това?

Той я погледна, като че ли тя току-що се беше усъмнила в мъжествеността му.

Обърнах се към Доминик:

— Ще снимаме конюшната от всички страни.

— Да — каза Сюзън. — Не искам накрая да заприлича на Колизея, Доминик.

Той за пръв път се усмихна.

— Колко? — попитах аз. Това е моята реплика.

Доминик извади от джоба си парче кафява амбалажна хартия, написа някакви цифри върху него и ми го подаде.

Погледнах какво бе написал. Всъщност това не беше калкулация, само едно число, но то беше долу-горе половината на това, което смятах, че трябва да бъде. Както разбрах по-късно, има много форми на подкупване, отплащане и „услуги“. Това беше една от тях. Но какво можех да направя? Сюзън бе решила това да стане, а очевидно и Франк Белароса. Казах на Доминик нещо, което никога не съм мислил, че ще кажа на един предприемач. Казах му:

— Твърде ниска е.

Той сви рамене:

— Аз не плаща режийни, има евтина работна ръка.

Сюзън не си направи труда да погледне цифрата.

— Кога можете да започнете? — попита тя.

— Понеделник.

— Понеделник коя година? — позаинтересува се тя.

— Понеделник. Понеделник. Ден след утре, мисис. Три седмици сме свършили.

Изглеждаше като че ли се сбъдват фантазиите на някой собственик, както си и беше. Обърнах се към Доминик:

— Ще помислим върху това.

Доминик ме погледна, след това каза нещо странно. Той каза:

— Моля ви — и кимна с глава по посока на Алхамбра.

Той не прекара ръка през гърлото си, имитирайки рязане, но имах ясното чувство, че ако Доминик се върне при великия Цезар без моето окей, ще загази. Хвърлих поглед към Сюзън, която, изглежда, пропускаше тези тънкости.

— О, Джон — каза тя, — нямам настроение да се пазарим. Ако цената е твърде ниска, дай му нещо отгоре.

След това се разсмя:

— Понеделник, Джон. Carisce?

Съвсем против себе си, казах на Доминик:

— Добре.

— Molto bene^[3] — каза Сюзън.

Доминик изглеждаше щастлив, че ще работи за нас за стотинки.

— Искате ли сега чек? — попитах го аз.

Той махна с ръка.

— Не, не. Ние работи за мистър Белароса. Вие говори с него. Окей?

Кимнах.

— Вие занесе вашите коне в конюшня на мистър Белароса, докато работим — каза Доминик.

Сюзън поклати глава.

— Имаме много други конюшни тук — каза тя и направи движение с ръка.

— Но, мисис, конюшни на мистър Белароса са всички изчистени заради вас. Ние вдига много шум тук с пневматични бойни чукове...

Той започна да показва как се борава с пневматичен боен чук и да имитира звука доста сполучливо. Дадададада.

— Няма да добре за ваши коне.

Това реши въпроса за Сюзън и тя каза:

— Ще ги откарам там в понеделник.

Качихме се в мустанга и аз го подкарах обратно към главната алея, където стоеше камионът на Доминик. Оставих Сюзън в колата и отидох с Доминик пеша до камиона.

— Мистър Беларус вкъщи ли е? — попитах го аз.

Той кимна.

— Като отидете в къщата, кажете му да ми се обади.

— Окей.

Извадих портфейла си и подадох на Доминик една от визитните си картички. Той я огледа и от двете страни, търсейки очевидно телефонен номер. Може би човекът никога не беше виждал визитна картичка.

— Мистър Беларус има телефонния ми номер — обясних аз. — Просто му дайте картичката и му кажете да ми се обади веднага.

— Окей.

Извадих от портфейла си сто долара и ги подадох на Доминик, който ги мушна в джоба си, без да ги огледа от която и да било страна и рече:

— Благодаря ви твърде много.

Стиснахме си ръцете.

— До понеделник.

Върнах се в мустанга и го подкарах нагоре към къщата. Със Сюзън влязохме през задния вход в кухнята. Показах ѝ парчето амбалажна хартия и казах:

— Беларус субсидира тази работа.

Тя хвърли бегъл поглед на хартийката.

— Откъде знаеш?

— След като в продължение на петнайсет години получавам квитанции за работата тук и баща ти непрекъснато ми казва, че е твърде скъпо, знам какви са цените.

Сюзън, която беше в добро настроение, нямаше да се хване на тази въдица. Тя се усмихна и каза:

— Както е писал свети Джером: „На харизан кон зъбите не се гледат.“

Класическото образование си има някои предимства и може би да декламираш римските светци от четвърти век, за да кажеш нещо на съпруга си, е едно от тях.

— А както един по-мъдър човек е казал: „Нищо не се получава даром.“

Налях две чаши кафе и телефонът иззвъня. Взех слушалката:

— Ало?

— Мистър Сатър?

— Мистър Белароса?

— Всичко ли оправихте? — попита той.

— Може би — отговорих аз. — Но не мисля, че може работата да се свърши на такава цена.

— Разбира се, че може.

— Как?

— Евтина работна ръка, ниски режимни и с ваши материали.

Хвърлих поглед към Сюзън, която ме наблюдаваше внимателно, и след това казах на Белароса:

— Добре. На кого трябва да платя?

— На мен. Аз ще се погрижа за момчетата.

Последното нещо, което бих искал, бе някой от чековете ми да е написан на името на Франк Белароса Епископа.

— Ще ви платя в брой — казах аз.

— Приемам пари в брой за много неща, мистър Сатър, но мисля, че хора като вас държат за всичко да има документ — отвърна той.

„Не за всичко, Франк“, помислих си, а отговорих:

— В тази страна все още е законно да се плаща в брой. Но наистина ще ми трябва платена сметка от Доминик върху посредническа бланка.

Белароса се разсмя:

— Сега ще ми се наложи да му отпечатам бланки. Ето така се увеличават режимните.

— Сигурно може да му намерите гумен печат, който да слага върху амбалажната хартия.

Белароса явно беше във весело настроение и пак се разсмя.

— Окей. Необходим ви е някакъв, документ за направени подобрения, който да покажете на правителството, в случай че решите да продавате или нещо подобно, нали? Окей. Няма проблеми. Абе, какви са тези картички, които имате с жена си и върху които няма нищо?

— Имената ни са върху тях — казах аз. — По това се познава, че са наши.

— Аха. Но след това пише само Станхоуп Хол. Къде е телефонният номер, кодът и т.н.?

— Това са визитни картички — информирах го аз.

— Не разбирам.

— Аз също. Но това е стар обичай.

— Какво?

— Няма значение — продължих аз, връщайки се на темата, — исках само да ви кажа, че Доминик изглежда добър професионалист и беше много любезен с нас. — Така че не го убивай.

— Добре. Той си разбира от тухлите и цимента. В кръвта му е. Разбирате ли? Виждали ли сте Баните на Каракала^[4]? Внушителни постройки. Вече не се строи така. Две хиляди години, мистър Сатър. Мислите ли, че този боклук наоколо ще бъде тук и след две хиляди години?

— Ще видим. И още нещо, за конете — благодаря ви за предложението, но ще ги дадем на пансион в някоя конюшня, докато...

— Н-не. Защо да си хвърляте парите на вятъра. Тук имам конюшня. Приготвена е, освен това е хубава и е наблизо до вас. Бях дал веднъж кучето си на пансион и то умря.

— Но ние и двамата с вас сме били в пансион — припомних му аз, — а сме все още живи.

Това му се стори много забавно. Не знам защо се чувствам принуден да използвам най-язвителното си остроумие върху него. Може би защото се смее.

Все още се смееше, когато каза:

— Ей, трябва да кажа това на жена си. Окей, вижте, мистър Сатър, искам да знаете, че не храня лоши чувства заради оная работа. Бизнесът си е бизнес, личните работи са си лични.

— Така е.

Погледнах към Сюзън, която четеше местния не-вестник на масата в кухнята.

Казах на Белароса:

— С жена ми бихме искали да ви благодарим за помощта и за това, че подписахте молбата.

— Абе, няма проблеми. Забелязах, че това нещо е на името на жена ви.

Поколебах се малко, след това отговорих:

— Това е нейна собственост. Моето имение е в работилницата на ремонт.

„Ха, ха, ха“ — чуваше се в слушалката. Надявах се, че си ги записва тези неща. А след това, тъй като бях около петдесет процента сигурен, че телефонът му се подслушва и че мистър Манкузо или някой като него ни слуша в момента, казах съвсем отчетливо:

— Ако се окаже, че работата ще струва по-скъпо, държа да платя разликата. Няма да приема по-ниска цена, дори и като лична услуга, мистър Белароса, защото не ми дължите никакви услуги и аз не ви дължа никакви услуги и ще бъде добре да не си дължим услуги един на друг.

— Мистър Сатър, вие ми дадохте добър съвет оня ден, а не виждам никаква разписка, значи е било услуга. Връщам ви услугата.

Знаех, че трябва да внимавам какво говоря не само заради мистър Манкузо, но и заради мистър Франк Белароса, който също като мен си изкарваше прехраната с говорене и който нямаше да се поколебае да използва по-късно всяка моя дума срещу мен.

— Квит ли сме за услугите? — попитах аз.

— Разбира се. Ако ми позволите да събирам конските фъшкии за градината. Ей, аз имам някаква визитна картичка — NYNEX. Но не разбирам вашата визитна картичка. Гледам я. За какво ми е?

— Това е... трудно за обяснение.

Вече съжалявах, разбира се, че си бях направил тази глупава шега с Доминик. Но, всъщност, Сюзън започна всичко.

— Това е като... като ръкостискане — казах аз.

Отново настъпи тишина, докато той обработваше тази информация.

— Окей. Поздрави на жена ви и приятен ден, мистър Сатър.

— И на вас също, мистър Белароса.

Затворих телефона. Сюзън вдигна поглед от вестника си.

— Кое е като ръкостискане?

— Визитната картичка.

Тя направи някаква физиономия.

— Не е точно това, Джон.

— Тогава ти му обясни какво е.

Останах прав и взех чашата си с кафе от масата.

— Не ми харесва това.

— Ти направи кафето.

— Това положение, Сюзън. Тук ли си духом?

— Не ми се прави на важен. Ти използваш твърде много местоимения и твърде малко думи, за които се отнасят. Казвала съм ти това.

Почувствах, че ме заболява главата.

— Виж — каза Сюзън с по-мек тон, — аз разбирам опасенията ти. Наистина. И съм абсолютно съгласна с теб, че не трябва да вършиш никаква правна работа за този човек. В същото време обаче не може да нямаме никакви социални контакти с него. Та той ни е непосредствен съсед.

— Непосредствен? Живеем в имения от по двеста акра. Хората в Манхатън не знаят дори кой живее в съседния апартамент.

— Тук не е Манхатън — информира ме тя. Тук познаваме всичките си съседи.

— Не е вярно.

— Аз ги познавам.

Сюзън стана и си наля още кафе.

— Освен това не искам той или който и да е друг да мисли, че сме... е, лицемери. Ами ако той беше негър и се държахме презрително към него? Това как би изглеждало?

— Той не е негър, а италианец. Той е пришълец тук. И затова сега можем да го поставим на мястото му, защото не го харесваме, а не заради расата или религията му. Това е, което прави тази страна велика, Сюзън.

— Но ти го харесваш.

В кухнята настана тишина, в която се чуваше само тиктакането на оня проклет часовник.

— Аз съм ти жена, Джон. Познавам.

— Не мога да кажа, че не го харесвам — казах най-сетне аз. — Но той е престъпник, Сюзън.

Тя сви рамене.

— Хората така казват. Но ако не беше престъпник, щеше ли да го харесваш?

— Вероятно.

Не съм лицемер или твърде голям сноб. Половината от приятелите ми са католици. Някои са италианци. Половината членове на „Крийк“ са католици. Всъщност много от расовите, религиозните и етническите бариери тук паднаха, което е добре, защото по някакъв странен начин тези нови хора вляха нова живителна сила в един умиращ свят, също като при кръвопреливане. Но, както казах, можеш да приемеш само определено количество нова кръв и тази нова кръв, за да продължи аналогията, трябва да бъде съвместима с твоята.

В моя свят на някои професии се гледа с добро око, а на други — с лошо. Също като голфът, тенисът, плаването с яхта и язденето на коне се приема сериозно, докато театърът, концертите, изящните изкуства и други такива също се приемат, но не на сериозно, освен ако по някаква случайност не си евреин. Това все още е един уаспски свят по форма и съдържание, ако не и по действителните си членове. С католиците и евреите няма проблеми, както разбирате, освен ако не създават проблеми с държанието си. Хари Ф. Гугенхайм, един от най-богатите хора в Америка на своето време, приятел на Чарлз Линдберг, заклет републиканец и евреин, нямаше проблеми. Фамилията Гугенхайм отвори вратата, през която минаха и други евреи.

Преди последната война католиците с френски имена, като например семействата Белмон и Дюпон, нямаша проблеми; ирландските католици нямаша проблеми, ако казваха, че са шотландско-ирландски протестанти, и италианците нямаша проблеми, ако бяха графове или херцози, или пък носеха имена, от които можеше да се предположи, че са такива.

В наши дни обществото приема италианците, славяните, латиноамериканците и дори негрите, само че на индивидуална основа. Новите пришълци — иранците, арабите, корейците и японците, все още висят навън в преддверието и като че ли никой не знае дали ще имат проблеми да бъдат приети в обществото или не.

Но това, което действително знам, е следното: с мястото на Франк Белароса Епископа от Алхамбра в това общество има проблеми.

Обърнах се към Сюзън:

— Не е лично, заради бизнеса е. Неговият бизнес.

— Разбирам. Напоследък откривам, че е много известен — добави тя. — Всеки знае кой е той. Имаме една знаменитост за съсед.

— Какви сме късметлии. — Довърших кафето си. — Между другото, ако някога се случи да говориш с него по телефона, не забравяй, че телефонните му разговори вероятно се подслушват и записват от различни агенции, пазителки на закона.

Тя ме погледна изненадана:

— Наистина ли?

— Не съм сигурен, но е твърде възможно. Впрочем, тъй като никой от вас няма да говори за търговията с наркотици или за планираните убийства, споменавам за това просто за да внимаваш да не кажеш нещо, което би ти създавало неприятности един ден, ако на записа се даде гласност.

— Като например?

— Откъде да знам? Като например да обясняваш какво е визитна картичка или да обсъждаш новото име на Алхамбра. Нещо подобно.

— Разбирам. Добре.

Тя се замисли за момент.

— Дори и не съм помисляла, че телефонът му може да се подслушва. Толкова съм наивна.

Сюзън използва от време на време този израз и предполагам, че, що се отнася до устройството на обществото, това затворено, малко, богато момиче е наивно. Но когато става въпрос за хората, тя е рязка, проникателна и уверена. Това е от буржоазното ѝ възпитание.

— Взе ли телефонния му номер? — попита ме тя.

— Не.

— Да го взема ли?

— Той ще ни го даде, когато реши, че трябва да го имаме.

— И кога ще бъде това?

— Когато реши, че трябва да го имаме.

Сюзън замълча за момент, след това ме попита:

— Какво иска той, Джон?

— Не знам. Да го уважават, може би.

— Може би.

— Може би все още иска да му стана адвокат.

— Вероятно — отвърна Сюзън искрено. — Ти си добър адвокат.

— Но сигурно има и още нещо — признах аз.

— Сигурно има — отвърна Сюзън. След това се усмихна. — Може би иска душата ти.

Което впоследствие се оказа вярно и дори не се задоволи само с нея.

[1] Съветници (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Capisce (итал.) — разбираш ли, схващаш ли, чаткаш ли? — Б.пр. ↑

[3] Много добре (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Марк Аврелий Антоний Каракала (188 — 217), римски император, известен с военните си походи; между сградите построени в Рим, най-важни са великолепните Бани на Каракала. — Б.пр. ↑

14.

През следващите няколко седмици не се случи нищо особено, освен ако смятате преместването на една голяма тухлена конюшня за събитие. В понеделник сутринта, преди да започне демонтажът, Сюзън изщрака цяла лента, като се постара да включи Доминик и около дузина от сънародниците му в много от снимките. Тези снимки все още са у мен и ясно личи, че Сюзън, която на някои от тях е заедно с тези огромни черноработници, се е забавлявала не по-малко от тях. Сигурно има нещо в конюшните, което запалва либидото ѝ.

Както и да е, беше май и всичко цъфтеше. Зеленчуковата градина на Сюзън не бе загинала от ранното си посаждане, студентите дъждове и дивите цветя, които все още смятаха терасната градина за своя територия, ако мога така да се изразя.

Очаквах мистър Белароса да се отбие някой ден да провери как се справят работниците му, но Сюзън каза, че доколкото тя или семейство Алърд знаели, той не се бил появявал, а дори и да е идвал, добави тя, забравил е да остави визитната си картичка. Освен това Белароса не ни телефонира нито веднъж, било то през деня или вечер, и започнах да мисля, че съм надценил интереса му към нас.

Сюзън, разбира се, трябваше да ходи с колата всеки ден до Алхамбра, за да види конете си, но казваше, че при тези си посещения никога не е виждала дона или жена му. Тя обаче доста се сприятели с Антъни, който очевидно беше на пълен работен ден като вратар на имението, за да използвам една приятна дума за пехотинец от мафията. Сюзън съобщи също, че конюшните на Алхамбра са в лошо състояние, но съвсем наскоро са били изчистени и че един от градинарите на Белароса ѝ помагал да храни и пои конете. Аз лично не чувствах никаква необходимост да яздя или да храня коне и затова избягвах Алхамбра.

Друг работен екип от имението на дона вече бе изкопал и положил основите за новата конюшня, която сега представляваше растяща камара от тухли и аспидови плочки близо до езерото. Хората и колите на Белароса използваха, разбира се, служебния вход и

служебните пътища, така че ние въобще не ги виждахме, освен ако не отидем на работните площадки. И колкото повече ги наблюдавах — десет-двайсет мъже, които работеха по осем-десет часа на ден, шест дни в седмицата — толкова повече осъзнавах, че съм сключил твърде добра сделка за цената, която щях да платя. Но като съпруг бяха щастлив, че мога да направя жена си щастлива. Не ме разбирайте погрешно, не се опитвам да прехвърля върху нея вината за всичко, което се случи. Ние сме партньори в живота и двамата осъзнаваме отговорността, която носим един за друг, за нас самите и за постъпките си. Всъщност хората като нас са заключени в клетката на отговорността и правилните постъпки, която макар и да служи като защита, ни прави също лесна плячка на хора, които знаят, че не можем да излезем от нея.

Джордж Алърд, трябва да отбележа това, не беше доволен от тази работа с конюшната, нито пък съм мислил, че ще бъде. Но, разбира се, той никога не каза нищо критично, само ми задаваше въпроси от рода на:

— Мислите ли, че бихме могли да засадим някакви храсти, за да запълним празното място между двете крила на конюшната, сър?

Не беше лоша идея. След като я нямаше главната постройка — най-интересната част в архитектурно отношение — двете дълги крила изглеждаха изоставени, почти еднообразни. Ще трябва да изпратя една снимка на Уилям Станхоуп да види какво е останало от тъпия подарък, който бе направил на дъщеря си, а след това ще се заема с предложението на Джордж за храстите, така че това място да има все пак някакъв вид пред бъдещите купувачи. Не че ме е грижа, но Джордж го вълнува, а това вече е моя работа.

Джордж, между другото, се навърташе около работниците, събираше хвърлените от тях хартии и бирени кутии и, най-общо казано, им досаждаше. Сюзън ми каза, че видяла веднъж как един от мъжете весело измервал Джордж с ролетка, докато други двама копаели „гроб“. Това бяха наистина хората на дона.

Във всеки случай аз рядко ходех на работната площадка, макар че като отидех, всеки се държеше с мен учтиво и с уважение. Италианците, както забелязвам, държат на уважението и предполагам, че всеки приятел на *Padrone*^[1] заслужава уважение. Сюзън посещаваше работниците поне веднъж на ден и имах чувството, че

визитите ѝ се посрещаха с удоволствие. Тя се държи свободно и непринудено с хората от работническата класа за разлика от ролята на лейди Станхоуп, в която влиза, когато е сред равни. Наблюдавах я веднъж отдалече, докато обикаляше из работната площадка, а мъжете я гледаха, сякаш беше горещ *antipasto*^[2]. Италианските мъже не са много по изтънчените обноски. Доста жени биха се уплашили при вида на една дузина голи до кръста работници. Но на Съюзън, разбирате ли, тази гледка ѝ харесва.

Една сутрин през седмицата отидох при конюшните, за да видя докъде е стигнала работата. Там вече работеха шестима мъже, макар че нямаше още осем часа.

Наблюдавах как махат последните тухли, отчупвайки с големи усилия стария хоросан, и ги товарят внимателно върху платформата на един камион. От старата конюшня сега бяха останали старите дървени отделения, които щяха да бъдат разглобени и извозени, и калдъръменият под, който щеше да бъде преместен в новата конюшня. А също така отляво зееше откритият склад за фураж, а отдясно — ковачницата, която сега изглеждаше твърде странно без стени и покрив, като наковалнята, пещта и меховете ѝ стояха на открито. Не бях виждал ковачницата от петнайсет години, ако не и повече, а и никой не я бе използвал поне седемдесет години.

Над липсващия покрив на ковачницата се бе надвесил старият кестен. Не знам дали е просто традиция до всяка ковачница да има и кестен или разперените клони на това дърво изпълняват практическата функция да пазят сянка на ковачницата през лятото. Във всеки случай ковачите са строели ковачниците си под разперените клони на някое кестеново дърво. Но в тази страна на преструвките, знам, че архитектите на Станхоуп първо са поставили конюшните, където са искали да бъде, а след това са донесли отнякъде гигантския кестен и са го посадили пред вратата на ковачницата. Традиция, в стила на Златния бряг.

Така или иначе, сега видях, че дървото не се е разлистило, както би трябвало да се разлисти до това време на годината. То всъщност умираше, като че ли, помислих си аз, сега вече е разбрало, че последните седемдесет години не са били просто временно прекъсване, а краят. Е, може би в онази майска утрин съм бил склонен да виждам мистика навсякъде, но миналото лято на това дърво му

нямаше нищо, а аз съм добър при разпознаване проблемите на дърветата. Бих искал да съм толкова добър и при разпознаване на собствените си проблеми.

Отидох при един от мъжете и го попитах:

— Доминик?

Човекът махна по посока на Станхоуп Хол и аз се запътих към голямата къща. Като се изкачих на възвишението, по което минава главният път, видях Станхоуп Хол и Доминик, който стоеше пред високия до третия етаж портик и гледаше нагоре към къщата с ръце на хълбоците.

Подвоумих се дали да извървя тези двеста метра, особено след като бях с костюм и вратовръзка, а и в десет часа имах среща в нюйоркското сити, но нещо ми подсказа да отида и да разбера какво крои Доминик.

Той ме чу, че приближавам по чакълестата алея, и тръгна срещу мен да ме посрещне.

— Здравейте — казах аз. — Харесва ли ви къщата?

— Madonna — отвърна той. — Великолепна е.

Тъй като го казваше италианец и майстор строител, приех това за голям комплимент.

— Искате ли да я купите? — попитах аз.

Той се разсмя.

— Евтино — добавих.

— Евтино, не евтино, аз няма тези пари.

— Нито пък аз. Добре ли е построена? — позаинтересувах се аз.

Той кимна.

— Красива е. Цяла от дялан гранит. Фантастично.

Разбира се, Доминик можеше да има просто художествен интерес към къщата, но се чудех откъде въобще знае, че се намира тук. Погледнах го в очите.

— Може би мистър Белароса ще иска да я купи?

Той сви рамене.

— Мистър Белароса вкъщи ли е?

Доминик кимна.

— Той ли ти каза да я огледаш?

— Не.

— Добре, кажи му, че тя ще издържи две хиляди години.

Сложих ръката си върху рамото на Доминик и го обърнах натам, накъдето сочех.

— Прекоси онази горичка от сливови дървета и ще видиш един римски храм. Знаеш ли коя е Венера?

— Разбира се.

— Тя е в храма. — После добавих: — Има великолепни цици и фантастичен задник.

Той се разсмя малко неловко и ме погледна. Потупах го по гърба.

— Върви. Много е хубава, много римска.

Той, изглежда, не ми вярваше особено, но сви рамене и се отправи към свещената горичка.

— И се разходи из лабиринта от жив плет — извиках аз след него.

След това тръгнах обратно нагоре по алеята и поспрях за малко при терасираната градина, която Сюзън бе избрала за зеленчуците си. Растенията бяха вече около 15–20 см високи, а лехите бяха изчистени от плевели и диви цветя. В края на мраморната стена, която подпираше терасата, видях празна торбичка от тор. Сюзън добре се грижеше за градината си.

Продължих обратно към къщата за гости. Не бях съвсем изненадан, че Франк Белароса проявява интерес към Станхоуп Хол. Това беше, в края на краищата, една италианска къща, нещо, което би му харесало, и вероятно би съвпаднало повече с представата му за palazzo^[3], отколкото гипсовата вила на Алхамбра.

Но Станхоуп Хол е долу-горе три пъти по-голяма от Алхамбра и не можех да си представя, че Белароса има достатъчно пари, за да изостави новата си къща и да започне всичко отначало. Не, не съм наивник, знам какви пари има в организираната престъпност, но само една частица от тях може да излезе на повърхността.

През последните няколко седмици често изпращах секретарката си в Ню Йорк до Градската библиотека да събира информация за мистър Франк Белароса. От статиите във вестници и списания, с които се връщах, успях да науча някои интересни факти за прочутия бос на най-голямата престъпна фамилия в Ню Йорк. А именно: неотдавна се е преместил да живее в едно имение на Лонг Айленд. Но това го знаех. Открих също, че притежава един сервиз за лимузини и няколко цветарски магазина, които, предполагам, не оставаха без работа

покрай погребенията, които им предоставя. Притежава компания за извозване на смет, компания за доставки по ресторантите, строителна компания, с която вероятно си имах работа аз, и „ХРХ Тракинг кампъни“, която беше официалният собственик на Алхамбра.

Вероятно тези са предприятията, от които идват законните пари. Но аз имам силните подозрения, също както и областният прокурор, че Франк Белароса е съдружник или собственик на няколко други предприятия, които не са регистрирани в „Бетър Бизнес бюро“.

Но можеше ли да купи Станхоуп Хол? А ако го купи, щеше ли да живее там? Какво възнамеряваше да прави този тип?

Върнах се вкъщи и взех куфарчето си от кабинета. Тъй като закъснявах, а на гарата трудно се намираще място за паркиране, помолих Сюзън да ме закара до влака.

По пътя нататък тя попита:

— Случило ли се е нещо тази сутрин?

— О... не. Просто се бях замислил.

Когато пристигнахме на железопътната гара в Лоукаст Вели, до влака оставаха още няколко минути.

— Кога ще се върнеш? — попита Сюзън.

— Ще хвана влака в четири и дваайсет.

Това на езика на пътниците означава, че ако не се случи някаква ужасна катастрофа по железопътните линии на Лонг Айленд, ще бъда на гарата в Лоукаст Вели в пет и дваайсет и три минути.

— Ще си хвана такси до вкъщи.

Това на езика на съпрузите означава: „Ще дойдеш ли да ме вземеш?“

— Ще дойда да те взема — каза Сюзън. — А още по-добре, защо не се срещнем в „Макглейдс“ и ще ти поръчам едно питие. А може дори й вечеря, ако си в по-добро настроение.

— Звучи добре.

Сюзън беше самата любвеобилност през последните няколко седмици и аз не знаех дали това беше резултат от великденските ми щуротии, или се дължеше на факта, че мечтата ѝ да премести конюшните върху своята собственост се сбъдваше. Някога разбирах противоположния пол, когато бях по-млад, на около пет или шест години, но те станаха по-малко разбираеми, през последните четирийсет години.

— Градината ти изглежда добре — казах аз.
— Благодаря. Не знам защо досега не сме садили зеленчуци.
— Може би защото е по-лесно да ги купуваш в кутии.
— Но е вълнуващо да ги наблюдаваш как растат. Чудя се какви ли са?

— Не си ли им поставила бележки? В табличката на всеки разсад имаше бележка.

— Ах. Какво да направя?

— Нищо. Те сигурно знаят какви са. Но мога да ти кажа, че имаш radicchio, босилек, зелен пипер и патладжан.

— Наистина ли?

— Можеш да ми вярваш.

Чух изсвирването на влака.

— До скоро.

Целунахме се, аз слязох от колата и се качих на перона, докато влакът влизаше в гарата.

По време на пътуването до Манхатън се опитах да подредя нещата, които не разбихах. Мълчанието на Беларуса например, от една страна, ме радваше, но, от друга, по някакъв странен начин ме обезкуражаваше.

Но след това се сетих за онези истории за Мусолини, който карал тълпите да чакат часове наред под палещото италианско слънце, докато не излязат извън себе си от умора и почти се побъркат от очакване. И тогава, на фона на залязващото слънце, той се показвал, а тълпата ревяла, хвърляла цветя и се продирала да вика, като безумието й граничело с истерия.

Но те са били италианци. Аз не съм. Ако Беларуса играеше някаква психологическа игра, не бе улучил човека, с когото да я играе.

Както се оказа по-късно, не ми се налагаше да чакам дълго, преди Дуче II да реши да се покаже.

Влакът пристигна навреме и в 5:23 слязох на перона в Лоукаст Вели, прекосих „Стейшън плаза“ и влязох в „Макглейдс“. През уикендите това е една хубава ирландска кръчма, през седмицата — място за бизнес обяди, а от понеделник до петък, между пет и седем

следобед — заведение, в което върволицата пътници се разтоварва от напрежението.

Сюзън стоеше на бара и си пиеше питието с някаква жена, която ми представи като Тапи или нещо такова, член на дружеството „Белведер“, която чакаше съпруга си, който явно бе изпуснал влака. По вида на жената личеше, че съпругът ѝ изпускаше влаковете от около три следобед. В това място, по това време винаги има по няколко жени, вероятно чакащи съпрузите си, които не могат, изглежда, да хващат влакове. Някои от тези дами понякога наистина си отиват вкъщи с един или друг съпруг. Във всеки случай сложих си едно наум да направя някои проучвания за дружеството „Белведер“.

Със Сюзън се извинихме ѝ се преместихме в едно сепаре, което тя бе резервирала. Сюзън беше облечена в много хубава червена плетена рокля, която плътно прилепваше по тялото ѝ и която смятах, че е твърде шик за една ранна вечеря в кръчмата „Макглейдс“, но предположих, че е искала да се облече подходящо за трицветния ми костюм на тънки райета и наистина изглеждаше добре, седнала срещу мен на масата.

Докато довършвахме леката, но безвкусна вечеря, аз казах:

— Готвачът сигурно има твоята рецепта за картофено пюре.

Тя се усмихна:

— Благодаря, но мисля, че на това картофите бяха малко недоварени и на бучки.

Точно това имах предвид, но казах:

— Искам някакъв десерт.

— Какво ще кажеш за cannoli^[4] и еспресо?

— Тези неща не се предлагат в ирландска кръчма — изтъкнах аз.

— И може би малко самбука^[5].

— О, не, Сюзън. Не, не, не.

— Да. Анна Белароса ми се обади днес следобед. И ни покани на кафе. Около осем. И аз приех.

— Защо не ми се обади?

— Защото щеше да кажеш „не, не, не“.

Сега разбирах защо беше с тази рокля.

— Без мен.

— Виж, Джон, това е по-добре, отколкото вечеря или някакво отвратително великденско празненство с агнешки крайници и къща,

пълна с raesanos^[6].

— Пълна с какво?

— Нека да отидем и да свършим с това. По-лесно е, отколкото да се опитваме да ги избягваме през следващите няколко години.

— Не, не е по-лесно.

— Джон, неговите хора местят нашата конюшня.

— Твоята конюшня, на твоята земя.

— Поставени сме в явно неизгодно положение. Бъди учтив.

— Няма да позволя да ме насилваш, да ме подкупваш или да ме караш да се чувствам неудобно, за да приема такава покана. — После добавих: — Имам куфарче, пълно с работа за довечера.

Потупах куфарчето до мен.

— Направи го заради мен.

Тя сви великолепните си нацупени устни:

— Моля те.

— Ще си помисля — измърморих аз и погледнах часовника си. Беше седем и петнайсет. Извиках сервитьорката и си поръчах двойно уиски.

Седяхме в сепарето, аз галех чашата си и се опитвах да потисна яда си, а Сюзън бърбеше за едно или друго. Прекъснах я наскоро изречението:

— Анна Белароса носи ли очила?

— Очила ли? Откъде да знам? Не можах да разбера по телефона.

— Вярно.

— Защо?

— Просто се питах. — После добавих: — Мисля, че съм я виждал някъде и се чудех дали ще ме познае. Видях я в града. Мисля, че е блондинка с големи балони.

— Големи какво?

— Слънчеви очила.

— О... откъде знаеш... Объркана съм.

— Аз също.

Върнах се към уискито. Няколко пъти прекарах през ума си случката при фонтана и реших, че има петдесет процента вероятност тя да ме познае в този раиран костюм. Сега трябва да внимавам, помислих си, да не заста на четири крака и да започна да плюя вода.

Най-накрая, в седем и трийсет, казах на Сюзън:

— Направих някои проучвания за мистър Белароса. Бил е в затвора веднъж, през 1976. Две години за данъчни измами. И това е, което се нарича върхът на айсберга.

— Платил си е дълга към обществото — отвърна Сюзън.

Почти се задавих с бучката лед:

— Сериозно ли говориш?

— Чух тази реплика веднъж в един стар филм. Звучеше хубаво.

— Във всеки случай твърди се, че мистър Белароса е замесен в продажбата на наркотици, в изнудвания, в проституцията, спекулации, подкупи, заговори за убийства и т.н., и т.н. И в допълнение на това областният прокурор за южната част на Ню Йорк, мистър Алфонс Ферагамо, разследва изявления, че мистър Франк Белароса лично е убил човек. Още ли искаш да отидеш в дома му на кафе?

— Джон, аз на всяка цена трябва да видя какво са направили с Алхамбра.

— Можеш ли да бъдеш сериозна поне една минута?

— Извинявай.

— Изслушай ме или чети по устните ми. Готова ли си? Аз съм гражданин, който се подчинява на закона и няма да се подчинявам на престъпници.

— Изслушах те. Сега ти ме изслушай или чети по устните ми. Готов ли си? Данъчни измами ли? Бил Търнър, една година, условна присъда. Спекулации ли? Дик Конърс, бившият ти партньор по голф, две години за спекулации по магистралите. Наркотици ли? Ще ти назова осем човека, които ги използват и с които имаме социални контакти. А кой е оня адвокат, с който плавахте заедно и който си присвояваше незаконно парите на клиентите?

Ударен точно, аз наведох глава над уискито и го довърших.

— Добре, Сюзън, значи моралната корупция е повсеместно разпространена. Само че не изглежда толкова лоша, когато се върши от определен вид хора.

Подсмихнах се, за да покажа, че се шегувам.

— Какъв надут глупак си понякога. Но поне го знаеш.

— Да.

Останах безмълвен за известно време и слушах звуците, долитащи откъм близкия бар. Шокираните пътници се изнизваха без ред, а самотниците още не бяха дошли за любовната игра. Това беше

мъртвият час. Забелязах, че Таби или Тапи все още чакаше съпруга си, който, ако въобще съществуваше, сигурно бе по някаква работа извън града. Като всички женени хора, и аз често съм се замислял какво ли ще е да съм пак ерген.

Тази мисъл, неизвестно по какви причини, ми, напомни за прелестната Тери, жената на безмозъчния Фреди, която наистина ми се бе обадила за завещанието си и се бяхме разбрали, че ще обядваме заедно в града следващата седмица. Ако имаш кантора в някое предградие тук и клиент от същото предградие, с който обаче се срещате за обяд в града, тогава на този обяд се случват и някои други неща. Вече бях решил обаче, що се отнася до Тери, да се придържам към бизнес отношенията. Но един ден сигурно ще загазя заради идиотските си флиртове. Берил Карлайл е друга такава потенциална опасност. Бях я видял няколко пъти в „Крийк“, откакто ѝ хвърлях сладострастни погледи миналия месец. И когато я видя сега, тя ме гледа, така, като че ли иска отново да ѝ хвърлям такива погледи. Но аз съм непостоянен! И верен. Никакви Терита за мен, никакви Берил, никакви Сали Ан и никакви Сали Грейс. Съпругата ми е единствената жена, която ме интересува. А освен това съм пъзльо.

Някой бе пуснал монета в музикалната кутия и предпочитанията на този някой бяха към мелодиите на петдесетте години. Гласовете на „Скайдайнърс“, които пееха „Тъй като те нямам“, изпълниха почти празния бар. Песента извика спомени за едно време, което, предполагам, е било по-невинно и положително по-малко заплашително.

Пресегнах се през масата и взех ръката на Сюзън.

— Светът ни се свива и се променя около нас — казах аз, — а ние стоим на върха като някое оцеляло племе, изпълняваме старите ритуали и спазваме древните обичаи и понякога, Сюзън, мисля, че сме смешни.

Тя стисна ръката ми.

— Ето ти още една сентенция на свети Джером: „Римският свят се руши, но ние ще държим главите си вдигнати.“

— Хубава е.

— Готов ли си да тръгваме?

— Да. Трябва ли да целуна пръстена му?

— Едно ръкостискане ще е достатъчно. Приеми тази вечер като предизвикателство, Джон — добави тя. — Нужно ти е предизвикателство.

Така беше, предизвикателство и приключения. Защо някои мъже не могат да се задоволят просто с един топъл огън и гореща жена? Защо мъжете отиват на война? Защо отидох в Алхамбра да посетя дракона? Защото имах нужда от предизвикателство. В ретроспекция, трябваше да си остана в „Макглейдс“ и да предизвикам Сюзън на една видеоигра „Танково нападение“.

[1] Господар (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Ордъовър (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Палат, дворец (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Вид сладкиш (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Алкохолно питие от бърз, вид коняк (итал.). — Б.пр. ↑

[6] Селяни; сънародници (итал.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ III

*Широка е портата и пространен е пътят,
който води в погубел.*

Матей 7:13

15.

Алхамбра. Бяхме закъснели, но по-малко, отколкото е прието — само десет минути. Карах ягуара на Съюзън и спрях пред портите от ковано желязо, които бяха затворени. Близко до прозореца ми стоеше един от ония улични домофони и аз натиснах бутона. Никой не се обади по домофона, но портите започнаха бавно да се отварят. Техниката е тайнствено нещо. Но тя ни позволи да живеем доста добре без домашните си прислужници, готвачите, приходящите чистачки и другите полезни човешки същества. А ето че сега ни осигурява и безопасността и удобствата, които някога бяха грижа на вратарите и икономите.

Но мистър Франк Белароса разполагаше и с техника, и с прислуга, защото, докато минавах с ягуара през отворените порти, един огромен хомо сапиенс се появи в светлината на фаровете. Спрях, а фигурата се насочи към прозореца ми, като тътреше краката си по земята. Това беше човешко същество от мъжки пол на около 30 години, облечено в тъмна копринена риза, разкопчана до кръста, която разкриваше толкова много косми, че ми беше ясно защо не може да я закопчае. Над ризата носеше тъмно спортно сако, което не покри кобура му, когато се наведе към прозореца.

Човекът имаше неприятно лице и също толкова неприятно изражение.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— А-а. Семейство Сата да види семейство Белароса.

Той забеляза Съюзън и се усмихна.

— О, здравейте мисис Сата.

— Здравей, Антъни.

— Трябвало да познае ваша кола.

— Няма значение.

— Мистър Белароса очаква вас.

Всичко това ставаше на няколко сантиметра от лицето ми, но понеже аз не съществувах, нямаше значение. Преди Съюзън и Антъни

да бяха свършили разговора си съвсем, аз натиснах газта и ягуара подскочи по калдъръма.

— Често ли идваш тук? — попитах я аз.

— Той е по-мил, отколкото изглежда.

— Да не би да се е учил по книга?

Продължих бавно нагоре по алеята. Обичам да слушам шума на мишелинките по калдъръма — усещаш, че си пристигнал, още преди са си спрял колата.

Алеята на Алхамбра е дълга около четвърт миля, права е, както вече казах, и от двете ѝ страни се издигат внушителни тополи, които сега се бяха разлистили до една и бяха грижливо подкастрени. Между тополите имаше поставени градински лампи, които хвърляха мека кехлибарена светлина върху хиляди новозасадени цветя. А пред нас се издигаше внушителната постройка на Алхамбра — с бели гипсови стени и червен кахлен покрив. Въпреки че съм виждал много къщи, винаги изтръпвам, когато приближавам някой от тези огромни замъци нощем. Техните входове са били проектирани така, че да впечатляват кралете и милионерите и да всяват страх у всеки друг. За съжаление, семейство Белароса не знаеха, че според местния обичай, когато се очакват гости, се запалват лампите във всички предни стаи, така че докато приближавахме, къщата изглеждаше мрачна и зловеща, тъй като бяха осветени само входната врата и предният двор.

Не бях в най-доброто си настроение, както сигурно сте разбрали, и въпреки че бях доста впечатлен, казах:

— Вече ми е ясно защо Белароса е купил това място. Прилича на „Вила Олизник“.

— Не използвай тази дума.

— Той я използва.

— Не ме интересува — каза тя. — Във всеки случай испанската архитектура си я бива, ако всичко е изпълнено правилно. Семейство Вандербилт са живели тук, Джон.

Семейство Вандербилт са живели навсякъде, Съюзън.

Навлязох в кръгообразния преден двор, в средата на който имаше мраморен водоскок на три нива, от който бликаше вода, осветена от многоцветни светлини.

— Ранна италианска трапезария.

— Зарежи това, Джон.

Паркирах колата до водоскока, слязохме и, прекосявайки калдъръма, се отправихме към входната врата. Спрях и се обърнах към алеята, по която току-що бяхме дошли. Гледката, която се разкриваше — главният път в далечината и двете редици тополи, които се снишаваха към портите — също беше величествена. Въпреки резервите ми към многоцветните светлини ми беше приятно да видя, че това огромно имение отново се съживява.

— Не е лошо — констатирах аз.

На хълма зад портите и отвъд „Грейс Лейн“ видях внушителната колониална къща на семейство Дюпо. Помахам с ръка.

— На кого махаш? — попита Сюзън.

— На мистър Манкузо — отговорих аз.

— На кого? А... — Тя остана мълчалива известно време, след това попита: — Готов ли си?

— Мисля, че да.

Обърнах се към къщата. Забелязах, че гипсовата стена бе измазана наново, а на южното крило имаше скеле. В двора бяха наредени няколко редици черни кахли, а върху тревата имаше корита за цимент и ръчни колички. Попитах Сюзън:

— Знаеш ли как италианците се учат да ходят?

— Не, Джон. Кажи ми.

— Тикайки ръчни колички.

Не прозвуча толкова смешно, колкото когато Беларус го каза.

— Как могат да тикат ръчни колички, ако не могат да ходят? — попита Сюзън.

— Не, не си схванала. Разбираш ли... няма значение. Слушай, искам в десет без четвърт да те заболи глава.

— От теб сега ме заболява глава. — После добави: — И защо винаги аз трябва да казвам, че имам главоболие? Хората започват да си мислят, че страдам от някакво хронично заболяване. Защо ти не кажеш, че хемороидите ти са се активизирали в десет без четвърт?

— Ще се караме ли?

— Не, ти ще се държиш прилично.

— Да, мадам.

Изкачихме се по белите каменни стъпала до масивна дъбова врата с арка и панти от ковано желязо. Сюзън посочи една от каменните колони, която подпираше свода.

— Знаеш ли, че това са истински колони от Картаген?

— Чувал съм.

— Невероятно — каза тя.

— Грабеж — отговорих аз. — Вие, милионерите, сте ограбили стария свят, за да украсите къщите си.

— Парите са за това — информира ме лейди Станхоуп. — Може би си спомняш, че всяка мраморна камина в Станхоуп Хол е от различен италиански дворец.

— Да, спомням си оня дворец във Венеция, където липсваше една камина.

Дръпнах шнура на звънеца.

— Е, време е за десерт.

Сюзън въобще не ме слушаше. Вниманието ѝ бе погълнато от картагенските колони и тя погали с ръка една от тях. Каза замислено:

— Значи 2000 години след като прадедите на Франк Белароса са плячкосали Картаген, Франк Белароса и плячката отново се събират на другия край на света.

— Звучи много философски, Сюзън. Но нека тази вечер да се придържаме към темата за зеленчуците и цимента.

Тя ми прошепна:

— Ако изиграете картите си правилно тази вечер, г-н адвокат, може би ще бъдете consigliere^[1], преди да е изтекла вечерта.

— Не ми е много забавно — съобщих ѝ аз.

— Добре, тогава, ако ме ощибе по задника, искам да му забиеш един.

— Ако ощибе моя задник, ще му забия един. Но твоят задник си е твой проблем, скъпа.

Ощипах я отзад и тя подскочи и се изкикоти в момента, в който тежката дъбова врата се отвори и на прага се показва самият дон Белароса. Той се усмихваше:

— Benvenuto a nostra casa.^[2]

— Grazie^[3] — отвърна Сюзън, като също се усмихна.

— Заповядайте, влезте — каза мистър Белароса на чист английски.

Докато влизахме, аз се ръкувах с моя домакин, а Сюзън получи по една целувка и на двете бузи, италиански маниери. Това щеше да е дълга нощ.

Влязохме в един просторен вестибюл с колони, нещо като атриум, както го наричат сега. Подът на този вестибюл беше от червени каменни плочки, а навсякъде около него се издигаха колони от розов мрамор, които подпираха гипсови арки. Без да се взирам, можех да видя втори ред колони и арки над първия, от който се издаваха балкони от ковано желязо. Всички лампи бяха скрити и светлината се процеждаше като в театъра, над всичко това имаше купол от стъкло и железен филигран. Още по-интересно бе, помислих си аз, че и на двете нива на колонадата, закачени сред цъфналите растения и палмите в саксии, висяха десетки клетки с пъстропери тропически птици, които кряскаха и цвъртяха. Цялото това нещо ми изглеждаше като съчетание между градски птичарник в Рио де Жанейро и скъп цветарски магазин на някоя улица във Флорида.

Мистър Белароса, винаги в ролята на джентълмена с изтънчени маниери, който се опитва да не привлича вниманието върху себе си, каза:

— Страхотен вестибюл, а?

— Красив е — каза Сюзън със затаен дъх.

Белароса ме погледна в очакване.

— Как чистите курешките на птиците от ония, високите клетки?
— позаинтересувах се аз.

Сюзън ми хвърли унищожителен поглед, но Франк ми обясни. Ставало посредством една 90-метрова стълба на колелца, която той бил поръчал да направят специално за тази цел. Много интересно.

Белароса ме огледа внимателно:

— Много официално сте облечен.

Явно той никога не бе ме виждал в облеклото ми от „Брукс Брадърс“ и за да не си помисли, че съм се издокарал заради него, казах:

— Идвам направо от работа.

— Аха.

Белароса беше облечен небрежно в сиви памучни панталони и бяло поло, което подчертаваше новия му тен. Хвърлих поглед на обувките му и видях, че беше със сандали и чорапи. И при това чорапите бяха жълти. Искях да обърна вниманието на Сюзън върху краката на Белароса, но не ми се удаде такава възможност. Тук, между другото, когато каним гости вкъщи, мъжете обикновено носят

вратовръзка и сако, за да са сигурни, че ще изглеждат добре, макар да знаят, че няма да се чувстват удобно. Жените носят всякакви женски дрехи. В този случай бях леко раздразнен заради прилепналата червена рокля. Но червеното й отиваше и аз хем се гордеех, хем ревнувах.

Белароса бе насочил вниманието си към Сюзън и попита:

— Добре ли върви оборът?

— Ами... добре се разпада — отвърна Сюзън. — Но дали ще могат да го сглобят отново?

Белароса учтиво се разсмя.

— Доминик си знае работата — каза той. — Но може да ви задигне някоя и друга римска арка.

И двамата се разсмяха.

— Елате — каза мистър Белароса, като ни направи знак да го последваме. — За какво стоим тук?

(Защото ни караш да стоим тук, Франк.)

Последвахме домакина си, който мина под една от левите арки, и влязохме в една дълга празна стая, миришеца на прясна боя. Белароса се спря и ме попита:

— Каква е тази стая?

— Това тест ли е?

— Не, искам да кажа, не мога да разбера. Имаме стая за гости, стая за храна, и стаи, стаи, стаи. Тази каква е?

Огледах се и рекох:

— Не е баня.

Сюзън се намеси:

— Това е... всъщност *това* е трапезарията.

Белароса я погледна.

— Сигурна ли сте?

— Да. Бях в тази къща, когато тук живееха последните собственици.

— Този глупак, декораторът... тогава каква е онази стая там? — попита той, сочейки през една арка.

— Това е утринната стая — осведоми го Сюзън.

— Утринна стая?

Можех да си направя някоя остроумна шега с това, но се въздържах.

— Това няма значение — увери го Сюзън. — Тези стари къщи се използват по различни начини сега. Както ви е най-удобно.

— С изключение на това — намесих се услужливо аз, — че не можете да готвите в тоалетната и да ходите до тоалетна в...

— Джон — прекъсна ме Сюзън, — схванахме идеята, скъпи.

Последвахме мистър Белароса през току-що „откритата“ трапезария, а след това и под арката, която водеше към утринната стая. Това беше една доста дълга стая, залепена за килера, който от своя страна водеше към кухнята. Белароса ни най-малко не се притесняваше да ни занимава в утринната стая — понякога наричана стая за закуска, — тъй като до съвсем неотдавна си бе мислил, че това е трапезарията. Но, за да съм справедлив към него, разбирам как един селянин може да се обърка тук. Той издърпа два стола от едната страна на дълга маса за ядене и заповяда:

— Седнете.

И ние седнахме. Мистър Белароса отиде до някакъв бюфет, извади един поднос с концентрати и кристални чаши и го постави на масата пред нас.

— Заповядайте. Налейте си по нещо, не се стеснявайте. Ще се върна след пет минути.

Той мина през една летяща врата и влезе в килера, а аз го наблюдавах в гръб, докато се отдалечаваше по посока към кухнята. Вратата се затвори. Пет, четири, три, две, едно...

— Джон, държиш се досадно.

— Благодаря. — Разгледах една от бутилките. — Самбука, мила моя?

— Дръж се прилично. Говоря ти сериозно.

— Добре. Не искам да ни убият.

Налях и на двама ни по една чаша самбука. На подноса имаше чинийка с кафеени зърна и аз пуснах по едно зърно във всяка чаша. Вдигнах чашата си към Сюзън.

— Наздраве.

— Centanni^[4].

Отпихме.

— Какво говореше той за Cosa Nostra? — попитах аз.

— Nostra casa, Джон. Нашият дом. Добре дошли в нашия дом.

— Аа. Не можеше ли да каже така?

Огледах стаята, докато отпивах от коняка си. Тя имаше югоизточно изложение подобно на повечето утринни стаи, за да улавя първите слънчеви лъчи на закуска. В наши дни тази стая в големите къщи се използва почти винаги когато семейството се храни заедно, тъй като обикновено се намира близо до кухнята. Подозирах обаче, че семейство Белароса се хранеха в кухнята, а официалните си приеми правеха в стаята за закуска или може би в сутерена.

Южната и източната стена на стаята бяха целите в прозорци и докато гледах навън, изведнъж светнаха цветни прожектори, които осветиха наскоро засадените градини в червено, синьо и зелено. Казах на Сюън:

— Сигурно детекторите са засекли приближаваща насам бойна група. Ако чуеш изстрели, залегни на пода.

— Джон.

— Извинявай.

— И говори по-тихо, моля те.

Изсумтях и налях по още една чаша.

Обичам самбука. Напомня ми вкуса на лакрица. Огледах останалата част от стаята. Мебелировката беше в тъмно, типично средиземноморска, предполагам, и, изглежда, подходеше на цялата къща.

Сюън също преценяваше мястото и отбеляза меко:

— Не е лошо. Той каза, че имали декоратор, но не използват никого от местните тук, иначе щях да знам.

— И затова не използват никого от местните тук, защото иначе щеше да знаеш дори номера на сутиена на мисис Белароса.

Тя се усмихна:

— Когато и да използват, той не може да различи трапезария от стая за закуска.

— Но ти веднага оправи тази грешка с присъщата си тактичност — казах аз.

Тя се разсмя.

— Какво трябваше да кажа?

Свих рамене и си налях за втори или трети път. Вече бях леко на градус и реших да престана да се заяждам със Сюън, която почти нямаше вина за това, че сме тук.

— Купи ли някой това място, след като семейство Барет го напуснаха? — попитах я аз.

— Не. Просто стоеше празно.

Замълча за момент, след това добави:

— Година преди да завърша колежа, се бях върнала вкъщи за пролетната ваканция и Кати Барет ми се обади от града. Не бях я виждала от години. Посрещнах я на гарата в Лоукаст Вели и дойдохме тук. Разхождахме се дълго и си говорихме за времето, когато бяхме деца. Беше малко тъжно.

Не казах нищо.

— Няколко години по-късно — продължи Сюзън — това място бе нападнато от незаконни заселници. Някаква комуна от хипита. Те живееха тук без вода и електричество, а през зимата горяха каквито дърва намерят за камините. Всички по „Грейс Лейн“ недоволстваха, но полицията не бързаше да ги изгони.

Кимнах. Шейсетте години бяха нещо като проверка на това, колко анархия може да понесе системата и, както се оказа, системата се предаде.

— Спомням си, че баща ми се беше ядосал на полицията — добави Сюзън. — Каза им, че на банката не ѝ е трябвало толкова време, за да изхвърли семейство Барет, а те бяха собственици.

Пак кимнах. Определено имаше някаква поука тук и тя беше свързана със ситуацията властите срещу силата и с доброволното отстъпване срещу „Елате да ме гепите, ченгета“. Франк разбираше това:

— Може пък полицията да изгони мистър Белароса — казах аз.

— Не и ако си плаща данъците, Джон.

— Вярно.

Сигурно съм се появил в картината тук след хипитата и си спомням, че няколко пъти използвах Алхамбра за изложбена зала на художници по вътрешен дизайн. Макар че никога не се възползвах от възможността да видя какво правят тези странни хора с големите къщи, други хора са ми казвали, че вътрешните декоратори с кутии бледоморава анилинова боя и ролки дългоцветни тапети могат да навредят на една празна къща много повече, отколкото сто вандали.

Спомних си също, че в средата и в края на 70-те години в Алхамбра се проведеха няколко благотворителни събрания — или в

самата къща, или, през лятото, във вътрешния двор, с площ от половин акър. Ако водопроводната инсталация все още е в изправност в тези стари имения и ако се плати предварително на „Лонг Айленд лайтинг кампъни“, за да пусне електричеството, тогава банката или общината може да наеме за известно време тези къщи и да ги ползва за благотворителни събирания, музеи, изложбени зали, декори за филм и други подобни. Т.е. къщите, в които някога са живели семействата Вандербилт, Астор и такива като тях, сега са достъпни за всеки, който има малко повече зелени банкноти и нужда от просторна сграда.

Сюзън ходи веднъж на едно от тези благотворителни събирания без мен — нещо от рода на „Да спасим хайвера на моруната и есетрата“ — и всъщност сега за пръв път бях в къщата на Алхамбра, макар да знаех, че през последните петнайсетина години тя наистина се разпаднаше — водопроводната инсталация не работеше, прозорците бяха изпочупени, покривът течеше — и не ставаше за нуждите на вътрешните декоратори, нито дори на хората по благотворителните балове, които обикновено биха яли и танцували където и да е в името на някоя благотворителна кауза.

В повечето отношения историята на Алхамбра не се различава много от историите на още няколко дузини имения, които познавам. Попитах Сюзън:

— Не ми ли каза, че си била тук точно преди Беларус да купи това място?

— Да, миналата есен, заедно с Джесика Рейд, посредничката, и още няколко дами. Просто се поразходихме из къщата. Джесика имаше ключ, макар че не ни беше необходим, защото половината катинари бяха разбити.

— Предполагам, че никой от вас не купи мястото.

— Беше наистина в ужасно състояние. В къщата имаше катерици, а разни птици си бяха свили гнезда навсякъде.

— В къщата продължава да има птици.

— Във всеки случай изглеждаше тъжно, Джон, защото аз я помнех от времето, когато семейство Барет живееше тук, а тогава тя беше щастлив и уютен дом. Но сега отново се съживява. Учудващо е какво могат да направят неколкостотин хиляди долара.

— Да, така е, при това са нищо. Какво ще кажеш за няколко милиона. При това още не е свършил. Може би това място ще погуби

дона. Влез в Клуба за подобрене на дома, Франк. Бездънна яма.

— Виждаш ли, вие двамата вече имате нещо общо.

— Да. Той ми каза, че мисис Белароса искала да премести изкуственото езеро два метра вляво.

— Джон.

— Извинявай.

Налях си още веднъж. Може би от самбуката човек на се напива, а просто става по-нагъл. Погледнах часовника си. Бяха минали повече от пет минути и аз започнах да се питам дали Белароса не прилагаше метода на Мусолини. След това забелязах един телефон върху малка поставка в другия край на стаята. Това беше сложен апарат с няколко линии, една от които светеше. Донът говореше с някого по телефона.

Отново огледах стаята и сега видях над бюфета някаква гравюра в евтина рамка. Това беше Христос с разпънати ръце и яркочервено сърце — един стилизиран екзоскелетен орган, — което светеше в гърдите му. В основата на гравюрата бяха написани думите „Свещеното сърце на Исус“. Обърнах вниманието на Сюзън върху картината. Тя я изучава няколко мига, след това каза:

— Изглежда много католическа.

— Изглежда като пистолетна мишена.

— Не богохулствай. — Сюзън се извърна към мен. — Нали виждаш, те са религиозни хора. Един религиозен човек не може да е замесен в — тя сниши гласа си до шепот — наркотици, проституция, или каквото и да е от този род.

— Никога не съм се замислял за това — казах сухо аз.

Трябва да призная, че въпреки арогантното си държане, малко се притеснявах да срещна мисис Белароса. Не че бях направил нещо особено, за да я обидя или изплаша — просто бях изръмжал към нея на четири крака, — но можеше да се окаже трудно да обясня това поведение, ако тя ме предизвикаше да го направя. Или, още по-лошо, можеше да е истеричка. Представях си как ме сочи с пръст и пищи:

— Франк! Франк! Той е! Той е! Убий го!

Това въобще нямаше да е добро начало за нас. Разбрах, че не трябваше да идвам тук, но знаех, че един ден все ще се сблъскам с мисис Белароса. Макар че, ако минеше достатъчно време, тя може би щеше да забрави как изглеждам или пък щях да си пусна мустак.

При тази мисъл ме осени една идея. Възможно най-небрежно извадих очилата си за четене от вътрешния си джоб и си ги сложих. Придърпах няколко бутилки към себе си и започнах да им чета етикетите. С крайчеца на окото си забелязах, че Сюзън ме наблюдава.

— Интересно ли е?

— Да. Чуи това: „Капела“ е уникален ликьор, произведен от picciole, което е вид местен италиански лешник. „Капела“ е произведен и бутилиран в Торино...

— Пиян ли си?

— Още не.

Налях по още една самбука и на двама ни.

— Стига толкова.

— Той каза да не се стесняваме.

Отпихме и помълчахме още няколко минути. Лампичката на телефона сега беше тъмна, но тогава той извънх веднъж, някъде вдигнаха слушалката и една от лампичките светна. Представях си донна в кухнята да наблюдава приготвянето на кафето и десерта, докато в същото време си върши бизнеса по телефона и записва на стената имената на хората, които предстои да бъдат убити.

— С очилата ли ще останеш?

Извърнах се към Сюзън.

— Да.

— Защо?

— А ти защо никога не си рисувала това място? — попитах аз, сменяйки темата.

За миг изглеждаше объркана от тази внезапна промяна, но отвърна:

— Може би защото изглежда твърде тъжно. Но всъщност направих няколко цветни скици, когато бях тук с Джесика. Най-вече на вестибюла. Трябваше да видиш как изглеждаше преди.

— Разкажи ми.

— Ще ти покажа скиците. Защо не свалиш...

— Разкажи ми как е изглеждало, когато си била тук.

Тя сви рамене.

— Ами... стъкленият купол бе счупен и вътре бе влязла вода. По пода растеше трева, лишейни гъби, по стените имаше мъх, а от

пукнатините в гипса бе покарала папрат. Невероятна картина на разруха и упадък.

После добави:

— Може би ще мога да го нарисувам по скиците.

Погледнах я и заявих:

— Не искам да им продаваш своя картина.

— Мислех да им я дам като подарък по случай влизането им в новата къща — отвърна тя.

Поклатих глава отрицателно.

— Те ще го оценят, Джон. Италианците обичат изкуството.

— Разбира се.

Посочих с глава гравюрата на свещеното сърце на Исус на стената.

— Слушай, Сюзън, това вече е прекалено много. Ще ти отнеме месеци, за да я нарисуваш. А досега никога не си подарявала своя картина. Нито дори на семейството. От баща си поискаш шест хиляди долара за картината на храма на любовта.

— Той я поръча. Това тук е друго. Аз искам да нарисувам вестибюла на Алхамбра като развалина. Освен това дойдохме тук с празни ръце, а в края на краищата му дължим една голяма услуга заради конюшнията.

— Не, аз съм квит с него по отношение на услугите — дадох му безплатен съвет. А сега ще ти дам и на теб един — не се забърквай с него.

— Аз не смятам, че сме му върнали услугата и ако искам...

— Какво стана със седефената табела „Casa bellarosa“? А, още по-добре, защо не им опечеш един кейк? Не, това май не е добра идея. Какво ще кажеш за една кофа оборски тор за градината му?

— Свърши ли?

— Не.

Но преди да успеем да се сбием, мистър Франк Белароса връхлетя през летящата врата, с гръб напред, като носеше голяма електрическа кафеварка.

— Окей, ето и кафето.

Той сложи кафеварката на бюфета и я включи.

— Имаме и еспreso, ако някой иска.

След това седна начело на масата и си наля чаша „Капела“.

— Опитайте ли това? — попита ме той.

— Не — отвърнах, — но знам, че се прави от лешници *picciole*.

— Аха. Прилича на тукашния лешник. Откъде знаете това?

Усмигнах се на Сюзън и отговорих на Беларусо:

— Прочетох на етикета.

— Ах, да.

Той взе няколко печени кафеени зърна от чинийката и пусна две в чашата на Сюзън и две в моята чаша.

— Или въобще не се пускат зърна — каза той, — или се пускат по три. Нито повече, нито по-малко.

И да пукна, нямаше да го попитам защо, но Сюзън налага въдицата.

— Защо? — попита тя.

— Традиция — отвърна Беларусо. — Не, суеверие — призна той и леко се подсмихна. — Италианците са много суеверни. Трите зърна са за щастие.

— Това е прекрасно — каза Сюзън.

Всъщност това бяха глупости. Попитах Беларусо:

— Вие суеверен ли сте?

Той се усмихна.

— Вярвам в добрия и в лошия късмет. А вие?

— Не — отвърнах, — аз съм християнин.

— Какво общо има това?

— Всичко — осведомих го аз.

— Така ли? — Замисли се за момент, след това каза: — Аха, разбирам какво искате да кажете. Но италианците вярват в лошите поличби и лошите знаци, в добрите поличби, хвърлят по три монети във фонтана, по три зърна в самбуката и всякакви такива.

— Това са езически неща.

Той кимна.

— Аха. Но трябва да ги уважаваш. Просто не знаеш. — Той ме погледна. — Просто не знаеш.

След това смени темата.

— Само че нямам капучино. Купих си много хубава машина направо от един ресторант, когато бях в Неапол преди няколко месеца. Натоварили са я на самолета, но мисля, че някой я е свил от „Кенеди“^[5]. Моят човек в Неапол казва, че я е натоварил, и аз му

вярвам, така че поразпитах на „Кенеди“, но никой не знае нищо. Нали така? А ченгетата се оплакват от организираната престъпност там. Да не мислите, че организираната престъпност се занимава с крадене на кафемашини? Не. Ще ви кажа кой краде там — *melanzane*.

Той погледна към Сюзън и попита:

— *Carisce?*

— Патладжаните?

Белароса се усмихна и обясни:

— Аха. Патладжаните. Негрите. И испанците, и смотаните наемни ченгета по летищата. Те крадат. Но ако някъде възникне проблем, все организираната престъпност е виновна. Грешка. Точно дезорганизираната престъпност скапва тази страна. Наркоманите и побърканите. *Carisce?*

Той погледна и към двама ни.

Не намирах думи след този странен монолог, така че какво друго ми оставаше да кажа освен:

— *Carish.*

Белароса се разсмя и ме поправи:

— *Carceesh.* Да ви належа още едно?

Той напълни чашата ми със самбука, а аз се опитах пак да кажа тази дума, само че този път наум. *Carisce.*

Сюзън, която както казах, е малко наивна в някои отношения, попита главата на нюйоркската най-голяма престъпна фамилия:

— Съобщихте ли за кражбата на митническите власти?

— Как не — подсмихна се Белароса. — Точно това ми трябва. Нали? Вестниците да се доберат до тази история и да ме направят за посмешище на града.

— Какво искате да кажете? — попита Сюзън.

Белароса ми хвърли бърз поглед, след това й каза:

— Те смятат, че аз крада от летището.

— О, разбирам. Това наистина би било иронично.

— Аха. Иронично.

Белароса внимателно отпи от „Капелата“ си.

— Ах, много хубаво.

Погледна към Сюзън и добави:

— Жена ми сега ще дойде. Иска лично да се увери, че всичко ще е както трябва. Казвам й: „Това са нашите съседи. Те са добри хора.“

Той ме погледна и продължи:

— Но нали знаете какви са жените. На всичко придават голямо значение. Нали?

— Отказвам се от коментар — отвърнах аз дълбокомислено.

И точно тогава летящата врата се отвори. Наместих си очилата и се приготвих да стана, но това не беше мисис Белароса. Беше една грозновата млада жена, облечена в проста черна рокля и престилка на домашна прислужница, която носеше някакъв поднос. Тя остави подноса на бюфета след това зареди масата с чаши и чинийки, сребърни прибори, салфетки и други такива. После се обърна и излезе, без да продума, да се поклони, да направи реверанс или дори без италиански поздрав.

— Това е Филомена — каза Белароса. — Тя е от другата страна.

— Другата страна на какво? — позаинтересувах се аз.

— Другата страна — Италия. Почти не говори английски, което е добре дошло за мен. Но тези *raesanos* бързо го научават. Не като испанците. Ако искаш да напреднеш в тази страна, трябва да говориш езика.

После добави:

— Горката Филомена, толкова е грозна, че никога няма да се омъжи за американец. Казах ѝ, че ако остане при мен три години и не научи английски, ще ѝ дам зестра и може да се върне в Неапол да си намери мъж. Но тя иска да остане тук и да бъде американка. Ще трябва да намеря някой слепец за нея.

Погледнах Белароса. Това наистина беше Донът, *padrone*, в стихията си, който урежда живота на хората вместо тях, като едновременно е и жесток, и щедър.

— Говорите ли италиански? — попита го Сюзън.

Той направи леко движение с глава.

— *Così, così*^[6]. Справям се — добави той, — неаполитанците ме разбират. Аз съм такъв. *Napoletano*^[7]. Но *Sicilian* — сицилианците, тях кой ли ги разбира? Те не са италианци.

След това попита Сюзън:

— Къде научихте италиански?

— Защо мислите, че знам италиански?

— Доминик ми каза. — Той се усмихна. — Каза ми: „*Padrone*, тази американска лейди с червена коса говори италиански“.

Белароса се разсмя и добави:

— Той беше изумен.

Сюзън се усмихна и рече:

— Всъщност аз не го говоря добре. Учих този език в училище. Избрах го, защото специализирах изящни изкуства.

— Нима? Ще ви проверя познанията по-късно.

Така си бърбихме още около десетина минути и ще ви излъжа, ако кажа, че не беше интересно. Човекът знаеше как да забавлява гостите си и да разказва истории и макар че не беше казано нищо важно, нито дори кой знае колко умно, Белароса говореше оживено и разпалено, като за десет минути направи повече жестикулации и физиономии, отколкото аз правя за цяла година. Той наля на всички ни самбука, след това промени решението си и настоя да опитаме amaretto^[8], който наля в нови чаши, докато продължаваше да приказва.

Това беше човек, който се наслаждава на живота, и това, предполагам, е разбираемо, като се има предвид, че знае от първа ръка как внезапно може да бъде прекратен той.

Попитах го направо:

— Имате ли телохранители тук, в къщата, или само Антъни отвън?

Той ме погледна и дълго време не отговори, а после каза:

— Мистър Сатър, в тази страна, както и в Италия, един богат човек трябва да защитава себе си и семейството си от отвличания и тероризъм.

— Не и в Латингтаун — уверих го аз. — Тук имаме много стриктни градски разпоредби.

Белароса се усмихна.

— Ние също имаме едно много стриктно правило, мистър Сатър, и вие сигурно го знаете. Правилото е следното: никога не уреждай сметките си с някого в собствения му дом или пред семейството му. Така че никой в околността не трябва да се притеснява за подобни неща. Окей?

Разговорът започваше да става интересен.

— Може би ще успеете да присъствате на следващото заседание на градската управа — отвърнах аз — и да уверите в това всеки от тях, заради протокола.

Белароса ме изглежда, но нищо не каза.

Почувствах се невероятно дързък и продължих:

— Ако е така, тогава защо имате охрана тук?

Той се наведе към мен и каза тихо:

— Попитахте ме какво съм научил в „Ла Сал“. Ще ви каже едно нещо, което съм научил. Без значение какви мирни договори си подписал, слагаш си денонощна охрана. Това поддържа честността у хората и осигурява по-добър сън. Не се тревожете.

Той ме потупа по рамото.

— Тук сте на сигурно място.

Отвърнах му с усмивка и отбелязах услужливо:

— Тук сте двойно защитен, мистър Белароса, поздравления от американския данъкоплатец. Capiste?

Той се разсмя, след това изпуфтя:

— Аха. Те държат под око предните порти, но аз държа под око задника си. Значи вие знаете за това, мистър Сатър? — позаинтересува се той. — Как разбрахте?

Тъкмо щях да отговоря, но усетих сритване в глезена. Разбира се, сритването в глезена не означава: „Държиш с прекрасно и умно, мили, моля те, продължавай в същия дух.“

Сюзън се обърна към домакина ни:

— Мога ли да помогна с нещо на мисис Белароса в кухнята?

— Не, не. Тя ще се справи. Просто много се вживява. Ще ви кажа какво прави сега, защото знам. Пълни cannoli. Нали знаете, че когато ги купите готови с пълнежа, понякога стават тестяви, дори ако са от добра пекарна. Така че жена ми купува отделно сладкишите и сметаната или пък я е разбила сама и пълни ли, пълни. С лъжица.

Сюзън кимна малко несигурно, както ми се стори.

Изненада ме до известна степен, че този човек се държеше така непринудено и естествено и че жена му беше в кухнята на къщата им и пълнеше някакви сладкиши с лъжица. Със сигурност не си придаваше важност пред семейство Сатър. Но не знаех дали това ме ласкае или дразни.

Както и да е, вратата отново се отвори и в стаята влезе добре закръглена блондинка, която носеше огромен поднос, накамарен с достатъчно сладкиши, да нахранят един средно голям китайски град. Почти не виждах лицето на жената, но ръцете ѝ бяха разперени широко, така че сладкишите да не скриват гърдите ѝ, и в следващия

момент знаех, че това сигурно е мисис Белароса. Станах, а същото направи и Белароса, който взе подноса от жената и каза:

— Това е жена ми, Анна.

Остави подноса на масата.

— Анна това са мистър и мисис Сатър.

Анна потри ръце в бедрата си и се усмихна:

— Здравейте.

Ръкува се със Сюзън и се обърна към мен. Очите ни се срещнаха, ръцете ни се докоснаха, устните ни се усмихнаха и челото ѝ се смръщи.

— Радвам се да се запознаем — казах аз.

Тя продължаваше да ме гледа и аз почти чувах как старите синапси възстановяват връзките между притворените ѝ очи. „Клик, клик, клик.“

— Не сме ли се срещали или нещо такова? — попита тя.

Точно това „или нещо такова“ ме притесни.

— Мисля, че ви видях на Лопаро — казах аз, споменавайки името на италианския пазар в Лоукаст Вели, където не можеха да ме хванат на тясно.

— Аха — съгласи се тя неубедително. — Не — помени решението си — Не... ще си помисля.

Ако бях истински мъж, щях да захвърля очилата, да скоча на пода и да разкрия истинската си същност. Но не виждах с какво би ми помогнало това.

— Защо всички стоим прави? — попита мистър Белароса, който не беше разбрал и защо стояхме прави във вестибюла.

— Седнете, седнете — изкомандва той.

Седнахме и той наля на жена си чаша амарето. Заговорихме за незначителни неща.

Мисис Белароса бе седнала точно срещу мен на масата, което не ми харесваше, но ми даваше възможност да я наблюдавам и да забележа, в случай че се появят признаци, че тя започва да си спомня ужасната великденска утрин. Ако ви интересува, ще ви кажа, че тя беше облечена в това, което се нарича „домакинска пижама“. Тя беше някакъв оранжев шанжан, но цветът непрестанно се променяше при всяко нейно движение. Имаше огромни триъгълни златни обеци, които, ако се свържеха към радио на къси вълни, можеха да хванат

Неапол. На шията ѝ висеше златно кръстче, което като че ли беше сгушено в прегъвката между гърдите ѝ, и не знам защо това ми напомни „Христос от Андите“. На пет от десетте ѝ пръста имаше златни пръстени, а на всяка от китките ѝ — златни гривни. Ако паднеше в изкуственото езеро, питах се аз, дали златото ще я завлече на дъното или онези два огромни бели дроба ще я задържат над водата?

Трябва да кажа нещо за вида ѝ. Тя не беше непривлекателна. Зависи какво харесвате. Беше попрекалила с грима, но забелязах, че кожата ѝ е нежна за италианка. Очите ѝ имаха лешников цвят, червилото по пълните ѝ устни имаше цвета на червената лампа на аварийен изход, а косата ѝ, както казах, беше изрусена до бяло. Виждаха се тъмните корени. Изглеждаше достатъчно приятна, усмихваше се често и имаше изненадващо изящни движения. Ухаеше на хубав парфюм.

Не знам как трябва да изглежда жената на един дон на мафията, тъй като те не се показват на публични места или по новините, но мисля, че Анна Белароса бе по-хубава от повечето от тях. Понякога, когато съм в настроението си на тъп мъжки шовинист, което слава Богу не ме обхваща често, се опитвам да си представя дали бих могъл да легна с жена, с която току-що съм се запознал. Така че — огледах Анна Белароса.

Когато учех в колежа, имаше пет класификации за вида на една жена в зависимост от светлината, която бихте искали да имате в спалнята си. Първите три места се заемаха от жени, които бихте гледали на крушка съответно от 100, 70 и 30 вата. След това се класираха жените, които могат да се гледат само на нощна лампа, и накрая — тези, при които всички лампи се изгасят.

Анна Белароса забеляза, че я гледам, и ми се усмихна. При количеството алкохол, което вече бях погълнал, помислих си аз, вероятно бих светнал крушка от 70 вата.

Франк Белароса предложи тост:

— За нашите нови съседи и нови приятели.

Пих за това, макар че стисках палци под масата. Изглежда, съм суеверен.

Побъбрихме малко, а Сюзън не преставаше да се възхищава от сладкишите и похвали семейство Белароса за всички подобрения,

които бяха направили в Алхамбра. Отхвърлихме няколко нови имена за имението и аз предложих „Casa Cannoli“. Франк Белароса се позаинтересува за зеленчуковата градина на Сюзън, а Анна ме попита дали не искам да си сваля сакото и вратовръзката. Положително не исках. И така продължихме десет-петнайсет минути, разчупвайки леда, както се казва, докато накрая Франк Белароса рече:

— Ей, наричайте ме Франк. Окей? А жена ми е Анна.

Сюзън, разбира се, каза:

— Моля, наричайте ме Сюзън.

Мой ред беше. Казах:

— Джон.

— Добре — каза Франк.

Никога не съм бил на малко име с дон на мафията и просто треперех от възмущение. Изгарях от нетърпение да отида в „Крийк“ с тази новина.

Мисис Белароса стана и наля кафе от кафеварката. Всички се самообслужвахме със сладкишите. Кафето и сладкишите бяха превъзходни. Никакви оплаквания, що се отнася до тях.

Разговорът се насочи към децата, както обикновено става, когато разговарят родители, независимо дали са крале и кралици или крадци и уличници. Родителството е мощен уравнилел или, още по-оптимистично, обща човешка връзка. Отпуснах се малко отчасти заради присъствието на мисис Белароса, но отчасти и защото се чувствах странно добре.

Анна Белароса ни разказа подробно за тримата си синове и добави:

— Не искам те да се занимават със семейния бизнес, но Тони — този, който е в „Ла Сал“, иска да е в бизнеса на баща си. Той боготвори баща си.

— Аз влязох в семейния бизнес чрез чичо си — каза Франк Белароса. — Баща ми ми казваше: „Стой настрана от този бизнес, Франк. Не е за теб.“ Но послушах ли го аз? Не. Защо? Защото смятах чичо си за герой. Той винаги имаше пари, коли, дрехи, жени. Баща ми нямаше нищо. Децата търсят това, което се нарича модел на подражание. Нали така? Сега, като се замислям за миналото, и баща ми е бил герой. Той се скапваше от работа шест дни в седмицата, за да може да сложи нещо за ядене на масата. Бяхме пет деца и трудно се

живееше. Но навсякъде около нас имаше пари. В Америка има твърде много пари. Страната е богата, тук дори глупаците могат да бъдат богати. И хората си казват: „Защо и аз да не мога да съм богат?“ В тази страна, ако си беден, си по-лош и от престъпник.

Той ме погледна и повтори:

— В Америка ако си беден, си по-лош и от престъпник. Ти си никой.

— Все пак — казах аз — някои хора биха предпочели да си останат бедни, но честни.

— Не познавам такива. Но както и да е, най-големият ми син, Франки, не става за семейния бизнес, така че го изпратих в колеж, след това ще му уредя нещо в Джърси. Томи е синът ми в „Корнел“. Искане да е съдържател на голям хотел в Атлантик Сити или Вегас. Ще му намеря нещо заедно с Франки в Атлантик Сити. Тони — този, който учи в „Ла Сал“, е нещо друго. Той иска да е вътре. — Беларус се усмихна. — Малкият негодник иска моята работа. И знаете ли какво? Ако я искам достатъчно силно, ще я получа.

Прокашлях се и отбелязах:

— Не е лесно да се възпитават днес децата с всички този секс, насилие, наркотици.

— Аха. Но със секса няма проблеми. А вашите деца?

— Каролин е в Йейл, а Едуард завършва „Св. Пол“ през юни — отвърна Сюън.

— Адвокати ли ще стават?

— Каролин се готви за юрист. За Едуард още не е ясно. Мисля, че понеже знае, че ще наследи от баба си и дядо си голяма сума пари, е загубил част от мотивацията си.

Никога не бях чувал Сюън да казва това на някого, дори на мен, и малко й се ядосах, че разкрива семейни тайни пред тези хора. Но семейство Беларус са толкова далеч от социалния ни кръг, че, предполагам, това нямаше значение. И все пак чувствах, че трябва да кажа нещо в защита на Едуард.

— Едуард е типично седемнайсетгодишно момче — казах аз. — Главната му цел в момента е да си намери... е, момичетата.

Белароса се разсмя.

— Аха. — После попита: — Той завършва колеж на седемнайсет години?

— Не — отвърнах аз. — „Св. Пол“ е основно училище.

Да се говори с тези хора, беше нещо подобно на това да се преоткрие колелото.

Попитах Белароса:

— В „Ла Сал“ със стипендия ли учеше?

— Не. Чичо ми плащаше. Същият чичо, който ме въведе в семейния бизнес. Намаляха с едно гърлата, които трябваше да храни моят старец.

— Разбирам.

Анна сподели още една от съпружеските си тревоги:

— Франк работи твърде много. Дори когато е вкъщи, постоянно говори по телефона, идват разни хора да говорят по работа. Непрекъснато му повтарям: „Франк, по-спокойно. Ще се убиеш така.“

Хвърлих бърз поглед на Белароса да видя дали е забелязал иронията в последната забележка, но той изглеждаше безразличен. За около половин секунда си мислех, че съм направил някаква ужасна грешка и че мистър Франк Белароса беше просто един съсипан от работа предприемач.

— Джон не остава дълго след работно време в кантората си — намеси се Сюзън, — но затова пък всяка вечер носи вкъщи пълно куфарче с работа. Макар че си ползва съботните почивни дни и, разбира се, не работи в неделя.

— А и през Светлия понеделник — обърна се Белароса към Сюзън. — Тогава не искаше да говори по служебни въпроси с мен.

Той ме погледна.

— Познавам няколко протестанти. И те не работят в неделя. Католиците биха работили в неделя. Какво правиш, ако в понеделник ти предстои наистина голямо дело в съда?

— Тогава — осведомих го аз — работя в неделя. Господ не би искал да стана за смях пред някой съдия католик или евреин. — Дори аз се усмихнах на духовитостта си. Самбуката най-сетне бе започнала да оказва чудотворното си въздействие.

Белароса взе бутилката и наля малко в кафето ми, а след това и в кафето на останалите.

— Ние така го пием — рече той усмихнат.

От парата на кафето очилата ми се замъгляваха няколко пъти и аз ги избърсвах, без да ги свалям, поради което Сюзън ме гледаше с

недоумение. Анна Белароса също ме погледна няколко пъти озадачено. Досега разговорът не бе засягал темата за злополучното събитие, което се бе случило в Алхамбра на Великден сутринта, и се надявах, че Франк Белароса е забравил за молбата си да поговоря с жена му за това колко хубав и безопасен е този район. Но Сюзън попита Анна:

— Липсва ли ти Бруклин? — и аз знаех докъде ще доведе това.

Анна погледна съпруга си и след това отговори:

— Не ми е позволено да казвам.

Тя се разсмя.

Белароса изпуфтя:

— Тези италианки от Бруклин, казвам ви, може да ги настаните и във „Вила Боргаса“^[9], а те ще продължават да хленчат, че са извън Бруклин.

— О, Франк, ти не трябва да стоиш по цял ден вкъщи. Човек има нужда да види старите си съседи.

— Чуйте я само. Да стои вкъщи. Тя си има кола и шофьор и ходи до Бруклин, за да види майка си и смахнатите си роднини винаги, когато поиска.

— Не е същото, Франк. Самотна съм тук.

Една малка крушчица светна в главата ѝ. Аз я забелязах, но преди да успея да сменя темата, тя каза:

— Какво ще кажеш за Великден сутринта?

Тя ме погледна.

— На Великден сутринта излизах от къщи, отивах към изкуственото езеро и оня мъж — тя сви рамене — оня маниак, стоеше там на четири крака като животно и ръмжеше срещу мен.

— Наистина ли? — попитах аз, намествайки очилата си.

— Мили боже! — възкликна Сюзън.

Анна се обърна към Сюзън:

— Побягнах и си изтървах обувките.

— Разказах на Джон за това — рече Франк. — Той каза, че досега не е чувал за подобно нещо. Нали така, Джон?

— Точно така, Франк. Значи синът ви Франки живее в Ню Джърси? — попитах аз.

— Обадохте ли се на полицията? — обърна се Сюзън към Анна.

Анна отново погледна съпруга си и отговори:

— Франк не иска да си има работа с полицията.

— Имам собствена охрана тук — напомни ни Белароса. — Няма от какво да се страхуваме.

— Страшно е тук нощем, когато Франк го няма — оплака се Анна. — Твърде тихо е.

— Вероятно можеш — предложих аз — да се снабдиш със запис на шума от бруклинските улици.

Анна Белароса се усмихна несигурно, като че ли това не беше лоша идея.

Белароса се обърна към мен:

— Когато се опитваш да ги направиш щастливи или да постигнеш някакъв компромис с тях, те те смятат за педераст.

Погледнах към Сюзън да видя как реагира на това изявление и видях, че се усмихва. Трябва да отбележа, че Сюзън не е феминистка. Жените от класата на Сюзън смятат женските движения за проблем на средната класа, който трябва да се решава от средната класа. Жените от класата на Сюзън притежават имения, подписват договори и учат в колежи от толкова много поколения насам, че не разбират напълно за какво се вдига толкова много шум. А що се отнася до равното заплащане за равен труд, гледат на това със същото съчувствие, с което гледат и на гладуващите деца в Африка. И по първия проблем познанията им от личен опит са точно толкова, колкото и по втория. Може би ще организират благотворителен бал за ниско платените администраторки. Както и да е, споменавам това, защото много жени биха се обидили от безцеремонните сексистки^[10] забележки на Франк Белароса. Но Сюзън Станхоуп, чието семейство е едно от Четиристотинте^[11], се обижда от сексистките забележки на човек като Франк Белароса точно толкова, колкото аз бих се обидил от забележките на Сали Ан от „Стардъст Дайнър“, че всички мъже са алкохолици, лъжци и бият жените си. С други думи, зависи кой прави забележките.

Във всеки случай Белароса направи още едно изказване, този път, смятам, за да балансира забележките си на женомразец:

— Италианците не могат да правят компромиси — каза той. — Затова жените им винаги им се сърдят. Но италианките уважават мъжете си за това, че не правят компромиси. Но когато италианците не могат да се споразумеят за нещо помежду си и не биха направили компромис, тогава това е проблем.

„Който, помислих си, бързо се решава с едно убийство например.“

— Значи Франки е в Ню Джърси? — отново попитах аз.

— Аха. Помогнах му да купи нещо в Атлантик Сити. Никой от синовете ми никога няма да работи за когото и да било. Никой няма да стои над тях. Другите хора трябва да са под тях. В този свят или сам си си шеф, или си никой. Ти сам си си шеф, нали?

— Долу-горе.

— Когато закъсняваш за работа, никой нищо не казва, нали?

— Точно така.

— Ето ти теб.

И ето ме мен извън темата за Великденската сутрин. Лесно се сменяше темата с мистър Белароса, който, изглежда, в светските си разговори не се придържаше към някакъв точен ред, а сменяше темата наред изречението, в момента, в който нещо друго му минеше през ума. При бизнеса, знаех, беше съвсем различно. Познавам този тип хора. И знаех също, че мисис Белароса повече нямаше да повдигне въпроса за великденското чудовище.

Така си говорихме още един час. Изпразнихме кафеварката — около 20 чаши — и втората бутилка самбука. Камарата сладкиши се беше снижила с около 15 сантиметра. Още в началото на вечерта бях открил, че беше безполезно да се отказва храна или пиене.

— Mangia, mangia^[12] — казваше мисис Белароса, смеейки се, като малко оставаше да започне да ми пъха сладкишите, в устата.

— Пийте, пийте — командваше мистър Белароса, като пълнеше порцеланови и стъклени чаши с каквато течност му бе под ръка.

Ходих три пъти до тоалетната и всеки път се опитвах да повърна в тоалетната чиния, да се прочистя по римски маниер. Когато си в Рим — да перифразирам свети Амбрауз, използвайки повръщериума, както го използват римляните^[13]. Но не можах да направя това.

При едно от връщанията си от тоалетната видях, че мисис Белароса бе изчезнала, вероятно в кухнята, и Сюзън и Франк седяха сами на масата. Преди тя да ме види, чух Сюзън да споменава думата „вестибюл“ и у мен се породиха опасенията, че тя си прави устата да рисува вестибюла. Но когато седнах при тях, тя, изглежда, промени темата и ми каза:

— Тъкмо разказвах на Франк за пътуването ни до Италия преди няколко години.

— Така ли?

Мисис Белароса се върна заедно с Филомена, която носеше поднос с шоколади. Аз седнах, като се опитвах да не усещам миризмата на шоколадите или на каквото и да било по масата. Помолих мисис Белароса за малко сода и тя каза нещо на Филомена, която излезе и се върна с някаква бутилка с надпис „Pellegrino“ и стъклена чаша. Изпих една чаша от газираната вода, оригнах се дискретно и се почувствах по-добре.

Тъй като разговорът продължаваше без моето участие, аз заразглеждах Анна Белароса. Тя се държеше почтително към съпруга си, което, разбира се, се изискваше от предбрачния ѝ договор. Но от време на време в нея проблясваше някакъв италиански огън и донът се отдръпваше. От това, което разбрах по време на разговора, и от взаимоотношенията, които забелязах помежду им, ми стана ясно, че Анна Белароса като съпруга на дон Белароса имаше статута на кралица и правата на робиня. А като майка на децата му тя беше мадоната, почитана както Мария заради плода на утробата ѝ. Анна Белароса бе родила трима синове, бе ги откърмила, бе се погрижила за религиозното им възпитание и бе се оттеглила, когато бащата е бил готов да се погрижи за живота им, а в случая с Тони, може би и за... смъртта на момчето. Колко различно бе това семейство от моето.

Забелязах също, че Анна Белароса въпреки доброто си настроение и непринудения смях имаше тъжни, угаснали очи, като че ли десетилетията на безпокойство бяха помрачили искрата, която някога сигурно е придружавала смеха.

Белароса рязко стана и аз си помислих, че вечерта е приключила, но той каза:

— Анна, разведи Сюън из къщата. Тя иска да я разгледа. Джон, ела с мен.

Четиримата влязохме в трапезарията и Белароса информира жена си:

— Това е трапезарията. Където бяхме, е утринната стая. За закуска. Искам да разбереш от Сюън всяка от тези стаи за какво е. Тя познава къщата. Ще си обяснявате взаимно. Окей?

Всички влязохме във вестибюла, Франк ме хвана под ръка и ме поведе към стълбите.

— Ще ви чакаме след това във всекидневната — каза той на жена си. — Остави ме аз да покажа парника.

След това се поправи:

— Оранжерията. Нали?

Улових погледа на Сюзън и тя ми се усмихна, като че ли искаше да каже:

— Виждаш ли, забавляваш се добре.

Познавам този поглед. Само не разбирах защо Сюзън изглеждаше, че се забавлява толкова добре. Предвиденото за десет без четвърт главоболие не се осъществи, а тъй като държа на мъжкото си „аз“, не исках да се оплаквам от несъществуващите си хемороиди или, честно да си призная, че съм уморен и че англосаксонският ми стомах се бъркаше от храната в ирландската кръчма и италианския десерт. Така че се оставих приятелят ми Франк да ме води по стълбите.

И двамата се заизкачвахме по витите стълби без очевидна трудност и забелязах, че Белароса понасяше погълнатия алкохол така добре, както и аз. Стигнахме до първия етаж, като минахме през мецанина, който под формата на подкова обхождаше трите страни на вестибюла. На всеки шест метра и нещо минавахме покрай тежка дъбова врата, докато накрая Белароса спря пред една от тези врати и я отвори.

— Тук.

— Какво има тук?

— Библиотеката.

— Ще четем ли?

— Не, ще изпушим по една пура.

Той ми направи знак да вляза.

Противно на убежденията си, прекрачих прага и влязох в слабо осветената стая.

[1] Съветник (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Добре дошли в нашия дом (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Благодаря (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Наздраве (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Летище „Кенеди“. — Б.пр. ↑

- [6] Горедолу (итал.). — Б.пр. ↑
- [7] Неаполитанец (итал.). — Б.пр. ↑
- [8] Горчив ликьор, амарето (итал.). — Б.пр. ↑
- [9] Вила Боргаса — разкошен дворец в Рим, построен от кардинал Сципионе Боргаса, известен с богатата си колекция от произведения на изкуството. — Б.пр. ↑
- [10] Дискриминационни по отношение на женския пол. — Б.пр. ↑
- [11] Четиристотинте известни богати фамилии в САЩ. — Б.пр. ↑
- [12] Яж (итал.). — Б.пр. ↑
- [13] Перифраза на известната сентенция „Когато си в Рим, прави като римляните“. — Б.пр. ↑

16.

Франк Белароса посочи едно черно кожено кресло.

— Седни.

Аз седнах. Свалих си очилата и ги сложих във вътрешния си джоб. Белароса седна в креслото срещу мен. Не мислех, че носи пистолет, а и не виждах причина да го носи в собствената си къща, нито пък имаше къде да го сложи под плътно прилепналите си поло и панталони. Но когато кръстоса крака, видях кобура на глезена му под десния крачол. Той забеляза, че го видях, и каза:

— Имам разрешително.

— Аз също.

— Имаш разрешително за притежаване?

— Не, за шофиране. Но не карам в къщата си.

Той се усмихна.

В щата Ню Йорк е много трудно да се получи разрешително за притежаване на пистолет и се чудех как ли Франк Белароса Епископа бе успял да се сдобие с такова. Попитах го:

— Ню Йорк?

— Аха. Имам на север едно местенце за лов. Там не задават много въпроси. Мога да го нося навсякъде из щата, но не и в града. За града трябва специално разрешение, а на мен не ми го дават. А точно там ми трябва пистолет. Нали? Всеки луд носи оръжие. А имат ли разрешително? Не. Но аз не искам да рискувам да ме арестуват за незаконно носене на оръжие. Така че в града ходя чист и всеки долнопробен боклук може да очисти Франк Белароса.

(Каква несправедливост!)

— Но нали имаш телохранители?

— О, разбира се. Но не е същото като да си имаш собствен. Понякога телохранителите могат да те натопят. А понякога си намират нов шеф предишната нощ и ти не знаеш за това. Capisce?

— О, да. Не знаех, че работата ти е толкова напрегната.

— Не ти и трябва.

— Точно така.

Помежду ни стоеше ниска маса, върху която имаше кутия истински хавански пури. Белароса отвори кутията и ми я поднесе.

— Не пуша.

— Хайде, вземи си една пура.

Взех си. В интерес на истината, всички щатски адвокати знаят как да пушат пура, защото това е част от някои ритуали. Извадих пурата от металната ѝ обвивка и подрязах края ѝ със сребърното ножче, което Белароса ми подаде. Той ми запали пурата със златна настолна запалка, а след това запали и своята. Изпуснахме няколко кълба дим в стаята.

— Не са ли незаконни? — попитах аз.

— Може би. Бихме търгували и с дявола в ада, ако имахме нужда от огън. Но от пури нямаме нужда, така че по дяволите Куба. Нали? Глупости.

Толкова за светските събития. А сега, местните новини.

— Това ли е кабинетът ти? — попита аз.

— Аха. Когато го видях за пръв път, целият беше боядисан в розово и бяло. Дори дървеният под беше боядисан. Жената от недвижимите имоти го харесваше. Тя каза, че декораторите го боядисали за някаква изложба.

— Изложба на вътрешен дизайн — осведомих го аз.

— Аха. Всяка шибана стая изглеждаше като че ли някакви феи са си играли на воля с бояджийските четки.

Огледах се. Това беше библиотеката, за която Сюзън ми бе разказвала някога, същата библиотека, която семейство Дилуърд закупили през 20-те години от някакво имение в Англия. Всички лавици бяха от тъмен дъб, запълнени с книги, макар да бях сигурен, че не са от оригиналната библиотека. На едната стена имаше камина, а на срещуположната имаше двойни врати, от които се излизаше на терасата и които бях видял осветени, когато яздех тук през април. В средата на широката стая имаше дъбово писалище, чиято горна част бе облицован със зелена кожа. Зад писалището имаше просторна ниша, нещо като канцелария, където можах да различа компютър, копирна машина, телекс и факс. Явно мафията бе твърде напреднала технически.

— Смъкването на боята на тази стая ми струваше пет бона. И още пет за книгите. Книгите вървят десет гуцера за фут^[1].

— Моля?

— Лавиците са дълги петстотин фута. Книгите са по десет гущера на фут. Това прави пет бона... пет хиляди.

После добави:

— Но аз си имах и някои свои книги.

Тук можеше да се говори за пари.

— Това ти е спестило няколко гущера — отбелязах аз.

— Аха. Това бяха книгите ми от училище.

— Макиавели.

Той се усмихна.

— Аха. И Данте. Свети Августин. Чел ли си някога този тип?

— Да. А ти чел ли си свети Джером?

— Разбира се. Събраните му писма. Казах ти, онези християнски братя ме накараха да уча.

Той скочи от креслото си, отиде до една лавица, взе някаква книга и я отвори.

— Ето ти го свети Джером. Харесва ми това. Слушай.

Той зачете: „Страната ми е жертва на варваризма и в нея единственият бог за хората е стомахът им, и те живеят само за настоящето.“

Затвори книгата.

— Нищо ново, нали? Хората не се променят. Ако този тип не беше свещеник, щеше да каже: „Стомахът им и оная работа.“ Хората винаги се водят по нея и затова си съсипват живота. Трябва да мислиш с главата си, а не с оная си работа. Трябва да мислиш за бъдещето, преди да я навреш някъде, където не ѝ е мястото.

— Лесно е да се каже — рекох аз.

Той се разсмя.

— Аха. — Погледна книгите си. — Понякога чета тук нощем някоя от тези стари училищни книги. Понякога си мисля, че е трябвало да стана свещеник. Само дето... разбираш ли... оная ми работа. — После добави: — Жените. Исусе Христе, те ме влудяват.

Кимнах съчувствено.

— Тогава значи не си истински епископ?

Той отново се разсмя и пхна книгата на мястото ѝ.

— Не. Чичо ми ме наричаше свой епископ, защото главата ми бе пълна с онези глупости от „Ла Сал“. Той често казваше на приятелите

си: „Това е моят племенник, епископът.“ А после ме караше да рецитирам нещо на латински.

— Говориш латински?

— Н-не. Просто съм научил някои неща наизуст.

Той отиде до някаква помощна количка, взе от нея една гарафа и две чашки за коняк и ги сложи върху масата за кафе. Седна отново и наля някаква тъмна течност в чашите.

— Граппа^[2]. Пил ли си някога такова?

— Не.

— Прилича на коняк, но е по-лошо.

Вдигна чашата си към мен. Аз взех моята, чукнахме се и отпих една голяма глътка. Трябваше да се вслушам в прикритото предупреждение на Беларус за грапата. Мога да пия всичко, но това беше нещо друго. Гърлото ми пламна, стомахът ми се сви и имах чувството, че всеки момент ще избълвам върху пурите всичко, което бях погълнал през последния един час. С насълзените си очи забелязал, че Беларус ме наблюдава над ръба на чашата си. Прокашлях се.

— Мamma mia...

— Аха — засмя се той, — изпий го.

Той допи своята грапа и си наля още веднъж, а след това насочи бутилката към мен.

— Не, благодаря.

Опитах се да си поема дъх, но димът от пурите беше твърде гъст. Загасих пурата си, станах и излязох на терасата.

Белароса ме последва с пурата и чашата си в ръка.

— Хубава гледка — каза той.

Кимнах, вдишвайки дълбоко чистия нощен въздух. Стомахът ми се поотпусна.

Той посочи с пурата си в далечината.

— Какво е това там? Нощем не се вижда. Прилича на игрище за голф.

— Да. Прилича точно на игрище за голф. Това е „Крийк“^[3].

— Грийк^[4]?

— „Крийк“. Един извънградски клуб.

— Така ли? И там играят голф?

— Да. На игрището за голф.

— Ти играеш ли голф?

— Малко.

— Не я разбирам тази игра. С какво е интересна?

Замислих се за момент и отговорих:

— А кой е казал, че е интересна?

После добавих:

— Там има и стреляне по изкуствени гълъби. Стреляш ли?

Той се разсмя.

Реших, че е време да покажа на Франк Белароса, че съм истински мъж, и казах:

— Добре боравя с ловджийска пушка.

— Така ли? Стрелял съм веднъж с ловджийска пушка.

— По изкуствени гълъби или птици? — позаинтересувах се аз.

Той помълча малко, след това отговори.

— По птици. Патици. — После добави: — Не обичам ловджийските пушки.

— А пистолетите? — попитах аз.

— Аха. Член съм на един клуб в града. „Италиън Райфъл к्लъб“. Това е светски клуб. Сигурно си чувал за него.

Бях чувал наистина. Една интересна формация в Литъл Итали^[5], някои от членовете на която никога през живота си не бяха стреляли със спортна пушка, но намираха, че стрелбището за пушки в сутерена е много удобно за практикуване на стрелба с пистолет.

— Каква пушка притежаваш? — попитах аз.

— Не си спомням.

Опитах се да се сетя как беше убит колумбийският наркотрафикант. С пистолет, мисля. Да, пет куршума в главата от близко разстояние.

— По-добре ли се чувстваш? — попита ме той.

— Да.

— Добре.

Белароса пиеше своята грапа, пушеше контрабандната си пура и оглеждаше царството си. Той посочи отново с пурата.

— Открих, че има един фонтан там със статуя на Нептун. Точно при него онзи тип изплашил Анна до смърт. Виждал ли си го?

— Да. Яздил съм навсякъде из това имение.

— Точно така. Оправих всичко. Езерото, фонтана, статуята. Поставих там и една статуя на Дева Мария и един приятел свещеник освети цялото място. Трябва да го видиш.

— Свещеникът е осветил статуята на Нептун?

— Разбира се. Защо не? Освен това там бяха и тези римски руини. Порутените колони и всичко. Човекът по озеленяването каза, че така са били построени. Вярно ли е?

— Да.

— За какво са строили руини?

— Тогава така е било модерно.

— Защо?

Свих рамене и казах:

— Може би, за да напомнят на себе си, че нищо не е вечно.

— Като „sic transit gloria mundi“^[6].

Погледнах го изненадано и отвърнах:

— Да. Точно така.

Той кимна замислено и дръпна от пурата си. Взирах се отвъд земята на Алхамбра. Високо в брилянтно чистото небе светеше половин луна, а откъм пролива полъхваше лек ветрец, като носеше със себе си дъха на море и уханието на майски цветя. Каква вечер!

И Белароса, изглежда, се наслаждаваше на мига.

— Бруклин. По дяволите Бруклин. Аз ходя в Италия, когато искам да се махна от тук. Имам едно място, близо до Соренто.

— Аз съм бил в Соренто. Къде е твоето място?

— Не мога да кажа. Разбираш ли? Това е място, където може да ми се наложи да отида един ден. Само пет човека знаят къде е. Аз, жена ми и децата ми.

— Хитро.

— Аха. Трябва предварително да се мисли. Но засега тук ми харесва. С Бруклин е свършено.

А също и със Златния бряг, но това не беше толкова очевидно за Франк Белароса, който не разбираше, че е част от проблема.

— Имахме хубава къща в Бруклин — добави той. — Стара постройка от кафяв камък, на пет етажа, красива. Но беше в редица с други къщи и дворът беше твърде малък за голяма градина. Винаги съм искал земя. Баба ми и дядо ми бяха селяни. Точно тяхната стара ферма купих от хората, които ѝ бяха собственици. Но ги оставих да

обработват земята безплатно. Аз държа къщата. Тя е с бели гипсови стени като тази, с червен покрив. Но по-малка.

И двамата замълчахме за момент, след това той каза:

— Ти си имаш цял храм там. Доминик каза, че си му показал храма. Имаш и Венера там.

— Да.

— Вие какво, да не сте езичници? — Той се разсмя.

— Понякога.

— Аха. Бих искал да видя този храм.

— Разбира се.

— Бих искал да разгледам отвътре голямата къща.

— Искаш ли да я купиш?

— Може би.

— Половин милион.

— Знам. — После добави: — Можеше да кажеш повече.

— Не, не можех, защото цената е половин милион. С десет акра земя.

— Така ли? А цялото място?

— Около двацет милиона за земята.

— Madonna! Нефтени находища ли имате там?

— Не, имаме пръст. А тук не е останала много от нея. За какво ти е друго имение?

— Не знам... може би да построя къщи върху земята. Ще спечеля ли пари, ако строя къщи?

— Вероятно. Трябва да можеш да спечелиш пет-шест милиона.

— Къде е проблемът?

— Ами, за да разделиш земята на парцели, трябва да получиш разрешение.

— Така ли? От кого?

— От хората по териториалното благоустройство. Но съседите и защитниците на околната среда ще те изправят пред съда.

Той се замисли за малко и аз знаех, че се опитва да реши на кого трябва да се даде подкуп, на кого да се направи най-изгодното за него предложение и кой наистина да бъде заплашен.

— Родителите на жена ми са собственици на имота — казах аз.
— Знаеш ли това?

— Аха.

— В него не влиза моята къща, а във всеки договор има точка, според която вратарят ми и жена му имат право да живеят във вратарската къщичка безплатно, докато умрат. Но във всеки случай статуята на Венера върви към имота, а тя има хубави цици.

Той се разсмя.

— Чух. — После добави: — Ще си помисля за това.

— Чудесно.

Представих си как при прехвърлянето на имота Уилям Станхоуп седи на една маса с дона на мафията и реших, че ще извърша тази сделка безплатно заради удоволствието да видя това. Всъщност нямаше да я извърша. Все още ми се налага да живея тук. Уилям и Шарлот посещават понякога приятелите си тук, ходят на сватби, погребения и други такива. Те поддържат членството си в „Крийк“ и при случай отсядат в някоя от къщичките на клуба, които пенсионираните дворяни използват, когато се завръщат тук от време на време. Но ако Франк Белароса купеше Станхоуп Хол, Уилям и Шарлот никога вече нямаше да стъпят на Златния бряг. Харесваше ми тази възможност въпреки резервите ми за това да бъда заобиколен от mafiosi^[7] и агенти на ФБР с фотоапарати.

— Как откри Алхамбра? — попитах аз.

— Случайно. Бях се загубил. — Той се разсмя. Бях на шосето за бърз трафик на път към един ресторант в Глен Коув. Трябваше да се срещна с един човек там. Глупавият ми шофьор излезе на шосето не където трябва и ние обикаляхме това място нагоре-надолу, опитвайки се да намерим Глен Коув. Аз забелязах всичките тези големи къщи, стигнахме чак до този път тук и на мен ми писна. Но тогава видях портите на твоето имение и казах на тази мижитурка да намали. После видях това място и къщата ми напомни за големите вили край водата в Соренто. Разбираш ли? Забелязах, че мястото няма вид на обитавано, така че след срещата си на обяд отидох в едно бюро за недвижими имоти. Не знаех къде се намира това място, но обясних как изглежда. Разбираш ли? После на тази тъпа жена от бюрото ѝ трябваше цяла седмица, за да се свърже с мен, но ми изпрати снимка. Питам я: „Това ли е?“ Аха и ѝ се обаждам. Питам я: „Колко?“ Тя ми казва, собственост била на банката; трябвало да се плащат някакви данъци или нещо такова. Банката просто искала да се отърве от къщата. Значи аз плащам на банката, плащам данъците и някакви хора на име Барет получават

някакви пари, а аз съм се изръсил десет милиона. Madonna mia. Но тополите ми харесват. След това я показвам на жена ми, но тя не я харесва. Исусе Христе...

— Искаш да кажеш, че си купил това място, без жена ти да види...

— Аха. И й казвам: „На мен ми харесва, така че по-добре се научи да го харесваш“. Тя започва: „Това е развалина, Франк! Тук е мръсно, Франк!“. Жените, глупачките, не могат да си представят как ще изглеждат нещата, нали? Докарвам значи олизниците на това място и те си спукват задника от работа цяла зима; ех, аз довеждам Анна, а тя реве през цялото време. Аз си мислех, че щом го види, ще спре да реве, но не. Тя все още го мрази. Твърде далеко е от смахнатата й майка и смахнатите й сестри. „Къде са магазините, Франк? Къде са хората?“ Дрън, дрън, дрън. По дяволите магазините, по дяволите хората. Нали така? — Той ме погледна. — Нали?

— Точно така. Да вървят по дя'олите.

— Правилно.

Той си допи грапата и дръпна от пурата, след което тръсна пепелта през балюстрадата.

— Madonna, те могат да те побъркат. Липсва й нейната църква. Имаше навика да ходи в църквата три-четири пъти в седмицата и да говори със свещениците. Те всички бяха италианци. Някои от тях бяха от другата страна. Църквата тук е много хубава. Ходих няколко пъти. На Успение Богородично. Познаваш ли тази църква? Но свещениците всички са ирландци и един поляк и тя не иска да говори с тях. Вярваш ли на такива глупости? Свещеникът си е свещеник, за бога. Нали така?

— Ами...

— Значи това, което искам, е Сюзън да покаже на Анна как се живее тук. Разбираш ли? Да я разведе тук-там, да я запознае с някои хора. Може би ще ми покажеш онова място там. „Крийк“. Ако ми хареса, ще стана член.

Стомахът ми отново се сви.

— Но...

— Аха. Просто трябва време. Поговори със Сюзън.

Осени ме злобно блестящата мисъл:

— Сюзън членува в дружеството „Белведер“. Може да заведе Анна на следващата им сбирка.

— Какво, по дяволите, е това?

„Хубав въпрос, Франк.“ Обясних за викторианските дрехи и кошниците за пикник.

— Не разбирам.

— Аз също. Да оставим Съюзън да го обясни на Анна.

— Аха. Ей, погледни там долу. — Той сочеше с остатъка от пурата си.

Погледнах надолу към обширния испански двор, осветен от кехлибарената светлина на градинските лампи.

— Виждаш ли онова там? Точно до скарата^[8]. Това е пещ за пица. Аз поръчах да я построят. Мога да правя пици там, на открито. Мога да пека ziti, мога да претоплям разни неща. К'во шъ кажеш?

— Много практично.

— Аха.

Хвърлих бърз поглед на Белароса. Той бе оставил чашата си на корниза и бе загасил пурата си на земята. Беше скръстил ръце на гърдите си, докато разглеждаше широкия двор с размерите на piazza^[9] под него. Той ме хвана, че го гледам, и се разсмя.

— Аха. Ето така.

И вирна брадичката си, наподобявайки сравнително добре позата на Мусолини. Погледна ме.

— Това ли си мислиш? Франк Белароса си мисли, че е Дуче II. Прав ли съм?

— Отказвам се от коментар.

Той пхна ръце в джобовете си.

— Знаеш ли, всички италианци искат да бъдат Дуче II, Цезар, главния. Никой не иска да е подчинен на някой друг. И затова всичко в Италия е толкова объркано, и затова хора като мен имат около себе си хора като Антъни. Защото всеки жабар с пистолет, малко злоба и амбиция за петдесет цента иска да свали императора. Capisce?

— Имаш ли доверие на Антъни?

— Н-не. Нямам доверие на никого освен на семейството си. Нямам доверие на моите paesanos. Вероятно мога да имам доверие на теб.

— И нощем спиш добре?

— Като пеленаче. Казах ти, на никой нищо не може да му се случи в собствения му дом.

— Но носиш пистолет в собствения си дом.

Той кимна.

— Аха.

Помълча малко, след това каза:

— Имам някои проблеми напоследък. Вземам предпазни мерки. Трябва да държа смахнатите настрана оттук.

— Но нали току-що каза, че къщата ти е неприкосновена.

— Аха. Но тук вече има испанци, разни от Ямайка, азиатци. Те трябва да научат правилата тук. Трябва да научат, че когато си в Рим, правиш като римляните. Кой го беше казал това? Свети Августин?

— Свети Амброуз.

Той ме погледна и очите ни се срещнаха. Изведнъж осъзнах, че пред мен стоеше човек, който имаше някакъв голям проблем.

— Да влезем вътре — каза той.

Той се върна в библиотеката и седна в креслото си. Наля си още една грапа, докато аз седях срещу него.

Погледът ми попадна върху училищните книги на лавицата зад гърба му. Не можех да различа заглавията, но бях убеден, и то не без основание, че повечето от великите мислители, философи и теолози на западната култура бяха наредени там и че Франк Белароса бе попил някога думите им с възприемчивия си, млад мозък. Но той очевидно бе пропуснал най-важното послание на тези думи, посланието на бога, на цивилизацията и на човечността. Или още по-лошо, той бе разбрал посланието, но съзнателно бе избрал живота на злото, точно както щеше да постъпи и синът му. Колко отчайващо.

— Е, благодаря за питието — казах му аз. Погледнах часовника си.

Той, изглежда, не ме чу и се отпусна в креслото си, отпивайки от питието си, а след това каза:

— Вероятно си прочел във вестниците, че съм убил един тип. Един колумбийски наркотрафикант.

Това не беше обикновеният разговор, който се води на Златния бряг на коняк и пури, и просто не знаех как да отговоря, но казах:

— Да, четох. Вестниците те изкараха герой.

Той се усмихна.

— Това показва колко разкапано е всичко при нас. Аз съм един скапан герой. Нали? Достатъчно съм умен, за да знам по-добре.

И наистина беше. Това ми направи впечатление.

— В тази страна страхът е навсякъде — каза той. — Те искат да дойде някой с пистолет и да оправи цялата шибана бъркотия. Само че аз не съм тук, за да върша работата на правителството вместо него.

Кимнах. Точно това бях казал на мистър Манкузо. Белароса допълни:

— Франк Белароса работи за Франк Белароса. Франк Белароса се грижи за семейството и приятелите си. Не искам никой да мисли, че съм част от решението. Аз определено съм част от проблема. Да не си посмял да си мислиш обратното.

— Никога не съм мислил обратното.

— Хубаво. Това означава, че добре започваме.

— И къде отиваме?

— Кой знае.

Взех чашата си и отпих от грапата. Имаше все същия вкус.

— Алфонс Ферагамо не мисли, че си герой — казах аз.

— Не. Този кучи син ми има зъб.

— Може би го притесняваш. Искам да кажа, като италиански американец.

Белароса се усмихна.

— Мислиш, че е това? Грещиш. Има още много да научиш за италианците, приятелю. Алфонс Ферагамо е замислил лична вендета срещу мен.

— Защо?

Той се замисли за момент, след това каза:

— Ще ти кажа. Веднъж в съда го направих за смях. Не аз лично. Адвокатът ми. Но това не променя нещата. Това беше преди седем-осем години. Ферагамо беше прокурор по делото ми. Някакво глупаво обвинение, което не можа да се докаже. Моят човек, Джак Уейнстейн, накара съдебните заседатели да му се смеят и топките на Алфонс се свиха до мънички *piccirole* — лешници. Казах на Уейнстейн, че е сгафил. Не се постъпва така с италианец на публично място. Знаех, че някой ден пак ще чуя за Ферагамо. И сега този дръвник е областен прокурор за южната част на Ню Йорк и аз трябва или да се примиря с това, или да се преместя.

— Разбирам.

А през цялото време аз съм си мислел, че Алфонс Ферагамо е отдаден на работата си държавен служител. В действителност не вярвах напълно на анализа, който Франк Белароса направи на мотивите на Ферагамо. Реших, че съм чул достатъчно, и казах:

— Утре ще трябва да ставам рано.

Белароса не обърна внимание на това и рече:

— Ферагамо не може да докаже нищо за мен, затова казва на вестниците, че съм убил този колумбиец, Хуан Каранза.

Извъртях леко очи.

— Наистина не мога да повярвам, че един щатски прокурор ще скалъпи лъжливо обвинение срещу теб.

Той се усмихна на моята наивност.

— Не може да скалъпи лъжливо обвинение ли, г-н адвокат? Ти наистина има още много да учиш.

— Така ли?

— Аха. Разбираш ли, Ферагамо иска да настрои колумбийците срещу мен. Carisce? Той иска те да му свършат черната работа.

Изправих се в креслото си.

— Да те убият ли?

— Аха. Аха.

Това ми беше още по-трудно да го повярвам. Казах:

— Да не искаш да кажеш, че щатският прокурор се опитва да организира убийството ти?

— Аха. Не вярваш ли? Да не си скаут^[10] или нещо такова? Всяка сутрин ли отдаваш чест на знамето? Вие, примерните граждани, има още доста неща да научите.

Не отговорих.

Белароса се наведе към мен:

— Алфонс Ферагамо иска да види задника ми мъртъв. Не иска да го види повече в съда. Той е един много озлобен раesano. Carisce? В продължение на осем шибани години е чакал да се появи възможност да си го върне. И ако колумбийците ме пречукат, Ферагамо ще се погрижи всички да разберат, че той е бил зад цялата работа. И тогава вече ще е доволен и топките му ще си върнат предишните размери.

Той ме погледна в очите.

— Ясно ли е?

Поклатих глава и отвърнах:

— Не всеки мисли като теб. Защо не повярваш, че човекът просто си върши работата. Той смята, че си убил някого.

— Глупости.

Той се облегна назад и завъртя чашата си.

— Трябва да тръгвам.

— Не, остани си на мястото.

— Моля?

Той ме погледна и аз също го погледнах. За секунда-две най-сетне видях дон Белароса. Но след това там отново седеше Франк. Сигурно беше от светлината.

— Нека да довърша, г-н адвокат — каза той. — Окей? Ти си умен човек, но не разполагаш с фактите. Ей, не ме е грижа дали смяташ, че съм убил този колумбиец. Но всяко нещо има по две, три, четири страни. Един умен човек като теб вижда две страни, може би три. Но аз ще ти покажа още една страна, така че, като излезеш оттук, ще си по-добър гражданин. — Той се усмихна. — Окей?

Кимнах.

— Окей. Когато онези педерастички във Вашингтон направиха Ферагамо областен прокурор тук, те знаеха какво вършат, като никога. Те всичко бяха пресметнали, тези умници в Министерството на правосъдието. Те искат колумбийците да ме убият, след което приятелите ми ще започнат да избиват колумбийците и така собствениците на погребални бюра ще са доволни, и ченгетата ще са доволни. Само че *melanzane* няма да са доволни, защото, докато се камарят трупове, ще трябва да се върнат към евтиното вино, тъй като няма да има бял прах. Разбираш ли? Този разговор притеснява ли те?

— Не...

— Значи следващия път, като говориш с Манкузо там отвън, кажи му това, което току-що ти казах. Манкузо става за ченге. Той няма лични сметки за уреждане с мен, а и аз с него. Отнасяме се с уважение един към друг. Той вярва в закона. Уважавам го за това, макар че е глупаво. Той не иска престрелки по улиците. Той е много разумен човек.

— Искаш да предам този разговор на Манкузо?

— Разбира се. Защо не? Нека да отиде при Ферагамо и да му каже, че Белароса е разбрал играта му.

— Чел си твърде много Макиавели.

— Така ли мислиш?

— Да не би да намекваш, че не само Ферагамо, но и министърът на правосъдието, и Министерството на правосъдието във Вашингтон са замесени в заговор, който има за цел да те премахне и да предизвика война между гангстерите?

— Разбира се. За какво мислиш, че Алфонс е все още тук? Съвсем ясно е как мисли да използва този шибан случай с Каранза. Ако министерството не изхвърля този тип оттук или пък не му каже да успокои топката, значи министерството е с него. Нали?

— Твоята логика...

— А след това, когато двете главни действащи лица взаимно се унищожат, ченгетата ще се погрижат за измета от Ямайка и другите malanzane надолу по островите. После ще се заемат с азиатците. Разделяй и владей. Нали така?

Свих рамене и рекох неопределено:

— Аз се занимавам с прехвърляне на имоти.

— Аха. Да речем, че приемаш това, което казвам. Какво ще кажеш за него като добър гражданин?

Бих казал, че се ужасявам при мисълта, че силите на закона и реда в тази страна са в такава безизходица, че трябва да се принизяват до нивото на Беларус, за да се отърват от Беларус. Но казах:

— Като добър гражданин бих се... възмутил от мисълта, че правителството би предизвикало една опасна междугангстерска война.

— Разбира се. Но малко ти харесва тази идея, нали? Жълтугите^[11] и жабарите най-сетне да се изстребят взаимно?

— Не.

— Глупости.

— Отказвам се от коментар. — После го попитах: — Защо не отидеш в някоя редакция на вестник, ако си убеден в това, което казваш?

Той се разсмя.

— Как не.

— Те ще го публикуват.

— Без съмнение. Те публикуват и когато пръдна. Но в моя бизнес проблемите не се решават, като ги правиш достояние на обществото. Развържеш ли си езика пред пресата, това вбесява всички, включително приятелите ти, които дори не признават, че съществува

такова нещо като мафията. Започни да говориш пред пресата за враговете си и приятелите ти ще те убият.

— Защо ми разказваш това?

— Защото си адвокат.

— Но не съм твойт адвокат. — После добавих: — Във всеки случай ти е нужен не адвокат, а телохранители.

(Или психиатър.)

— Аха. Но имам нужда от съвет на външен човек. Знам мнението на приятелите си, на адвокатите си, на Джак Уейнстейн. Сега искам да чуя мнението на някой, който вижда нещата различно от хората около мен.

— Искаш моя съвет? Оттегли се. Иди в Соренто.

— В този бизнес не можеш да се оттеглиш. Някой от цезарите да се е оттеглил? Не можеш да успокоиш яда на хората, които си ядосал, не можеш да вдигнеш мъртвите, не можеш да отидеш при правителството и да кажеш: „Съжалявам, ето плащам данъците, които укривах, и ви връщам всичко, което съм купил с незаконно спечелени пари.“ Не може да пуснеш тигъра, защото той ще се обърне и ще те изяде. Трябва да останеш върху тигъра и да държиш властта в свои ръце.

— Не. Може да заминеш за Соренто.

Той сви рамене.

— Може би ми харесва това, което върша. Не бездействам.

— Харесва ти да властваш.

— Разбира се. Соренто е за времето, когато остареея. Когато ми омръзнат властта, бизнеса, жените. Имам още няколко години.

— А може би нямаш.

Той ме погледна.

— Аз не бягам. Колумбийците не могат да накарат Франк Белароса да побегне. Ченгетата не могат да накарат Франк Белароса да побегне. Carisce?

— Сега да.

И двамата седяхме мълчаливо няколко минути. Имах чувството, че очаква да кажа нещо, да му дам някакъв съвет. Като адвокат аз давам съвети, но не съм предразположен към даване на безплатни и приятелски съвети.

— Свършихме ли? — попитах аз.

— Почти. Ето за какво става въпрос. Ферагамо не може да плямпа пред пресата, че съм заподозрян в убийството на Хуан Каранза и да го остави просто така. Прав ли съм?

— Прав си.

— Той трябва да довърши разследването докрай и да го представи на предварителния съд.

— Точно така.

— И това, което искам, е да ме представляваш на това дело.

— След като отказах да те представлявам в сделка за недвижим имот, кое те кара да мислиш, че ще се съглася да те представлявам в криминално дело?

— Това, че в единия случай става въпрос за пари, а в другия за справедливост.

При тази последна дума, за разлика от него, аз почти се задавих.

Поклатих глава.

— Не се занимавам с криминални дела. Нямам право.

— Разбира се, че имаш. Нали си адвокат.

— Какви доказателства ще представи Ферагамо на предварителния съд, за да те подведе под отговорност?

— Той няма нищо. Но не си ли чувал този израз: „Еди-кой си предварителен съд на Ню Йорк подвежда под отговорност еди-кой си сандвич с шунка.“ Чувал си го, нали?

— Да.

Предварителните съдилища в Ню Йорк са нещо като Звездни палати^[12]: двайсет и трима почтени граждани провеждат закрити заседания, на които не присъстват нито подследственият, нито адвокатът му. Така че без никакви други доказателства предварителният съд обикновено гласува за подвеждане под отговорност. Щях да спечеля, ако се обзаложа, че Франк Белароса ще бъде привлечен под отговорност.

— Мислиш, че Ферагамо само блъфира с това обвинение? — попитах аз.

— Аха. Обикновен съд не би ме осъдил, защото Ферагамо не може да им представи никакви доказателства. Така че няма да се стигне до съдебен процес Франк Белароса срещу Съединените щати. Но междувременно Ферагамо организира пресконференции. Той обича шибаните пресконференции. Разказва на всички как мафията

изблъсква колумбийците, азиатците — дрън, дрън, дрън. Това са глупости. Всеки си има поле на действие. И после казва: „Белароса лично уби Хуан Каранза, за да даде на тези жълтуги урок!“ Разбираш ли? И на колумбийците кръвта им кипва. Господи, те са по-лоши от италианците. И вече искат да решат този проблем тапо а тапо. Каранза беше голяма клечка сред тях. Окей, а сега трябва да се тревожа и за моите хора. Разбираш ли? Защото те не искат шибаната кървава баня, защото всичките садебели и меки. Южноамериканците са гладни и твърди. Те все още са новаци и работят по-твърдо. Загубили са ума, с който са били родени, но все пак успяват да си свършат работата. Окей, може би са твърде тъпи, за да се доберат до мен. Разбираш ли? И какво правят в такъв случай? Отиват при приятелите ми и казват: „Абе, дайте да се разберем, преди Франк да отиде на съд, преди да има човешки жертви. Всички си имаме достатъчно проблеми и не ни е необходима тази допълнителна каша с Белароса“. И вероятно моите момчета казват: „Ще се погрижим за Франк.“ Разбираш ли? Тези кучи синове ще ме предадат, за да спасят собствените си кожи. Дори като знаят, че не съм убил Каранза. Преди десет, преди двайсет години един италианец би казал на една такава отрепка: „Майната ти. Разкарай се оттук, преди да съм ти светил маслото.“ Но сега нещата са различни. Там навън има един цял нов свят. Разбираш ли?

Това го разбрах. И сега откривам, че дори мафията има проблеми, адаптирайки се към този нов свят.

— Но това е просто прекрасно, Франк — казах аз. — И наистина не виждам никакъв изход за теб.

Той се разсмя и рече:

— Може би ще измислиш нещо. Нужен ми е един много почтен адвокат да поговори с Ферагамо. Той е възловият проблем. Той трябва да даде една от пресконференциите си и да каже, че има нови доказателства за това, кой е убил Каранза, или да каже, че няма никакви доказателства. Поговори с него.

— А ако не вярвам на твоя разказ за всичко това?

— Ще повярваш, когато видиш физиономията на Ферагамо, след като му кажеш, че знам какво е намислил.

Сега осъзнах, че Белароса е човек, който вярва на интуицията си. Той не би имал нужда от неопровержимо доказателство например,

преди да заповяда да бъде убит някой, когото е заподозрял в предателство. Подобно на някой древен трибунал за Беларуса бе достатъчно виновното изражение, може би някоя дума или фраза, която му е прозвучала някак съмнително. А в случая с Алфонс Ферагамо Франк Беларуса първо си бе изяснил мотива му, а след това бе приел, че човекът е виновен. Не отричам значението на интуицията — аз използвам моята в съда, а и полицията действа по интуицията всеки ден по улиците. Но Франк Беларуса, чиято добра интуиция го бе запазила жив и на свобода, вероятно, разчиташе твърде много на способността си да подушва опасността, да различава приятелите от враговете и да чете мислите и чувствата на хората. Затова и аз бях тук; защото Беларуса ме бе преценил за няколко минути и бе решил, че ще му свърша работа. Чудех се дали е прав.

— Главният прокурор на щата Ню Йорк, Лоуенстейн, дори не иска да чуе за това дело — продължи Беларуса. — Подразбрах от някои от приближените му, че той го смята за глупост. Какво ти говори това, г-н адвокат?

— Не съм сигурен, а и все още не се занимавам с криминални дела.

— Ей, може да ти е забавно. Помисли си.

— Ще го направя.

— Добре. — Той се изтегли назад в креслото. — Сделката ми с недвижимия имот е следващата седмица. Наех онази фирма в Глен Коув, за която ми каза. Пратиха ми някакъв тип на име Торанс. Познаваш ли го. Бива ли го?

— Да.

— Хубаво. Не искам никакви гафове.

— В договорите и прехвърлянето на недвижимо имущество няма нищо сложно, ако се обърне внимание на подробностите.

— Тогава трябваше да извършиш тази сделка, г-н адвокат.

Наблюдавах Беларуса за момент. Не можех да преценя дали е ядосан, или просто ме смяташе за глупак.

— За това вече говорихме — казах аз.

— Аха. Но искам да знаеш, че ти си първият, който е отказал да вземе от мен такава сума пари.

— Звучи обезсърчаващо.

— Аха? Е, имаше хора, които отказваха директни подкупи. Но никога й законен хонорар. А това наистина беше законно.

— И за това вече говорихме.

— Аха. За оная работа с предварителния съд знам, че не се продаваш за пари, но ще ти платя чисти петдесет за разговора с Ферагамо и още петдесет, ако не се стигне до предварителен съд.

— Ако въобще някога работя по криминално дело, ще вземам по триста на час и двойно за времето, прекарано в съда. Няма да приема пари в брой, ако не те подведат под отговорност или не те осъдят, и няма да върна пари в обратния случай.

Белароса ми се усмихна, но това не беше хубава усмивка.

— Трябва да ти кажа, че някои от духовитостите ти са забавни, други не са.

— Знам.

— Стиска ти.

— И това знам.

Той кимна.

— Заобиколен съм от твърде много типове, които ми целуват задника, но всеки от тях е готов да забие нож в гърба ми.

— Жал ми е за теб.

— Ей, това е част от живота.

— Не, не е.

— От моя живот. Но около мен има също и хора, които ме уважават. Хора, които не целуват задника ми, но целуват ръката ми.

— Има ли някой, който те харесва?

Той се усмихна.

— Да ти кажа право, не ми дреме.

— Поработи върху това, Франк.

Той ме погледна и каза:

— Има и още нещо, което тря'а ти кажа. Казваш, че семейството ти е тук от триста години. Нали така? И си мислите, че всеки, който е дошъл тук след вас, е неканен гост или нещо такова. Но моето семейство в Италия е отпреди хиляда години, в онзи малък град до Соренто. А може би и от преди две хиляди години, още от римско време. Може би някои от прадедите ми е бил римски войник, който, като нахлул в Англия, заварил твоите хора все още да носят животински кожи и да живеят в къщи от кал. Carisce?

— Знам достатъчно история, за да оценя величието на италианската цивилизация, и вие с пълно право се гордеете с подобно наследство. Но това, за което говорим в момента, мафията, не е между най-великите достижения на италианската цивилизация, с които тя е обогатила западната култура.

— Това е въпрос на виждане.

— Но такова е виждането на повечето хора.

Белароса изглеждаше потънал в мисли в продължение на цяла минута, след което каза:

— Окей. Сега ще трябва да вземеш едно важно решение, защото е време да престанеш да ме мотаеш, а и себе си да мотаеш. Значи ставаш, обръщаш се кръгом и излизаш през онази врата. Прибираш жена си и си отивате и всичко между нас е свършено веднъж завинаги. Или оставаш тук да изпием заедно по чашка.

И така. Просто трябваше да стана и да изляза. Тогава защо все още седях? Разгледах Франк Белароса за момент. Какво научих през последните няколко часа? Ами научих, че Белароса беше не само умен, но и по-сложен, отколкото бих могъл да си представя. Освен това, да призная заслугата на Съюзън за вярното ѝ първо впечатление, Белароса наистина беше интересен. Какво пък, може би това беше подаръкът на Съюзън за мен; това беше моето предизвикателство. Взех чашата си:

— От какво е направено това?

— От грозде. Прилича на коняк. Казах ти.

Чукнахме се и отпихме.

Той стана:

— Хайде да отидем при жените.

[1] Фут — английска мярка за дължина, равна на 30.48 см. — Б.пр. ↑

[2] Грапа — вид гроздова ракия. — Б.пр. ↑

[3] Река, поточе. — Б.пр. ↑

[4] Гръцки. — Б.пр. ↑

[5] Малката Италия — италиански квартал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[6] Така минава световната слава — цитат от Плиний Стари, „Естествена история“ (лат.). — Б.пр. ↑

[7] Мафиоти (итал.). — Б.пр. ↑

[8] Скара за печене на месо на открито. — Б.пр. ↑

[9] Площад (итал.). — Б.пр. ↑

[10] Организацията на скаутите цели да възпитава у членовете си силни морални и физически качества. — Б.пр. ↑

[11] Презрителна дума за жител на САЩ с мексикански или латиноамерикански произход. — Б.пр. ↑

[12] Съдът на Звездната палата в Англия (създаден от Хенри VII) е бил висш граждански и криминален съд, който решава делата си без съдебни заседатели. Той имал почти неограничена власт за съдебно преследване и станал инструмент за разчистване на сметки. Състоял се от членове на Тайния кралски съвет плюс двама съдии, избрани от краля. Бил окончателно премахнат от Дългия парламент през 1641 г. — Б.пр. ↑

17.

Излязохме от библиотеката и докато вървахме по мецанина, аз казах:

— Защо просто не отидеш при колумбийците и им обясниш, че са те натопили?

— Цезар не ходи при шибаните варвари да им обяснява разни неща. Майната им.

Разбихах, че праволинейната ми англосаксонска логика не бе подходяща за ситуацията, но казах:

— Все пак един римски император е отишъл при Атила, хунския вожд, на мирни преговори.

— Аха. Знам. — Тръгнахме надолу по витите стълби и Белароса каза:

— Но какво е спечелил от това? Унижил се е, а Рим, така или иначе, е бил нападнат. Виж, щом някой се заяде за топките ти, това вече означава, че ги имаш, т.е. че си истински мъж и ти стиска. В момента, в който хората решат, че не ти стиска, започват да се отнасят към тебе като към жена. А това е все едно да си мъртъв.

— Разбирам. — Явно първият ми съвет като consigliere нямаше да бъде последван. — Но Ферагамо разчита на това — казах аз. — Той знае, че няма да отидеш при колумбийците.

— Така е. Само друг италианец би могъл да разбере това.

— Тогава? Ако не искаш сам да се срещнеш с колумбийците, изпрати някого.

(Но не мен.)

— Все едно. Забрави го.

Прекосихме вестибюла. Това ми се струваше интересно като интелектуално предизвикателство и на тази основа ми се щеше да намеря някакво решение. Но също така разбихах, че интересът ми към проблемите му беше нещо повече от умствено упражнение.

— Кажи на колумбийците да дойдат при теб — казах аз. — Изискай една среща при твои условия.

Той се извърна към мен и се усмихна.

— Аха? Може би ще дойдат. Но както и да го кажеш, все аз трябва да ги моля да ми дадат шанс. Да вървят по дяволите. Ако си мислят, че са достатъчно силни, за да се справят с мен, нека опитат. Може би се нуждаят от един урок по уважение.

Мамма mia, костелив орех беше този човек. Спомних си какво бе казал в кантората ми: „Животът е война.“ И какво бе казал в утринната стая: „Италианците не правят компромиси.“ Това долу-горе изчерпваше всичко. Но аз имах и едно последно решение:

— Открий кой е убил Каранза и го предай на главния прокурор на щата, Лоуенстейн.

— Аз не върша работата на ченгетата.

— Тогава го предай на колумбийците — не можех да повярвам, че казах това.

— Не мога.

— Защо?

— Защото вече знам кой е убил Каранза. Ченгетата са го убили. Шибаната АБН — Агенцията за борба с наркотиците. Напъхали са му пет куршума в главата — стила на мафията, както казват.

— Откъде знаеш?

— Познавам момчетата, които са свършили тази работа. И те съвсем не са членове на доброволните отряди. Не е било и отмъщение за някой член на АБН, убит в Колумбия. Пречукали са Каранза, защото ги е прецакал в една сделка.

Господи, това наистина беше отчайващо. В какъв свят живееше този човек. И то точно тук, в Америка. Разбира се, бях чел за това. Но не е същото като да го чуеш на живо.

— А защо колумбийците не знаят това? — попитах аз.

— Защото са глупави. Нямаат никакви връзки, никакви източници. Те са едни шибани гангстери. Аз разполагам с всякакъв вид източници — в пресата, в полицията, сред политиците, в съдилищата.

Белароса се спря и сложи ръка на рамото ми.

— Знаеш ли, това, което правителството нарича мафията — сицилианците, неаполитанците, ние сме в Америка от сто години. Боже, та ние сме част от системата. Затова сега сме дебели пуяци за дръвниците в Министерството на правосъдието. Но нека ти кажа нещо. В сравнение с тези, новите, ние сме добри момчета. Ние играем по правилата на шибаната игра. Не убиваме ченгета, не убиваме съдии, не

нахлуваме в къщите на хората и не колим поголовно семейства. Подпомагаме хората, които трябва, правим дарения на църквата, осигуряваме работа. Ако всичко това се върши както подобава, не се забъркват каши. А какво става — идват южноамериканците и melanzane от островите и веднага се хващат за пистолетите. Половината от тези педерастии живеят чрез боклука, който продават. Но преследва ли Ферагамо тези опасни хора, тези смахнати наркомани? Не. Това лайно губи времето и парите на всички, за да преследва своите raesanos, защото до тях може да се добере, защото тях ги разбира. И има амбиции този човек. Исква да си извоюва име. Capisce? И той знае, че ние няма да го очистим. Полезен ли е Ферагамо за обществото, за данъкоплатците? Не. Майната му тогава. Може би един ден някой melanzane ще му пререже гърлото, за да му вземе часовника. А междувременно ние си вършим бизнеса, сякаш нищо не се е случило. Нека той или колумбийците да направят първия ход. Прав ли съм?

— Абсолютно си прав.

— Добре. Да отидем да поговорим с жените.

Той ме хвана под ръка и ме преведе между две колони, след това минахме през една арка и влязохме във всекидневната.

Това беше една стая, около двајсет и пет метра дълга и на половината на това широка, с катедрален таван на лъчи. Стените бяха от бял гипс, а прозорците бяха извити отгоре. Само че това не беше всекидневната. Просто беше твърде голяма, дори за такава една огромна къща. Това сигурно е било някога балната зала. В отдалечения край, където имаше няколко стола, седяха Сюзън и Анна и изглеждаха съвсем мънички и усамотени. Докато изминавахме с Белароса двајсет и петте метра до мебелите, аз не забравих отново да си сложа очилата. Седнах, преди Белароса да успее да каже „Седни“. Той остана прав.

Сюзън се обърна към него:

— Къщата е хубава.

Белароса се усмихна.

— Аха.

Сюзън попита и двама ни:

— За какво си говорихте вие двамата през цялото време?

— За Макиавели — отвърнах аз.

Тя се усмихна на Белароса.

— Джон не е много по приказките. Но умее да слуша.

— Съпругът ти е умен човек.

Сюзън засия от гордост. Т.е. не, всъщност тя само кръстоса крака и се облегна на стола.

Анна се обърна към своя господар и повелител:

— Сюзън е познавала хората, които са живели тук преди. Семейство Барет. Сюзън често е спяла в гостната.

Белароса се усмихна на Сюзън.

— Твоя е, ако се сбиете с мъжа си.

Сюзън също му се усмихна. Защо ли аз не се усмихвах?

Анна каза на Франк:

— Сюзън знае някои неща от историята на тази къща, Франк. Жената от недвижимите имоти не ни е излъгала за семейство Вандербилт.

— Но ни излъга за водопроводната инсталация — каза Белароса.

Анна имаше още новини:

— Това не е всекидневната, Франк.

— О, мили боже.

— Това е бална зала.

— Какво?

— А стаята, в която е телевизорът, е салон за гости. — Тя погледна Сюзън. — Обясни му за какво служи.

— Това е стаята, в която са се оттегляли гостите след вечеря — обясни Сюзън. — Но става и за телевизионна стая.

И така, Сюзън проведе един бърз курс на обучение на семейство Белароса по въпросите на вътрешното устройство на големите къщи. Интересното обаче беше, че направи това с известно чувство за хумор и себезаличаване, като че ли всичко това е било много глупаво, като по този начин не караше семейство Белароса да се чувстват груби малоумници, които нямат работа да живеят в къща, която не разбират. Това беше една нова Сюзън.

Междувременно аз се опитвах да проумея как започнах вечерта в една ирландска кръчма, а я завърших като част от семейството на Белароса. Очевидно нищо подобно не ставаше. Ще се събудя на спирката за Лоукаст Вели, ще сляза от влака и ще опитам отново.

— Ела — каза Белароса на Сюзън. — Ще ти покажа моята гордост и радост. Оранжерията.

Тази покана, изглежда, не се отнасяше и за мен, затова си останах на мястото, докато Сюзън ставаше. Лейди Станхоуп и Скуаер Белароса се отдалечиха. Аз се извърнах към Анна и ние се усмихнахме един на друг.

Тя ми се закани с пръст.

— Аз те познавам отнякъде.

— Била ли си някога на „Плейтоус Ритрийт“?

— Не...

— Лицето ми е обикновено. Или може би си видяла снимката ми в пощата или във вестниците.

— Често ли пишат за теб във вестниците?

— В местния вестник понякога. — После добавих: — Когато за пръв път срещнах съпруга ти например, веднага го познах. Чувствах, че го познавам, защото бях го виждал много пъти по телевизията и във вестниците.

Тя изглеждаше объркана и аз малко съжалих, че казах това. Отсега нататък ще приема, че Анна Белароса е цивилна гражданка и ще я третирам като такава, освен ако не се убедя в противното.

— Може би е добре, че се преместихме — каза тя. — Може би Франк ще срещне тук добри хора, като теб и Сюзън. — Тя снижи гласа си. — Не ми харесват някои от хората, с които Франк трябва да работи.

Едва ли подозираше, че аз може да съм един от тях. Не бях съвсем изненадан, че жената на Франк Белароса Епископа мисли, че той е един добър човек, който просто има нужда от няколко добри хора около себе си, за да тръгне в правия път. Тя нямаше ключ към пристрастността на съпруга си към престъпленията и вероятно вътрешно присъщото му зло.

В продължение на няколко минути си говорихме за незначителни неща и в процеса на разговора аз свалих очилата си и я погледнах право в очите. Тя се поколеба секунда-две, а след това, стори ми се, започна да си спомня. Очаквах да скочи и да пробяга двайсет и петте метра, изхвърчайки от стаята. Но тя сигурно отхвърли като абсурдно каквото и да се беше появило в малкото ѝ мозъче и отново започна да бърби за разни неща.

Обикновено когато остана насаме с жена в подобна ситуация, започвам лек флирт просто от учтивост или за да покажа, че съм все още жив тук, долу, където свършва оксфордската ми риза. А понякога

флиртувам, защото наистина в мен се събужда страстта. Но съм се зарекъл да не флиртувам поне до началото на следващите Велики пости. А и да не бях се заричал, няхах намерение да се забърквам в някаква каша с жената на Цезар. Горката Анна, сигурно никой не ѝ бе правил предложение, откакто Франк бе получил първия си пистолет. И все пак, аз наистина се бях зазяпал в огромните ѝ планини и тя широко ми се усмихна.

Да си призная, след Франк Анна беше малко скучна. Тя беше мила, дори малко забавна, но толкова бруклински английски ми стигаше за една вечер. Искях да си тръгна.

Анна се наведе към мен и отново снижи гласа си:

— Джон?

— Анна?

— Искам да те попитам нещо.

Горната част на домакинската пижама, в случай че не съм споменал това, беше свободна и отворена. Така че, когато тя се наведе към мен, исках или не, можах да видя леговището на тези огромни балони. Матта mia, тези цици тежаха повече от Съюзън.

— Джон... това е глупав въпрос, но...

— Да? — опитвах се да задържа погледа си върху лицето ѝ.

Тя хвана с ръка кръстчето, което висеше свободно над прегъвката на гърдите ѝ и го погали.

— Попитах Съюзън и тя каза, че не... но разказват ли се разни истории за духове?

— Духове ли?

— Духове. Разбираш ли? В тази къща. Такива, които ги има обикновено в големите стари къщи. Като по телевизията.

Тя ме погледна, като продължаваше да си играе с кръстчето.

— А-а... — Замислих се за момент, след това си спомних една история за духове. — Ами — казах аз, — чувал съм една история, но тя наистина не си заслужава да се разказва.

Тя протегна свободната си ръка и докосна моята:

— Разкажи ми я.

— Ами... добре. Преди доста години тук, изглежда, е имало някаква гувернантка, която се грижела за двете деца на семейство Барет — Кати и... Майлс. Гувернантката, една привлекателна млада

жена, започнала да подозира, че Кати е... е обладана от духа на предишната гувернантка, някаква жена на име мис Джесъл...

— Оу! — тя стисна ръката ми. — Не!

— Да. И отгоре на всичко Майлс бил обладан от духа на предишния управител на имението, някакъв зъл човек на име Питър.

Очите на Анна се разшириха.

— О, Джон! Мислиш ли, че... искам да кажа, че мъжът, който видях... Възможно ли е да е бил?...

Не бях помислял за това. Защо не? По-добре той, отколкото аз. Казах:

— Ами, доколкото знам, Питър е бил долу-горе на моите години, имал е моето телосложение...

— О, господи!

— Може би ще е по-добре да спра дотук.

— Не. Продължи. Аз трябва да знам.

— Добре. Както са ми разказвали, гувернантката стигнала до много тревожно умозаключение. Тя била убедена, че мъртвият управител на имението, Питър, и мъртвата гувернантка, мис Джесъл, продължавали ужасната си сексуална връзка чрез обладаните от тях тела на младите брат и сестра.

— Не! — Тя пусна ръката ми и бързо се прекръсти, а след това се отпусна в стола си.

— В тази къща? Къде? В коя стая?

— Ами... в гостната. — Не исках да ми припадне в ръцете, затова казах: — Мисля, че това е достатъчно. А и не смятам, че нещо от тази история...

— Не, Джон. Разкажи ми я докрай. Разкажи ми я!

И тъй, винаги в ролята си на добър гостенин, продължих:

— Някои хора смятали, че новата гувернантка имала всъщност любовна връзка с момчето, Майлс, под чиято невинност, разбира се, се криел злият Питър. Други казваха, че гувернантката имала също и лесбийски отношения с Кати, която била, разбира се, мис Джесъл...

— Искаш да кажеш, че гувернантката е била... а двете деца са били... Приятелката на Сюзън, Кати Барет, и брат й... и гувернантката...

— Кой знае?

И наистина, въпреки че два пъти прочетох „The Turn of the Screw“^[1], така и не проумях кой с кого го прави. Но някъде в цялата тази викторианска галимация имаше една фина история, пропита със секс и ужас. Казах на Анна:

— Не знам дали въобще има нещо вярно в тази история, но знам, че семейство Барет внезапно си заминаха оттук през 1966 г. И никога не се върнаха. Оттогава никой не е живял в къщата до — орган, кресчендо, моля — досега. Но не казвай на Сюзън, че съм ти разказал това, защото то все още я разстройва.

Тя кимна с глава, докато се опитваше да си поеме дъх. Мили Боже, тя наистина беше пребледняла.

— Да... няма... Джон, те все още ли са тук?

— Семейство Барет ли?

— Не, духовете.

— О, не знам. — Почувствах се съвсем мъничко като лошо момче, затова добавих: — Съмнявам се. А и тях ги е интересувал само сексът.

— Мили боже...

Тя отново се прекръсти и ми съобщи:

— Повикахме един свещеник да освети къщата, преди да се нанесем.

— Ето това е. Значи няма от какво да се страхуваш. Да ти донеса ли малко шери? Грапа?

— Не. Добре съм.

Тя продължаваше да се държи за кръстчето си, като блокираше по този начин гледката ми към Долината на радостта.

Погледнах часовника си. Бяха минали около 20 минути, откакто Сюзън и Франк излязоха да се разхождат, и започнах леко да се ядосвам.

Облегнах се на стола и кръстосах крака. С Анна си разменихме няколко думи, но тя очевидно бе разстроена от нещо. Най-накрая, малко раздразнен от глупостта ѝ, казах твърдо:

— Един християнин не бива да вярва в духове.

— А свещения дух?

— Свети дух. Това е друго.

— Ние казваме свещения дух.

Това беше малко обезпокоително.

— Тогава повикайте пак свещениците — казах аз. — Нека прогонят духовете.

— Ще ги повикам.

Най-после Сюзън и Франк се върнаха. Сюзън се обърна към мен:

— Трябва да видиш оранжерията. Гъмжи от цветя, тропически растения, палми и папрат. Разкошна е!

— Няма ли zucchini^[2]?

— Всички зеленчуци вече съм ги изнесъл навън — обясни Белароса. — Градинарят ми се грижи за всички стайни растения и за оранжерията. Той се занимава с тях, редува ги. Разбираш ли?

Сюзън и Франк седнаха. Сега щеше да се говори за растения и аз „изключих“. Прекарах през ума си сцената на терасата, а след това и разговора в библиотеката. Целият този епизод беше толкова далеч от опита и познанията ми, дори като адвокат, че съзнанието ми все още не бе успяло да го попие напълно. Но имах ясното чувство, че с Белароса сме сключили някакво споразумение.

Някакъв дълъг, богато украсен часовник, изправен до стената в далечния ъгъл, отбеляза точен час и в балната зала отекнаха 12 удара. Използвах възможността да кажа:

— Опасявам се, че твърде дълго притесняваме нашите домакини.

Това е уаспски израз за: „Може ли вече да си тръгваме, по дяволите?“.

— Н-не — каза Белароса, — ако исках да си отидете, щях да ви кажа. За какво сте се разбързали?

Обявих на всеослушание:

— Хеморойдите ми ме притесняват.

Мисис Белароса, която, изглежда, бе надмогнала страха си от духове, каза съчувствено:

— О, това може да ти изкара душата. Имах ги при всяка бременност.

— А също и Сюзън. — Станах, избягвайки ледения, унищожителен поглед на Сюзън.

Другите също станаха и ние тръгнахме след семейство Белароса, излизайки от балната зала. Опитах се да приложа на Сюзън малко от оная практика с настъпването по крака, за да я накарам да се усмихне. Тя най-сетне изкриви устата си в някаква усмивка и ме оципа по ръката.

Докато прекосяхахме вестибюла, аз изсвирих с уста, имитирайки пеенето на жълта сипка, което правя доста добре, и птиците от всички клетки закрепяха и зацвъртяха.

Белароса ми хвърли един поглед през рамо, продължавайки да върви.

— Доста добре беше.

— Благодаря.

Почувствах още едно ощипване по ръката.

Стигнахме до входната врата и всички бяхме готови да си пожелаем лека нощ, но Сюзън каза:

— Бих искала да ви направя подарък по случай влизането ви в новия дом.

Надявах се, че е избрала да им опече кейк, но, уви, тя рече:

— Рисувам къщите на Златния бряг и...

— Взема по деветстотин на стая — подхвърлих аз, — но в тази къща ще нарисува която и да е от стаите безплатно.

Сюзън продължи:

— Рисувам руините с маслени бои. Имам снимка на този вестибюл, когато беше в руини.

Тя обясни и накрая добави:

— Имам скиците, но трябва да поработя малко тук заради триизмерната перспектива, пропорциите и различното осветление.

Горката мисис Белароса изглеждаше объркана.

— Искаш да го нарисуваш какъвто беше, когато го видях за пръв път? Та то беше една развалина.

— Една руина — поправи я Сюзън. Тя е добра професионалистка, когато реши да играе някаква роля.

— Разбира се — намеси се Франк. — Идеята ми е ясна. Като онези картини, които видяхме в музея в Рим, Анна. Онези римски развалини, с растения по тях и овце и хора с мандолини. Разбира се. И ти ли рисуваш така?

— Да. — Сюзън погледна към Анна Белароса. — Ще стане красива. Наистина.

Анна Белароса погледна към съпруга си.

— Звучи чудесно — каза Франк. — Но трябва да ти платя за нея.

— Не, това е моят подарък за вас двамата.

— Окей. Може да започнеш, когато пожелаеш. Вратата е отворена за теб.

Имах чувството, че Франк предварително знаеше за това, а и съвсем в стила на Сюзън беше да си постигне целта, заобикаляйки мен и Анна Белароса. Сюзън получаваше това, което иска Сюзън.

Приближих към вратата.

— Е, прекарахме много приятна и интересна вечер — казах аз, което беше стандартното ми изречение за довиждане.

— Аха — съгласи се Франк.

Сюзън каза своята реплика:

— Анна, непременно трябва да ми дадеш рецептата си за пълнежа на cannoli.

Стомахът ми отново се сви.

— Нямам рецепта — отвърна мисис Белароса. — Просто го правя.

— Прекрасно — каза Сюзън, а след това довърши репликата си. — Не си спомням някога да съм се забавлявала така. Трябва да повторим тази вечер. Елате ни на гости някой път.

Всъщност думите ѝ прозвучаха искрено.

— Окей — усмихна се Анна. — Какво ще кажете за утре?

— Ще ти се обадя — каза Сюзън.

Франк отвори вратата.

— Спокойно си идете вкъщи. И внимавайте за ченгето. — Той се разсмя.

Ръкувах се с моя домакин и целунах Анна по бузата. Анна и Сюзън се целунаха, след това Франк и Сюзън се целунаха. Като свърши тази церемония, аз се обърнах към вратата, след това спрях, извадих една визитна картичка от портфейла си и я оставих върху някаква маса за цветя. Отидохме със Сюзън до колата ѝ. Сюзън искаше да кара и седна зад волана. Колата зави около фонтана и ние махнахме на семейство Белароса, които все още стояха на вратата. След това Сюзън се насочи надолу по алеята.

Обикновено не разговаряме много след някоя светска вечер, понякога защото сме уморени, а понякога защото единият или другият от нас е страшно сърдит за нещо, като например флиртуване, твърде интимно танцуване, саркастични забележки и т.н.

Като наближихме порите, те се отвориха и Антъни излезе пред вратарската къщичка. Докато минавахме покрай него, той ни махна. Сюзън също му махна. След това зави надясно по „Грейс Лейн“. Най-сетне каза:

— Прекарах хубава вечер. На теб хареса ли ти?

— Да.

Тя ме погледна.

— Това „да“ ли означаваше?

— Да.

— Добре. Значи се радваш, че дойде?

— Да.

Тя зави към отворените порти на Станхоуп Хол, мина през тях и спря. За разлика от портите на семейство Белароса нашите нямат електронен механизъм, така че се налагаше да сляза, да ги затвора и заключи. Вратарската къщичка беше тъмна, разбира се, тъй като семейство Алърд си лягат рано.

Точно този е моментът, когато понякога заявявам, че предпочитам да измина останалия път до вкъщи пеша. Това обикновено бива последвано от рязко завъртване на колела и хвърчащ чакъл. На сутринта Джордж го помита и го заравнява отново.

— Идваш ли — извика Сюзън от колата, — или не?

Народите понякога воюват. Съпружеските двойки живеят в състояние на постоянна война, прекъсвана от време на време от въоръжено примирие. Не бъди циничен, Сатър.

— Идвам, скъпа.

Отново се качих в колата и Сюзън пое бавно нагоре по неосветената алея.

— Не беше необходимо да си оставяш визитната картичка — каза тя.

— А защо не?

— Е... няма значение, за какво си говорихте с Франк през цялото време?

— За убийства.

— Анна е много мила. Малко... елементарна може би, но мила.

— Да.

— Франк може да бъде очарователен — каза Сюзън. — Не е толкова груб, колкото изглежда или говори.

(Ще се обзаложим ли?)

— Мисля, че Анна те хареса, Джон. Почти през цялата вечер не сваляше очи от теб.

— Нима?

— Мислиш ли, че е привлекателна?

— Има рубенсови цици. Защо не я нарисуваш гола, танцуваща из вестибюла?

— Аз не рисувам голи жени.

Тя спря колата пред къщи, слязохме, аз отключих вратата и влязохме вътре.

И двамата се отправихме към кухнята, където аз налях по чаша газирана вода за мен и за нея.

— Обсъждахте ли някакви служебни въпроси? — попита Сюзън.

— Убийства.

— Много забавно. — След това попита: — Изяснихте ли си с Анна къде сте се виждали преди?

— Да. В Лоукаст Вели. В аптеката. Търсехме лекарства за хеморойди.

— Много си бърз, Джон.

— Благодаря.

— А защо постоянно стоеше с очила? Бързо отговаряй.

— За да не може Франк да ме удари.

— Отлично. Ти си луд, знаеш ли.

— И кой го казва само!

Сюзън си допи водата и тръгна към вратата.

— Уморена съм. Ще са качиш ли?

— След малко.

— Лека нощ. — Тя се поколеба за миг, след това се извърна към мен. — Обичам те.

— Благодаря.

Седях на масата, наблюдавах мехурчетата в чашата с газирана вода и слушах стенния часовник.

— Убийства — казах на себе си. Но той не е извършил онова убийство. Вярвах му. Бе извършил една дузина углавни престъпления, между които вероятно и убийства. Но не и онова убийство.

Както вече казах, бях имал предчувствието, че един ден с Франк Белароса ще отидем по-далеч от разговорите за зеленчуци. Но с това

се изчерпваше предсказанието ми. Отсега нататък — от момента, в който останах да изпия онова последно питие с него, вместо да си тръгна — действах на своя отговорност.

Гледайки назад към тази вечер, си спомних, че ако Сюзън ми бе казала, че е прекарала ужасна вечер и че иска да стои настрана от семейство Белароса, тогава аз щях да направя точно това. Но, чудно, лейди Станхоуп възнамеряваше да рисува Алхамбра, което щеше да я постави в почти ежедневни контакти с дон и дона Белароса. Вероятно е трябвало да предвидя опасностите, които крие такава една ситуация, и може би съм ги предвидил, но вместо да настоя пред Сюзън да оттегли предложението си за картината, аз не казах нищо. Очевидно и двамата сме отговорили на нежеланото внимание на Белароса поради свои собствени причини: аз, защото видях едно предизвикателство и защото исках да покажа на Сюзън, че съпругът ѝ не е просто един скучен адвокат, а че и в него вероятно има нещо зловещо, а Сюзън, защото... е, тогава не знаех защо, но го разбрах по-късно.

Така че това беше една поредица от събития — инцидентът в плевника, случката на тенискорта и след зимната скука, обхванала семейство Сатър, която се бе комбинирала с близостта на Франк Белароса и проблемите му, за да ни събере заедно. Такива неща се случват, колкото и невероятно да изглежда, и ако някога се образува дело за оставане верен на собствената си същност, тук бяха доказателствата.

Но всичко това са размишления след събитието. В онази нощ умът ми беше замъглен, а здравият ми разум бе повлиян от това, че имах нужда да докажа нещо. Което идва да покаже, че не бива да оставате до много късно на гости през седмицата.

[1] Новела от Хенри Джеймс, непревеждана у нас; гореразказаната история е почти буквално взета от тази новела. — Б.пр. ↑

[2] Тиквички (итал.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ IV

*Сега ще разгледаме малко по-подробно
борбата за съществуване.*

Чарлз Дарвин
„Произход на
видовете“

18.

На следващата вечер семейство Белароса не ни дойдоха на гости, както бе предложила Анна. Всъщност, доколкото знаех, в най-близките ни планове не се предвиждаше да ги видим отново. Сюзън е секретарят по светските въпроси в дома ни и за целта си има един календар с кожена подвързия, какъвто водеше и майка ѝ.

Семейство Станхоуп имаха по едно време истинска светска, или лична секретарка и предполагам от нея са усвоили това изкуство. Аз не съм много добър в съставянето на светски планове, затова съм оставил грижата за тях изцяло в ръцете на Сюзън. Даже мисля, че вече ми е отнето дори право на вето, както сигурно сте забелязали. Така че, що се отнасяше до семейство Белароса, очаквах известие от светската си секретарка.

Сюзън бе започнала картината си на вестибюла на Алхамбра и поради този факт, плюс факта, че конете ѝ бяха все още там, тя ходеше в Алхамбра почти всеки ден. Сюзън, между другото, бе решила да нарисува картината с маслени бои вместо с акварел, което означаваше, че работата ѝ по нея ще продължи около шест седмици.

Между Сюзън Станхоуп Сатър и мисис Анна Белароса се пораждаха, изглежда, някакви пробни отношения, а вероятно дори истинско приятелство, според Сюзън. Бях сигурен, че тези взаимоотношения се поощряват от Франк Белароса, който не само искаше жена му да си намери приятели тук, но искаше също така да престане да му натяква, че са се преместили от Бруклин в тази опасна територия.

Сюзън почти не споменаваеше Франк, а и аз никога не питах за него. Ако въобще си го представях в тази тройка, то беше като един зает човек, който наблюдава Сюзън за няколко минути, докато тя си поставя триножника, пуска по някоя и друга шега на двете жени и се отдава на себе си за остатъка от деня — или, още по-вероятно, качва се в лимузината си и изчезва в големия град, за да прекара още един ден в нарушаване на законите.

Сигурно е много трудно да се управлява една огромна престъпна империя, особено ако императорът не може да говори свободно по телефона или по същите причини не може да изпраща подробни инструкции по телекса или факса. Личните контакти, разговорите на живо, ръкостисканията, гримасите на лицето и жестовете с ръка са единственият начин да се управлява някоя нелегална организация, била тя политическа или престъпна. Спомних си, че по общо мнение мафията бе започнала като нелегална съпротивителна организация по време на някаква чужда окупация на Сицилия. Положително можеше да се вярва на това и то обясняваше защо те бяха такъв дългогодишен хит в Америка. Но може би законите им бяха малко поостарели за края на второто хилядолетие. Може би.

Сюзън ми каза една вечер:

— Видях най-странното нещо при съседите.

— Какво?

— Видях един човек да целува ръката на Франк.

— Защо ти се е сторило странно? Младшите ми съдружници ми целуват ръка всяка сутрин.

— Дръж се сериозно, моля те. Ще ти кажа още нещо. Всеки, който влезе в тази къща, бива отвеждан в гардероба и претърсван. Чувам оня специфичен звук, който детекторът за метал издава, докато работи.

— Теб претърсват ли те?

— Разбира се, че не. — После попита: — Защо е такъв параноик?

— Не е параноик. Наистина се мъчат да го убият. Защо не се опиташ да разбереш това?

— Мисля, че го разбирам. Но просто това изглежда толкова странно... искам да кажа, точно до вратата ни.

— Мистър Манкузо говори ли вече с теб?

— Не. Дали ще иска?

— Вероятно.

Но освен в този кратък разговор почти не споменахме Франк, както казах. Що се отнася до Анна, Сюзън ме информираше по-редовно. Каза ми, че Анна не язди коне, не играе тенис, не плава с яхта и въобще не се занимава с никакъв спорт. Това не ме изненада. Сюзън се опитала да накара Анна да се качи на Янки, но тя не искала дори да

приближи до пръхтящото животно. Според Сюзън Анна я наблюдавала и ѝ задавала въпроси за това, какво върши. Сюзън я насърчила да си вземе триножник и бои и предложила да ѝ дава уроци по рисуване, но Анна имала точно толкова желание да рисува, колкото и да язди или въобще да опита нещо ново. Макар Сюзън да изглеждаше доста привързана към тази жена, имаше чувството, че малко я дразни плахостта на Анна.

— Смисълът на живота ѝ е в готвенето, чистенето, секса и грижата за децата — информирах Сюзън. — Така че не я тормози.

— Но аз имам чувството, че съпругът ѝ би искал тя да развие някои нови умения.

Същото би искал и твоят съпруг, Сюзън. Като например готвене и поддържане на домакинство. Всъщност, бих предпочел да прекарам живота си в компанията на една Сюзън, отколкото на една Анна, макар че ако можех да комбинирам най-добрите качества на двете жени, щях да имам идеалната съпруга. Но тогава нямаше да има от какво да се оплаквам.

Сюзън ме осведоми също, че Анна задавала много въпроси за това, как се живее тук. Но мисля, че това бяха повече въпроси на Франк, отколкото на Анна.

Що се отнася до призраците в Алхамбра, Сюзън ми спомена няколко дни след като бе започнала картината си, че Анна заминала сутринта с някаква лимузина за Бруклин и се върнала след няколко часа с двама свещеници.

— Изглеждаха доста мрачни — каза Сюзън. — Обикаляха къщата ѝ пръскаха светена вода навсякъде, а Анна се кръстеше по осем пъти в минута. — После добави: — Аз се опитах да се преструвам, че не забелязвам, но беше трудно да не ги забелязваш. Анна каза, че освещаваха къщата, но мисля, че имаше нещо повече от това.

— Те са много суеверни хора — казах аз. — Надявам се, че не си я тревожила с някоя от твоите истории за духове, нали, Сюзън?

— Не, разбира се, че не. Казах ѝ, че няма никакви духове в Алхамбра.

— Добре, сигурен съм, че сега се чувства по-добре, след като цялата къща е поръсена.

— Надявам се. Тръпки ме побиват, като си спомня за това.

Както и да е, във всяко нещастие има и лъч на надежда и в този случай лъчът беше италианската храна. Не че Сюзън се учеше да готви — не, тя можеше да готви толкова, колкото аз да летя. Но почти всяка вечер носеше в къщи нещо от вечерята на семейство Белароса: метални кутии, пълни с ravioli^[1], печени ziti, патладжани по пармски, пържени zucchini и други неща с невъзможно за произнасяне имена. Това действително ми намирисваше на плащане и аз наистина очаквах с нетърпение вечерята вкъщи, за пръв път от двайсет години.

Освен това Сюзън донесе вкъщи доматен разсад и семе на zucchini, с които допълни зеленчуковата си градина от radicchio, босилек, зелен пипер и патладжан. Тя не беше ми споменала за това, но аз видях новите растения един ден, когато бях излязъл да се разхождам. Освен това сега на всички зеленчуци имаше бележки кое какво е, които бяха сложени правилно, предполагам, така че сега знаехме какво да очакваме (извинете играта на думи). Очевидно беше също, че Сюзън е получила някой и друг урок по градинарство от някой вещ в тази област, защото всички растения изглеждаха добре и вероятно до края на май можехме да имаме отлична реколта. Феодалното имение Станхоуп Хол сега щеше да мине на самозадоволяване, поне що се отнася до някои зеленчуци, и всичките му обитатели — и четиримата, ако броите семейство Алърд, — ще бъдат избавени от опустошенията на скорбута и кокошата слепота.

Засега, да си призная, промените в живота ми, които настъпиха като резултат от културния контакт със съседното феодално имение, за да продължа метафората, бяха за добро. Сблъсъкът на културите не беше се осъществил по някакъв драстичен начин, но за това имаше време.

Не се съмнявах, че бях установил лични взаимоотношения с Франк Белароса, не бях сигурен за природата на тези взаимоотношения; или, дори и да знаех, не издавах на никого, включително и на себе си, каква е. Но каквато и да беше, изглежда, изчакваше, защото до края на този месец не получих никаква вест от него, било то пряко или косвено.

А що се отнася до бизнес отношенията ми с него, гледах на целия онзи епизод в библиотеката му като на някаква лудост. Той положително е съжалил, че ми се е доверил, и вероятно затова не ми се

обаждаше. Искам да кажа, че той със сигурност не мисли, че ме е ангажирал за свой адвокат. Нали така?

В последната сряда на май Сюзън ходи на събиране на дружеството „Белведер“ в старото крайбрежно имение Фокс Пойнт в края на „Грейс Лейн“. Тя ми спомена за това след събитието и когато я попитах дали е поканила Анна Белароса, тя каза, че не е и не ми даде никакви обяснения.

Знаех, че тези взаимоотношения със семейство Белароса щяха да бъдат проблем, и се опитах да кажа това на Сюзън. Но Сюзън не е от хората, които мислят предварително. Всеки, предполагам, има приятели, съседи или роднини, с които би предпочел да не се показва на публично място. Но това чувство до голяма степен е субективно; най-тъпият ви братовчед например може да се превърне в сензация на коктейла, който давате. Но при семейство Белароса не ставаше въпрос за моето схващане или за моята интерпретация на това как ги приемат в обществото; просто подобно беше мнението на всички. Да, можехме да минем през вратите на „Крийк“ или „Сиуанака“ и щяха да ни отведат до една маса и дори да ни обслужат. Веднъж.

Така че, ако семействата Сатър и Белароса действително мислеха да вечерят заедно някъде навън, най-благоразумно щеше да бъде да избира някой ресторант извън този район. (Но дори и в това се криеха много опасности, както бях се убедил от личен опит преди около година, когато вечерях в един ресторант на Южното крайбрежие с една клиентка — млада и красива жена, която имаше навика да докосва ръката ми, когато искаше да наблегне на нещо — и вътре влязоха проклетите семейство Дюпо. Но това е друга история.)

Във всеки случай смятам, че четиримата бихме могли да отидем в Манхатън, ако трябва да вечеряме заедно. Предполага се, че в нюйоркското сити винаги можеш да останеш анонимен, но при мен като че ли все така се случва, че се натъквам на някой познат.

Освен това, изглежда, има някаква странна връзка между доновете на мафията, които вечерят навън, и доновете на мафията, които биват убити, като при това изпръскват с кръв невинните хора около себе си и всякакви такива неща. Това може да изглежда малко параноистично, но то се случва достатъчно често, за да бъде реална възможност, а и аз да го имам като едно наум; така че, ако отивах да

вечерям някъде навън с дона, сериозно щях да се замисля дали да не си облека някой стар костюм.

Вярвам на Белароса, като ми казва, че мафията все още поддържа висок професионален стандарт на убиване и че всъщност единствената неприятност, която тези традиционни вечерни убийства причиняват на невинните хора, е обикновено някое стомашно разстройство. И разбира се, вечерята или това, което е останало от нея, винаги е за сметка на заведението, както за зрителите, така и за участниците в пречукването. Убийството, естествено, трябва да се извърши вътре в ресторанта, за да се добие право на гратис вечеря; а не отвън пред вратата, както се случи неотдавна пред едно от най-добрите заведения за бифтеци в Ню Йорк. Това, че си чул изстрели отвън, няма да те откачи да си платиш сметката, освен ако не припаднеш. В малко по-сериозен тон, наистина се случва невинни граждани да стават жертва в престрелките, а преди няколко години имаше един нещастен случай на сбъркана самоличност, когато двама жители на предградията бяха застреляни по погрешка в един ресторант в Литъл Итъли пред жените си.

И тъй, да вечеряш или да не вечеряш? Имайки предвид какво би казал сам Франк за щатския прокурор Алфонс Ферагамо, че искал да предизвика междугангстерска война, аз бих избрал да си поръчаме вечеря за вкъщи в някой китайски ресторант. Ами ако лудата ми жена ги покани да вечеряме навън? Като се има предвид всичко, не знам кое ще е по-лошо — да вечеряме със семейство Белароса в „Крийк“ и да бъдем изправени пред отлъчване от обществото или да отидем в Манхатън и да треперим от страх през цялото време, вечеряйки в някое малко уютно ресторантче, което Франк настоява да ни покаже и където храната е чудесна, собственикът е раесано, а всички посетители пируват с гръб, опрян о стената.

Разбира се, има и други възможности и аз съвсем не намеквам, че двама твърдоглавци, такива като Франк и Сюзън, биха могли да ме накарат да направя нещо, което не искам да правя. Ако се получи подобна ситуация, ще настоявам Франк и Анна да дойдат вкъщи за по едно питие и кафе, поръчано от заведение.

Няколко дни преди уикенда, на Деня на загиналите, Доминик и бригадата му завършиха конюшните. Като цяло това беше едно майсторско събаряне и възстановяване на сградата. Всъщност беше малко страшно да видиш как нещо познато изчезва и след това се появява в същия вид и форма на друго място. Доминик и яките му феи действително можеха да преместят Сикстинската капела, ако имаха разрешението на папата. А ако имаха разрешението на дона, можеха да преместят моята къща в двора на Алхамбра. Почти ме беше страх да замина на почивка.

И така, настъпи онзи тържествен ден, в който Занзибар и Янки се върнаха вкъщи. Предложих да украсим къщата с трицветни знаменца и гирлянди от цветя, но Сюзън пренебрегна предложението ми и проведе церемонията просто и с достойнство, в присъствието единствено на Доминик. Мислех, че е там, за да си прибере парите, но когато го попитах за сметката, той само посочи с палец към Алхамбра. Дадох му петстотин долара в брой за хората му и той изглеждаше много щастлив заради момчетата си и като че ли нямаше търпение да отиде при тях и да им ги раздаде.

Във всеки случай изпратих една бележка на Франк чрез Сюзън, но измина още една седмица, а не получавах сметката. Сега вече дължах на този тип питиета и една пачка банкноти, да не говорим за това, че си хапвах добре.

Сюзън казва, че от италианската храна страстта ѝ се увеличава, а и аз бях забелязал, че половият ни живот, винаги добър, сега бе станал още по-добър. Сигурно мисис Белароса бе открила необходимата комбинация от италиански треви и подправки. Една вечер, по време на тези, донесени от Алхамбра вечери, казах на Сюзън:

— Господи, циците ти растат. Вземи рецептата за тези равиоли.

— Не бъди такъв перверзник, Джон. — След това добави: — Ти самият си наддал с два сантиметра, които ти бяха необходими, и нямам предвид в кръста.

— Туш.

Но във всеки случай мисля, че увеличеното сексуално желание се дължеше по-скоро на психологически, отколкото на кулинарни причини и вероятно беше резултат от прекрасното пролетно време, което винаги раздвижва сока ми, да използвам една метафора от дърветата. Но кой знае? Когато си на средна възраст, си благодарен на

всичко, което върши работа. Достатъчно е да кажа, че със Сюзън го правехме в спалнята и в кухнята. В другите стаи обаче нещо не се получаваше, защото Сюзън, която винаги е била малко хладна и затворена, сега беше отнесена, като че ли нещо ѝ тежеше. Затова един ден я попитах:

— Нещо тревожи ли те?

— Да.

— Какво?

— Разни неща.

— Разни неща? Като например неотдавнашната вълна на насилие в Кюрдестан?

— Разни неща тук. Просто разни неща.

— Не се тревожи, децата ще се върнат вкъщи през юни, през юли ще работя наполовина, а през август ще отидем в Ийст Хамптън.

Тя сви рамене.

Спомняйки си паметните думи на Франк Белароса по въпроса за създаване удобства на жените, казах:

— Защо не се върнеш в Бруклин?

Във всеки случай смятах, че след като конюшната бе преместена и конете най-после си бяха вкъщи, посещенията на Сюзън в Алхамбра ще намалее, но имах чувството, че тя продължава да прекарва там доста време. Искам да кажа, че не съм тук почти през целия ден, но винаги когато ѝ се обадох по телефона вкъщи, не я намирах там, а и съобщенията, които предавах на телефонния секретар, оставаха без отговор.

Също така Джордж, винаги в ролята си на верен прислужник, понякога ме пресрещаше по пътя ми към къщи и ми казваше нещо от рода на:

— Мисис Сатър не се е прибираща цял ден, иначе щях да я попитам дали... — и следваше някакъв глупав въпрос. Джордж не е деликатен, макар да си мисли, че е. Очевидно не одобряваше каквито и да било взаимоотношения със семейство Белароса. Джордж е по-величествен и от краля, по-благочестив, и от епископа и по-голям сноб от който и да е Астор или Вандербилт, който някога съм срещал. Много от старите прислужници са такива и се опитват да накарат помладите си господари и господарки да се държат като бащите и майките си, които са били, разбира се, образци на достойнството, хора

на изтънчените маниери и т.н. Прислужниците имат много селективна памет.

Важното в случая е, че Джордж не беше доволен от нас, и знаех, че в края на краищата, когато получи няколко резки отговора, той ще подшушне нещо на старите си приятели от другите имения и клюката ще започне да се изкачва нагоре по социалната стълбица. Ако нещо се стовареше върху мен, щях да кажа на Джордж как е успял да си запази службата и къщата през всичките тези години. Не, нямаше да му кажа. Аз харесвах Джордж. И той ни харесваше със Сюзън. Но си беше клюкар.

Що се отнася до Етел, не можех да разбера какво ѝ е мнението за семейство Белароса или за нашите отношения с тях. Тя изглеждаше незаинтересована, почти безразлична, като никога. Подозирах, че това се дължеше на факта, че не успяваше да вмести семейство Белароса в теорията си за класова борба. Социалистическата доктрина, изглежда, няма ясно становище по въпроса за престъпниците, а Етел черпи повечето от възгледите си от радикалите на XIX в., които са вярвали, че потисническата капиталистическа система е създала престъпленията и престъпниците. Белароса беше по-скоро жертва на свободната инициатива, отколкото неин плодоползвател. Ако въобще има нещо, за което с Етел да сме на едно мнение, то вероятно е наблюдението на Марк Твен, че „няма определена чисто американска престъпна класа освен Конгреса“.

Както и да е. Случи са така, че един ден, когато бях в кантората в града, ми се наложи да се свържа със Сюзън, за да я попитам дали може да дойде в Манхатън да вечеряме заедно с двама извънградски клиенти, мистър и мисис Петерсън, които се бяха отбили в кантората ми неочаквано и които бяха стари приятели на родителите ѝ. Обадох се вкъщи и оставих две съобщения на телефонния секретар на Сюзън, след това, тъй като приближаваше часът за срещата ми със семейство Петерсън, позвъних във вратарската къщичка и говорих с Етел. Тя ме осведоми, че мисис Сатър тръгнала със Занзибар към Алхамбра сутринта и още не се била върнала, доколкото Етел знаела. И тъй, какво бихте направили вие, ако жената на вратаря ви информира, че съпругата ви е заминала с жребеца в съседното имение? Човек трябва, разбира се, да изпрати някой прислужник да открие съпругата му и точно това предложи Етел, т.е. да изпрати Джордж в съседното имение.

Или, посъветва ми тя, да се обадя в Алхамбра да видя дали мисис Сатър действително е там. Казах, че не е важно, макар че сигурно е било, щом като се обаждах във вратарската къщичка.

Приключих с Етел, отново позвъних на Сюън и оставих едно последно, доста кратко съобщение с часа на срещата и името на ресторанта.

Истината беше, че все още нямах телефонния номер на семейство Белароса, а Сюън каза, че и тя го няма. Бях забелязал, когато бях в Алхамбра, а и Сюън потвърди, че на никой от телефонните апарати там не бе написан телефонният номер. Това беше добра предохранителна мярка, разбира се, която и други собственици на имения вземаха срещу случайни прислужници, работници по поддръжката и други такива, които си записват телефонните номера на богатите и известните.

Късно същата вечер, след като се върнах от вечерята си със семейство Петерсън (Сюън не се появи в ресторанта), казах на Сюън:

— Опитвах се да се свържа с теб днес.

— Знам, получих съобщенията от телефонния секретар и от Етел.

Никога не питам „Къде беше?“, защото, ако го направех, тогава тя щеше да започне с въпроса „А ти къде беше?“ — който води до „С кого беше и какво прави?“. А нямаше нищо по-присъщо на ниските слоеве на обществото от това, да искаш обяснения от партньора си в живота как и с кого е прекарал деня или вечерта си. Вероятно така Сали Ан е получила първата си синина. Но все пак казах:

— Бих искал да мога да се свързвам с теб, ако си в Алхамбра. Как предпочиташ — да изпращам Джордж до имението или може би ще поискаш от семейство Белароса телефонния им номер?

Тя сви рамене.

— Няма за какво да им се обаждам по телефона. Така че може просто да изпращаш Джордж.

Струваше ми се, че Сюън не схваща идеята ми.

— Джордж невинаги е на разположение — отговорих аз. — Вероятно можеш да вземеш телефона на семейство Белароса, Сюън. Сигурен съм, че един ден все ще се намери за какво да им се обадиш.

— Едва ли. Аз просто отивам там и си тръгвам, когато поискам. Ако трябва да оставя някакво съобщение, оставям го на Антъни, Вини или Ли.

— Кои, ако смея да попитам, са Антъни, Вини и Ли?

— Ти си виждал Антъни, вратаря. Вини е другият вратар. И двамата живеят във вратарската къщичка. Ли е приятелката на Антъни. Тя също живее във вратарската къщичка. Там има три спални.

— Ли е жена. Разбирам. А какво прави горкият Вини без приятелка?

— Вини си има приятелка, Делия, която идва от време на време.

Мисълта, че местоположението на „Грейс Лейн“ ставаше известно на хора, произхождащи от Бруклин, бе малко обезпокоителна. Вече почти се бях примирил, че ще трябва да търпя присъствието на доновете на мафията и равните им с техните черни лимузини, но разни убийци, проститутки на гангстери и друга такава паплач — това беше нещо различно.

— Не ми харесва идеята за един bordello^[2] в края на улицата — казах аз.

— О, Джон. Наистина. Какво очакваш да направят Антъни и Вини? Когато е охрана, човек се чувства самотен. Дванайсет часа дежурство, дванайсет часа почивка, седем дни в седмицата. Редуват се. Ли се грижи за къщата.

— Интересно.

А още по-интересно бе, помислих си, че лейди Станхоуп, изглежда, намира тези герои на Деймън Раниън^[3] simpatico^[4]. Но аз, тесногръдият Джон Сатър, принадлежащ към едрата буржоазия, не бях толкова толерантен.

— Вероятно трябва да запознаем Антъни, Вини, Ли и Делия със Семейство Алърд — предложих аз, — за да си разменят някои професионални съвети по въпросите на вратарството.

Като не получих никакъв отговор, се върнах на главната си мисъл и казах:

— Но наистина, Сюзън, в някоя тъмна, бурна нощ може би ще е по-лесно да се обадиш по телефона, отколкото да отидеш във вратарската къщичка и да прекъснеш нещо.

— Виж какво, Джон, ако ти трябва телефонния номер, поискай им го. Какво казаха семейство Петерсън?

— Бяха много разстроени, че не успяха да те видят.

Въпросът с телефонния номер сега беше в моята градина, където щеше и да остане. Разбирате ли сега какво имам предвид, когато говоря за неразумността на Сюзън? Вероятно „инат“ е по-точната дума. Това е от червената коса. Наистина е от нея.

Във всеки случай, що се отнася до телефонния номер на семейство Белароса, той всъщност не ми трябваше, освен в онези редки случаи, когато ми се налагаше да се свържа със Сюзън, която, изглежда, бе станала част от кралския двор на Алхамбра. Но фактът, че Белароса не се обади, не ми писа, не ми прати каквото и да било съобщение, нито ми разкри телефонния си номер, затвърди убеждението ми, че между нас нямаше никакви отношения на адвокат — клиент, било то скрити или загатнати. И реших, че следващия път, като ми се обади, ще му заявя това категорично. За нещастие съдбата, която винаги е била благосклонна към мен в миналото, ми се беше разсърдила за нещо и отново се намеси, за да ме тласне в смъртоносната прегръдка на Белароса.

Имах много работа, особено в кантората си в Манхатън. Ежедневната ми практика е толкова свързана с пари, колкото и със закони. Или, за да бъда по-точен, клиентите ми искат да знаят как по законен път да запазят парите си, за да не попадат в ръцете на държавата. Този енергичен двубой между данькоплатеца и Службата по вътрешните приходи се води още от момента, в който Конгресът е приел поправката към конституцията за данък общ доход през 1913 г. През последните години благодарение на хора като мен данькоплатецът действително спечели няколко рунда.

Като резултат от тази продължителна борба се създаде една огромна и процъфтяваща данъчна индустрия, в която аз и моята фирма сме важни играчи. По-голямата част от клиентите ми са хора, или наследниците на такива хора, на които е бил нанесен тежък удар през 1929 г., а тези, които са успели да се възстановят, са се изправили пред данъка общ доход, който достигнал до 90% през 50-те години. Много от тези хора, с жизнен опит във всяко друго отношение, са се оказали неподготвени за яростната атака върху преразпределението на приходите, дошла от Вашингтон. Някои от тях в идиотска проява на

чувство за вина и алтруизъм дори сметнали това за справедливо, подобно дядото на Съюзън, който бил готов да даде половината от парите си на американския народ. Но когато трябвало да бъде повече от половината, на някои от тези милионери с обществено прогресивни възгледи започнал да ги стяга чепикът. Също така станало ясно, че съвсем малка част от доларите, получени чрез данъчно облагане, достигали до народа, а и тези, които все пак достигали до него, попадали в ръцете на неподходящи хора, за неподходящи цели.

И така, в една по-малко изтънчена епоха дори тези от клиентите ми, които са знаели как да правят пари в най-лошите времена, не знаеха как да ги запазят от правителството в най-добрите времена. Но те са се ориентирали в обстановката и не искат това да им се случи отново, защото това е една епоха на алчност и търсене на №1. И чрез един процес на социален дарвинизъм ние всички сме се превърнали в приспособени видове, които надуват опасността от нов данъчен закон, замислян в Капитолия^[5] по целия път до Уолстрийт.

Тези хора, моите клиенти, ме наемат, за да са сигурни, че няма да отидат в затвора; ако те или финансовите им плановици измислят някой хитър начин да се отърват от даден данък. Всичко това е законно, разбира се, иначе нямаше да се занимавам с него. Девизът тук е следният: *Да се отбягват данъците, е незаконно; да се избягват данъците, е законно.* И, бих допълнил, гражданско право и морален дълг.

Така например, когато новият данъчен закон помете стария „Клифърд Тръст“ за деца, някакъв умен тип като мен (щеше ми се да съм аз) измислил нещо, наречено псевдо-„Клифърд Тръст“, който вършел същата дейност по прехвърляне на освободени, от данък пари на малките наследници, и е така хитро измислен й сложен, че Службата по вътрешните приходи все още се опитва да намери начин да затвори вратичката. Това е игра, може би дори война. Аз я играя добре и освен това играя чисто и честно. Мога да си го позволя; аз съм по-умен от противника и ако някой в СВП беше толкова умен, колкото съм аз, щеше да работи за мен.

Във всеки случай, макар че играя честно, понякога свършвам в данъчния съд с някой клиент, за да изгладим някои разногласия. Но никой от клиентите ми никога не е бивал обвиняван в углавно престъпление за данъчни измами, освен ако не ме е излъгал за нещо

или не е скрил някой факт. Опитвам се да накарам клиентите си да са толкова честни, колкото съм и аз. Когато мамиш на карти, в живота, или при данъците, се лишаваш от благородството и сладостта на победата и в крайна сметка се лишаваш от най-прекрасното удоволствие в живота: да победиш другия справедливо и честно. На това ме учеха в училище.

Съгласен съм, противникът невинаги играе честно, но в тази страна винаги имаш възможността да извикаш „фал“ и да отидеш в съда. Може би ако живееш в друга страна, където съдопроизводството не е безпристрастно и независимо, нямаше да водя борбата си честно. В края на краищата говоря за оцеляване, а не за самоубийство. Но тук, в Америка, системата все още работи и аз вярвам в нея. Или поне ѝ вярвах до 11 часа същата сутрин. До обяд бях навлязъл в нов етап от живота си като застрашен вид, опитвайки се бързо да развия още няколко приспособления за оцеляване, за да не вляза самият аз в затвора. Но за това след малко.

И ето ме мен, седнал в кантората си на Уолстрийт в онази прекрасна майска сутрин, потънал в работа. Лятната ми програма обикновено включва четиридневни уикенди в лятната ми къща в Ийст Хамптън през юли, а след това прекарваме целия месец август там. В дните през юли, когато работя в Манхатън или в Лоукаст Вели, свършвам рано и със Сюзън отплаваме от яхтклуба и оставаме навън, докато се стъмни, или, ако имаме настроение, оставаме във водата до зори, което е нещо прекрасно.

Със Сюзън имаме шест или седем наистина добри сексуални сценария за яхтата. Понякога аз съм корабокрушенец и Сюзън ме издърпва на борда, почти гола, разбира се, и се грижи за мен, докато се съвзема. В по-грубия вариант аз съм пират, който се промъква на кораба през нощта и я сварва под душа или в момента, когато се съблича за лягане. Имаме и една драма в две действия за пътника без билет, в която аз я откривам да се спотайва в трюма и ѝ налагам подходящо телесно наказание според морските закони. Аз лично харесвам оная, в която съм прост моряк, а Сюзън е собственикът на яхтата. Сюзън ми нарежда да свърша това или онова, пече се гола на слънце и ме кара да върша унизителни неща, които няма да опишвам тук. Истината е, че с нетърпение очаквам секса в открито море и затова

препускам, препускам, препускам през монотонната пролет с протегнати напред ръце към славния Четвърти^[6].

Знам, че това звучи като че ли съвсем се отпускам между Четвърти юли и Деня на труда^[7], но съм си го заслужил. Освен това използвам времето, за да оправя собствените си данъци, за чието плащане поставям всяка година по-далечен краен срок.

Споменавам това, защото, докато си седях в кантората и мислех за лятната си къща и данъците си, секретарката ми, Луиз, ми позвъни. Вдигнах слушалката:

— Да?

— Търси ви някакъв мистър Новак от Вътрешните приходи.

— Кажете му да ми се обади през септември.

— Казва, че е много важно да говори с вас.

Отвърнах с раздражение:

— Добре, попитайте го за кой случай или клиент се отнася, извадете папката и му кажете да изчака на телефона.

Тъкмо щях да затворя, и Луиз каза:

— Вече го попитах за това, Мистър Сатър. Но той не искаше да ми каже. Каза, че иска да говори с вас лично.

— О... — Мислех, че знам за какво става дума. Но защо СВП ще се обаждат на мен заради Франк Белароса? След това реших, че може би е мистър Манкузо от ФБР, който се обажда под чуждо име. Но това не изглеждаше правдоподобно. Франк Белароса бе въвел едно ново измерение в живота ми, така че естествено едно телефонно обаждане като това придоби цвят а ла Белароса^[8] и това не беше цветът на хубава роза.

— Свържете ме — казаха на Луиз.

— Да, сър.

Чух някакво изщракване, а след това един неискрен мъжки глас, който моментално намразих, каза:

— Мистър Джон Сатър?

— Да.

— Казвам се Стивън Новак, агент в Отдела за държавните приходи към СВП.

— Да?

— Бих искал да дойда в кантората ви и да поговорим с вас по някои въпроси.

— Какви въпроси?

— Сериозни, мистър Сатър.

— Имащи отношение към какво и към кого?

— Бих предпочел да не говоря за това по телефона.

— Защо не? — попитах аз безгрижно. — Да не би и телефоните ви да се подслушват от Революционния комитет на данъкоплатците? — Очаквах да чуя учтиво изсмиване, но такова нямаше. Не е добре. Очаквах също и думата „сър“, но и нея не чух. Дръпнах календара към себе си.

— Добре, какво ще кажете за следващата сряда в...

— Ще бъда в кантората ви след половин час, мистър Сатър. Моля ви да бъдете там и ми оставете един час на разположение. Благодаря.

Телефонът замлъкна.

— Каква наглост...

Позвъних на Луиз.

— Отложете ангажиментите ми до обяд. А когато мистър Новак се появи, накарайте го да чака петнайсет минути.

— Да, сър.

Станах, отидох до прозореца и погледнах надолу към Уолстрийт. Пари. Сила. Престиж. Корпоративно величие и пластове на изолация от света. Но мистър Стивън Новак от СВП бе постигнал за петнайсет секунди това, което някои хора не успяват да постигнат за петнайсет дни или седмици; той бе пробил всички укрепления и щеше да седи в кантората ми в същия ден, в който се беше обадил. Невероятно.

Разбира се, по тона и по арогантността му се досетих, че сигурно става въпрос за нещо криминално. (Ако се окажеше, че е гражданско, дело, ще го изхвърля през прозореца.) Оставаше въпроса заради кой престъпник искаше да ме види мистър Новак? Белароса? Някой от клиентите ми? Но Новак не би бил толкова нагъл, ако идваше да търси съдействие от мен. Следователно той не търсеше съдействие от моя страна. Следователно...

В 11:15 мистър Стивън Новак бе въведен в кабинета ми. Той беше от ония хора, чиито гласове по телефона точно отговарят на вида им.

След задължителното вяло ръкостискане той ми показва документите си за самоличност, които удостоверяваха, че е специален агент, а не агент по държавните приходи, за какъвто се бе представил. Специалните агенти, в случай че не сте имали възможност да се срещнете с тези хора, работят всъщност към Отдела за криминални разследвания на СВП.

— Представихте се невярно по телефона — казах аз.

— Как така?

Казах му как така и добавих:

— Говорите с адвокат, мистър Новак, и съвсем не започвате добре.

Разбира се, човекът бе просто вбесен и сега щеше да използва всяка възможност, за да ми го върне тъпкано. Но имах чувството, че той, така или иначе, възнамеряваше да направи това.

— Седнете — наредих му аз.

Той седна. Аз останах прав и го гледах от високо. Това е малката ми игра на превъзходство. Мистър Новак беше на около четирийсет години, а всеки, задържал се толкова дълго в СВП, определено беше професионален служител, т.е. професионалист. Понякога ми изпращат разни младоци, които размахват удостоверения на ЗПС^[9], или адвокати, на чиито дипломи мастилото още не е засъхнало, и аз ги съдвквам и ги изплювам още преди да успеят да отворят куфарчетата си. Но Стивън Новак имаше спокоен, леко самодоволен вид, такъв, какъвто има всяко ченге, когато знае, че цялата сила на закона е на негова страна. Той съвсем не изглеждаше впечатлен от обстановката, в която бе попаднал, нито се стресна от доказателствата за една стара, предавана от поколение на поколение юриспруденция. Срещата ни нямаше да е приятна.

— Какво мога да направя за вас, мистър Новак?

Той кръстоса крака и извади от джоба си някакъв малък бележник. Започна да го разлиства, без да ми отговори.

Имах страхотното, желание да го изхвърля през прозореца, но просто щяха да пратят друг. Разгледах Новак за момент. Беше с някакъв ужасен сив поплинов памучен костюм, като тези, дето ги дават на затворниците, когато ги пускат на свобода. Носеше обувки, които всъщност имаха гумени подметки, а горната им част бе от някаква синтетика, която спокойно можеше да се чисти с „Брило“. Ризата му,

вратовръзката, чорапите, часовникът, дори прическата му — всичко беше от okazjiон и аз се почувствах неоправдано обиден от този човек заради разумната пестеливост, която лъхаше от него. Мразя мъжете, които не се издокарват с хубави костюми.

Но това, което наистина не харесвах у Новак, беше, разбира се, фактът, че е тук, за да съсипе живота ми. Поне да беше дошъл малко по-добре облечен.

— Мистър Новак — казах аз, — мога ли да ви помогна да откриете това, което търсите в тази книжка?

Той погледна нагоре към мен.

— Мистър Сатър, вие сте купили една къща в Ийст Хамптън през 1971 г. за 55000 долара. Така ли е?

Колкото и безобиден да ви изглежда този въпрос, това не беше въпросът, който исках да чуя.

— Купих една къща в Ийст Хамптън в началото на 70-те години на приблизително тази цена — отговорих аз.

— Добре. Продали сте я през 1979 г. за 365000 долара. Така ли е?

— Изглежда е така.

(Най-добрата инвестиция, която някога съм правил.)

— Следователно от тази сделка сте получили дългосрочна нетна печалба от 310000 долара. Така ли е?

— Не. Получил съм брутна печалба от 310000 долара. Има разлика между нето и бруто, мистър Новак. Сигурен съм, че сте учили това в училище, дори и ако СВП не прави разлика.

(По-спокойно, Сатър.)

Той ме погледна.

— Каква е била тогава нетната ви печалба?

— От брутната печалба изваждате стойността на основните подобрения и другите разходи и това, което остава, в света на частната инициатива го наричаме нетна печалба.

— И колко беше тя, мистър Сатър?

— Нямам представа в момента.

— Ние също, мистър Сатър, тъй като не сте декларирали нито долар от нея.

(Туш, мистър Новак.)

— Защо да я декларирам като приход? — отвърнах аз агресивно.

— Купих друга къща в Ийст Хамптън за над 400000 долара.

Следователно печалбата, каквато и да е била тя, е била отсрочена. Искате ли да ви покажа съответния параграф в данъчния закон?

— Мистър Сатър, според тогавашния закон вие сте имали право на 18 месеца, за да реализирате капитала — да купите друга къща с парите, които сте получили от продадената, за да отсрочите съответния приход. Вие сте изчакали 23 месеца, преди да купите къщата на „Бери Лейн“ в Ийст Хамптън през януари 1981 г. Следователно влиза в сила данъчно облагане и вие е трябвало да изчислите и да платите данъка си върху прихода. — След това добави: — Пропуснали сте да декларирате значителна сума от приходите си.

Човекът беше прав, разбира се, и затова все още седеше в кабинета ми, а не беше буквално изхвърлен в коридора. Но не си мислете, че съм мошеник — няма обяснение на ситуацията.

— Възнамерявах да си построя къща — казах аз на мистър Новак. — Законът, може би сте чували, позволява да изтекат 24 месеца, преди да се реализира капиталът, в случай че строиш, а не купуваш.

— И къщата на „Бери Лейн“ — отвърна мистър Новак, — която сте купили и все още притежавате, не е била построена от вас. Тя поначало си е била там, според моите проучвания.

— Да. Имах предварителен договор за един парцел, където възнамерявах да си построя къща, но продавачът не изпълни задълженията си в последния момент. Заведох дело срещу него, но уредихме въпроса. Има съдебни протоколи, които ще потвърдят това. Както виждате, мистър Новак, намерението ми да си построя къща бе осуетено. Времето не спираше и аз знаех, че няма да успея да намеря друг парцел и да започна строеж, за да спазя безсмислените данъчни разпоредби на правителството, които смятам за посегателство върху правата ми на свободен гражданин да вземам икономическите си решения в зависимост от собствените си нужди, а не от тези на правителството. И тъй, мистър Новак, след като ми попречиха да изпълня намерението си да строя, бързо купих вече построена къща — тази на „Бери Лейн“, която е твърде прилична, и ако се случи да минавате през Ийст Хамптън, отбийте се да я видите. — След това добавих: — Да се избягват данъците, е законно; да се отбягват данъците, е незаконно. Аз ги избегнах. Благодаря, че ми отделихте от служебното си време. Обичам да виждам къде отиват парите ми от данъците.

Отидох до вратата и я отворих, добавяйки:

— Ще ви изпратя съответните документи и съдебни протоколи, отнасящи се до сделката със земята, която пропадна, така че няма да ви се наложи да ги изравяте от Ийст Хамптън. Бъдете така добър да оставите визитната си картичка при секретарката ми.

Но мистър Новак не се отправи към отворената врата. Той си остана на мястото и каза:

— Мистър Сатър, вие не сте изпълнили изискванията да купите къща в рамките на 18 месеца. Следователно в оня същия момент е влязло в сила данъчно облагане. Сега вече каквото и да кажете или направите, не може да промените това данъчно облагане. — И добави: — Нарушили сте закона.

Сега трябва да разберете как мислят тези хора. Мистър Новак беше сигурен, че не само съм извършил углавно престъпление според непрестанно изменящия се данъчен закон, но и че съм решил съдбата си завинаги, когато е влязло в сила данъчно облагане, без да уведомя правителството за това. Сигурно ангелчетата в небесата са ме оплаквали през всичките тези години. Признайте си, казваше мистър Новак, разкайте се и този грях ще ви бъде опростен, преди да ви изгорим на кладата. Не, благодаря. Затворих вратата, за да не притеснявам Луиз, и се насочих към мистър Новак, който не бе променил позицията си, или, по-точно, остана да седи върху задника си.

— Мистър Новак — започнах аз с ниска сила на гласа, — в нашата велика страна всеки гражданин е невинен до доказване на противното. — Сега с малко по-голяма сила на гласа: Това е основният принцип в нашата система на правосъдие, опора на гражданските ни свободи. И въпреки това Службата по вътрешните приходи изисква от американските граждани да представят доказателства за невинността си. Грешка, мистър Новак. Грешка. — Сега с пълна сила: — Ако имате доказателство за вината ми, настоявам да го видя. Веднага!

Той остана невъзмутим, отказвайки да се хване на въдицата и да бъде въвлечен в пререкания, което аз целях — заради протокола. Човекът беше професионалист.

— Мистър Сатър — каза той, — без значение дали ви харесва или не, при случай на данъчно правонарушение от страна на гражданите тежестта на доказването е върху тях.

— Добре — казах аз невъзмутимо, — тогава слушайте внимателно. Моето намерение беше, и това мога да го докажа в данъчния съд, да си построя къща. Интересно, новият данъчен закон разрешава 24 месеца да се построи или купи къща, за да се избегне данъкът върху прихода. Както виждате, мистър Новак, нищо не е издълбано върху камък, най-малко пък данъчният закон, който някакви малки духчета редактират всяка вечер. Това е моята позиция по случая, мистър Новак. Няма какво повече да кажа, но ако искате да запълните остатъка от часа, който съм ви отпуснал, може да седнете там и да четете Данъчния закон на Съединените щати, докато аз работя.

Мистър Новак схвана идеята ми и стана.

— Мистър Сатър, както сам признахте, а и според моите проучвания носите отговорност за неплатен данък върху прихода, плюс лихвите и глобите. — Мистър Новак извади от джоба си лист хартия, погледна го и каза: — Според моите изчисления, ако не можете да представите квитанции и анулирани чекове за удържки за основни подобрения, тогава печалбата ви в годината, когато сте продали къщата си, е била 310000 долара. Като се вземе предвид данъчната структура по онова време, плюс лихвата и глобите — глобата за нехайство, глобата за неизпълнение на задълженията и глобата за гражданска измама — дължите на Съединените щати 314513 долара.

Сега ми се щеше да бях седнал. Поех дълбоко, но дискретно, въздух. Това беше моментът, който мистър Новак бе чакал — може би месеци — но аз не възнамерявах да му дам какъвто и да е повод да му се наслади.

— И все пак излизам на нула — казах аз.

Той ми подаде хартията, но аз отказах да я взема, така че той я остави на бюрото ми.

— Вашето намерение — каза мистър Новак — законно да избегнете данъка е ирелевантно.

— Грешите — отвърнах аз. — В едно дело за граждански данък намерението ми е съвсем релевантно. Къде сте ходили на училище? — Мистър Новак само се усмихна, което ме накара да се почувствам неловко. Продължих: — И не очаквайте да се съглася да постигнем споразумение чрез преговори. Моята позиция е, че не дължа никакви данъци. — След това добавих: — А ако се опитате да конфискувате имуществото ми, ще ви дам под съд.

Тази заплаха за съжаление беше толкова безпочвена, че мистър Новак открито се изсмя. СВП разполага с почти пълна власт да ти отнема, разни неща, а след това трябва да ходиш в съда, за да си ги върнеш обратно.

— Ще се обадя също и на конгресмените си — добавих аз.

Това, изглежда, не впечатли мистър Новак.

— Обикновено, мистър Сатър — осведоми ме той, — аз бих приел вашето обяснение за грешката, ако вие приемете моите изчисления. Но тъй като вие сте образован човек, при това данъчен адвокат, тогава СВП приема, че това не е било грешка или недоглеждане, а случай на предумишлено избягване на данък. Измама. В този момент мога да ви съобщя, че освен гражданските глоби за вас се обмисля и обвинение в углавно престъпление.

Подушвах нещо такова, а когато някое ченге каже „углавно престъпление“, няма значение кой си, колко пари имаш или колко юридически дипломи висят на стената ти — сърцето ти наистина се обръща. И действително познавам няколко души с повече власт и пари от мен, които бяха изпратени на почивка за известно време, както се казва. Познавам двама, които се върнаха, но вече не са същите хора. Погледнах мистър Новак в очите.

— Зрелите мъже не носят памучни костюми.

За пръв път мистър Новак показва някаква емоция; той се изчерви, но, опасявам се, не от смущение заради жалкия си външен вид. Не, сега наистина беше бесен. Възвърна си предишния цвят на лицето и каза:

— Моля, подгответе за пълна финансова ревизия всичките си данъчни декларации от 1979 г. насам, включително тазгодишната, която все още не сте попълнили. Пригответе цялата необходима документация за финансовия ревизор, който ще се свърже с вас днес следобед. Ако не предоставите документите доброволно, ще ги изискаме по съдебен ред.

Данъчните ми документи бяха в Лоукаст Вели, но за това щях да се тревожа следобед. Сега знаех какво е да те нападнат откъм гърба. Отидох до вратата и я отворих:

— И никой в Свободния свят не носи обувки от изкуствена кожа, мистър Новак. Вие сигурно сте шпионин.

— Аз съм вегетарианец — обясни той — и не нося кожа.

— Тогава, за бога, човече, имай любезността да носиш платнени тенис обувки или гумени галоши, но не и пластмаса. Приятен ден.

Той излезе без нито дума повече и докато затварях вратата след него, една дума ми изскочи в ума и извиках „педераст“. Луиз почти изпусна протезите си. Затръшнах вратата.

Въпреки че външно изглеждах невъзмутим като патриций, бях малко обезпокоен от перспективата да кихна около една трета милион долара и да прекарам известно време във федералния затвор. Налях си чаша студена вода от една гарафа, отидох до прозореца и го отворих, пускайки в стаята малко от последния годен за дишане въздух, който все още съществуваше на тази височина в Манхатън.

Значи, ето го него — Големият кошмар на едрата буржоазия: една данъчна грешка с шест цифри.

Сега ме слушайте как се самосъжалявам. „Скъсвам си, задника от работа, отгледал съм две деца, давам своя принос към обществото и нацията, плащам си данъците... е, явно не всички, но повечето от тях... и служих на страната си във времето на война, когато другите намираха начини да избегнат националния си дълг. Не е справедливо.“

Сега ме изслушайте как се разгневявам. „Страната гъмжи от наркотрафиканти и донове на мафията, които живеят като крале. Престъпниците владеят улиците, убийците са разхождат на свобода, милиарди се изразходват за благополучието на обществото, но няма пари, за да се построят затвори; конгресмените и сенаторите вършат неща, които ще пъхнат мен зад решетките, а големите корпорации вършат безнаказано данъчни злоупотреби в такива размери, че правителството предпочита да си затваря очите, вместо да им противодейства. И наричат мен престъпник? Какво, по дяволите, става тук?“

Овладях се и погледнах надолу по улицата. Уолстрийт, финансовият център на нацията, от който излизат спиците от власт и пари, чрез които се движи колелото на света. И все пак във вътрешността на страната съществува схващането, че Уолстрийт е нещо неамериканско, а служителите, които го обитават, са паразити. Следователно мистър Новак влезе в Уолстрийт с първоначално лошо отношение, а и аз не направих много да го променя. Може би не трябваше да казвам онази забележка за пластмасовите му обувки. Но

как можех да устоя? Искам да кажа, бях научил нещо в Йейл. Усмивнах се. Чувствах се малко по-добре.

Сега ме слушайте как разсъждавам разумно. „Обвинението в углавно престъпление ще е трудно, но не невъзможно да се докаже. Едни равни на мен съдебни заседатели, подбрани измежду приятелите ми в «Крийк», положително ще ме признаят за невинен. Но едни федерални съдебни заседатели, избрани от нюйоркското сити, вероятно няма да са така благосклонни. А дори и да успея да се отърва от обвинението в углавно престъпление и от решетките, оставаше фактът, че вероятно съм на въдицата с... погледнах листа върху бюрото си... 314513 долара, което в действителност беше повече от цялата тъй наречена печалба от продажбата на къщата. Това са много пари дори за един преуспяващ адвокат от Уолстрийт. Особено ако е честен.

В същото време освен това Сюзън теоретически беше на въдицата за половината от това. Макар че попълваме отделни данъчни декларации, заради сложния приход, който тя получава от тръстовия си фонд и защото така е записано в брачния ни договор, половината от къщата в Ийст Хамптън е нейна и тя трябва да е прибрала половината от предполагаемата печалба. Но, разбира се, дори в тази епоха, когато жените имат равни права с мъжете, Новак заплашваше със затвор мен, а не Сюзън. Типично.

Във всеки случай, разсъждавайки разумно, знаех, че трябва да се обадя на адвокатската фирма на семейство Станхоуп и да ги уведомя за този проблем. И те вероятно ще отидат в СВП и ще предложат помощта си да ме прецакат, като в замяна ще поискат да се осигури неприкосновеността на малката им наследничка — клиентка. Да не си мислите, че като се ожените в супербогато семейство, всичко е забава и печалба? Опитайте. Във всеки случай следващото нещо, което трябваше да направя, бе да ангажирам един от съдружниците си да се заеме с делото по данъците ми — не може да си обективен, когато става въпрос за собствените ти пари, — а след това трябва действително да намеря някой адвокат, който се занимава с криминални дела, за себе си.“

Тази последна мисъл ме наведе на следната асоциация на думи: криминални = Белароса. Замислих се за момент за приятелчето си Франк. Мистър Белароса бе лежал в затвора веднъж през престъпния

си живот, и то за данъчни нарушения. Но очевидно Белароса продължава да върши данъчни измами, тъй като положително не декларира приходите си от наркотици, проституция, хазарт, контрабанда или от каквото и да е друго в този бранш.

И тъй, стоях там, загледан надолу по Уолстрийт, изпитвах съжаление към себе си, ядосвах се на несправедливостите в живота и наистина се вбесявах от мисълта за всички престъпници, които днес не бяха посетени от служители на правителството.

И точно тогава, мисля, с мен започна да става нещо странно: започнах да губя вяра в системата. Аз, защитникът на системата, поборникът на идеята за законност и ред, патриотът и републиканецът, за бога — изведнъж се почувствах отчужден от страната си. Предполагам, това е естествената реакция на всеки честен човек и добър гражданин, който е бил поставен в една категория с Ал Капоне и Франк Белароса. Предполагам също, да си призная, че това е назрявало от известно време.

Спомних си думите на Франк Белароса: „Да не си скаут или нещо такова? Всяка сутрин ли отдаваш чест на знамето?“

Да, отдавах. Но тогава осъзнах, че всичките ми години на примерен гражданин имат стойност само дотолкова, доколкото ще ми осигурят една благоприятна предварителна характеристика пред съдията.

Разумът ми — не, инстинктите ми за самосъхранение — ми подсказаха, че трябва да престана да бъда добър гражданин, ако искам да бъда свободен гражданин. И сега какво — доброволно отстъпване или елате да ме гепите, ченгета? *Елате да ме гепите, ченгета.*

Познавах, разбира се, човека, който действително можеше да ми помогне, и ми се щеше точно в този момент да имам телефонния му номер.

[1] Вид кнедли, равиоло (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Бордей (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Деймън Алфред Раниън (1884 — 1946) — журналист и спортен коментатор, известен със своите къси разкази за подземния свят, професионалните спортисти, артистите от Бродуей и т.н. — Б.пр.

↑

[4] Симпатични, приятни (итал.). — Б.пр. ↑

- [5] Зданието на Конгреса в САЩ. — Б.пр. ↑
- [6] Четвърти юли — национален празник на САЩ. — Б.пр. ↑
- [7] Първият понеделник от септември. — Б.пр. ↑
- [8] Bellarosa — „хубава роза“ (итал.). — Б.пр. ↑
- [9] ЗПС — заклет публичен счетоводител. — Б.пр. ↑

19.

„Дай на Цезар това, което е на Цезар“ — цитира Франк Белароса. — Но — добави той — никога повече от петнайсет процента от нетната си печалба.

Аз давам подобен съвет на клиентите си, но им препоръчвам седемнайсет процента от коригирания брутен приход и таксувам времето, което им отделям. Същото, предполагам, прави и Франк Белароса в известен смисъл.

Беше петък вечерта и аз седях на моята маса в коктейлния салон на „Крийк“. Той беше препълнен и всичко изглеждаше точно както ви го описах, когато разказвах за една друга петъчна вечер тук, с тази разлика, че сега срещу мен на масата седеше Епископа.

Дори без да се оглеждам, усещах как от всички страни чифтове очи поглеждаха ту мен, ту приятеля ми Франк. Лестър Ремсън седеше на съседната маса заедно с Рандъл Потър и Алън Дюпо, който, навярно си спомняте, осигуряваше на правителството фронтален наблюдателен пост към Алхамбра.

Тук беше и преподобният мистър Ханингс, който седеше с още трима мъже на масата в ъгъла, близо до големия панорамен прозорец. Беше в екип за голф, с наметнато върху раменете спортно сако и с чаша червено вино в ръка. Забелязал съм, че епископалните и католическите свещеници пият предимно червено вино на обществени места, което, предполагам, не подкопава авторитета им, тъй като червеното вино се сервира на олтара, за разлика от студената бира.

На една друга близка маса, която очевидно бе запазена за хора с холандска кръв, седяха Джив Рузвелт, Мартин Вандърми и Сирил Вандербилт, който вероятно бе дошъл тук от „Пайпинг Рок“, решил една вечер да удостои с присъствието си по-бедните квартали.

Салонът продължаваше да се пълни и, както се казва в древните каменни надписи, „всички бяха там“. Плюс още някои. Имах странното чувство, че беше плъзнал слухът, че Сатър е довел Белароса в клуба и всички се тълпяха тук да зяпат. Не, не. Това си беше една обикновена петъчна вечер.

Франк щракна с пръсти на стария Чарли, бивш сервитьор в ресторанта, който след като бе сервирали милионното си ястие, бе пуснат да пасе в коктейлния салон, където можеше да пие, да пуши, да разговаря и да се държи свободно като членовете на клуба. Чарли, разбира се, пренебрегна щракването с пръсти и Франк изщрака още веднъж и извика:

— Ей!

Аз трепнах и казах:

— Аз ще се погрижа за питиетата.

Станах и се запътих към бара.

Густав, барманът, бе започнал да налива мартинито ми още преди да стигна до перилата. Казах му:

— И едно уиски, и един джинджър ейл^[1].

По ехидната му усмивка разбрах какво мисли за това питие.

Лестър приближи до мен, предполагам, упълномощен с няколко сръгвания в ребрата, за да направи това.

— Здравей, Джон — каза Лестър.

— Здравей, Лестър — каза Джон.

— Кой е тоя образ, дето е на масата ти?

— Това е Антонио Пуглиеси, световноизвестният оперен певец.

— Прилича на Франк Белароса, Джон.

— Забележителна прилика.

— Джон... това не е хубаво.

Уискито и джинджърът дойдоха и аз се разписах за питиетата.

Лестър продължи:

— Какво означава всичко това, Джон?

— Той ми е съсед — и добавих: — Той поиска да дойде тук.

Кое то беше истината. Идеята положително не беше моя. Но се подразних, че Лестър ме пита за това.

— Ще останете ли за вечеря? — позаинтересува се Лестър.

— Да, ще останем. Съюзът и мисис Белароса ще дойдат всеки момент.

— Виж... Джон, като член на клубния съвет и като твой приятел...

— И братовчед.

— Да... и като такъв също... мисля, трябва да ти кажа, че някои хора тук не са доволни тази вечер и не се чувстват удобно.

— Всеки изглежда доволен и доколкото виждам, на всички им е удобно.

— Знаеш какво искам да кажа. Разбирам положението, в което се намиращ, и смятам, че по едно питие от време на много дълго време няма да е проблем. — След това добави sotto voce^[2]. — Както правим с някои от малцинствата. И дори един обяд от време на време няма да е проблем. Но не и вечеря, Джон, и не с жените.

— Лестър — отвърнах аз рязко, — само преди няколко месеца ти се опита да ме въвлечеш в измама, фалшифициране на документи и незаконно присвояване на пари. Така че престани да си придаваш важност и върви по дяволите.

Взех питиетата и се върнах на масата си. Докато отпивах от мартинито, забелязах, че ръката ми леко трепери. Франк разклати уискито си:

— Забравил си вишновката.

— Не съм ти някой от шибаните сервитьори.

Франк Белароса, както сигурно се досещате, не беше свикнал да му се говори така. Но понеже случаят беше такъв, той не знаеше какво да каже и просто разклащаше питието си.

Не бях в най-добро настроение, както сигурно сте разбрали. Смятам, че един спор с агент от СВП променя настроението на човек така, както ако е спорил с жена си. Запитах Франк Белароса:

— И тъй, ти какво би направил? Би му платил цялата сума? Би го заплашил, че ще му пръснеш черепа?

Очите на Белароса се разшириха, като че ли беше потресен от това, което казах, и ми стана почти смешно.

— Запомни, че никога, никога не се убива федерален агент — отвърна Белароса.

— Ако беше видял мистър Новак, щеше да направиш изключение.

Той се усмихна, но нищо не каза.

— И тъй, трябва ли да го подкупя? — попитах аз.

— Не. Ти си честен човек. Не прави нищо, което обикновено не правиш. Няма да ти помогне. — След това добави: — А и този тип вероятно го подслушват и той смята, че и теб подслушват.

Кимнах. В действителност би ми било по-малко отворително да застрелям мистър Новак, отколкото да му предлагам подкуп.

Разгледах Франк Белароса, облечен в обичайната си униформа от поло и спортно сако. Сигурно е видял този екип в някоя реклама на дрехи на фона на огромна къща в имение и в решил да се придържа към него, като сменя само цветовете. Този път сакоето беше зелено, а полото — светложълто. Само по себе си това облекло не бие на очи, защото след сезона на костюмите от туид повечето от хората тук започват да носят глупавите летни цветове и изглеждат като тропически птици до Деня на труда. Поне Белароса не беше влязъл тук в сив лъскав шанжанен костюм.

— Махни „Ролекса“, Франк.

— Аха?

— Аха. Някои хора могат да го носят, без това да прави впечатление, но не и ти. Купи си някакъв спортен часовник и някакви непретенциозни мокасини или „Доксайд“. Знаеш ли как изглеждат?

— Разбира се.

Не мисля, че знаеше. Допих мартинито си, привлякох вниманието на Чарли, без да щракам с пръсти, поръчах по още едно питие.

— И една вишновка за този джентълмен.

— Каква вишновка би предпочел джентълменът, сър, зелена или червена? — попита ме Чарли, като че ли бях довел тук булдога си и бях му поръчал паничка мляко.

— Червена! — излая Белароса.

Чарли изчезна.

В салона вече имаше доста жени, дошли да приберат съпрузите си или да останат при тях. Забелязах и Берил Карлайл на една маса с мъжа си, как му беше името. Тя ми беше в профил и аз я наблюдавах известно време, смучейки бъркалката за коктейли. Тя добре се справяше. Погледна към мен, като че ли знаеше точно къде съм, и си разменихме колебливи усмивки, нещо от рода на „Пак ли започваме?“.

Белароса погледна Берил, след това мен.

— Хубаво парче стои там. Мисля, че вече е овлажняла за теб.

Бях доволен да чуя и второ мнение по този въпрос, но го освехомих:

— Тук не говорим за секс.

Той се усмихна.

— Така ли? За к'во говорите тука? За пари?

— Говорим за бизнес, но никога за пари.

— Как, по дяволите, правите това?

— Не е лесно. Слушай, Франк, искам да ми дадеш името на данъчния си адвокат. Не на този, който си използвал, когато си влязъл за две години, а на този, който използваш сега и благодарение на който не влизаш в затвора.

Питиетата дойдоха и Белароса хвана за опашката ужасната оцветена вишна и я отхапа.

— Данъчният ти адвокат — напомних аз.

Той продължаваше да дъвче вишната.

— Нямах нужда от адвокат. Адвокатите трябва, когато отиваш на съд. А в твоя случай не бива да се стига до съд.

— Окей. Как?

— Преди да знаеш как, трябва да разбереш защо.

— Разбирам, защо. Не искам да платя триста хиляди долара и да лежа няколко години в затвора. Затова.

— Но трябва да разбереш защо. Защо не искаш да правиш това.

— Защото беше честно допуснатата грешка.

— Нищо подобно, приятелю.

Свих рамене и се върнах към мартинито си. Огледах салона, проверявайки един вид колко внимание привличаме. Забелязал, че някои хора гледат настрани, но някои, такива като Мартин Вандърмир и добрият отец Ханингс, ни гледаха по неприятен начин. Берил, от друга страна, широко ми се усмихна, като че ли отново бяхме на прав път. Имах чувството, че ако Берил Карлайл, както грубо предположи Белароса, отделяше някакъв секрет, то това имаше нещо общо с близостта ми до мистър Белароса. Берил беше от ония жени, които доста са си поживели навремето, след това се бе омъжила на сигурно място, има безопасни авантюри, но все още обича лошите момчета. Вероятно сега за нея олицетворявах най-доброто от двата свята; нещо като начинаещ главорез.

Отново погледнах Белароса. Изглежда, щяхме да стоим в тази задънена улица, докато не си изясни въпроса със „защо“. Опитах се да си спомня нещо от философията му за живота, както ми я бе разкрил в Алхамбра.

— Новак ми има зъб лично, затова. Изчуках жена му веднъж и я изоставих в един мотел в Кастилските планини в една снежна буря.

Белароса се усмихна:

— Сега вече си по-близо.

Той загреба малко от онези ужасни хрупкави гевречета от една купа на масата и ги напъха в устата си. Имах намерение да пиша на управителя на клуба за гевречетата, но след тази вечер ще е най-добре да не се оплаквам от каквото и да било.

Белароса преглътна гевречетата и ми каза:

— Окей, нека ти кажа аз как го виждам. В тази страна, тази наша прекрасна демокрация, дето я имаме тук, хората не разбират, че през цялото време се води една класова борба. Не вярваш, че това се случва в твоята страна, нали? Повярвай, приятелю. Цялата история е борба между три класи — висша, средна и нисша. Научих това от учителя си по история в „Ла Сал“. Разбираш ли какво е имал предвид той?

(Струва ми се да, Франк. Аз съм учил в Йейл, за бога.)

— А къде се вмести класата на престъпниците? — попитах го аз.

— Същата шибана история. Ти не мислиш, че има различни класи престъпници, нали? Ти мислиш, че аз съм същият като някой *melanzene*, който продава крек по улиците, а?

Всъщност донякъде така мислех, но сега, след като представи всичко в исторически и икономически аспект, вероятно вече не мислех така. Може би имам повече общи неща с Франк Белароса, отколкото с преподобния мистър Ханингс например, който не харесваше нито мен, нито парите ми.

— Жената на вратаря ми, Етел, вярва в класовата борба — казах аз, — ще ви събере заедно някой ден. Сигурно ще е интересно.

— Аха. Но не мисля, че схващаш. Окей, тя не е като в Европа, с всички ония смахнати политически партии и всички смахнати приказки, но я имаме все пак. Класовата борба.

— И затова ли Новак е тръгнал да ме преследва? Щото е комуняга?

— Нещо такова. Но дори не знае, че е такъв.

— Трябваше да се сетя, като ми каза, че е вегетарианец.

— Аха. Освен това води се още една война, която е точно толкова стара, колкото и класовата — войната между тъпаците в правителството и умните хора извън правителството. Тъпаците в правителството искат да накарат бедните и глупави хора да повярват,

че те се грижат за тях. Capisce? А ти знаеш как се отразява това на хора като мен и теб. Налага ни се с едната ръка да си стискаме топките, а с другата — портфейлите. Прав ли съм?

Човекът беше прав, разбира се. Но когато казвам същото това нещо на клиентите си, го казвам по различен начин. Може би затова невинаги го разбират.

Белароса продължи:

— И не е вярно, че СВП не се интересуват от теб и че за тях си просто един номер. Щеше да е страшно готино, ако беше така, но не е. Те се интересуват от теб по начин, по който ти не би искал да се интересуват.

— Но част от това, което вършат, Франк, не го правят от злоба или заради някаква философия — отвърнах аз. — То е просто случайна глупава бюрокрация. Знам. Работя с тях всеки ден. Не мисля, че СВП или Новак имат лични мотиви да ме преследват.

— То не започва така. Започва се, като тръгнат да преследват такива като теб. И това не е случайно или глупаво, приятелю. Това е планирано. А ако е планирано, значи е война. И тогава, ако някой като Новак се захване с твоя случай, той винаги се превръща в личен. Ядоса ли го? — попита той.

Усмихнах се:

— Малко.

— Аха. Грешка номер едно.

— Знам.

— Виж, г-н адвокат, Новак е от петцифрените и сигурно струва трийсет или четирийсет на година. Ти печелиш сигурно десет пъти повече. Това е също като мен и Ферагамо. Същото е. Работата е в това, че те имат значки, така че ти не можеш да ги обиждаш в лицето.

— Този човек ме ядоса.

Аха. Те така правят. Виж, Новак не е отишъл в СВП, за да пази парите ти. Той е отишъл там с някакво отношение и ако знаеш що за отношение е това, ще пукнеш.

— Знам.

Белароса се наведе през масата към мен:

— Новак има власт, разбираш ли? Властта да накара човек като теб и, аха, дори като мен, да се сгърчи, И минава през огън и вода, за да направи това, защото няма никаква власт никъде другаде — нито в

банката, нито в кабинета си, нито дори в дома си, пред жена си и децата си. Каква власт можеш да имаш в дома си, след като носиш трийсет хиляди годишно?

Белароса ме погледна в очите:

— Постави се на мястото на Новак само за един ден.

— Господи, не. Той носи изкуствена кожа.

— Аха? Виждаш ли? Иди да живееш в скапаната му къща или в скапания му апартамент; тревожи се за цените на дрехите веднъж в живота си, за цените на зеленчуците, а нощем лежи буден и мисли за таксата в колежа за децата ти и дали ще получиш някакви лоши сведения от шефа си, или дали правителството ще се отпусне да даде премии тази година. След това се отбий при мистър Джон Сатър в разкошната му шибана кантора и ми кажи как ще се държиш с него.

(Мили боже, вече почти съжалявах Стивън Новак.)

— Разбирам всичко това, но искам да знам...

— Аха, първо трябва да разбереш с кого си имаш работа и да разбереш също, че те обичат да се хващат за видни хора. Такива като мен и като тебе. Хора, чиито данъчни проблеми ще влязат в новините. И знаеш ли защо?

— Да, Франк. С работата по данъците си изкарвам прехраната. СВП обича да включва тези неща в новините, за да изплаши до смърт няколкото милиона други данъкоплатци, които не може да посети лично. Това кара хората да си плащат данъците.

— Не им дреме за това, че ще съберат парите за правителството. Още не си разбрал. Интересува ги това, че ще изплашат хората до смърт. Това е властта. И завистта също. Един тип като Новак няма достатъчно смелост, за да забогатее като теб и мен, но има достатъчно мозък, за да се ядосва, че не е богат. Такъв човек е опасен.

Кимнах. Думите на Белароса наистина ми напомняха съвременен превод на Макиавели.

— Вземи например Ферагамо — продължи Белароса. — Той се преструва, че всичко това е заради справедливостта, демокрацията, равенството и грижата за бедните и жертвите на престъпления и все глупости от този сорт. Грешка. Не е заради това, приятелю. Заради шибаната власт е. — И заради личната завист, но всичко това се прикрива под хубаво звучащи глупости. Та аз мога да те заведа на някои улици в Бруклин, където между две пресечки се извършват

повече престъпления, отколкото в цялата тази шибана страна. Само че някой да е видял Ферагамо там? Или Манкузо? Или Новак да ходи да разпитва тези сводници и продавачи на наркотици дали са попълнили данъчните си декларации? И това ще ти кажа, господин адвокат, че няма значение дали цял живот си живял, както аз съм живял или както ти си живял. Когато решат да ти лепнат на задника углавно престъпление, и двамата се изправяме пред същите пет или десет години, а може и повече. Освобождават те за добро държане, след като си бил вътре, а не преди това. Capisce? И ще ти кажа още нещо, което не искаш да чуеш. Когато ти погледнеш към съдебните заседатели, те също те поглеждат и те преценяват колко струваш, а ти се опитваш да си придадеш невинен и приятелски вид. Когато аз погледна съдебните заседатели, половината от тях си мислят, че съм подкупил другата половина, а всичките си мислят, че няма да излязат живи от залата, ако ме признаят за виновен. Това е властта, приятелю. Аз я имам; ти — не. Никой не се ебава с мен. А ето ти и още едно просветление: ако си мислиш, че правителството не те преследва за това, което вършиш, за това, че си умник и ги прецакваш в собствената им игра, значи все още не разбираш. Помисли си за това.

Вече бях мислил върху това и като патриот го бях отхвърлил.

— На теб всичко ти е ясно — казах аз.

— Повечето неща са ми ясни. Но все още има някои, върху които работя, за да си ги изясня.

Той се облегна назад в стола си и довърши поредното геврече.

— Вече знаеш защо. Сега трябва да поговориш с мистър Мелзър. Той ще ти каже как.

Оставих да минат няколко секунди, след което осъзнах, че трябваше да попитам:

— Кой е мистър Мелзър?

— Той беше някога в противниковия лагер. Голяма клечка в СВП. Сега се занимава с частни консултации. Разбираш ли? И сега е забогатял от продаване тайните на врага. Той познава тези тъпаци лично. Разбираш ли? Когато го срещнах, беше твърде късно за мен. Но може би ще успее да направи необходимото за теб.

Замислих се за момент. Имаше, наистина, няколко ренегати, които продаваха пушки на индианците. Но никога не бих препоръчал някого от тях на клиентите си. Доколкото знаех, тези хора се

занимаваха с някаква съмнителна дейност, злоупотребяваха с личните си познанства в СВП, вероятно дори подкупваха и изнудваха бившите си колеги. Клиентите им никога не знаеха и това беше част от сделката. Не, Джон Сатър, мистър Почтеност, никога не би препоръчал един ренегат от СВП на своите клиенти дори и да е законно. Нямахме да е етично.

Сигурно съм изглеждал раздвоен, разколебан или може би разочарован, защото Беларус каза:

— Мистър Мелзър ще ти гарантира от самото начало, че няма да те подведат под отговорност. Никакви обвинения в углавни престъпления, никакъв затвор.

— Как може да ми гарантира подобно нещо?

— Това е негова работа, приятелю. Ако искаш да се оправяш сам, моля. Ако искаш да се справиш с помощта на Мелзър, с предварителна гаранция, че никога няма да видиш как изглежда отвътре федералният участък, кажи ми. Но трябва бързо да решиш, преди тъпаците да са стигнали толкова далеч, че Мелзър да не може да оправи работата, както той си знае.

Погледнах Беларус. Той фактически лично ми гарантираше, че няма да отида в затвора. Вероятно ще се изръсва с една трета милион долара, но нямаше да пиша чековете за СВП в кабинета на управителя. Какво чувствах? Облекчение? Благодарност? Една близост към новия ми приятел? Може да се обзаложите, че беше това.

— Окей. Мелзър.

— Добре. Той ще се свърже с тебе. — Беларус отново огледа салона. — Хубаво място.

— Да.

— Приемат католици, нали? Италианци?

— Да, приемат.

— И синовете ми могат да идват тук, ако аз съм член, нали?

— Да.

— Как е храната?

— Не толкова добра, колкото на Анна.

Той се разсмя, след това ме изгледа продължително.

— Ще ми помогнеш да стана член, нали?

— Ами... трябва ти още трима поръчители.

— Аха. Членувам в някои клубове. Ти ги намери. Аз не познавам никого тук.

Чувствах, че ще стигнем дотук.

— Ще ти кажа, Франк, дори и да успея да ги намеря, няма да минеш през членската комисия.

— Така ли? Защо?

Изглежда „защо“ беше въпросът на вечерта.

— Ти знаеш защо.

— Каж ми.

— Окей, защото това е един от най-недостъпните и престижни клубове в Америка и те не искат един... Как се наричаш? Искам да кажа, наистина, Франк?

Той не отговори, затова му помогнах.

— Дон на мафията? Глава на фамилия от организираната престъпност. Какво ще напишеш в заявлението? Какво написа в данъчната си декларация миналата година? Гангстер?

Той отново не отговори и аз казах:

— Във всеки случай това е едно заведение, в което не можеш да влезеш чрез заплахи, пари или политически връзки. Аз имам повече шансове да стана дон на мафията, отколкото ти да станеш член на този клуб.

Белароса се замисли върху това за момент и личеше, че не е много доволен от тази информация, затова му сервирах още от „добрите“ новини:

— Тук не си добре дошъл дори като гост. И ако още веднъж те доведе тук, ще играя голф на общинското игрище и ще трябва да стрелям по изкуствени гълъби в сутерена на „Италиън Райфъл Клуб“.

Довършвайки питието си, той изсмука от чашата няколко кубчета лед и ги строши със зъби, при което тръпки ме ползиха по гърба.

— Окей — каза той накрая. — Значи ще ми направиш друга услуга някой ден.

Въобще не се съмнявах в това.

— Ако е законна и възможна, ще ти направя услуга.

— Добре. Току-що ми дойде наум една. Ще ме представляваш при онова обвинение за убийство. Като услуга.

Шах и мат. Поех дълбоко въздух и кимнах.

— Добре. Не плащам за услуги.

— Не вземам такса за тях.

Белароса се усмихна:

— Но ще покрия разходите ти.

Свих рамене. За миг с ужас си помислих, че Беларуса ще ми протегне ръка през масата. Веднага си представих една снимка в местния вестник, озаглавена: „Дон на мафията и известен адвокат сключват сделка в «Крийк».“ Но той не пожела да си стиснем ръцете, слава Богу, и аз смених темата с думите:

— Дължа ти пари за конюшната.

— Аха. Какво ти каза Доминик?

Казах приблизителната цена, която бе посочил Доминик, и добавих:

— Но сигурно е повече.

— Тези олизници работят евтино през първите няколко години. След това, като понаучат малко английски и видят какво става тук, започват да прецакват клиентите, както правят всички. — После добави: Това е американската мечта.

(Не съвсем.)

— Тези момчета не изкараха дори минимални надници — казах аз.

Той сви рамене.

— И какво от това? Няма да се научат, ако ги съжаляваш и им даваш повече. Хората трябва да отговарят за кашите, които сами забъркват. Прав ли съм?

— Да, но мисля, че ти субсидира тази работа. Мисля, че се опитваш да ме направиш свой длъжник.

Той не отвърна на това, но попита:

— Доволен ли си от свършената работа и от цената?

— Да.

— Край на тази история.

— На кого трябва да платя?

— На мен. Отбий се някой път да изпием по едно кафе. В брой, чек — няма значение.

— Добре.

Белароса се облегна назад, кръстоса крака и ме разглежда известно време.

— Сега, като знаеш, че няма да отидеш в затвора, изглеждаш по-добре.

(И щях да изглеждам още по-добре, ако знаех, че Франк Белароса отива в затвора.) Каква каша.

— Ей, онази картина, която жена ти рисува, изглежда страхотно — осведоми ме Белароса. — Макар че тя не ми дава да надничам през рамото, разбираш ли. Тя ме гони оттам, но когато си отиде, аз надигам платното и надзъртам. Тя е страхотна художничка.

— Радвам се, че харесваш картината.

— Аха. Трябва да й намеря някакво достойно място. Анна също я харесва. Сега вече разбира за какво говори Сюзън. Разбираш ли? Руините. Анна и Сюзън се спогаждат много добре.

— Радвам се да чуя това. Много мило от страна на жена ти да ни праща от ястията си.

Това беше един от безсмислените уаспски разговорни шаблони, към които се бях върнал, след като приключихме важния делови разговор, което обаче, изглежда, не се понрави много на Франк. Той вероятно си мислеше, че след като си говорихме за покупки, убийства и овлажнялото бельо на Берил Карлайл, сме сродни души, но аз исках да му покажа, че дори и да сме се въргалияли в една и съща помия за известно време, аз все още можех да се извисявам като орел. Мисля, че на един етап оценяваше това. Нали това купуваше: един орел. Свинете вървяха по-евтино.

Осъзнах, че по някаква причина шумът в салона бе стихнал. Погледнах към вратата и видях Сюзън, която идваше към мен, а зад нея Анна Белароса.

Анна отново бе облечена в един от своите свободни, разлати костюми, смарагдовозелен този път, и бе обути с бели сандали, обсипани с блестящи изкуствени диаманти. По себе си имаше достатъчно злато, за да причини нестабилност на пазара за благородни метали.

Анна хвърляше бегли погледи около себе си, докато вървеше към нас, и разбра, че е станала център на внимание. На лицето ѝ се изписа глупава, стеснителна усмивка и аз наистина се притесних за нея. Горката Анна. Чудех се дали осъзнава защо хората я гледат, че всеки от присъстващите смята, че е облечена смешно, има най-големите балони

в целия клуб и че всеки бе направил вярното умозаключение, че тя е жената на дона на мафията.

Сюзън, разбира се, беше спокойна като кралица и съвсем не се смущаваше от спътничката си, която съпровождаше, като че ли беше някоя европейска аристократка.

С Франк станахме, когато жените се приближиха и всички си разменихме поздрав и целувки. Според мен всеки в този момент си мислеше, че си е заслужавало да дойде тук, макар едно питие да струва четири долара. Забелязах също, че никой не си тръгваше.

Трябва да разберете също, че въпреки това, което казах на Франк, със Сюзън не ни застрашаваше непосредствена опасност да ни отлъчат от обществото. Не, Джон Уитмън Сатър и Сюзън Станхоуп Сатър можеха безнаказано да си позволят много. Хората смятат, че колкото по-старо е едно семейство, толкова по-чалнати и ексцентрични са членовете му. Така както радикалите са били на мода през 60-те и 70-те години и членове на семействата Рокфелер и Рузвелт са обядвали с негри — радикали и с хора без обувки, сега може би на мода са престъпниците. Може би семейство Сатър полагат началото на една традиция: Да заведеш един престъпник в „Крийк“.

Между другото, сред членовете на „Крийк“ най-яростно биха се възмутили новозабогателите, тъй като тяхното положение е най-несигурно и най-вероятно те биха се почувствали неловко от присъствието на семейство Белароса, които им напомнят за тях самите, когато са живеели в Лефрак сити или Левитаун.

Във всеки случай Сюзън изглеждаше прекрасно, облечена в семпла бяла копринена рокля, нещо като гръко-римска дреха, която едва стигаше до коленете ѝ и подчертаваше тена ѝ. Всички седнахме и Чарли веднага дойде, без някой да го е викал, защото лейди Станхоуп нямаше нужда някой да ѝ вика келнер. Келнерите, дори в новите ресторанти, усещат това и просто се появяват до нея. Това само по себе си е достатъчна причина да си ѝ съпруг.

Поръчахме питиетата и четиримата заговорихме за незначителни неща.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер — казах аз на Анна.

Тя се усмихна и очите ѝ заблестяха. Определено ме е харесала. Незнайно защо погледът ми се плъзна към прегъвката ѝ, а там отново беше златното кръстче, сгушено между онези чувствени гърди.

Сюзън се обърна към Франк и мен:

— Свършихте ли си деловата работа?

— Франк беше много услужлив — отвърнах аз.

— Добре — рече Сюзън и се обърна към Франк: — Моите адвокати ме посъветваха да сключа отделно споразумение с правителството. Фактически да напусна Джон. Представяш ли си? Що за хора сме станали?

Белароса, научавайки, че Сюзън си има собствени адвокати, сигурно се чудеше същото. Но чест му прави, че, изглежда, разбра подтекста на този въпрос и отвърна:

— Правителствата идват и си отиват. Законите идват и си отиват. Дължиш вярност на семейството, на собствената си кръв и на жена си или мъжа си. — Погледна ме. — А ако жена ти те е дарила с деца и ако е добра съпруга, дължиш вярност и на нейното семейство, Carisse?

Франк, разбира се, не познаваше семейство Станхоуп. Смотолевих нещо за отговор. Белароса продължи:

— Ако предадеш семейството, вечно ще вриш в пъкъла — и добави, — а ако семейството те предаде, тогава никое наказание не е достатъчно сурово.

Това звучеше като че ли беше измъкнато от cannoli на съдбата, ако въобще имаше такова нещо. Нямах нищо против евангелието по Франк, когато сме само двамата, но пред Сюзън не исках да изглежда като че ли действително се хващам за всяка граматически неправилна глупост, която изръсва. Затова казах:

— Какво имаш предвид, като казваш предателство? Ами сексуалната изневяра?

Той явно бе забравил, че бях казал, че тук не говорим за секс и отвърна:

— Един мъж може да ходи с друга жена, без да изневерява на съпругата си. Това е природата на мъжа. Докато една жена не може да има друг мъж, без да изневерява на съпруга си.

Знаех, разбира се, че щеше да каже нещо от този сорт и исках Сюзън да го чуе, макар че не знаех защо. Едно изявление като това обикновено би породило доста оживен спор между две нормални и съвременни съпружески двойки, но ако Франк Белароса имаше някаква слабост, тя беше следната: Човекът имаше някакво слабо чувство на анахронизъм у себе си, нещо като личност от 50-те години,

оформена от уникалната му субкултура, от езическия му произход и от професията му. Той положително разбираше, че в Америка такива неща не се казват. Не наричаш негрите патладжани, латиноамериканците жълтуги и не правиш груби обобщения за жените, малцинствата, бедните, емигрантите или която и да е група на специално уважение в момента. Франк Белароса не беше чувствителен човек. А и не му се налагаше да бъде, за което малко му завиждах.

Погледнах към Сюзън, която, както предполагах, не беше обидена, само ѝ беше забавно с това първобитно същество до нея.

От страна на Анна нямаше никакъв коментар, разбира се, нито пък някога щеше да има. Франк продължи:

— Но мъжът трябва да внимава, когато има връзка с жена, която не му е съпруга. Много велики мъже са били погубени, защото жени са ги накарали да забравят верността, да забравят приятелите си и да отворят вратите на враговете си.

Имах чувството, че Франк щеше да продължи, но исках да сменим темата и я смених. Обърнах се към Сюзън:

— Франк ми каза, че харесва картината ти.

Сюзън се усмихна, след това хвърли на Белароса суров поглед.

— Ако продължава да наднича, ще му нарисувам лицето.

(Господи, нима толкова се бяхме сблизили с дон на мафията?)

И тъй, пиехме си питиетата и бъбрихме още известно време, давайки на присъстващите тема за разговорите им през уикенда.

В осем часа се оттеглихме в една от трапезариите, където аз и Сюзън поздравихме няколко познати и представихме семейство Белароса, без да използваме която и да е от титлите на Франк. Никой, разбира се, не се държа грубо със семейство Белароса, както биха се държали преди двайсет или трийсет години. Напротив, цялото американско общество е обхванато сега от учтивост, като че ли са ни бомбардирани със смехотворен газ и средният бял пуяк би се ръкувал със заподозрян убиец, би отвърнах на поздрава на скитниците по улиците и вероятно би отворил вратата на въоръжени крадци само за да не се представи като груб. Затова знаех, че нямаше да имаме никакви сцени по отношение на семейство Белароса, и се оказах прав.

Всички седнахме, поръчахме още питиета, обсъдихме менюто и изслушахме Кристофър, оберкелнера, който ни предложи специалитетите и за който Франк реши, че е педал.

Дадохме поръчките си на Ричард, един възстар джентълмен, който се гордееше, че запомня всяка поръчка, без да я записва. Уви, това отдавна не е така и ако Ричард ви е сервитьор, или ядете каквото ви донесе, или го притеснявате да го върне обратно. Аз ям каквото ми донесе.

Поръчах един вид „Бордо“, което знаех, че ще върви добре с всичко, което бяхме поръчали. Направих това, без да погледна менюто на вината. Това е малкият ми ресторантски трик, от който хората обикновено се впечатляват. Но Франк и Анна нямаха вид на впечатлени.

Сюзън с усмивка обясни на семейство Белароса, че може да не получат точно това, което са поръчали, или дори нищо от това, което са поръчали. Те не сметнаха това за забавно, както обикновено става с равните ни, които са привикнали към ексцентричностите на старите клубове.

Сюзън завърши разказа си с думите:

— Ако имаме късмет, Ричард ще ни донесе не виното, което сме поръчали, и не храната, която сме поръчали — и двете може да се съчетаят добре.

Семейство Белароса изглеждаха объркани и гледаха недоверчиво.

— Защо не го уволнят? — попита Франк.

Обясних, че членовете не биха позволили да бъде уволнен един стар служител.

Франк, изглежда, разбра това, тъй като сам беше работодател, *padrone*, донът, човек, който се отплаща за верността.

— Ти не би уволнил някой, който е остарял твърде много за работата, нали? — попитах го аз.

Той отвърна с усмивка:

— Мисля, че не, но не знам някой в моя бизнес да е остарял твърде много.

Той се разсмя и дори аз се усмихнах, Сюзън се подсмихна, но Анна се преструваше, че не чува или че не разбира. Мисля, че ѝ се щеше да се прекръсти. Франк продължи в същия дух:

— Понякога ми се налага да уволнявам хора, а понякога да стрелям срещу тях.

И тримата се разсмяхме. Анна изучаваше някаква картина на стената.

Мезетата дойдоха — две от поръчаните, две непоръчани.

И така, ние вечеряхме, семейство Сатър и семейство Беларус. Чувствах се спокоен, като знаех, че никой нямаше да бъде застрелян на масата ни. Сюзън също беше спокойна и както казах, не се страхуваше от отлъчване от обществото, а освен това се забавляваше чудесно. В действителност семейство Беларус бяха по-интересни от семейство Вандърмир например, и положително по-забавни, щом веднъж се отпуснат. Франк имаше цял репертоар от вицове, които бяха расистки, сексистки, мръсни или просто открито обидни за всеки, включително италианците. Но поради начина, по който ги разказваше, без да се извинява или смуцава, те звучаха съвсем безобидно и на място и ние всички се смеехме, докато не ни се разтегнаха лицата от смях.

Хората около нас, изглежда, ни завиждаха, че така добре се забавляваме. Предястията дойдоха — едно от поръчаните, три непоръчани, но до това време вече никой не го беше грижа. Сюзън бе започнала да ме нарича *consigliere*, което Франк намираше забавно, но аз, макар и да бях пиян, не смятах, че е толкова смешно.

Ричард на няколко пъти се опита да отнесе зелената салата на Франк, която стоеше недокосната. Но Франк му казваше да я остави и следващия път, когато Ричард посегна към нея, Франк го сграбчи за китката:

— Виж какво, приятел — рече Беларус, — казах ти да оставиш тази шибана салата на мира.

Това май прекъсна представлението за няколко секунди. Ричард се оттегли, почти кланяйки се, докато разтъркваше китката си. Бях доволен от този малък инцидент, защото той ме увери, че Франк Беларус беше този и това, което Алфонс Ферагамо твърдеше, че е. И като повечето социопати мистър Беларус имаше къс фитил и можеше както се смее, само за една секунда да премине към проява на грубо насилие. Дори Сюзън, която намираше Беларус очарователен, интересен и т.н., забелязах, бе малко изненадана.

Франк разбра, че не е трябвало да оголва зъбите си в човешка компания, и обясни с махване на ръката:

— Италианците ядат салатата си след основното ястие. Изчиства небцето. Сигурно този приятел не е знаел това.

(Но вече го знае, Франк.)

Франк изяде салатата си.

След около 15 минути всички бяха забравили или се преструваха, че са забравили, че Франк бе нарушил доброто поведение. Всъщност Франк надмина себе си, опитвайки се да бъде любезен с Ричард, като му обясняваше за салатата, пускаше по някоя тъпа шега по адрес на италианските сервитьори и в общи линии го уверяваше, че може да се движи около масата свободно, без да се страхува, че ще загуби някоя част от тялото си. Въпреки това Ричард изпусна една чиния.

Поръчахме кафе и десерт и Франк поръча четири чаши марсала, обяснявайки на Ричард, че италианците често пият марсала със или преди десерта си, а понякога и със сирене. Ричард, на когото съвсем не му дремеше за това, се преструваше на заинтригуван.

Вечерята приключи спокойно, без кръвопролития или други инциденти, освен това, че Франк настояваше да плати дори и след като му обясних, че в клуба пари не се използват. Най-накрая, след като опитът му да ми се отплати бе осуетен, той мушна някакви банкноти в джоба на жилетката на Ричард.

Истински пияните никога не знаят кога да спрат, затова ние се оттеглихме в един малък салон за по един ликьор. Някаква сънена сервитьорка погледна часовника си, приготвяйки се да ни каже, че е твърде късно, но след това забеляза Франк Белароса, който положително някой й бе посочил в един или друг момент от вечерта. Тя се усмихна и попита:

— Какво да ви донеса?

Франк пое инициативата да поръча за всички:

— Самбука, но трябва да сложите по три зърна във всяка чаша за щастие. Ясно ли е?

— Да, сър. — И тя изчезна.

Франк ми предложи пура и аз я взех. Запалихме ги и запушихме. Напитките дойдоха с цяла купа кафеени зърна, така че можехме сами да се погрижим за щастieto си.

— Трябва да ви заведем вас двамата в едно малко заведение на „Мот стрийт“ — каза Франк. — Това е в Литъл Итъли, знаете ли? Едно заведение, наречено „Джулио“. Ще ви науча как да ядете италианска храна.

— Ще ни трябват ли противокуршумни жилетки? — попитах аз.

С човек като Белароса никога не знаеш какво би му се сторило забавно. Сюзън леко се усмихна. Анна изглеждаше тъжна. Но Франк се разсмя:

— Н-не. Дават ги на място, като седнеш. Като лигавничета.

Довършихме питиетата си и аз се изправих, залитайки.

— Искат да затварят тук.

Франк скочи от стола си.

— Хайде да се върнем у дома.

Сюзън прие едновременно с моя отказ. С нея обикновено сме в синхрон в подобни ситуации и се разбираме само с поглед. Но очевидно тази вечер не бяхме на една дължина на вълната.

— Имам много работа утре — казах аз на Сюзън. — Ти иди, ако искаш.

— Мисля, че ще се прибера вкъщи.

Франк не изглеждаше много разочарован, нито облекчен, макар че Анна ме погледна много странно, почти като че ли с нея бяхме *sirapatico*, а другите двама бяха луди.

Сюзън и Анна бяха пристигнали с кадилака на Франк, каран от шофьор телохранител, и със Сюзън приехме поканата на Франк да ни закарат до вкъщи, тъй като и двамата нещо не бяхме добре.

Олюлявайки се, излязохме навън в ароматната вечер и колата на Франк веднага се появи пред нас, като че ли шофьорът по силата на навика бе помислил, че току-що сме обрели заведението.

Всички се настанихме на задната седалка — нещо, което хора, които не се познават добре, обикновено не биха направили, ако са в трезво състояние. Не знам как стана, но се подредихме така: Сюзън, Франк, Анна и аз. Колата потегли, всички залитнахме и се разсмахме. Наистина беше тясно, като се имат предвид мощните бедра на Анна, и беше съвсем естествено, че Сюзън ще е наполовина в скута на Белароса. Анна, от своя страна, изглеждаше притеснена, ако не и действително в паника от близостта съответно на дясното ѝ бедро и гръд до моето ляво бедро и ръка. Нямаше значение какво ставаше непосредствено до лявата ѝ страна. Поразително.

Във всеки случай ние се смеехме и се шегувахме и всичко това беше много глупаво, типичен алкохолен гуляй на жители на

предградията на средна възраст, който на сутринта щеше да създаде известни притеснения, ако си достатъчно глупав да мислиш за него.

Шофьорът, някакъв човек, който Франк нарече Лени, действително ни провери, гледайки в огледалото си, и дори веднъж се извърна през рамо, за да ме погледне. Лени беше подмазвач и аз исках да забия юмрука си в идиотското му младо лице или да кажа на Франк да му пусне един куршум в главата.

Във всеки случай Лени, изглежда, знаеше пътя, защото направо мина през отворените порти на Станхоуп Хол и без никакво колебание тръгна по неосветената алея към къщата ни. Интересно. Лени слезе от колата и отвори вратата на Сюън, като ѝ помагаше да слезе от коляното на Белароса и да стъпи на земята. Аз излязох без чужда помощ, ако не броим факта, че Анна си наместваше бедрата, което само по себе си ме изхвърли от вратата.

Със Сюън махнахме за довиждане към черните прозорци на кадилака на семейство Белароса, след това влязохме вътре и се качихме по стълбите към спалнята. Съблякохме се и се тръшнахме в леглото. И двамата със Сюън спим *au naturel*^[3] през цялата година, което означава, че меденият ни месец още не е свършил, и дава повод на младата ни перачка, латиноамериканка, често да говори неща от сорта: „Аз не пере никакви нощници или пижами в Станхоуп Хол, но *mi Dios*, чаршафите!“.

И докато сме на тази тема, Сюън се протегна И го сграбчи, но откри, опасявам се, че малкият Джон нямаше и четири пръста.

— Пил съм твърде много — осведомих я аз.

Сюън не приема това като отказ, а като предизвикателство. Всъщност, щом веднъж започне, тя може да втвърди фитила ми.

— Представи си — каза тя, — че аз съм Анна Белароса и че сме си разменили съпрузите за тази вечер.

— Окей.

Имаше голяма физическа разлика между Сюън и Анна, така че трябваше доста да напрегна въображението си. Сюън изгаси лампата, за да ме улесни.

— Аз съм с Франк сега — каза тя, — на задната седалка в колата му, събличаме си дрехите, докато шофьорът ни разкарва из околността.

Не ми харесваше този образ, но, изглежда, част от мен го хареса, защото почувствах как тази част се втвърдява в ръката на Сюън и тя

се изхили.

— Виждаш ли — каза тя, — ето готов си. — И добави: — И сега ще чукаш Анна Белароса. Тя никога не е имала друг мъж освен съпруга си и е смутена, изплашена, но възбудена. И знаеш, че ще ѝ хареса, както го правиш, и се чудиш как и кога ще я върнеш на съпруга ѝ, и кога той ще ме върне при теб, и какво ще си кажем ние, четиримата, един на друг.

Мили боже, каква фантазия имаше тази жена. И тя знае какво ме възбужда, което е малко неудобно за мен. Искам да кажа, сега като се замислям за това, идеята за размяна на съпругите бе минала през замъгленото ми съзнание, докато колата летеше към къщи.

Както и да е, ето ме легнал по гръб, а ръката на Сюзън обхваща пениса ми, който се издигаше както междуконтинентална балистична ракета от силоза си.

Чух я да казва:

— О, господи, Джон, твоят е по-голям от на Франк.

— Какво?

Тя каза с бруклински акцент:

— Не мога да поема цялото това нещо в себе си. Моля те, не го вкарвай в мен. Мъжът ми ще ме убие за това. И теб ще убие.

— Точно сега той чука Сюзън — изтъкнах аз. — Твоят съпруг чука жена ми.

— Изневерявам на съпруга си — каза тя. — Прости ми, Боже.

— Аз просто правя секс — отвърнах.

Изтърколих се върху нея и сложих краката ѝ върху раменете си.

— Какво правиш? — извика тя. — Какво искаш да ми направиш?

Аз влязох в нея и тя издаде звук на изненада. Докато я любех, тя стенеше, хълцаше, а след това се отпусна и се отдаде на насладата. През учестеното си дишане прошепваше някакви думи на италиански, които не разбирах, но които звучаха сладострастно и похотливо.

Добре, вижте, искам да кажа ние наистина сме малко чалнати, нали? Но знаехме къде е границата и никога не сме я престъпвали. Този път обаче имах чувството, че излязохме извън рамките на играта си. Фантазията е едно, но да вкараш хора като семейство Белароса в спалнята си е опасно. Какво ставаше с нас? След това, докато лежахме на леглото, необичайно разделени от няколко сантиметра чаршаф помежду ни, Сюзън каза:

— Мисля, че трябва да заминем. На почивка.

— Заедно?

Тя остави да минат няколко секунди, след това отвърна:

— Разбира се. Трябва да се махнем оттук, Джон. Веднага. Преди да е станало твърде късно.

Не исках да я питам какво имаше предвид под „твърде късно“.

— Не мога да замина сега — отговорих аз. — Твърде много неща се случват.

Тя мълча дълго, а след това отвърна:

— Не забравяй, че съм те помолила.

И за да съм справедлив към нея, дори в светлината на това, което се случи, никога няма да забравя, че ме помоли.

[1] Сладко газирано питие, подправено с джинджирил. — Б.пр. ↑

[2] Полугласно, с тих глас (итал.). — Б.пр. ↑

[3] В натура, голи (фр.). — Б.пр. ↑

20.

Юли. И най-добрите планове на отрудените хора за лятото често се провалят; и това лято обещавахе да бъде толкова объркано, каквото не съм имал от постъпването си в армията.

Мистър Мелзър се свърза с мен, както Франк Белароса бе казал, че ще стане. По настояване на мистър Мелзър се срещнахме в моята къща. Той пристигна в уречения час, в шест след обяд една сряда и аз го поканих в кабинета си.

Мистър Мелзър беше белокос джентълмен, с доста тих глас, който ме изненада по телефона и който напълно подхождаше на вида му, както виждах сега. Бе облечен в скъп и изненадващо елегантен гълъбовосив костюм. Обувките му бяха не само от истинска кожа, а от кожа на гущер, които струваха около хиляда долара. Ах, ах, мистър Мелзър, ударил си келепира, а? Щеше ми се мистър Новак да види бившия си колега. Седнахме в кабинета ми, но не предложих на мистър Мелзър нищо друго, освен един стол.

Понеже мистър Мелзър беше ренегат, очаквах да видя някаква плахост у него. Но вместо това той изглеждаше съвсем спокоен, а от време на време дори мрачен, като че ли това, което обсъждахме, беше много тежко и следователно много скъпо.

Не намразих този човек веднага, както бях намразил Новак, но имаше нещо мазно в мистър Мелзър и мисля, че беше получил тази смазка, след като е напуснал СВП, която не се славеше със смазване на частите си. Обувките от гущерова кожа изглеждаха подходящ артикул за мистър Мелзър.

След като поговорихме около петнайсет минути, той ме осведоми:

— Искam двайсет хиляди долара като предварителен хонорар.

Това всъщност беше разумно, имайки предвид случая. Щях да поискам повече, ако аз се занимавах с такъв случай. Но тогава той добави:

— Ще взема половината от това, което ще ви спася като данък.

— Половината? Според закона адвокатите имат право да искат до една трета от това, което получават за клиента си в гражданско дело.

— Аз не съм адвокат, мистър Сатър. Моите хонорари не се определят от никакъв закон. А освен това, разбирате, че имам доста големи разходи.

— Нямате дори кантора.

— Имам други разходи. Не е необходимо да знаете за тях.

— Прав сте, не е необходимо. — Погледнах го в очите. — И няма да има никакво обвинение в углавно престъпление за данъчни измами?

— Никакво обвинение в углавно престъпление, мистър Сатър.

— Добре. Наемам ви.

— Между другото — добави той, — според това, което ми казахте, вие действително дължите на държавата по-голямата част от тези пари, а вероятно и всичките. Но аз мога да ги намаля и ще го направя. Имам необходимите подбуди за това. Разбирате ли?

Няма по-усърден работник от бивш държавен служител, който е открил думата „подбуда“.

— Ще се опитам да ви издействам и отсрочка за плащането — продължи той, — но трябва да ви кажа, че като отстъпят за по-малко, ги искат бързо.

— Добре. Но повече не искам нито да видя, нито да чуя Новак.

— Аз ще се оправя със Стив.

(Стив?)

— Как и кога искате да ви бъде изплатен хонорарът? — попитах го аз.

— Чек ще свърши работа и сега ще е най-добре.

— Но не и за мен. Ще ви изпратя чек следващата седмица. Но искам да започнете работа, все едно че съм ви го дал сега.

Когато клиенти ми кажат така, аз повдигам вежди, както правят адвокатите.

Но мистър Мелзър само махна ръка.

— Вие сте приятел на мистър Белароса. Няма проблеми с плащането.

Това можеше да се разбере поне по два начина. Аз станах и мистър Мелзър също стана. Той отиде до прозореца.

— По-лесно се излиза от тази врата — казах му аз. Той меко се разсмя и обясни:

— Възхищавах се на имението ви, докато карах насам. — Посочи навън през прозореца. — Внушителна гледка.

— Беше.

— Да, беше. Невероятно е, нали мистър Сатър, как живееха богатите, преди да се наложи данък общ доход?

— Да, невероятно е.

— Когато работех за правителството, винаги ме е боляло да гледам колко много с труд спечелено лично богатство се изземва чрез данъци.

— Мен също ме боли, мистър Мелзър. Наистина ме боли. И се радвам, че сте преминали на другата страна. — А след това добавих: — Но всички ние трябва да плащаме някакви данъци и аз нямам нищо против да плащам справедливия си дял от тях.

Той се извърна от прозореца и ми се усмихна, но нищо не каза. Отидох до вратата.

— Сигурен ли сте, че не са ви необходими данъчните ми документи?

— Така мисля, мистър Сатър. Аз подхождам към проблема по различен начин. — И добави: — Интересуват ме документите, които те имат за вас.

— Разбирам. А как мога да се свържа с вас, ако се наложи?

— Ще ви се обадя след седмица. — Мистър Мелзър отиде до вратата, поколеба се и каза: — Сигурно се чувствате огорчен от всичко това, мистър Сатър, и вероятно се замисляте за някои хора, които не плащат справедливия си дял от данъците.

— Върху тях лежи този смъртен грях, мистър Мелзър. Аз просто искам да си уредя сметките с моя чичо Сам. Аз съм патриот и бивш скаут.

Отново мистър Мелзър се усмихна. Явно смяташе, че стоя над средния данъчен измамник.

— Хората, които не плащат никакви данъци — информира ме той, — истинските данъчни мошеници, изглежда, че живеят като барони. Но ви уверявам, че в крайна сметка отиват в затвора. Има справедливост.

Нещо подобно ми беше казал и мистър Манкузо. Тази увереност сигурно се получава, ако си на държавна работа. Те сигурно знаят нещо, което аз не знам.

— И ще съм доволен да съм между съдебните заседатели — отвърнах аз.

Държах вратата отворена заради него.

Той направи още една стъпка към вратата, а след това отново се обърна към мен:

— Може би един ден ще използвам услугите ви. Аз се справям много добре, както разбирате, но нямам никаква юридическа диплома.

— И затова се справяте много добре вместо само добре.

Той се подсмихва.

— Вие сте доста известен в бюрото на СВП в Манхатън. Знаете ли?

Подозирах, че е така, но не го знаех със сигурност.

— Хвърлят ли стрелички по снимката ми? — попитах аз.

— Всъщност, когато работех там, имахме цяла стена в кафетерията, наречена галерия на мошениците. — Той се усмихна, но на мен не ми беше смешно. — Не със снимки, разбира се, а с имена и номера на социалните осигуровки. И не на данъчни мошеници, а на адвокати и ЗПС, които прецакваха СВП в собствената ѝ игра. Те не обичат това. Така че, както разбирате, аз знаех за вас, преди да ме потърсите. — Направи малка пауза, след това каза: — Някак иронично е, нали, че вие се оказвате в положение да търсите помощ за данъците си от мен?

Иронията винаги ми намирисва на скалпена работа и точно това намекваше той. Затова го попитах:

— Смятате ли, че в случая става въпрос за лично отмъщение срещу мен?

Той замълча многозначително няколко секунди, преди да отговори:

— Кой може да каже със сигурност? Бюрократите понякога са толкова дребнави. Важното е, че дори и да са ви нарочили, те са открили нещо, нали? Пък било то и някаква техническа подробност.

Твърде скъпа техническа подробност. Ако единствената подходяща смърт за един укротител на лъвовете е да бъде изяден от лъв,

тогава единствената подходяща финансова смърт за човек, занимаващ се с данъци, е да бъде изяден от СВП.

Мистър Мелзър се върна на първоначалната си тема и попита:

— Бих искал да се отбия при вас за един съвет.

Това едва ли беше най-подходящият момент да го пратя по дяволите, затова казах:

— На разположение съм при обичайната такса на час.

— Добре. А ще бъдете ли на разположение за малко по-обширна работа? Какво ще кажете например за едно дружество с ограничена отговорност?

Матта mia, получавах повече предложения от една проститутка на 12-о авеню. Отвърнах уклончиво:

— Не мисля, че човек, обвинен в данъчни измами, ще ви бъде от полза, мистър Мелзър.

— Твърде скромни сте.

— А вие сте твърде любезен.

— Мистър Сатър, само за една година мога да удвоя сегашните ви приходи.

— Аз също, мистър Мелзър, ако искам. Приятна вечер.

Той разбра дебелия намек, обърна ми гръб и излезе с наведена глава.

Чувствах, че имам нужда да си взема душ, но вместо това си направих едно питие. Разхлабих вратовръзката си и седнах в креслото, като бършех челото си с кърпичка.

В тези стари къщи, целите от камък, климатичната инсталация не върши почти никаква работа и в кабинета ми беше горещо в тази юлска жегата. Вероятно можех да си сложа няколко вентилатора на прозорците, но ще разваля фасадата на къщата, а хората тук се интересуват повече от външния вид, отколкото от удобството. И затова ходим с вратовръзки и сака в горещините. Понякога си мисля, че сме луди, а понякога знам, че сме такива.

Пиех джин с тоник, лятното ми питие, направено от истински швепс с хинин, за да прогони маларията, и от истински джин „Будлес“, за да прогони реалността.

„Ще удвоя сегашните ви приходи.“ Мили Боже, винаги съм мислил, че това е един народ, който е произвеждал полезни стоки, строил е железопътни линии и параходи и е покорил един континент. А

сега вършим някакви глупави услуги, сключваме някакви сделки на хартия и пилеем огромния капитал, натрупан в продължение на двеста години честен труд.

Ако Мелзър можеше да удвои приходите ми на около шестстотин хиляди долара, тогава той самият сигурно прибира над милион. И какво е направил за този милион? Урежда данъчни проблеми, които до голяма степен са създадени от хора като него. И този шут вероятно е ходил в някой второстепенен държавен университет и е измъкнал някаква диплома по счетоводство. Направих си още едно питие.

Комунизмът беше мъртъв, а американският капитализъм имаше лоша кашлица. Тогава кой ще наследи земята? Не смирените, както проповядваше преподобният мистър Ханингс. Не паразитите, такива като Мелзър, които могат да съществуват само докато организъмът е жив. Не Лестър Ремсън, който, макар че е специализирал минни и индустриални акции, не може да различи буца каменни въглища от кравешко лайно. И положително не аз или децата ми, които са възпитавани в много ограничен дух — да бъдат господари на един свят, който вече не съществува.

Хора като Станхоуп могат да оцелеят, защото прадедите им са натрупали достатъчно жълъди, за да им стигнат за дълго време. Хора като Беларус могат да оцелеят, ако успеят да се сработят с новите вълци в гората. Еволюция, не революция. Това е същността на Америка. Но трябва да еволюираш бързо.

Взех чашата си и излязох на задната тераса. Сюзън, която това лято бе минала на кампари и сода (вероятно защото това се сервираше в Алхамбра), се присъедини към мен.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да. Но трябва да взема от теб двайсет хиляди назаем.

— Утре ще ти напиша чек.

— Благодаря. Ще ти ги върна веднага щом разпродам малко акции. Колко ти е лихвеният процент?

— Лихвата е един процент на седмица, начислява се дневно и имаш на разположение деветдесет дни да изплатиш главницата, иначе ще ти счупя главата. — Тя се разсмя.

Погледнах я.

— Къде научи, това? При съседите ли?

— Не, не. Чета една книга за мафията.

— Защо?

— Защо ли? Ти четеш книги за местните дървета, а аз за местните диви животни.

После добави:

— Онези, дето се мислят за много хитри, не са хубави хора.

— Без майтап.

— Но печелят от лихвите на инвестициите си много повече, отколкото моите глупави попечители.

— Тогава кажи на Белароса, че искаш да капитализираш заграбените му заеми.

Тя се замисли за момент, след това каза:

— Някак си, мисля, че Франк е различен. Той се опитва да действа сто процента законно.

— Той ли ти каза това?

— Разбира се, че не. Анна ми го каза. Но по заобиколен начин. Тя дори не признава, че той е глава на мафиотска фамилия. Сигурно като мен никога не е виждала това във вестниците.

— Сюзън — отвърнах аз, — Франк Белароса е престъпник №1 в Ню Йорк, а вероятно и в Америка. Той не може да узакони бизнеса си или живота си дори и да иска, а, уверявам те, той не иска.

Тя сви рамене.

— Видя ли онази статия в днешния „Таймс“?

— Да. Нима вече четеш вестници?

— Дадоха ми я да я прочета.

— Разбирам.

Въпросната статия се отнасяше за едно изявление на мистър Алфонс Ферагамо, щатския прокурор за южната част на Ню Йорк. Мистър Ферагамо заявяваше, че ще представи доказателства на федералния предварителен съд, който разглежда подлежащите на доказване твърдения, че мистър Франк Белароса, предполагаема фигура от подземния свят, е замесен в смъртта на мистър Хуан Каранза, колумбийски гражданин и известен наркотрафикант. За случая е потърсена помощта на федералното правителство, заявяваше мистър Ферагамо, тъй като и за жертвата, и за заподозрения се предполага, че са замесени в рекет в страната и в чужбина. Затова правителството ще настоява за подвеждане под отговорност за първостепенно убийство.

Винаги съм харесвал скромния стил на „Ню Йорк Таймс“, където всеки е „мистър“ и твърде често се срещат думи като „предполагам“ и „предполага се“. Всичко звучи толкова цивилизовано. „Таймс“ трябваше да чуят това, което аз чух в кабинета на Белароса: шибания Ферагамо, шибания Каранза, шибаните ченгета, лайна и malanzane. Сложих си едно наум да си взема утрешния „Ню Йорк Поуст“ или „Дейли Нюз“ и да се осведомя за истинското положение на нещата.

— Каролин и Едуард ще си бъдат вкъщи утре или вдругиден — каза Сюзън. — Но може би само за няколко седмици.

— Разбирам.

И двамата нямаше да се върнат вкъщи направо от училище. Каролин бе ходила на Кейп Код, в лятната вила на родителите на съквартирантката си, а Едуард бе останал в „Св. Пол“ поради някакви съмнителни причини, вероятно във връзка с някое момиче.

— А къде ще заминат след няколко седмици? — попитах Сюзън.

— Каролин заминава за Куба с група студенти на разменни начала, за да подпомага световния мир и да усъвършенства испанския си. Едуард и още няколко завършващи заминават за Кокоу Бийч, където има една къща на тяхно разположение. Не мисля, че възнамеряват да подпомагат световния мир.

— Може би, но това е възхитително, както и да го погледнеш. Световният мир започва с вътрешния мир, с разрешаване първо на проблемите в областта на слабите.

— Много прозорливо, Джон.

Не смятам, че мислеше така. Трябва да ви кажа, че Сюзън финансира тези пътувания на Каролин и Едуард. Всъщност парите на Станхоуп бяха проблем във възпитанието на децата от самото начало. Не казвам, че Каролин и Едуард са разглезени; те са умни и залягат над ученето. Но в ранните им години бяха оставени на бавачки, наети от семейство Станхоуп. А годините, в които се формира характерът, прекараха в пансион, което, макар да е нещо обичайно тук, не е задължително. Но аз се примирих с това. Така че сега, в известен смисъл почти не познавам децата си. Не знам какво мислят, какво чувстват или кои са. И Сюзън не знае. Мисля, че сме пропуснали нещо, а и те също.

Юли засега беше отвратителен.

Лестър Ремсън ми се обади една сутрин в кантората в Лоукаст Вели. Причината за обаждането беше светска, а не служебна.

— Джон — каза той, — снощи имавме събрание в клуба и темата беше ти.

— Кой присъства на събранието?

— Ами... това не е важно...

— Но за мен, без съмнение, е важно, щом като съм бил тема на събранието.

— По-важно е какво обсъждахме. Обсъждахме...

— Ако е нещо важно, Лестър, ще го разгледаме на следващото редовно събрание на клубния съвет. Няма да позволя да ме обсъждат зад гърба ми на извънредни заседания разни самоназначили се всезнайковци, които искат да останат анонимни. Тази страна е страна на закона, а аз съм адвокат. Carisse?

— Моля?

— Разбираш ли?

— Да, но...

— И докато си на телефона, Лестър, мисис Лодърбах се обади и ми каза, че си я посъветвал да продаде половината си акции на „Америкън Експрес“ и да купи на „Юнайтед Боксит“. Защо?

— Защо ли? Ще ти кажа защо. — И започна да ругае като разлютен търговец.

Прекъснах го и попитах:

— Какво е боксит?

— Това е... това е като... един важен... може да се нарече минерал...

— Това е алуминиева руда. Хората я копаят с ръце от земята, за да се правят после кутии за бира.

— И какво от това? Казах ти, днес бяха на 10.5, най-ниско от две години насам, а се говори и за предложение за поглъщане от „Американ Бискит“. Те са гореща компания. Правят качествени, конкурентно способни стоки.

— Кой прави бисквити? „Ю Ес Стийл“ ли?

— „Ю Ес Екс“. Това сега е „Ю Ес Стийл“. Те правят... стомана.

— Остави на мира сметката на Лодърбах, Лестър, или ще ти отнема правата върху нея.

Той смънка нещо и преди да успее да затвора, каза:

— Слушай, Джон, нека да се върна на другия въпрос за момент. Искам да поговорим за това. Само ние двамата.

— Говори.

— Преди всичко, мисля, че ми дължиш извинение.

— За какво?

— За това, което ми каза в клуба.

— А аз мисля, че ти ми дължиш извинение за това, че имаше безочийето да се опиташ да ме въвлечеш в измама.

— Не разбирам за какво говориш. Искам да ми се извиниш за това, че ми каза да вървя по дяволите.

— Извинявам се.

— О... окей... следващото нещо... Тази работа с Беларус. Трябва да ти кажа, Джон, че преди двайсет години щяха да те помолят да си подадеш оставката заради онази малка сензация. Сега всички сме с малко по-свободни възгледи и поведение, но освен това сме и малко по-загрижени заради всички тези нови хора, които прииждат. Не искаме клубът да си спечели репутация на място, където тези хора могат да ходят, пък било то и като гости. И съвсем не искаме да се разчува, че известен шеф на мафията е редовен посетител в „Крийк“.

— Лестър, нямам никакво желание да причинявам на теб или на който и да било член на клуба някакви неприятности. Аз съм толкова голям сноб, колкото и ти. Въпреки това обаче, ако Джон Сатър пожелае да си пие питието с дявола в клуба, това не е твоя работа или на който и да било друг, докато не се нарушават законите на клуба.

— Дявол да го вземе, Джон, аз ти говоря за благоразумие, благовъзпитаност и... да, благоприличие...

— И ако ти или някой друг предложи закон, който да забранява влизането в клуба на предполагаеми фигури от подземния свят или на дявола, аз вероятно ще гласувам „за“. Дните на джентълменските споразумения и тайните протоколи отминаха, приятелю, защото вече не останаха джентълмени, а тайните протоколи са незаконни. Ако искаме да оцелеем, по-добре ще е да се адаптираме, или да загубим малко и да направим план за действие. Не можем да продължаваме да си стоим така и да се оплакваме, че е трудно да се танцува на палубата на потъващ кораб. Разбираш ли?

— Не.

— Тогава нека ти го кажа другояче. Мога да ти предрека, че до края на това столетие Франк Белароса ще бъде член на клубния съвет или вероятно въобще няма да съществува извънградският клуб „Крийк“. А когато той се превърне в градски парк или в търговски център, всеки ще може да ходи там и тогава ще се оплакваме, че трудно се намират места за паркиране и че децата вдигат много врява.

— Може и да си прав — каза Лестър неочаквано. — Но дотогава, Джон, ще ти бъдем благодарни, ако не водиш мистър Белароса в клуба като гост.

— Ще помисля върху това.

— Моля те, помисли — каза Лестър. — Поздрави Сюзън.

— И ти Джуди. И Лестър...

— Да?

— Върви по дяволите.

Бях решил да избягвам „Крийк“ за известно време отчасти заради разговора ми с Лестър, но предимно, защото предпочитам да прекарвам юли месец в яхтклуба „Сиуанака Къринтиън“.

Така че една петъчна вечер, на следващия ден след като Едуард се върна вкъщи и два дни след като Каролин се бе върнала, със Сюзън заведохме децата в яхтклуба за ранна вечеря, която щеше да бъде последвана от тридневна екскурзия с яхта.

Качихме се в мустанга, натоварен догоре с бира, храна и риболовни принадлежности. Беше съвсем както някога, с тази разлика, че Каролин караше, а Едуард не обикаляше навсякъде, подскачайки от възторг. Вместо това той се държеше като юноша, който си има свои грижи на главата; вероятно се тревожеше за момичето, което бе оставил в училище. А Каролин, ами тя беше вече жена и някой, не аз, я бе научил да борави със скоростния лост. Как отминаха годините!...

Навлязохме в територията на яхтклуба „Сиуанака Къринтиън“. Този клуб, основан от Уилям К. Вандербилт, се намира на Сентър Айлънд, което е по-скоро полуостров, заобиколен от Ойстър Бей, пристанището Колд Стринг, пролива Лонг Айлънд и атмосферата на старите пари. Излишно е да се поставя знак „забранено за външни лица“.

Наближихме зданието на клуба по една чакълеста алея. Къщата представлява триетажна постройка от сиви кедрови шинди с бяла украса, със странична веранда и фронтонен покрив. Сградата е още от 1880 година и е построена в уникален архитектурен стил, който по източното крайбрежие се нарича американски шиндов стил. Това е един вид хибрид, комбинации между местни кедрови шинди и класическа декорация, макар че класическите орнаменти не са от мрамор, а от боядисано в бяло дърво. Всъщност по цялата къща имаше дървени пиластри, имитиращи мрамор, с капители в коринтски стил, откъдето, предполагам, е дошло и второто име на клуба. Сиуанак е едно изчезнало индианско племе, живяло по земите на Лонг Айленд. Така името на клуба, макар странно и хибридно като архитектурата му, има за обединяваща тема пресъздаването на изчезнали цивилизации, което може да се окаже подходящо.

Във всеки случай това е една хубава, семпла сграда, непретенциозна, но достойна, една комбинация от грубо изсечена американа и съвсем малко лекомислие, като някоя от първите заселнички с домашно предена рокля и вносни панделки в косата.

Каролин паркира мустанга и ние се заизкачвахме към зданието на клуба.

Трапезарията гледа към Ойстър Бей и ние избрахме маса близо до широкия прозорец. Виждах в далечината нашата яхта, единайсетметров „Морган“, завързана на пристана. Яхтата носи старото индианско име на Лонг Айленд — „Поманок“.

Поръчах бутилка местно вино „Банфи шардоне“, което се произвежда в едно бивше имение на семейство Вандербилт, почти превърнало се в жилищен квартал. Вероятно, помислих си, можем да спасим имението Станхоуп, като насадим някакви скъпи култури, например маслини и смокини, но ще ми трябват доста нагревателни лампи. Налях вино на всички и вдигнахме тост за това, че сме заедно.

Смятам, че децата трябва да започнат да пият от ранна възраст. Така свикват с алкохола и той престава да бъде загадка и табу. Искам да кажа, че не се стремиш към него, ако мама и татко те карат да пиеш вино на вечеря. Този метод даде резултати при мен, а и при Сюзън, защото и двамата не сме злоупотребявали с алкохол в младостта си. Средната възраст е друго нещо.

Говорихме за училище, за пътуването на Каролин до Кейп Код и за нежеланието на Едуард да напусне „Св. Пол“, което действително беше свързано с момиче, по-специално една по-голяма от него девойка, която била второкурсничка в близкия „Дартмаут Колидж“. Опасявам се, че много от жизненоважните си решения Едуард ще взема под влияние на либидото си. Предполагам, че това е нормално. Аз съм същият и съм нормален.

Говорихме също и за местните събития, и за летните ни планове. Едуард, след като изпи три чаши вино, се поотпусна още малко. Каролин винаги е плътно затворена в себе си, независимо дали е пияна или трезва, и не можеш да изкопчиш много от нея, докато сама не е готова да говори. Освен това тя усеща нещата като майка си и ме попита:

— Тук всичко ли е наред?

Вместо да се преструвам, че е или да избягна въпроса, аз отговорих:

— Имаме някои проблеми тук. Сигурно и двамата сте чули за новите ни съседи?

Едуард се изправи на стола и отбеляза:

— Аха. Франк Белароса Епископа. Заплашва ли ви? Ще отидем да го пречукаме. — Той се разсмя.

— Всъщност — отвърна Сюън, — проблемът е точно в обратното. Той е много любезен, а жена му е безкрайно мила.

Не бях сигурен за нито едно от тези неща, но добавих:

— Той определено ни харесва и ние не знаем как да реагираме. И другите хора не знаят. Така че може да чуете някои неща за това, докато сте тук.

Едуард не отговори веднага, защото когато си е съставил собствен план, не обича да го отклоняват от него.

— Как изглежда? — попита той ентусиазирано. — Мога ли да се запозная с него? Искам да кажа в училище, че съм се запознал с него. Става ли?

Едуард си е едно обикновено момче въпреки цялото му образование в частни училища и въпреки факта, че повечето от роднините му и от двете страни са надути пуяци. Той е едно слабичко момче с червеникава коса, която постоянно има нужда от сресване. Също така ризата му е все незапасана, училищната му вратовръзка и

сако са обикновено изпръскани с нещо, а обувките му „Доксайд“ имат вид на дъвки и изплюти. Част от това се прави нарочно, разбира се; заради вида на бездомен новак, който беше на мода още когато аз учех в „Св. Пол“. Но основно Едуард е неориентирано, добродушно момче с нехайно отношение към живота.

— Ако искаш да се запознаеш с новия си съсед — казах му аз, — просто почукай на вратата му.

— А ако биячите му ме подгонят?

Каролин извърна очи. Тя винаги е смятала по-малкия си брат за малко смахнат, без обаче да го казва. Но в общи линии добре се спогаждат въпреки или може би поради това, че са били толкова много разделени. Отговорих на въпроса за биячите:

— Ти можеш да се справиш с тях, шкипер.

Той се усмихна на стария си прякор.

Каролин се обърна към мен и към майка си:

— Аз не бих позволила някой да ми казва с кого да общувам и с кого не.

— И ние не позволяваме — отвърна Сюзън. — Но някои от старите ни приятели са разочаровани. Дори имаше един инцидент в „Крийк“ преди няколко седмици.

Сюзън разказа в общи линии за вечерта със семейство Белароса.

— На баща ви са му позвънили по този повод — завърши тя. — А на мен ми позвъниха два пъти.

Каролин се замисли върху това. Тя е, както вече посочих, сериозна млада жена, самоуверена, целенасочена и амбициозна. От нея ще стане юрист. Тя е привлекателна по един строг начин и си представям как ще изглежда с очила, макар че не ги носи, облечена в черен костюм, с високи токчета и адвокатско куфарче в ръка. Една лейди адвокат, както ние, старите кучета на закона, казваме. Тя ни даде компетентното си мнение:

— По конституция имате право да общувате с когото поискате.

— Знаем, Каролин — отвърнах аз.

Децата от колегите понякога си мислят, че научават нови неща. Докато бях в Йейл, години наред смятах, че получавам нова информация.

Приятелите ни също имат това право и някои от тях го упражняват, като избират да не общуват с нас.

— И по същия начин моят клуб има право на дискриминация.

Тук малко се поколеба, защото Каролин е това, което наричаме либерал.

— Защо и двамата просто не заминете оттук? — попита тя. — Това място е само анахронизъм и дискриминация.

— И затова ни харесва — казах аз, но получих едно свиване на веждите. Каролин в много отношения ми напомня майка ми, от която тя се възхищава заради обществената ѝ активност. Каролин е член на няколко училищни организации, които намирам доста подозрителни, но аз не споря за политика с хора под четирийсет години.

— И къде смяташ, че трябва да отидем? — попитах аз.

— В Галвестън например, да живеете на брега с леля Емили.

— Не е лоша идея.

Каролин харесва и Емили, защото тя има смелостта да разруши оковите на брака и сега се шляе по южните острови. Макар че Каролин не би направила това. Нейното поколение на иконокласти е по-малко диво от моето, по-добре облечено, без съмнение, и не би напуснало дома си без кредитните си карти. Все пак мисля, че е искрена.

— А може да дойдем с теб в Куба — казах аз, — да се погрижим за световния мир.

— Защо не поръчаме? — попита Сюзън, която винаги ме подозира, че се заяждам с дъщеря ѝ.

— Не смятам, че Куба е хубава страна, ако това имаш предвид — отвърна ми Каролин. — Но мисля, че като отида там, ще я опозная по-добре.

— Какво толкова има в Куба, Кари? — каза Едуард. — Ела на Кокоу Бийч и ще те запозная с приятелите си. — Той ѝ се ухили.

— Нямам намерение да се отегчавам до смърт с тъпите ти приятели — отвърна с леден глас тя.

— Така ли? А защо като доведох Джефри вкъщи за Коледа, ти се мъкна с нас цяла седмица?

— Не съм се мъкнала.

— Мъкна се.

Погледнах Сюзън, която също ме погледна и се усмихна. Казах ѝ:

— А защо все не запомняш, че колата ти трябва да мине на сервиз?

— А ти защо не се научиш да си прибираш чорапите?

Каролин и Едуард разбраха намека, както винаги са го разбирали, усмихнаха се и млъкнаха.

Побъбрихме за Джордж и Етел Алърд, за Янки и Занзибар, за преместването на конюшната и за други промени в живота ни от Коледа насам. Поръчахме вечеря и още една бутилка вино, макар че преди да плавам не пия повече от две чаши.

Докато вечеряхме, Каролин отново повдигна въпроса за Франк Белароса.

— Той знае ли с какво се занимаваш, татко? — попита тя. — Поиска ли от теб данъчен съвет?

— Точно обратното, аз му поисках съвет за данъците си. Това е дълга история. Но сега иска да го представлявам, ако го подведат под отговорност за убийство.

На Едуард това пак му изглеждаше безпроблемно.

— Убийство? Уоу! Без майтап? Убил ли е някого? Ще го измъкнеш ли?

— Всъщност аз не смятам, че той е извършил убийството, в което вероятно ще го обвинят.

— Защо иска ти да го защитаваш, татко? — попита ме Каролин. — Ти не се занимаваш с криминални дела.

— Мисля, че ми има доверие и вероятно смята, че ще направя добро впечатление в негова полза. Не мисля, че би ме помолил да го защитавам, ако наистина е виновен. Той смята, че ако аз повярвам в невинността му, тогава съдебните заседатели ще повярват на мен.

Каролин кимна.

— Изглежда, е умен човек.

— И аз също.

Тя ми се усмихна.

— Всички сме убедени в това, татко.

Едуард също се ухили.

— Заеми се с делото. Разкажи им играта. Ще се прочуеш. Ще го направиш ли?

— Не знам.

— Никога не се бъркам в бизнеса на баща ви — каза Сюзън неочаквано, — но ако той се заеме с това дело, аз съм с него.

Сюзън рядко прави публични изявления, че подкрепя мъжа си, затова доста се зачудих на току-що направеното.

Както и да е, вечеряхме заедно, поотпуснахме се още малко и всичко изглеждаше почти както някога, но за последен път.

В действителност отношенията ми с Каролин и Едуард са от времето, когато можех да ги коткам, да им се карам и да ги прегръщам. Сега те са пораснали, а също и ние със Сюзън, и всички си имаме други проблеми и други грижи. Аз се отдалечих от баща си приблизително на същата възраст, на която са Каролин и Едуард сега, и никога не се сближихме отново. Но си спомням как държеше ръката ми онази вечер на лодката.

Вероятно тази раздяла е естествен биологичен процес. И може би един ден със Сюзън ще имаме добри отношения с децата си като с възрастни. Винаги съм вярвал, че животните в дивия свят, които напускат родните си гнезда, един ден отново откриват родителите си и ги познават и вероятно дори показват, че са ги познали. Даже може би казват: „Благодаря ви.“

Докато напъхваше едно парче пай в устата си, Едуард обяви:

— Искам през август да дойда с вас в Ийст Хамптън. За една-две седмици, докато започнем училище.

Хвърлих бърз поглед на Сюзън, след това осведомих Едуард и Каролин:

— Може би ще се наложи да продадем къщата в Ийст Хамптън, и то сигурно преди август месец.

Едуард вдигна очи от пая си, като че ли не беше ме чул добре.

— Да я продадете ли? Да продадете лятната къща? Защо?

— Данъчни проблеми — обясних му аз.

— О... с такова нетърпение очаквах да отида там.

— Ще трябва да промениш плановете си, шкипер.

— О.

Едуард изглеждаше съвсем слабо засегнат, обичайната реакция на децата, когато възрастните обявят парични проблеми. Каролин, забелязах, гледаше изпитателно мен и Сюзън, като че ли се опитваше да разбере какво се крие под това. При целия й интерес към онеправданите, едва ли можеше да проумее паричните проблеми. Може би си мислеше, че родителите й се развеждат.

Свършихме с вечерята и аз и Каролин заслизахме по кея към пристана, където стоеше „Поманок“. Сюзън и Едуард отидоха на паркинга, за да преместят мустанга по-близо до пристана.

Докато вървахме, обгърнах с ръка раменете на Каролин, а тя обви ръка около кръста ми.

— Вече не разговаряме много, татко — каза тя.

— Ти не си много вкъщи.

— Можем да говорим по телефона.

— Можем. И ще го направим.

След няколко секунди тя каза:

— Доста неща са се случили тук.

— Да, но нищо, за което да се тревожиш.

След няколко секунди попита:

— Между теб и мама всичка наред ли е?

Предчувствах подобен въпрос и отвърнах без колебание:

— Отношенията между мъжа и жената в семейството не е ничия работа, Кари, нито дори на децата им. Не забравяй това, когато се омъжиш.

— Не смятам, че е така. Имам пряко отношение към вашето щастие и благополучие. Аз ви обичам и двамата.

Каролин, събрала в себе си добрите черти на Станхоуп и Сатър, не казва лесно подобни неща.

— И ние ви обичаме, теб и шкипера — отвърнах аз. — Но щастието и благополучието ни не е задължително да са свързани с брака ни.

— Значи наистина имате проблеми?

— Да, но не един с друг. Вече ти казахме за другите неща. Край на темата.

Стигнахме до пристана и застанахме с лице един към друг.

— Мама не е на себе си — каза Каролин. — Познавам я.

Не отговорих.

— А и ти също — добави тя.

— Тази вечер съм на себе си. — Целунах я по бузата.

Мустанга пристигна и всички се заехме да разтоварим провизиите на пристанището. Сюзън отново паркира мустанга, докато Каролин подаваше разни неща на Едуард, който ги подаваше на мен на яхтата. Вършихме всичко това, без да се наложи да кажа нито дума,

защото това беше моят екипаж и сме го правили стотици пъти през всичките тези години.

Сюзън скочи на борда и започна да подрежда нещата по местата им в камбуза, на палубата и в каютата. Децата също се качиха на борда и се заеха да ми помагат да приготвим яхтата за отплаване.

Тъй като оставаше около час докато залезе слънцето, отвързахме лодката и аз пуснах двигателя, за да се отдалечим по-бързо от пристана и закотвените лодки, а след това го изключих и останахме само на платна. Едуард вдигна грота, Каролин стаксела, а Сюзън спинакера.

Имаше лек южен вятър, който, след като се измъкнахме от Плам Пойнт, ни понесе на север към откритата водна шир на Пролива.

Яхтите „Морган“ са идеални за пролива Лонг Айланд и за екскурзии нагоре до Нантъкет, Мартас Винард, Блок Айланд и дори до Провинстаун. Най-главният недостатък на „Моргана“ в заливите е дълбокият му кил, но това пък го прави безопасна семейна лодка в открито море. Всъщност първата „Морган“ била построена от Дж. П. Морган, който я е проектирал за децата си и е поставил на първо място безопасността. Тя е нещо като идеална клубна лодка; красива и престижна, без да бъде претенциозна.

Ще мога да направя презокеанско пътешествие с тази лодка, но не е за препоръчване. А и сега, след като децата ми са големи, може би тежката и бавна „Морган“ не е това, от което имам нужда. Това, което наистина ми трябва, е една леко плъзгаща се, шестнайсетметрова яхта „Алайд“, с която бих могъл да отида навсякъде по света. Ще ми трябва и екипаж, разбира се, може би двама души, а най-добре трима или четирима.

Представих си как стоя на щурвала на „Айланд“, насочвайки се на изток, към Европа, на фона на изгряващото слънце на хоризонта, а високият нос на лодката пори вълните. Видях екипажа си, зает с работа: Сали Грейс да лъска палубата, Берил Карлайл да ми носи кафето, а сладката Тери да ми прави масаж на врата. Долу в камбуза е Сали Ан от „Стардъст Дайнър“, която приготвя закуската, а на бушприта е забучена препарираната глава на Занзибар.

Насочих „Моргана“ на запад, покрай Бейвил, където можах да различа светлините на отвратителния „Ръждясал Ключ“. Продължих на запад към залязващото слънце, покрай Матинекок Пойнт, а след това на юг, плавайки срещу вятъра към залива Хемпстед. Заобиколих

западния бряг на залива, минавайки покрай Касъл Гоулд и Фелис, а след това се насочих към центъра му, където дадох заповед за смъкване на платната. Каролин и Едуард извадиха котвата и ние бързо я спуснахме, докато лодката леко се поклащаше от вятъра и настъпващия прилив.

В далечината, залепено върху стръмните скали на източния бряг, се намираше градчето Си Клиф, чиито викториански къщи едва се забелязваха в падащия здрач. На неколкостотин метра на север от Си Клиф беше Гарвис Пойнт, където със Сюзън се бяхме любили на плажа.

Слънцето бе потънало зад стръвните скали на Сандс Пойнт и по небето на изток вече се забелязваха звезди. Наблюдавах ги как проблясват от изток на запад на фона на небесния пурпур.

Не говорехме, само отворихме няколко кутии бира и отпихме, наблюдавайки най-великото представление на земята, морския залез: розовите облаци, пелената от звезден мрак, задаваща се откъм хоризонта, изгряващата луна и чайките, които леко се плъзват над тъмните води.

Трябва внимателно да наблюдавате морския залез, иначе ще изпуснете тънкостите на това, което става. И затова ние дълго седяхме безмълвни — аз, Сюзън, Каролин и Едуард, докато най-накрая, по негласно споразумение, решихме, че вече е настъпила нощта.

— Кари, ела да направим чай — каза Сюзън и двете слязоха долу.

Качих се на палубата над каютата и се подпрях на мачтата. Едуард ме последва. И двамата се загледахме в тъмната водна шир.

— Очакваш ли с нетърпение първата си година в колежа? — попитах го аз.

— Не.

— Това ще са най-хубавите години в живота ти.

— Всеки така ми казва.

— Всеки е прав.

Той сви рамене. След малко попита:

— Какви са данъчните проблеми?

— Просто не съм платил някои данъци.

— А... и трябва да продадеш къщата?

— Така мисля.

— Не може ли да изчакаш?

Усмихна се.

— За какво? Докато я използваш през август?

— Не... докато стана на 21. Мога да ти дам парите от попечителския си фонд, когато стана на 21 години.

Не отговорих, защото просто нямах думи.

— Не са ми необходими всичките — каза той.

Прокашлях се:

— Виж, баба и дядо Станхоуп са определили тези пари за теб.

(И ще получат удар, ако ги дадеш на мен.)

— Те ще бъдат мои пари. Но искам да ти ги дам, ако имаш нужда от тях.

— Ще ти съобщя.

— Окей.

Слушахме вълните, които се разбиваха в далечния бряг. Погледнах на изток. Още по̀ на север от Гарвис Пойнт, на около петдесет метра от мястото, където стояхме на котва, се виждаха на малкия нос светлините на голямата бяла колониална къща. Посочих към тях.

— Виждаш ли онази голяма къща там?

— Да.

— Някога там е имало дълъг кей, който е започвал между онези два високи кедъра. Виждаш ли ги?

— Да.

— Представи си къде е свършвал кейт. Виждаш ли нещо там?

Той се взря в тъмната вода, после каза:

— Не.

— Гледай по-добре, шкипер. Присвий очи. Концентрирай се.

Той се вгледа, после каза:

— Може би... нещо...

— Какво?

— Не знам. Когато се взирам, мисля, че виждам... Как се казва това нещо... Онези морски водорасли, които растат във водата и излъчват някаква призрачна зелена светлина? Биолуминесцентни?... Аха. Виждам ги.

— Наистина ли? Добре.

— И защо трябваше да ги видя?

— Това е твоята зелена светлина, шкипер. Мисля, че тя означава „тръгни“.

— Да тръгне накъде?

Не умея да разговарям по бащински със сина си, но исках да му го кажа и затова малко смутено отвърнах:

— Тръгни накъдето искаш. Бъди какъвто искаш. За мен онази зелена светлина е миналото, за теб тя е бъдещето. — Хванах ръката му.

— Не я изгубвай от погледа си.

21.

Връщам се мислено назад и виждам, че трябваше да предприема онова презокеанско пътуване със семейството си и никога да не се върна в Америка; нещо като деколонизация на семействата Сатър и Саутхоуп. Можехме да доплаваме до Плимут, да изгорим „Поманок“, да отворим на плажа един павилион за пържена риба и картофи и да заживеем щастливо.

Но американците по принцип не емигрират, а малкото, които го правят, не го правят добре. Ние сме си създали собствена страна и култура и просто не ставаме за никъде другаде, дори за страните на прадедите ни, които едва ни изтрайват през двуседмичните ваканции. В действителност, макар че се възхищавам на Европа, намирам, че европейците са малко досадни, особено когато се оплакват от американците.

Така че не пресякохме Атлантика и не имигрирахме, но прекарахме забележителен уикенд, плавайки при слънчево време и попътен вятър.

В петък вечерта останахме на котва в пристанището Хемпстед, а на разсъмване се отправихме към Кънектикът, като се отбихме за няколко часа в Мистик да разгледаме пейзажа и да купим някои неща. Всъщност, след като бяхме прекарвали около час в града, Сюзън каза на Каролин и Едуард, че с нея трябва да се върнем на лодката, за да вземем портфейла ми. Каролин и Едуард се подсмихнаха многозначително. Аз малко се смутих. Сюзън им каза да ни чакат в „Сиймънс Ин“ след три часа.

— Три часа? — попита Едуард, продължавайки да се усмихва.

Искам да кажа, че е добре децата да знаят, че родителите им водят активен полов живот, но не е необходимо да ги оставяш с впечатлението, че не можеш да изкараш без това ден или два. Сюзън обаче беше съвсем невъзмутима по въпроса и каза на Едуард:

— Да, три часа. Не закъснявайте.

Аз извадих портфейла си и им дадох по малко пари, осъзнавайки в същия момент, че това ми действие създава известно противоречие в

историята за забравения портфейл. Но понеже си бяха добри деца, те се престориха, че не забелязват портфейла в ръцете ми.

Във всеки случай на път към пристанището казах на Сюзън:

— Не бях подготвен за това.

— Но се справи прекрасно, Джон, докато не извади портфейла си. — Тя се разсмя.

— Е, те и без това разбраха. — А после казах: — Спомняш ли си, когато ги завивахме нощем в леглата им, а след това се качвахме върху покрива на каютата и го правехме?

— Спомням си, че им казваше, че ако чуят шумове по покрива, това са просто мама и татко, които са останали по до късно.

— И се чукат.

И двамата се разсмяхме.

И тъй, качихме се отново на „Поманок“ и отплавахме извън границата от три мили, където сексуалните перверзии са законни. Намерихме едно място, където нямаше други плавателни съдове наблизо и попитах Сюзън:

— Какво си намислила?

Това, което беше намислила, бе да слезе долу, а след това да се появи на палубата чисто гола. Все още бяхме с вдигнати платна, аз стоях на щурвала, а тя застана пред мен и каза:

— Капитане, първи помощник-капитан Синтия се явява за наказание по ваша заповед.

Мили Боже! Гледах я, застанала мирно, онези котешки зелени очи искряха на слънчевата светлина, а лекият ветрец развяваше дългата ѝ червена коса. Обичам тялото на тази жена, стройните крака и ръце, нежната кожа и големия храст червена коса в срамната ѝ област.

— Явява се за наказание по ваша заповед — повтори тя.

— Да, да. — Замислих се за момент. — Изтъркай палубата.

— Да, сър.

Тя слезе долу и се върна с кофа и четка за дъски, след това се наведе през борда и загреба една кофа солена вода. Застана на четири крака и започна да търка палубата около краката ми.

— И внимавай да не ме опръскаш — казах аз, — защото иначе ще получиш една дузина камшици по задника.

— Да, сър... Люс. — Тя катурна кофата и солената вода заля обувките ми „Доксайд“. Мисля, че го направи нарочно.

Тя се изправи на колене и обви с ръце краката ми.

— О, капитане, простете ми. Моля ви не ме бийте. — И зарови лице в слабните ми.

Разбирате ли, за една жена, която е мръсница в реалния живот, истинска заплаха за мъжете, ако ме извините за израза, Сюзън има доста странна втора същност. Искам да кажа, че любимите ѝ и най-често повтаряни роли са на раболепни и беззащитни жени. Един ден ще попитам някой приятел психиатър за това, като, разбира се, сменя имената, за да запазя тръпката.

Както и да, накарах Сюзън да смъкне платната и да пусне котвата, така че да поспрем за едно малко наказание. Завързах китките ѝ за гротмачтата и ѝ нанесох по задника една дузина удари с колана си. От само себе си се разбира, че това бяха леки, любовни погалвания, макар че тя се гърчеше и ме молеше да престана.

Продължихме в същия дух още един час, като Сюзън изпълняваше гола всякакви слугински поръчения, като например носеше ми кафе, лъскаше месинговите части на яхтата и чистеше носа ѝ. Вкъщи не мога да накарам тази жена да изчисти дори трохите от тостера, но тя наистина обича да бъде гола робиня на борда на лодката. Това ѝ се отразява добре, смятам, а на лодката — още по-добре.

След около час тя се обърна към мен:

— Моля ви, сър, мога ли да си облека дрехите?

Бях седнал на палубата с гръб, опрян на преградата на каютата, а в ръцете си държах чаша с кафе.

— Не — отвърнах, — можеш да застанеш на палубата на четири крака и да разтвориш задните от тях.

Тя направи каквото ѝ наредих и търпеливо зачака да си допия кафето. Застанах на колене, смъкнах си панталона и влязох в нея изотзад. Тя вече беше овлажняла, както открих, и не бях стоял в нея и десет секунди, когато тя свърши, а около пет секунди по-късно дойде и моят ред.

По пътя обратно към Мистик Сюзън, вече напълно облечена, изглеждаше някак отнесена. Имах чувството, че нещо много ѝ тежи. Всъщност, ако се замислех, през последния месец и нещо в поведението на Сюзън се редуваха периоди на гореща привързаност и пристъпи на мрачност и затвореност. Свикнал съм с настроенията ѝ, с враждебността ѝ и с общата ѝ налудничавост, но това беше нещо

различно. Както отбеляза Каролин, Сюзън не беше на себе си. Но, от друга страна, и аз не бях на себе си.

Докато плавахме обратно към Мистик, аз стоях на щурвала ѝ и казах:

— Може би си права. Може би трябва да заминем. Можем да слезем с лодката до Карибско море и да изчезнем за няколко месеца. По дяволите цивилизацията.

Тя помълча няколко секунди, след това отговори:

— Трябва да оправиш данъчните си проблеми, преди да са се превърнали в углавно престъпление.

Това беше вярно и като повечето американци аз мразех всяка намеса на правителството в живота ми, която ми създаваше неприятности.

— Тогава — казах аз, — веднага щом се погрижа за това, трябва да заминем.

— Не мислиш ли, че дължиш нещо на Франк? — отвърна тя.

Погледнах я.

— Какво например?

— Ти му обеща да се заемеш с онова дело срещу него. — И добави: — Когато казваше на Каролин и Едуард за това, прозвуча като че ли все още не си решил.

Известно време гледах втренчено към хоризонта. Не обичам някой да ми казва как да си върша работата или да ми напомня какво съм казал. Освен това не си спомнях да съм казвал на Сюзън, че съм обещал на Белароса да се заема с обвинението в убийство.

— Не си ли разменяхте услуги или нещо такова? — попита тя.

— Вероятно е било така — казах аз. — Теб какво те засяга?

— Ами това е твоето предизвикателство. Мисля, че ще ти се отрази добре да се заемеш с един криминален случай.

— Така ли? А разбираш ли, че с кариерата ми в „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“ е свършено, ако представлявам дон на мафията? Да не говорим как ще се отрази това на общественото ми положение.

Тя сви рамене:

— Не ме е грижа, Джон, а и на теб не ти пука. Ти и без това вече си захвърлил всичко. — И добави: — Приеми предизвикателството.

— Добре. Ще го направя.

В събота следобед отплавахме от Мистик и се насочихме на юг отново към Лонг Айленд, като заобиколихме нос Монток при силен вятър и коварни течения.

В открития Атлантик, на около десет мили на югоизток от Монток, забелязахме в далечината стадо китове и се насочихме към тях, но не успяхме да ги стигнем. Макар да не е обичайна гледка, през последните години виждам повече китове, което е добра новина. Но един час по-късно забелязахме нещо неприятно. На по-малко от петдесет метра от бакборда наблюдателницата на огромна черна подводница разцепи водата и се издигна като древен обсидианов монолит, вземайки на прицел единайсетметровия „Морган“. Върху наблюдателницата имаше някакви цифри, но никакви други означения и Едуард ахна:

— Господи... наша ли е?

— Не, тяхна е — отговорих аз.

— На руснаците?

— На правителството. Руско или американско, все едно. Семейство Сатър не притежават ядрени подводници.

И това, смятам, довърши превръщането на Джон Сатър от примерен, плащащ данъците си патриот в гражданин на света, или по-точно, на океана.

Понеже ни оставаха още няколко часа използвана светлина и духаше силен югозападен вятър, аз се насочих обратно към южното крайбрежие на Лонг Айленд, носейки се леко на запад покрай великолепните плажове от бял пясък. Подминахме Ийст Хамптън и Саутхамптън, влязохме в заливчето Шинекок, минахме покрай резервата Шинекок и се отбихме в „Саутхамптън Яхт Клъб“, където останахме на котва за през нощта.

На сутринта, в неделя, се запасихме с прясна вода, след това отново заобиколихме нос Монток и влязохме в залива Грейт-Пеконик. За плавателни съдове с малки и средни размери заливът Пеконик е едно от най-хубавите места за плаване, тъй като предлага условия като в открито море, комбинирани с безопасността на заградената вода. Освен това там може да се види много, що се отнася до други плавателни съдове, хидроплани, острови и живописно крайбрежие, така че ние просто изследвахме залива цял ден. Едуард изследваше брега с един бинокъл и бе забелязал четири жени без горнища на

бански. Той непрестанно ми предлагаше бинокъла, но аз го уверих, че не се интересувам от такива неща. Сюзън и Каролин, от друга страна, му казаха да им даде бинокъла, ако забележи гол мъж. Какъв екипаж.

В неделя вечерта се отбихме в старото китоловно селище Саг Харбър за провизии. Сюзън, както споменах, не е кой знае каква готвачка дори в модерната кухня вкъщи, така че не очаквахме много от камбуза. Сюзън и Едуард смятаха, че провизиите трябва да представляват някаква прилична храна в ресторант на главната улица, но Каролин и аз гласувахме за нещо по-моряшко. И понеже аз съм капитан на „Поманок“, стана така, както аз исках. Сега разбирате защо обичам плаването. Разходихме се из селището, което беше тихо в неделната вечер, и открихме един отворен деликатесен магазин, откъдето купихме студена бира и сандвичи. Занесохме тези провизии на кораба, който бе закотвен на пристана в началото на главната улица. Докато седяхме на палубата и пиехме бира и ядяхме сандвичи с леберкез, Сюзън се обърна към мен:

— Ако се разболеем от скорбут на това пътуване, ти ще си виновен.

— Поемам пълна отговорност за „Поманок“ и екипажа ѝ, мадам. Карам пълен кораб и няма да позволя неподчинение.

Сюзън разклати една бутилка бира, отвори я, сложи пръст на гърлото ѝ и фонтан от питието се изля по лицето ми.

Обикновено подобна груба шега между мен и Сюзън е всъщност предсексуална, но сега имаше деца, така че само се присъединих към общия смях. Ха-ха. Но се бях надървил. Лодките ме карат да се вдървявам.

Същата вечер играхме на карти, приказвахме, четохме и си легнахме рано. Плаването изтощава и аз никога не спя така добре, както когато съм на леко полюшваща се платноходка.

Станахме призори в понеделник и вдигнахме платната към къщи. Навлязохме в залива Гарднърс и заобиколихме остров Гарднърс. Фамилията Гарднър е пристигнала в Новия свят приблизително по същото време, когато са дошли и семейство Сатър, а островът, който им е бил подарен от Чарлз I, е все още тяхна собственост. Сегашният обитател на острова, Робърт Дейвид Лайън Гарднър, има единствената наследствена титла в Америка, тъй като е известен като шестнайсетия

лорд на имението. Баща ми, който познава този джентълмен, го нарича Боб.

Във всеки случай плаването около големия остров криеше много изненади, но екипажът беше на ниво. Отдалечавайки се от северното крайбрежие на острова, не можех да не се замисля за древното схващане, че земята е сигурност и храна, че земята никога не бива да се продава или разделя. Но дори това да беше вярно днес, то беше вярно само като идеал, но не и като нещо практически осъществимо. Въпреки това завиждах на шестнайсетия лорд на имението.

Заобиколихме нос Ориент и смъкнахме платната, оставяйки „Поманок“ на дрейф, докато най-последно извадихме риболовните принадлежности. Сюзън, Каролин и аз възнамерявахме да ловим лефер, като използваме за стръв херинга от консерва, която бяхме взели със себе си за случай. Налудничавият Едуард бе донесъл много по-голяма въдица и макара с корда, издържаща до петдесет килограма и щеше да лови акули.

— Ще уловя една голяма, бяла — заяви той.

Каролин ехидно се усмихна:

— Внимавай тя да не те улови.

Едуард пазеше в хладилника цяло пиле за стръв и за по-сигурно го върза на голямата си кука с медна жица. Кипящ от стария си ентусиазъм, той метна въдицата си във водата.

Уловихме шест лефера, които сложихме в една кофа с морска вода и които по-късно щяха да бъдат изчистени от капитана. А Едуард наистина закачи някаква акула, по-точно мако, която често се среща в тези води през юли, а аз познавам, когато на повърхността се покаже акула мако, и по това как се беше опънала въдицата заключих, че тежи около сто килограма. Едуард извика с възторг:

— Хванах я! Хванах я! Закачи се!

На „Поманок“ няма риболовен стол, който е необходим, ако искаш да изтеглиш нещо с подобни размери, но Едуард се бореше с рибата коленичил, като притискаше коленете си във фалшборда. Акулата беше достатъчно силна, за да влачи лодката и дори я накланяше, когато Едуард дръпваше макаратата. Най-накрая Едуард разви макаратата докрай, буквално и преносно, и беше толкова изтощен, че почти не можеше да говори. Рибата обаче имаше още много сила. Спомням си един подобен случай, в който участвахме аз, баща ми и

една синя акула. Аз отказах — някой да ме смени на въдицата и не позволих да прережат кордата и да сложат край на неравната борба. Резултатът беше, че след около час ръцете ми бяха парализирани от умора и изпуснах не само акулата, но и скъпата въдица и макарата. Това, което наблюдавах в момента, бях аз преди около трийсет години.

Една платноходка не е кораб за лов на акули и на няколко пъти си помислих, че Едуард ще падне през борда, когато акулата се потопи във водата и лодката се накланя. Накрая, след около час, предложих:

— Пусни я.

— Не.

— Тогава нека те сменя за малко.

— Не!

Каролин и Сюзън бяха прекратили лова на лефери и наблюдаваха Едуард мълчаливо. Едуард, разбира се, не искаше да се изложи пред жените или пред мен в това отношение. Опитах се да измисля как по достоен начин да го измъкна от това положение, но не можах. Всъщност това си беше негов проблем, а не мой.

Каролин плисна една кофа прясна вода върху Едуард, а след това обви мокра кърпа около главата и раменете му. През това време Сюзън поднасяше кутии с кола към устните му и той изпи три.

Виждах, че Едуард не е добре. Целият се беше зачервил, кожата му гореше и беше изплезил език. Очите му се изцъклиха и подозирах, че ще припадне от жегата и преумората. Ръцете и краката му така бяха обвинили въдицата, че при едно рязко, силно дръпване на акулата и двамата щяха да изхвъркнат през борда.

В известен смисъл исках да припадне или кордата да се скъса, или дори акулата да го издърпа зад борда; всичко друго, само не да трябва да я пусне.

— Пусни я, Едуард — каза му Каролин. — Пусни я!

Понеже вече не можеше да говори, той само поклати глава. Не знам какъв щеше да е естественият изход от това положение, но Сюзън взе нещата в свои ръце и преряза кордата с нож.

За около минута Едуард, изглежда, не разбираше какво стана, след това се просна на палубата и заплака.

Занесохме го долу и го поставихме в едно легло с мокри кърпи. Мина цял час преди да може да размърда ръцете си.

Отправихме се към къщи. Едуард беше мълчалив и намусен известно време, а след това каза на всички:

— Благодаря, че ме измъкнахте.

— Трябваше да те хвърлим на акулата — отвърна Каролин.

— Акула ли? — казах аз. — Мисля, че се бореше с мъртвото пиле.

Сюзън се усмихна и прегърна сина си.

— Ти си инат и твърдоглав като баща си — каза тя.

— Благодаря — отвърна Едуард.

В късния следобед в понеделник навлязохме в „Сиуанака Коринтън“ загорели и изтощени. Плаването с лодка е като лакмус за човешките взаимоотношения: ограниченото пространство и уединеността или сближават хората повече, или ги подтикват към бунтове и убийства. Докато завързвахме „Поманок“ на пристана, членовете на семейство Сатър се усмихваха един на друг: океанът бе оказал чудотворното си въздействие.

Но не можеш да останеш завинаги в океана, а на повечето усамотени острови не се предлага бърза медицинска помощ. Така че ние завързваме лодките си, завързваме себе си към електронните си спасителни въжета и водим живот на шумно отчаяние.

Знаех, че връзката, която семейство Сатър бяха подновили помежду си на „Поманок“, макар да е здрава в повечето отношения, се беше пропукала сериозно и тази пукнатина беше в отношенията между съпруга и съпругата. Децата не ни сплотяваха, разбира се, но ни приближаваха един към друг, поне докато бяха тук. Но същата вечер, докато седях сам в кабинета си, осъзнах, че исках това лято да свърши; исках Каролин и Едуард да се върнат в училище, за да можем аз и Сюзън да поговорим, да се сближим или да се разделим.

В петък четиримата отидохме с колата до Хамптън и аз записах къщата ни при посредниците за бърза лятна продажба. Уви, вече бяха минали няколко седмици от лятото и повече от пуяците в Манхатън бяха вече оскубани. Това, комбинирано с нестабилната фондова борса,

високите ипотeki и някакви глупости за увеличаване на данъка общ доход, се отразяваше зле на пазара за летни къщи.

Въпреки това аз поисках цял половин милион, който посредникът записа като \$ 499900.

— Не — рекох аз, — казах ви половин милион.

— Но...

— Не търся глупави купувачи. Запишете го както ви казах.

И той го записа. Дори и да получех този половин милион, нямаше да ми остане много от него, след като изплатя съществуващата ипотека, комисионата на посредника, като платя на Мелзър, на СВП и, разбира се, данъка върху печалбата. Господи, колко отчайващо. А още по-отчайващо беше, че аз харесвах къщата и това беше единственото стабилно парче земя, което притежавах.

И тъй, ние прекарахме петъчния следобед в нашето шиндово кътче от Америка, прибирайки някои лични вещи, които не искахме да са тук, когато посредниците започнат да показват къщата на купувачите. Всички бяхме малко унили и предполагам, че ни потискаше реалността на ситуацията. Другата реалност, в случай че ви е минала през ума, беше, че Съюзът можеше да даде парите за погасяване на този данъчен дълг. Не знаех точно колко пари има тази жена (аз съм ѝ само съпруг и данъчен адвокат), но по моите изчисления са приблизително шестстотин хиляди долара, от чиито лихви сигурно получава годишно като джобни пари около петдесет хиляди. Тя не харчи толкова и вероятно парите се връщат обратно в акциите, облигациите и каквото има там. Но да искаш от една наследница на стари пари да разбути основния си капитал, е все едно да искаш секс от монахиня.

А освен това ми се струва, че Съюзът не е толкова привързана към Хамптън или към къщата там, колкото съм аз. За това има някои практически причини, но смятам, че има и някакъв психологически процес, който тя почти не осъзнава и който е свързан с въпроса чия родна територия на кого е. Както и да е, погрижихме се за къщата, напазарувахме зеленчуци, а след това седнахме на верандата за по едно питие.

— Ако не сте я продали, докато се върна от Флорида — каза Едуард, — може ли да дойдем тук за няколко седмици?

— Ако имам свободно време — отвърнах аз.

— Татко, ти винаги си вземаш отпуск за целия август — каза Каролин.

— Да, защото данъците, макар неизбежни като смъртта, могат да се отложат за един месец. Тази година обаче имам един клиент с по-сериозни проблеми от данъците и трябва да съм на разположение. Но ще видим.

И двамата изпуфтяха, защото когато бащата каже „ще видим“, означава „не“.

— Не, наистина. Ще видим какво ще стане. — И добавих: — И двамата може да дойдете тук сами, ако не сме продали къщата. Може би майка ви ще се радва да се присъедини към вас.

— Ще видим — каза Сюзън.

И това като че ли беше фразата на момента, защото бъдещето започваше да изглежда несигурно, подлежащо на промени без предупреждение.

В седем часа вечерта кланът Сатър почтително измина краткото разстояние до Саутхамптън, за да навести баба и дядо Сатър, които бяха толкова щастливи от пристигането ни, че се здрависаха с нас. Те живеяха в една от онези съвременни къщи от стъкло и кедър, които разполагат с всички удобства, познати на американската цивилизация в края на XX век. Всъщност всичко в къщата се регулира от компютър, чиито сензорни устройства пускат и вдигат щорите в зависимост от слънцето, включват напоителната инсталация, ако моравите имат нужда от поливане, изключват осветлението, ако в стаята няма никой повече от пет минути и т.н. Но тъй като няма сензорни устройства за пикочната киселина, налага се да си вършиш работата в тоалетната сам.

Майка ми заяви, че предпочита направо да отиде в ресторанта вместо да си пие питието тук, затова ние се обърнахме кръгом и потеглихме в различни коли, като се разбрахме да се срещнем в градчето Саутхамптън на Йов Лейн. Това е интересна улица, една от най-старите в Америка, която е построена някъде към 1640 година, макар че никоя от сградите всъщност не е чак толкова стара. Но като споменах Йов, при всичките мъки, които Бог е стоварил върху този

нещастник, никоя — повтарям — никоя не е била толкова тежка, колкото да трябва да вечеряш с Джоузеф и Хариет Сатър.

Е, може би преувеличавам. Но е вярно, че има моменти, в които бих предпочел да ям червеи в някое мазе, отколкото да отида на ресторант с родителите си.

Сега обаче имахме резервации в някакво модерно ново заведение, наречено „Бъдис Хоул“. В Хамптън, колкото по-скромно е името, като например „Самис Пица“ или „Билис Бургерс“ и/или колкото, е по-гнусно, като например „Бъдис Хоул“, толкова по-претенциозно е заведението. Родителите ми, винаги в авангарда, обичат да ходят в тези ужасни заведения, пълни с утайката на американския литературен свят (която едва се различава от каймака), с бивши актьори, нереализирани художници и помия от Европа, която бе доплувала дотук вероятно за да живее на гърба на милионерите.

Аз лично, колкото и да е странно, предпочитам старите заведения на Хамптън, притаени, цивилизовани места, където по стените не висят саксии с аспарагус, а менюто е това, което може да се нарече *anncienne cuisine*^[1], богато откъм тлъстата лонгайлъндска патица и бедно на плодове от рода на кивито.

Както и да е, заведоха ни на една хубава масичка за двама с шест стола около нея и без никаква покривка. На пода под масата имаше една котка, която се предполага, че е бездомна, но знам, че всъщност те си ги дават назаем и си ги разменят като висящите растения. Виждал съм същата охранена тигроподобна котка в четири различни ресторанта. Едва понасям тези модерни заведения, както сигурно сте разбрали, което може би обяснява случилото се по-късно.

И за да довърша оплакванията си, трябва да кажа, че шумът в заведението наподобяваше звука във „Приключенията на Посейдон“, когато лодката избухна, а техниците не бяха предвидили, че може да се появят хора.

Поръчахме питиета на една неудържимо любезна малка колежанка, която, изглежда, не осъзнаваше, че ние не сме приятни хора.

Баща ми, като най-възрастен от фамилията, вдигна чашата си сякаш за тост и ние всички го последвахме. Но както се оказа, той просто проверяваше дали има засъхнали капки по чашата и понеже откри няколко, извика сервитьорката и я смърри. Тя беше толкова

ентузиизирана и очарована от капките, че започнах да мисля, че от тях ѝ зависеше мястото.

С ново питие в ръка, татко отново инспектира чашата и я остави на масата.

Така че аз предложих тост:

— За това, че сме заедно и за едно лято на мир, любов и добро здраве.

Чукнахме се и отпихме. Някаква злобна висяща папрат непрестанно се опитваше да навре листата си във врата ми, затова аз скърших няколко и ги хвърлих на земята, където котката под наем се търкаше о крака ми. Тъкмо щях да сритам това пухесто животно и да го запратя наред залата, някакво колежанче изпусна пълен поднос с храна и котката, която, както кучетата на Павлов, вече се беше научила, че този звук означава храна, се спусна като куршум.

— Ще препоръчам това заведение на Лестър и Джуди — казах аз на Сюзън.

Както и да е, побъбрихме малко, макар че родителите ми рядко говорят просто така. Те не се интересуват от семейните новини, не искат да слушат за Латингтаун, Лоукаст Вели или адвокатската фирма и проявяват към внуците си точно толкова интерес, колкото и към собствените си деца, т.е. никакъв.

Въпреки това аз се пробвах:

— Имате ли новини от Емили? — позаинтересувах се аз. Не бях виждал сестра си от Великден, но ми беше писала през май.

— Писа ни — отвърна баща ми.

— Кога?

— Миналия месец.

— И какво ви писа?

Майка ми пое топката:

— Всичко е наред.

— Каролин заминава за Куба следващата седмица — каза Сюзън. Майка ми изглеждаше истински заинтригувана от това.

— Браво, Каролин. Правителството няма право да те спре.

— Всъщност първо трябва да летим до Мексико — отвърна Каролин. — Оттук не може да се отиде там.

— Колко ужасно.

— Аз заминавам за Флорида — каза Едуард.

Майка ми го погледна.

— Колко хубаво.

Баща ми добави:

— Приятно прекарване.

Това вече беше голям напредък в разговора, затова опитах следното:

— Едуард би искал да прекара известно време тук в края на август. Ако ще заминавате някъде, той може да наглежда къщата.

— Ако заминем някъде — информира ме баща ми, — прислужницата ще се грижи за къщата.

Никой от тях не попита защо Едуард не остане в нашата къща в Ийст Хамптън, затова сам им казах:

— Продаваме нашата къща.

— Пазарът не е добър — каза баща ми.

— Продаваме я, защото имам проблем с данъците.

Той отвърна, че му е тъжно да чуе това, но знаех, че сигурно се пита как един данъчен експерт може да сглупи до такава степен. Затова обясних накратко случая, надявайки се вероятно, че старата лисица може да има някоя и друга идея. Той ме изслуша и каза:

— Струва ми се, бях ти казал, че това един ден ще ти създаде проблеми.

Добрият стар татко.

— Знаете ли кой живее до нас, в съседното имение? — попита Каролин.

— Да, научихме на Великден — отвърна баща ми.

— Донякъде се сприятелихме с тях — казах аз.

Майка ми вдигна поглед от менюто, в което се беше зачела.

— Той прави най-фантастичния pesto сос.

— Откъде знаеш?

— Опитвала съм го, Джон.

— Ти си яла при Белароса?

— Не. Къде е това?

Очевидно аз не бях внимавал в разговора.

Мама продължи:

— Взема босилека от една малка ферма в Норт Си. Бере го всеки ден в седем вечерта.

— Кой?

— Бъди Биър. Собственикът. Той е шинеккок, но приготвя чудесно италиански ястия.

— Собственикът е индианец?

— Туземец американец, Джон. Шинеккок. И десет процента от оборота отиват директно за резервата. Много мил човек. Ще опитаме да се видим с него по-късно.

Поръчах си още един двоен джин с тоник.

И така прекарвахме времето, без родителите ми да се позаинтересуват за родителите на Сюзън или за който и да е от нейното семейство. Също така те не попитаха за никого от кантората в Лоукаст Вели или Манхатън, или за семейство Алърд, или за който и да било. И специално внимавах да не попитат Каролин или Едуард нещо за училище. Има определен тип хора, както открих, които изпитват огромна любов към човечеството, като родителите ми, но не обичат особено хората.

Но майка ми действително харесваше Бъди Биър.

— Непременно трябва да се запознаете с него — Настояваше тя.

— Окей. Къде е той? — отвърнах аз великодушно.

— Обикновено е тук в петък.

— Може да е на индианско сбирще — каза Едуард.

Майка ми му хвърли един леден поглед, а след това се обърна към баща ми:

— Трябва да вземем от гъбите му.

Тя обясни на мен и Сюзън:

— Той сам си бере гъбите. Знае къде да ги търси, но абсолютно отказва да посвети когото и да било в тайната си.

Бях съвсем сигурен, че Бъди Биър ги търси на пазара за продажба на едро като всеки нормален съдържател на ресторант, но мистър Биър пускаше тази въдица с глупости на белите пуяци и те я налапваха. Мили Боже, вече почти предпочитам да бях на вечеря с Франк Белароса.

Майка ми изглеждаше развълнувана, че собственикът не се бе появил и затова разпита сервитьорката ни за местонахождението му.

— О! — отвърна сервитьорката, — той е, такава, наистина зает, разбирате ли? Той, такавата, готви? Разбирате ли? Искате да говорите с него или какво?

— Когато може да ни отдели малко време — отвърна майка ми.

Искам да кажа, на кой му дреме? Разбирате ли?

По предложение или настояване на майка ми аз бях поръчал някакъв пастетоподобен буламач, в чийто състав влизаха три субстрата от предполагаемия фураж на мистър Биър: босилекът, гъбите и някакъв ужасен индиански киселец, който имаше вкус на мухлясала трева.

По време на вечерята почти не разговаряхме, но след като чиниите бяха отнесени, майка ми каза на баща ми:

— Ние ще си поръчаме от индианския пудинг.

Обърна се към нас:

— Бъди прави истински индиански пудинг. Непременно трябва да го опитате.

Така че ни донесоха шест истински индиански, или може би трябва да кажа туземни американски пудинга, които, кълна се, бяха от консерва. Но към моя си поръчах и чаша коняк, така че кой го е грижа?

Сметката дойде и баща ми я плати по навик. Изгарях от нетърпение да си тръгнем, но по една щастлива случайност великият индианец вече обикаляше своите маси и ние седяхме, изчаквайки да дойде нашият ред.

За да наруша мълчанието, казах на баща си:

— Едуард закачи една мако миналата седмица. Сигурно имаше около сто килограма.

— Преди две седмици уловили петметрова бяла, отсам Монток — отвърна баща ми на мен, не на Едуард.

— Нямам нищо против, когато е за ядене — добави майка ми, — но да ги ловят само за развлечение е позорно.

— Съгласен съм — казах аз. — Трябва да изядеш това, което хванеш, освен ако не е абсолютна гадост. Мако е вкусна. Едуард се бори с нея около час.

— И освен това — добави майка ми, — не ми харесва, когато успяват да избягат ранени. Това е нехуманно. Трябва да положиш всички усилия да я хванеш и да я освободиш от мъките ѝ.

— А след това да я изядеш — напомних ѝ аз.

— Да, да я изядеш. Бъди сервира тук акула, когато успее да налови.

Бързо погледнах Едуард, а след това Сюзън и Каролин. Поех дълбоко въздух и се обърнах към баща си:

— Спомняш ли си едно време, татко, когато бях закачил оная синя...

— Да?

— Няма значение.

Най-сетне мистър Бъди стигна до нас. Той беше доста пълен и всъщност изобщо нямаше вид на индианец, като изключим дългата черна коса. Във всеки случай той беше бял мъж с малко индианска, а може би и негърска кръв, и което беше по-важно, с добре развит търговски нюх. Когато той се изправи до масата ни, майка ми хвана лявата му ръка, като остави дясната му свободна, за да се ръкува с всички.

— Е — каза Бъди Биър, — всичко ли ви хареса?

Майка ми избълва поток от похвали за едно от най-отвратителните ястия, което някога съм ял.

Около минута-две водихме глупав ресторантски разговор, като майка ми продължаваше да държи лапата на мистър Биър, но уви, последният шинекот трябваше да продължи обиколката си, но не преди майка ми да му каже закачливо:

— Ще ви проследя някоя сутрин тия дни и ще видя къде берете гъбите си.

Той се усмихна загадъчно.

— Всеки ден ли имате киселец? — попитах го аз — или само когато косите ливадата си?

Той отново се усмихна, но не така загадъчно. Усмивката всъщност изглеждаше като „Майната ти“.

Едуард се опита да сдържи смеха си, но претърпя пълен провал.

След този последен инцидент сменихме атмосферата на „Бъдис Хоул“ с хладния вечерен бриз на Саутхамптън.

На тротоара на „Йов Лейн“ майка ми каза:

— Бихме ви поканили да се върнем всички вкъщи, но утре ни чака дълъг ден.

— Ние нямаме почти нищо общо и никога не сме имали — обърнах се аз към родителите си, — затова бих искал да прекратим тези безсмислени вечери, ако на вас ви е все едно.

— Добре.

В мустанга, по пътя обратно към Ийст Хамптън, Сюзън ме попита:

— Няма ли да съжаляваш?

— Не.

Каролин се обади от задната седалка:

— А мислеше ли го наистина?

— Да.

— Малко ги съжалявам — каза Едуард.

Едуард не обича цялото човечество, но обича хората и съжалява всеки. Каролин не съжалява никого, Сюзън не знае какво е жал, а аз... аз понякога съжалявам себе си. Но работя върху това.

Всъщност да кажеш на хората какво мислиш за тях не е трудно, защото те вече го знаят и дори са изненадани, че не си го казал порано.

Знаех също, че скъсването на отношенията с родителите ми е добра тренировка за прекратяването на други взаимоотношения. Смятам, че Сюзън, която съвсем не е глупава, също знаеше това, защото ми каза:

— Разбрах от Джуди Ремсън, че си казал на Лестър да върви по дяволите. Има ли някой друг в списъка ти?

Какъвто съм си бърз остроумник, извадих от джоба си някаква квитанция за бензин и се престорих, че я изучавам, докато карам:

— Чакай да видим тук... още девет човека. На родителите ти ще се обадя утре, значи ще ми останат само седем...

Тя не отговори, защото имаше деца в колата.

В Станхоуп Хол се върнахме в понеделник и през следващите няколко дни къщата ни беше оживена от приятелите на децата, които непрекъснато идваха и си отиваха. Аз в действителност обичам къща, пълна с тийнейджъри във ваканция, но в малки дози. Особено на Коледа, на Великден и в Деня на благодарността присъствието на деца в дома придава нещо неповторимо на празничното настроение и ми напомня за времето, когато и аз така се прибирах вкъщи от училище.

Децата на старата аристокрация са ако не нещо друго, поне учтиви. Те се социализират рано и знаят как да разговарят с по-възрастните. Те биха предпочели въобще да не разговарят с тях, разбира се, но рано се научават как да вършат неща, които не биха искали да вършат. Те ще станат преуспяващи и нещастни възрастни.

Каролин и Едуард си бяха резервирали полети в различни дни естествено, което означаваше две пътувания до летище „Кенеди“ в неудобни часове. В моменти като тези ми липсват шофьорите. Можехме да ги изпратим с наети лимузини, предполагам, но след като разкарах собствените си родители, се чувствах малко... някакъв.

След като децата заминаха, къщата опустя, а и няколко дни валя непрестанно. Ходих в кантората в Лоукаст Вели, за да си запълвам дните, но не свърших много работа, с изключение на това, че намерих папката, която ми трябваше за къщата в Ийст Хамптън. Прекарах един ден, изчислявайки разходите си по къщата, така че когато я продадат, да мога точно да си изчисля печалбата и съответния данък върху нея. Разбира се, както преди можех да реинвестирам така наречената печалба в друга къща и да отсроча данъка, но знаех, че нямаше да си купя друга къща в близо бъдеще, а може би и никога. Тази мисъл, която ми бе наложена от земната необходимост да дъвча цифри, ме удари жестоко. Не беше само въпросът с парите, който ме накара да осъзная, че никога няма да имам нова къща; само след две години може да съм в завидно финансово състояние. Това беше по-скоро решение от моя страна да престана да правя дългосрочни планове. Съвременният живот бе насочен към едно разумно предвидимо бъдеще: трийсетгодишни ипотeki, седемгодишни удостоверения за депозит, надут фючърси и пенсионни осигуровки. Но последните събития ме убедиха, че аз не мога нито да предвиждам, нито да планирам бъдещето, така че — по дяволите бъдещето. Когато стигна там, ще знам какво да правя. Винаги знам какво да правя в чуждите страни. А защо не и в бъдещето?

Миналото е друга история. Не можеш да го промениш, но можеш да се откъснеш от него и да го оставиш заедно с хората в него зад себе си. Целта ми, предполагам, беше да се нося в едно нескончаемо настояще, както капитанът на „Поманок“, да работя с непосредствените реалности, знаейки къде съм бил, но без да се тревожа за това, давайки общ курс напред, който подлежи на бързи промени в зависимост от ветровете, приливите и отливите и всичко, което мога да видя на непосредствения хоризонт.

Докато се приготвях да напусна кантората, телефонът ми иззвъня и секретарката ми Ан, вместо да позвъни, влезе в кабинета ми.

— Мистър Сатър, знам, че ми казахте никакви телефонни обаждания, но на телефона е баща ви.

Седнах за момент и съвсем безпричинно пак видях как стоим на онази лодка, той и аз, преди около четирийсет години, нощем на пристанището, и видях като че ли в едър план как ръката ми стои в неговата, но след това ръката ми се изплъзна от неговата ръка и аз отново я протегнах към него, но той се беше отдалечил и говореше с някого, може би с майка ми.

— Мистър Сатър?

— Кажете му, че не искам да говоря с него — казах й аз.

Тя съвсем не изглеждаше изненадана, а само кимна и излезе. Наблюдавах зелената светлинка на телефона си, която след няколко секунди изгасна.

От кантората отидох направо на лодката си и седнах в каютата, заслушан в дъжда. Това не беше нощ, която бихте избрали, за да излезете в открито море, но ако трябваше да излезете, можехте, и ако изненадващо ви застигнат вятър и дъжд, можехте да минете през тях. Имаше други бури, които бяха по-голямо предизвикателство, и такива, които представляваха явна и непосредствена опасност. А понякога времето беше просто самата смърт.

Очевидно имаше някои основни уроци, които научаваме от морето, повечето от тях са свързани с оцеляването. Но ние сме склонни да забравяме най-основните уроци или не знаем кога се прилагат. И затова като моряци си навличаме неприятности.

Можем да бъдем капитани на съдбата си, мислех си аз, но не и нейни господари. Или, както ми каза един стар инструктор по плаване, когато бях момче: „Времето Бог ти го праща, момчето ми. Какво ще направиш с него или какво то ще направи с теб, зависи от това колко добър моряк си.“

Това долу-горе обобщава всичко.

[1] Древна кухня (фр.). — Б.пр. ↑

22.

В петък сутринта утрото бе ясно и чисто. Сюзън стана и излезе на езда, преди аз да успея дори да се облека.

Тя бе завършила картината при съседите и щяхме тържествено да я открием при семейство Белароса веднага щом Анна й намери най-точното място, а Сюзън — подходяща рамка. Изгарях от нетърпение.

Пиех третата си чаша кафе, опитвайки се да реша как да си уплътня деня, когато телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката в кухнята, беше Франк Белароса.

— К'во ста? — попита той.

— Седем.

— Какво?

— Станах в седем. Ти кога стана?

— Ей, тря'а те питам нещо. Къде е плажът тук?

— Тук има стотици мили плажна ивица. Кой плаж ти трябва?

— Има едно място в края на пътя. На знака пише „Забранено за външни лица“. За мен ли се отнася?

— Това е Фокс Пойнт. То е частна собственост, но всички по „Грейс Лейн“ използват плажа. Там вече никой не живее, но имаме споразумение със собствениците.

— Имате какво?

— Сделка. Можеш да използваш плажа.

— Добре, щото бях там онзи ден. Не исках да навлизам в частна собственост.

— Не, не бива да правиш така. — Шегуваше ли се този тип или какво? Добавих: — Това е наказуема постъпка.

— Аха. В старите квартали си имаме една работа, разбираш ли? Не сереш на улицата, на която живееш, и не плюеш на тротоара. Ако отидеш в Литъл Итъли например, се държиш прилично.

— Само дето стреляш из ресторантите.

— Това е различно. Ела да се разходим натам.

— В Литъл Итъли?

— Не. Към Фокс Плейс.

— Фокс Пойнт.

— Аха. Ще те чакам пред моята ограда.

— Пред вратарската къщичка ли?

— Аха. След петнайсет-двайсет минути. Искам да ми покажеш това място.

Предположих, че иска да обсъдим нещо и не желаше да говори по телефона. В малкото ни телефонни разговори никога не бе споменавано нещо, което дори да намеква, че аз вероятно съм му адвокат. Смятах, че пазеше този факт като една малка изненада за Ферагамо и нийоркската преса, която щеше внезапно да се поднесе в даден момент.

— Окей? — попита той.

— Окей.

Затворих телефона, допих си кафето, обух си дънки и доксайдки и се уверих, че са минали дваайсет минути, преди да предприема десетминутната разходка до портите на Алхамбра. Но чакаше ли ме кучият му син, разхождайки се напред-назад от нетърпение? Не. Отидох до вратарската къщичка и ударих няколко пъти по вратата. Отвори горилата Антъни.

— Ъ?

От вратата виждах направо малката всекидневна, която приличаше на всекидневната на семейство Алърд, като основната разлика беше, че в стаята седяха една друга горилка, по всяка вероятност Вини, и две жени с невероятно размъкнат вид, които сигурно бяха Ли и Делия. Двете мръсници и горилата сякаш ми се хилеха, но може и само така да ми се е сторило.

Антъни повтори поздрава си:

— Ъ?

Насочих вниманието си отново към него и казах:

— За какво, по дяволите, мислиш, че съм тук? Щом са ме поканили, ти трябва да кажеш „Добро утро, мистър Сатър, мистър Беларус ви очаква“. Не се казва „Ъ?“ Carisce?

Преди Антъни да успее да се извини или да направи нещо друго, на вратата се показва самият дон Беларус и каза на Антъни нещо на италиански, след това излезе навън и ме отведе, като ме хвана под ръка.

Белароса бе облечен в обичайната си униформа от спортно сако, поло и памучни панталони. Цветовете този път бяха съответно кафяво, бяло и бежово. Докато вървахме, забелязах също, че бе успял да се снабди с чифт хубави доксайдки, а на лявата му ръка имаше черен часовник „Порше“, който изглеждаше много спортен и струваше около две хиляди долара. Човекът почти се беше ориентирал, но не знаех как да повдигна въпроса за найлоновите му ластични чорапи.

Докато вървахме нагоре по „Грейс Лейн“ към Фокс Пойнт, Белароса каза:

— Това не е човек, когото можеш да дразниш.

— Това е човек, който ще е по-добре да не ме дразни отново.

— Аха?

— Слушай. Като ме каниш в къщата си, искам твоите лакеи да се отнасят към мен с уважение.

Той се разсмя.

— Аха? Нима вече цениш уважението? Ти да не си италианец или какво?

Спрях се.

— Мистър Белароса, кажи на убийците си, включително и на онзи идиот, Лени, и на малоумниците и мръсниците в онази вратарска къщичка, и въобще на всички, които работят за теб, че дон Белароса уважава мистър Сатър.

Той ме гледа около половин минута, след това кимна:

— Окей. Но втори път не ме карай да те чакам. Окей?

— Ще се постарая.

Продължихме разходката си по „Грейс Лейн“ и аз се питах колко ли хора ни видяха от кулите си от слонова кост.

— Ей, момчето ти се отби при мен онзи ден — рече Белароса. — Каза ли ти?

— Да. Каза, че си го развел из имението. Много мило от твоя страна.

— Няма проблем. Добро дете. Хубаво си поговорихме. Умник като стареца си. Нали? И пряк като стареца си. Попита ме откъде имам толкова пари да поправа имението.

— Със сигурност не съм го подучил да задава подобни въпроси. Надявам се, че си му казал, че не е негова работа.

— Н-не. Казах му, че работя здравата и върша хитри неща.

Сложих си едно на ум да поговоря с Едуард за цената на греха и за това, че не си струва да си престъпник. Вероятно съветите, които Франк Белароса даваше на децата си, бяха по-малко сложни и се заключваха в думите: Не бива да те хващат.

Стигнахме до края на „Грейс Лейн“, който представлява едно широко обръщало, в центъра на което се издига назъбена канара, висока около два метра и половина. Според една легенда капитан Кид, за който се знае, че е заровил съкровището си по северното крайбрежие на Лонг Айленд, използвал тази канара като отправна точка в картата си за местонахождението на съкровището. Разказах това на Белароса и той попита:

— Затова ли това място се нарича Златният бряг?

— Не, Франк. Нарича се така, защото е богато.

— Ах, да. Някой открил ли е съкровището?

— Не, но ще ти продам картата.

— Нима? Ще ти отстъпя собствеността си върху Бруклинския мост за нея.

Мисля, че моето остроумие полираше неговото.

Стигнахме до входа към Фокс Пойнт, чиято вратарска къщичка беше един миниатюрен замък. Цялата предна стена на имението бе прикрита зад избуяли дървета и шубраци и никоя от градините му не се виждаше от „Грейс Лейн“. Извадих един ключ и отворих катинара на портите от ковано желязо, обръщайки се към Белароса:

— Как влезе тук?

— Беше отворена, като влязох. Имаше някакви хора на плажа. Трябва ли да имам такъв ключ?

— Предполагам. Ще извадя един за теб.

Обикновено когато някой отключи катинара, не си прави труда да го заключва след себе си и затова Белароса бе успял да влезе. Но имаше нещо в този човек, което ме караше да премислям всяко дребно и обикновено действие в живота си. Представих си как убийците му ни следват или нечийи други убийци ни следват или дори, че се появява мистър Манкузо. Всъщност съвсем не беше проблем да се прехвърлиш през стената, но въпреки това, след като минахме през портите, аз отново ги затворих, проврях ръце през пръчките и щракнах катинара.

Попитах Белароса:

— Въръжен ли си?

— Папата носи ли кръст?

— Мисля, че да.

Тръгнахме надолу по старата алея за коли, която някога бе застлана с тонове натрошени мидени черупки, но през годините пръстта, тревата и бурените почти ги бяха заличили. Дърветата от двете страни на алеята, предимно мимози и северноамерикански магнолии, бяха така избуяли, че образуваха тунел, който нямаше и два метра в ширина, а на височина едва достигаше човешки бой и беше трудно да вървиш през него, без да се навеждаш.

Алеята завиваше и се спускаше надолу към брега и аз виждах дневната светлина на края на тунела от дървета. Излязохме на очарователна ивица от брега, която се простираше на около миля покрай Пролива, от Фокс Пойнт на изток до малка безименна камарка пясък на запад. Гъстата растителност свършваше там, където стояхме, под нас имаше тънка ивица брулени от вятъра дървета, после следваха папур и високи треви и накрая — каменистият плаж.

— Това е много хубаво място — каза Белароса.

— Благодаря — отвърнах аз, оставайки го с впечатлението, че имам нещо общо с него.

Продължихме надолу по алеята, от двете страни на която сега имаше само тук-там по някой осакатен от солта бор или кедър. Алеята ни изведе до руините на огромната къща на Фокс Пойнт. Тази къща, построена в началото на 20-те години, е била необичайна за времето си, нещо като съвременна постройка от стъкло и махагон с хоризонтални покриви, отворени тераси и тръбни перила, наподобяваща вероятно луксозен лайнер и почти толкова огромна. Къщата бе опустошена от пожар преди около двайсет години, но всъщност в нея не живееше никой още от 50-те години. Пясъчни дюни се бяха натрупали във и около дългите разхвърляни руини, за които винаги ми се е струвало, че изглеждат като порутения скелет на някакво чудновато морско същество, което е излязло на брега и е умряло. Но си спомням, че съм виждал къщата, преди да изгори, макар и само отдалеко, когато карах лодка в Пролива. Често си бях мислил, че бих искал да живея в нея и да гледам океана от високите ѝ тераси.

Белароса изучава руините известно време, след това продължихме към плажа. Дори за стандартите на Златния бряг Фокс Пойнт беше приказно имение. Но през годините терасите до водата,

баните, навесите за лодки и пристаните бяха разрушени от бурите и ерозията. В цялото имение сега бяха останали само две здрави постройки: белведера и палата на удоволствията. Белведерът стоеше несигурно върху едно подкопано от водата пасище, готов да отплава при следващата буря на североизток.

Белароса посочи белведера и каза:

— Аз нямам такова нещо.

— Вземи това, преди да го е взело морето.

Той изучаваше осмоъгълната постройка от разстояние.

— Мога ли да го взема?

— Никой не го е грижа. Освен дружеството „Белведер“, но там всички са луди.

— Ах, да. Жена ти рисува тези неща.

— Не, само обядва в тях.

— Добре. Ще кажа на Доминик да го огледа.

Загледах се над Пролива. Беше ясен, лазурен ден, водата проблясваше, цветни платна се плъзгаха напред-назад по хоризонта, а в далечината се виждаше ясно брегът на Кънектикът. Приятно беше да си жив в такъв ден, засега.

Белароса се извърна от белведера и погледна още по-надолу по брега към една постройка, която беше на доста разстояние от плажа, върху едно стабилно парче земя, защитена с каменна ограда. Той посочи натам.

— А това какво е? Видях го оня ден.

— Това е палатът на удоволствията.

— Искаш да кажеш, че е за развлечения?

— Да. За развлечения.

Всъщност най-богатите и най-големите хедонисти на Златния бряг строяха тези огромни палати на удоволствията далеко от главните си къщи с единственото предназначение да служат за развлечения. Палатът на удоволствията на Фокс Пойнт бе построен от стомана и камък и през Втората световна война бреговата охрана използвала постройката за склад за муниции. Но колкото и стабилна да изглежда или е изглеждала на германските подводници, от въздуха се вижда, че по-голямата част от покрива ѝ е от синьо стъкло. И винаги когато съм имал случай да летя с някой малък самолет над Златния бряг, съм

успявала да зърна този и някои други палати на удоволствията, защото те всички се открояват с тези блестящи сини покриви.

— Какви развлечения? — попита Белароса.

— Секс, хазарт, пиене, тенис. Какво ли не.

— Покажи ми го.

— Добре.

Извървахме стоте метра до огромната постройка и аз го въведох вътре през една счупена стъклена врата.

Спортните крила на палата на удоволствията наподобяваха съвременен фитнесклуб, но тук-там по мозаечния под и прозорците с железен филигран се бе докоснало изяществото на новото изкуство. Като се има предвид, че не бе използван от около 1929 г. насам, не беше в лошо състояние.

В едно крило на сградата имаше глинен тенискорт с обикновени размери, покрит на височина девет метра с покрив от синьо стъкло. Покривът течеше и глината отдавна се беше размила и от нея бяха поникнали някакви странни растения, които очевидно обичаха глинеста почва и синя светлина. На корта нямаше мрежа и Белароса, който не можеше да се ориентира добре във вътрешния дизайн на миналото, ме попита:

— Каква е тази стая?

— Това е приемната.

— Без майтап?

Минахме през по-дългото съседно крило, което цялото бе гимнастически салон, и влязохме в другата част на сградата, където имаше плувен басейн с олимпийски размери, също покрит със синьо стъкло. В съседство с гимнастическия салон и басейна имаше сауни, душеве, стаи за фрикция солариум. Западното крило, което беше полуксозно, разполагаше с удобства за гостите за едно преспиване, включително кухня и стаи за прислугата.

Белароса почти не говореше, докато го развеждах из палата, но в един момент отбеляза:

— Тези хора са живеели като римски императори.

— Опитвали са се по всякакъв начин.

Открихме източното крило, което беше прилична на пещера бална зала, където със Сюзън бяхме ходили веднъж на парти.

— Madonna — каза Франк.

— Да — съгласих се аз. Спомних си, че близо до балната зала имаше салон за коктейли, питейно заведение всъщност, тъй като тази сграда бе построена по време на сухия режим, но не можах да го намеря. Разхождайки се под тези призрачни покриви от синьо стъкло, дори аз, който цял живот съм живял сред руините на Златния бряг, изпитвах страхопочитание пред размерите и разкоша на този палат на удоволствията. Бяхме се върнали по стъпките си назад и сега отново бяхме при мозаечния басейн.

— Трябва да направим една римска оргия тук — обърнах се аз към Белароса. — От теб бирата.

Той се разсмя.

— Аха. Господи, тези хора сигурно са имали много приятели.

— Хората с много пари имат и много приятели.

— Абе, това място продава ли се?

Предусещах този въпрос. Това беше един човек, който трябваше да знае цената на всичко и искаше да купи всичко, което не може да открадне.

— Да, продава се — отвърнах аз. — Цялата „Грейс Лейн“ ли възнамеряваш да купиш?

Той отново се разсмя.

— Обичам уединението. Обичам земята.

— Иди в Канзас. Тази тук е милион долага за акър пясък.

— Господи! Кой, по дяволите, може да си позволи това?

(Ами, доновете на мафията.)

— Иранците — отвърнах аз.

— Кой?

— Иранците преговарят със семейството, което е собственик на това имение. Едни хора на име Морисън, които сега живеят в Париж. Те са червиви с пари, но не искат да възстановят имението. Всъщност те вече дори не са американски граждани. Експатрирани са.

Той се замисли върху това, оглеждайки въпроса, сигурен съм, от всички страни, които можеше да открие при тази оскъдна информация. Открихме счупената врата и излязохме през нея на слънчевата светлина.

— За какво, по дяволите, им е на иранците това място? — попита Белароса.

— На Лонг Айленд сега има много богати ирански имигранти и те искат да купят това място и да превърнат палата на удоволствията в джамия. Може би сините покриви им въздействат особено.

— Джамия ли? Нещо като арабска църква?

— Мюсюлманска джамия. Иранците са мюсюлмани, но не са араби.

— О, те всички са пясъчни негри.

Защо ли си правех труда да му обяснявам тези неща?

Посочи с пръст към мен:

— И вие ще позволите това?

— Кого имаш предвид под „вие“?

— Знаеш кого имам предвид. Вие, дето живеете тук. Ще позволите ли това?

— По този въпрос се отнеси, към първата поправка към конституцията, написана, между другото, от моите хора, която позволява свобода на вероизповеданието.

— Да, но за бога, чувал ли си как се молят тези хора? Имахме една тайфа араби, които се срещаха пред магазина, близо до който живеях. И този селяндур се качваше всяка вечер на покрива и виеше като хиена. Господи, нима и тук ме чака същото?

— Съществува такава възможност.

Вървахме и аз свих към белведера.

Виждах, че спътникът ми бе недоволен.

— Жената от недвижимите имоти въобще не ми каза за това — измърмори той.

— И на мен не ми каза за теб.

Той се замисли върху това за момент, опипвайки се да определи, предполагам, дали това беше етническа забележка, лична обида или намек за връзката му с мафията.

— Шибани иранци... — измърмори той отново.

Вече наистина бе време да дам на този човек един урок по гражданско учение, да му напомня какво означава Америка и да му покажа, че не обичам расови епитети. Но като поразмислих още малко, реших, че това ще е все едно да се опитвам да науча свиня да пее: хем аз ще си губя времето напразно, хем свинята ще се дразни. Затова казах:

— Купи го ти.

Той кимна.

— Колко струва? Цялото имение.

— Всъщност то няма толкова земя, колкото Станхоуп или Алхамбра, но е на брега, затова бих казал около десет или дванайсет милиона за земята.

— Това са много пари.

— И ще станат повече. Ако започнеш да наддаваш с иранците, те ще те вдигнат до петнайсет или повече.

— Аз не наддавам срещу други хора. Ти само ме свържи с хората, с които трябва да говоря. Със собствениците.

— И ти ще им направиш най-изгодното си предложение и ще им покажеш, че и за тях това е най-изгодното предложение.

Той ме погледна и се усмихна.

— Бързо схващаш, господин адвокат.

— Какво ще правиш с това място?

— Не знам. Ще плувам. И ще оставя хората да продължат да ползват плажа. Шибаните араби не биха направили това, защото имат тая работа, че не трябва да се вижда много плът. Разбираш ли? Те плуват, облечени в шибаните си чаршафи.

— Никога не съм мислил за това.

Чудех се дали този тип може действително да купи Станхоуп Хол и Фокс Пойнт и при това да задържи Алхамбра. Или само блъфираше? Освен това направи ми впечатление, че той има доста дългосрочни планове за човек, над който виси привличане под отговорност за убийство и който има внушителен списък от врагове, които искаха да е мъртъв. Не беше страхливец този тип, признавам му.

Изкачихме се по пътеката до белведера и влязохме в голямата осмоъгълна постройка. Тя бе направена от дърво, но боята на страната откъм морето се бе изронила. Вътре беше сравнително чисто, може би странните дами от дружеството „Белведер“ бяха почистили, преди да обядват тук. Някой трябва да ги научи да боядисват.

Белароса огледа белведера.

— Ти имаш такова в твоето имение. Аха, харесва ми. Хубаво място да седнеш и да приказваш. Ще доведе Доминик тук следващата седмица.

Той седна на пейката, която обхождаше вътрешната стена на белведера.

— Ами седни и ще поговорим.
— Ще остана прав, ти говори, аз ще те слушам.
Той извади една пура от джоба на ризата си.
— Искаш ли? Истински кубински.
— Не, благодаря.

Той разви пурата си и я запали със златна запалка. След това рече:

— Казах на момчето ти да каже на дъщеря ти да ми донесе от Куба кутия „Монте Кристо“.

— Ще ти бъда благодарен, ако не въвлечаш семейството ми в контрабандна дейност.

— Ей, ако я заловят, аз ще се погрижа за това.

— Аз съм адвокат. Аз ще се погрижа за това.

— Какво прави в Куба?

— Откъде знаеше, че заминава за Куба?

— Момчето ти ми каза. Той щеше да ходи във Флорида, нали? Дадох му някои имена в Кокоу Бийч.

— Какви имена?

— Имена на приятели. Хора, които ще се погрижат за него и приятелите му, ако споменат името ми.

— Франк...

— Ей, за какво са приятелите? Но в Куба нямам приятели. За какво замина дъщеря ти за Куба?

— Да работи за световния мир.

— Така ли? Това е хубаво. Заслужава ли си? Може би ще се запозная с нея следващия път, като е тук.

— Може би. Тъкмо ще си вземеш пурите.

— Аха. Какво става с онази данъчна работа?

— Мелзър изглежда се справя. Благодаря.

— Няма проблем. Значи никакви обвинения в углавни престъпления, нали?

— Така каза той.

— Хубаво, хубаво. Не бих искал да видя адвоката си в затвора. С колко те изръси Мелзър?

— Двайсет веднага и половината от това, което ми спасява.

— Не е лошо. Ако спешно ти трябват пари в брой, обади ми се.

— Какъв ти е лихвеният процент?

— За тебе — основният плюс три, също като на шибаната банка.

— Благодаря, но имам фондовете.

— Момчето ти каза, че продаваш лятната си къща, за да си платиш данъците.

Не отговорих. Не можех да си представя, че Едуард би казал това.

— Не бива да продаваш недвижимо имущество при такъв пазар — добави Белароса. — При такъв пазар се купува.

— Благодаря.

Сложих крак на пейката и погледнах към океана.

— За какво искаше да говориш с мен?

— Ах, да. За тази работа с предварителния съд. Събирали са се миналия понеделник.

— Четох за това.

— Аха. Шибаният Ферагамо обича да говори за пресата. Както и да е, ще ме подведат под отговорност за убийство след две, три седмици.

— А може би няма.

Той сметна това за забавно.

— Аха. Може би папата е евреин.

— Но носи кръст.

— Както и да е, не знам дали знаеш как стават тези неща. Окей, щатският прокурор получава обвинителния си акт от предварителния съд. Получава го запечатан, разбираш ли, и не му се дава гласност до ареста. И значи щатският прокурор занася обвинителния акт на някой федерален съдия заедно със заповедта за арестуване, която съдията трябва да подпише. Така това обикновено се прави в понеделник, разбираш ли, а във вторник рано сутринта подбират момчетата от ФБР и идват да те приберат, разбираш ли, чукат на вратата ти около шест, седем часа. Ясно ли е?

— Не. Аз се занимавам с данъци.

— Добре, идват да те приберат по ранина, за да могат обикновено да те намерят вкъщи, разбираш ли, по долни гащи, както в Русия. Carisce?

— Защо във вторник?

— Ами вторник е добър ден за новините. Разбираш ли? Понеделник е лош, петък е лош, да не говорим за уикенда. Мислиш, че

шибаният Ферагамо е глупак ли?

Почти се разсмях.

— Сериозно ли говориш?

— Аха. Това е сериозна работа, г-н адвокат.

— Арестите за убийството не се нагласят, за да съвпадат с новините.

Сега беше негов ред да се разсмее. Хо-хо-хо.

— Порасни — добави той.

Това малко ме ядоса, но оставих яда да се уталожим, защото ми беше интересно.

— Но те могат да те арестуват и в сряда или в четвъртък. Тогава също е пълно с новини.

— О, да. Могат. Но си пазят вторника за големите риби. По този начин ще бъдат и във вестниците от сряда, а може би ще остане малко и за четвъртък. Представи си само какво ще стане, ако дойдат да те приберат в четвъртък и не те открият вкъщи и те приберат в петък? Та те ще се пръснат, новинарчетата.

— Добре. Арестуват те във вторник. После?

— Окей. Вземат те, закарват те на „Федерал Плаза“, управлението на ФБР, разбираш ли; там те размотават малко, за да може всеки да те огледа добре, след това те отвеждат на „Фоли Скуеър“, Федералния съд, нали така? След това момчетата от ФБР те вкарват вътре с белезници на ръцете около девет-десет часа, а до това време Ферагамо е събрал там половината шибан вестникарски свят и всеки ти навира микрофони в лицето, а камерите неудържимо се въртят. След това ти се публикува снимката с някакъв текст дрън, дрън, дрън и долу-горе по това време вече ти позволяват да се обадиш на адвоката си. — Той ме погледна. — Ясно ли е?

— А какво става, ако адвокатът ти е, да речем, в Куба?

— Не може да бъде там. Всъщност няма да ми се наложи да му се обаждам. Защото през следващите няколко вторника той ще идва при мен на кафе около пет часа сутринта.

— Разбирам.

— Аха. И като дойде ФБР, адвокатът ми ще е на мястото си да се погрижи всичко да е както трябва и момчетата от ФБР да се държат прилично. След това ще се качи в колата ми заедно с Лени и ще ме следва до „Федерал Плаза“, а след това до „Фоли Скуеър“. Адвокатът

ми не може да е в Куба или където и да било другаде освен при клиента си. Carisce?

Кимнах.

— Освен това адвокатът ми ще има куфарче и в това куфарче ще има пари в брой, имуществени нотариални актове и всякакъв друг боклук, който му е необходим, за да предложи пускане под гаранция за клиента си. За целта на моя адвокат ще му бъдат дадени около четири или пет милиона долара.

— При федерално обвинение в убийство, Франк, няма да те пуснат под гаранция независимо каква сума предлагаш.

— Грешаш. Слушай внимателно. Адвокатът ми ще убеди съдията, че Франк Белароса е един почтен човек, който е силно обвързан с обществото, има шестнайсет законни предприятия, за които да се грижи, и има дом, жена и деца. Адвокатът ми ще каже на съдията, че клиентът му никога не е бил съден за углавни престъпления и че е видял как когато ФБР са дошли да го приберат, той ги е чакал и не им е оказал никаква съпротива. Адвокатът ми видял това с очите си. Адвокатът ми ще каже на съдията, че познава мистър Белароса лично, като приятел, че познава и мисис Белароса и че всъщност е съсед на мистър и мисис Белароса и че той дава личната си гаранция, че мистър Белароса няма да избяга от правосъдието. Разбираш ли?

(Вече разбрах.)

— Окей. Значи съдията, който не обича да пуска под гаранция за убийство, първостепенно при това, сега ще трябва да обмисли целия този боклук сериозно. До този момент ФБР е подшушвало на Ферагамо, че Белароса е знаел, че ще го арестуват онази сутрин, че Белароса е имал парите в брой, приготвени, за гаранцията, и че Белароса има много високопоставен адвокат. И Ферагамо лично домъква задника си в залата и започва да упражнява натиск върху съдията. Ваша Светлост, това е много сериозно обвинение, дрън, дрън, дрън. Ваша Светлост, това е опасен човек; един убиец, дрън, дрън, дрън. Но моят адвокат ще се изправи лице в лице срещу щатския прокурор и ще каже, че съдията има основания да отхвърли молбата за пускане под гаранция, дрън, дрън, дрън, че обвинението е боклук в общия случай, че имаме тук в торбата пет милиона и ви давам личната си гаранция, Ваша Светлост. Джон Сатър, от Уолстрийт, си залага

главата, Ваша Светлост. Нали така? Така, Ферагамо не е очаквал това и се оказва с пръст отзад. Ще си скъса задника, за да се погрижи Франк Белароса да не се измъкне. Страшно му се иска да ме види в затвора заедно с melanzane. А вечерта ще си бъде вкъщи с жена си и приятелите си, ще вечерят и ще гледат шибаните новини, докато аз съм в дранголника с коркова тапа в задника, опитвайки се да държа педалите настрана от задната си врата. Разбираш ли за какво говоря?

Франк си имаше свой начин на изразяване. Отвърнах:

— Разбирам.

— Аха. И разбираш също, че това няма да се случи, господин адвокат. Ти няма да позволиш да се случи.

— Доколкото си спомням, ти ми каза, че Ферагамо иска да те види по улиците, след като те подведат под отговорност. Така че приятелите или враговете ти да могат да те убият преди началото на процеса.

— Аха. Спомняш си значи? Ето каква е работата. Ферагамо знае, че ако ме пъкне в затвора, ние ще обжалваме отказа за пускане под гаранция. Нали? Но това ще отнеме няколко седмици. И следващия път като се явим пред съдията, Ферагамо ще му каже тайно, че няма нищо против пускането под гаранция. Той ще намигне на съдията и ще му прошепне в ухото, че ФБР иска да проследи Белароса. Нали така? Глупости. ФБР ме следи вече двайсет шибани години и още нищо не са видели. Така че и съдията ще намигне и аз съм вън. Но до това време ще съм бил в затвора две, три седмици. Следиш ли ми мисълта? Значи Ферагамо пуска слуха, че аз съм пъл, пъл в дранголника и че съм готов да предам всеки, само и само да се смекчи обвинението. Смятай ме значи труп. Но слушай, господин адвокат, ако успея да изляза от съда в деня, в който съм влязъл, тогава имам шанс да овладее положението. Разбираш ли ме?

— Да.

Сега вече прекрасно разбирах защо аз щях да представлявам мистър Франк Белароса, а не Джак Уейнстейн. Джон Уитмън Сатър, прапраплеменник на Уолт, син на Джоузеф Сатър — легендата на Уолстрийт, съпруг на Сюзън (една от нюйоркските Четиристотин) Станхоуп, съдружник в „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“, член на клубовете „Крийк“ и „Сиуанака Къринтиън“, да не споменаваме, че е благочестив член на епископалната църква, възпитаник на Йейл,

завършил право в Харвард и приятел на семействата Рузвелт, Астор и Вандербилт и случайно приятел и съсед на обвиняемия — този същият Джон Сатър щеше лично да гарантира на открит съдебен процес, че клиентът му мистър Франк Белароса нямаше да изчезне, докато е пуснат под гаранция. И съдията ще слуша, а също и всеки репортер в залата и новината ще гръмне във всички вестници, по радиото и телевизията в трите околни щата, а вероятно и в цялата страна. Копелето го беше измислило блестящо. Той бе пресметнал всичко това... кога? В деня, когато го срещнах в разсадника на Хикс? Толкова отдавна? „Мистър Сатър? Джон Сатър, нали?“

Но, разбира се, трябва да е било още по-отдавна. Той знаеше кой съм, знаеше, че съм адвокат и че съм му съсед, когато се срещнахме в разсадника случайно или нарочно. Той вече бе имал в съзнанието си целия този сценарий, който току-що ми изложи и бе пресметнал как да оцелее още преди враговете му да направят първата си крачка. И което беше още по-впечатляващо, той е бил съвсем сигурен, че съм му вързан в кърпа, дори след като няколко пъти му казах да се разкара. Съвсем не беше случайно, че този човек бе все още жив и на свобода след трийсет години. Враговете му — федерални и държавни агенции за борба с престъпността, съперници шефове на мафията, колумбийци и другите опортюнисти — не бяха мързеливи или некомпетентни. Те просто не можеха да приемат предизвикателството да се отърват от Франк Белароса. Искам да кажа, имаше време, когато исках да го видя в затвора... може би дори мъртъв. Но сега изпитвах смесени чувства, както когато акула се улови на въдицата. Мразиш акулата, страхуваш се от акулата, но след около два часа уважаваш акулата.

Гласът му прекъсна мислите ми:

— Сега вече разбираш ли?

Кимнах.

Той продължи:

— Трябва да напуснем съда преди обедната почивка. Не искам да обядвам в предварителния арест. С теб ще отидем в някое хубаво местенце да обядваме. Може би в „Кафе Рома“. То е близо до съда. Трябва да те накарам да опиташ пържена сепия. А долу-горе по това време Алфонс Ферагамо ще дава някоя от шибаните си пресконференции. Ще пропусне обяда си, за да може да влезе във вечерните издания и в новините в 17 часа. Нали? Той ще провъзгласи

подвеждането ми под отговорност, арестуването ми и целия този боклук. Ще му се иска да обяви също, че съм в затвора, но това няма да се случи, така че ще му се наложи да преглътне малко боклук от вестникарите и от шефа си във Вашингтон. Но в основни линии той ще е щастлив, ще изучука приятелката си същия следобед, а след това ще се върне вкъщи и ще пирува. Затова ще се помотаем малко из града, ще си вземем стая в хотел, ще гледаме новините, ще си купим някои вестници, ще поканим малко приятели. Ти също можеш да направиш някои изявления за пресата, но не много. И ми напомни да се обадя на жена си. Ах, да, ще бъде хубаво, ако жена ти успее да отиде вкъщи към осем-девет сутринта и да прави компания на жена ми. Нали знаеш как се чувстват жените при подобен боклук. Е, може би не знаеш. Но мога да ти кажа, че не го понасят много добре. Така че жена ти може някак си да отвлича вниманието на Анна от тази глупост, може би докато тъпите ѝ роднини наводнят къщата ми и започнат да се шляят насам-натам, докато реват и готвят. Окей? Но все още не споменавай нищо от това на жена си. Сарице? И се опитай да бъдеш тук през следващите две-три седмици. Ще ходиш ли на почивка или нещо такова?

— Мисля, че не.

— Хубаво. Бъди тук. Наспивай се добре в понеделник вечерта. Ясно ли е? Репетирай какво ще кажеш в съда. Пригответи си железните юмруци за шибаните ченгета. Трябва да изглеждаме добре в съда. — Погледни ме: — Никакъв затвор, господин адвокат. Никакъв затвор. Аз ти обещах това, сега ти ми го обещавай. Разбираш ли ме?

— Обещавам да направя всичко възможно.

— Добре.

Той стана и ме потупа по рамото.

— Абе аз имам още един проблем. В Бруклин отглеждах домати като биволски ташаци. Сега тук сме средата на юли, а доматиите ми са съвсем малки и зелени. Но виждам, че ти имаш големи и хубави, и то от растенията, които аз ти дадох. Спомняш ли си? Сигурно почвата е различна. Не че се притеснявам или нещо такова, но ми е трудно да го разбера. И това, което искам, е да ми дадеш малко от твоите домати срещу нещо друго. Имам много зелен фасул. Окей? Споразумяхме ли се?

Аз не обичам зелен фасул, но си стиснахме ръцете за тази сделка.

23.

Няколко дни след „съвещанието“ във Фокс Пойнт отидох в яхтклуба, за да извърша някои дребни ремонтни работи по „Моргана“. Беше делнична сутрин и аз бях кръшнал от работа, както обикновено. Родителите ми не коментираха пряко продължителните ми отсъствия, отчасти защото ги очакваха през лятото, но също и защото приемаха, че съм съвестен и няма да проваля фирмата. Всъщност обаче грешаха: трупаше се несвършена работа, телефонните обаждания оставаха без отговор и в кантората в Лоукаст Вели нямаше никой на кормилото. Но хората, така или иначе, работят по-добре без надзирател.

Макар да ми е приятно да се занимавам с лодката, още по-приятно ми е да плавам с нея. Но за да плавате с платноходка, трябва да сте най-малко двама човека на борда, а понякога трудно се намира екипаж в делничен ден. Каролин и Едуард ги нямаше, разбира се, а Съюзън не е много запалена по плаването, както аз по язденето, и тази сутрин изklinчи.

Може би някои от приятелите ми бяха тук през седмицата, но напоследък избягвах да се срещам с хора. Човек винаги може да си набере екипаж от няколко колежанчета, но понеже чувствах липсата на собствените си деца, не исках други деца да се мотаят около мен. Така че днес се задоволявах само с това да постегна малко лодката си.

Усетих стъпки от кожени обувки да приближават към мен по кея. Отливът беше в най-ниската си точка, затова трябваше да погледна над палубата и да присвия очи срещу слънцето, за да видя кой е. Който и да беше, бе облечен в костюм. Той се спря и каза:

— Мога ли да се кача на борда?

— Не с тези обувки.

И мистър Манкузо от Федералното бюро за разследване покорно свали обувките си и скочи на тиковата палуба по чорапи.

— Добро утро — каза той.

— Buen giorno — отвърнах аз.

Той се усмихна, разкривайки огромните си зъби, тип „Чиклетс“.

— Тук съм, за да внеса в живота ви малко тревоги и неприятности.

— Вече съм женен.

Добре се получи и той се усмихна още по-широко. Той не се смееше на всяка глупост, но оценяваше духовитостта ми. И правилно постъпваше.

— Ще ми отделите ли няколко минути? — попита той.

— За моята страна, мистър Манкузо, винаги бих отделил време. Но ви предупреждавам, че нямам пари и търпението ми бързо се изчерпва.

Отново се заех с работата си, която в момента беше да навия едно въже, дебело сантиметър и половина.

Мистър Манкузо постави обувките си на палубата и ме наблюдава няколко минути, след това се огледа наоколо.

— Хубава лодка.

— Благодаря.

— Хубаво място. — Той направи замах с ръка, обхващайки целия клуб. — Първокласна работа.

— Стараем се.

Навих въжето и разгледах мистър Манкузо за момент. Той беше толкова блед, колкото и последния път, когато го видях през април. Носеше добре скроен, светлобежов костюм от лятна вълна, хубава риза и вратовръзка и, както ясно видях, много хубави чорапи. Въпреки това лентата от къдрава коса и вълнестото кичурче на главата му все още ми бяха смешни.

— Тук ли искате да поговорим, мистър Сатър? — попита той. — Удобно ли ви е тук? Или искате да слезем в каютата? Или някъде другаде?

— Колко ще продължат няколкото минути?

— Може би половин час. Един.

Поразмислих малко, след това го попитах:

— Плавате ли?

— Не.

— Сега ще плавате. И, струва ми се, няма да имате нужда от вратовръзката и саката.

— Може би няма.

Той си свали самото, разкривайки кобур, в който имаше голям автоматичен пистолет, вероятно „Браунинг“.

Огледах близките лодки, след което му казах:

— Може би ще е добре да оставите това долу. Разбирате ли, вътре в лодката. — Посочих му къде; — Това се нарича долу.

— Разбира се.

Той слезе по стълбичката към кабината и след няколко минути отново се появи, вече без вратовръзка, бос, с навити крачоли и ръкави. Така изглеждаше още по-смешен. Застанах на щурвала и запалих двигателя.

— Знаете ли как да я отвържете?

— Разбира се. Това мога да направя.

И го направи. За няколко минути бяхме потеглили. Щурвалът на „Моргана“ представлява махагоново колело с ръкохватки по периферията, на което аз стоях и чувствах, че както никога, контролирам нещо. Бих предпочел да вдигна платната, но с екипаж като Манкузо сметнах, че ще е по-добре да оставя двигателя да ни измъкне безопасно от закотвените лодки и плитчините.

Насочих „Поманок“ към Плам Пойнт, заобиколих го и навлязох в залива Колд Спринг все още с пълна мощност, след това обърнах носа на север към Пролива и намалих скоростта. Продължавайки да стоя на щурвала, казах на мистър Манкузо:

— Вижте ли онази лебедка? Завъртете я и тя ще вдигне грота.

Той направи това, което му казах, и гротът се издигна нагоре. Лек бриз подхвана платното и „Поманок“ се заклатушка по водата. Изключих двигателя и му казах как да обърне платното срещу вятъра, след това го накарах да вдигне и кливера и започнахме малко по малко да се придвижваме напред. Горкият мистър Манкузо лазеше тронаво нагоре-надолу по палубата, търкайки хубавите си вълнени панталони, с които, опазвам се, беше свършено. В общи линии обаче, изглежда, му беше приятно това, което върши, а аз бях щастлив поради тази неочаквана възможност да плавам. Мистър Манкузо, разбира се, искаше да говори с мен за нещо, но сега-засега, изглежда, се задоволяваше с това, че е отвлечен на борда на „Поманок“.

Мистър Манкузо бързо схващаше, поне що се отнася до терминологията, и след по-малко от час можеше да различи утлегар от

разширител, предните обтежки от задните и, както може да се предположи, задника от лакътя си.

Както казах, вятърът беше слаб, но духаше от юг и ни отнасяше право към Пролива. На около три мили от Лойдс-Нек му показах как да смъкне платната. Вятърът все още беше южен, а и приливът спадаше, така че ние леко се носехме по водата на безопасно разстояние от брега и плитчините. Въпреки това аз се върнах на щурвала и се правех на капитан.

— Хареса ли ви? — попитах мистър Манкузо.

— Да. Наистина ми хареса.

— По-забавно е през нощта при силен вятър и бурно море. Особено ако двигателят се скапе.

— И защо е забавно, мистър Сатър?

— Защото ти се струва, че ще умреш.

— Това наистина звучи забавно.

— Но, разбира се, целта е да не умреш. Затова вдигаш трисела и се опитваш да изпревариш вятъра И да стигнеш до безопасно място. Или смъкваш всичките си платна, пускаш двигателя на пълна мощност и се отправяш срещу вятъра. А понякога предпочиташ да пуснеш котва в открито море. Трябва да вземаш умни решения. Не е като да работиш на бюро, където на практика това няма значение.

Той кимна.

— Средно веднъж годишно ми се налага да взема решение дали да извадя пистолета си. Така че разбирам за какво говорите.

— Радвам се.

С това сложихме край на темата „и аз съм такъв куражлия, какъвто си и ти“ и аз слязох в кабината, налях от термоса две чаши кафе и излязох с тях на палубата.

— Заповядайте.

— Благодаря.

Стоях на щурвала в избелелите си дънки и тенис фланелка, едната ми ръка спокойно хванала кормилото, а другата — чашата с кафе. Наистина представлявах хубава гледка. Наблюдавах мистър Манкузо, облечен в глупавия си екип и с все така бледа кожа, който седеше върху един сандък.

— Не казахте ли, че искате да говорите с мен за нещо? — попитах го аз.

Той като че ли се замисли за това какво искаше да ми каже, сякаш то вече не беше от значение. Най-накрая каза:

— Мистър Сатър, аз работя във ФБР почти двайсет години.

— Сигурно е интересно.

— Да. По-голямата част от това време съм прекарал в борба с организираната престъпност. Мафията е специалната ми област на действие.

— Искате ли захар? Нямам мляко.

— Не, благодаря. Така че съм видял много от живота в подземния свят, мистър Сатър, и трябва да ви кажа, че в него няма нищо романтично.

— А той е казал, че има?

— Те причиняват болка на хората, мистър Сатър. Продават наркотици на деца, принуждават млади момичета да проституират, ограбват чрез изнудване честни бизнесмени. Подкупват професионални съюзи и политици...

— Не съм много сигурен кой кого подкупва в този случай.

— Убиват хора...

— Убиват други отрепки. Те не убиват ченгета, бизнесмени, съдии или хора като вас и мен, мистър Манкузо. Разбирам какво ми казвате, но обикновеният гражданин повече се тревожи и възмущава от произволното насилие по улиците, от изнасилвачите, джебчиите, крадците на коли, въоръжените кражби, кражбите с взлом и от наркоманите манияци, които се мотаят навсякъде. Аз лично познавам хора, които са имали нещастieto да се срещнат в живота си с такъв вид престъпници, а и вие също. Но не познавам никой, който да е бил жертва на мафията. Capisce?

Той се усмихна на тази дума, след това кимна в знак на съгласие.

— Да, разбирам това, мистър Сатър. Но трябва да признаете, че организираната престъпност и рекета вредят на цялата нация по един коварен начин, който...

— Добре, признавам. И ви казах, че бих искал да съм съдебен заседател, когато се разглежда дело срещу мафията. Това е повече, отколкото голяма част от гражданите биха направили. И знаете ли защо? Защото се страхуват, мистър Манкузо.

— Ето това е, мистър Сатър. Хората наистина се страхуват от гангстерите. Хората...

— Разбира се, че ще се страхуват, ако трябва да бъдат съдебни заседатели. Но това е далечна възможност. Това, от което хората действително се страхуват, е да вървящ нощем по улиците.

— Работата на ФБР не е да патрулира по улиците, мистър Сатър. Вие говорите за нещо съвсем различно.

— Добре тогава, нека да поговорим за мафията. Защо обикновенният гражданин се страхува да бъде съдебен заседател или да дава показания, когато се разглежда дело срещу организираната престъпност? Ще ви кажа защо: защото вие не си вършите работата.

За пръв път мистър Манкузо изглеждаше докачен от думите ми. В действителност той бе проявил завидно търпение в този случай, а и въобще напоследък, но сега чувствах, че наистина го бях обидил. Всъщност аз само се заяждах и исках той да ми каже, че те владеят положението, че републиката е в безопасност и че ще мога да вървя спокойно по улиците на Ню Йорк само след няколко седмици, най-много месец. Но случаят не беше такъв. Въпреки това обаче той ми каза някои обнадеждаващи новини.

Той остави чашата си на палубата и стана.

— Всъщност, мистър Сатър, ние си вършим работата — каза той.
— Всъщност, сър, ние печелим войната срещу организираната престъпност.

— Казахте ли това на мафията?

— Те го знаят много добре. По-добре, отколкото американското общество, на което се сервират предимно лошите новини. Но нека да ви дам едно заглавие на хубава новина: Мафията бяга.

Усмихнах се, но нищо не казах.

Мистър Манкузо продължи:

— От 1984 година насам, мистър Сатър, Федералното правителство успя да осъди стотици престъпници по силата на Закона за борба с рекета и организираната престъпност — закона RICO. Конфискувахме милиони долари в имущество и в брой и разрушихме или разстроихме сериозно почти всички от двайсет и четирите фамилии на организираната престъпност в тази страна. В Америка остана само една крепост на мафията и тя е тук, в Ню Йорк. А четири от петте стари престъпни фамилии в Ню Йорк са осакатени от съдебни преследвания, смъртни случаи или ранно оттегляне на членовете им. Всички стари легендарни донове вече ги няма. А на останалите

шефове калибърът е много малък. Само една фамилия остава силна и само един шеф вдъхва респект.

— Кой ли може да е той?

Мистър Манкузо, облекчен след направения монолог, се усмихна:

— Вие знаете кой.

— Накъде биете? — попитах го аз.

— Ами, очевидно към Франк Белароса и вашите взаимоотношения е него.

— Разбирам.

Мистър Манкузо ме бе заинтригувал и ми хрумна идеята, че той би могъл да ми отговори на някои въпроси вместо обратното.

— Колко е богат мистър Белароса? — попитах го аз.

Той се замисли за момент, след това отговори:

— По приблизителните ни изчисления брутните доходи от нелегалната му империя възлизат на шестстотин милиона долара годишно...

— Шестстотин милиона? Мамма mia, мистър Манкузо!

Мистър Манкузо се усмихна:

— Да. Но не знам колко от това е печалба и колко задържа лично за себе си. Знаем, че има четиринайсет законни предприятия...

— Шестнайсет.

Мистър Манкузо ме изгледа изпитателно, след това продължи:

— Четиринайсет или повече законни предприятия, от които миналата година представи облагаем приход от пет и половина милиона долара.

— И си е платил данъците?

— О, да. Дори е платил повече. СВП са му върнали около двеста хиляди долара. Преди няколко години имаше сериозен проблем с данъците си, заради който стоя на топло деветнайсет месеца. Затова сега много внимава с данъците си от законните си предприятия. Няма да се изненадам — добави мистър Манкузо, — ако в един момент ви помоли да се заемете с данъците му.

Не отговорих, но попитах:

— Защо смятате, че не се задоволява с петте милиона законни долара на година?

— В случая играят и други фактори, мистър Сатър — информира ме мистър Манкузо. — Белароса е уникална личност. Той не взема решенията си, както ги вземаме, ние с вас. Този човек премахна всички препятствия по пътя си към върха на най-голямата престъпна фамилия в Ню Йорк и е убил или е наредил да бъдат убити поне девет човека, за които е смятал, че представляват опасност за него или наистина са представлявали опасност за него, или просто са стояли на пътя му към императорската корона. Такива личности съществуват, разбира се, и историята е пълна с тях. Франк Белароса се опива от властта, парите са между другото. Разбирате ли?

— Разбирам.

— Разберете също, че той обича да живее на ръба. Може би ви е трудно да го повярвате, мистър Сатър, но по своя примитивен начин той се наслаждава да бъде прицел на убийците. Враговете му не могат да му направят по-голям комплимент от това да се опитват да го убият. Capisce?

— Capise.

— Не, трябва да кажете Capisco. Аз разбирам. Capisce?

— Capisco.

— Много добре. Но поработете върху произношението. Разбрах, че жена ви говори малко италиански. Тя може дв ви помогне.

Не отговорих. Всъщност и двамата мълчахме известно време. Докато „Поманок“ дрейфираше, осъзнах, че трябва в един момент да съобща на мистър Манкузо, че съм адвокат на човека, който бе тема на разговора ни. Но понеже той не попита, а и досега не бяхме обсъждали нищо поверително, оставих това настрана. Искях да науча повече неща за клиента си и тъй като клиентът ми дори не признаваше, че мафията въобще съществува, да не говорим за това, че той ѝ е император, реших, че мистър Манкузо е най-добрият ми източник на информация.

— Колко голяма е тази империя всъщност — попитах аз. — Не като пари, а като хора.

Мистър Манкузо ме изучава известно време, след това отвърна:

— Ами, това отново са приблизителни цифри, но смятаме, че Белароса ръководи дейността на около три хиляди човека.

— Това е голяма компания.

— Да. И ядрото на тази организация са триста човека от тези, които наричаме „твърди“ мъже. Мъже, които са твърди като желязо.

Знаете ли какво означава това?

— Опасявам се, че да.

— И всички тези железни mafiosi са италианци, предимно сицилианци или неаполитанци.

— А вие от кои сте, мистър Манкузо?

— Въобще не съм от тях, мистър Сатър. Аз съм истински римлянин и по бащина, и по майчина линия.

— Интересно. А мистър Ферагамо?

Той се усмихна.

— Доколкото знам, прадедите му са от Флоренция. Те са много културни там. Защо питате?

— Просто се опитвам да разбера подтекста, мистър Манкузо.

— Уверявам ви, мистър Сатър, че няма никакъв подтекст.

— Може и да няма. Но все пак разкажете ми за тези сицилианци и неаполитанци. — Той се поколеба за миг, след това отвърна: — Предполагам, че може да се окаже от значение къде са корените на престъпната фамилия Белароса, в смисъл че има исторически и семейни връзки, които трябва да вземем под внимание и да разберем, за да можем ефективно да преследваме тези хора.

— Разбирам. Значи има едно ядро от триста железни мъже и около три хиляди други.

— Да. Асоциирани членове. На върха е Франк Белароса. Той има помощник бос, един човек на име Салваторе Д'Алесио, известен още като Сали Да-да, който е съпруг на балдъзата на Белароса. Нещо като негов баджанак. Семейните връзки са много важни при тези хора. Ако и това не става, тогава се обвързват чрез кръщелници. Тези връзки са важни, защото те са свикнали да изискват вярност и да я засилват. Верността и уважението са номер едно и номер две в дневния ред. След тях следва всичко останало. И затова е така невероятно трудно да се проникне сред тях и са така преуспяващи в продължение на цял век.

Кимнах и рекох:

— И затова безлични хора като мен са склонни да им слагат ореол и да ги виждат в романтична светлина.

— Вероятно.

— Но вие ги виждате по-ясно, мистър Манкузо.

— Надявам се да е така.

— Добре. Значи има помощник бос. А къде е мястото на consigliere?

— Той е следващият по ред. Тяхната йерархия е уникална в това отношение. Този доверен съветник понякога има повече власт от помощник боса. Той е този, който дава инструкции на сарос^[1], които поемат грижата за гангстерите. Защо искате да знаете това?

— Просто се опитвам да получа една представа за съседа си. Къде е мястото на човек като Джак Уейнстейн?

— Уейнстейн ли? Адвокатът на Белароса?

— Да. Къде е неговото място в йерархията?

— Ами, ако адвокатът не е италианец, а струва ми се Джак Уейнстейн не е, тогава той стои някъде в склада. В конкретния случай Уейнстейн избави Франк Белароса от две сериозни обвинения в углавни престъпления, преди Белароса да стане бос. Следователно Белароса ще е благодарен и вероятно уважава Джак Уейнстейн, както вие или аз бихме уважавали някой хирург, който два пъти ни е спасил живота. Разбирате ли?

— Да.

— Защо питате за Джак Уейнстейн, мистър Сатър?

— Професионално любопитство. А освен това малко ми омръзна да се занимавам с данъци.

Манкузо се усмихна, но това беше тъжна усмивка.

— Всичко това е абстрактно, мистър Сатър — каза той. — Нека да ви разкажа една история за мистър Белароса. За него има много, но ще ви разкажа една, за която мога да се закълна, че е истина. Когато Белароса бил саро, извикал някакъв човек на име Вито Посилико на среща в светския им клуб на Мот стрийт. Франк Белароса поръчал кафе и те седнали на масата да разговарят. Тогава Белароса обвинил Посилико, че си е присвоил част от парите, изтръгнати от някакъв предприемач строител. Предприемачът, в случая един честен бизнесмен, платил на Посилико петдесет хиляди долара срещу гаранцията, че ще бъде осигурен мир, докато строителят работел върху някакъв голям обект. Белароса бил получил своята половина от Посилико — двайсет и пет хиляди долара, — но сега твърдял, че Посилико е измъкнал от предприемача сто хиляди долара. Посилико отрекъл това, разбира се, и предложил няколко начина на шефа си да му докаже това. Но Франк Белароса не желал да се докаже, че не е

прав, особено пред други хора. Това, което искал, било Посилико да покаже уважение, да си признае, да пълзи и да моли за милост. Или, ако продължавал да твърди, че е невинен, да го направи по начин, който показва, че се страхува. Но Вито Посилико имал твърде развито чувство за вътрешното си „аз“ и макар че наистина се държал почтително, твърдо отказвал да се признае за виновен.

— Ще ти доведе тук предприемача до петнайсет минути, Франк — казал той. — Можеш да говориш с него.

След това Посилико вдигнал чашата с кафе към устата си, за да отпие, а Франк Белароса извадил отнякъде една оловна тръба и с един замах размазал пръстите, чашата и зъбите на Посилико. След това станал и продължил да троши почти всяка кост по тялото на човека. Давам ти само един пример.

Уау. Пуснах кормилото и се облегнах на релинга. Да, лесно можех да си представя как Белароса, с пура в уста, размахва оловна тръба и троши костите на човек, когото е заподозрял в някаква измама. Всъщност Белароса би счупил и ръката на стария Ричард, задето искаше да му вземе салатата, ако бяхме в неговия, а не в моя клуб. И това беше мъжът, който Съюзът харесваше. Наблюдавах как кормилото се завърта насам-натам, докато усиливащият се вятър и течението отнасяха лодката още по-нататък. Злото и жестокостта, помислих си, могат да се възприемат напълно само в анекдотна форма. Да чуеш, че някой е убил девет безименни човека, за да се добере до върха, е доста тъжно, но да чуеш в подробности как е размазал с оловна тръба лицето и зъбите на Вито Посилико, е просто ужасяващо.

Мистър Манкузо прекъсна мислите ми:

— Защо човек като вас ще общува с човек като този?

— За какво сте тук, мистър Манкузо — да вършите работата на правителството или да спасите душата ми?

— И за двете, мистър Сатър, тъй като те съвпадат.

Той ме разгледа за момент, след това каза:

— Аз не ви познавам, но зная много за вас. Знам, че редовно ходите на църква, уважавате закона, имате семейство, знам, че сте преуспяващ и почтен адвокат, уважаван член на обществото и ветеран от войната. Франк Белароса е едно злокачествено образувание в обществото, жесток престъпник — един човек, чиято душа ще гори в пъкъла вечно.

Това, последното, ме изненада и сигурно ми е проличало.

— Няма да споря с вас — отвърнах аз. — Давайте по същество.

— Бих искал да ми помогнете.

— Как?

— Имаме съдебно нареждане да подслушваме телефоните на Беларус. Но той знае това, разбира се, и не казва нищо по телефона, така че...

— И сте подслушвали моите разговори с него?

— Да. Знам за специалното разрешение, за конюшната и за молбата му да се разходите до Фокс Пойнт. Между другото, имате добро чувство за хумор. И се радвам, че не е започнал да ви заплашва. Той търпи доста от сарказма ви и се чудя защо.

— Смятам, че просто го пропуска покрай ушите си, мистър Манкузо, без да го разбере.

— Може и така да е. Знаем също, че с жена си ходихте една вечер там на гости, разбира се, и аз имам ваши снимки като ни махахте, а също и като се разхождахте с Беларус към Фокс Пойнт. Знаем също, че вечеряхте с него и жена му във вашия извънградски клуб и това ви създаде известни неприятности с приятелите ви. Освен това чухме жена ви да говори по телефона с мисис Беларус и дори няколко пъти с мистър Беларус. — Той ме погледна за момент, след това добави: — Жена ви прекарва доста време в Алхамбра. Разбрахме, че рисува къщата. Вярно ли е?

— Жена ми е професионална художничка. А художниците, писателите и проститутките работят за всеки, който има пари в брой.

— А адвокатите не, така ли?

— Зависи от парите.

— Жена ви не е поискала от семейство Беларус пари за картината.

— Откъде знаете?

— Има неща, които знам и бих се радвал да споделя с вас, мистър Сатър, ако ми направите няколко услуги.

Не отговорих.

— Искаме да сложите три или четири микрофона в къщата на Беларус — каза той. — Един в кабинета му, един на входа, може би един в оранжерията му, където сме го виждали да говори с

приятелчетата си, и определено един в кухнята, където вероятно върши по-голямата част от бизнеса си, защото е италианец.

Мистър Манкузо разкри всичките си „чиклетс“.

— А в спалнята му?

— Не правим това. А и без друго там не се върши кой знае колко.

Той тръгна към мен по клатещата се палуба и ме хвана за ръката, като че ли да се подпре.

— Можем ли да разчитаме на вас?

— Не.

— Защо?

— Защото... аз съм му адвокат.

Той отстъпи крачка назад, сякаш бях казал, че съм заразен.

— Сериозно ли говорите?

— Да, съвсем. По-специално, той иска да го представлявам в делото за убийството на Хуан Каранза.

Изучавах лицето на мистър Манкузо и видях, че то не беше с щастливо изражение.

Той отиде до страничния парапет и известно време съзерцава океана. Осъзнах, че бях направил тактическа грешка, казвайки му това, ако Беларус действително искаше то да остане в тайна до момента на арестуването му, призоваването в съда и молбата за пускане под гаранция. Но това беше малка грешка и щях да направя още няколко такива, просто защото аз се занимавам предимно с данъци, завещания и прехвърляне на имоти. Освен това Беларус бе поискал от мен в един момент да поговоря с Манкузо за Ферагамо, така че всъщност аз не издавах поверителен разговор между адвокат и клиент. Обърнах се към Манкузо:

— Искате ли да знаете защо се съгласих да го представлявам?

— Мога да поразмишлявам малко, мистър Сатър — отвърна Манкузо, без да се обърне, — и ако го направя, бих казал, че това няма нищо общо с пари в брой.

— Не, няма. Всъщност аз му връщам една услуга. Но главната причина е в това, че вярвам, че Беларус не е извършил това престъпление.

Той се извърна към мен.

— Наистина ли? Защо вярвате в това?

— Освен другите причини Белароса ме убеди, че щатският прокурор, мистър Алфонс Ферагамо, му приписва това убийство. Всъщност не само скалпва това обвинение срещу него, но и го поставя в такова положение, че да бъде убит от колумбийците или от собствените си хора, за да запазят мира с колумбийците.

Наблюдавах мистър Манкузо внимателно. Той има много изразително лице, което не е добре за едно ченге, и по него можах да прочета, че не намираше това твърдение за абсурдно. Белароса беше прав за изражението на лицето, когато отправя това обвинение. Обърнах се към мистър Манкузо:

— Ще ви разкажа какво ми каза Белароса.

И в следващите десет минути направих точно това. Завърших с думите:

— Белароса каза, че сте честен човек. И ако наистина сте такъв, кажете ми честно, това звучи ли ви правдоподобно?

Цяла минута той гледа втренчено палубата, а след това, без да вдигне погледа си към мен, отвърна:

— Един щатски прокурор не би рискувал кариерата и свободата си заради лично отмъщение.

— Преди три месеца и аз мислех така, но... — преминах на италиански акцент, — но сега вече разбира вас, раесанос, миста Манкузо, и аз мисли, че може би миста Белароса знае какво е в глава на миста Ферагамо. Сарисе?

На мистър Манкузо, изглежда, не му беше забавно.

— Спасете душата на мистър Ферагамо, мистър Манкузо — добавих аз, вече с нормално произношение. — Напомнете му, че отмъщението е грях. Ако той се оттегли, и аз ще се откача от въдицата. Кажете му да измисли нещо по-добро от това да натопа Франк Белароса. Кажете му да играе честно.

Мистър Манкузо не отговори.

Погледнах часовника си, след това се обърнах към мистър Манкузо:

— Ще ви покажа как да промените курса. Вдигнете първо грота.

И така, ние вдигнахме платна към къщи, обръщайки срещу вятъра и борейки се с прилива, който все още се отдръпваше. След около час в такива условия бяхме напреднали съвсем малко и изтощеният мистър Манкузо се позаинтересува:

— Не може ли просто да включите двигателя?

— Можех, но плаването срещу вятъра е много поучително. Това е изпитание за уменията и търпението. Алегорично е.

— Това са безполезни усилия — заяви екипажът.

Като заобиколихме Плам Пойнт, вятърът се обърна в по-благоприятна посока и ние напредвахме по-бързо. Мистър Манкузо бе коленичил на фордека и се бе хванал за перилата. Изглежда, му харесваше да слуша свистенето на вятъра в платната и да гледа носа на лодката, който пореше вълните. Посъветвах го да си сложи спасителен пояс или да се върже със спасително въже, но той ме увери, че е добър плувец. Извиках към него:

— Вашите хора ли ме тикнаха в ръцете на СВП?

Той се извърна и ме погледна, а след това извика:

— Не. Но знаем за това.

— Сигурен съм, че знаете.

— Не съм го направил аз — добави той. — Имате честната ми дума.

— Може би не вие, но някой от кабинета ви — извиках аз, надниквайки шума на вятъра и водата.

— Не. Ние не си играем със СВП. Не е законно, а и ние им нямаме доверие.

— Значи, не можехте да ме измъкнете от ръцете им?

— Бихме могли да кажем някоя добра дума за вас, но нищо не мога да ви обеща.

А Франк Белароса и мистър Мелзър можеха безусловно да ми обещаят много неща. Колко отчайващо и покваряващо.

— Бихте ли искали да кажа някоя добра дума за вас? — провикна се той към мен.

— Разбира се. Кажете им, че ходя на църква и че съм добър моряк.

— Ще стигне. Искате ли да сложите няколко микрофона заради мен?

— Не мога да направя това.

— Разбира се, че можете. Но трябва да се оттеглите като негов адвокат. Трябва да сте етичен.

Мистър Манкузо разбираше от етика.

— Смъкнете кливера — извиках му аз.

— Кое?

— Платното над главата ви.

Той смъкна кливера, след това стаксела и грота и аз пуснах двигателя. Когато плаваш с неопитен екипаж, най-добре е да влезеш в пристанището с работещ двигател, за да избегнеш някои неудобни положения, като например да забиеш нос в някоя закотвена лодка, докато хората си пият питието на верандата на клуба.

Приблжихме пристана и аз изключих двигателя, докато мистър Манкузо майсторски метна въжето на кея. Завързахме „Поманок“ и двамата слязохме в каютата да си приберем нещата.

— Вие няма да защитавате Франк Белароса само заради убеждението си, че не е извършил това убийство, мистър Сатър — каза ми мистър Манкузо, докато си слагаше вратовръзката и пистолета. — Всеки адвокат би могъл да стори това. Струва ми се, че просто си играете с огъня, защото се наслаждавате на опасността. Както при плаването в бурна нощ. Знам, че животът понякога е скучен, мистър Сатър, и хората, които разполагат с пари и време, често изпитват нужда нещо да раздвижи кръвта им. Едни играят на хазарт, други карат коли или лодки, трети изкачват планини, някои завързват любовни връзки, а някои правят всичко това.

— Едновременно ли?

— Но, мистър Сатър, за тръпката се заплаща. Има последствия. Да се играе, е опасно.

— Знам това, мистър Манкузо. Къде сте получили юридическата си диплома, ако мога да попитам?

— В Джорджтаун.

— Отлично. Мога ли да удвоя заплатата ви, мистър Манкузо? Имаме нужда от католик. Ще ви признаем 20-те години във ФБР.

Той се усмихна.

— Аз не броя годините, мистър Сатър. Искам да довърша тази работа. Ако трябва още двамадесет години, за да се разбие мафията в Ню Йорк, тогава, ако даде Бог, аз все още ще работя там.

— Моля ви, не забравяйте предложението ми. Това е сериозно предложение.

— Оценявам идеята. Съблазнителна е. Но това, което искам да ви кажа, мистър Сатър, е, че злото е съблазнително и...

— Какво казахте?

— Злото е съблазнително. Разбирате ли?

— Да...

— А добродетелта е отегчителна. Злото изглежда по-примамливо от добродетелта, но добродетелта, мистър Сатър, сама по себе си е награда. Знаете това.

— Разбира се, че го знам. Аз съм честен човек.

Не правя нищо нечестно с Франк Белароса.

Мистър Манкузо облече сако си и взе чорапите и обувките си.

— Но да се забъркате с Франк Белароса е неетично, неморално и неблагоприятно. Много неблагоприятно.

Той се приближи още повече към мен в малкия камбуз, където стояхме.

— Чуйте ме, мистър Сатър. Забравете, че ви помолих да поставите микрофони в къщата на Белароса и че вероятно той не е извършил това убийство. Този човек е самото зло. Харесвате ми, мистър Сатър, и искам да ви дам един добър съвет. Кажете на Франк Белароса да се махне и да стои настрана от вас и жена ви. — Сега всъщност ме бе сграбчил за ръката и бе наврял лицето си в моето. — Аз съм гласът на истината и реалността. Вслушайте се в този глас. Този човек ще погуби и вас, и семейството ви. И това ще стане по ваша вина, мистър Сатър, не по негова. За Бога, кажете му да ви остави на мира.

Той беше съвършено прав, разбира се, затова казах:

— Благодаря. Харесвате ми, мистър Манкузо. Вие ми връщате вярата в човечеството, но почти в нищо друго. Ще помисля върху това, което ми казахте.

Мистър Манкузо пусна ръката ми.

— Благодаря за разходката, мистър Сатър. Приятен ден.

Той се изкачи по стълбичката и изчезна на палубата.

След минута го последвах и го видях на кея да нахлузва обувките си. Там вече имаше и някои други хора и те всички наблюдаваха този костюмиран човек, който бе слязъл от лодката ми. Поне няколко от тези хора вероятно си помислиха, че мистър Манкузо е приятел на мистър Белароса — какъвто беше и Джон Сатър — и че Сатър и този мафиот току-що са хвърлили, няколко тела в океана.

Извиках на мистър Манкузо:

— Ферагамо и Белароса са за една килия. А ние с вас трябва да поплаваме някой път пак.

Той ми махна с ръка и се скри зад една голяма шестнайсетметрова, закотвена на пристана „Алайд“, която бих купил, ако имах триста хиляди долара.

Извадих от сандъка малко полир и излъсках един месингов кнехт, докато заблестя на слънцето.

[1] Шефове (итал.). — Б.пр. ↑

24.

Следващата седмица след плаването с мистър Манкузо помагах на Джордж Алърд да засади чемширови дървета на мястото, където някога беше централното крило на конюшните. Работата беше тежка и можех да наема професионалисти да я свършат, но аз обичам да садя дървета, а Джордж бе обзет от маниакалната идея да спести на старите скръндзи Станхоуп няколко долара.

Когато хората работят заедно, въпреки класовите различия между тях възникват едни естествени и спонтанни дружески отношения. Така открих, че ми е приятно да разговарям с Джордж, който от своя страна се държеше малко по-свободно, шегуваше се и дори направи една недискретна забележка по отношение на работодателя си.

— Мистър Станхоуп — каза Джордж — ни предложи на мен и госпожата хиляда долара, за да напуснем вратарската къщичка. Кой, според него, ще върши всичката тази работа, ако аз не съм тук?

— Мистър Станхоуп вероятно е намерил купувач за цялото имение — казах аз.

— Намерил е купувач ли? Кой?

— Не съм сигурен, че е намерил, Джордж, но мистър Станхоуп иска да може да предложи празна вратарската къщичка на евентуалния купувач или иска да може да я продаде отделно.

Джордж кимна.

— Вижте, аз не искам да създавам проблеми, но...

— Не се тревожи за това. Чел съм завещанието на Август Станхоуп и в него ясно се казва, че ти и мисис Алърд имате право на доживотно обитаване на вратарската къщичка. Не позволявай Уилям Станхоуп да упражнява натиск върху теб и не приемай предложението му. — След това добавих: Не може да си наемете подобна къща тук за по-малко от дваисет хиляди на година.

— О, знам, мистър Сатър. Това не беше добро предложение, но и повече да ми предложи, няма да си отида. Това е моят дом.

— Добре. Имаме нужда от теб при портите.

Денят беше горещ и работата беше тежка за човек на неговата възраст. Но в това отношение мъжете обичат да се съревновават, и Джордж искаше да ми покаже, че все още се държи.

— Стига толкова засега — казах му аз по обед. — Ще се видим пак тук около два часа.

Отидох вкъщи и обядвах сам, тъй като Сюзън бе излязла, а след това написах писмо на сестра ми, Емили. Когато се върнах, за да продължим работата, намерих Джордж да лежи на земята между незасадените дървета. Приклекнах до него, но той не даваше признаци на живот. Джордж Алърд беше мъртъв. Вече нямаше кой да пази портите към Станхоуп Хол.

На поклонението пред ковчега, който бе сложен в едно погребално бюро в Лоукаст Вели, се събраха доста от възстарите служители в имененията, които семейство Алърд познаваха от години. Освен това се появиха и някои от старите дворяни, дами и господа от стария изчезнал свят, които сами приличаха на призраци и бяха дошли да засвидетелстват почитта си към един от тях.

Семейство Станхоуп, разбира се, се почувстваха задължени да дойдат от Хилтън Хед. Те, естествено, не искаха Джордж да умре, но тази възможност се прокрадваше понякога в семейните им разговори през всичките тези години и ако ги чуехте как я обсъждаха, бихте си помислили, че с нетърпение очакваха тя да се осъществи.

Братът на Сюзън, Питър, който продължаваше да търси смисъла на живота — този месец в Акапулко — не можеше да дойде и да се замисли върху смисъла на смъртта.

Съжалявах, че на Каролин не можеше да ѝ се съобщи навреме в Куба, но Едуард долетя от Кокоу Бийч.

Много от роднините ми, които живееха в Лоукаст Вели и Латингтаун или в околностите, се отбиха в погребалното бюро, тъй като те всички познаваха и обичаха семейство Алърд. Родителите ми, според леля Корнелия, били заминали за Европа, така че не бих могъл да кажа дали щяха да дойдат на погребението, а ми е все едно, тъй като всички жестове от тяхна страна са без значение за мен.

Емили нямаше причина да идва от Тексас, тъй като почти не познаваше семейство Алърд, но ми изпрати един чек, който да дам на

Етел. Тук е нещо обичайно, когато умре стар прислужник, да се съберат помощи за вдовицата му — една отживелица, предполагам, от времето, когато прислужниците не са имали застраховка „живот“ или социални осигуровки. Доста хора ми дадоха чекове или пари в брой, които да предам на Етел. Уилям Станхоуп познаваше този обичай, разбира се, но не ми даде никакви пари за вдовицата. Мотивите му, сигурен съм, бяха, че той все още е длъжен да плаща на Етел месечната ѝ пенсия според завещанието на Август и че тя продължава да живее във вратарската къщичка, а и освен това сега Джордж ще заеме парче от семейната земя на Станхоуп; макар че фактически от семейната земя на Станхоуп бе останало повече, отколкото можеха да заемат членовете на семейството. Така че той не даваше нищо ценно, както винаги.

Семейство Белароса нямаха причина да дойдат в погребалното бюро, разбира се, но италианците, както открий през годините, рядко пропускат погребение. Така че Франк и Анна се отбиха за около десетина минути един следобед и присъствието им причини леко вълнение, като че ли бяха някакви знаменитости. Семейство Белароса коленичиха до ковчега и се прекръстиха, а след това оставиха цветята за покойника — за които, между другото, трябваша двама мъже, за да ги внесат — и си тръгнаха. Изглежда, правеха това често.

Семейство Ремсън се отбиха в погребалното бюро късно в петък следобед — след затварянето на борсата и преди щастливия час в „Крийк“, — но демонстративно ме отбягваха, макар че побъбриха със Сюзън около минута.

Човек би си помислил, че присъствието на смъртта ще накара хората повече да ценят живота и да вникнат по-дълбоко в смисъла му. Би си го помислил. Но да си призная, всички дребни проблеми, които ме занимават извън погребалната зала, са същите и като вляза в нея. Защо трябва Лестър Ремсън или Уилям Станхоуп или който и да е да бъде различен?

Хора като семействата Дюпо, Потър, Вандермир и т.н., които можеха да се отбият за малко като наши приятели и съседни просто от чувство за благоприличие, вместо това изпратиха цветя. Не исках да търся подтекст в това, макар че можех да открия. Бях сигурен, че и на моето погребение ще постъпят така. Джим и Сали Рузвелт наистина

дойдоха и Джим беше много мил с Етел, като седя до нея цял час и държа ръката ѝ. Сали изглежда добре в черно.

И тъй, погребяхме Джордж Алърд след службата в „Св. Марко“ в една приятна съботна сутрин. Гробището е на няколко мили от Станхоуп Хол, едно безименно частно парче земя, пълно с отишли си от този свят богаташи, и в стила на фараоните, с няколко дузини верни прислужници (само дето никой от тях не е бил убит, за да придружи господаря си в гроба), много домашни животни и дори две понита за поло, едно от които бе причинило смъртта на ездача си. Старите богаташи държат да си останат чалнати до самия край, а и отвъд.

Както казах, Джордж бе заровен в земята на Станхоуп, която съвсем не е малко и по ирония на съдбата беше последното парче земя, което семейство Станхоуп щяха да притежават на Лонг Айлънд.

До гроба бяха застанали петнайсетина човека, а преподобният мистър Ханингс извършваше богослужението; там бяха вдовицата Етел, дъщерята на семейство Алърд, Елизабет, съпругът ѝ и двете им деца, Уилям и Шарлот Станхоуп, Сюзън, Едуард и аз плюс още няколко души, които не познавах.

По пътя към гробището траурното шествие, както е обичаят, мина покрай дома на покойника и забелязах, че някой бе сложил траурен венец върху портите на Станхоуп Хол — нещо, което не бях виждал от години. Непонятно ми е защо бе отмрял този обичай, при положение че няма нищо по-естествено от това да съобщиш на света, на незнаещите случайни посетители, че в дома е починал човек и че не, днес не искаме никакви енциклопедии или продукти от „Айвън“.

— От прах сме сътворени, на прах ще се превърнем — каза преподобният мистър Ханингс, хвърляйки върху ковчегата шепа пръст. Точно от такива случаи свещениците си печелят прехраната. Но Ханингс винаги ми е приличал на актьор, който изпълнява ролята на свещеник в едно продължително шоу извън Бродуей. Защо мразя този човек? Може би защото бе спечелил симпатиите на всички други. Но Джордж бе прозрял същността му.

Ханингс всъщност произнесе хубаво слово, макар че нито веднъж не спомена рая като реално съществуващо място. Няма смисъл да се говори за място, където никога не си бил и нямаш никакви шансове някога да отидеш.

Във всеки случай радвах се по някакъв извратен начин, че аз последен съм видял Джордж жив и че сме говорили, и че е умрял, вършейки това, което най-много обича и където обичаше да го прави. Поговорих с Етел и дъщеря му, Елизабет, за последния ни разговор и, разбира се, го поукрасих малко, за да ги успокоя колкото мога. Но в основни линии Джордж беше щастлив в деня, в който умря, а това е нещо, за което повечето от нас могат само да се надяват.

Аз лично не бих имал нищо против да се строполя мъртъв в своята собственост, ако въобще притежавах някаква собственост. А още по-добре ще е, струва ми се, да умра на лодката си, в океана, и да бъда погребан в океана. Мисълта, че мога да умра на бюрото си, страшно ме разстройва. Но ако можех да избирам как и кога да умра, бих искал да бъда осемдесетгодишен старец, застрелян от млад, ревнив съпруг, който ме е хванал в леглото с невръстната си жена.

Службата на гроба свърши и всеки от нас хвърли по едно цвете върху ковчега, докато се изнизвахме на върволица към колите си.

Тъкмо щях да се кача в ягуара със Сюзън, погледнах назад към гроба и видях, че Етел е все още там. Лимузината, която бяхме наели за нея и семейството ѝ, мина пред ягуара и аз махнах на шофьора да спре. Задният прозорец на лимузината се смъкна и Елизабет ми каза:

— Мама иска да остане малко сама. Шофьорът ще се върне за нея.

— Разбирам — отвърнах аз и добавих: — Не, аз ще се върна за нея.

Толкова е лесно да оставиш професионалистите да уредят всички неприятни задължения около смъртта и погребенията, а трябва само малко чувство и желание, за да се погрижиш сам за това.

— Много мило от ваша страна — отвърна Елизабет. — Благодаря ви. Ще се видим в църквата.

Колата ѝ замина и аз се плъзнах зад волана на ягуара.

— Къде е Едуард? — попитах Сюзън.

— Той ще се върне с баба си и дядо си.

— Добре.

Наредих се зад нечия кола и напуснах гробището.

Погребалните церемонии са много различни в тази страна въпреки уеднаквяването на някои други обреди и ритуали, такива като венчавките например. Тук, ако принадлежите към паството на „Св.

Марко“, обикновено се събирате след погребението в роднинската стая до църквата, където добри християнки са сложили маса с храна и безалкохолни питиета (макар че в случая имаш нужда точно от алкохол). Това съвсем не е парти, разбира се, но ти дава възможност да кажеш няколко добри думи за починалия и да успокояваш опечалените още няколко часа.

Докато карах към църквата, размишлявах върху решението на Етел да не спази установения ред, а да остане още малко на гроба на съпруга си — само тя и Джордж.

— Много мило от твоя страна — каза ми Сюзън.

— Аз съм необичайно мил човек — отвърнах аз.

Сюзън не потвърди това, но ме попита:

— Ще плачеш ли на моя гроб?

Знаех, че се очакваше бързо да отговоря утвърдително, но трябваше да си помисля. Най-сетне отвърнах:

— Всъщност ще зависи от обстоятелствата.

— Какво означава това?

— Ами ако сме разведени?

Настъпи секунда мълчание, след това тя каза:

— Пак можеш да плачеш за мен. Бих плакала на твоето погребение, дори ако сме били разведени от години.

— Лесно е да се каже. Колко бивши съпрузи виждаш по погребенията? — След това добавих: — Браковете могат да бъдат или да не бъдат, докато смъртта ни раздели. Но кръвните роднини остават завинаги.

— Ти да не си италианец — тя се разсмя.

— Какво каза?

— Нищо... само че съвсем неотдавна ти каза на двама от кръвните си роднини — мама и татко, за да уточня — да се разкарат.

— Въпреки това те биха дошли на погребението ми, а и аз на техните. Децата ми ще дойдат на моето и твоето погребение. Но с теб може и да не присъстваме на погребенията си един на друг.

— Аз ще бъда на твоето. Давам ти честната си дума.

Не ми харесваше тази тема, затова я промених:

— Мислиш ли, че Етел ще се чувства добре сама във вратарската къщичка?

— Ще я навещавам по-често. Можем да я каним на вечеря няколко пъти в седмицата.

— Добра идея.

Всъщност не беше, защото компанията на Етел не ме интересуваше, макар че тя като човек ме интересува, въпреки че е социалистка. Може би щеше да се чувства по-добре, ако отиде да живее при дъщеря си републиканката, но това едва ли щеше да стане.

Забелязах също, че Уилям Станхоуп внимателно я разглеждаше, като че ли ѝ вземаше мярка за ковчег. Бях сигурен, че в най-скоро време ще ме придърпа в някой ъгъл и ще ме помоли да предложи на Етел да напусне вратарската къщичка. Уилям, разбира се, имаше голямото желание да продаде необикновената къща на юпитата или на някои преуспяващи художници, или въобще на някой, който има романтични наклонности и четвърт милион долара. Или, разбира се, ако излезеше нещо от интереса на Белароса към цялото имение, тогава, както бях казал на Джордж, Уилям ще иска всички роби да изчезнат (освен ако не може да продаде и тях).

Естествено, щях да уверя тъста си, че ще направя всичко възможно, за да изхвърля старата Етел, но на практика щях да направя точно обратното, както с Джордж само преди няколко дни. Уилям Станхоуп е едно монументално дърво, толкова безчувствено и егоцентрично, че действително смята, че може да поиска от мен да му помогна да забогатее и аз ще се съглася да направя това (безплатно) само защото съм женен за дъщеря му. Каква свиня.

— Мама и татко изглеждаха добре — каза Сюзън. — Загорели и в добра форма.

— Приятно е, че ги виждаме пак.

— Ще останат още три-четири дни.

— Не могат ли да останат по-дълго?

Тя ме изгледа косо и аз разбрах, че не съм го казал достатъчно убедително. Все още не бях пратил Уилям и жена му по дяволите, както си бях обещал, че ще направя, и се радвам, че още не съм си изпълнил обещанието, защото това само би усложнило отношенията между мен и Сюзън.

Спрях пред църквата и Сюзън отвори вратата си:

— Беше много трогателно. Искам да кажа, това, че Етел реши да остане при съпруга си. Те са били заедно половин век, Джон. Вече

няма такива бракове.

— Няма. Знаеш ли защо мъжете умират преди жените си?

— Не, защо?

— Защото така искат.

— Ще се видим по-късно.

Сюзън слезе от колата и се отправи към роднинската стая, а аз — обратно към гробището.

Погребенията, разбира се, са време, когато се замисляш върху живота си. Искам да кажа, че ако ти трябва някакво доказателство, че не си вечен, то е тази дупка в земята. И естествено започваш да се питаш дали живееш правилно, а после си задаващ въпроса, че и да живееш правилно, какво от това? Искам да кажа, че ако Ханингс и хората му премахнаха страха от пламъците на ада и не обещават четиризвезден рай, тогава кой го е грижа какво правиш на земята? Ами мен ме е грижа, защото все още вярвам, че има разлика между добро и зло и без да ми е неудобно, ще ви кажа, че вярвам в съществуването на прекрасния рай. И знам, че Джордж вече е там, въпреки че Ханингс забрави да го спомене.

Но да оставим настрана мислите за отвъдното, човек наистина се пита дали не би могъл да извлече още малко наслада от живота. Искам да кажа, че животът все още ми харесва, но много добре си спомням, че имаше едно време, когато нещата вкъщи вървяха по-добре. Затова трябва да си отговаря на вечния въпрос: Да се махна ли, или да се опитам да подобря положението вкъщи?

Минах през портите на гробището и по заградената от дървета алея се отправих към парцела на Станхоуп. Интересно беше, че членовете на семейство Станхоуп, които имаха нужда от толкова много земя приживе, сега се бяха разположили тук удобно само върху един акър, а имаше място и за още.

Спрях недалече от пресния гроб и забелязах, че гробарите почти го бяха покрили. Забелязах също, че Етел не се виждаше никъде.

Слязох от колата и тръгнах към гроба, за да попитам гробарите дали не знаят къде е. Но тогава се обърнах към южния край на парцела на Станхоуп, най-старата част, където порутени мраморни камъни стърчаха сред гъста растителност.

Етел Алърд стоеше с гръб към мен до един гроб, на чийто камък беше написано АВГУСТ СТАНХОУП.

Наблюдавах я няколко мига, но се почувствах като че ли съм се натрапил в интимен момент. Макар че в действителност не бях попаднал на тази сцена случайно; някак си усещах, че Етел ще е там. Вероятно трябваше да се отдръпна зад храстите и да ѝ извикам, както би направил предишният Джон Сатър, но вместо това аз казах:

— Етел, време е да тръгваме.

Тя ме погледна през рамо, без да се изненада или смути, и кимна. Но остана още малко при камъка, след това хвърли върху гроба на Август Станхоуп една бяла роза, която държеше в ръцете си.

Етел се обърна и тръгна към мен, при което забелязах сълзи в очите ѝ. Вървахме един до друг към колата и тя ми каза:

— Аз много го обичах.

(Кого?)

— Разбира се, че си го обичала.

— И той нежно ме обичаше.

— Разбира се, че те е обичал.

(Кой?)

Тя се разплака и аз я прегърнах през раменете. Тя отпусна глава на рамото ми, докато я водех към колата.

— Но това никога не можеше да стане — каза тя. — Не и в ония времена.

(Аа.) Мили боже, колко странни хора сме ние.

— Но поне си получила нещо — казах аз. — По-добре е, отколкото нищо.

— Все още ми липсва.

— Това е много хубаво. Много нежно.

И наистина беше, колкото и странно да звучи, имайки предвид обстоятелствата, поради които бяхме тук. И поуката е следната: Действай — по-късно е, отколкото си мислиш.

Настаних я в колата и се върнахме в църквата, без да разменим повече нито дума.

На сутринта след погребението с Едуард донасадихме чемшировите дървета. Докато копаехме под горещото слънце, той ме поглеждаше от време на време, като че ли мислеше, че всеки момент ще се катурна и ще издъхна на място.

— Почини си, татко — каза той.

— Аз съм в отлична форма. Ти имаш нужда от почивка.

Седнахме под кестена и си отворихме по една газирана вода. Децата не се замислят много върху смъртта, както и трябва да бъде. Но когато я срещнат, невинаги я възприемат правилно и невинаги я разбират в контекста ѝ. Някои деца просто не ѝ обръщат внимание, други ги избива на сантименталност. Поговорихме малко за смъртта и умирането, като не стигнахме до никакви велики откровения, но поне ни олекна.

Едуард е щастливец, че са живи всичките му баби и дядовци — е, може би щастливец не е най-точната дума в този случай — но това вече често се среща, тъй като хората живеят по-дълго. И всъщност погребението на Джордж Алърд бе първото, на което Едуард присъства. Каролин вече е на деветнайсет години, а все още не е ходила на погребение. И смятам, че ние всички до известна степен сме свикнали да мислим, че смъртта е нещо неестествено в съвременното американско общество, че починалият и семейството му някак си са били измамени.

— Смъртта е в естествения ред на нещата — казах му аз. — Аз не бих искал да живея в свят, където няма смърт Едуард. Едно време са наричали смъртта последната награда. И тя все още е това.

— Предполагам. Но ако умре дете?

— Това е по-трудно да се разбере или да се обясни. Нямам отговор.

Така продължихме още известно време темата за смъртта. Главното притеснение на родителите в Америка е първият сексуален разговор: кога трябва да се проведе, какво трябва да се каже. Но родителите, смятам, трябва да посвещават също толкова време и усилия, за да подготвят децата си за смъртта на любимия човек.

Свършихме със засаждането на дърветата и Едуард се обърна към мен:

— Имаш ли нещо против, ако се върна във Флорида утре?

— Добре ли прекарваш там?

— Да.

— Тогава се върни. Как са момичетата?

— Ами... окей.

— В училище си учил как да правиш безопасен секс, нали?

— Да.

— Има ли нещо друго, което искаш да знаеш за безопасния секс?

— Не. Писнало ми е от тази тема.

Усмихнах се.

— А да има нещо, което искаш да знаеш за хубавия секс?

Той се усмихна.

— Разбира се. Ако знаеш нещо за него.

— Ей, внимавай какви ги приказваш, многознайко.

Мисля, че знам откъде това хлапе има чувството си за хумор.

Върнахме се в къщата, измихме се и излязохме на езда — Едуард яхнал Занзибар, а аз Янки.

Докато прекосяхахме земите на Беларус, попитах Едуард:

— Да си споменава ли някога на Беларус, че продавам лятната къща поради данъчни проблеми?

Той ме погледна, без да спира коня:

— Не. Защо да му казвам това?

— Изглежда знае.

— Но не от мен.

След около минута той направи една несъзнателна мисловна връзка и каза:

— Видях картината, която мама е нарисувала. Наистина е страхотна. Виждал ли си я?

— Още не.

Яздихме, докато се свечери, след което се срещнахме със Сюзън в един ресторант за морски специалитети на Пролива и вечеряхме заедно. Говорихме за акулата, която избяга, за подводницата, която видяхме, и за вечерята в „Бъдис Хоул“, която беше и забавна, и тъжна едновременно. Говорихме за неща, които щяха да се превърнат в семейна история през това лято на промени, съзряване и смърт.

На следващата сутрин закарах Едуард на летището. Вече не изпращаме хората до портите си, но аз му стиснах ръката, преди да мине през детектора за метал и го наблюдавах, докато се изгуби в тълпата.

Уилям и Шарлот Станхоуп бяха отседнали в една от къщите на „Крийк“, а не при нас, слава Богу. Уилям се възползва от

възможността, предоставена му от погребението на Джордж, за да си свърши някои работи в Ню Йорк.

По предложение на Сюзън Скуаер Станхоуп си уреди среща с Епископа на Алхамбра. Първо се срещнаха в Алхамбра, без мен, след това се върнаха в Станхоуп Хол, разхождаха се из имението, ритаха тухлите и сключиха сделка. Аз всъщност не ги бях видял да сключват сделка, но можех да си ги представя, застанали в свещената горичка, с вили в ръце и с открити двойни копита да си допират рогата и да мърдат опашки.

Същата вечер вечеряхме в Лоукаст Вели: Сюзън и Джон, Уилям и Шарлот. Уилям съвсем подходящо избра един италиански ресторант. Много добър и много скъп. Уилям, за разлика от моите родители, има добър вкус за ресторантите. Но понеже Уилям ми е клиент и щяхме да свършим някаква делова работа, отнемаща не повече от няколко минути, аз трябваше да платя вечерята от фонда на „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“. Уилям прави този номер всеки път, когато е в града, въпреки че фирмата ми не е свършила с него работа за пет пари, да не говорим, че на мен не ми плаща нищо. Следователно аз винаги плащам сметката със собствената си кредитна карта.

И така, Уилям започна делово.

— Джон — каза той, — твоят съсед купи не само къщата, но и цялата земя. Утре сутринта ще съставим договора. Два милиона веднага, осемнайсет милиона при прехвърлянето. Ще дойда в десет в кантората ти в Лоукаст Вели и ще обсъдим подробностите. Той ползва услугите на „Купър и Стайлс“ в Глен Коув за сделките си с недвижими имоти. Ти ги познаваш, така че няма да имаме никакви проблеми с тази сделка. Нека да приключим всичко за няколко седмици. Той има парите. Няма смисъл да изчакваме. Съобщи утре това на данъчните служби, за да зачеркнат имота от списъка за продажбите на търг. Кажи им, че ще си получат парите след около трийсет дни. Направи това още утре. И още утре се обади на „Купър и Стайлс“ и им кажи да очакват да прочетат договора най-късно утре следобед. И им кажи, че вдругиден искам да представят договора на клиента си. Никакви юридически разтакавания. Цялата японска империя е била покорена с един-единствен документ от една страница, който е бил подписан за пет минути.

(Откъде знаеш? Да не си бил на риболов на Мартас Винярд?)

— Да, сър.

— И, Джон, пази това в строга тайна.

— Да, сър.

— Сигурно този идиот си представя, че може да раздели земята и да направи голям удар — продължи Уилям. — Искам да подпишем всичко, преди да му е дошъл друг акъл. Ще говориш с „Купър и Стайлс“, без изрично да им подсказваш какво не искаш да кажат на клиента си. Те и без това нищо няма да кажат, защото си искат хонорара.

— Да, сър.

Франк Белароса може да е всякакъв, но не и идиот.

— Той сигурно си мисли, че може да подкупи или да заплаши длъжностните лица, за да презонира земята. Още много има да учи за обществените отношения тук.

— Мисля, че земята му е необходима, за да я превърне в гробище — казах аз.

Уилям ми хвърли ядосан поглед. Той въобще не оценява духовитостта ми и може би това е причината, за да го мразя.

— Към документа на Белароса ще се включи и вратарската къщичка, разбира се — каза той.

Той не беше доволен от правото на семейство Алърд за доживотно обитаване. Но му казах, че ако направи на вдовицата подходящо предложение, тя ще си отиде. Ако той не може да я изхвърли, никой няма да може.

Уилям почти се усмихна, а на мен малко ми оставаше да забия юмрука си в лицето му.

— Междувременно — добави той, — кучият му син иска да задържи половин милион чрез писмено задължение, депозирано в трето лице, докато вратарската къщичка се опразни и се освободи от ипотеката. Така че включи това в договора, но трябва да видим дали не можем да получим от Етел обещание, че ще се премести, и да го предадем на Белароса.

— Да, сър.

Той ме погледна и каза:

— Открих защо не искаше да вечеряме в „Крийк“, Джон. Там си тема на доста разгорещени спорове. Това ми е неприятно.

(И ще ти стане още по-неприятно, когато приятелите ти разберат, че си продал Станхоуп Хол на Франк Белароса.)

— Да, сър — казах аз. — Съжалявам за това.

Той ме погледна изпитателно, след това каза:

— Бих искал да ти дам един съвет. Не се забърквай с този човек.

— Но вие току-що му продадохте Станхоуп Хол — изтъкнах аз.

— Това беше бизнес.

— Такива са и моите отношения с него, сър.

Със светските ни контакти се занимава дъщеря ви. Известно време цареше това, което се нарича мъртва тишина, по време на която Съюзън, смятах аз, можеше да каже нещо в моя защита. Но Съюзън ми правеше комплимента да не ме защитава или да се застъпи за мен. И аз правя същото за нея.

Най-сетне Шарлот Станхоуп наруши мълчанието и каза:

— Горката Етел. Изглеждаше така изплашена. — Обърна се към мен: — Мислиш ли, че ще се оправи сама?

Шарлот имаше напевен глас, който като че ли всеки момент щеше да мине в чуруликане. Тя е добре възпитана, разбира се, и на външен вид изглежда достойна дама, но по своя тих начин е толкова злобна, колкото съпруга си.

— Джон? Мислиш ли, че горката Етел ще се оправи сама?

— Ще се позаинтересувам веднага щом изтече някакъв приличен период от време — отвърнах аз.

— Разбира се. Горката жена, толкова по-добре ще се чувства при дъщеря си.

Докато ядяхме, говорихме за това-онова, или поне те говореха. Аз кипях вътрешно.

Уилям се върна на темата за продажбата.

— Съжалявам, Съюзън, ако тази продажба ти създава някакви неудобства — каза той на жена ми, — но това трябваше да се случи. И не смятам, че си заслужава да се тревожиш от факта, че така бързо се строят нови къщи. Сега, след като Белароса притежава земята, ти и аз ще внесем пет или десет хиляди във фонда за съхранение на имотите, анонимно, разбира се, за да не разбере. Ще го мъкнат по съдилищата с години. Но междувременно Белароса ме увери, че може да продължавате да използвате земята, както намерите за добре — за езда,

градинарство, разходки — все едно че аз съм ѝ собственик. Всъщност той няма нищо против да подпишете някакво подобно споразумение.

— Много мило от твоя страна да се сетиш да поговориш с него за това — каза Сюзън на мистър Загриженост.

Уилям се усмихна на дъщеря си.

— Можеше да бъде и по-лошо, ти знаеш. Този тип поне го познаваш. И той се изказа добре за теб. — Направи малка пауза. — Особняк е. Но не е главорезът, който очаквах да видя.

Въобще и не съм си помислял, че Уилям ще открие недостатъци у някой, който ще му даде дващест милиона долара. Уилям, разбира се, беше екстатичен по своя дребнав, мръснишки начин. Ядосваше ме не отношението му към мен или факта, че току-що бе натрупал едно малко състояние, а това, че не проля дори една сълза за загубата на Станхоуп Хол. Дори аз, който бях намразил това място, чувствах някаква носталгия за него, а не в моето семейство се е предавало то от поколение на поколение.

Уилям все още говореше на дъщеря си:

— Сюзън, радвам се, че премести конюшните...

— Аз платих половина от разноските по преместването.

Уилям ме погледна, след това отново се обърна към дъщеря си и продължи:

— Беларус ми каза, че иска да премести храма на любовта в своето имение. Той каза, че този от неговите хора, Доминик, който е преместил твоята конюшня...

— Педераст.

Той ме погледна странно:

— Моля?

— Ти си едно безпринципно говедо, едно абсолютно цинично копеле, едно монументално дърво, едно престъпно лайно.

Шарлот почти се задави, Сюзън продължи да яде малините си без очевиден проблем.

Уилям се опита да каже нещо, но успя да произнесе само:

— Ти... ти... ти... ти...

Станах и опрях пръст в гърдите му.

— Ти, скъпернико, ще платиш вечерята.

Хванах Сюзън за ръката:

— А ти ще дойдеш с мен.

Тя стана безмълвно и ме последва към изхода на ресторанта.

В колата, по пътя за вкъщи, каза:

— Възможно ли е практически храмът на любовта да се премести?

— Да, конструкцията му е от греди и трегери. Нещо като строителни блокове. Трябва да се внимава, но е възможно и дори е по-лесно, отколкото конюшната.

— Интересно. Мисля, че трябва да се запиша на някакви курсове по строителство и архитектура в Поуст. Това ще ми помогне да разбера по-добре това, което рисувам — как е било построено, самата душа на сградата, разбираш ли, както ренесансовите художници са изучавали скелети и мускули, за да нарисуват онези фантастични голи тела. Може би това ми липсва, за да стана велика художничка. Какво ще кажеш?

— Сигурно си права.

Минахме през портите на Станхоуп Хол. Вратарската къщичка беше тъмна, тъй като Етел бе отишла за известно време при дъщеря си.

— Джордж ще ми липсва много — каза Сюзън.

— На мен също.

Не си направих труда да сляза от колата и да затворя портите, тъй като възнамерявах отново да мина през тях след около десет минути. Сюзън, разбира се, забеляза това и мълча през целия път до вкъщи. Докарах ягуара пред входната врата и Сюзън ме погледна.

Минаха няколко секунди, след това казах:

— Няма да вляза вътре. Ще се върна за нещата си утре.

— Къде отиваш?

— Това наистина не е твоя работа.

Тя понечи да слезе от колата, след това се обърна и каза:

— Моля те, не ме оставай тази вечер. — И добави: — Но ако го направиш, взemi своята кола. — Тя протегна ръка и се усмихна: — Ключовете, ако обичаш.

Изключих двигателя на ягуара и ѝ дадох ключовете. Сюзън отключи входната врата и двамата влязохме вътре — аз тръгнах към кухнята, за да взема своите ключове, а тя — нагоре по стълбите, за да си легне.

Докато вървах обратно към входната врата, телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката от горния етаж. Чух я да казва:

— Да, татко, добре съм.

Отворих вратата, за да изляза, но отново чух гласа ѝ:

— Добре, но сигурно това му е мнението за теб, иначе не би го казал. Джон винаги си подбира точно думите.

Макар че не обичам да подслушвам, останах при входната врата и я чух да продължава:

— Не, той няма да ти се извини и аз няма да ти се извинявам заради него. — Тишина, след това: — Съжалявам, че мама е разстроена. Всъщност мисля, че Джон би казал повече неща, ако тя не беше там. — Отново тишина, след това: — Добре, татко, да поговорим утре. Да, татко...

Извиках към горния етаж:

— Кажете на този кучи син да си намери друг безплатен адвокат.

Чух Сюзън да казва:

— Не затваряй, татко, Джон току-що каза, цитирам: „Кажете на този кучи син да си намери друг безплатен адвокат“. Да...

Тя извика надолу към мен:

— Татко казва, че си търсиш белята, че си срам за баща си и че си некомпетентен.

— Кажете му, че той не е и половината от това, което е бил баща му, и че най-доброто у него виси между краката на Август.

Сюзън каза:

— Татко, Джон казва, че не е съгласен с това. Лека нощ.

Чух я да затваря телефона. След това се провикна надолу към мен:

— Лека нощ, Джон.

Тръгнах нагоре по стълбите.

— Трябва ми походната чанта.

Влязох в спалнята ни, за да си взема чантата от килера, а Сюзън, която сигурно се е събличала, докато говореше по телефона, лежеше върху чаршафите с кръстосани крака и четеше някакво списание чисто гола.

Вижте сега, има нещо в една гола жена, което не може да ме остави безразличен, разбирате ли, а и наистина се чувствах върховно, след като току-що бях казал на Уилям Станхоуп какво мисля за него; при това на леглото ми сега, съвсем гола, лежеше дъщеря му, мръсницата. Някак си интуитивно знаех, че трябва да я изнася, за да е пълна победата ми. Това и направих. На нея, изглежда, ѝ хареса.

Един истински дивак би си заминал след това, за да покаже презрението си към нея и към целия ѝ род. Но аз бях доста уморен, а и беше късно, затова погледах малко телевизия и заспах.

25.

Въпреки заявлението ми, че напускам дома си, или вероятно поради него със Сюзън започнахме да се разбираме по-добре. И двамата се съгласихме, че съм бил под известно финансово и професионално напрежение и че смъртта на Джордж е била и за двама ни емоционално сътресение и дори че продажбата на Станхоуп Хол вероятно е допринесла за избухването ми в ресторанта и за заявлението ми, когато се върнахме вкъщи. Въпреки това обаче уверих Сюзън, че продължавам да смятам баща ѝ за едно монументално дърво. Тя, изглежда, нямаше желание да спорим по въпроса.

Както и да е, в края на юли мистър Мелзър ми се обади вкъщи, за да ми съобщи, че се е споразумял със Службата по вътрешните приходи за следното: в рамките на шейсет дни аз трябва да им платя 215000 долара, с което въпросът ще бъде приключен. Мистър Мелзър изглеждаше доволен от това, което бе свършил.

— Това ви спестява 99513 долара — каза той.

— Но ще ви дължа около 50000 долара, мистър Мелзър, а и вече ви платих 20000. Наистина, мистър Мелзър, ако направите една проста сметка, излиза, че сте ми спестили само около 30000 долара. Това и аз можех да го направя.

— Но аз свърших работата вместо вас, мистър Сатър — прокашля се по телефона. — А и освен това трябваше да се занимавам с обвинението в углавно престъпление. Само това струва...

— Накарайте ги да смъкнат с още десет или си намалете комисионата.

— Но...

Затворих телефона. След един приличен интервал от около час мистър Мелзър отново се обади.

— Ще вземат 210000 долара, мистър Сатър. Това е всичко, което мога да направя. Ще ви допълня останалите пет. При положение че все още могат да ви обвинят в углавно престъпление, предлагам ви да се съгласите.

— Само не разбирам, мистър Мелзър, защо СВП и мафията още не са се обединили.

Мистър Мелзър се изсмя и отвърна:

— Професионална завист — след това добави: — Ще успеете ли да пригответе чека за шейсет дни?

— Да.

— Чудесно. Ще го предам на ръка на СВП и ще се погрижа всичко да е наред. Това е част от задълженията ми.

В това имаше един не много фин подтекст.

— И предполагам, че ще искате да получите собствения си чек по същото време — казах аз.

— Ще бъде много удобно.

— Добре. Обадете ми се след трийсет дни.

— Чудесно. И, благодаря ви, мистър Сатър. За мен беше удоволствие да работя с толкова изтънчен човек като вас.

Аз не можех да кажа същото, затова казах:

— Беше с учебна цел.

— Това само увеличава удоволствието ми.

— Между другото, мистър Мелзър, случайно да сте чули нещо във връзка с това как СВП са открили това недоглеждане от моя страна?

— Поразпитах току-там, мистър Сатър, но никъде не получих точен отговор. Въпреки това обаче можем да приемем, че едва ли са се ровили случайно в старите ви данъчни декларации.

— Можем ли да приемем тогава, че някой специално си е поставил за цел да ми създава трудности?

— Казах ви, мистър Сатър, не сте много приятен на СВП.

— Но аз не съм им приятен, откакто започнах да ги бия в собствената им игра още преди двайсет години. Защо ще преглеждат декларациите ми сега?

— О, мисля, че от години знаят за това ваше недоглеждане, мистър Сатър. Но им харесва да гледат как се трупат лихвите и глобите.

— Разбирам.

Но ми беше трудно да го повярвам дори за Службата по вътрешните приходи. Те пипаха здраво, но в общи линии честно, дори

стигаха дотам, че ти връщаха пари, за които не си знаел, че си им ги платил в повече.

— Във всеки случай — продължи мистър Мелзър — на ваше място не бих се опитвал да разнищя това. Или — добави той — отново ще имате нужда от мен.

— Мистър Мелзър, аз никога повече няма да имам нужда от вас. И не се страхувам от която и да е служба в моето правителство. Ако съм убеден, че някой ме е нарочил да ме преследва, положително ще разнищя нещата.

Мистър Мелзър изчака да минат няколко секунди и каза:

— Мистър Сатър, ако мога да бъда откровен, хората като вас почти са изчезнали. Приемете загубата, преглътнете гордостта си и си живеете живота, приятелю. Нищо добро няма да излезе от опитите ви да се преборите със сили, които са много по-силни от вас.

— Обичам да се боря за справедлива кауза.

— Както искате. — След това добави: — Между другото, все още бих искал да се отбия при вас за един професионален съвет, ако може. Вашата работа за мен ще бъде строго поверителна, разбира се.

— А още по-добре, ще бъде несъществуваща. Приятен ден.

Е, какво, нещата, изглежда, винаги се оправят, нали? Още на следващия ден, при едно от редките ми появявания в кантората на Уолстрийт, ме потърсиха по телефона. Беше някой си мистър Уебър, посредник в Ийст Хамптън, който ми съобщи, че имал добри новини. Всъщност, бе получил предложение за 390000 долара за лятната ми къща.

— Това въобще не е добра новина — информирах го аз.

— Мистър Сатър, пазарът запада. Това е единственото сериозно предложение, което сме получили, и в този момент човекът вече разглежда другите къщи.

— Ще ви се обадя след малко.

След което телефонирах на всеки един от останалите посредници; в чиито списъци фигурираше къщата ми, и се заслушах на лоши новини и извинения. Обадох се на Сюзън, тъй като тя е съпритежателка на къщата, но както обикновено, нея я нямаше. Тази

жена има нужда от лична радиостанция, от телефон за колата си, от кабелно радио за коня си и от няколко камшика. Обадих се на Уебър.

— Ще направим компромис между моята и неговата цена. Вдигнете я до 445000.

— Ще се опитам.

Мистър Уебър ми се обади след половин час, което ме наведе на мисълта, че клиентът му вероятно седеше до него в офиса.

— Евентуалният купувач ще направи още един компромис с вас и последната му дума е 417500 долара — каза Уебър. — Предлагам ви да приемете, мистър Сатър, защото...

— Пазарът не е добър, лятото си отива, а фондовата борса спадна на шестнайсет и четвърт днес. Благодаря ви, мистър Уебър.

— Вижте, просто искам да знаете фактите.

— До този момент мистър Уебър вече наддушваше комисионата си, която според моите изчисления при шест процента възлизаше на около двайсет и пет хиляди долара.

— Искам да получа четиристотин двайсет и пет хиляди — казах аз, — така че вие ще ми дадете разликата от комисионата си.

Настъпи тишина в телефонната слушалка, докато мистър Уебър, който усещаше миризмата на първокачествени ребърца, осъзнаваше, че му се предлага костта на гръдния кош или нищо. Той се прокашля, както бе направил мистър Мелзър, и каза:

— Това може да се направи.

— Тогава го направете.

Обикновено бих се държал по-агресивно в сделки с недвижими имоти, а също и със СВП. Но нямах много, на което да се опра, за да се пазаря. Всъщност без знанието на мистър Уебър нямах нищо, а времето течеше.

— Готово — каза мистър Уебър. — Казах ли ви, че купувачът иска веднага да се нанесе в къщата? Не? Тогава ви казвам. Искане да я използва през целия август. Предлага по сто долара на ден, докато се прехвърли собствеността. Знам, че можете да получите повече сега, в разгара на сезона, но това е част от сделката, затова предлагам...

— Той не се казва Мелзър, нали?

— Не. Казва се Карлтън. Доктор Карлтън. Психиатър е в града. На „Парк Авеню“. Те не приемат пациенти през август, нали знаете, а той има жена и две деца, затова иска...

— Семейството ми иска да използва къщата през август, мистър Уебър.

— Това ще провали сделката, мистър Сатър. Той настоява.

— Е, в такъв случай, ще е по-добре да си променя летните планове, нали? Вероятно ще слеза на градското бунище и ще събирам плъхове с гребло.

— Всъщност бих могъл да ви намеря тук друга къща под наем...

— Няма значение. Постъпете както желаете, вие и доктор Карлтън.

— Да, сър. Доктор Карлтън наистина харесва къщата. И обзавеждането също.

— Колко?

— Още десет. В брой.

— Добре. Той видя ли снимката на жена ми и децата в кабинета ми?

Мистър Уебър се разсмя. Сключването на сделки е забавно нещо.

— Ако този мошеник просто се опитва да си наеме евтино къща за през лятото, ще го обеса над камината си.

— Сър?

— Вземете един процент предплата веднага. Днес. И искам да сключим договора до една седмица с двайсет процента отстъпка.

— Една седмица ли? Но...

— Ще ви изпратя договора по факса днес следобед. Накарайте този тип да се размърда, мистър Уебър. Ако има някакви проблеми, веднага ми се обадете.

— Да, сър. — След това попита: — Искате ли да купите нещо по на изток?

— Какво имате по на изток от нос Монток?

— Океан.

— Колко?

— Безплатен е, мистър Сатър.

— Ще го взема.

Затворих телефона. Madonna, като не ти върви, не ти върви, и това е.

Същата вечер хванах влака за вкъщи и изчаках Сюзън в „Макглейдс“, за да вечеряме заедно, както бяхме се уговорили сутринта. Обясних й сделката и казах:

— Опитвах се да се свържа с теб, за да получа съгласието ти.

Което беше повече, отколкото Франк Белароса бе направил, когато бе купил Алхамбра, без да спомене за това на жена си.

Сюзън не изглеждаше заинтересувана от продажбата. Но с жените никога не можеш да си сигурен. Да перифразирам това, което Чърчил е казал за германците: „Жените или лежат в краката ти, или те хващат за гърлото.“

Бях извадил калкулатора и си правех разни изчисления, пиейки третия си джин с тоник.

— Значи плащаме на СВП, плащаме на Мелзър, плащаме комисионата на посредника за недвижими имоти, освобождаваме съществуващата ипотека, на всяка цена оставяме пари за плащане данъка върху печалбата, тъй като няма да купуваме друга къща, прибавяме десет хиляди за обзавеждането и около три хиляди от наема, за по-сигурно начисляваме данък върху всичко това, като че ли е печалба, след това го изваждаме от общата сума и... да видим какво се получава. Оказва се, че ще извадим от джоба си още малко пари...

Сюзън се прозяваше. Богатите се отегчават, когато се говори за пари.

Надрасках няколко цифри върху салфетката си:

— Мисля, че имаме чиста печалба от деветдесет и три долара.

Замислих се за момент, след това казах:

— Един потенциален актив от половин милион долара се стопи.

— Погледнах Сюзън. — Какво прави правителството с толкова мои пари?

— Няма ли да си поръчаме вечеря?

— Не мога да си го позволя. Ще пия.

Отново си поиграх малко с цифрите, но все още не можех да си позволя солидна храна, затова си поръчах още един джин с тоник.

— Между другото — каза Сюзън, — включваш ли в сметките си двайсетте хиляди долара, които ми, дължиш?

Погледнах я.

— Извинете, мисис Сатър, но това е общ пасив.

— Знам, Джон, но вината не е моя.

Разберете, моля ви, тази жена има нужда от двайсет хиляди долара, колкото аз имам нужда да преместя още една конюшня през имението.

Прокашлях се, както бяха направили господата Мелзър и Уебър.

— Защо повдигаш този въпрос?

— Адвокатите ми искат да знаят...

— Баща ти иска да знае.

— Виж... мен всъщност не ме е грижа за парите. Но не е хубаво да си създаваш такъв навик. Искам да кажа, да смесваме активите.

— Смесваме моите активи. Виж, Сюзън, бъди спокойна, нямам никакви претенции към твоята собственост, дори ако понякога смесваме активите. Брачният ти договор е категоричен в това отношение. Аз съм адвокат. Можеш да ми вярваш.

— Вярвам ти, Джон, но... всъщност не ми трябва точно парите, но ми трябва нещо като писмено обещание. Така каза... адвокатите ми.

— Добре.

Надрасках върху менюто една разписка за дълг за двайсет хиляди долара, подписах се, сложих дата и го плъзнах към нея по масата.

— Законна е. Просто не обръщай внимание на тази й част, където пише менюто за обяд и вечеря, видовете коктейли, пържоли и пържени картофи.

— Не е необходимо да си толкова докачлив. Ти си адвокат. Разбираш ли...

— Разбирам, че върших на баща ти безплатни юридически услуги в продължение на почти две десетилетия. Разбирам, че платих половината разноски за преместването на твоята конюшня...

— Твоят кон също е в нея.

— Не искам глупавия кон. Ще го направя на туткал.

— Ужасно е да говориш такива неща. А между другото, лодката я купи само на свое име.

— Върху чека е само моето име, лейди.

— Добре, тогава... не искам да повдигам този въпрос, но откакто сме женени, никога не ти се е налагало да ипотекираш или да даваш нещо под наем.

— А какво си направила ти, за да имаш онази къща, освен това, че си се родила със задник, пълен с пари?

— Моля те, Джон, не бъди груб. Знаеш, че не обичам да говоря за пари. Нека да оставим тази тема. Моля те.

— Не, не, не. Нека да не я оставяме. Нека си проведем първия и отдавна назрял спор за парите.

— Моля, снижи си гласа.

Не знам дали си снижих гласа или не, но грамофонът автомат се включи и всеки, който ни слушаше, трябваше да се задоволи да слуша „Моят път“ в изпълнение на Франк Синатра. Велика песен. Мисля, че онова приятелче в края на бара я пусна заради мен. Благодарих му с жест на ръката.

— Това е много грозно — каза Сюзън. — Не съм свикнала на такова отношение.

Обърнах се към лейди Станхоуп.

— Съжалявам, че избухнах. Ти си съвсем права, разбира се. Моля те, сложи онази разписка за дълг в чантата си и аз ще ти върна заема веднага щом мога. Ще ми трябват няколко дни.

Сега изглеждаше объркана.

— Забрави за това. Наистина. — Тя накъса разписката. — Не разбирам нищо от тези неща.

— Тогава в бъдеще не обсъждай моя бизнес и нашия бизнес с баща си. Горещо ти препоръчвам да си наемеш личен адвокат, който няма нищо общо с баща ти или с попечителите ти. Ще работя с този адвокат при всякакви бъдещи проблеми, — включително брачни. И, моля те, не забравяй, че за добро или лошо, аз съм ти съпруг.

Лицето ѝ беше вече доста червено и виждах, че се колебае между краката и гърлото ми. Най-накрая каза:

— Добре, Джон. — Взе менюто и вече не можех да виждам лицето ѝ.

Казах ви за червената коса и знаех, че все още се колебае между доброто си възпитание и лошите си гени. Предполагам, че просто като предпазна мярка би трябвало да поставя ножовете за пържоли извън обсега ѝ, но това можеше да се окаже прекалено. Аз самият бях все още доста разгорещен, разбира се, и трябваше да направя една последна язвителна забележка.

— Не ми беше много приятно, че баща ти се обади онази вечер да провери дали си добре — казах аз. — Да не би да мисли, че те бия?

Тя вдигна поглед от менюто.

— Разбира се, че не. Беше глупаво от негова страна. — И добави:
— Но наистина ти е страшно сърдит.

— Защо? Защото го оставих да плати сметката ли?

— Джон... това, което каза, беше малко силно. Но... той ме помоли да ти кажа, че ще приеме извиненията ти.

Изръкоплясках.

— Какъв прекрасен човек! Какво красиво човешко същество!

Избърсах една сълза от окото си.

Песента беше свършила и ние си върнахме слушателите.

Сюзън се наведе през масата и ми каза:

— Променил си се, знаеш ли?

— А ти, Сюзън?

Тя сви рамене и се върна към менюто. След това отново вдигна погледа си.

— Джон, ако се извиниш, това ще намали много напрежението. За всички ни. Дори и да не го мислиш наистина. Направи го заради мен. Моля те.

Имаше едно време, разбира се, не много отдавна, когато щях да го направя. Но това време бе отминало и едва ли щеше да се върне отново.

— Няма да кажа нищо, което не мисля — отвърнах аз. — Няма да пълзя заради теб или заради който и да било. В целия този епизод съжалявам само за това, че не го сграбчих за вратовръзката и не натопих лицето му в сладкиша с извара.

— Ти наистина си ядосан, нали?

— Не, ядът е преходен. Аз мразя това копеле.

— Джон! Той ми е баща.

— Не се обзалагай за това.

И така вечерях сам. Но, предполагам, трябваше да свикна с това. Някой ден светкавичната ми духовитост ще ме вкара в беля. Всъщност тя май вече го направи.

ЧАСТ V

Обществото да върви по дяволите.

Уилям	Хенри
Вандербилт	
(отговор	на
журналист, 1882)	

26.

Веднъж една възрастна двойка влезе в кантората ми и заяви, че не се разбирали от близо петдесет години насам и че искат да се разведат. Те изглеждаха на около деветдесет — спрете ме, ако сте чували тази история — и аз ги попитах:

— Извинете ме за въпроса, но защо сте чакали толкова дълго, за да поискате развод?

А възрастният джентълмен отвърна:

— Изчакахме децата да умрат.

Има моменти, в които и аз се чувствам така. Със Сюзън отново се бяхме помирили, след като се извиних за намека, че произходът ѝ по бащина линия е съмнителен и че майка ѝ е блудница. Но дори и ако някога Шарлот лесно си е вдигала полата, какво значение имаше това? Оставаше обаче открит въпросът дали баща ѝ е, или не е монументално дърво и т.н. Аз искрено вярвам, че е. Дори си нахвърлях още няколко описания за персоната му, в случай че отново го видя. Сюзън, разбира се, знаеше какво представлява той и затова не ми беше ужасно сърдита; но Уилям ѝ беше баща. Може би.

Във всеки случай аз все още живеях в къщата на Сюзън, без да плащам наем, и ние отново си говорехме, но не с пълни или сложни изречения.

Съгласно предложението на мистър Белароса в понеделник вечер си лягах рано, във вторник сутрин ставах рано и отивах при него на кафе призори. Сюзън никога не ме попита за двете ми ранни разходки пеша до Алхамбра, а съобразно инструкциите на клиента ми аз не бях ѝ казал за предстоящото му арестуване.

ФБР вече знаеха, разбира се, че аз съм адвокат на Франк Белароса, но клиентът ми не искаше да знаят, че очакваме посещение във вторник рано сутринта. По тази причина трябваше да минавам през задните морави на имението и да влизам в Алхамбра през задната врата, за да не могат да ме видят от наблюдателния пост на семейство Дюпо.

Между другото, няколко пъти случайно срещнах Алън Дюпо в града и поради абсолютната липса на нравствена смелост, характерна за предателите, доносниците и провокаторите по цял свят, той не ме заплю в лицето, а ме поздрави, като че ли все още бяхме приятелчета. Последния път, когато се натъкнах на него в един железарски магазин, го попитах:

— Вярваш ли на жена си, като я оставяш денонощно сама с толкова много мъже в къщата си? Не ходиш ли твърде често по работа в Чикаго?

Вместо да ми нанесе един свинг, той отвърна невъзмутимо:

— Те живеят в един фургон зад къщата ми.

— Хайде, Алън, обзалагам се, че винаги идват, да си вземат малко мляко назаем, докато те няма.

— Съвсем не е смешно, Джон. Правя това, което смятам, че е правилно.

Той плати за маслото за картечница, или каквото купуваше, и излезе.

Добре, вероятно той правеше това, което смяташе за правилно. Може би то наистина беше правилно. Но знаех, че той е един от членовете на клуба, които подаваха анонимни искания за отстраняването ми от него.

Във всеки случай по отношение на ранните вторични утрини, дори ако ФБР пристигнеха за Франк Белароса в друг ден, аз бях готов всяка сутрин да скоча от леглото и за отрицателно време да бъда в Алхамбра. Това бе наистина вълнуващо.

Вече беше началото на август, време, когато би трябвало да съм в Ийст Хамптън. Но доктор Карлтън, който и по дяволите да беше той, беше в моята къща, с крака върху мебелите ми, наслаждавайки се на лятото в Ийст Енд и на почтеността на една шиндова къща от 18 век. Бях говорил веднъж с този психиатър по телефона, за да си оправим сметките за къщата, и той ми каза:

— За какво толкова бързате да прехвърлите собствеността, ако мога да попитам?

— Майка ми имаше навика да тегли пари от детския ми влог и никога да не ги връща. Малко е сложно, докторе. Следващата седмица, окей?

И така, трябваше да отида на тази среща в източната част на острова, защото ми трябваха пари за ченгетата, в същото време, обаче, другите ченгета, заели пост на срещуположната страна на улицата тук, искаха да спипат клиента ми и аз трябваше да оправям и тази работа. Не е за вярване, че само до март месец водех един улегнал и спокоен живот, който само от време на време биваше нарушаван от развода на някой приятел, или от разкрита изневяра, а понякога и от нечия смърт. Най-големият ми проблем беше скуката.

На другия ден след битката в „Макглейдс“ се бях обадил на Лестър Ремсън и му бях казал:

— Продай малко хартии за двайсет хиляди долара и остави чека на секретарката ми в Лоукаст Вели.

— Моментът не е подходящ да продаваш каквото и да е — отвърна той. — Твоите хартии доста пострадаха. Задръж си позициите, ако можеш.

— Лестър, аз също прочетох „Уолстрийт джърнъл“. Направи каквото ти казах, моля те.

— Аз и без това исках да ти се обадя. Имаш изискване за увеличаване на първоначалния депозит...

— Колко?

— Около пет. Искаш ли да ти дам точната цифра, за да ми изпратиш чек? Или, Джон, ако имаш проблеми с парите, мога просто да продам повече акции, за да покрия това изискване.

— Продай каквото трябва.

— Добре. Портфейлът ти е малко несигурен.

Това на езика на Уолстрийт означава „направил си някои много глупави инвестиции“. С Лестър отдавна работим заедно и дори когато не си приказваме, говорим. Поне за акции говорим. Осъзнах, че не харесвам нито акциите, нито Лестър.

— Продай всичко. Веднага.

— Всичко ли? Защо? Пазарът е слаб. През септември ще се вдигне и...

— Говорим за акции от двайсет години. Не ти ли омръзна?

— Не.

— Но на мен ми омръзна. Разбираш, ли, Лестър, ако бях прекарал последните двайсет години в търсене съкровището на капитан Кид, щях да загубя по-малко пари.

— Това са глупости.

— Закрий сметката ми — казах аз и затворих телефона.

Както и да е, сега беше шест часът сутринта в първия вторник на август и аз размишлявах за това-онова. В действителност дори и ако доктор Карлтън не се беше настанил в лятната ми къща, аз нямаше да прекарам този август там, поради факта че клиентът ми от съседното имение искаше да бъде на разположение. Вероятно можех да се преместя в Алхамбра, за да съм съвсем на разположение, но не мисля, че донът би искал да съм там, докато оправя бизнеса си и общува с известни престъпници. А и аз със сигурност не исках да бъда свидетел на нищо от това.

И така, в мрачната утрин на онзи вторник аз излязох от къщата на Сюзън и се запътих пеша към Алхамбра в хубав костюм и с голямо куфарче в ръка, в което щях да сложа пет милиона долара в брой и книжа, с които да осигуря освобождаването му под гаранция.

Бях прегледал всички тези книжа една вечер в дома на Белароса, за да ги опиша и да се уверя във валидността им. Следователно видях едно малко късче от империята на дона. По-голямата част от това, което видях, бяха регистрирани нотариални актове, които съдът щеше да приеме. Имаше няколко облигации на приносител и още някои дребни неща на обща стойност около четири милиона, които щяха да покрият и най-раздутата гаранция. Но за по-сигурно Белароса бе изтърсил върху масата в кухнята си от една пазарска чанта един милион долара в брой.

Докато вървах към Алхамбра за трети пореден път, трета поредна седмица, птиците пееха и въздухът бе все още хладен. По земята между имененията ни, на височина долу-горе на гърдите, се стелеше лека мъгла, която ме караше да се чувствам някак странно, като че ли отивах в уаспския рай, облечен в костюма си от „Брукс Брадърс“ и с куфарче в ръка.

Стигнах до изкуственото езеро, където статуите на Дева Мария и Нептун продължаваха да се гледат една друга, и някаква фигура се появи из мъглата и се насочи към мен. Беше Антъни, който бе изведен на разходка от един питбул. Той излая към мен. Кучето, имам предвид, Антъни каза:

— Добрутру, миста Сата.

Сигурно имаше проблеми със синузита си.

— Добро утро, Антъни. Как е донът тази сутрин?

— Ча'а ви. Ша въ завида.

— Сам ще отида, благодаря.

Продължих по пътеката към къщата. Антъни беше много мил, когато го поопознаеш малко.

Приблжих задната врата на голяма къща и забелязах, че лампите за през нощта все още светят. Прекосих големия двор и дръпнах звънеца. Видях Вини през стъклената врата, който учтиво прибираще пистолета си в кобура, след като ме беше разпознал.

— Заповядайте, господин адвокат. Босът е в кухнята.

Влязох в къщата откъм задната страна на вестибюла и докато прекосях това огромно пространство, забелязах Лени, шофьорът, който седеше в плетен стол до една от колоните и пиеше кафе. Той, както и Вини, бе облечен в хубав костюм в очакване на посетителите и заради евентуалната разходка до Манхатън. Лени стана, докато приближавах, и измърмори някакъв поздрав, който аз го накарах да повтори по-ясно. Беше забавно.

Продължих сам през тъмната къща, като минах последователно през трапезарията, утринната стая, килера и най-накрая влязох в приличната на пещера кухня, която миришеше на току-що сварено кафе.

Кухнята бе изцяло преправена, разбира се, и донът ми бе казал точно колко му е струвало да внесе половината миля италиански кухненски шкафове, половиния акър италианска подова настилка и мраморните плотове. Кухненските уреди, естествено, бяха американски.

Донът седеше на челото на продълговата кухненска маса и четеше вестник. Беше облечен в син копринен костюм на тънки райета, светлосиня риза, която е по-добре от бялата за пред телевизията, и виненочервена вратовръзка в тон с кърпичката, която се показваше от джобчето на самото му. Вестниците го бяха нарекли донът — денди и сега разбирах защо.

Белароса вдигна погледа си към мен.

— Сядай, сядай.

Той ми посочи един стол и аз седнах от дясната му страна, близо до челото на масата. След това ми наля кафе, продължавайки да чете вестника си.

Отпих от черното кафе. Предполагам, че никога няма да видите кръгла маса в къщата на истински италианец, защото около кръглата маса седат равни. Продълговатата маса има чело, където сядат най-главният. А в случая аз седях до дясната му ръка и се чудех дали това изразява нещо или просто твърде много се вживявам в тези неща.

Той вдигна очи от вестника си.

— Е, господин адвокат, днес ли ще е?

— Надявам се. Не обичам да ставам толкова рано.

Той се разсмя.

— Аха, не обичаш значи. Но не ти отиваш в затвора.

(И не аз нарушавам закона от 30 години.)

Той остави вестника.

— Мисля, че днес ще стане. Предварителният съд заседава три седмици. Това е достатъчно дълго време за убийство. Виж, ако се захванат с онзи боклук RICO, може да отиде и година, докато се ровят в бизнеса ти, опитвайки се да открият какво притежаваш и откъде е дошло. Парите са сложно нещо. Убийството е просто.

— Вярно е.

— Ей, обзалагам се на петдесет долара, че днес ще стане.

— Дадено.

— Знам какво си мислиш. Ти си мислиш, че няма да ме подвежат под отговорност. Мислиш, че си уредил това с Манкузо.

— Никога не съм казвал подобно нещо. Казах ти, че съм му казал това, което ме помоли да му кажа — за Ферагамо. Знам, че Манкузо е човек, който ще предаде това на Ферагамо, а може би дори и на шефовете си. Не знам какво ще излезе от това.

— Ще ти кажа какво ще излезе. Нищо. Защото тази отрепка Ферагамо няма да отстъпи, след като е вдигнал такъв шум пред предварителния съд. Иначе ще изглежда като истински *gavone*^[1]. Но се радвам, че си говорил с Манкузо. Сега Ферагамо знае, че Белароса знае. Но май не е трябвало — продължи Белароса — да му казваш, че си ми адвокат.

— Как можех да говоря в твоя защита, без да му кажа, че ще те представлявам?

Той сви рамене.

— Не знам. Но вероятно ако не му беше казал нищо, той можеше да ти разкрие някои неща.

— Това е неетично и незаконно, Франк. Какво искаш — един покварен адвокат или един скаут?

Той се усмихна.

— Окей. С теб ще играем честно.

— Аз сам ще играя честно.

— Както и да е.

Известно време продължавахме да пием кафе и донът ми даде вестника си. Беше издание на „Дейли нюз“ от същата сутрин, което някой сигурно му бе донесъл още топло от печатницата в Бруклин. Прегледах набързо заглавията, но нямаше никакви намеци или изявления на Ферагамо за предстоящ арест.

— Тук няма нищо за теб — казах аз.

— Аха. Тази отрепка не е толкова глупава. Аз имам свои хора във вестниците и той го знае. Ще изчака първото дневно издание, около полунощ. Ще го получим довечера. Това дърво обича вестниците, но повече обича телевизията. Искаш ли нещо за ядене?

— Не, благодаря.

— Сигурен ли си? Ще извикам Филомена. Хайде, не се притеснявай, хапни нещо. Дълга ще е тази сутрин. Яж.

— Наистина не съм гладен. Наистина.

Знаете отношението на тези хора към яденето и те действително се сърдят, когато отказвате предложената ви храна, и се чувстват щастливи, когато ядете. Защо придават такова значение на това, ми е непонятно.

Белароса посочи една дебела папка върху масата:

— Това се нещата.

— Добре.

Сложих папката, съдържаща нотариалните актове и другите документи, в куфарчето си.

Белароса измъкна изпод масата една огромна пазарска чанта. В нея имаше сто пачки от стодоларови банкноти, по сто банкноти във всяка пачка, което общо правеше един милион долара. Гледката не беше лоша.

— Внимавай да не се изкушиш по пътя към съда, господин адвокат — каза ми той.

— Парите не ме изкушават.

— Нима? Така казваш. Но я си представи, отивам аз в съда и разбирам, че си пречукал Лени и си изчезнал с парите ми. И аз отивам в затвора, а ти ми изпращаш картичка от Рио с посвещение: „Майната ти, Франк.“ — Той се разсмя.

— Можеш да ми вярваш. Аз съм адвокат.

Не знам защо, но това го накара да се разсмее още по-силно. Както и да е. Аз имам онова голямо куфарче, почти куфар, което адвокатите използват, когато трябва да замъкнат в съда двайсет килограма документи плюс обяда си. Прехвърлих книжните банкноти в това куфарче заедно с четирите милиона в книжа. Книжа, книжа, книжа.

— Нали прегледа онзи ден нотариалните актове и другите документи? — попита Белароса.

— Да.

— Значи си видял, че съм законен бизнесмен.

— Моля те, Франк. Не ми говори глупости толкова рано сутринта.

— А? — Той се разсмя. — Виждаш ли, сега Станхоуп Хол е в това куфарче. В него има още един мотел във Флорида, един във Вегас и земя в Атлантик Сити. Земя. Това е единственото нещо, което има значение на този свят. Не можеш да създадеш повече земя, господин адвокат.

— Не, не можеш, освен в Холандия, където...

— Имало е едно време, когато не са могли да ти отнемат земята, освен ако не я спечелят в битка. А сега просто пишат някакви документи.

— Вярно е.

— Те ще вземат шибаната ми земя.

— Не, тя ще бъде само като допълнителна гаранция. Ще си я получиш обратно.

— Не, господин адвокат, когато видят този боклук в куфарчето ти, ще тръгнат след него. Следващото нещо, което Ферагамо ще направи, е да започне разследване по закона RICO. Те ще замразят всичко, което имам, и един ден ще го притежават цялото. А това, което имаш там вътре, улеснява работата им. Заради тази глупост с убийството се изпари доста от имуществото ми.

— Вероятно си прав.

— Но майната им. Майната им на всички правителства. Те искат просто да заграбят собствеността ти. Майната им. Там, откъдето е дошла, има още.

И аз така мисля, ако Манкузо беше прав. Още много.

— Абе, казах ли ти, че направих предложение за Фокс Пойнт? Девет милиона. Говорих с онзи адвокат, за който ми беше казал, че се занимава с имуществото на собствениците тук. — След това ме попита: — Ще поемеш ли тази сделка?

Свих рамене и отвърнах:

— Защо не?

— Добре. Ще ти дам един процент. Това са деветдесет бона.

— Да видим първо дали ще се съгласят на девет. Не забравяй за иранците.

— Майната им на иранците. Те не са собственици. Те са купувачи. Аз работя само със собственици. Показах на този адвокат, че най-изгодното за мен предложение е най-изгодно и за клиента му. Така че той ще накара клиентите си да разберат това. Клиентите му няма да чуят повече за никакви предложения от иранци. Carisce?

— Без съмнение да.

— И сега ще има къде да плуваме. Ще позволя на всички по „Грейс Лейн“ да продължават да ползват плажа. И никой не бива да се притеснява, че шепя пясъчни негри ще се разхождат наоколо, завити в чаршафите си. Carisce?

— Не можеш ли да избягваш да употребяваш тази дума?

— Carisce ли?

— Не, другата.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Няма значение.

Той сви рамене.

— Във всеки случай можеш да разчиташ на деветдесет бона след няколко месеца. Радваш ли се, че дойде?

— Засега. — След това му казах: — Ти явно не се притесняваш много от обвинението в убийство, предстоящото обвинение по закона RICO или за евентуалното ти убийство.

— О, всичко това са глупости.

— Не, Франк, не са.

— И к'во да напрая? Да се свия в черупката си и да пукнали? Имаш възможност за сделка, правиш я. Едното няма нищо общо с другото.

— Напротив, има.

— Глупости.

— Просто исках да ти го кажа.

Налях си още кафе и наблюдавах слънцето, което се прокрадваше през мъглата зад кухненския прозорец. „Имаш възможност за сделка, правиш я.“ Спомних си една приказка, която трябваше да прочета веднъж за урока по история, когато учех в „Св. Пол“. В тази приказка се разказваше за двама знатни римляни, които стояли на крепостния вал, с който бил защитен градът им, и преговаряли за цената на парче земя, което се виждало в далечината. Продавачът превъзнасял добрите качества на земята си — плодородието ѝ, овощните градини, насадени там, и близостта ѝ до града. Потенциалният купувач правел всичко възможно да намери някакви недостатъци на земята, за да смъкне цената. Най-накрая сключили сделка. Това, което никой от двамата не споменал нито по време на преговорите, нито след това, било, че някаква чужда армия лагерувала върху въпросната земя, приготвяйки се да нападне Рим. Поуката от тази апокрифна приказка за римските ученици, а вероятно и за съвременните подготвачи в „Св. Пол“, за които се предполага, че са синове на американската управляваща класа, е следната: знатните римляни (или знатните подготвачи) трябва да показват пълна увереност и смелост дори пред лицето на смъртта и разрухата; човек си върши работата без страх и с постоянна вяра в бъдещето. Или, както биха казали моите прадеди: „Горе главата.“ Обърнах се към Белароса:

— Не знаех, че сте прехвърлили собствеността на Станхоуп Хол.

— Аха. Миналата седмица. Ти къде беше? Нима не вършиш юридическа работа за тъста си? Що за зет си ти?

— Мислех, че ще се получи сблъсък на интересите, ако представлявах него в онази сделка и теб в този случай.

— Аха? Ти винаги се съобразяваш с тези неща. — Той се наведе към мен. — Абе, мога ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

— Малко трудно се работи с тъста ти.

Внезапно ме осени тази абсолютно безразсъдна мисъл; можех да накарам Белароса да пречука Уилям. Сделка. „Това е от зет ти, кучи сине.“ БУХ! БУХ! БУХ!

— Ей, слушаш ли ме? Питам те как се разбираш с този тип?

— Той живее в Южна Каролина.

— Аха. Това е хубаво. Ей, искаш ли да видиш картината?

— Ще изчакам, докато я окачите.

— Аха. Ще съберем малко хора тук. Съюзът ще бъде почетен гост.

— Добре.

— Как е тя? Вече не я виждам много.

— Така ли?

— Аха. Днес тук ли е? Ще може ли да направи компания на Анна?

— Предполагам. Не се осведомяваме взаимно за плановете си.

— Тъй ли? Имаш съвременна жена. Това харесва ли ти?

— Как е Анна?

— Започва да свиква с живота тук. Всичките ѝ смахнати роднини ѝ завиждат и тя вече си придава важност. Донна Анна. — След това добави нехайно: — Съвзе се от онези глупости за призраците. — Усмихна ми се неприятно: — Не е трябвало да ѝ разказваш онази смахната история.

Прокашлях се.

— Съжалявам, ако я е разстроила.

— Аха? Страхотна история. Хлапетата да се чукат. Madonna. На много хора я разказах. Но не бях сигурен дали съм я разбрал правилно. Тогава я разказах на моя човек, Джак Уейнстейн. Той е умник като тебе. Каза, че е от книга. Че си прочел тази история в някаква книга. Тази история не е за Алхамбра. Защо го направи?

— За да забавлявам жена ти.

— На нея не ѝ беше забавно.

— Тогава, за да забавлявам себе си.

— Така ли? — Той не изглеждаше много доволен от мен. — И още нещо — каза той, — Анна смята, че ти си бил онзи тип, който изръмжал срещу нея. Ти ли беше?

— Да.

— Защо го направи?

Представих си се на дъното на изкуственото езеро с бетонни пантофки на краката, в случай че нямах по-добър отговор от „за да се забавлявам“.

— Виж какво, Франк — казах аз, — това беше преди месеци, забрави го.

— Никога нищо не забравям.

— Вярно. Тогава приеми извинението ми.

— Окей. Така става. — И добави: — И това е повече, отколкото обикновено правя.

Той се втренчи в, мен, след това се чукна с пръст по челото:

— Ti sei matto.^[2] Capisco?

Помага, като използват ръцете си.

— Capisco — отвърнах.

— Вие всички сте луди.

И двамата се върнахме към вестника си, но след няколко минути мълчание той ме попита:

— Колко ще трябва да ти платя?

— Николко. Аз ти връщам услуга.

— Н-не. Това вече го направи, като говори с Манкузо. Изкарай ме днес, и получаващ петдесет бона.

— Не, аз...

— Вземи ги сега, господин адвокат, защото някой път пак може да ми потрѣбваш за нещо, а ако ми заграбят всичките пари по RICO, няма да получиш нищо.

Свих рамене:

— Добре.

— Така. Виждаш ли? Вече получи деветдесет и петдесет, а дори не си закусил още. — Закани ми се с пръст. — И не забравяй да ги впишеш в данъчната си декларация.

Той се разсмя.

Скалъпих някаква усмивка. Майната ти, Франк.

Поговорихме известно време за семейството и Франк ме попита:

— Дъщеря ти още ли е в Куба?

— Да.

— Ако говориш с нея, кажи ѝ, че са номер четвърти.

— Моля?

„Монте Кристо“ номер четири. Забравих да кажа на момчето ти да ѝ каже. Това са големите торпедо. Номер четири.

Не исках да споря с него по въпросите на контрабандата, затова кимнах.

— Мислиш ли, че старата дама ще остане във вратарската къщичка? — попита ме той.

— Посъветвах я да го направи.

— Така ли? Какво иска, за да се премести?

— Нищо, Франк. Това е нейният дом. Забрави го.

Той сви рамене.

В главата ми се въртеше идеята да му кажа, че Уилям Станхоуп вероятно е внесъл пари във фонда за съхраняване на именията на Златния бряг и ги е определил за битката по зонирането на Станхоуп Хол. Но не можех да се заставя да издам такава поверителна информация. Колкото и неетична да беше постъпката на Уилям, не беше незаконна и той бе разкрил мислите си пред мен около четири минути преди да му кажа да върви по дяволите. Но все пак попитах Белароса:

— Какво възнамеряваш да правиш със Станхоуп Хол?

— Не знам. Ще видим.

— Можеш да го използваш за гробище.

Той се усмихна.

— Къде е синът ти, Тони? — попитах го аз.

Бях се запознал с малкия възпитаник на „Ла Сал“ миналата седмица и ми се стори будно момче. По външен вид и маниери, напомняше баща си. Белароса много се гордееше с него. Започнах да наричам хлапето „малкия дон“, но само наум, разбира се.

— Изпратих го при по-големия му брат до края на лятото — отвърна ми Белароса.

— При кой от по-големите братя?

Погледна ме:

— Няма значение и забрави, че си чул това. Ясно ли е?

— Абсолютно.

Мили Боже, наистина трябваше да мислиш, преди да зададеш каквото и да било въпрос на този човек. Това беше обща черта на богатите и известните, разбира се, и аз имах заможни приятели, които

също не разгласяваха наляво и надясно местонахождението на децата си. Но на мен биха казали, ако ги попитам.

— Абе, синът ти още ли е във Флорида? — попита ме той.

— Може и да е там, а може и да не е.

Той отново се усмихна и се върна към вестника. Решаваше кръстословицата.

— Американски писател, първото му име е Норман, шест букви... последната „р“.

— Мейлър.

— Никога не съм го чувал. — Той попълни кутийките. — Аха... това е. Умник си ти.

В кухнята влезе Филомена, която наистина беше много грозна и ми бе трудно да я понасям сутрин. С Франк си поговориха няколко минути на италиански, при което разбрах, че италианският на Франк не е добър, защото тя проявяваше признаци на нетърпение. Тя извади всякакви видове метални кутии с бисквити, върху които пишеше на италиански, и ги стовари на масата. Тя притесняваше Белароса за нещо, след това започна да притеснява мен.

— Иска да ядеш — обясни ми Франк.

И аз започнаха да ям. Имаше различни видове бисквити за закуска, които с масло не бяха лоши. Белароса също трябваше да яде. Филомена ни наблюдава известно време, като ми правеше знак да не спирам да си тъпча устата. Белароса остро й каза нещо и тя веднага му го върна. Това беше нещо като насилствена закуска и Филомена притежаваше силата.

Най-накрая Филомена си намери някаква друга работа и Франк блъсна чинията си настрана.

— Ама че досада.

— Много точно го каза.

Той се наведе към мен.

— Познаваш ли някой мъж тук като за нея?

— Нямам никого под ръка.

— На двайсет и четири години е, вероятно девствена, готви майсторски, чисти, шие и работи здравата.

— Аз ще я взема.

Той се разсмя и ме потупа по рамото.

— Наистина ли? Искаш италианка за жена? Ще кажа на Сюзън.

— Ние вече говорихме за това.

Наляхме си по още една чаша кафе. Наближаваше осем часа и до това време вече бях започнал да мисля, че става късно за арест, но тогава Вини влезе в кухнята, като че ли стъпваше по яйца.

— Шефе, тук са. Антъни се обади от портите. Те идват.

Белароса го отпрати с ръка и Вини изчезна. След това се обърна към мен:

— Дължиш ми петдесет долара.

Имах чувството, че ги иска веднага, затова му ги дадох и той ги мушна в джоба си.

— Виждаш ли? — каза Белароса. — Ферагамо е нечестен човек. Той излъга предварителния съд и си получи обвинителния акт. И сега ще ме арестуват за нещо, което не съм извършил, при това той знае, че не съм убил Хуан Каранза. И сега ще се лее кръв по улиците и ще пострадат невинни хора.

Когато хората имат някакви неприятности със закона, започват да говорят като светци и мъченици. Забелязал съм това при клиентите ми, които отиват на топло заради „творческите“ си изчисления.

— За четиринайсети януари тази година, деня, в който Хуан Каранза бе убит в Джърси от момчетата на АБН, аз имам много добро алиби.

— Добре. — Аз също станах и сграбчих куфарчето си.

— Никога не си ме питал за това алиби, защото не си се занимавал с криминални дела.

— Вярно е. Трябваше да те попитам.

— Ами по някаква случайност аз бях тук. Това беше един от дните, в които идвах тук, за да огледам мястото. Бях тук почти през целия ден, разхождах се из околността, на осемдесет мили от мястото, където бе убит Каранза. Пръснали са му черепа, докато е стоял в колата си на „Гардън Стейт Паркуей“. Но аз дори не съм бил близо до това място. Аз бях тук.

— Имаше ли някой с теб?

— Разбира се. С мен винаги има някой. Лени караше. А в колата имаше и още един човек.

Поклатих глава:

— Тези глупости няма да минат пред никого, Франк. Това не е алиби. Видял ли те е някой от тукашните хора?

Той ме погледна в очите. Не знам защо не бях успял да предугадам това.

— Забрави го — казах.

Той насочи пръста си към мен.

— Господин адвокат, ако кажеш на онзи съдия, че си ме видял в този ден, направо духваш на Ферагамо под опашката и ще съм вън само за две минути, вероятно дори без да се налага да искаме пускане под гаранция.

— Не. — Отправих се към вратата.

— Ей, може пък наистина да си ме видял. Какво прави в онзи ден? Не беше ли на езда?

— Не.

Той тръгна към мен.

— Може би жена ти е била на езда. Може би тя ме е видяла. Може би трябва да поговоря с нея.

Пуснах куфарчето на земята и се обърнах към него.

— Ах ти, кучи сине!

Стояхме прави на около педя разстояние един от друг и аз не преставах да мисля за оловната тръба.

— Няма да лъжесвидетелствам заради теб — казах аз, — нито пък жена ми.

Гледахме се втренчено един друг и накрая той каза меко:

— Окей. Ако не смяташ, че трябва да кажеш това, за да ме измъкнеш, тогава не го казвай. Просто ме измъкни.

Опрях пръст в гърдите му.

— И втори път не споменавай за това, Франк. Никога не искам от мен да върша нещо незаконно. Или ми се извини, или си отивам.

Не можах да прочета нищо по обикновено изразителното му лице, освен това, че очите му бяха някъде другаде, а после се фокусираха върху мен.

— Окей. Извинявам се. Окей? Хайде да тръгваме.

Той ме хвана под ръка, аз хванах куфарчето и двамата излязохме във вестибюла.

Лени и Вини надничаха през малките прозорчета от двете страни на входната врата. Вини се обърна към шефа си.

— Нещо не е наред тук.

Белароса го отхвърли настрана и погледна през прозореца.

— Да ме вземат мътните... — Обърна се към мен. — Ей, погледни това.

Аз се приближих до прозореца, без да знам какво очаквам да видя — танкове, пехотинци, хеликоптери или нещо друго. Във всеки случай очаквах да видя превозни средства и в тях поне една дузина мъже: федерални агенти в костюми и може би няколко униформени местни полицаи и детективи, така че всеки да чувства, че е взел участие в акцията. Но вместо това по калдъръмената алея крачеше един-единствен мъж, който при това не бързаше и разглеждаше цветните лехи и тополите, като че ли беше излязъл на разходка.

Когато човекът се приближи — всъщност доста преди това, — аз го познах. Обърнах се към Белароса:

— Манкузо.

— Аха?

Лени, който стоеше на другия прозорец, възкликна:

— Той е сам. Кучият му син е сам. — Той се обърна към Белароса: — Да очистим този мръсник.

Не смятах, че това е добра идея.

— Стиска му на този човек. Наистина му стиска — каза Белароса.

Вини беше възмутен.

— Не могат да направят това! Не могат да изпратят един човек!

Мистър Манкузо не беше сам, разбира се, а носеше със себе си цялата тежест и сила на закона. Това беше урокът, който трябваше да научим тази сутрин, не само Франк Белароса и хората му, но и аз.

— Идва! — каза Лени.

Той пхна дясната си ръка в самото, посягайки, надявах се, към бележника си. Но не, той извади револвера си и каза:

— Да го гръмнем ли шефе?

Всъщност това не прозвуча много искрено.

— Млъкни — отвърна Белароса. — Махни това. Вие двамата, оттеглете се. Ето там. Господин адвокат, ти оставащ тук.

Лени и Вини се оттеглих в дъното до една колона, а аз застанах встрани от входа.

На вратата се почука три пъти.

Франк Белароса отиде до нея и я отвори:

— Я виж ти кой е дошъл.

Мистър Манкузо показва служебната си карта, макар че всички знаехме кой е той, и започна по същество.

— Имам заповед за арестуването ти, Франк. Да тръгваме.

Но Беларус не понечи да тръгне и двамата мъже се гледаха втренчено, като че ли и двамата бяха чакали този момент от години и искаха да го удължат малко, за да му се насладят. Най-накрая Беларус каза:

— Стиска ти, Манкузо.

— А ти си арестуван — отвърна Манкузо и извади чифт белезници от джоба си: — Ръцете отпред.

— Виж какво, приятел, нека да се погрижа първо за някои неща. Окей?

— Зарежи това с приятеля, Франк. Оказваш съпротива на ареста ли?

— Не, не. Просто искам да поговоря с жена си. Няма шмекерии. Чаках ви. Виж, и адвокатът ми е тук. — Той отстъпи настрани и ме посочи. — Виждаш ли? Ти го познаваш. Той ще гарантира за мен.

С мистър Манкузо се погледнахме и по лицето му разбрах, че той вече знаеше, че съм там.

— Мистър Манкузо — казах аз, — вие виждате, че клиентът ми очакваше това арестуване и че нито му оказва съпротива, нито се опитва да избяга. Той иска малко време, за да говори с жена си. Това е съвсем приемливо и обичайно. — Не знаех дали наистина е така, но звучеше правдоподобно. Мисля, че така правят по филмите.

— Добре, Франк — каза мистър Манкузо на Беларус. — Десет минути. Колкото за една прегръдка и целувка. Никакви креватни истории.

Белароса се разсмя, макар че, бях сигурен, му се искаше да размаже лицето на Манкузо с оловна тръба.

Белароса се отмести от входа и Манкузо пристъпи няколко крачки във вестибюла, погледна към мен, след това видя Вини и накрая Лени. Огледа се, за да се увери, че не е пропуснал никого.

— Benvenuto a nostra casa — каза Беларус.

Мистър Манкузо отвърна на италиански и не разбрах какво каза, но във всеки случай не прозвуча като „Благодаря“. Всъщност, ако не знаех от първа ръка, че мистър Манкузо не псува, бих се заклел, че каза: „Майната ти.“ Може би псува само на италиански. Но каквото и

да беше казал, то предизвика у Франк, Вини и Лени недоволство от сънародника им.

Франк задържа усмивката на устните си, извини се и се заизкачва нагоре по стълбите към втория етаж.

Мистър Манкузо насочи вниманието си към Лени и Вини.

— Носите ли? — попита ги той.

И двамата кимнаха.

— Имате ли разрешително?

Те пак кимнаха.

Мистър Манкузо протегна ръката си:

— Портфейлите.

Двамата сложиха портфейлите си в ръката му и той започна да тършува из тях, като оставяше да падат на земята пари и кредитни карти, докато намери разрешителните им за носене на пистолет. Той сравни лицата им със снимките и каза:

— Винсент Адамо и Леонард Патрели. Какво работите, момчета?

— Нищо.

Той им подхвърли портфейлите и каза:

— Изчезвайте.

Те се поколебаха за миг, след това събраха от земята парите и кредитните си карти и излязоха.

Сега мистър Манкузо насочи вниманието си към това, което го заобикаляше, и заразглежда птиците, висящите растения, мецанина и балконите.

— Искате ли кафе? — попитах го аз.

Той поклати глава и тръгна бавно из вестибюла, като опитваше здравината на засадените палми, проверяваше дали птиците в най-ниските клетки имат храна и вода и най-накрая се спря да размишлява пред една розова мраморна колона.

Този мистър Манкузо наистина беше различен от онзи, с когото плавах. Той се извърна към мен и ме погледна, а след това ми посочи един голям плетен стол.

Аз седнах, а той придърпа друг стол и седна срещу мен. Известно време слушахме цвъртенето на птиците, след това той ме погледна и попита:

— Какъв е проблемът, мистър Сатър?

— Проблемът ли? Какъв проблем?

— Това ви питам. Сигурно имате проблеми, иначе нямаше да сте тук. Семейни проблеми? Проблеми с парите? Проблеми със съпругата, с живота? Тук няма да разрешите никой от проблемите си. Или се опитвате да докажете нещо? Какво ви кара да се чувствате нещастен?

— Вие, в този момент.

— Е, работата ми не е да ощастливявам.

— А да проповядвате ли е?

— Понякога. Вижте, ще позволя на Беларус да се обади на адвокатата си, Джек Уейнстейн. Уейнстейн ще го чака във Федералния съд. Ще ви дам пет минути, за да обясните на Беларус, както намерите за добре, че не желайте да го представлявате, а и всъщност да го виждате повече. Повярвайте ми, мистър Сатър, той ще ви разбере.

— По закон не можете да заставате между адвоката и клиента му.

— Не ми обяснявайте закона, мистър Сатър. Вие разбирате, че на мен като федерален агент, натоварен да извърши този арест, ми е все едно кой е адвокат на Беларус. Но като гражданин и човек не ми е все едно, че адвокат сте му вие.

Замислих се върху това за момент, след което отвърнах:

— Искрено оценявам това. Но не мога да се измъкна оттук, мистър Манкузо. Само аз знам как се забърках в това и защо. Трябва да премина през него, иначе никога няма да доплувам до другия бряг. Разбирате ли?

— Винаги съм разбирал. Но е трябвало да изследвате и другите си възможности.

— Сигурно е трябвало.

Седяхме мълчаливо няколко минути, след което чух по стълбите тежките стъпки на Беларус. Манкузо стана и го посрещна на най-долното стъпало с белезници в ръце.

— Готов ли си, Франк?

— Разбира се.

Белароса протегна ръцете си и Манкузо им сложи белезниците. След това каза:

— На колоната.

Белароса се подпря на мраморната колона на стълбите и Манкузо го претърси.

— Окей.

Белароса се изправи, а Манкузо се обърна към мен:

— Тъй като сте тук, вие го запознайте с правата му.

Не помня точно думите на т.нар. предупреждение на Миранда, поради което малко се притесних. (Аз се занимавам предимно с данъци, завещания и недвижими имоти.) Но Манкузо и Белароса ми помогнаха, при това Манкузо имаше в себе си една от онези служебни бланки с текста, от която четеше.

— Окей? — каза ми той. — Клиентът ви наясно ли е с правата си?

Кимнах.

Манкузо хвана клиента ми под ръка и понечи да го отведе, но аз казах:

— Бих искал да видя заповедта за арест.

Мистър Манкузо, изглежда, се подразни, но я извади от джоба си и ми я подаде. Прегледах я внимателно. Всъщност никога не бях виждал заповед за арестуване и ми се стори доста интересна. Представях си, че вече печеля частица от петдесетте бона и компенсирам излаганията си с „предупреждението на Миранда“, но усещах, че Манкузо и дори Белароса малко нервничеха от нетърпение. Върнах заповедта на Манкузо, но се питах дали трябваше да поискам копие от нея за моите документи.

Манкузо доведе Белароса към вратата и аз ги последвах. Обърнах се към Манкузо:

— Направо в управлението на ФБР на „Федерал Плаза“ ли отивате?

— Да.

— Колко дълго ще останете там?

— Колкото трябва, за да регистрирам арестанта си.

— А след регистрацията направо във федералния съд на „Фоли Скуеър“ ли ще отведете клиента ми?

— Точно така.

— Около колко часа, мистър Манкузо?

— Когато отида там, мистър Сатър.

— Там ще има ли журналисти от вестниците?

— Това не е моя грижа, мистър Сатър.

— Но е грижа на Алфонс Ферагамо, който възнамерява да разиграе цирк пред вестниците.

— И все пак това не е моя грижа.

— Искам да бъда с клиента си през цялото време, мистър Манкузо — казах аз. — Надявам се, че всички ще се държат прилично и професионално.

— Може да разчитате на това, мистър Сатър. Мога ли да отведа арестанта си? Бих искал да тръгваме.

— Разбира се. — Обърнах се към Франк Белароса: — Ще се видим на „Федерал Плаза“.

Белароса, който се опитваше да си придаде безгрижен вид въпреки белезниците и ръката на Манкузо, която не го пускаше, ми каза шеговито:

— Не забравяй куфарчето, не се отбивай да пиеш кафе и внимавай да не се изгубиш. Carisco?

Забелязах, че Франк Белароса не беше толкова красноречив, когато ръцете му са с белезници, но го разбрах.

— Carisco.

Той се разсмя и се обърна към Манкузо:

— Виждаш ли? Още няколко месеца и ще започне да псува на италиански.

— Да тръгваме, Франк.

Манкузо изведе Белароса навън.

Аз заставах на отворената врата и Лени и Вини се присъединиха към мен. Наблюдавах как Манкузо води Франк Белароса надолу по дългата алея към портите, където бе застанал Антъни и ги гледаше. Никога няма да забравя тази сцена. Но не мисля, че Антъни, Вини или Лени бяха толкова дълбоко впечатлени от нея, нито пък щяха да направят логичното заключение, че не си заслужава да си престъпник.

Лени се обърна към мен:

— Готов ли сте да тръгваме, господин адвокат?

Аз кимнах и си взех куфарчето, докато Лени излезе навън, за да докара кадилака отпред. До мен застана Вини, който все още изглеждаше разочарован, че къщата не е била заобиколена от пехотинци и парашутисти.

— Тряаше да гръмнем тоя мръсник. Нали? Какво, по дяволите, си мисли, че представлява?

— Законът.

— Тъй ли? Майната му.

Вини излезе пред вратата.

Понечих да го последвам, но чух някакъв шум зад себе си и се обърнах. По витата стълба, ридаейки с пълен глас, по пеньоар и чехли, слизаше Анна. Опитах се да затворя вратата след себе си, но тя ме видя.

— Джон! Джон! О, господи! Джон!

Madonna. Само това ми трябваше.

— Джон! — Тя се втурна към мен подобно на „Буик ’54“ с необикновено големи буфери.

— Джон! Те прибраха Франк! Те го отведоха!

Тя се сблъска с мен. — Бум! — и обви ръце около мен, което единствено ме предпази да не се простра на земята. Тя зарови лице в гърдите ми и започна да пои със сълзи вратовръзката ми „Хермес“.

— О, Джон! Те го арестуваха.

— Да, аз всъщност бях тук.

Тя продължаваше да хълца и да се притиска в мен. Madonna mia. От тези гърди и ръце не можех да дишам.

— Хайде, хайде — изхриптях аз, — не плачи. Нека да седнем.

Поведох я към един плетен стол, което беше все едно че я носех. Нямахме почти нищо под пеньоара си и въпреки обстоятелствата и ранния час, открих, че съм леко възбуден от близостта ѝ. Една невероятно безразсъдна мисъл ми мина през главата, но аз веднага я пропъдих оттам, преди да е станала причина за смъртта ми.

Сега вече беше седнала и стискаше ръцете ми в своите.

— Защо прибраха моя Франк?

(Ех, Анна, не мога да си представя защо.)

— Сигурен съм — казах аз, — че е станала някаква грешка. Не се тревожи. До довечера ще съм го върнал вкъщи.

Тя ме придърпа, аз се свлякох на колене и лицата ни се приближиха. Забелязах, че колкото и да беше разстроена, бе се забавила достатъчно време на горния етаж, за да си среши косата, да си сложи лек грим и онзи приятен парфюм, който носеше. Тя ме погледна право в очите и каза:

— Закълни ми се. Закълни ми се, Джон, че ще върнеш Франк вкъщи.

Матта mia, каква сутрин се очертаваше. Никога не съм имал такива проблеми при недвижимите имоти. Прокашлях се и казах:

— Кълна ти се.

— В гроба на майка си. Закълни се в гроба на майка си.

Доколкото знаех, Хариет бе все още жива и здрава и се чувстваше добре в Европа. Но много хора мислят, че родителите ми са починали, включително и аз понякога, затова казах:

— Заклевам се в гроба на майка си, че ще върна Франк въкъщи.

— О... велики Боже...

Известно време ми целуваше ръцете и ревеше. Успях да погледна часовника си.

— Анна, трябва да отида при Франк. — Изправих се, а ръцете й продължаваха да стискат моите. — Наистина трябва да тръгвам...

— Ей, господин адвокат! Трябва да потегляме!

Беше Вини, който, като видя Анна, хванала ръцете ми, каза:

— О, здравейте мисис Белароса. Извинявайте, но трябва да закарам мистър Сатър в съда.

Освободих ръцете си и казах на Анна:

— Обади се на Сюзън и тя ще дойде да ти прави компания. Може да излезете да пазарувате, да поиграете малко тенис.

Забързах към вратата, грабнах куфарчето си и излязох.

По шосето за бърз трафик към Манхатън Лени, който караше, каза:

— Видяхте ли колко спокоен беше донът?

Вини, също на предната седалка, отвърна:

— Аха. Той не се страхува от нищо. Погледна назад към мен. — Нали така, господин адвокат?

Малко ме дразнеха тези двамата, които през последните десет минути превъзнасяха Белароса, като че ли го беше арестувало КГБ за продемократична дейност и сега го караха към Любянка за мъчения.

— Няма от какво да се страхува — казах аз, — освен от некадърни шофьори по пътя.

— Аха? — озъби се Вини. — Мен два пъти са ме арестували. Трябва да се държиш мъжки, иначе се гаврят с теб. Как ще се чувствате, ако ви чакат десет или двайсет години?

— А бе, Вини — отвърнах аз, — ако не можеш да излежиш времето, не прави престъплението. Capisce?

Лени се разсмя.

— Чуйте го само как говори. Като шибания Уейнстейн. Ей, господин адвокат, какво ще направите, ако ви хвърлят в една килия, пълна с melanzane и жълтуги?

— Бих го предпочел пред това да бъда в една кола с двама олизника.

Те сметнаха това за много забавно и започнаха да се смеят, да се удрят по коленете, да блъскат по таблото и Лени няколко пъти натисна клаксона, докато Вини крещеше. Италианците, забелязал съм, са доста дебелокожи, когато става въпрос за етнически хумор за тяхна сметка. Но пък някои шеги не им се струваха толкова забавни. Трябва да внимавам.

— Донът с нетърпение очаква да обядва днес в „Кафе Рома“, господин адвокат — каза ми Вини. — Той ще бъде там, нали?

— Надявам се. А ако не се получи, ще занесем „Кафе Рома“ в килията му.

Това сега беше пример за шега, която не смятаха за забавна. Дори Вини каза:

— Това съвсем не е шега.

— Ако не излезете от оня съд с дона — каза Лени, — може би ще трябва да се върнете по друг път вкъщи.

Това не беше точно заплахата, но можеше да се окаже такава.

— Оставете тези грижи на мен — казах аз. — Вие се грижете за шофирането.

Известно време никой не проговори, което беше добре дошло за мен. Ето ме значи в един черен кадилак с двама убийци от мафията, отпратил се към бездната на федералната система на правосъдие за криминални случаи.

Сега беше точно девет часът и пиковият час беше минал, но движението все още бе натоварено, така че нямахме шансове да изпреварим Манкузо, а и всъщност аз дори не знаех каква кола кара той. Но, както се оказа, макар че не видяхме колата, в която се качиха Манкузо и Белароса, започнах да осъзнавам, че от известно време насам едни и същи четири сиви форда поддържат еднаква скорост с нас.

— Вижте ги ония духачи — каза Лени.

И аз ги погледнах. Във всяка кола имаше по двама мъже, които не сваляха погледите си от нас, докато колите разменяха местата си по отношение на кадилака. Колата пред нас внезапно намали и Лени натисна спирачките.

— Духачи!

Сивите фордове от двете ни страни и отзад ни притиснаха и ни принудиха да се движим с десет мили в час, като по този начин накараха останалите шофьори зад нас, които съвсем не се славят с културните си обноски на пътя, да изпаднат почти в истерия. Свиреха клаксони, сипеха се обиди, шофьорите блъскаха чела о воланите си. Наистина бяха бесни ония отзад.

И така, докато приближавахме Мидтаун Танъл, станахме причина за това, което по радиото наричат „масови закъснения“.

Това не беше обикновено заяждане, разбира се, а един твърде неетичен опит да ме отделят от клиента ми. Познах в това почерка на Ферагамо и започнах да подозирам, че в тези коли не седяха агенти на ФБР, а хора на Ферагамо от Министерството на правосъдието. Казах на Лени:

— Карай направо към Федералния съд на „Фоли Скуеър“.

— Но донът каза да го чакаме в управлението на ФБР.

— Прави каквото ти казвам.

— Той ще ни убие!

— Прави каквото ти казвам!

Вини, който все още можеше да разсъждава с половината си мозък, каза:

— Той е прав. Трябва да отидем направо в съда.

Лени изглежда разбра.

— Окей. Но няма аз да пера шибания пешкир, Вини.

Облегнах се назад на седалката и слушах клаксоните, които ни свиреха. Не мисля, че Манкузо знаеше за това, и както си го представях, щяха да му се обадят в колата да отиде направо във Федералния съд. Белароса можеше и щеше да бъде регистриран там вместо в управлението на ФБР. След това Белароса ще бъде призован пред съдията и главата на най-голямата престъпна фамилия в Ню Йорк ще се яви в хубавия си костюм и без адвокат. Съдията ще прочете обвинението и ще попита Белароса дали се признава за виновен. Той ще каже „Не“ и съдията ще нареди да го задържат без право на пускане

под гаранция. Франк бурно ще протестира, но безрезултатно. Обвинението в убийство е сериозно нещо и ще ми отнеме около две седмици, за да издействам пускане под гаранция. Всъщност в такъв случай ще е най-благоразумно да отпраша за Рио и да се обадя оттам с картичка.

Погледнах куфарчето до себе си. Някои от книгата бяха платими на предявителя, а освен това имаше цял един милион в брой. Бразилците не задават много въпроси, когато депозираш един милион щатски долара в банката, освен може би какъв цвят да бъдат чековете.

Погледнах часовника си. Вече сигурно са пристигнали на „Фоли Скуеър“, но регистрирането, дори ако се ускори, все пак трябва да се извърши по закона; ще го претърсят, ще вземат отпечатащи от пръстите, ще го снимат, ще трябва да напише автобиографията си и да попълни някои формуляри. Едва след това ще замъкнат Беларуса пред чакащия съдия. Така че възможно беше да отида в сградата на съда, да открия в коя зала щеше да се чете обвинението и да вляза в тази зала навреме. Възможно беше.

Спомням си, че веднъж трябваше да прехвърлям някакъв имот в Ойстър Бей и колата ми се повреди... но това май не е сполучливо сравнение.

Добре, но какво можех да направя? Записах си номерата на нашия ескорт, отвърях на втренчените им погледи, а след това взех някакъв вестник, който лежеше на седалката. „Метс“ бяха победили „Монреал“ и до първото място им оставаха две игри. Обърнах се към приятелите си на предните седалки:

— Абе к'во шъ кажете за „Метс“?

— Аха — отвърна Вини, — гледахте ли мача снощи?

Известно време си говорихме за бейзбол. Знаех си, че не може да няма нещо друго, което да ни свързва, освен общия шеф и страха за живота ни.

На задната седалка имаше телефон и можех да се обадя на Сюзън, но нямах желание. Следващия път, когато чуе гласа ми, ще бъде по следобедните новини. Но след това си спомних, че тя нито чете, нито слуша, нито гледа новини. Може пък да направи

изключение в този случай. Благодаря ти за предизвикателството, Сюзън.

Наближихме входа на тунела и аз погледнах часовника си — трябваше да летим, за да успеем.

[1] Галфон (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Ти си луд (итал.). — Б.пр. ↑

В тунела загубихме ескорта си и се качихме на федералното шосе. Лени се оказа по-добър шофьор, отколкото събеседник, и бързо ни изведе на тесните, задръстени от движение улици в долната част на Манхатън. Но колкото повече наближавахме „Фоли Скуеър“, толкова по-бавно вървеше движението. Погледнах часовника си. Беше десет без двацет и по приблизителните ми изчисления Манкузо и Белароса вероятно бяха пристигнали на „Фоли Скуеър“ преди около трийсет минути. Колелата на правосъдието се движат бавно, но бързо могат да увеличат оборотите си, ако до тях стои някой като Алфонс Ферагамо и впръсква масло по осите им.

Колелата на кадилака обаче въобще не се движеха бързо. Всъщност пълзяхме в една колона близо до Сити Хол Парк, а първото обвинение щеше да се чете в десет часа. По дяволите. Грабнах куфарчето си и отворих вратата.

— Къде отивате? — попита Вини.

— В Рио. — Излязох от колата, преди той да успее да осмисли получената информация.

След климатика в кадилака навън беше горещо и влажно, а и не е лесно да бягаш с островърхи обувки, но на всеки адвокат все някога му се налага да направи това и аз се отправих по „Сентър стрийт“ към „Фоли Скуеър“ с доста бърза крачка. По пътя си преповтарях репликите: „Ваша Светлост! Не удряйте с чукчето! Нося пари!“

Улиците и тротоарите гъмжаха от народ, а много от хората в тази част на града бяха цивилни служители на общината, щата или федералното правителство, които по природа не бързаха особено. Имаше обаче още няколко бегачи в костюми от „Брукс Брадърс“, които вероятно бяха адвокати с подобна мисия като моята. Залепих се зад един от тях, който добре си проправяше път в тълпата, й за десет минути бяха на „Фоли Скуеър“, плувнал в пот и с изтръпнали ръце от тежестта на куфарчето. Аз съм в доста добра форма, но да бягаш в костюм в жегата и карбоновия едноокис на Манхатън е все едно да изиграеш три тежки сета в клуба.

Поспях за малко в началото на четирийсетте или петдесетте стъпала на сградата на съда и съзерцавах няколко секунди края им, след това си поех дълбоко дъх и се втурнах нагоре към колосалния колонаден портик. Представих си как припадам по стъпалата, а добрите самаряни ме наобикалят, разхлабват вратовръзката ми „Хермес“ и ме освобождават от товара ми от пет милиона. Тогава ще трябва да ходя на автостоп до Рио.

Но в следващия момент осъзнах, че се намирам в хладното фоайе на сградата на Федералния съд и вървя целеустремено по изящния мраморен под с цвят на слонова кост, а след това минавам през детектора за метал, който не угасна. Но някакъв полицейски началник, очевидно заинтригуван от раздърпани ми вид и голямото куфарче, ми каза да поставя куфарчето върху една дълга маса и да го отворя. И ето ме мен в това огромно фоайе сред суетнята в сградата на съда в десет часа сутринта да отварям един куфар, натъпкан с пачки банкноти. Ако някога сте изпраждали на митницата чанта с мръсно бельо, знаете какво е усещането.

Полицейският началник, който вероятно си мислеше, че всички полицейски началници трябва да изглеждат и да се държат като Уайът Ърп, стоеше прав с палци, втъкнати в колана си, и дъвчеше нещо. Въпреки каубойската си поза, той не носеше нито ботуши, нито шпори, нито каквото и да е от сорта. Вместо това беше облечен в стандартната полицейска униформа, която се състоеше от сиви памучни панталони, бяла риза, червена вратовръзка и синьо яке с емблемата U. S. на предния джоб. Носеше евтини обувки и пистолетът му не висеше на кръста, а беше някъде другаде, вероятно в кобура, с каишка през рамото. Бях много разочарован от вида му, но реших да не се изказвам по въпроса.

— Какво е това? — позаинтересува се Уайът Ърп.

Пари, глупак такъв.

— Това са пари за гаранция, началник.

— Аха?

— Аха. Един мой клиент ще се явява пред съда тази сутрин.

— Така ли?

— Така. И всъщност не бих искал да закъснявам, затова...

— Защо сте целият в пот?

— Защото бяха насам, за да не закъснея за делото.

— Притеснява ли ви нещо?

— Не. Просто бягах.

— Аха? Имате ли някакви документи за самоличност?

— Мисля, че имам.

Извадих портфейла си и му показах шофьорската си книжка и разрешителното си за адвокатска практика. Около нас вече се бяха събрали още няколко полицаи, които гледаха мен и парите. Уайът Ърп даде шофьорската ми книжка на един от тях и тя мина от ръка на ръка, докато всички я разгледаха. Не е необходимо да казвам, че, привлечени от зелената хартия, около мен се трупаха все повече и повече хора, поради което затворих куфарчето.

След като шофьорската ми книжка обходи всички, включително един случайно минаващ портиер, аз си получих обратно документа за самоличност.

— Кой е клиентът ви, господин адвокат? — попита ме Ърп.

Аз се поколебах за миг, след това отвърнах:

— Беларус, Франк.

Полицейският началник повдигна вежди:

— Така ли? Пипнали са този мръсник? Кога?

— Арестуваха го тази сутрин. Аз наистина бих искал да вляза в съдебната зала, преди той да се изправи пред съдията.

— Спокойно. Голям късмет ще е, ако види съдията преди обедната почивка. Нов ли сте тук?

— Нещо такова. — И добавих: — Трябва да говоря с клиента си, преди да влезе в залата. Затова трябва да тръгвам.

И тръгнах.

— Почакайте!

Смах. Полицейският началник с трудност се заклатушка към мен, като че ли бе прекарал цялата сутрин на кон или пък имаше хемороиди.

— Знаете ли къде е арестантската килия? — попита ме той.

— Всъщност, не.

— Ще ви кажа. Качвате се на третия етаж...

— Благодаря.

— Почакайте. Килията е между полицейското отделение, където на вашия човек ще му вземат отпечатащи от пръстите и ще го снимат, и...

Той млъкна и се приближи още повече към мен:

— Искате ли да отидете до банята или нещо такова?

Предполагам ми е личало, че съм малко нервен, и Уайът е забелязал това. Той отново ме гледаше подозрително и аз хванах бика за рогата.

— Вижте, началник, делото на клиента ми ще се обработи много бързо поради факта кой е той. Всъщност то вече е обработено. Не искам да пропусна явяването пред съда, защото ако това стане, клиентът ми няма да е доволен от мен. — Почти добавих: „Capisce?“, но човекът имаше вид на ирландец.

Той се ухили.

— Аха, не искате да пропуснете това явяване пред съда, господин адвокат. Знаете ли къде да отидете?

— На третия етаж.

— Точно така. Вашият човек е бил подведен под отговорност и арестуван или само арестуван и чака подвеждане под отговорност?

— Подведен под отговорност и арестуван.

— Окей, тогава не ви трябва главният съдия, трябва ви областният съдия, Първи отдел.

Матта mia, този тип възнамеряваше да ми изнесе лекция за системата на Федералния съд. Не че знаех нещо от нея, но не ме и интересуваше. Искях само да се добера до третия етаж, преди да е станало твърде късно. Същевременно обаче не исках да изглеждам паникьосан, защото това само би засилило услужливостта или подозрението му. Усмихнах се:

— Първи отдел, нали?

Аха. Първи отдел на третия етаж. — Той погледна часовника си. — Ей, минава десет. По-добре побързайте.

— Да, по-добре ще е.

Тръгнах, а не побягнах към асансьорите. Той извика след мен:

— Надявам се, че имате достатъчно пари там вътре.

А аз се надявам да имам достатъчно време, Уайът. Качих се с асансьора до третия етаж.

За нещастие асансьорът спря в Отдела на главния съдия, а не пред Първи отдел, така че от самото начало се обърках. Избрах си една посока и тръгнах по нея. По коридорите на правосъдието имаше много арестанти с белезници на ръцете, там бяха и арестуваните ги полицаи,

агенти на ФБР, адвокати на обвинението, адвокати на защитата, свидетели и всякакви други хора, никой от които не изглеждаше щастлив да е там. Атмосферата в коридорите на кой да е криминален съд действа потискащо, както никоя друга; всички тези арестанти, охраната, вещественото доказателство за човешката слабост, нищета и порочност.

Избрах си един коридор и тръгнах по него. Федералните съдилища ясно се различават от държавните или муниципалните в много отношения. Преди всичко в тях обикновено се занимават с престъпници от високо качество, като например служители на Уолстрийт и други чиновници творци, които са били достатъчно глупави, за да изпращат планове си по американската държавна поща или да пуснат пипалата си в държавна територия. От време на време в тях се явява и някой шпионин или държавен изменник, а понякога (но не достатъчно често) някой конгресмен или член на Кабинета. Но бях чувал, а сега видях със собствените си очи, че с увеличаване на федералните случаи за наркотици качеството на подсъдимите беше някак си по-ниско в сравнение с миналите години. И аз наистина видях хора, чиято външност несъмнено показваше, че са част от международната фармацевтична търговия, и можех да разбера защо Франк Белароса, при цялата си твърдост и суровост, предпочиташе да си няма неприятности с тях.

Всъщност аз дори не исках да съм в един и същ коридор с тези опасни престъпници, макар и да бяха с белезници. Първо на първо, те миришеха и вонята беше непреодолима. Бях усетил тази миризма веднъж в един държавен криминален съд и я познавах; това беше миризмата на боклука, която първо ви се струва сладникава, но после усещате зловоние като на разлагащо се животно. Почти бях закрил устата си с ръка, докато вървах по коридора. „Джон Сатър, какво правиш тук? Върни се на Уолстрийт, където ти е мястото. Не, по дяволите, доведи започнатото докрай. Къде ти е смелостта, дребнав глупако? Продължавай напред.“

Продължих по вонящия коридор в Отдела на главния съдия и намерих Първи отдел, където подсъдимите не бяха с белезници и миришеха по-хубаво.

Попитах един полицай:

— Франк Белароса влезе ли вече при съдията?

— Белароса ли? Този от мафията? Дори не знаех, че е тук.

— Би трябвало да е тук. Аз съм адвокатът му. Дали вече се е явил пред съда?

Той сви рамене.

— Може. Съдия Роузън изчете вече няколко обвинения.

— Къде е неговата зала?

— Нейната. Съдия Роузън е жена.

— Колко съдии четат обвинения тази сутрин?

— Един, както всяка сутрин. Нов ли сте тук?

— Нещо такова. Къде е залата на съдия Роузън?

Той ми каза и добави:

— Тя е голяма мръсница за пускането под гаранция, особено на известни типове.

С тази „обнадеждаваща“ новина аз тръгнах бързо, но без външно да показвам безпокойството, което растеше вътре в мен, към вратата на съдебната зала с надпис „Съдия Сара Роузън“ и я отворих.

Наистина съдът заседаваше и двама полицаи изпитателно ме изгледаха, докато влизах. На местата, където обикновено сядат зрителите, имаше около трийсет човека, повечето от които мъже, и почти всички, подозирах, бяха адвокати на ответниците, макар че между тях сигурно имаше и няколко цивилни полицаи, а вероятно и няколко подсъдимци, които не са били сметнати за опасни и са били оставени без белезници. Потърсих с очи синия костюм на клиента си и забележителната глава на Манкузо между множеството глави и рамене, но не видях нита едно от двете.

В момента се четеше някакво обвинение. Подсъдимият и адвокатът му стояха пред съдия Сара Роузън. От дясната страна на подсъдимия беше застанал помощник-прокурорът, млада жена на около двацет и пет години. Виждах я в профил и по някаква причина тя ми напомняше дъщеря ми Каролин. В залата беше тихо, но отпред говореха така приглушено, че можах да доловя само една-две думи. Единственото нещо, което чух ясно, беше, че подсъдимият, добре облечен мъж на средна възраст, каза: „Не се признавам за виновен“, като че ли го мислеше и си вярваше.

Системата на криминално правосъдие в Америка е в основата си едно моралите от XVIII век, което актьорите се опитват да пригледят за обществото на XX век. Целият този процес например да се запознава

обществото с обвиненията, да се спори за гаранцията на открито съдебно заседание, е малко архаичен, смятам. Но предполагам това е за предпочитане пред някои други системи, където правосъдието се раздава в тъмни, частни места.

Един от полицаите ми правеше знак да седна и аз седнах.

Настоящото дело бе свършило, подсъдимият бе отведен с белезници, а освобождаването под гаранция — отказано. Не е добре.

Съдебният служител извика следващия случай:

— Джонсън, Найджъл.

След малко през страничната врата двама полицаи въведоха в залата един висок, слаб негър, с бял костюм и сплъстена коса, който разтриваше китките си там, където са били белезниците. Някакъв адвокат стана и се отправи към съдиите. Ако трябваше да гадая, бих казал, че джентълменът, който стоеше пред съдия Роузън, е от Ямайка, а обвинението вероятно се отнасяше до пренасяне на наркотици или нелегално имигриране, или и двете.

Цялата процедура щеше да отнеме около петнайсет минути, ако се започнеше спор около гаранцията. Междувременно Ферагамо би могъл да ни е изиграл наистина тънък номер и в същия този момент клиентът ми да стои пред друг съдия в Бруклинския федерален съд, предлагайки часовника си „Ролекс“ за гаранция. В съдебната зала беше хладно, но аз продължавах да се потя. „Мисли, Сатър.“

Докато размишлявах, вратата зад мен на няколко пъти се отвори и забелязах, че разни мъже и жени се придвижваха към първите редове в залата и си намираха места. Забелязах също двама мъже и една жена в иначе празната ложа на съдебните заседатели. Те бяха художници портретисти, което ми се стори необичайно за такова дело.

На няколко сантиметра от лявата ми страна седеше някакъв адвокат и пишеше по разни документи върху куфарчето си. Наведох се към него и го попитах:

— Отдавна ли сте тук?

Той се извърна към мен:

— От девет.

— Да сте чули да извикват Франк Белароса?

Той поклати глава:

— Не. Тук ли ще му четат обвинението?

— Не знам. Аз го представлявам, но не съм много запознат със системата на федералните съдилища. Как бих могъл да разбера...

— Тишина в залата — извика високо дебелият полицай, който по-скоро ме бе видял, отколкото чул.

Тези момчета обичат да си придават важност и са самата власт с пистолетите, значките и шкембетата си. Спомних си, че Марк Твен веднъж отбелязал: „Ако искате да видите отрепките на човечеството, идете в затвора и наблюдавайте смяната на охраната.“ Ще ми се чичо Уолт да бе казал това. Както и да е, отпуснах се на стола и започнах да пресмятам възможностите си.

Делото на високия негър бе започнало и наистина ставаше въпрос за наркотици. Прокурорката, адвокатът на подсъдимия и съдия Роузън се съвещаваха. Очевидно адвокатът на подсъдимия не можеше да ги убеди в нещо, защото съдията клатеше глава, прокурорката, все още в профил, изглеждаше самодоволна, а подсъдимият бе забил поглед в земята. Не след дълго дойде един човек от охраната и подсъдимият отново стана арестант. Спомних си: „Тя е голяма мръсница за пускането под гаранция.“ Да, наистина. И всъщност, ако Франк Белароса се изправи пред нея, не виждах абсолютно никаква причина тя да приеме да го пусне под гаранция, при положение че е обвинен в убийство.

Колкото по-дълго седях там, толкова повече се убеждавах, че цялата тази работа е била наредена срещу мен от самото начало. Бях сигурен, че точно в този момент клиентът ми е във Федералния съд в Бруклин. Можех да поискам разглеждане на молбата за пускане под гаранция, след това да обжалвам, да получа писмена заповед за довеждане на затворника пред съда и да се опитам да го освободя в най-близко бъдеще. Но не за това ми се плащаше и не това искаше той. Станах, взех си куфарчето и излязох.

Отидох до килиите за предварителен арест, които се намираха в един отдалечен ъгъл на третия етаж, и разпитах полицая, който отговаряше за тях. Но клиентът ми бе изчезнал толкова сигурно, колкото ако го беше погълнал Гулаг.

Влязох в една телефонна кабина и се обадох и в двете си кантори, но нямаше оставено никакво съобщение от клиента ми. Седнах и започнах да мисля какво да направя. И тогава към мен се

приблужи онзи полицай, който ме бе осведомил, че съдия Роузън е жена.

— О, радвам се, че ви намерих, господин адвокат — каза той. — Обвинението на вашия човек, Белароса, ще се чете в Бруклинския федерален съд.

Станах.

— Сигурен ли сте?

— Така разбрах от шефа си. Много лошо. Искан да го видя.

— Ще ви взема автограф — казах аз, втурвайки се към асансьорите. Стигнах до фоайето, изхвърчах през вратите, прелетях надолу по стълбите и започнах да махам за такси на „Фоли Скуеър“. Трябваша ми дващест минути, за да мина по Бруклинския мост и да стигна до Федералния съд. Едно такси спря и аз отворих вратата, но докато се качвах, случайно забелязах една репортерска кола на „Ен Би Си Нюз“. И тогава загрех. Онази група хора, която, бе влязла в съдебната зала, и тримата художници портретисти в ложата на съдебните заседатели.

— По дяволите!

Оставих вратата на таксито отворена и се втурнах обратно към сградата на съда.

— Това копеле! Това копеле Ферагамо! Какъв безочлив кучи син!

Поех си дълбоко въздух и отново запрепусках по стъпалата нагоре — бяха четирийсет и шест и петте милиона долара ми се струваха все по-тежки.

Отново минах през детектора за метал, усмихнах се на Уайът Ърп, който ме изгледа учудено, виждайки ме да се отправям с широки крачки към асансьорите. Наблюдавах Ърп с крайчеца на окото си, докато единият асансьор дойде. Влязох в него и се качих на третия етаж.

Отидох направо в Първи отдел и тъкмо отворих врата на залата на съдия Роузън, съдебният служител извика:

— Белароса, Франк!

Из тълпата се разнесе шепот, както се казва, и хората всъщност започнаха да стават, а някои дори застанаха на пътеката между редовете, за да виждат по-добре, и трябваше да ги разбутвам, за да си проправам път напред.

Съдебният служител крещеше:

— Ред в залата! Седнете! Седнете!

През тълпата успях да зърна Белароса, като го въвеждаха в залата през страничната врата.

Докато се придвижвах напред, съдебният служител извика:

— Присъства ли в залата адвокатът на Франк Белароса?

Добрах се до перилата за зрителите и казах:

— Тук.

Белароса се извърна към мен, но не се усмихна, макар че кимна, за да ми покаже, че оценява съобразителността, която съм проявил при създадената ситуация тази сутрин. Аз се чувствах много горд от себе си, въпреки факта, че това, което вършех, не служеше на човечеството, а още по-малко на западната цивилизация.

Минах през вратичката на перилата за зрителите и сложих куфарчето върху масата на ответника. Хвърлих бърз поглед на съдия Роузън, която не изглеждаше изненадана, че съм там, от което заключих, че тя не е замесена в плана. Но помощник прокурорката беше доста учудена и не успяваше да го скрие. Тя огледа залата, като че ли очакваше някой да ѝ се притече на помощ.

Съдия Роузън се обърна към мен:

— Господин адвокат, регистрирахте ли присъствието си в съда?

— Не, Ваша Светлост. Аз току-що пристигнах.

Тя ме погледна и можех да се закълна, че ме бе виждала и друг път. Тя сви рамене:

— Името ви?

— Джон Сатър.

— Да се запише в протокола, че подсъдимият е представляван от адвокат.

След това съдия Роузън съобщи на Франк, че има право да мълчи и т.н.

— Разбирате ли? — попита го тя с глас, който подсказваше, че не е впечатлена от печалната му известност.

— Да, Ваша Светлост — отвърна Белароса с приятен глас.

Тя погледна листа с обвинението пред себе си, който ѝ бе даден, разглежда го около минута, след това прочете на Белароса обвинението в убийство и го попита:

— Разбирате ли в какво сте обвинен?

— Да, Ваша Светлост.

— А виждали ли сте копие от обвинителния акт?

— Не, Ваша Светлост.

Съдия Роузън се обърна към мен:

— Дадоха ли ви копие от обвинителния акт, мистър Сатър?

— Не, Ваша Светлост.

Съдия Роузън погледна помощник прокурорката и се обърна към нея по име:

— Мис Ларкин, защо обвиняемият или адвокатът му не са видели копие от обвинителния акт?

— Не знам защо обвиняемият не го е видял, госпожо съдия. А що се отнася до адвоката му, той не беше тук сутринта по време на регистрацията на обвиняемия.

— Сега е тук — каза съдия Роузън. — Дайте му копие от обвинителния акт.

— Да, Ваша Светлост.

Отидох до прокурорската маса и мис Ларкин ми подаде дебел сноп хартии. Погледнах я в очите и тя каза:

— Може би ще поискате няколко часа, за да прегледате това. Нямам нищо против второ заседание по това обвинение.

— Но аз имам.

— Мистър Сатър — каза съдия Роузън, — ще се откажете ли от правото на клиента си за публично прочитане на обвинителния акт?

Не бях длъжен, разбира се, и можех да ги накарам да четат обвинителния акт ред по ред през следващите няколко часа. През XVIII век, когато хората са имали повече време и обвинителните актове са били писани на ръка и са били много по-кратки, част от спектакъла е било четенето на констатациите на предварителния съд. Но най-бързият начин да разяриш съдия Роузън бе да упражниш кое да е от правата си, което отнема повече от две минути съдебно време. Поради това казах:

— Въпреки че нямахме възможност да прочетем обвинителния акт, отказваме се от правото да бъде прочетен публично.

— Видяхте ли заповедта за арестуване, мистър Сатър? — попита ме тя.

— Да, видях я.

— И чухте обвинението, прочетено от мен на открито заседание на съда?

— Да, чухме го.

Тя кимна и погледна към Франк Белароса:

— Как ще отговорите на обвинението?

— Не се признавам за виновен! — отвърна той с глас, който прозвуча почти обидено, като че ли бе извършена някаква чудовищна несправедливост.

Съдия Роузън кимна малко разсеяно, както ми се стори. Някой ден може би някой ще ѝ извика: „Признавам се за виновен!“. Но тя няма да го чуе, нито пък ще има някакво значение. Тя каза на Белароса:

— Също така имате право да бъдете освободен при приемлива гаранция.

Това беше вярно, но малко вероятно.

Съдия Роузън ме погледна и каза:

— Въпреки това, мистър Сатър, при обвинение в убийство не разрешавам освобождаване под гаранция. Още повече че според федералния закон при случай, в който са замесени наркотици, какъвто в известен смисъл е и настоящият, има презумпция срещу подсъдимия. Но допускам, че вие искате да ми кажете нещо, което ще опровергае тази презумпция.

— Да, Ваша Светлост. Мога ли да се посъветвам с клиента си за момент?

— Ако желаете.

Наведох се към Белароса и казах:

— Забавиха ни.

Обясних накратко.

Той кимна и каза:

— Те не играят честно, нали виждаш?

И добави:

— Знаеш ли, чувал съм за тази съдийка. Страхотна мръсница е. Те са се погрижили тя да чете обвиненията тази сутрин. Разбираш ли?

Разгледах съдия Роузън за момент. Тя беше жена на около четирийсет и пет години, млада за федерален съдия, и някак си привлекателна, ако си падате по жени със строг вид. Не смятах, че ще мога да я очаровам с момчешкия си маниер, освен ако по някаква случайност хобито ѝ не бе да се кара на мъже с момчешко държание.

Трябваше да се опита всяка възможност. Съдия Роузън погледна помощник прокурорката и я попита:

— Мис Ларкин? Ще кажете ли нещо?

— Ваша Светлост — отвърна мис Ларкин, — предвид презумпцията по закон, правителството иска Франк Белароса да бъде задържан. Въпреки това, ако съдът е склонен да изслуша доводи за освобождаване под гаранция, правителството има право и иска тридневно отсрочване на тяхното разглеждане.

— Защо?

— За да може правителството да събере доказателства, с които да защити пред съда искането си обвиняемият да бъде задържан.

Съдия Роузън се обърна към мен.

— Съгласен ли сте на това, мистър Сатър?

— Не, Ваша Светлост, не съм.

— Защо, мистър Сатър?

— Не виждам никакво основание клиентът ми да стои три дни в затвора. Правителството разследва този случай от януари. Те вече знаят за клиента ми всичко, което може да се знае за него и едва ли ще научат нещо повече през следващите седемдесет и два часа.

Съдия Роузън кимна и каза на мис Ларкин:

— Искането се отхвърля.

Мис Ларкин не изглеждаше доволна. Тя се обърна към съдия Роузън:

— В такъв случай, Ваша Светлост, твърде вероятно е щатският прокурор да пожелае да присъства на евентуалните разисквания за освобождаване под гаранция.

— Защо?

— Заради... сериозността на обвинението и известността на обвиняемия отвърна мис Ларкин.

Съдия Роузън ме погледна.

— Мистър Сатър? Искате ли малко време, за да се посъветвате с клиента си? Можем да насрочим разглеждането на молбата за освобождаване под гаранция за следобед.

— Не, Ваша Светлост — отвърнах аз. — Клиентът ми не се призна за виновен и ние искаме освобождаване под гаранция в размер на сто хиляди долара, които сме готови да представим веднага.

Съдия Роузън вдигна вежди при това изявление. Тя отново насочи вниманието си към мис Ларкин и каза:

— Ако мистър Ферагамо е искал да присъства на това дело, вече трябваше да е тук. Адвокатът на обвиняемия посочи, че иска молбата за освобождаване под гаранция да се разгледа сега. — След това добави: — Приемам, че сте прочели обвинителния акт и сте запозната със случая, мис Ларкин. Сигурна съм, че можете да представите аргументите на правителството за задържане.

Подтекстът тук беше, че не е необходимо да притесняваме щатския прокурор, защото, така или иначе, нямаше да се разреши освобождаване под гаранция, затова да почваме, че да свършим побързо. Но мис Ларкин, при все че беше толкова млада, се бе научила да усеща неприятностите отдалеко и знаеше какво се изисква от нея, което само по себе си говореше, че от нея ще стане добър прокурор.

— Ваша Светлост — отвърна тя, — бихте ли казали на съдебния служител да се обади в кабинета на мистър Ферагамо и да му предаде молбата ми да дойде тук. А междувременно ние можем да започваме.

Съдия Роузън направи знак на съдебния служител и той изчезна през една малка врата, за да се обади по телефона.

Чудех се колко ли бързо може да бяга Ферагамо с островърхи обувки.

Огледах съдебната зала и видях, че слухът явно се бе разнесъл и залата бе претъпкана. В ложата на съдебните заседатели седяха тримата художници портретисти и драскаха нещо в бележниците си. Пооправих с ръце косата си.

Съдия Роузън се обърна към мен:

— Мистър Сатър, продължете и изложете аргументите си за освобождаване под гаранция.

— Да, Ваша Светлост.

Буквално се чуваше как щракват писалките зад гърба ми. Съдебните зали не ме ужасяват, както ужасяват някои адвокати. Но в този случай бях се притеснил истински и причината за това притеснение не беше публиката или мис Ларкин, или съдията, а клиентът ми, който искаше да напусне съда след десет минути.

Говорех с тих, нормален глас, но усещах, че ме чуват ясно и в дъното на залата.

— Ваша Светлост — казах аз, — преди всичко искам да представя на вашето внимание факта, че клиентът ми предварително знаеше от вестниците, че щатският прокурор представя доказателства за убийство пред предварителния съд. Той не направи никакъв опит да избяга по това време. Освен това, тъй като очакваше, че може да бъде подведен под отговорност и впоследствие арестуван, той ме помоли да бъда на разположение, ако това се случи. Той също остана на разположение, за да го арестуват и всъщност, когато го арестуваха тази сутрин около осем часа, аз бях с него и мога да свидетелствам за факта, че той не се опита да избяга или да оказва съпротива. — След това добавих: — Ако е тук мистър Манкузо, който извърши ареста, той също може да свидетелства за това.

Съдия Роузън погледна към страничната врата, а след това към залата.

— Присъства ли в залата мистър Манкузо?

Един глас се обади някъде отстрани:

— Тук, Ваша Светлост.

Докато мистър Манкузо си проправяше път през правостоящите зрители, аз прошепнах на Белароса:

— Опитаха се да ме пратят в Бруклин. Твоето приятелче Алфонс е голяма змия.

Той се усмихна.

— Аха. Трябваше да се досетим, че ще ни погодят някой номер. И мен въобще не ме закараха в управлението на ФБР. На Манкузо някой му се обади в колата и в следващия момент осъзнах, че спираме зад сградата на съда. Разбираш ли какво искам да кажа? Шибаният Алфонс.

Манкузо мина през вратичката на перилата и застана на около метър от нас. Белароса ми заговори, достатъчно силно, за да чуе и той:

— Искали са да отидеш в управлението на ФБР, където щяха да те разтакават насам-натам, докато делото тук свърши. Но аз максимално ги бавех, докато ме регистрираха. Оплесках шест проби от отпечатъците. — Той се разсмя и ме сръга в ребрата. — Знаех си, че ще се досетиш. Умник си ти. Ей, нали заедно ще излезем оттук?

— Може би.

Съдия Роузън каза:

— Мистър Сатър? Искате ли малко време?

Отново се обърнах към ложата на съдиите:

— Не, Ваша Светлост.

Тя се обърна към мистър Манкузо:

— Моля, разкажете подробно обстоятелствата по арестуването на подсъдимия.

Мистър Манкузо направи това много точно, професионално и без емоции, като пропусна само разговора, който водихме с него относно кризата в живота ми.

Съдия Роузън се обърна към него:

— Според думите ви, мистър Манкузо, излиза, че мистър Беларус ви е очаквал и не е направил опит да избяга или да се съпротивлява.

— Точно така.

— Благодаря ви, мистър Манкузо. Моля ви, останете в залата.

— Да, Ваша Светлост.

Манкузо се обърна и погледна първо мен, а след това и Беларус, но по лицето му не можах да прочета нищо друго, освен умора. Той седна на прокурорската маса.

Съдия Роузън се обърна към мен:

— Излиза, че обвиняемият не е направил никакъв опит да се съпротивлява или да избяга. Въпреки това няма да разреши освобождаване под гаранция въз основа само на този факт. Ако не можете да ме убедите в обратното, мистър Сатър, и то възможно най-бързо, ще наредя обвиняемият да бъде откаран още сега в „Метрополитън Кърекшън Сентър“ и да изчака там започването на процеса по делото му.

Не това искахме, нали? Затова погледнах съдия Роузън и казах:

— Ваша Светлост, искам също да изложа на вниманието Ви факта, че клиентът ми никога не е бил осъждан за насилствено престъпление от никоя юрисдикция. Той всъщност никога не е вършил насилие. Някой в залата се изсмя. — Освен това, Ваша Светлост, клиентът ми е законен бизнесмен, чието... — Съвсем ясно чувах някакво кискане зад гърба си. Хората са толкова цинични в наши дни. — ... чието отсъствие от компаниите му ще му докара неоправдани трудности, ще обърка живота му и живота на хората, чиито работни места зависят от клиента ми...

Сега смехът беше малко по-явен и съдия Роузън също се усмихна, но след това се овладя и удари с чукчето.

— Ред в залата!

Мис Ларкин, забелязах, също се усмихваше, както и съдебният репортер, двамата полицаи и съдебният служител. Само Франк и Джон не се усмихваха.

Съдия Роузън ми направи знак да се приближа до ложата и аз се приближих. Тя се наведе към мен и лицата ни бяха само на няколко сантиметра едно от друго. Можехме да се целунем. Тя ми прошепна:

— Мистър Сатър, по ваша молба аз ви позволих да изложите аргументите си, но това наистина са големи глупости, с които хем губите времето ми, хем ставате за смях. Вижте сега, аз разбирам натиска, който сигурно се оказва върху вас, за да спасите клиента си от затвора, но забравете за това. Той може да отиде в затвора и да изчака едно по-официално разглеждане на молбата за освобождаване под гаранция, където вие ще сте в състояние да представите посъществени доказателства от собствената ви характеристика за него като за джентълмен и добър гражданин. Днес ме чакат доста дела, мистър Сатър, и аз бих искала да премина към тях. — След това добави: — Няколко дни или седмици в затвора няма да го убият.

Погледнах я в очите.

— Напротив, ще го убият. Ваша Светлост, оставете ме поне да кажа това, което имам да кажа. Може ли да се оттеглим в кабинета ви?

— Не. Вашият клиент с нищо не е по-различен от всеки друг, който ще се яви днес пред мен.

— Напротив, различен е, госпожо съдия. И вие, и аз го знаем. Тази зала е пълна с журналисти и те не са дошли тук, за да отразят общото състояние на системата за криминално правосъдие. Те са били изсипани тук от кабинета на щатския прокурор, за да видят как Франк Белароса ще бъде отведен в белезници. — И добавих: — Пресата е знаела, че Франк Белароса ще бъде в тази съдебна зала още преди вие или аз да научим за това.

Съдия Роузън кимна.

— Може и така да е, мистър Сатър, но това не променя обвинението или принципа да не се разрешава освобождаване под гаранция при обвинение в убийство.

Все още в интимен разговор, аз прошепнах:

— Ваша Светлост, клиентът ми може да е, а може и да не е замесен в тъй наречената организирана престъпност. Но ако той е това, което пресата твърди, че е, тогава сигурно съзнавате, че важна фигура като Франк Белароса не е бягала от американското правосъдие от много десетилетия насам.

— И какво от това? — Тя ме изгледа за момент, после каза: — Мистър Сатър, усещам, че не се занимавате с криминални дела и не сте запознат с Федералния съд. Така ли е?

Кимнах.

— Е, мистър Сатър, това е един друг свят, различен, сигурна съм от света, към който принадлежите.

Я го повторете пак, лейди. Но мили Боже, нима наистина изглеждах и говорех като типичен представител на Уолстрийт, или още по-лошо, като някой превзет адвокат от Лонг Айленд? Обърнах се към съдия Роузън:

— Тук съм, за да се погрижа да се отсъди справедливо. Може и да не знам каква е обичайната процедура при вас, но знам, че по конституция клиентът ми има право на безпристрастно разглеждане на молбата му за освобождаване под гаранция.

— Така е. Следващата седмица.

— Не, госпожо съдия. Сега.

Тя вдигна вежди и възнамеряваше да ме изхвърли навън и да пъкне Белароса в затвора, но за щастие мис Ларкин се намеси. Очевидно не ѝ се нравеше, че говорихме толкова дълго, без тя да може да ни чува, затова каза:

— Ваша Светлост, мога ли да кажа нещо?

Съдия Роузън я погледна.

— Заповядайте.

Мис Ларкин се, приближи до ложата на съдиите, но заговори с нормална сила на гласа:

— Госпожо съдия, въпросът дали обвиняемият е оказал съпротива или не при задържането няма отношение към въпроса за освобождаване под гаранция при обвинение в убийство. Нито пък това е времето и мястото да се обсъждат други подробности, които защитата би искала да предостави на вниманието на съда. Правителството има основания да смята, че обвиняемият е извършил убийство, че представлява опасност за обществото и че има средства и

многобройни причини да избяга от страната, ако бъде освободен под гаранция.

Съдия Роузън, на която ѝ бе писнало от мен само преди минута; сега се почувства задължена, предполагам, да даде възможност на защитата за последна дума, преди да ме изрита навън. Погледна ме.

— Мистър Сатър?

Аз хвърлих поглед на мис Ларкин, която продължаваше да ми напомня на Каролин. Имах силното желание да ѝ се скарам, но вместо това ѝ казах:

— Мис Ларкин, намекът, че клиентът ми представлява опасност за обществото, е смешен.

Обърнах се към съдия Роузън и продължих, вече достатъчно високо, за да ме чуват всички:

— Ваша Светлост, пред вас стои един мъж на средна възраст, който има дом, жена, три деца и никога през живота си не е вършил насилие. — Не можах да не погледна назад към мистър Манкузо, който направи странна физиономия, нещо като потрепване, като че ли го бях настъпил по крака.

— Госпожо съдия — продължих аз, — тук, в куфарчето ми, са имената и адресите на всички компании, които имат някаква връзка с клиента ми. — Е, може би не всички, но повечето. — Тук е също и паспортът на клиента ми, който съм готов да предам на съда. Тук е също и...

Точно в този момент страничната врата се отвори и в залата влезе Алфонс Ферагамо, като при това съвсем не изглеждаше щастлив. Ферагамо беше висок, слаб мъж, с крив нос и очи, които приличаха на уморени стриди. Имаше рядка жълтеникавочервена коса и бледи, тънки устни, които имаха нужда от кръв или червило.

Появата му предизвика раздвижване в залата, защото почти всеки го позна; това не е чудно при неговата способност да се показва пред обществото. Бяха нарекли Ферагамо „италианския Том Дюи“ и не беше тайна, че бе хвърлил око на къщата на управителя на щата или, ала Том Дюи, на по-голямата къща във Вашингтон. Главният му проблем при кандидатирането за изборна длъжност беше, предполагам, фактът, че имаше лице, което никой не харесва. Но, изглежда, никой не искаше да му го каже.

Съдия Роузън, разбира се, го познаваше и му кимна, но се обърна към мен:

— Продължете.

И аз продължих:

— Освен това мога да представя тук солидна гаранция, достатъчна да...

— Ваша Светлост — намеси се Алфонс Ферагамо, пренебрегвайки всякакъв служебен етикет. — Ваша Светлост, не мога да повярвам, че съдът въобще допуска да става дума за освобождаване под гаранция при случай на умишлено и жестоко убийство, едно убийство, наподобяващо екзекуция, едно убийство, свързано с наркотици и с подземния свят.

Тази мижитурка продължи в същия дух, като описваше убийството на Хуан Каранза с повече прилагателни и наречия, отколкото си мислех, че някой може да събере за едно-единствено дело. Освен това имаше навика да набляга на някои думи, което в съда винаги ми звучи дразнещо, почти като цвилене.

Съдия Роузън съвсем не изглеждаше доволна от Алфонс Ферагамо, който нахлу в съдебната й зала — извинете за изрази — с взлом и започна да бълва излиянията си. Всъщност тя каза на Алфонс:

— Мистър Ферагамо, свободата на един човек е заложена на карта и защитата посочи, че иска да предостави на вниманието на съда някои факти, които могат да окажат влияние върху въпроса за освобождаване под гаранция. Мистър Сатър говореше, когато влязохте.

Но Алфонс не разбра намека и отново пусна в действие устата си. Очевидно човекът беше развълнуван и дали поради жажда за справедливост или за лично отмъщение, но Алфонс Ферагамо страшно искаше да види Франк Белароса в затвора. Междувременно мис Ларкин, която по свой собствен начин се бе справила с това отваряне и затваряне на усти, като държеше своята предимно затворена, леко се измъкна и седна до мистър Манкузо на прокурорска маса.

— Ваша Светлост — продължи Ферагамо, — обвиняемият е един известен гангстер, един човек, за който Министерството на правосъдието смята, че е глава на най-голямата фамилия в организираната престъпност в страната, един човек, за който смятаме от направените разследвания и свидетелските показания, че е извършил свързано с наркотици убийство...

И правейки една изумителна езикова грешка според теорията на Фройд, Ферагамо добави:

— Това не е лично отмъщение, това е факт — оставяйки всеки в недоумение по въпроса за личните отмъщения.

Очевидно този тип не беше стъпвал в съдебна зала от доста време. Искам да кажа, че и за мен съдът е чужда територия, но дори аз бих се справил по-добре от този шут. Слушах как мистър Ферагамо правеше всичко, което беше по силите му, за да изкопчи поражение от челюстите на победата. Изкушавах се да го прекъсна на няколко пъти, но, както е казал старият Наполеон Бонапарт в духа на Макиавели: „Никога не прекъсвай врага си, докато прави грешка.“

Хвърлих бърз поглед на съдия Роузън и ясно видях, че е ядосана, при това не го криеше. Но дори един съдия трябваше два пъти да премисли, преди да каже на щатския прокурор да млъкне, и колкото повече Ферагамо говореше, толкова по-ясно чувствах, че ще ми дадат време да изложа аргументите си.

Най-интересното в това, което Ферагамо говореше в момента, бе, че то нямаше пряко отношение към въпроса за освобождаване под гаранция. Вместо това Ферагамо продължаваше да разказва за предполагаемите проблеми на Беларус в търговията с наркотици, особено що се отнася до колумбийците или съперниците му гангстери от мафията. Този човек говореше така, сякаш даваше пресконференция. А и всъщност го правеше.

— Търговията с хероин — информира Ферагамо всички, — която по традиция се контролира от Коза Ностра, мафията, сега е само малка част от доходната нелегална търговия с наркотици. Престъпната фамилия Беларус иска да заеме централно място в търговията с кокаин и крек, а за да стане това, трябва да елиминира съперниците си. И ето ви убийството на Хуан Каранза.

Господи, Алфонс, защо просто не нарисуваш една мишена на челото на Беларус и не го пуснеш в колумбийския квартал? Хвърлих поглед към Франк и видях на лицето му загадъчна усмивка.

Съдия Роузън се изкашля, след това каза:

— Мистър Ферагамо, разбрахме, че вие смятате, че подсъдимият е извършил убийство. Той и затова е тук. Но предварителният арест не е наказание, а предпазна мярка и мистър Беларус е невинен до

доказване на противното. Искам да ми кажете защо смятате, че той няма да се яви в съда в определения срок и ще избяга.

Мистър Ферагамо се замисли върху това за момент. А междувременно Франк Белароса просто стоеше там като обект на цялото това внимание, но без реплики в спектакъла. Въпреки това, признавам му заслугата за начина, по който се държеше. Той не се подсмиваше подигравателно на Ферагамо, не гледаше самодоволно или арогантно, нито пък имаше почтителен или оклюмал вид. Той просто стоеше там, като че ли имаше слушалки на ушите и слушаше „Травиата“, докато чака автобус.

Вместо да отговори на прекия въпрос на съдия Роузън, Алфонс Ферагамо започна да ѝ дава разни съвети и тя очевидно не харесваше тона, с който ѝ говореше, но разбра думите му. Всъщност той каза следното:

— Вижте какво, лейди, ако освободите този тип под гаранция, общественото мнение (пресата) ще ви разпъне не кръст. А ако избяга от страната, най-добре ще е да го последвате. — А заключението, макар казано с други думи, беше следното: — Госпожо съдия, нямате никакви основания да упорствате. Просто ударете с това проклето чукче и наредете арестантът да бъде отведен в затвора.

Съдия Роузън не изглеждаше много доволна от тази лекция, но, изглежда, разбра смисъла ѝ. Въпреки това, вероятно за да подразни Ферагамо, тя се обърна към мен:

— Мистър Сатър?

Аз започнах своята контраатака, а този кучи син непрестанно ме прекъсваше. Набирах точки, но очевидно отборът домакин имаше доста точки първоначална преднина. Разбирате, че при процедурата за освобождаване под гаранция на подсъдимия не се гледа благосклонно, както при разглеждането на дело от съдебни заседатели, и това беше всичко, което можех да направя само и само съдия Роузън да не удари с чукчето и да сложи край на всичко. Имам предвид — каква мотивация би имала тя да ме послуша и да вземе едно безумно решение, което би изложило на риск кариерата ѝ и би довело до предположението, че е била подкупена или че спи с гангстерите от мафията? Нямаше друга мотивация освен това, че бе раздразнена от демонстративността на Ферагамо и в един по-дълбок смисъл, че сега вече не беше напълно

убедена, че е рисковано Белароса да бъде освободен под гаранция. Накратко, тя бе заинтересувана да възтържествува справедливостта.

Продължих да описвам Белароса, като че ли го представях за рицарско звание.

— Той има дълбоки корени в предишния си квартал в Бруклин, като цял живот е живял само на миля от родното ми място. Неотдавна той ми стана съсед и аз познавам този човек лично. — Това предизвика известно недоволство в тълпата, но след като бях поел този курс, да използвам един морски термин, трябваше да продължа да плавам по него. — Жена ми е приятелка на жена му. Ходим си на гости (не често, де) и познавам някои хора от семейството му...

„О, по дяволите. Не трябваше да употребявам тази дума.“ Отново всички се разсмяха и отново се удари с чукчето.

— Ред в залата!

Бързо се посъвзех и продължих:

— Ваша Светлост, лично ви гарантирам, че клиентът ми няма да напусне южната част на Ню Йорк и ще се яви пред съда на датата, определена за разглеждане на делото му. Повтарям, Ваша Светлост, че клиентът ми, въпреки всички намеци, твърдения и публични клевети за противното, е един състоятелен гражданин, който си плаща данъците, има приятели и семей... и роднини в целия район, много от приятелите му са видни бизнесмени, духовници, политици... — Отново подсмивания по балконите, макар да усещах, че бях отбелязал още няколко точки, но дали някой записваше резултата?

Продължих:

— Освен това, Ваша Светлост...

Ферагамо не можеше да издържи да не чуе гласа си толкова дълго време и затова отново ме прекъсна.

— Госпожо съдия, това е смешно. Този човек е известен гангстер...

Беше ред на съдия Роузън да прекъсва:

— Съдът разглежда обвинение в убийство, мистър Ферагамо, а не в рекет. Ако обвинението беше в рекет, при тези корени на подсъдимия в обществото вече щях да съм разрешила освобождаването му под гаранция. Не ме интересуват твърдения за рекет. Интересува ме въпросът дали този човек ще избяга или не при обвинение за свързано с наркотици убийство.

Ферагамо беше бесен. Той погледна към Беларуса и очите им за пръв път се срещнаха. След това погледна мен, като че ли искаше да каже: „Кой, по дяволите, си ти, че да се бъркаш в тази работа между Ферагамо и Беларус?“. Ферагамо се обърна към съдията:

— Тогава да концентрираме вниманието си върху този аспект; това е един човек, който има огромни средства не само в тази страна, но и в чужди държави и не е невъзможно да...

— Ваша Светлост — прекъснах го аз, тъй като, изглежда, това беше начинът да застанем на едно стъпало с мистър Ферагамо — Ваша Светлост, както казах по-рано, тук е паспортът на клиента ми, който...

Ферагамо ме прекъсна, като направо ми изкрещя в лицето:

— Вашият клиент, мистър Сатър, може да си купи петдесет паспорта!

В следващия момент се улових, че за пръв път в живота си викам в съдебната зала:

— Мистър Ферагамо, аз дадох на съда честната си дума! Лично гарантирам, че...

— Кой сте, вие лично да гарантирате...

— А кой сте вие да се съмнявате...

И така продължихме в този дух, като диалогът бързо се изроди в театрално представление. Всички го харесаха. С изключение на съдия Роузън, която удари с чукчето.

— Достатъчно!

Тя погледна към мен:

— Мистър Сатър, съдът оценява вашата лична гаранция и е впечатлен от предвидливостта ви да донесете тук цял куфар с пари (смях в залата) и приема предложението ви да предадете паспорта на подсъдимия. Въпреки това, вашата молба за освобождаване под гаранция се отх...

— Ваша Светлост! Само още нещо, ако позволите.

Тя извъртя очи, след това отегчено ми даде знак да продължа.

— Ваша Светлост... Ваша Светлост...

— Да, мистър Сатър? Говорете, моля.

Поех си дълбоко въздух, улових погледа на Беларуса и заговорих.

— Ваша Светлост, що се отнася до самото обвинение... в обвинението се казва, че... че убийството на това лице — Хуан

Каранза, е било извършено на 14 януари т.г. в Ню Джърси. Само че, Ваша Светлост, клиентът ми има алиби за този ден и аз не смятах, че е уместно или целесъобразно да представям това алиби сега, но очевидно ще трябва да го направя. Ако мога да се обърна към съда...

В залата се възцари тишина, нарушена от гласа на Ферагамо:

— Какво алиби, мистър Сатър? Искам да чуя какво е вашето алиби. — Той погледна към съдията: — Ваша Светлост, аз разполагам с петима свидетели, които заявиха под клетва пред предварителния съд, че Франк Белароса е замесен в убийството на Хуан Каранза. Предварителният съд привлече под отговорност подсъдимия въз основа на тези показания. Какво евентуално алиби може да представи защитата тук?...

Той разтвори ръце напред в театрален жест.

— О, това е безсмислено. Наистина, мистър Сатър. Наистина. Загубихте и моето време, и времето на останалите.

Той наистина изглеждаше ядосан. Наистина. Но аз бях още по-ядосан. Всъщност, колкото повече говореше този глупак, толкова по-ясно осъзнавах, че той е една безжалостна, егоцентрична вестникарска хрътка. Обърнах се към него достатъчно високо, за да ме чуят всички:

— Мистър Ферагамо, имам номерата на четири коли, които се опитаха да забавят явяването ми тук в съда. Убеден съм, че когато изпратя тези номера в DMV, оттам ще ми съобщят, че колите са регистрирани към кабинета на щатския прокурор. Убеден съм, че сте замесен в незаконни действия да възпрепятствате...

— Как смееете? Как смееете?

— А вие как смееете? — отвърнах му аз, като също леко наблягах на някои думи. — Как смееете точно вие да пречите на...

— Да не сте луд?

Наистина се бях разгорещил. От само себе си се разбира, че не е за препоръчване да превръщаш в свой враг човек като този, но какво от това, по дяволите, вече имах врагове на много високопоставени места: в СВП, във ФБР, в „Крийк“, династията Станхоуп и адвокатите им и т.н. Какво значение имаше един повече? Казах:

— Не аз се държа аномално на открито заседание на съда.

— Какво?

На тълпата й хареса. Искам да кажа, наистина й хареса. Само до преди десет минути те седяха там, отегчени до смърт от монотонното,

формално разглеждане на делата в ранната сутрин, и изведнъж, влиза Франк Белароса, след него изисканият му адвокат, който впоследствие се оказва малко чалнат, и накрая амбициозният Алфонс Ферагамо, напълно загубил контрол над себе си. Огледах съдебната зала и видях, че репортерите драскаха с бясна скорост, художниците местеха погледите си нагоре-надолу между скицниците си и ложата на съдебните заседатели, като че ли следяха вертикална игра на пинг-понг, а останалите от тълпата се усмихваха вежливо подобно на хора, които изтрайват докрай скучна опера само за да открият, че във второ действие има нудистка сцена.

С Белароса отново се погледнахме и той ми се усмихна.

Междувременно с Алфонс добре се бяхме заръфали един друг, като не засягахме на практика никоя друга тема, освен темата за собствените си личности. Съдия Роузън ни остави да се джафкаме около минута, не исайки да я сметнем за натрапник, който ни разваля удоволствието, но в крайна сметка удари с чукчето.

— Достатъчно, господа — каза тя, като използва обръщението доста неточно. — Мистър Сатър — обърна се тя към мен, — това е сериозно обвинение, но дори и да е вярно, то няма никакво отношение към разисквания въпрос. А що се отнася до алибито, което твърдите, че клиентът ви има за деня на престъплението, мистър Сатър, това алиби като доказателство може да се разгледа от съда при обсъждане на въпроса да разреши ли или не освобождаване под гаранция. Въпреки това не виждам как бих могла да повярвам на аргументите ви, освен ако не сте довели свидетели в съда. Но дори и да сте го направили, мистър Сатър, аз не възнамерявам да бавя насрочените за тази сутрин дела, като заклевам свидетели в този момент. — И добави: — Съжалявам, мистър Сатър, но въпросът за освобождаване под гаранция ще се реши на някое бъдещо заседание.

Чукчето отново се вдигна нагоре.

— Госпожо съдия — казах аз бързо, — госпожо съдия, на въпросния ден, 14-ти януари тази година...

— Мистър Сатър...

— Клиентът ми, Ваша Светлост, разглеждаше всъщност едно имение до моето на Лонг Айлънд. И макар че тогава още не го познавах лично, знаех, че е той, защото го бях виждал във вестниците

и по телевизията и разбрах, че всъщност съм видял мистър Франк Белароса.

Съдия Роузън се наведе към мен и изчака дишането ми да се успокои.

— Мистър Сатър, да не искате да ми кажете, че вие сте алибито на мистър Белароса?

— Да, Ваша Светлост.

— И сте го видели на 14-ти януари?

— Да, Ваша Светлост. Бях си вкъщи на този ден. Проверих в дневника си.

Всъщност не бях, макар че би трябвало да проверя, преди да лъжесвидетелствам.

— Бях излязъл на езда и видях мистър Белароса с още двама джентълмени да се разхождат из имението, което той впоследствие купи. Като ги видях, те ми махнаха с ръка и аз също им махнах, макар че не разговаряхме. Бях на не повече от 10 метра от Франк Белароса и веднага го познах. Това беше към 9 сутринта, а след това към обяд, ги видях да се качват в един черен кадилак и да потеглят нанякъде. Мистър Каранза бе убит около обяд в колата си на „Гордън Стейт Паркуей“ в Ню Джърси, на около 80 мили от мястото, където видях мистър Белароса по същото време.

Какво можеше да каже сега Алфонс Ферагамо? Само една дума, и той я каза:

— Лъжец.

Хвърлих му най-изпепеляващия си уаспски поглед и той извърна приличните си на стриди очи.

Съдия Роузън остана замислена цяла минута, като вероятно се чудеше за какво ли въобще ѝ е трябвало да става съдия. Най-накрая ме попита:

— Колко пари носите в действителност, господин адвокат?

— Пет милиона, госпожо съдия. Четири в ценни книжа и един милион в брой.

— Добре. Ще ги взема. Идете долу при областния адвокат.

И удари с чукчето в момента, в който Ферагамо изрева. Тя го пренебрегна и каза:

— Следващото дело.

Докато вървахме към сутерена, където беше кабинетът на областния адвокат, Белароса се обърна към мен:

— Видя ли, аз си знаех, че можеш да го направиш.

Стомахът ми се бъркаше, главата ме болеше и да, сърцето също ме болеше. И на милиард години не бих могъл да си представя, че някога ще лъжесвидетелствам в съд, без значение по каква причина, да не говорим, за да измъкна един дон на мафията.

Но пък и никога не съм си помислял, че ще ме обвинят в углавно престъпление за данъчни измами поради някакво глупаво недоглеждане. Нито пък съм си представял, че е възможно щатският прокурор да скалпи лъжливо обвинение срещу някого поради лична вражда или, да пречи на правосъдието, като ме забавя по пътя ми към съда, а след това се опитва да ме прати за зелен хайвер в Бруклин. Да, знам, че злото не се поправя със зло — това бе един от първите уроци по нравственост, които научих като малък, — но част от живота и част от порастването е способността да правиш това, което трябва да се направи, за да оцелееш. Когато залогът вече не е бейзболни картички или пенита, а живот или смърт, тогава понякога се налага да се нагаждаш. Да отстъпваш, бихте казали вие. А понякога да лъжеш.

Световната история е пълна с мъртви мъченици, които не са искали да направят компромис. Някога им се възхищавах. Сега смятам, че повечето от тях са били вероятно много глупави.

Белароса се обърна към мен:

— Видя ли какво лайно е този тип?

Не отговорих. Той продължи:

— Ти го ядоса. Не исках да правиш това. За него това е лична работа, но за мен не е. Capisce?

— Млъкни, Франк.

Бях все още като зашеметен, докато вървах по коридорите на сградата на съда, а около нас гъмжеше от репортери с бележници и химикалки. В залата не е позволено да се внасят фотоапарати или магнетофони, но защо позволяват на тези люди хора въобще да влизат в сградата, ми е непонятно. Свободата на пресата е едно, но да блокират коридора, е неудобно, а вероятно и наказуемо.

Най-накрая, като излязохме на стъпалата на сградата без тежкото куфарче и невинността ми, отново се натъкнахме на пресата, която се бе оттеглила, за да се прегрупира и да се съюзи с фотографите и операторите си.

Репортерите задаваха всякакви уместни и опасни въпроси, но като отговор от дона получаваха само остроумия от рода на:

— Ей, за какво сте дошли всички вие тук? Не раздавам автографи. Да се усмихна ли? От тази страна съм по-красив.

И така нататък.

Освен това познаваше някои репортери по име.

— Ей, Лорин, отдавна не съм те виждал. Къде получи този тен?
— Лорин се усмихна на този обаятелен човек.

— Тим, още ли работиш в пресата? Нима не са разбрали, че си пияница? — Ха, ха, ха.

Някакъв телевизионен репортер навря микрофона си под носа на Белароса и попита:

— Води ли се борба за власт между мафията и картела Меделин за контрола върху търговията с кокаин?

— Между кой и какво за кое? Говорете на английски, човече.

Един по-разумен репортер попита:

— Мислите ли, че целта на Алфонс Ферагамо е лично отмъщение срещу вас?

Франк запали една голяма пура „Монте Кристо“ номер четири.

— Н-не. Някой ме е наклеветил пред него и той е трябвало да провери случая. Той ми е добро приятелче.

Всички се разсмяха.

— Щастлив ли си, че веднага те освободиха, Франк?

Той изпусна едно кълбо дим от пурата си.

— Тря'а да ви кажа, че вътре ми дадоха най-отвратителната закуска, която съм ял през живота си. Това наричам аз жестоко и незаслужено наказание.

Това предизвика бурен смях и тъй като стана ясно, че мистър Белароса не възнамерява да направи никакви изявления с новинарска стойност, вниманието се насочи към забавната страна на историята. Франк умееше да забавлява. Някой го попита:

— Колко ти струваше този костюм, Франк?

— Дреболия. Аз ходя при един скромнен тип на „Мот стрийт“. Не плащам по градските цени. Ти също можеш да си позволиш добър шивач, Ралф.

И така, донът даде прием за няколко минути, докато слизахме по четирийсет и шестте стъпала към улицата, наобиколени от около петдесетина представители на пресата, включително оператори и фотографи. Още по-лошо, беше се появила тълпа от неколкостотин зяпачи. Не трябва кой знае какво, за да се събере тълпа в Ню Йорк.

Аз не бях напълно пренебрегнат, разбира се, и репортерите, които не успяваха да привлечат вниманието на дона, се обръщаха към мен, но аз само редях своята мантра, която беше: „Без коментар, без коментар, без коментар“.

Почти бяхме стегнали до улицата, където трябваше да ни чака Лени с колата.

— Колко тежат пет милиона долара? — попита ме някакъв репортер.

Щеше да е глупаво да кажа „Без коментар“ на такъв глупав въпрос, затова отвърнах:

— Достатъчно тежки бяха, за да сметна, че това е една прекалено голяма гаранция.

Не бива да насърчавате тези хора, защото отговорите ли на един въпрос, ставате прицел на твърде много внимание. Сега към мен наистина отвсякъде се сипеха въпроси и аз хвърлих бърз поглед към Беларус, който през дима от пурата си ми даде знак с очи да внимавам.

— Мистър Сатър — попита някакъв репортер, — в съда казахте, че по пътя за насам са ви забавили четири коли. Как ви забавиха?

— Без коментар.

— Пътя ли ви препречиха?

— Без коментар.

— Наистина ли смятате, че в колите са били хора на Алфонс Ферагамо?

— Без коментар.

И така продължи още известно време. Под носа ми все се оказваше нечий микрофон, който записваше моето „Без коментар“ за поколенията. Зърнах кадилака, паркиран в забранената за паркиране зона на площада, на около петдесет метра от нас, и Лени зад волана.

След това забелязах Вини, който приближаваше към сградата на съда с двама полицаи зад себе си.

Междувременно пресата наистина ми лазеше по нервите. Отново погледнах към клиента си и видях, че той продължаваше да се усмихва, да изпуска кълба дим от пурата си и да се държи свободно, въпреки че беше наобиколен от агресивно настроени личности. Но макар че се държеше свободно, той не се ползваше с репутацията на вестникарска хрътка. Справяше се с тези импровизирани пресконференции, но не ги търсеше нарочно, както някои от предшествениците си, известен брой от които — отчасти заради склонността си да говорят твърде много пред пресата — бяха мъртви.

Една особено настойчива и досадна репортерка, която разпознах от едно телевизионно предаване, не ми даваше мира с въпроси относно алибито.

— Сигурен ли сте, че мъжът, когото сте видели, е бил Франк Белароса? — попита ме тя.

— Без коментар.

— Искате да кажете, че не сте сигурен, че е бил Франк Белароса?

— Без коментар.

— Но казахте, че е бил Франк Белароса.

И продължи все в тоя дух, като че ли бяхме женени или нещо такова.

— Мистър Сатър — каза тя много гадно, — мистър Ферагамо има петима свидетели, които са свързали името на Франк Белароса с убийството. Нима искате да кажете, че всички те лъжат? Или може би вие излъгахте?

Сигурно беше от горещината, а вероятно и от емоционалното ми състояние или може би от тона на тази жена, но в крайна сметка кипнах.

— Свидетелите на Ферагамо лъжат — отвърнах ѝ грубо и отсечено аз — и той знае, че лъжат. Всичко това е нагласена работа, лично отмъщение срещу клиента ми и опит да се провокира война между... — Успях да си затворя навреме устата, след това хвърлих поглед към Белароса, който докосна с показалец устните си.

— Война между кого? Между банди съперници ли?

Някаква жена, вероятно групи^[1] на мафията, попита:

— Война между неговите хора ли? Война с подчинените му шефове? Със Сали Да-да?

Политиката на мафиотите не беше стихията ми, но очевидно задаващата въпроса знаеше всички клюки в подземния свят и си мислеше, че и аз ги знам.

— Война с кого? — попита някой друг. — С колумбийските царе на наркотиците ли? С приятелите на Хуан Каранза?

— Мистър Сатър, не казахте ли в съда, че Алфонс Ферагамо е наредил на хората си да ви изблъскат от пътя?

Мисля, че някой вече зададе този въпрос.

— Мистър Сатър, нима твърдите, че щатският прокурор е скалпил лъжливо обвинение срещу клиента ви?

Мистър Сатър, дрън, дрън, дрън. Представих си телевизор в бара на „Крийк“. Чудех се дали наистина хората изглеждат по-пълни на екрана. Дано да не е така. Сякаш чувах гласовете на приятелите си:

— Погледнете го.

— Напълнял е.

— Поти се като свиня.

— Връзката му е накриво.

— Колко ли му плащат за това?

— Баща му сигурно се обръща в гроба си.

Всъщност баща ми е жив и здрав в Европа.

Най-накрая двете ченгета, насърчавани от Вини, се добраха до нас. Франк сърдечно се сбогува с пресата, махна им с ръка, усмихна се и последва Вини и двамата полицаи, които ни пробиваха път през тълпата, оставяйки ме да се влача на края на опашката. Излязохме на улицата и Лени докара колата по-близо, като с мъка си пробиваше път сред зяпачите. Бях ядосан на правителството, че може да осигури сцена за цирка пред пресата, а не може да се погрижи за контрол над тълпата. Всъщност така и не успях да разбера колко неприятни неща направи правителството.

Вини отиде до кадилака и отвори задната врата. Белароса се шмугна вътре и един от полицаите каза:

— Спокойно, Франк.

Белароса се обърна към двете ченгета:

— Благодаря ви, момчета. Дължа ви една.

А на мен никой полицаи не иска дори само да ми обясни сложните и противоречащи си знаци за паркиране. Но това беше вчера. Днес ченгето до отворената задна врата докосна с ръка шапката си, докато се намествах до дона. Каква объркана страна.

Вини бе седнал на мястото отпред до шофьора и Лени потегли, като се движеше бавно, докато излезе от тълпата, а след това натисна газта.

Насочихме се първо към търговската част на града, после Лени сви на запад към Световния търговски център, а след това отново към търговската част до Уолстрийт. Очевидно се опитваше да се отърве от евентуална опашка.

Минахме покрай сградата, в която се намираше моята кантора, Дж. П. Морган Билдинг на „Уолстрийт“ 23 и макар че все още работех там, изведнъж почувствах носталгия по това старо място.

Известно време карахме напосоки и почти не разговаряхме, като изключим това, че Вини и Лени поздравяваха дона au pauseam^[2] за великото му избавление, като че ли той имаше някакъв принос за това. Наистина мразя подлизурковците.

Белароса почти не им отвръщаше, но в един момент се наведе към мен.

— Справи се чудесно, господин адвокат. Само накрая малко я оплеска.

Не отговорих.

— Трябва да внимаваш какво казваш на пресата — довърши мисълта си той. — Те извъртат нещата.

Кимнах.

Той продължи:

— Пресата не търси факти. Те си мислят, че ги търсят, но на практика искат една хубава история. Понякога в хубавата история няма никакви факти. Понякога е забавна. Те смятат всичко това за забавно. Това с мафията и всичко останало. Големите кадилаци, пурите, елегантните костюми. Някак си за тях всичко това е забавно. Capisce? Но това е добре. По-добре, отколкото ако не го смятаха за забавно. И затова поддържах забавата. Говориш им забавно, държиш се забавно. Така че по-бодро. Приеми всичко това като една забава, като една голяма шега. Разбираш ли?

— Capisco.

— Аха. Добре се държа с онази лейди съдия. Алфонс се издъни. Той говори твърде много. Всеки път, когато си отвори устата, на някой му се иска да заби юмрука си в нея. Сега е ядосан, но ще се ядоса още повече, когато пресата започне да го разпитва за тази работа с колите сутринта и за скалъпеното обвинение. Не трябваше да казваш всичко това. Нали разбираш?

— Франк, ако не ти харесва начина, по който...

Той ме тупна по коляното.

— Ей, справи се добре. Просто ти казвам някои неща, за да знаеш. Окей? Ей, аз излязох. Нали това искахме?

— Това искахме.

Продължавахме да обикаляме долната част на Манхатън. Франк нареди на Лени да спре до една будка за вестници и Вини слезе от колата и купи един „Поуст“ за Франк, един „Уолстрийт джърнъл“ за мен и някакви медицински списания за себе си, предимно гинекология и проктология. Лени хвърляше по някой и друг поглед към списанията, когато спирахме на червен светофар. Обичам да виждам хора, които се опитват да усъвършенстват мозъците си.

Имах в себе си някои документи, свързани с освобождаването под гаранция: квитанцията за пет милиона долара, предупреждението за наказанията, следващи при нарушаване на гаранцията, и други напечатани листове, които прегледах. Също така вече имах в себе си заповедта за арест и листа с обвинението, който сега прочетох. Но най-важното, имах копие от обвинителния акт, който беше около осемдесет страници. Искях да го прочета на спокойствие, но засега все пак го прелистих и открих, че наистина всички доказателства срещу Франк Белароса бяха под формата на изявления на петима свидетели. Нямаше никакво веществен доказателство, което да го свързва с престъплението, а и всички свидетели бяха с испански имена.

Никога не бях питал Белароса как е станало в действителност убийството, а и съвсем слабо си спомнях какво бяха писали вестниците за това. Но доколкото можах да разбера от свидетелските показания, Хуан Каранза, карайки собствената си кола корвет, напускал Гардън Стейт Паркуей около обяд на 14-и януари, при изхода за „Ред Банк“. С него била приятелката му Рамона Веларде. Колата пред корвета спряла на тясната изходна уличка и Каранза бил принуден също да спре. Тогава от колата зад Каранза излезли двама мъже,

отишли право до неговата кола и единият от тях изстрелял един куршум през страничното стъкло, който ударил Каранза в лицето. След това убиецът пробвал вратата на шофьора и като разбрал, че не е заключена, я отворил и изстрелял останалите четири куршума от револвера си в главата на Каранза. Приятелката му била незасегната. След това убиецът хвърлил револвера в скута на момичето и заедно със съучастника си се качили в колата отпред, която първоначално блокирала изхода, изоставяйки тяхната кола зад тази на Каранза.

Свидетелите на това убийство бяха Рамона Веларде и четирима мъже, които били в някаква кола зад тази, от която слезли убийците. И четиримата мъже свидетели ясно бяха заявили, че са били телохранителите на Хуан Каранза. Забелязах, че никой от тях не бе казал, че е стрелял в човека, който бе пречукал шефа им. Това, което казваха, беше, че са прибрали Рамона Веларде в колата си, качили са се на бордюра и са карали известно време в тревата, заобикаляйки изоставената кола на убийците и корвета, но не са направили никакъв опит да преследват убийците. Подтекстът тук беше, че те са разбрали, че шефът им е бил убит от италианската банда и не са искали да бъдат мъртви герои. Полицията в Ню Джърси решила, че в това убийство са замесени наркотици и се свързала с ФБР. По анонимен сигнал Рамона Веларде била задържана и впоследствие идентифицирала четиримата телохранители, които само за няколко седмици били открити и задържани или се предали доброволно. И петимата се съгласили да свидетелстват пред Федералния съд.

Въпросът с идентифицирането ми изглеждаше малко съмнителен. Рамона Веларде е била само на около метър от убиеца, но не разбирам как би могла да види лицето му, ако той е стоял зад вратата на корвета. Всичко, което евентуално би могла да види, е ръката и пистолета. Също така, когато убиецът и съучастникът му са излезли от колата, те са били с гръб към телохранителите, които са позволили тази кола да се вмъкне между тяхната и колата на шефа им. И четиримата мъже твърдяха обаче, че убиецът и съучастникът му на няколко пъти погледнали назад към тях, докато вървели към корвета на Каранза. И четиримата мъже заявяваха, че са разпознали лицето на Франк Белароса. А Рамона Веларде отделила снимката на Белароса измежду десетки снимки на престъпници.

Докато четях тези интересни сведения за едно убийство в гангстерския свят, то наистина изглеждаше като бандитско дело в италиански стил. Искам да кажа, че беше типично за мафията: заклещеният автомобил, недокоснатата приятелка, дори телохранителите оставени на мира, за да не се превърне убийството в клане, което би довело до всевъзможни нежелателни негативни оценки в пресата. Изоставената кола беше крадена, разбира се, и също в италиански стил оръжието бе оставено на местопрестъплението, чисто като свирка. Аматьорите щяха да използват същия пистолет още няколко пъти, докато накрая някой бъде заловен с него и балистиката покаже, че със същото оръжие са извършени още дузина убийства. Докато италианците купуваха чисти пистолети, използваха ги веднъж и ги захвърляха на самото местопрестъпление, преди да изчезнат.

Замислих се за тези свидетелски показания, които четях в кадилака на Белароса. Съвсем възможно бе убийството да е станало точно по този начин и свидетелите да казват истината, с изключение на това, че са разпознали Франк Белароса. Не съм детектив, но съвсем близо до ума е, че човек като Белароса, дори ако е искал лично да убие някого, не би го направил посред бял ден, и то на място, където половината Ню Йорк може да го види и познае.

Но очевидно някой в управлението на ФБР или в кабинета на щатския прокурор е видял това убийство като възможност да създаде проблеми в подземния свят. Тогава защо да не го припише на шефа №1 в мафията? И ако Белароса беше прав, че убийството е извършено от Агенцията за борба с наркотиците, тогава наркоконтролът най-вероятно ще си избере начин на действие като този на подземния свят — например: нападение с автомати, за да имитира колумбийците, нападение с ножове или ками, за да имитира „фитилите“, бомбен атентат, както корейците бяха направили няколко пъти, или най-чистото, най-сигурното и най-лесното за имитиране нападение — в стила на мафията.

Осъзнавах, че всъщност се опитвам да съчиня една евентуална защитна реч, но освен това аз се опитвах да убедя себе си, че защитавам един невинен човек. И в тези си опити да бъда обективен, да бъда един универсален съдия, аз прецених всичко, което знам по случая досега, и намерих, че има съвсем основателни причини за съмнение относно вината на Франк Белароса.

Докато прелиствах обвинителния акт, хвърлих бърз поглед на Белароса. Той усети и ми каза:

— Пише имената на тези, които са свидетелствали срещу мен, нали?

— Да. Четирима мъже и една жена.

— Ах, да. Приятелката на Каранза. Спомням си това от вестниците. — След това попита: — Тя казва ли, че ме е видяла?

— Да.

Той кимна, но нищо не каза.

Аз се обърнах към него:

— Като свидетели те са под защитата на федералния закон.

— Хубаво. Значи никой нищо не може да им стори. — Той се усмихна.

— Показанията им няма да имат тежест пред съда — казах му аз. — Те не са почтени граждани.

Той сви рамене и се върна към вестника си.

Лени спря пред едно кафе на Бродуей. Вини получи нареждания и влезе вътре да вземе четири кафета.

Отидохме в Ню Джърси по Холънд Танъл, а след това се върнахме в Манхатън по „Линкълн Танъл“.

Телефонът на задната седалка иззвъня и Белароса ми направи знак да го вдигна.

— Ало? — казах аз.

Познат мъжки глас попита:

— Мистър Белароса там ли е?

Джон Сатър бързо схваща, затова отговорих:

— Не, отиде на църква. Кой е на телефона?

Белароса се подсмихна.

Човекът отвърна на въпроса ми с въпрос:

— С мистър Джон Сатър ли говоря?

— Не, с лакея на мистър Сатър.

— Не ми допада чувството ви за хумор, мистър Сатър.

— С повечето хора е така, мистър Ферагамо. С какво мога да ви бъда полезен?

— Бих искал да ми разрешите да говоря с клиента ви.

Белароса вече бе протегнал ръка за телефонната слушалка и аз му я дадох.

— Здравей, Ал... Аха... Ами, виж, той е малко нов в това, нали разбираш?

Слуша известно време, след това каза:

— И ти не играеш по правилата, приятел. Нямах основания да се оплакваш. — Той отново почна да слуша и по лицето му се изписа отегчение. — Тъй, тъй, тъй. И какво от това? Виж, правиш това, което трябва да направиш. Аз оплаквам ли се? Чул ли си ме да плямпам?

Не чувах репликите от отсрещната страна на жицата, разбира се, но не можех да повярвам на това, което чувах от тази страна. Тези двамата си говореха, като че ли просто изглаждаха разногласията си за някоя игра на кегли или нещо такова.

— Мислиш ли, че ще използвам мръсни пари за гаранция? — попита Белароса. — Зарежи това, Ал. Ако докажеш, че са мръсни, твои са, а аз ще се върна в затвора... Аха. Спести си малко време. Това са формалности. — Бързо погледна към мен, след това каза в слушалката: — Той е добро момче. Остави го на мира. Той е истински гражданин. Важен гражданин. Няма да се заяждаш с него, Ал. Заядеш ли се с него, ще си имаш сериозни проблеми. Capisce?

С мен? Нима той говореше за мен?

— Съжалявам, че си бесен, но просто е трябвало да помислиш за това предварително — каза Белароса на щатския прокурор. Ясно ли ти е?... Аха. Ще го направя. Ще се видим по телевизията довечера, нали? — Белароса се разсмя. — Аха. Окей. — Той затвори телефона и се върна към вестника си.

Madonna mia. Тези хора са луди. Искам да кажа, че всичко това изглеждаше, като че ли си играеха на някаква игра и се правеха на американци пред обществото, но останеха ли насаме, спазваха някакъв древен ритуал.

Известно време всички мълчахме, след това Белароса вдигна очи от вестника и попита момчетата си:

— Окей?

— Не съм забелязал никого, шефе — отвърна Лени.

Белароса погледна часовника си и ме попита:

— Гладен ли си?

— Не.

— Имаш ли нужда да пийнеш нещо?

— Да.

— Добре. Знам едно хубаво място.

Той се обърна към Лени.

— Закарай ни на „Мот стрийт“. Ще си направим един малък обяд.

„Кафе Рома“ е доста известно място в сърцето на Литъл Итъли. Обядвал съм няколко пъти там с клиенти. Но то не е на „Мот стрийт“. Обърнах се към Белароса:

— „Малбъри Стрийт“.

— Какво?

— „Кафе Рома“ е на „Малбъри стрийт“.

— А, да. Не отиваме там. Отиваме в „Джулио“ на „Мот стрийт“. Свих рамене.

Той видя, че не оценявам важността на това, което ми каза, затова ми даде един урок.

— Още нещо, което трябва да запомниш, господин адвокат — това, което казваш, че ще направиш, и това, което ще направиш, не е задължително да съвпадат. Където казваш, че ще отидеш, и където отиваш, никога не е едно и също място. Не даваш информация на хора, които нямат нужда от нея, или на такива, които могат да я предадат на хора, които не трябва да я имат. Ти си адвокат. Знаеш това.

Наистина го знаех, но къде отивам да обядвам не е от този вид информация, който пазех в тайна или за който лъжех.

Но, от друга страна, това се отнасяше за времето, когато никой не възнамеряваше да ме убива, докато обядвам.

[1] Жена, която се мъкне с музикални състави, бандитски шайки и пр. и търси приключения с членовете им; почитателка. — Б.пр. ↑

[2] До втръсване (лат.). — Б.пр. ↑

28.

Литъл Итъли не е далеко от „Фоли Скуеър“, а е близо също и до „Пълийс Плаза“, до управлението на ФБР на „Федерал Плаза“ и до държавните и градските криминални съдилища. Това географско разположение на квартала е удобно за адвокатите, за хората на закона и от време на време, за някои от жителите му, на които по една или друга причина се налага да влязат в контакт с тези държавни служби. Така че на практика ние можехме да спрем пред „Ресторанта на Джулио“ на „Мот Стрийт“ в Литъл Итъли само пет минути след като напуснахме „Фоли Скуеър“. Но вместо това, поради някои други съображения пътуването до ресторанта ни отне близо час. От друга страна пък, едва сега беше станало време за обяд.

„Джулио“, както видях, беше един старомоден ресторант, разположен в приземния етаж на една от онези шестетажни жилищни сгради, построени в началото на века, които изобилстваха с противопожарни стълби. Отляво имаше стъклена врата, а отдясно — витрина, наполовина закрыта от червена ресторантска завеса. На витрината с полуизтрети позлатени букви бе изписано ДЖУЛИО.

По стъклото нямаше нищо друго, нито менюта, нито изрезки от вестници, нито рекламни лепенки за кредитни карти. Заведението не изглеждаше съблазнително или поне привлекателно.

Както споменах, идвам в Литъл Итъли от време на време, обикновено с клиенти, тъй като Уолстрийт не е далеч. Но не бях виждал това място, а и да бях го забелязал, не бих влязъл вътре. Всъщност клиентите ми (а и аз) предпочитат разкошните ресторанти по „Малбъри Стрийт“, където е пълно с туристи и жители на предградията, които се гледат втренчено един друг, опитвайки се да отгатнат кой е от мафията.

Лени отиде да паркира колата, а Вини влезе в ресторанта пръв. Вероятно той беше на дежурство. Аз останах на тротоара с Белароса, който бе застанал с гръб към тухлената стена и оглеждаше улицата по цялото й протежение.

— Защо стоим отвън? — попитах го аз.

— Добре е първо да им съобщиш, че идваш — отвърна той.

— Разбирам. А не си можел да им се обадиш предварително, нали?

— Не. Не е необходимо да вършиш това.

— Правилно.

Той изобщо не поглеждаше към мен, но държеше под око улицата. Има много хубави ресторанти в Литъл Итъли и всички те се опитват да се задържат на ниво в конкуренцията. А понякога пътят към славата и богатството се скъсява, ако човек като дон Белароса влезе в такова заведение и бъде застрелян на масата си. Веднага си представих едно ужасяващо заглавие във вестник: „Донът — денди и адвокатът му застреляни“.

— Тук имало ли е нещастни случаи? — попитах аз сътрапезника си за обяд.

Той ме погледна.

— Какво? А... не. Всъщност, да. Веднъж. Но това беше още през сухия режим. Много отдавна. Обичаш ли пържена сепия? Calamaretti fritti?

— Вероятно не.

Вини отвори вратата и подаде главата си.

— Окей.

Влязохме. Ресторантът беше дълъг и тесен, а масите бяха застлани с традиционните червени карирани покривки. Подът бе от старите бели керамични плочки, а таванът — от пресована ламарина, боядисана с бяла гланцова боя. От него висяха три огромни вентилатора, които лениво се въртяха, раздвижвайки миризмата на чесън. По чисто белите гипсови стени бяха окачени евтини картини, всяка от които представляваше пейзаж от слънчева Италия. Заведението нямаше много привлекателен вид, но беше автентично.

По масите имаше малко хора и сервитьорите, облечени в червени сака, стояха тук-там из салона и поглеждаха крадешком към дон Белароса. Някакъв човек в черен костюм забърза към нас с протегната напред ръка и с Белароса си размениха поздрави на италиански. Белароса го нарече Патси, но всъщност не ми го представи, макар че очевидно той беше управителят на заведението.

Патси ни заведе до една ъглова маса в дъното. Тя беше малка и удобна, с добър обсег.

Лени бе пристигнал и заедно с Вини седнаха на една маса близо до витрината, откъдето можеха да държат вратата под око. Сега вече цялото заведение беше в обсега ни, което беше първото изискване за един приятен обяд в „Джулио“.

Патси се държеше раболепно, сервитьорите ни се покланяха, докато минавахме покрай тях, а някакъв мъж и жена, очевидно собственикът и съпругата му, изскочиха от кухнята и само дето не се простряха на пода в краката ни. Всеки се бе ухилил, с изключение на Франк, по чието лице бе застинала безизразната физиономия на мафиот, която никога досега не бях виждал.

— Често ли идваш тук? — попитах го аз.

— Аха.

Той каза нещо на собственика на италиански и човекът отиде някъде, вероятно да се самоубие, помислих си аз, но не след дълго той се върна с бутилка кианти^[1] и две чаши. Патси отвори бутилката, но Франк наля. Най-накрая, след доста суетня около масата ни, всички се оттеглиха и ни оставиха на мира. Франк чукна чашата си в моята и каза:

— Salute!

— Наздраве — отвърнах аз и отпих от виното, което имаше вкус на грапа, разрежена с танинова киселина. Уух!

Франк млясна с устни.

— Аа... хубаво е. Не е за всеки. Направо от другата страна.

(Трябва да го оставят там.)

Бяха влезли още няколко души и аз се огледах. Клиентелата по обяд, изглежда, беше предимно местни хора, предимно мъже и предимно възрастни, които носеха висящи като чувал костюми без вратовръзки. Дочувах около себе си смесица от английска и италианска реч.

Имаше и няколко по-млади мъже в хубави костюми и като вампир, който с един поглед разпознава себеподобните си, аз веднага ги определих като служители на Уолстрийт, някакви модни простаци, които бяха „открили“ „Джулио“, както Колумб бе открил Америка, т.е. това не съществува, докато не го намеря.

Тук-там по масите забелязах мъже, за които сметнах, че вероятно са от бранша на Франк. Още повече че той кимна на някои от тези хора и те отвърнаха на поздрава му. Въпреки интимната обстановка в

заведението и факта, че вътре бе топло, само простациите от Уолстрийт и някои от възрастните мъже бяха съблекли саката си. Останалите клиенти, сигурен бях, или носеха кобури с каишка през рамото, или искаха всеки да си мисли, че носят. За Франк знаех, че не може да е въоръжен, защото скоро го бяха претърсили при регистрацията. А Лени и Вини, знаех, носеха оръжие. Аз бях невъоръжен, ако изключим тристадоларовата ми писалка „Мон Блан“ и златната ми карта на „Американ Експрес“. Обърнах се към клиента си:

— Доволен ли си от начина, по който стана работата сутринта?

Той сви рамене и отвърна:

— Както и да е, стана. Нямам оплаквания от теб.

— Чудесно. Искаш ли да обсъдим обвинението срещу теб? Защитната реч?

— Казах ти, това са глупости. Няма да се стигне до процес.

— Но може. Ферагамо е представил петима свидетели на предварителния съд. И тези свидетели са казали достатъчно, за да те въвлекат в убийството на Хуан Каранза.

— Вероятно Ферагамо им е бутнал нещо. Те може и да са видели убийството, но не са видели моето лице там.

Кимнах.

— Окей. Вярвам ти.

— Добре. Значи правилно постъпи днес.

— Не. Лъжесвидетелствах.

— Не се тревожи за това.

Собственикът, който се казваше Лучио, дойде с една купа пържени кръгчета лук и сервитьорът постави на масата две малки чинии.

— Mangia — каза Франк, докато загребваше с ръка от кръгчетата.

— Не, благодаря.

— Хайде. Яж.

Кръгчетата не бяха от лук, разбира се, но аз се опитвах да си представя, че са. Сложих няколко от тези неща в чинията си, след това едно в устата си и го преглътнах с кианти. Гъл-гъл-гъл.

На масата, направо върху покривката, имаше голяма ненарязана пита италиански хляб, която Франк начупи с огромните си лапи и бутна няколко парчета към мен. Не видях никъде панер за хляб, а

сигурно нямаше и да видя. Хапнах малко от хляба, по-хубав от който не бях ял досега.

Докато дъвчеше, Белароса каза:

— Разбираш ли какво имам предвид, като казвам, че се подчинявам на закона? Манкузо идва съвсем сам, а аз чакам да ми сложи шибаните белезници. А как мислиш изваждат някоя жълтуга от един от онези светски клубове? Влизат вътре с цял шибан батальон, въоръжени до шибаните си зъби и през цялото време трябва да отблъскват жълтугите, докато спипат този тип и го извлекат навън, а той пици и се гърчи в ръцете им. И при такива случаи все има няколко пострадали или убити. Виждаш ли разликата? Ти какво си мислиш, че Манкузо е герой? Не. Той знаеше, че няма да го гръмна.

— И все пак, Франк, за това се иска смелост.

Той се усмихна:

— Аха. Този малък, мършав жабар чука на вратата ми и казва: „Арестуван си“. Аха. — И добави: — Но да не си мислиш, че Манкузо ще стане звезда? Няма никакъв шибан шанс. Ферагамо дирижира това шоу и той е звездата. Ще видиш в новините.

Без да бъде повикан, сервитьорът дойде и донесе купа с нещо, наподобяващо миди, полети с червен сос. Белароса сипа няколко в чинията ми до пържената сепия.

— Това е scungilli — каза той. — Приличат на... раковини. На стриди. Sono buone^[2].

— Мога ли да си поръчам нещо от менюто?

— Опитай това. Опитай го. — Той зарови в своите, каквото и да беше това. — Яж. Хайде.

Приготвих си чашата с вино и парче хляб, преглътнах малко от раковините, отпих няколко глътки кианти и отхапах от хляба.

— Харесва ли ти?

— Sono buone.

Той се разсмя.

Известно време ядяхме, пиехме и си приказвахме. Никой не ни предложи меню и забелязах, че повечето от клиентите не използват менюта, а направо си поръчват храната на сервитьорите, говорейки им на една смесица от италиански и английски. Сервитьорите изглеждаха любезни, доволни, осведомени, търпеливи и услужливи. Очевидно не бяха французи.

Докато седях там, ми мина през ума, че този ресторант може би беше на сто години, по-стар от „Крийк“, по-стар и от „Сиуанака Къринтиън“. И почти нищо в него не се бе променило — нито интериора, нито кухнята, нито клиентелата. Всъщност Литъл Итъли беше нещо като изкривяване на времето, един бастион за културата на италианските имигранти, която, изглежда, устояваше на промените и асимилацията въпреки всички трудности. Ако трябваше да се обзаложа кое ще издържи до следващото столетие — Златният бряг или Литъл Итъли — бих заложил на Литъл Итъли. При същите условия бих си заложил парите на „Джулио“ вместо на „Крийк“.

Наблюдавах Франк Белароса, докато се хранеше. Очевидно той се чувстваше тук много по-удобно, отколкото се бе чувствал в „Крийк“. Но освен това той принадлежеше към това място, бе част от него, част от местния колорит, от структурата и интериора на „Джулио“ и на „Мот Стрийт“. Наблюдавах го как с разхлабена вратовръзка и салфетка, втъкната под яката, шареше с ръце по масата, спокоен, че тук никой не възнамерява да му отнеме нищо: нито храната, нито гордостта.

Вече се справяхме с втората бутилка кианти и аз се обърнах към него:

— Ти си от Бруклин, нали? Не от Литъл Итъли.

— Аха. Но повечето от Бруклин вече ги няма. Кварталът, в който живях, го няма. А това място още се държи. Разбираш ли?

— Как така?

— Искам да кажа, че всеки италианец в Ню Йорк идва тук поне веднъж в живота си. Повечето идват веднъж или два пъти в годината. Това ги кара да се чувстват добре, разбираш ли, защото сега те живеят в предградията, а старите им квартали са пълни с негри или испанци, или други такива и те не могат да се върнат там, затова идват тук. Това е старият квартал на всички. Carisce? Е, може би не твоят стар квартал. — Той се разсмя. — Ти откъде си?

— Лоукаст Вели.

— Аха. Не е голямо разстоянието до родния дом.

— Но всяка година се увеличава.

— Виж, аз обичам да идвам тук, разбираш ли, да се разхождам по улиците, да усещам миризмата на фурните, на сиренето, на ресторантите. Много хора идват тук за свети Дженао — нали знаеш,

празника на свети Дженаро, покровителя на Napoli... на Неапол. Идват също и за празника на свети Антъни. Идват тук, за да ядат по италиански, да се видят с италианци, да се почувстват италианци. Разбираш ли?

— Затова ли идваш тук?

— Аха. Понякога. Тук върша и част от бизнеса си. Виждам се с някои хора. Клубът ми е тук.

— „Италиън Райфъл Клъб“ ли?

— Аха.

— Можеш ли да ме заведеш там?

— Разбира се. Ти как ме заведе в „Крийк“.

Той се усмихна.

— Водя там Джак Уейнстейн. Той много го харесва. Изчаквам го да се напие, отвеждам го в сутерена и го оставям да направи на решето мишените. Имам там една мишена във формата на силует, на която пише „Алфонс Ферагамо“. — Той се разсмя.

Усмигнах се и отбелязах:

— А в бюрото на СВП вероятно хвърлят стрелички по моята снимка.

— Така ли мислиш? Стрелички? Майната им на стреличките.

Той изпъна показалеца си към мен и вирна палеца си.

— Бум-бум-бум. Така се правят дупки в мишените.

После допи поредната си чаша вино и наля и на двама ни. Това кианти ставаше все по-хубаво. До третата бутилка щеше да има вкус на „Брунело ди Монталчино“ реколта 1974.

Отново огледах ресторанта. По време на мисловното ми отсъствие той се бе напълнил и сега вътре беше шумно и оживено.

— Харесва ми това място — казах на Белароса.

— Хубаво.

И наистина се чувствах по-добре. Някак си облекчен, както когато си се измъкнал на косъм от някаква опасност. Мисълта, че лъжесвидетелствах, не ми даваше мира, разбирате, но се опитвах да я преодоля. Всъщност, извадих дневника от джоба си и за пръв път отгърнах на датата 14-и януари. Аз пиша с мастило, отчасти защото като адвокат знам, че дневникът ми е почти легитимен документ и следователно трябва да се води с мастило, в случай че някога се наложи да бъде представен като доказателство. От друга страна,

винаги използвам същата писалка „Мон Блан“ със същия писец и същото черно мастило „Мон Блан“, така че ако се наложеше да добавя нещо допълнително, можех да го направя. Но не ми харесваше тази идея.

Както и да е, знаейки, че много зависи от това, с известен трепет погледнах към датата 14-ти януари и написаното под нея:

Лек сняг. Сутринта вкъщи, обяд със Сюзън в Крийк, следобед в кантората в Лоукаст Вели, среща с персонала в 16:00 часа.

Гледах известно време написаното. Сутринта вкъщи. Нима наистина съм бил на езда този ден? Може и да съм бил. Дали съм яздил из Алхамбра? Вероятно. Дали съм видял трима мафиоти да се разхождат из имението? Казах, че съм ги видял.

Тъкмо щях да затворя дневните и забелязах написаното под датата 15-ти януари:

7:40 ч. полет № 119 на Източните авиолинии, Уест Палм Бийч.

Ако бях летял за Флорида на 14-и сутринта, Ферагамо и ФБР щяха в крайна сметка да разберат това, като изискат по съдебен ред дневника ми или по някакъв друг начин. И тогава Джон Сатър щеше да дели една килия с Франк Белароса. Но в случая бях на чисто: Сутринта вкъщи. Късметът на Сатър работеше. Ако бях католик, щях да се прекръстя и да си кажа молитвата. Пъхнах дневника в джоба си.

— Някъде другаде ли имаш да ходиш? — попита Белароса.

— Не. Само проверявах нещо.

— Аха? Съвпада ли?

— Да, съвпада.

— Хубаво.

Той ме погледна в очите.

— Grazie — каза, и това беше всичко, което щях да получа като благодарност или признателност, но то беше повече, отколкото исках.

— Искам да доведем някоя вечер жените тук — каза Белароса. — Ще видиш колко е хубаво вечер. Старият италианец свири на тази малка разтегателна кутия — той имитира свирене на хармоника — как се нарича това? Хармоника. И има тук една стара дебела дама, която пее като ангел. На жена ти ще ѝ хареса.

— Безопасно ли е да бъдем с теб? — попитах аз.

— Абе, какво си се хванал за това? — Той се удари в гърдите. — Ако аз съм мишената, значи аз съм мишената. Да не мислиш, че някой се интересува от теб? Само не заставай на пътя и не се вторачвай в лицата на хората. Carisce? — Той се разсмя и ме потупа по рамото. — Забавен си ти.

— Ти също.

Обърнах още една чаша от този нектар на боговете и го попитах:

— Ами другите хора? Испанците? Тези от Ямайка? И те ли играят по правилата?

Дъвчейки някаква маслина, той заговори:

— Ще ти кажа едно правило, по което играят. Дойдат ли в Литъл Итъли да убият някого, в цял Ню Йорк няма да остане нито един шибан негър или испанец. Те знаят това правило. Не се притеснявай от тях, докато си тук.

Винаги съм харесвал Ню Йорк заради етническото разнообразие в него, в този огромен американски тигел. Дай ми твоите уморени, твоите бедни, твоите наблъскани народни маси... Забравил съм как беше нататък. Може би всички сме забравили.

Белароса се наведе към мен и каза:

— Понеже те притеснява тая работа, мислил ли си да си извадиш разрешително за пистолет?

— Не го смятам за нещо задължително, не.

— Виж, ако ще се появяваш често тук, разбираш ли, ще трябва да си помислиш за това.

— Защо?

— Наред с другите неприятности, които ходенето невъоръжен носи — цитира той, — то кара хората да те презират. Кой е казал това?

— Майка Тереза ли?

Той се разсмя.

— Не се занасяй. Макиавели, нали?

— Да. Ще ми се плаща ли за битките?

— Разбира се. Хей, дължа ти петдесет бона, нали?

— Не. Не ги искам.

— Това няма значение. Имаш ги.

Един сервитьор постави на масата поднос с ордъоври. Изглежда, тук поднасяха ястията безразборно или поне на мен така ми се струваше.

Белароса посочи съдържанието на подноса.

— Това е prosciutto^[3] — знаеш какво е, нали? Това stracchino^[4], а това — taleggio — Това сирене тук е с червеи, затова няма да те карам да го ядеш.

— С червеи. Малки червеи. Нали разбираш. За вкус. Те не се ядат. Рониш сиренето ето така и махаш червеите. Видя ли? Видя ли го този?

Станах:

Къде е тоалетната?

Той посочи с палец над рамото си:

— Там отзад.

Отидох в тоалетната, едно отвратително тясно помещение, и си измих лицето и ръцете.

Червеи?

Вратата се отвори и влезе Лени. Застана до мивката зад мен и започна да реши мазната си коса.

— Харесва ли ви обяда, господин адвокат? — попита ме той.

— Ти не трябва ли да си на масата и да държиш под око входната врата?

— Вини има две очи. — Изми си ръцете. — Шибан град. Всичко е пропито с мръсотия. — Избърса се в кърпата, пропита с мръсотия. — Вие сте адвокатът на дона, така че нямате предавател, нали?

— Предавател? Ти луд ли си?

— Не. Понякога хората носят предаватели. Понякога идват в кенефа, за да предадат съобщение, а понякога, за да получат съобщение. Когато видя някой да отива в кенефа, когато е говорил с дона, мисля за предавател и мисля за пистолет.

— А аз мисля, че гледаш твърде много телевизия.

Той се подсмихна:

— Е, ако нямате нищо против?

Протегна към мен чистите си ръце. Аз останах така за момент, след това кимнах. Кучият му син щателно ме претърси и каза:

— Окей. Просто проверка. Всеки със занаята си.

Оставих една монета от двацет и пет цента на мивката.

— Това е за теб, Лени. Добре си свърши работата.

И излязох. Бога ми, сега наистина виждах как стоят нещата. Върнах се на масата и забелязах, че сиренето с червеи бе махнато от подноса с ордьоврите.

— Аха — каза Франк. — Накарах ги да го махнат, заради теб. Успя ли да намериш зад къщата?

— Да намеря какво?

Той се разсмя.

— Задната къща. Зад къщата, така казват в Литъл Итъли. Още от времето, когато тоалетната се е намирала в двора отзад. Разбираш ли?

— Да, намерих я.

Видях Лени, който се връщаше на масата си и ми хвърли кръвнишки поглед, докато седнаше.

— Ти ли го прати да ме претърси? — попитах Белароса.

— Н-не. Той просто го прави. Виж, знам, че Манкузо се е опитал да те спечели на своя страна и ти вярвам повече, отколкото вярвам на много от хората си. Но когато знам, че говоря с някой, който е чист, се чувствам по-добре.

— Мистър Белароса, един адвокат не може, няма право и не би работил като агент на правителството срещу клиента си.

— Аха. Но да речем, че си решил да напишеш книга. — Той се разсмя. — Зарежи го. Хайде да ядем. Заповядай. Това се казва *manteche*. Няма червеи. — Той сложи парче сирене върху една бисквита, която нарече *frislle*, и я поднесе към устата ми. — Хайде. Опитай това.

Опитах го. Не беше лошо. Отпих малко кианти и пяхнах в устата си една черна маслина. Тези хора обядваха навън различно от това, на което бях свикнал. Например никоя от преди сложените чинии не бе отсервирана и Белароса се върна към пържената сепия.

— Манкузо ми каза — обърнах се аз към него, — че веднъж си ударил един от хората си с оловна тръба и си потрошил всяка кост от тялото му.

Той вдигна поглед от сепията:

— Така ли? Защо ти е разказал това? Какво се опитва да направи? Да ме представи в лоша светлина ли?

— Ами, това положително не те представя в най-добрата светлина.

— Манкузо трябва да се научи да държи шибаната си уста затворена.

— Не става въпрос за Манкузо, Франк. Става въпрос, че ти си пребил човек с тръба.

— Това не е въпрос. — Той отчупи парче хляб и го натопи в червения сос, докато говореше. — Когато си млад, понякога вършиш неща, които не искаш да вършиш, но трябва да свършиш. Не бях босът, когато това се случи. Босът беше един друг човек, за когото сигурно си чувал. Той вече е мъртъв. Но когато ми кажеше „Франк, трябва да направиш това или трябва да направиш онова“, аз го правех. *Capisce?*

Не отговорих.

— Също както в армията или в църквата. Изпълняваш заповеди. Сега аз давам заповедите и не обичам грубостите. Времената се менят. Вече не всеки иска да се занимава с нашия бизнес. Трябва да се отнасяш по-внимателно към хората си.

— Поне да им предложиш „Син Кръст“ и „Син Щит“^[5] — вметнах аз.

Той сметна това за забавно.

— Аха. Ако им счупиш краката, ще има кой да ги възстанови. Аха. „Син Кръст“.

Нямаше смисъл да продължаваме разискванията относно инцидента със смазаните кости; ваденото бе, че сега той знаеше, че знам за особения му стил на управление. В действителност понякога и аз изпитвам желание да ударя съдружниците си с оловна тръба, но това само би им дало повод да направят същото с мен. А това ме накара да се замисля за сеньор Николо Макиавели. Казах на Франк:

— Врагът трябва или да се гали, или да се ликвидира.

Той вдигна поглед от чинията си.

— Аха. Това е проблемът, когато разсърдиш някого, господин адвокат. Радвам се, че го разбираш. В моя бизнес или се отнасяш към хората с уважение, или ги премахваш. Онази работа с тръбата например, не беше добра идея. От нея остана един ядосан *raesapo* и

знаех, че когато се поправи, ще трябва наново да реша проблема. Разбираш ли? Трябваше да го галя или да го ликвидирам. Не бива да оставяш така хора зад гърба си, които по-късно ще искат да ти отмъстят.

— И затова го покани на вечеря и го повиши.

— Аха. — Той се замисли за момент, след това добави: — Ще ти кажа каква е най-важната грешка в учението на свещениците — най-важната грешка в религията. Това са онези глупости, дето ако те ударят, да си обърнеш и другата страна. Направиш ли това, всеки ще те удря в лицето. Но понякога се налага да понесеш някой удар. Като например с Ферагамо. Няма едно шибано нещо, което мога да му направя. Всичко, което мога да направя, е да се погрижа да няма едно шибано нещо, което той може да ми направи. Разбираш ли? А ако не можеш да се отървеш от някого, не го дразни, дори да те предизвиква.

— Но ти дразниш Ферагамо само с това, че си жив.

Той се усмихна:

— Аха. — Това е негов проблем. Но ти го дразниш, като го правиш за смях.

— И какво от това? Нищо не може да ми направи.

— Може би е така, а може би не е. Може да се захване за приятелите ти. Може би няма да е зле да му се обадиш и да обсъдите случая. Той би искал да направиш това. Той би искал да покажеш малко уважение.

— Този човек е мръсник, Франк, и всеки в Ню Йорк го знае.

— И затова му е необходимо всичкото уважение, което може да получи.

И двамата се разсмяхме на това.

— Ей — каза Белароса, — може би този кучи син ще стане един ден управител на щата или дори президент. Бъди мил с него. Ще те направи министър на правосъдието.

Всъщност, като приех мистър Франк Белароса за клиент, аз отрязах всичките си шансове някога да заема каквато и да е обществена длъжност. Не че не исках да бъда съдия или да се кандидатирам за член на управителния съвет на щата или за каквото и да е от този род, но в подсъзнанието си никой адвокат не изключва тази възможност. Веднъж ме бяха избрали за член на управителния

съвет на Латингтаун, но след това фиаско ще е най-добре да остана настрана от обществения живот за едно-две десетилетия.

— И все пак може би ще му се обадиш — каза Франк. — Ще ти дам личния му номер.

Погледнах го.

— Франк, след днешния ден той няма да повдигне каквото и да било обвинение срещу теб.

— Аха, знам. Не говоря за това. Мислех, че си разбрал.

— Искаш да му се извиня ли?

— Не е необходимо да казваш „Мистър Ферагамо, съжалявам, че Ви направих за смях“. Всъщност, дори не бива да споменаваш за това. Просто поговори с него за случая с уважение. Той ще ти прости, защото е тъпак. *Capisce?*

Ето ви сега един клиент, който искаше да се обади на обвинението, и то не за да се споразумеем за нещо, а за да се извиня, че съм го оставил по бели гащи пред съда. *Mamma mia*, не си спомням да сме учили нещо подобно в Харвард.

— Ще му се обади — отвърнах аз. — И ще се държа почтително към службата му.

— Е, това е. Понякога тъпаците заемат важни постове. Да не мислиш, че всеки от цезарите е бил умник? И какво ти остава да направиш? Да се приспособиш към положението. — Той наля още вино. — Готов ли си да ядеш *pasta*? Вече цял час бяхме в заведението и аз бях погълнал доста храна, предимно хляб, сирене и маслини, които бяха единствените ядивни неща, сервирани ми досега. Освен това виното си проправяше път към дванадесетопръстника ми.

— Ще пропусна пастата.

— Не. Ще ядеш паста. Тук имат *lingue de passero* — врабешки език.

— Мога ли да си поръчам кюфтета вместо това?

— Това не е истински език на врабче. Просто така се казва пастата. Да не мислиш, че ядем врабешки езици?

— Не знам, Франк, вие ядете червеи и овчи мозък.

— Червеите не ги ядем. Сега ще опиташ врабешки език. Получават го от един малък град, който се нарича Фаро Сан Martino в Абрузо — провинция Брут. Семейството на жена ми е оттам. Там са големи дръвници, но правят великолепна паста.

Той допря палеца и показалеца до устата си и ги целуна. — Magnifico. И ще я ядем с puttanesca сос. Проститутски сос.

— Я повтори?

— Проститутка. Проститутски. Не знам защо го наричат така. Може би защото в него има аншоа. — Той се разсмя. — Разбираш ли?

— Мисля, че да.

Той вдигна пръст и се появи един сервитьор. Белароса махна с ръка над масата, сервитьорът щракна с пръсти и двама помощник-келнери дотърчаха и разчистиха масата отведнъж.

Облегнах се на стола и пийнах малко вода. Забелязах, че служителите на Уолстрийт си бяха тръгнали, а също и някои от местните търговци. Но възрастните мъже продължаваха да стоят по масите и да пият вино или кафе. Бяха останали също и ония мъже, които изглеждаха като Франк. Очевидно тук се сервираха два вида обяд: американо-италиански и италиано-италиански.

Франк стана и се извини, но не се отпрати към зад къщата. Вместо това тръгна към една маса, на която седяха четирима мъже в черни костюми. Те го поздравиха сърдечно, но с явна сдържаност. Наблюдавах как един сервитьор се завтече натам с винена чаша в ръка и един от мъжете наля на Белароса малко кианти. Всички се чукнаха и ги чух да промърморват „Salute“. Отпиха от чашите си, след което всички се изгърбиха над масата и си казаха обедната молитва. Е, може и да не са я казали.

Мили Боже, помислих си, тези хора наистина съществуват. Искам да кажа, съвсем до мен, на по-малко от пет метра разстояние, седяха петима мафиоти и пиеха вино в един ресторант в Литъл Итъли. Колко жалко, че не си бях взел видеокамерата. „Погледнете, деца, тук татко обядва с дон на мафията. А сега донът става и отива да говори с приятелите си гангстери. Виждате ли? Окей, сега камерата се насочва към онези двамата мъже близо до вратата. Виждате ли ги? Те са телохранители. Виждате ли вратата? Ето я в едър план. Окей, а сега обратно към масата с мафиотите.“

Наблюдавах ги без видеокамера. Те всички говореха с ръцете си. Един от тях направи движение, като че ли натикваше нещо в масата, друг докосна с показалец дясното си око, Белароса допря възглавничките на пръстите си в ръба на масата, а друг от мъжете леко

перна с палец брадичката си. Имаше обаче нещо, което не вършеха с ръцете си, а именно не се посочваха и не се докосваха един друг.

Забелязах също, че изразенията на лицата им бяха през повечето време каменни, нещо като онази безизразна мафиотска физиономия, която Франк имаше на лицето си, когато влязохме тук. Но от време на време очите или устните им предаваха нещо, без да разкриват нищо.

Нямах представа какво обсъждаха, разбира се, но предположих, че Белароса им разказваше как е прекарал сутринта. До този момент те вероятно бяха научили за ареста, ако е било съобщено по радиото или ако имаха друг източник на информация. Във всеки случай щеше да им е интересно да узнаят резултата от явяването му в съда. Фактът, че сега бе в „Джулио“, беше точка в негова полза, що се отнася до слуховете, плъзнали в града, че сключва сделки с Алфонс Ферагамо.

Другият бизнесвъпрос за обсъждане вероятно бе проблемът Хуан Каранза. Вече дори си представях разговора между тези хора. Франк вероятно казваше нещо от рода на: „Трябва да се държим заедно в тази работа с Каранза. Окей? Не искаме една шепа жълтуги да ни накарат да вършим неща, които не искаме да вършим. Нали така? И не искаме шибаните ченгета да предизвикат нещо между нас. Разбирате ли? Не искам да видя нито капка италианска кръв, пролята заради шепа жълтуги. Съгласни ли сте? Бизнесът не бива да пострада, затова, ако се наложи да се шибаме с тези жълтуги, ще се разправим с тях здравата и бързо. Разбирате ли? Не правим никакви отделни сделки с жълтугите, «дръпнатите», *melanzane*, ченгетата, областните прокурори или който и да е. *Carisce*?“

Как ви се струва това? Страшното беше, че ако бях чул такъв разговор преди четири месеца, нямаше да разбера и половината от него. А сега можех сам да си го съчиня. *Madonna*, какво ставаше с мен? Не знаех, но ми беше интересно.

Разгледах Лени и Вини на уютната маса за двама в ъгъла. Доколкото можех да видя, не пиеха никакъв алкохол, но тънеха в димна завеса и пиеха чаша след чаша кафе. Италианците, изглежда, са способни да стоят часове наред на една маса, като разговарят и ядат. Лени и Вини като че ли бяха доволни да не вършат нищо, освен да седят и да наблюдават вратата. Но наблюдаването на вратата, струва ми се, беше най-важната работа в „Джулио“ в момента. И двамата, забелязах, наблюдаваха също и останалите клиенти в заведението,

особено четиримата мъже с Франк. Но всички тези хора, които си убиваха времето в ресторанта, изглежда, бяха редовни посетители, които управителят и сервитьорите познаваха, и сметнах, че е малко вероятно някой от тях внезапно да скочи и да започне да стреля на посоки. Не, това, което трябваше да се държи под око, бе вратата. И за да помогна на Вини и Лени, и аз започнах да я наблюдавам.

След около петнайсет минути Франк се върна на нашата маса.

— Извинявай, господин адвокат. Имах малко работа там.

— Няма проблем.

Пастата дойде и Франк веднага зарови в нея.

— К'во щъ кажеш? Мирише ли на проститутско коте? Да? Не?

— Без коментар.

Опитах пастата, която наистина приличаше на малки врабешки езичета. Всъщност беше доста вкусна, включително рибеният сос, но вече бях сит.

Белароса откъсна хапка хляб и я натопи в моята чиния.

— Ето така, топни си. Не се стеснявай.

Не обичам дори когато Сюзън си взема от чинията ми. Но взех хапката от ръката му и я изядох.

Погледнах часовника си.

— Не трябва ли да си обадиш на жена си?

— Аха. По-късно.

— Може би трябва да й съобщим, че са те пуснали под гаранция.

— Тя е добре.

— Беше много разстроена, след като замина.

— Аха? Казах й да остане горе. Виждаш, ли? Те вече дори не слушат.

— Въпреки това, едно обаждане...

— Как се сети за жена ми? От puttanesca соса ли? — Той се разсмя. — Той ли те подсети да се обадиш на жена ми?

Не исках да зачеквам тази тема. Играех си с пастата и отпивах по малко от виното.

Белароса изяде своята паста и си пресипа малко от моята, отбелязвайки:

— Ти не ядеш. Не ти харесва?

— Натъпках се.

Погледнах часовника си. Беше два и половина.

— Казах на жена ти, че ще те върна вкъщи днес следобед — информирах аз Беларуса.

— Така ли? Защо? Казах ти, че ще трябва да поостанем малко тук. Има още хора, с които трябва да говоря. Искам да кажеш нещо на пресата по-късно. Имаме един хубав голям апартамент в „Плаза“. Ще останем в града няколко дни.

— Няколко дни ли?

— Аха.

— Франк, аз имам работа, уговорени срещи...

— Какво да ти кажа? Нещата се усложниха, господин адвокат. Ще ти се отплатя за това.

Всъщност нямах никакви уговорени срещи и почти никаква работа, за която да се тревожа. А за петдесет бона можех да се помотая из града няколко дни.

Франк взе и останалата ми паста.

— Аха, ще кажем да ни изпратят от къщи малко дрехи. Жена ти ще ти опакова някои неща.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Нали за това са жените.

(Не и моята жена, приятел.)

Той размаха ръце над чиниите, като че ли искаше да изчезнат сами, но някакъв сервитьор се появи като изпод земята и ги отнесе.

Друг сервитьор донесе две салати без подправки.

— Изчистват небцето — каза Франк.

Той поръси своите треви и домати с олио и оцет, а след това поръси и моите.

— Яж.

Забодох вилица в салатата.

— Изяж я. Оцетът помага за храносмилането.

— А олиото какво прави?

— Помага ти да сереш. Mangia.

Салата как да е щях да понеса, но казах:

— Не поръчвай повече храна за мен.

— Трябва да ядеш основното, ястие. Нали за това си тук?

Белароса повика сервитьора. Двамата обсъдиха основното ястие на италиански, след това Беларус се обърна към мен.

— Какво искаш? Телешко? Пиле? Свинско? Риба?

— Агнешка глава.

— Аха? — Той каза нещо на сервитьора и чух думата *carozella*. И двамата се разсмяха. Той се обърна към мен:

— Тук правят едно специално ястие от пиле. Вкусно и леко. Окей? Ще си го разделим.

— Добре.

Белароса поръча и пак се обърна към мен:

— Един тъп жабар отива в една пицария, разбираш ли, и казва на продавача: „Искам цяла пица.“ А продавачът казва: „На колко парчета да ви я разрежа — на 8 или на 12?“ А тъпият жабар, казва: „На 12, много съм гладен.“ — Белароса се разсмя. — На 12 парчета. Много съм гладен. Схвана ли го?

— Така мисля.

— Разкажи ми един.

— Окей. Един адвокат отива в магазин на „Брукс Брадърс“, разбираш ли, и пита продавача: „Колко струва този раиран костюм?“ А продавачът отвръща: „Шестстотин долара.“ И адвокатът казва: „Добре, ще го взема.“

Върнах се към салата си.

Белароса остави да минат няколко секунди, след това каза:

— Това ли е? Това ли е вицът? Не е забавен.

— Там е работата.

— Къде е работата?

— Адвокатите не са забавни.

Той обработва тази информация няколко секунди, след това каза:

— Но ти си забавен.

— Никой друг не мисли така.

Той сви рамене.

Не след дълго дойде блюдото с хубавото малко пиленце, което бе достатъчно, за да нахрани половината посетители в „Крийк“. Белароса сипа ястието в две чинии.

— Това се нарича *polo scarpariello*. Кажи го.

— *Polo... scarp...*

— *Scarpariello*. Пиле, по общарски. Може би някой общар го е измислил. Или пък го правят със стари обувки.

Вдигнах едно парче месо с вилицата си.

— Това коя част на пилето е?

— Това е наденичка. Прави се също и с наденички. Пържени в олио и чесън, с гъби.

— И това ми било леко.

— Изяж я. Вземи, опитай това. Това е вид цикория с повече олио и чесън. Чесънът премахва онзи проститутски дъх от устата ти. Вземи. Трябва да опиташ от всичко.

Повиках сервитьора.

— Донесете ми бутилка от онази вода с мехурчетата и чаша лед.

— Да, сър.

Той ми донесе зелена бутилка с етикет „Pellegrino“, който реших, че трябва да запомня за в бъдеще. Налях си и изпих три чаши от газираната вода, докато Франк ядеше пилето с наденички.

Беше почти три и половина, но заведението не бе съвсем празно. Четиримата приятели на Франк си бяха тръгнали, но по масите имаше неколцина старци, които пиеха кафе и четяха вестници. Двама от тях дори подремваха. Вини и Лени продължаваха да пият кафе и да пушат.

Вратата се отвори и аз инстинктивно се стегнах. Влезе някакъв мъж на около петдесет години, който носеше тъмносив костюм и слънчеви очила. Зад него застана по-млад мъж и очите му зашариха по масите. Бутнах Белароса по ръката и той проследи погледа ми до вратата. Хвърлих поглед към Лени и Вини и видях, че бяха нащрек. Двамата мъже знаеха за присъствието на телохранителите на Белароса и не правиха никакви резки движения, а просто стояха там до входната врата и гледаха към Белароса и мен. Сервитьорите стояха неподвижни, с погледи, забити в земята. Неколцината старци хвърлиха по един поглед на двамата натрапници и се върнаха към кафето и вестниците си.

Франк стана и се отдалечи от масата, а мъжът със слънчевите очила ги свали и тръгна към Белароса. Срегнаха се в средата на ресторанта и се прегърнаха, но личеше, че това е по-скоро израз на уважение, отколкото на привързаност.

Франк и приятелят му седнаха на една празна маса. Другият мъж, телохранител или какъвто беше на възрастния, седна при Вини и Лени по тяхно предложение. Отново насочих вниманието си към Белароса и неговия раesano. Ако сте наблюдавали тези хора достатъчно дълго време, нямаше да е трудно да разберете йерархията на съседната маса.

Имайки предвид, че Франк Белароса Епископа, изглежда, нямаше равни, по-нискостоящи от Август Цезар, току-що влезлият мъж беше съвсем малко по-ниско от него. Той бе запалил цигарата на Белароса, но го направи така, че да покаже, че не му е приятно да върши това и може да не повтори жеста. Белароса, от своя страна, нарочно издухваше дима в лицето на мъжа. И двамата се усмихваха, но аз не бих искал някой да ми се усмихва така.

Разговорът продължи пет минути, след това мъжът потупа Белароса по рамото, като че ли го поздравяваше за излизането му от затвора. И двамата станаха, пак се прегърнаха и човекът си тръгна заедно с приятеля си.

Сервитърите пак се раздвижиха. Малко се отпуснах, но забелязах, че Лени и Вини не сваляха очи от вратата.

Франк седна срещу мен.

— Този някога работеше за мен.

— Същият, на който си потрошил костите?

— Не. Друг.

— Изглеждаше ми познат. Снимката му появява ли се по вестниците.

— Понякога.

Личеше, че Франк Белароса е малко разсеян. Очевидно, онзи човек бе казал нещо, което е разстроило клиента ми. Но каквото и да беше то, аз вероятно никога нямаше да го узная.

Ясно ми беше обаче, че дон Белароса провеждаше някаква своя политика, завързваше лични обществени връзки и му предстоеше да се срещне с още хора. Усещах също, че това му беше неприятно, но все едно, щеше да го направи. Можеше да не прави компромиси и да не сключва сделки със закона, с негрите, колумбийците или жените. Но се налагаше да работи със своите хора и трябваше добре да преценява докъде стига уважението и къде започва насилието.

Белароса, изглежда се отърси от замислеността си и се обърна към мен:

— Какво ще пиеш — капучино, еспreso или американско?

— Американско.

Той направи знак на един сервитър и поръча. Кафето дойде, а след него и един човек с цял поднос сладкиши. *Mamma mia*, вече не можех да преглъщам дори собствената си слюнка. Но добрият стар

Франк, изпълнявайки ролята и на домакин, и на сервитьор, настоя да ми опише всеки сладкиш, преди да ме попита кои два си избирам. Безполезно бе да се опитвам да откажа, затова си избрах два, а той каза, че не съм си избрал най-хубавите и ми избра други два.

Похапнах от сладкиша, който беше достатъчно хубав, за да му намеря място в стомаха си, а освен това си изпих и кафето. Побъбрихме с Патси, с Лучио и жена му и с неколцина от сервитьорите. Всички изглеждаха доволни, че обядът приключваше без кръвопролитие. Патси ми се усмихна:

— Хареса ли ви всичко?

— Много беше хубаво.

— Някой път елате на вечеря. Окей?

— Разбира се, че ще дойдем.

Лучио и жена му не бяха така разговорливи като Патси, но аз се опитах да ги предразположа.

— Откога сте собственици на това заведение?

— Това беше ресторантът на баща ми — отвърна Лучио — и на неговия баща.

— Дядо ви се е казвал Джулио?

— Да. Той дошъл от другата страна и отворил ресторант точно на това място — и посочи към пода.

— Коя година?

— Той сви рамене.

— Не знам. Може би 1900.

Кимнах. Един находчив предприемач би използвал това по най-добрия възможен начин: „Джулио“, *семейна собственост на „Мот Стрийт“ от 1899 г.* (Миналият век винаги звучи по-добре). Но имах чувството, че Лучио се интересува само от това, дали храната се приготвя както трябва и дали клиентите му са доволни от нея. Може би и затова преуспяваше също както баща си и дядо си.

Появи се главният готвач, в пълен екип от престилка и готварска шапка, която свали, преди да се поклони на дона. Мили Боже, всеки би си помислил, че Белароса е филмова звезда или някой благородник. Всъщност той бе дори по-важен и от двете; той беше mafioso, а тези хора, предимно от Сицилия и Неапол, предполагам, имаха добра родова памет.

Побъбрихме още около минута. Те всички се държаха безкрайно любезно, но въпреки това аз се чувствах малко не на място, макар и не неудобно. Лучио и компания се досетиха, разбира се, че аз съм важна личност, макар и не италианец. Чувствах се всъщност като американски турист в Италия.

Франк се изправи, аз също се изправих и някой дръпна столовете зад нас. Всички широко се усмихваха, задържайки дъха си. Още само минута и всички щяха да се строполят на пода.

Дойде ми наум, че единственото нещо, което липсваше на този обяд, беше сметката. Но тогава Франк извади пачка банкноти от джоба на панталона си и започна да хвърля петдесетачки около масата. Удари главния готвач с една петдесетачка, Патси с една петдесетачка и трима сервитьори, всеки с по една петдесетачка. Повика дори двама млади помощник-келнери и им пхна в джобовете по една десетдоларова банкнота. Този човек знаеше как да се грижи за хората. Всички си пожелахме *buon giorno* и *ciao*.

Лени вече бе отишъл за колата, а Вини бе излязъл навън и оглеждаше улицата. Лени спря кадилака пред входната врата, а Вини отвори задната врата на колата, докато още бяхме в ресторанта. Вини направи знак през стъклото и едва тогава Белароса излезе от ресторанта. Вървах точно след него, но не твърде близо. Той се плъзна на задната седалка и аз седнах до него. Вини се шмугна отпред и Лени бързо потегли.

И този човек искаше да доведем тук жените? Осъзнай се, Франк.

А може пък това да бяха просто обичайните предпазни мерки. Искам да кажа, че дори когато в подземния свят цари мир, Франк Белароса си оставаше един предпазлив човек. Вероятно бих довел Съюзът тук със семейство Белароса. Нищо нямаше да се случи. Нали?

Пътувахме на юг по „Мот стрийт“, която е еднопосочна, както всички тесни улици в старата част на Манхатън.

— Хотел „Плаза“ — каза Франк на Лени.

Лени зави на запад по „Канал стрийт“, а след това на север по „Малбъри стрийт“, минавайки през сърцето на Литъл Итъли.

Известно време Белароса не отлепи поглед от прозореца, презареждайки италианската си душа. Не бях сигурен, но подозирах, че той не ходеше свободно по тези улици и че като знаменитост

виждаше по-голямата част от света през тъмните стъкла на кола. Някак си ми стана жал за него.

Той се извърна към мен и каза:

— Мислех си, вероятно ти писна от всичко това.

(Може би да, а може би не.) Не отговорих.

— Ти направи това, заради което имах нужда от теб — продължи той, — изкара ме. Разбираш ли? Оттук нататък Джак Уейнстейн може да поеме работата. Той знае как да се оправи с онези отрепки от кабинета на щатския прокурор.

— От теб зависи, Франк.

— Аха. Тази работа може да загубее. А ти имаш добра юридическа практика, имаш хубаво семейство. Имаш приятели. Хората ще те гледат накриво. Идете с жена си някъде и хубаво си починете.

Какъв мил човек. Чудех се какво ли е намислил.

— Ти решавааш, Франк.

— Не, сега ти решавааш. Не искам да се чувстваш принуден. И в двата случая няма да има проблем. Ако пожелаеш, свалям те на гарата и си отиваш вкъщи.

Предполагам, беше крайно време да се махна или да дам клетва за вярност. Този човек умееше да манипулира хората. Но вече знаех това.

— Може би си прав — казах аз. — Вече нямаш нужда от мен.

Той ме потупа по рамото.

— Точно така. Нямам нужда от теб, но те харесвам.

Тъкмо когато си мислех, че съм разбрал този човек, се оказа, че не съм. Така че отидохме в хотел „Плаза“.

Това, което не знаех, беше, че половината мафия в Ню Йорк щеше да се появи тази вечер.

[1] Вид червено италианско вино. — Б.пр. ↑

[2] Добри са (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Шунка (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Вид сирене (итал.). — Б.пр. ↑

[5] Благотворителни здравна организация. — Б.пр. ↑

29.

„Плаза“ беше любимият ми хотел в Ню Йорк и се радвах, че в това отношение вкусовете ни с Франк съвпадаха, тъй като очевидно щях да прекарам известно време тук.

Настанихме се в огромен апартамент с три спални, от които се виждаше Сентръл Парк. Персоналът, изглежда, оценяваше кои бяхме ние — или поне кой беше Беларус, — макар че не го показвах толкова явно, както раесанос в „Джулио“, и никой не изглеждаше особено притеснен.

Франк Беларус, Вини Адамо, Лени Патрели и Джон Уитмън Сатър седяха в просторната всекидневна на апартамента. Донесоха ни в стаята кафе, самбука и газирана вода „Pellegrino“ за мен (която открих, че действа като противоотрова при преяждане с италианска храна). Вече беше пет без двацет и предположих, че всички искаме да хванем новините в пет часа по телевизията. Обърнах се към Франк:

— Не искаш ли да се обадиш на жена си преди пет?

— А, да.

Той взе телефона от края на масата и набра номера.

— Анна? О... — Той се подсмихна. — Как сте там? Не можах да те позная по гласа. Аха. Добре съм, в хотел „Плаза“. — Слуша няколко секунди, след това каза: — Аха. Под гаранция. Не е много. Мъжът ти свърши страхотна работа. — Той ми смигна, след това слуша още малко, и каза: — Аха, обядвахме в едно заведение, видяхме се с някои хора. Едва сега можах да се обадя... Не, не я събуждай. Остави я да спи. Ще се обадя по-късно. — Отново слуша, след това каза: — Аха. Тук е при мен. — Кимаше с глава, докато жена ми му говореше нещо, после ѝ каза: — Искаш ли да говориш с него? — Беларус бързо ме погледна, след това каза в слушалката: — Окей. Може би той ще ти се обади по-късно. Слушай, налага се да останем тук няколко дни... Аха. Пригответи му някои неща и кажи на Анна, че искам да ми опакова синия и сивия костюм, онези, които си направих в Рим... Аха. Освен това някои ризи, вратовръзки, бельо и други неща. Дайте всичко на Антъни и нека той прати някой да ги донесе тук. Довечера. Окей?...

Пусни си телевизора за новините. Виж какво ще кажат, но не вярвай на нито една дума от това... Аха. — Той се разсмя, след това слуша малко: — Аха... Окей... Окей... До скоро.

Затвори телефона и почти като че ли говореше на себе си, ми каза:

— Целувки от жена ти.

На кого?

Някой почука на вратата и Вини скочи и изчезна във фойето. Лени извади пистолета си и си го сложи в скута. Не след дълго се появи сервитьор от обслужването по стайте, който тикаше маса на колелца, върху която имаше бутилка шампанско, поднос с различни видове сирена и фруктиера с плодове.

— Поздрави от управителя, сър — каза сервитьорът.

Белароса направи знак на Вини и той даде бакшиш на сервитьора, който се поклони и излезе.

— Искаш ли малко шампанско? — попита ме Белароса.

— Не.

— Искаш ли да се обадиш на жена си и да ѝ кажеш от какво имаш нужда?

— Не.

— Аз ще набера вместо теб. Ето... — Той взе телефона. — Иди да говориш от своята стая. Аз ще набера.

— По-късно, Франк. Затвори телефона.

Той сви рамене и го затвори.

Вини включи телевизора за новините в пет часа. Не очаквах, че ще сме главното събитие на деня, но се появи водещият, Джеф Джоунз, и започна:

— Сензационната новина днес: Франк Белароса, смятан за глава на най-голямата от петте престъпни фамилии в Ню Йорк, бе арестуван тази сутрин от ФБР в разкошната си къща на Лонг Айленд. Белароса бе обвинен със запечатан обвинителен акт от 16 точки в убийството на Хуан Каранза, колумбийски наркотрафикант, който бе жестоко убит на „Гардън Стейт Паркуей“ на 14-и януари тази година.

Джеф Джоунз продължи да чете новините от механичния суфлър, като че ли наистина за пръв път ги виждаше. Откъде ги намират тези типове?

— И изненадващо — каза Джоунз съдия Сара Роузън освободи Белароса под гаранция от пет милиона долара, след като известният адвокат на гангстера, Джон Сатър, предложи себе си за свидетел — алиби на своя клиент.

Джоунз бръщолеви още малко за това.

Питах се дали Сюзън си спомня сутринта на 14-и януари. Нямаше значение дали си я спомня или не, тъй като знаех, че ще ме прикрие, за да мога аз да прикрия Франк Белароса.

— О, какви сложни паяжини плетем и така нататък. Мистър Сейлъм ме научи на това, когато бях в шести клас.

Сега Джеф Джоунз казваше:

— Включваме Бари Фрийман на живо от имението на Франк Белароса на Лонг Айлънд. Бари?

На екрана се появиха портите на Алхамбра и Бари Фрийман каза:

— Това е домът на Франк Белароса. Много от именията тук, по Златния бряг на Лонг Айлънд, имат имена и тази къща, разположена сред двеста акра дървета, морави и градини, се нарича Алхамбра. А тук, при главните порти към имението, се намира будката на пазача — тук, зад мен, което всъщност е вратарската къщичка, в която живеят двама, а вероятно и повече от телохранителите на Белароса.

Камерата даде по-отблизо вратарската къщичка и Фрийман продължи:

— Няколко пъти натиснахме звънеца ето там, викахме и чукахме на вратата, но никой не иска да разговаря с нас.

Телескопните лещи на камерата бавно пропълзяха по дългата алея за коли и на екрана се появи неясният образ на главната къща. — В тази великолепна къща — каза Фрийман — живее Франк Белароса Епископа с жена си Анна.

Чух Франк да казва:

— Какво общо има, по дяволите, всичко това?

Фрийман продължи, описвайки начина на живот на богатия и ползващ се с лоша слава обитател на Алхамбра.

— Сред приятелите си — каза Фрийман — и в средствата за масова информация Белароса е известен като донът — денди.

— По-добре да избягват да ме наричат така в лицето — каза Белароса.

Вини и Лени се подсмихнаха. Очевидно се радваха на телевизионната популярност на шефа си.

На екрана отново се появи Фрийман.

— Попитахме някои от жителите по този частен път да кажат нещо за човека, който им е съсед, но всички се отказаха от коментар. — След това продължи: — Донът все още не се е върнал от Манхатън, затова изчакваме тук, при портите му, за да видим дали ще успеем да говорим с него, като се върне.

— Доста ще трябва да почакаш, глупако — изказа се Белароса.

— Това е засега, Джеф — каза Бари Фрийман.

— Благодаря, Бари — каза водещият, Джеф Джоунз, — веднага ще се свържем с теб, ако Франк Белароса се появи. Междувременно ето как изглеждаше тази сутрин сградата на Федералния съд в Манхатън. Информира Джени Алварез.

На екрана започна да се върти видеокасетата от тази сутрин: Франк Белароса и Джон Сатър си проправят път надолу по стъпалата на сградата на съда, докато диваците репортери крещят въпроси от всички страни. Синята ми вратовръзка „Хермес“ изглеждаше малко размита на екрана и косата ми бе леко разрошена, но изражението на лицето ми бе присъщият на адвокатите сдържан оптимизъм. Сега забелязах, че нахалната репортерка, която ме бе притеснила с въпросите си на долните стъпала, се бе лепнала за мен още от самото ни излизане от сградата, но тогава просто не съм й обърнал внимание. Разбрах също по микрофона й, че програмата, която гледахме сега, бе нейната програма. Вероятно това беше Джени Алварез. Тя викаше към мен:

— Мистър Сатър? Мистър Сатър? Мистър Сатър? Мистър Сатър?

Очевидно е била очаровала от мен още в първия миг, когато ме е видяла. Всъщност и тя не изглеждаше зле.

Но нито Франк, нито аз бяхме казали кой знае колко, докато слизахме по стъпалата, затова на екрана се появи направо кадърът, когато бяхме вече на най-долните стъпала, където ни бяха заклецили за малко. И ето го великият Цезар на фона на внушителните класически колони зад гърба си, пуши дългата си тънка пура, остроумничи и позира пред камерите. Тогава не бях ги забелязал, но сега чрез обектива на камерата видях, че на най-горните стъпала се

бяха наредили няколко полицаи, включително моят приятел, Уайът Ърп.

Франк се обърна към трима ни:

— Трябва да отслабна малко. Вижте как ми се е опънало сакото.

— Изглеждаш страхотно, шефе — каза Вини.

— Наистина страхотно — съгласи се Лени.

Беше мой ред.

— Няма да е зле да смъкнеш пет килограма.

— Така ли? Може пък да е от сакото.

Отново насочих вниманието си към телевизора. Чувах се някой и друг смислен въпрос и някой и друг смислен отговор, но основно това бе просто забавление, улично представление, импровизиран театър. Ето сега обаче операторът на мис Нахалство дава в едър план как тя отново ме тормози:

— Мистър Сатър, мистър Ферагамо има петима свидетели, които са свързали името на Франк Белароса с убийството. Нима искате да кажете, че всички те лъжат? Или може би вие излъгахте?

А глупакът Джон отвърна:

— Свидетелите на Ферагамо лъжат и той знае, че лъжат. Всичко това е нагласена работа, лично отмъщение срещу клиента ми и опит да се провокира война между...

— Война между кого? — попита мис Нахалство. — Между банди съперници ли?

И така нататък.

Франк нищо не каза, но имах чувството, че би предпочел това да не стигаше по ефира до Литъл Итъли, Литъл Кълъмбия, Литъл Джамайка, Чайнатаун и останалите странни малки квартали, където има екзотични хора с много натрупана злоба, големи пистолети и крайно развита параноя, които могат да решат да вземат отношение по т.нар. свързано с наркотици убийство.

Отново насочих вниманието си към телевизора. Класическите колони и гъмжащите от народ стъпала на сградата на съда бяха изчезнали и сега фонът беше от сив камък. И ето я мис Алварез на живо, очевидно току-що върнала се от ангажимента си в Манхатън. Всъщност тя бе сменила официалния костюм от тази сутрин с една плътно прилепнала, предизвикателна червена рокля и държеше до

устните си луковиден фалически символ. Но сложи ли го в устата си? Не. Заговори пред него.

— А това е Станхоуп Хол. Или поне стените и високите му порти. А ей там, точно зад портите, е вратарската къщичка, където преди малко една старица се опита да ни прогони.

Чудно, но отначало не успях да позная мястото. Странно е, че можеш понякога да повярваш на измисления свят на телевизията, а когато видиш на екрана място или човек, които познаваш лично, те изглеждат нереални; перспективата е друга, цветовете са бледи. Самото намаляване на размерите прави човека или мястото почти неузнаваеми. Но нямаше грешка: на екрана бяха портите на Станхоуп Хол.

Мис Алварез се разхожда десет секунди, следвана от камерата, след това каза:

— Оттук не се вижда огромната къща с 50 стаи, но в тази къща живеят Джон Уитмън Сатър и Сюзън Станхоуп Сатър.

Това въобще не беше вярно, разбира се. Сюзън бе живяла някога в огромната къща, но бе слязла на земята. Ще пиша на мис Алварез.

Във всеки случай Джени Алварез продължи да говори по въпросите на синята кръв, висшето общество, потеклото на Сюзън и всички тези глупости, след което мина по същество, а именно:

— Защо Джон Сатър, уважаван и преуспяващ адвокат в старата уолстрийтска фирма „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“, който има богати и влиятелни приятели и клиенти, се е съгласил да защитава Франк Белароса Епископа при обвинение в убийство? Какво свързва тези двама мъже, тези две семейства? Дали Джон Сатър действително е видял Франк Белароса сутринта на 14-и януари, когато според обвинението на Алфонс Ферагамо Белароса е убил Хуан Каранза в Ню Джърси? Дали затова Сатър е поел този случай? Или има и нещо друго?

Има и нещо друго, мис Нахалство.

— Откъде са взели всичкия този боклук за теб, господин адвокат? — попита Франк.

— Изпратих им сбита автобиография.

— Така ли?

— Шегувам се, Франк.

Мис Алварез продължаваше да разнищва същия въпрос. Бе взела всичкия този боклук от мистър Манкузо, разбира се, и/или от мистър Ферагамо. Все едно че чрез нейната уста ми казваха: „Майната ти, Сатър“. Благодаря ви, момчета.

— Абе — каза Франк Белароса полушеговито, — кой, по дяволите, е звездата в това шоу? Аз или ти? Не знаех, че си такава голяма клечка.

Станах и се запътих към спалнята си.

— Къде отиваш?

— В зад къщата.

— Не можеш ли да почакаш? Ще пропуснеш това.

— Въобще няма да ми липсва.

Влязох в спалнята си и след това в банята. Свалих си самото и си измих ръцете и лицето.

— Мили Боже...

Какво пък, освен личните причини, поради които бях тук, оставаше фактът, че Франк Белароса не е виновен в убийството на Хуан Каранза.

— Не е виновен — казах аз на глас. — Не е виновен.

Вдигнах лице към огледалото и се погледнах в очите.

— Провали се, Сатър. Този път наистина се провали, златно момче. Хайде, признай го.

— Не — отвърнах аз, — направих това, което трябваше да направя. Което исках да направя. Това е трупане на опит, Джон. Полезен опит. Чувствам се добре.

— Кажи ми това след една-две седмици.

Аз съм единственият човек, когото познавам, който може да ме победи в някакъв спор, затова се обърнах, преди да съм казал нещо, за което после ще съжалявам.

Съблякох дрехите си на пода в банята и влязох под душа. Ах, колко приятно беше. Трите най-хубави неща в живота са пържолите, душът и сексът. Оставих водата да облива умореното ми тяло.

До утре сутринта тази история ще се е разпространила из всички вестници. „Дейли нюз“, главният нюйоркски хроникьор на мафията, ще я сложи на първа страница, а също и „Поуст“. „Ю Ес Ей Тудей“ ще ѝ отдели малко място, а „Уолстрийт джърнъл“, понеже няма да видят нищо с новинарска стойност в самата история, само ще я споменат.

Опасенията ми там бяха, че те ще решат, че историята не е Франк Белароса, а Джон Сатър от „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“. Всъщност те биха могли да ме унищожат. Горкият аз.

И до утре сутринта всеки в Латингтаун, Лоукаст Вели или въобще по Златния бряг, който не е успял да прочете за тази история в гореспоменатите вестници или е пропуснал да я чуе по радиото или по някаква случайност не е успял да я види по някоя от дванайсетте и повече осведомителни програми на нюйоркската телевизия, ще може да я прочете в местния вестник на Лонг Айленд, „Нюздей“, където ще бъде обърнато специално внимание на местното момче Джон Сатър. Почти виждах заглавието: „Местен глупак забъркан в голяма каша.“ Е, може би не точно с тези думи. Но „Нюздей“ беше един наляво ориентиран вестник в един окръг, гъсто населен с републиканци, и му доставяше удоволствие да се държи враждебно към почти изчезналото дворянство. Щяха да се позабавляват с това.

Опитах се да си представя как ще реагират съдружниците ми, служителите във фирмата и двете ми секретарки, когато разберат, че мистър Сатър е разширил дейността на „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“ и в наказателното право. Докато водата се разливаше над главата ми, аз си представих как майка ми и баща ми прелистват „Интернешънъл Хералд Трибюн“ в някой затънт край на Европа, търсейки потресаващи истории за глад и политически репресии, и попадат на някаква малка статийка за мистър Франк Белароса, шеф на мафията в Ню Йорк. Майка ми ще каже:

— Не е ли това същият човек, който е съсед на сина ни... как му беше името?

А баща ми ще отвърне:

— Да, мисля, че... виж, тук споменават някакъв Джон Сатър. Това сигурно е нашият Джон.

А майка ми ще каже:

— Сигурно. Казах ли ти каква уютна малка кафетерия видях вчера на Монмартър?

Разбира се, приятелите ми в „Крийк“ ще са малко позаинтересувани. Представих си как Лестър, Мартин Вандърмир, Рандъл Потър, Алън Дюпо и някои други седят в салона, кимат многозначително или може би клатят недоверчиво глави или въобще

правят това, което си мислят, че се прави в такива ситуации, и Лестър казва:

— Само ако Джон имаше малко по-силен характер. Жал ми е за Сюзън и децата.

Виж, Джим и Сал и Рузвелт бяха истински приятели и не съдеха хората. На тях можех да разчитам да ми кажат право в очите какво мислят за мен. Затова ще ги избягвам около месец.

После роднините ми, лели и чичовци, като например Корнелия и Артър, прекалено многото ми братовчеди и семействата им и въобще цялата пасмина от глупаци, с които трябваше да се събирам заради неща като Великден, Деня на благодарността, Коледа, сватби и погребения. Но до Деня на благодарността имаше още три месеца, не бях чувал за предстоящи сватби, а и като че ли никой не възнамеряваше скоро да хвърли топа (макар че след днешния ден нямаше да се учудя, ако леля Корнелия го направи). И ако всички те ме отрежеха, нямаше въобще да ме е грижа, но по-вероятното бе, че ще започнат да ме тормозят с въпроси за тайния ми живот като говорител на мафията.

В картината бяха, разбира се, Каролин и Едуард. Радвах се, че ги бях предупредил за това, защото сега, като го научеха от други източници, щяха да кажат:

— Да, знаем за това и подкрепяме баща си във всичко, което върши.

Какви чудесни деца. Във всеки случай смятах, че Каролин ще успее външно да запази спокойствие, но вътрешно ще се разтревожи. Това момиче изживяваше всичко вътре в себе си. Едуард щеше да започне да събира изрезки от вестници. Но мен не ме интересува преценката на децата, включително на моите собствени.

Колкото до сестра ми, Емили, тя сама бе преживяла това отхвърляне на ценностите на едрата буржоазия и вече бе доплувала до другия бряг. Знаех, че ще стои там и ще ме чака и когато стигна до нея и я благословя, няма да иска да знае нищо за пътуването ми — само това, че съм го направил.

Етел Алърд. Ето ви сега едно трудно посещение. Ако трябваше да се обзалагам, бих казал, че тя тайно е доволна, че още един от тези със синята кръв се е разкрил като нравствено покварен. Особено след като бях аз, защото тя така и не бе успяла да намери нито една

пукнатина в блестящата ми броня. Искам да кажа, аз не биех жена си (освен по нейно собствено желание), не дължах пари на търговците, не използвах вратарската къщичка, за да чукам чужди жени, ходех на църква, почти никога не се напивах и се отнасях с нея твърде добре.

— Но — ще ме попита тя — какво добро сте направили напоследък, мистър Джон Сатър?

— Никакво, Етел. О, боже.

Само се радвам, че Джордж не доживя да види това, защото то със сигурност щеше да го убие. А ако не го убиеше, той щеше да ми досажда с високомерното си и неодобрително отношение и тогава аз щях да го убия.

Но, нали знаете, винаги има нещо светло дори в камара конски изпражнения. Например преподобният мистър Ханингс щеше тайно и самодоволно да злорадства, че е излязло наяве какъв съм: протеже на мафията, което вероятно е продавало наркотици, за да си купува пиене. Харесваше ми идеята, че той вероятно беше щастлив. Бях щастлив, че той беше щастлив. С нетърпение чаках следващата неделя, за да отида на църква и да пусна в кутията за дарения плик с хиляда долара в него.

После, жените: на първо място Сали Грейс Рузвелт, на която описанието на Сюзън на дон Белароса ѝ се бе сторило толкова интересно. След това Берил Карлайл, която, сигурен съм, сега щеше да си свали гащичките още при влизането ми в стаята ѝ. А имаше и други жени, като например сладката Тери, които щяха да ме приемат малко по-сериозно след всичко това.

Ах, приближаваме се към основния проблем, казвате вие. Вероятно. Нека само да обсъдим Шарлот и Уилям Станхоуп за половин секунда: майната им.

А сега преминаваме към Сюзън. Не, не мога да я виня за това, което се случи, за това, че в момента съм в хотел „Плаза“ с един гангстер, с един вероятен убиец, с един човек, когото около двеста човека искат да убият. Не мога да я виня за решението си да бъда адвокат на Белароса. Не мога да я виня за нежеланото внимание от страна на пресата, което и аз, и тя сега получавахме и щяхме да продължим да получаваме, докато напълно непознати нам хора научат всичко за нас. Не, не бих могъл да я обвиня. Но вие разбирате, че вината бе предимно нейна.

Тоест, не, не вината, а нещо като отговорността за всичко това. Представено съвсем накратко, то изглеждаше така: Сюзън смяташе Франк Белароса за интересен и вероятно по дедукция, за повече мъж от съпруга си. Съпругът ѝ, на когото съвсем не му е безразлично какво мисли жена му за него, не харесва това. Съпругът ѝ е ревнив човек. Освен това съпругът ѝ смята, че е толкова мъж, колкото и Франк Белароса. Дори в много отношения повече от него. Но няма никакъв смисъл да го казваш. Трябва да го покажеш.

И затова при първата появила се възможност, по ирония на съдбата в лицето на самия Франк Белароса, съпругът, воден от чувствата, а не от разума си, продължава да руши живота си, за да покаже на всички на какво е способен.

Съжалявах ли за нещо в тази история? За нищо, наистина. Всъщност, чувствах се така добре, както отдавна не бях се чувствал. Знаех, че ще е така.

Излязох изпод душа и се избърсах. Обърнах се към запотеното огледало и широко се усмихнах.

— Усмихни се, глупако, получи това, което искаше.

Това беше една луда нощ. Телефонът звънеше непрекъснато и постоянно разни хора щъкаха навън-навътре, едни идваха, други си отиваха. Очевидно донът не се укриваше, а просто бе преместил приемната си от Алхамбра в „Плаза“. Обаждаха се и от пресата, поради което предположих, че слухът се е пръснал чрез персонала на хотела или вероятно чрез някои от поканените гости. Но Белароса не отговаряше на обажданията от пресата и ми каза да не правя никакви изявления до сутринта. Няколко находчиви, да не казвам безочливи репортери дори се появиха на вратата на апартамента, където ги пресрещаше Вини, официалният портиер на дон Белароса, с една странна реплика:

— Аз ще ви пусна да влезете, но няма да излезете оттам.

Никой не прие поканата. Но мога да се закълна, че чух гласа на Джени Алварез да спори с Вини.

Сервитьорите направиха импровизиран бар и носеха храна през цялата нощ. Телевизорът постоянно работеше, включен на канала само за новини, който предаваше историята с Белароса на всеки половин

час с малки изменения. Почти не чувах телевизора от говора в стаята, но виждах Белароса и Сатър да слизат по онези стъпала на сградата на съда на всеки половин час.

Повечето от мъжете, които влизаха в апартамента, изглежда, бяха васали на великия *padrone*, капитани и лейтенанти в собствената му организация. Те го прегръщаха и го целуваха, а по-нискостоящите от тях се задоволяваха само с ръкостискане. Няколко по-възрастни мъже дори се поклониха, поемайки ръката му. Очевидно, те бяха дошли, за да засвидетелстват верността си към този човек, който бе техният дон. Странно, помислих си: тази т.нар. империя на Белароса ми напомняше средновековно княжество, където държавните закони или правилата на поведение не бяха написани, а просто се знаеха, и където нарушаването на клетвата се изкупваше със смърт, дворецовите интриги бяха яростни, а наследяването на престола ставаше чрез комбиниране на семейна кръв, съгласие и убийство.

Присъстващите мъже бяха облечени в стандартните сини, сиви и черни костюми на мафията, някои на райета. Костюмите почти можеха да минат за уолстрийтски, но, макар едва доловимо, се различаваха по нещо, ризите бяха предимно от лъскав сатен или коприна, а вратовръзките в тъмен монотон. Имаше много златни бутонели, скъпи часовници, дори украсени със скъпоценни камъни, игли за вратовръзка и на всяка лява ръка в тази стая, с изключение на моята, имаше диамантен пръстен.

Мъжете около мен говореха предимно на английски, но от време на време някой казваше нещо на италиански; просто едно-две изречения, които не можех да разбера естествено. Съжалих, че осем години в училище съм си губил времето да уча френски. За какво ми е френският? Да обиждам сервитьорите? Макар че ми свърши добра работа веднъж в Монреал, но това е друга история.

Всъщност не всеки, който се намираше в апартамента в „Плаза“, бе дошъл да отдаде почитта си и да се закълне във вярност. Някои от мъжете се появиха със собствената си свита — хора с неприятни лица, чиито прегръдки и целувки бяха само за показ. Това бяха хора, дошли тук за информация. Между тях бяха четиримата мъже, с които Белароса разговаря в „Джулио“, както и мъжът със стоманения поглед, който бе влязъл по-късно с телохранителя си. Белароса и тези хора изчезваха в спалнята му и се появяваха след десет-петнайсет минути,

прегърнали се един друг през раменете, но не можех да кажа кой кого е прецакал.

На определени моменти в голямата гостна се събираха около сто човека и макар, както казах, постоянно да влизаха и излизаха, по приблизителните ми изчисления докъм 10 часа през стаята сигурно бяха минали около 200–300 души. Чудя се как ли изглежда служебното им празненство за Коледа.

Белароса почти не ми обръщаше внимание, но искаше да стоя в стаята, вероятно за да ме показва или за да ме потопи в мафията, а може би дори за да ме впечатли със своя свят. Във всеки случай той не ме представи почти на никого, не получих никакви прегръдки и целувки, а само няколко изненадващо вяли ръкостискания. Но това не ме отчайваше. Всъщност забелязах, че тези хора въобще не придаваха значение на запознаването и почти не си даваха труд да го правят или да го признават дори помежду си. Това ми се стори странно, но вероятно причината бе в културната ми принадлежност; искам да кажа, че в моето общество, а и въобще при американците, запознаването е важно нещо и се е случвало дори да ме представят на нечия прислужница или на нечие куче. Но у Белароса и приятелите му бе вкоренено, изглежда, това чувство за секретност, мълчание и потайност, което спестяваше много празни приказки, включително имената на хората.

Бях започнал да мисля, че това парти е нещо като „само за италианци“, но тогава се появи Джак Уейнстейн и за пръв път в живота си бях толкова щастлив, че виждам адвокат евреин.

Уейнстейн дойде направо при мен и се представи. Той, изглежда, съвсем не изпитваше професионална завист и дори каза:

— Хубава работа свършихте. Аз никога нямаше да мога да го измъкна.

— Вижте, мистър Уейнстейн...

— Джак. Казвам се Джак. Теб как те наричат, Джак или Джон?

Всъщност, наричат ме мистър Сатър, но отвърнах:

— Джон. Виж, Джак, смятам, че трябва да се оттегля вече от този случай. Не се занимавам с криминални дела и просто не знам как се работи на „Фоли Скуеър“.

Той ме потупа по рамото.

— Не се тревожи, приятелю. Аз ще съм зад кулисите през цялото време. Ти просто ще омайваш съдията и съдебните заседатели. Ще им харесаш.

Усмихнах се от учтивост и го разгледах за момент. Той беше висок, слаб мъж на около 50 години, много мургав, с тъмни очи и нос, който може да се нарече семитски или римски; всъщност Уейнстейн можеше да мине на *raesano*. Джовани Уейнстейн.

— Не трябваше да казваш онова за Ферагамо — осведоми ме той. — За аномалното държание в съда. Лудите хора много се засягат, когато някой ги нарече луди.

— Майната му.

Уейнстейн ми се усмихна.

— Във всеки случай — продължих аз — знаеш, разбира се, че Франк не мисли, че ще се стигне до процес. Той смята, че или ще го... разбираш ли... преди това, или че Ферагамо ще се откаже от случая поради липса на доказателства.

Уейнстейн погледна и през двете си рамена и каза тихо:

— Затова е всичко тук. Това събиране. Това са обществени връзки. Той трябва да покаже, че не го е страх, че се ползва с подкрепата на бизнеспартньорите си и че все още може успешно да ръководи предприятията си. — Усмихна се — *Carisce?*

— *Carisco*.

Той се разсмя. Човече, как добре се забавлявахме.

— И няма да ти натяквам, Джон — каза той, — за онова изявление, което направи на стълбите, защото и аз самият съм правил тази грешка няколко пъти, когато още бях нов в тази работа. Но трябва да внимаваш. Тези хора говорят на някакъв свой английски. Да вземем например думите „приятел“ и „говоря“. Ако някой тук ти каже „Ей, приятел, ела навън да си поговорим“, не отивай. Същото като „Ела да се разходим“. *Carisce?*

— Разбирам, но...

— Просто ти казвам за тези неща — изрази, нюанси, двусмислени думи и т.н. Просто внимавай. И не се притеснявай за изразенията на лицата или жестовете с ръцете. Така или иначе, никога няма да ги разбереш. Просто слушай внимателно, наблюдавай внимателно, дръж ръцете си спокойни, лицето безизразно и говори съвсем малко. Ти си от протестантите, способен си на това.

— Прав си. Мисля, че вече съм го разбрал.

— Добре. Във всеки случай, радвам се, че си бил готов тази сутрин. Разбираш ли, обикновено министърът на правосъдието, а понякога дори щатският прокурор нареждат нещата така, че да не се налага да арестуват човек като Белароса в дома му, на улицата или на някое обществено място. Нали разбираш, че когато става въпрос за човек на средна възраст, с пари и връзки, прокурорът може да се споразумее за нещо с адвоката му. За доброволно предаване например. Но понякога тези копелета се държат гадно, както, да речем, когато арестуваха онези момчета от Уолстрийт в собствените им кабинети и ги прекараха с белезници през цялата сграда. Това беше глупост...

Свих рамене. На тази ситуация можеше да се погледне по два начина в зависимост от това дали я гледаш по телевизията, или си един от тези с белезниците.

— Абсолютно сигурни бяхме — каза Уейнстейн, — че ще дойдат за Франк в някой вторник и затова, когато нашият човек ми се обади снощи и ми каза, че е определено за тази сутрин в седем, не бях много изненадан.

— Какъв ваш човек?

— В кабинета на Ферагамо... о... забрави къде си чул това.

— Разбира се.

Замислих се за момент. Този кучи син ми измъкна с измама 50 долара. Не можех да повярвам. Това беше човек, който хвърляше по пода 50-доларови банкноти, предлагаше ми невероятни хонорари за нищожна работа, а ме измами за 50 долара. Очевидно въпросът не бе в парите, а в маниакалната му необходимост да побеждава и да впечатлява хората. Това бе също и човекът, който ми предложи алибито си две минути преди да го арестуват, след това ми каза да го забравя, като същевременно ясно ми даде да разбере, че не възнамерява да прекара нито ден в затвора. Страхотен е.

— Разбираш ли какво имам предвид? — каза Уейнстейн. — Мислех, че знаеш за това. Тези хора не можеш да ги разбереш, Джон. А казват, че евреите били коварни. Глупости, този човек... но, стига за това.

— Той наистина ли е в опасност? — поинтересувах се аз. — Питам, защото не искам да се окажа в кръстосания огън и не го казвам в преносния смисъл.

Уейнстейн отново се огледа и после каза:

— Латиноамериканските джентълмени никога няма да се захванат с него, а и всъщност не искат да се захващат с него сами, защото ще си навлекат много проблеми. Това е добре, защото те имат навика да стрелят безразборно, хванат ли веднъж автомата. При все това обаче — очите му шареха из навалищата в стаята, докато говореше, — някои от присъстващите тук могат и ще се захванат с него, ако подушат и най-малка размекнатост, ако сметнат, че той вече е по-скоро пасив, отколкото актив. — После добави: — Представи си едно ято от гладни акули и си представи още, че най-голямата акула е ранена и оставя кървава дيريا във водата. Колко ѝ остава на тази голяма акула? Разбираш ли?

Кимнах.

— Не че не го харесват — каза Уейнстейн — или че не си е свършил работата. Но това е история. Те искат да знаят какво ще стане днес и утре. Основното при тези хора, господин адвокат, е да не влязат в затвора и да правят пари.

— Не — осведомих го аз. — Да не влязат в затвора и да правят пари е нещо допълнително. Основното при тези хора е уважението. Достойният вид. Смелостта. *Carisce?*

Той се усмихна и свойски ме потупа по бузата:

— Приемам поправката. Бързо схващаш.

След това каза:

— Обади ми се, когато имаш малко свободно време. Има за какво да си поговорим. Ще обядваме някъде.

— Само не в Литъл Итъли.

Той се разсмя, обърна се и поздрави някакъв мъж на италиански. Прегърнаха се, но не се целунаха.

Това щях да съм и аз след около година, ако не внимавам.

Някакъв много нисък и много дебел мъж се приближи към мен и ме блъсна с корема си, преди да успея да отстъпя назад.

— Ей — каза той, — аз ви познавам. Работите за Джими, нали? Джими Лип. Нали така?

— Точно така.

Той протегна дебелата си потна ръка:

— Поли.

Ръкувахме се и аз казах:

— Джони. Джони Сата.
— Аха. Ти си кръщелникът на Аниело, нали?
— Точно така.
— Как е той?
— Много добре.
— Значи ракът още не го е убил?
— Ъ... ами... не...
— Як кучи син е той. Видя ли го на погребението на Еди Лоло миналия месец? Беше ли там?
— Разбира се.
— Аха. Аниело влиза вътре, както си е с половин лице, а вдовицата почти пада мъртва в ковчега с Еди.
Той се разсмя и аз го последвах. Ха-ха-ха.
— Видя ли това? — попита ме той.
— Чух за него, като пристигнах.
— Аха. Господи, защо не си слага някакъв шал или нещо такова.
— Ще му спомена за това, когато обядваме заедно.
Поговорихме още няколко минути. Аз обикновено съм добър на безсмислените разговори по коктейлите, но ми беше трудно да намеря нещо общо с Поли, особено след като той ме смяташе за някой друг.
— Играеш ли голф? — попитах го аз.
— Голф ли? Не. Защо?
— Много отморяваща игра, почиваш си при нея.
— Така ли? Искаш да си почиваш? Защо? Ще си почиваш като остарееш. Като умреш. Какво прави Джими?
— Същите стари глупости.
— Аха? По-добре да си пази задника. Не е моя работа, но на негово място бих оставил „дръпнатите“ за малко на мира. Разбираш ли?
— И аз същото му казвам.
— Така ли? Хубаво. „Дръпнатите“ можеш доста да ги стягаш, но ако прекалиш, започват да беснеят с малките си жълти юмручета. Джими трябва да знае това.
— Наистина трябва.
— Аха. Ей, предай на Джими много поздравии от Поли.
— Разбира се, ще му предам.

— И му напомни, че трябва да огледаме онова място на „Канал Стрийт“.

— Добре.

Поли се отдалечи, поклащайки се като гъска, и се блъсна в някой друг. Направих няколко крачки към бара и усетих потупване по рамото. Обърнах се, за да видя един огромен джентълмен, който приличаше на кроманьонец.

— За какво ти говори Дебелият Поли? — попита ме той.

— Обикновени глупости.

— Какви са обикновените глупости?

— Кой го интересува?

— Ей, приятел, ако не знаеш кой съм, по-добре поразпитай наоколо.

— Окей.

Отидох до бара и си налях една самбука. Как е възможно, чудех се възмутено аз, някой от тези хора да ме вземе мен, Джон Уитмън Сатър, за един от тях? Погледнах се в едно стенно огледало. Същият си бях. Но вероятно дъхът ми все още миришеше на чесън и puttanesca сос.

Във всеки случай попитах един млад мъж на бара:

— Кой е този?

И посочих с глава към кроманьонца.

Той погледна първо него, след това мен.

— Не знаеш кой е този? Да не си от Чикаго или от Марс?

— Забравил съм си очилата.

— Аха? Ако не знаеш кой е този, значи не трябва да знаеш.

Това прозвуча съвсем категорично, затова изоставих темата.

— Играеш ли голф?

— Н-не. — Младият човек се наведе към мен и прошепна: — Това е Сали Да-да.

— Добре.

Сега вече имах три Сали в живота си: Сали Грейс; Сали от „Стардъст Дайнър“; и един джентълмен, който, ако правилно си спомнях думите на Манкузо, бе роден Салваторе с цяло фамилно име, но който очевидно не бе успял да напредне много в говора от детското столче. „Как е малкият Сали? Да-да-да. Искан ли Сали па-па?“

— Това е баджанакът на Епископа — казах аз.

— Аха. Сали е мъж на сестрата на жената на Епископа.

Как се казва тя?

— Анна.

— Не, сестрата.

— Мария, нали?

— Аха... не... няма значение. Защо питаш за Сали Да-да?

— Той ми каза да поразпитам за него.

— Така ли? Защо?

— Искан да знае за какво съм говорил с Дебелия Поли.

— С Дебелия Поли не бива да говориш за нищо.

— Защо?

— Ако не знаеш, по-добре разбери.

— Дебелият Поли говори твърде много — рискувах аз.

— За това си прав. Дебелият Поли по-добре да си пази задника.

— И Джими Лип ще е по-добре да си пази задника.

— Защо?

— Твърде много се е заял с „дръпнатите“.

— Пак ли? Какво му става на този глупак?

— Твърде много слуша кръщелника си.

— Кой кръщелник?

— Аниело. Не, Джони. Не...

Трябваше да помисля как бяха връзките.

Младият мъж се разсмя.

— Мислех, че ще кажеш кръщелника му Джоуи. Аз съм Джоуи.

А ти кой си?

— Джон Уитмън Сатър.

— Кой?

— Адвокатът на Епископа.

— Ах... да... видях те по новините. Джак извън играта ли е?

— Не, в играта е. Аз съм само фасадата.

— Аха. Чух за това. Какво искаш от Сали Да-да?

— Просто да си поговорим.

— Аха. По-добре стой настрана от този човек. Остави Епископа да говори с него.

— Capisco. Grazie.

Отидох до прозореца и погледнах към Сентръл парк. В основни линии на всеки коктейл е едно и също. Нали? Просто изпиваш няколко

питиета, живваш малко и започваш да обикаляш из стаята. Единственото нещо, което липсваше на това малко събиране, бяха жените. Всъщност осъзнах, че на мен те не ми липсваха. *Capisce?*

Около десет часа вечерта пристигна някакъв нисък, тантурест джентълмен с космати ръце, който караше четири куфара върху една багажна количка, един от които приличаше на куфара ми за два костюма, купен от „Ларк“. Лени насочваше мъжа, когото явно познаваше, към съответните спални. Чудех се дали на лейди Станхоуп ѝ е било приятно да пригответи куфара ми. Радвах се, че Франк помоли нея, а не мен.

В единайсет часа някой превключи телевизора на друг канал за новини и увеличи звука. Говорът в стаята започна малко по малко да утихва, докато хората заемаха местата си около телевизора.

Главното събитие продължаваше да бъде арестуването на Франк Белароса, но сега акцентът падаше върху обедната пресконференция на Алфонс Ферагамо, която набързо бе прекратена сутринта в съда. Не се съмнявах, че кабинетът на Щатския прокурор е изказал остро си недоволство от търсенето на сензация от страна на пресата и твърде големия интерес към личността на дон Белароса и адвоката му. Време е за по-сериозни новини.

След встъпителните думи на водещия на екрана се появи още едно операторско виждане на стъпалата на съда, където Белароса махаше на всички, а аз стоях до него загорял, стегнат, висок и добре облечен. Нищо чудно, че жените ме обичат.

Това продължи обаче само около пет секунди, след което на екрана се появи претъпканата зала на пресконференцията, която вероятно се провеждаше някъде из комплекса на „Фоли Скуеър“. Камерата даде в едър план подиума, където стоеше Алфонс Ферагамо и сега изглеждаше по-спокоен, отколкото когато го бях видял за последен път в съда. Няколко души около мен отправиха интересни забележки по адрес на щатския прокурор, като например: „мръсник“, „духач“, „глупак“, „лайно“ и „педал“. Слава Богу, че майката на Алфонс не беше в стаята.

Мистър Ферагамо подреди някакви листи пред себе си и прочете пригответеното изявление:

— В 7:45 тази сутрин — започна той — агенти на Федералното бюро за разследване, работещи съвместно със Силите за борба с

организираната престъпност, в които влизат нюйоркската градска и щатската полиция и Агенцията за борба с наркотиците, в сътрудничество с полицията на окръг Насау, извършиха арестуването на Франк Белароса в къщата му на Лонг Айленд.

Можех да се закълна, че там видях само Манкузо. Но предполагам всички останали са били на „Грейс Лейн“ и са искали да ги споменат.

— До този арест — продължи Ферагамо — доведе едно седеммесечно разследване, направено от полицията на щата Ню Джърси, съвместно с кабинета на щатския прокурор и ФБР. Доказателствата, представени на предварителния съд, въз основа на които бе подведен под отговорност и арестуван Франк Белароса, сочат Белароса като извършител на убийството на известния колумбийски наркотрафикант Хуан Каранза.

И Ферагамо продължи в същия дух, приготвяйки примката за клиента ми, а аз се питах кой ли от присъстващите в тази хотелска стая ще я окачи на врата му. От мястото, където бях застанал, виждах лицето на Белароса, което не изразяваше никакво вълнение, безпокойство или притеснение. Той отново слушаше „Травиата“ в слушалките си. Но някои от останалите мъже в стаята изглеждаха притеснени. Други бяха дълбоко замислени, а няколко бързо погледнаха към Белароса.

Ферагамо завърза последния възел на въжето, като съобщи:

— Съществуват свидетелски показания, дадени на закрито заседание на Федералния съд, в които се твърди, че в организацията на Белароса се води борба за власт и че убийството на Хуан Каранза не се одобрява от организацията или от останалите четири престъпни фамилии в Ню Йорк. Убийството е било извършено от Белароса и една фракция от тази организация, които искат да си възвърнат господството в търговията с наркотици и да отстранят от пътя си колумбийците и конкурентите си от Карибския басейн и Източна Азия.

— Това обвинение — продължи Ферагамо — е само първото от още много такива, които ще последват в борбата срещу организираната престъпност. Проведеното разследване не се ограничи само с конкретния случай и срещу Франк Белароса ще бъдат повдигнати и други обвинения, включително обвинение в рекет по

силата на закона RICO. Има и други фигури в организацията на Белароса, които са обект на разследване.

Това не предизвика буря от аплодисменти. От една страна, всички знаеха, че Ферагамо блъфира, за да види кой ще се уплаши и ще дойде сам в ръцете му. Но, от друга страна, всеки в тази стая имаше някой приятел или роднина в затвора. Манкузо беше прав, че бандата бе осакатена от извършените неотдавна многобройни арести и осъждания. Но имаше хора в петте фамилии, които гледаха на това като на благоприятна възможност, като период на пречистване. Да изхвърлим старата кръв, да приемем новата. Войните между гангстерите се водеха със същата цел.

Точно за войната между гангстерите говореше и Ферагамо.

— Кабинетът на щатския прокурор — каза той — и другите федерални, щатски и градски служби за борба със закононарушителите са обезпокоени от факта, че тази борба за власт в търговията с наркотици може да доведе до един нов вид война между гангстерите по улиците на Ню Йорк: война между и сред различни етнически групи, които и без това живеят в един нестабилен мир помежду си и сега могат да прибегнат до насилие.

Ферагамо вдигна поглед от подготвеното си изявление.

Половин секунда в стаята чувах само дишането около мен, след това някакъв репортер на пресконференцията попита Ферагамо:

— Очаквахте ли Белароса да се появи с адвокат от Уолстрийт и пет милиона долара?

Няколко души в залата се разсмяха, а в хотелската стая много глави се обърнаха към мен.

Ферагамо язвително се усмихна.

— Подозирахме нещо подобно.

А ето я сега и нея, мис Нахалство, известна още като Джени Алварез, става и пита:

— Вие имате петима свидетели, мистър Ферагамо, които твърдят, че са видели Франк Белароса да застрелва Хуан Каранза. Същевременно обаче адвокатът на Белароса, Джон Сатър, твърди, че същата сутрин е видял Белароса на Лонг Айленд. Кой лъже?

Алфонс Ферагамо деликатно сви рамене по италиански.

— Ще оставим съдът да реши това. — И добави: — Но който и да лъже, ще бъде обвинен в лъжесвидетелство.

Включително и ти, Алфонс. Няма да опера този пешкир сам.

Така продължи още една минута, но след това трябваше да се премине към обичайната история за избухналият пожар в Южен Бронкс, която си заслужаваше да бъде в новините само защото никой не вярваше, че в Южен Бронкс е останало нещо, което да пламне. Даже ми се струва, че дните, когато нямат достатъчно новини, пускат ролката с кадрите от последния пожар.

Лени превключи и на другите две обзорни предавания, но успяхме да хванем само последните няколко секунди от пресконференцията на Ферагамо, която очевидно бе новина № 1 във всяко предаване.

Лени върна на първия канал за новини, по който точно в този момент предаваха спорт. „Метс“ отново бяха победили „Монреал“ — този път с шест на един. Какъв ден.

Защо чувствах, че ме гледат?

Добре, време е да потъна в мрака, както се казва, и затова отворих вратата на спалнята си, но видях, че в нея се провежда някакво заседание. По столовете и по леглото ми бяха насядали шестима мъже с нещастни физиономии, между които и мистър Сали Да-да, който се втренчи в мен и попита:

— Ъ?

— Това е моята стая.

Те всички се спогледаха един друг и отново се втренчиха в мен.

— Ъ?

— Давам ви десет минути — казах аз.

Затворих вратата и отидох направо на бара. Всъщност можеха да останат и по-дълго, ако им се налагаше.

Тълпата бе пооредяла и сега в стаята имаше около 30 души, между които не забелязах Джак Уейнстейн. Взех чашата си и отново отидох до един от прозорците; отворих го, вдишвайки малко чист въздух.

Франк Белароса се доближи до мен с чаша в едната ръка и пура в устата. И двамата се загледахме в парка и светлините на големия град. Най-накрая той каза:

— Добре ли прекарваш вечерта?

— Интересно ми е.

— Говорил си с Джак.

— Да. Умно момче.

— Аха. С кого още говори?

— С Дебелия Поли. И с още няколко човека. Не запомних много имена.

— Запозна ли се с баджанака ми?

— Почти. — И добавих: — Той е в стаята ми сега с още петима човека.

Белароса не каза нищо.

Продължихме да гледаме навън в лятната нощ и това ми напомни за нощта на балкона му. Той ми предложи пура и аз я взех. Той я запали със златна запалка и аз изпуснах едно кълбо дим през прозореца.

— Разбираш ли какво става тук? — попита ме той.

— Мисля, че да.

— Аха. Предстои ни дълга и трудна битка, господин адвокат. Но днес спечелихме първия рунд.

— Да. Между другото, искам да ми върнеш петдесетте долара.

— Какво?

— Разбрах за вашия човек в кабинета на Ферагамо.

— Така ли? От кого?

— Няма значение от кого.

Той порови в джоба си и извади една петдесетачка, която аз взех.

— Искаш ли да се обзаложим за нещо друго? — попита той.

— За какво?

— Обзалагам се, че повече никога няма да ме хванеш в измама.

Той се разсмя и ме потупа по гърба. Известно време мълчахме и пушихме, след това той каза:

— Много от приятелите ми тук смятат, че си магия или нещо такова. Те уважават твоя свят. Те си мислят, че хората като теб все още държат властта в ръцете си. Може би я държите. А може би ви се изплъзва. Може би, ако по някакъв начин италианците и англосаксонците успеяха да се съюзят, щяхме да си върнем Ню Йорк. А може би и тази страна.

Не отговорих, защото не можех да разбера дали говори сериозно, дали се шегува, или е луд.

— Във всеки случай — каза той — ти имаш това... как се казва?... Някакво излъчване около себе си, разбираш ли, като че ли си

свързан с могъщи сили. Това казаха по телевизията. И това е, в което много от приятелите ми вярват.

— Значи не си се излъгал в стойността на 50-те си хиляди.

Той се разсмя.

— Аха.

— Разбираш ли, надявам се, че нямам никаква такава сила. Вярно е, че имам обществени и финансови връзки, но нямам никакви политически връзки.

Той сви рамене.

— Е, и? Това си е между нас.

— Добре. Отивам да си легна. Мога ли да изритам баджанака ти от стаята си?

— По-късно. Ще изчакаме първите дневни издания. Ще получа „Поуст“ и „Дейли нюз“ направо от печатницата след около половин час. Имам хора там, които чакат да излязат. Абе, ти обади ли се на жена си? — попита ме той.

— Не. А ти на своята?

— Аха. Тя ме изпревари. Добре е. Каза да ти предам поздрав. Тя те харесва.

— Тя е мила жена, добра съпруга.

— Аха, но ме влудява с нейните притеснения. Жените... Madonna! — Той остави да минат една-две секунди, след това каза: — Може би е добре, че се отделихме от тях за няколко дни. Разбираш ли? Започват да те ценят повече, когато те е нямало известно време.

Чудех се дали Анна е започнала да цени съпруга си повече, когато се е върнал след двегодишния си престой във Федералния затвор. Може би, ако се накисна за това лъжесвидетелстване и ме приберат за пет години, Съюзът ще започне наистина да ме цени. А може би няма.

Около полунощ, когато в апартамента бяха останали дванайсет души, пристигнаха един след друг двама мъже, в разстояние на пет минути, като всеки носеше по един куп вестници. Единият бе донесъл „Поуст“ с незасъхнало още мастило по него, а другият — „Дейли нюз“. Хвърлиха вестниците на масата за кафе.

Прочетох заглавието в „Поуст“: ПИПНАХА ТЕ, ФРАНК. „Поуст“ не беше много деликатен. Под заглавието върху цялата страница имаше снимка на Франк Белароса, който вървеше по някакъв коридор във Федералния съд с белезници на ръцете, воден от мистър Манкузо. Една снимка струва колкото хиляда думи, а вероятно и точно толкова гласове, като дойде ноември.

Белароса взе един брой на „Поуст“ и започна да изучава снимката.

— По-висок съм от Манкузо. Виждаш ли? Ферагамо обича да слага до човека в белезници яки и високи момчета от ФБР. Той не харесва Манкузо по много причини. Плюс това, че е нисък.

Той се разсмя.

Всеки от мъжете, които бяха останали в стаята, в това число аз, Франк, Лени, Вини, Сали Да-да, двама от охраната му и още няколко яки типа, си взе вестник или четеше от този на съседа си. Взех един брой на „Дейли нюз“, където заглавието беше: „Белароса обвинен в убийство.“ Отново имаше снимка върху цялата страница, на която обаче Белароса бе вдигнал във въздуха окованите си ръце и ги бе стиснал една в друга като победител в боксов мач. Текстът под снимката гласеше: „Франк Белароса, известен шеф на най-голямата престъпна фамилия в Ню Йорк, задържан във Федералния съд вчера сутринта“.

Вдигнах вестника към Белароса.

— Тази ще ти хареса.

Той го взе.

— Аха. Хубава снимка. Спомням си я.

— Изглеждаш добре, шефе — каза Вини.

— Аха, хубави снимки, шефе — кимна Лени.

Всеки от останалите се присъедини към поздравленията за хубавата снимка, без да се обръща внимание на белезниците. Чудех се как не му писва на Франк Белароса от тези подлизурковци на пълен работен ден.

Забелязах обаче, че Сали Да-да не се беше присъединил към поздравленията, а се бе зачел в „Дейли нюз“. Не харесвах този човек и той го знаеше. Той също не ме харесваше и аз го знаех, което уравновесяваше везните. Но освен че не го харесвах, аз и не му вярвах.

Разгърнах „Дейли нюз“ и попаднах на друга статия, към която имаше и малка снимка на Франк с някакъв мъж, който ми изглеждаше познат. Текстът към снимките гласеше: „Белароса на излизане от съдебната зала с адвокат Джон Сатър.“ А аз мислех, че ми е познат.

Белароса четеше „Поуст“.

— Ей, чуйте това — каза той. И зачете: — Като изненада и дори шокира зрителите ветерани от съдилищата, Белароса се появи в съдебната зала с адвокат със синя кръв Джон Сатър от Латингтаун, Лонг Айленд. — Белароса ме погледна. — Ти наистина ли имаш синя кръв?

— Разбира се.

Той се разсмя и отново зачете:

— Сатър е съпруг на Сюзън Станхоуп Сатър, дъщеря и наследница на видно семейство от Златния бряг. — Пак ме погледна. — Това означава ли, че и жена ти има синя кръв?

— Абсолютно.

Белароса прегледа набързо статията и каза:

— Доста неща са написали тук за теб, господин адвокат. За адвокатската ти фирма, за клубовете ти и въобще за всичко.

— Това е хубаво.

— Аха? Откъде мислиш са получили всичкия този боклук толкова бързо? От твоя приятел Манкузо и от отрепката Алфонс. Нали? Наистина се опитват да ти спукат задника.

И доста добре се справят, бих казал. А нима очаквах нещо друго? Когато хора като мен престъпят границите, правителството никога не закъснява да разкъса жертвата, а пресата да я изяде. В това общество също има неписани закони, както в обществото на Белароса, и ако нарушиш неписаните закони, няма да те съсипят от бой, но ще ти съсипят живота.

Отново погледнах статията в „Дейли нюз“ и намерих името си. Ето какво не се казваше в статията: „Джон Сатър е добър човек, приемлив съпруг и много добър баща. Служил е достойно в американската армия и активно подпомага усилията за запазване на мира. Дава хиляди долари за благотворители цели, великодушен работодател е и добре играе голф.“

А ето какво се казваше в статията: „Самият Сатър е обект на разследване от страна на СВП заради данъчни измами.“ Мислех, че

съм решил този проблем. Вероятно са объркали глаголното време. Е обект. Бе обект. Интересно нещо е вестникарският стил. Направо вид изкуство. Чудех се дали да напиша писмо до редактора, или да заведа дело. Вероятно нямаше да направя нито едно от двете.

Налях си уиски със сода и без да пожелаая лека нощ на колегите си гуляйджиин, отидох в спалнята си и затворих вратата.

Видях куфара си на поставката за багаж и го отворих. Сюзън се бе оказала на висотата на положението и бе свършила добра работа. Беше ми сложила тоалетните принадлежности, един сив костюм и един син от лятна вълна. Имаше и подходящи за тях ризи, вратовръзки и носни кърпи. Беше ми сложила също и бельо, достатъчно за две седмици, което можеше и да е тънък намек.

Докато разопаковах багажа си, видях един плик с моето име на него и го отворих. Това беше някакво писмо от Сюзън, започващо със „Скъпи Джон“, което не ме изненада, тъй като името ми е Джон. Но вече прекалявам. Докато си миех зъбите в банята, прочетох писмото, в което се казваше следното:

Скъпи Джон,

Изглеждаше чудесно по телевизията, макар да не съм много убедена, че зелената вратовръзка подхожда на синия ти костюм. Или това е било от телевизора? Смятам, че много добре се справи с онази мръсница, репортерката.

Прекарах деня с Анна, която бе много впечатлена от теб и ти благодари. Трябваше да се прибере у дома през задната врата, тъй като пред портите и на двете къщи имаше репортери. Колко дълго ще продължат тези глупости? Има много съобщения в телефонните ни секретари, макар че не съм прослужала още никое от моите. Но има един факс от кантората ти в Ню Йорк, в който те молят да им се обадиш. Спешно. Чудя се за какво ли може да е? Какъв късмет за Франк, че си го видял онази сутрин. Аз бях ли с теб на езда? Обади ми се довечера, ако намериш свободно време.

С обич, Сюзън

Това беше изключителната Сюзън Станхоуп. Анна Белароса вероятно бе прекарала целия ден в стенания и плач, а Сюзън — в подреждане на цветя. Вижте, хората като нас са така. Можем да сме страстни, влюбени, ядосани, тъжни или каквото и да е, но не го показваме. Какъв смисъл има да го показваш? Задоволяваш себе си, но, противно на общоприетото мнение, от това не се чувстваш по-добре.

И все пак бележката на Сюзън бе малко sang-froid^[1], да използвам един френски израз. От друга страна, изобщо не очаквах никаква бележка. Чудя се дали е писала и на Белароса.

Съблякох се и понеже не ми беше пратила никаква пижама, си легнах по бельо. Не, нямаше да ѝ се обадя.

Отпихах от уискито си и слушах приглушения шум на улицата, осем етажа по-долу. Още усещах в устата си миризмата на чесън и на онзи отвратителен рибен сос. Нищо чудно, че Италия бе единствената страна в Европа, която нямаше легенди за вампири; те са се връщали, като стигнат Алпите.

Може би съм позадрямал малко, но се събудих, спомняйки си, че трябваше да кажа на Джими Лип, че Дебелият Поли искаше да огледат онова място на „Канал Стрийт“. И още по-важно, трябваше да кажа на Джими да я кара по-полека с „дръпнатите“.

Телефонът иззвъня, беше Джени Алварез с интересно предложение.

— Качете се горе — казах аз. — Кажете на Лени или на Вини, че няма проблем. Аз съм в първата спалня вляво.

Малко по-късно чух почукване на вратата на спалнята ми и тя влезе.

— Ако ме харесвате — казах ѝ аз, — защо се държахте така мръснишки с мен?

— Такъв ми е стилът.

Тя събу обувките си, но не и червената предизвикателна рокля, и припълзя при мен в леглото. Каква съблазън.

Исках да я целуна, но се притеснявах от дъха на аншоа и чесън в устата си.

Не си спомням точно какво се е случило след това, но когато отново се пробудих преди съмване, нея я нямаше. Всъщност съмнявам се дали въобще някога е била там.

[1] Хладнокръвен, невъзмутим (фр.). — Б.пр. ↑

30.

На следващата сутрин, докато си пиех кафето в апартамента, аз се обадох на няколко журналисти, чиито имена Белароса ми бе дал. Историята, която разказвах, бе следната: Франк Белароса иска незабавно разглеждане на делото му най-късно до идния месец, и всякакво забавяне от страна на кабинета на щатския прокурор ще бъде изтълкувано като опит да се пречи на правосъдието. Мистър Белароса е невинен по това обвинение и иска да го докаже на открит съд.

Това, разбира се, щеше да принуди Ферагамо да пригответи доказателствата си бързо и тъй като очевидно нямаше никакви доказателства, Ферагамо трябваше или да се откаже от обвинението, или да отиде в съда с нищожни шансове да спечели. Ферагамо не искаше нито едно от двете; това, което искаше, бе някой да пречука Белароса в най-скоро време.

Същата сутрин, след като си изпих кафето в разхвърляната всекидневна на апартамента, отидох в спалнята си и се обадох на Сюзън.

— Здравей — казах аз.

— Здравей — отвърна тя.

— Ще остана в града няколко дни и исках да знаеш.

— Добре.

— Благодаря за куфара.

— Няма защо — каза тя.

— И все пак ти благодаря.

Когато съпрузи започнат да си говорят така студено, бихте си помислили, че слушате разговор на двама напълно непознати, и наистина е така.

— Прочете ли бележката ми? — попита Сюзън.

— Бележка ли?... Ах, да, прочетох я.

— Джон?...

— Да?

— Наистина трябва да поговорим за това.

— За бележката ли?

— За нас.

— Не за нас, Сюзън. За теб.

Тя помълча няколко секунди, след това попита:

— Какво за мен? Какво точно те тревожи около мен?

Поех си дълбоко дъх и казах:

— Снощи обади ли ми се? Говорихме ли?

— Не.

— Значи е било сън. Но беше много истински, Сюзън. Всъщност това е било подсъзнанието ми, което се е опитвало да ми каже нещо. Нещо, което знам от известно време, но не съм могъл да започна да се боря с него. Случвало ли ти се е нещо подобно насън?

— Може би.

— И в този сън, Сюзън, разбрах, че си в любовни отношения с Франк Белароса.

Ето, казах го. Не съвсем, де. Тя мълча няколко секунди, след това попита:

— Затова ли си в лошо настроение? Защото си сънувал, че съм в любовни отношения с Франк?

— Мисля, че не беше само сън. Беше едно нощно прозрение. Това е, което ме тревожи от месеци, Сюзън, и това е, което застана между нас.

Отново настъпи дълга пауза, след това тя каза:

— Ако си подозирал нещо, Джон, трябвало е да започнеш да се бориш с него. А вместо това ти се оттегли. Отдаде се на удоволствието да се правиш на говорител на мафията и да се изпокараш с всичките си приятели и роднини. Може би за това, което се случи с нас, ти имаш толкова вина, колкото и аз.

— Без съмнение.

Отново настъпи тишина, защото никой от двамата ни не искаше да се върне на темата за изневярата. Но след като вече бяхме стигнали дотук, казах:

— Е? Да или не? Кажи ми.

— Сънувал си глупав сън — каза тя.

— Добре, Сюзън. Ако това е твоят отговор, аз ще го приема, защото ти никога не си ме лъгала.

— Джон... наистина трябва да поговорим за това... лично. Вероятно има много неща, които не сме си казали един на друг. Знаеш,

че никога не бих направила нещо, което да те нарани... Съжалявам, ако съм те разтревожила с нещо през последните няколко месеца... ти си един забележителен, един прекрасен човек. Сега го разбирам. И не искам да те загубя. Обичам те.

Сюзън май никога не се бе размеквала толкова и макар че това не беше пълно признание в брачна изневяра, много напомняше на такова и на нещо като защитна пледоария. Доста се бях разтреперил, да ви призная, и открих, че както съм седнал на леглото в стаята си, сърцето ми бие лудо и устата ми е пресъхнала. Ако някога сте обвинявали съпругата си в сексуална изневяра, знаете какво е усещането.

— Добре — казах най-сетне аз. — Ще поговорим, когато се върна.

Затворих телефона и се вторачих в апарата, чакайки, предполагам, да звънне, но той не иззвъня.

Трябва да разберете, че преди деня в съда и последвалите атаки от средствата за масова информация аз не бях готов да се изправя срещу този проблем за Сюзън и Франк. Но сега, след като завинаги бях обърнал гръб на предишния си живот и се чувствах уверен в себе си, бях готов да чуя от жена си, че има сексуална връзка с Франк Белароса. Нещо повече, аз все още я обичах и бях готов да ѝ простя и да започна всичко отначало, защото в известен смисъл и двамата бяхме имали връзка с Франк Белароса и Сюзън беше права, че аз бях толкова виновен, колкото и тя. Но при Сюзън още не бе настъпил моментът, когато щеше да е готова да ми каже, че това се е случило, или да му каже на него, че всичко е свършило.

И така, след като не получих признание от Сюзън, трябваше да остана в онова състояние на съпруга, който знае, но не знае, който не може да поиска развод или да предложи да прости и който трябва да се държи с двете страни така, като че ли нищо не се е случило, освен ако не иска да изглежда като пълен глупак.

Или пък просто можех, да попитам Франк:

— Абе, приятел, чукаш ли жена ми или какво?

По-късно същата сутрин с Белароса слязохме пред хотела, където ни чакаха Лени и Вини с кадилака. Отново отидохме в Литъл Итъли и се отбихме в клуба на Белароса за по едно еспreso. „Италиън

Райфъл клуб“ нямаше много прилики с „Крийк“, както можете да се досетите, освен това, че беше частен клуб и че въпросите, които се обсъждаха там, бяха свързани с това, как да се манипулира републиката в полза на членовете на клуба. А вероятно имаше повече прилики, отколкото си мислех.

Тази сутрин Белароса имаше поредица от срещи, насрочени за клуба му, който бе всъщност един широк приземен етаж на магазин с боядисана в черно витрина към улицата, тъмен вътре и разделен на многобройни мрачни стаи за кафе и разговори.

През по-голямата част от времето аз оставах почти изцяло настрана от разговора, понякога говорех на италиански, а понякога, когато в стаята присъстваше някой, който въобще не говори италиански, аз бивах помолен да напусна стаята с думите:

— Едва ли искаш да чуеш това, господин адвокат.

Сигурен бях, че са прави.

И така, изпих доста кафе, изчетох всички сутрешни вестници и наблюдавах една игра на карти, която не можех да следя.

След около час и нещо престой в клуба излязохме и отново се качихме в колата. Макар че пелена от облаци закриваше слънцето, бе започнало да става горещо — една градска жега, която създаваха колите, хората и нагорещеният от вчерашното слънце бетон. През лятото скуаерите от именията могат да издържат най-много около седмица в Манхатън и аз се надявах, че няма да оставаме по-дълго в града, но на този човек не се задавах въпроси за време и място.

Спряхме за малко пред „Ферара“, откъдето Белароса избра една дузина сладкиши за Анна, които бяха поставени в хубава бяла кутия, завързана със зелена и червена панделка, която Белароса донесе в колата. Не мога да обясня защо, но гледката, която представляваше този голям мъж, хванал нежно тази малка бяла кутия, ми се стори много цивилизована. Това не беше точно Аристотел, който размишлява пред бюста на Омир, но беше едно безкрайно човешко действие, което ме накара да видя човека, съпруга, бащата. И, да — любовника. Въпреки че винаги съм гледал на Белароса като на мъж, печелец мъжкото внимание, сега видях, че първоначалното ми впечатление от него, че жените биха го намерили привлекателен, е вярно. Е, не всички жени, но някои. Можех да си представя как Сюзън, лейди Станхоуп, иска да бъде унижена и сексуално използвана от този безчувствен

варварин. Може би това имаше някаква връзка с факта, че бе видяла майка си в леглото с някакъв градинар, коняр или какъвто е бил там. Може би това е нещо, за което мечтаят всички дами със знатен произход: да си свалят дрехите заради мъж, който не им е равен по обществено положение или интелект, а просто сексуално ги възбужда. И защо това трябва да е такъв шок за мъжете? Половината от богатите и преуспяващи мъже, които познавам, се чукат със секретарките си, сервитьорките по коктейлите и дори прислужниците си. И жените имат либидо. Но може би отношенията между Сюзън Станхоуп и Франк Белароса бяха по-сложни.

Прекарахме останалата част от сутринта в Литъл Итъли, Гринуич Вилидж и околностите, като спирахме за кратко тук-там, понякога за разговор, а понякога, за да вземем провизии на борда на кадилака. В колата скоро замириса на сирене, печени закуски и някаква ужасна особена треска, наречена *baccala*, която вероятно не можеше да се сложи в багажника поради горещината.

— Ще изпратя всичко това вкъщи малко по-късно — обясни ми Белароса. — Това са все неща, които Анна обича. Искаш ли да изпратиш нещо на жена си?

Дразнеше ме, че винаги говореше за Сюзън като за жена ми, вместо да я нарича по име. Как ли я наричаше, когато бяха сами?

— Искаш ли да се отбием някъде? За цветя или нещо друго?

— Не.

— Ще ѝ изпратя тези сладкиши от „Ферара“ — все едно че са от теб.

— Не.

Той сви рамене.

— Обади ли се тази сутрин? — попита ме той, докато завивахме към Мидтаун. — Всичко наред ли е вкъщи?

— Да — отвърнах аз. — Как е твоята жена? Обади ли се тази сутрин? Всичко наред ли е вкъщи?

— Аха. Питам те, защото ако имаш проблеми вкъщи, не можеш да се концентрираш върху работата. А и защото сме приятели. Нали?

— Как си свърших работата вчера в съда?

— Чудесно.

— Край на темата.

Той отново сви рамене и се загледа през прозореца.

Спряхме пред италианския морски клуб на 34-а западна улица и Белароса влезе вътре сам. След петнайсет минути излезе оттам с някаква кафява книжна кесия в ръце и се качи в колата. И какво предполагате, че имаше в тази кесия? Наркотици? Пари? Тайни съобщения? Не. Кесията беше пълна с малки контрабандни пури.

— Тези са от Неапол — каза той. — Тук не можеш да намериш такива.

Той запали една и разбрах защо не можеш. Отворих прозореца.

— Искаш ли една?

— Не.

Той подаде кесията на Вини и Лени, всеки от които взе по една и я запали. Всички изглеждаха доволни от малките си безмитни пури. Разбира се, днес бяха пурите, утре нещо друго можеше да излезе от морския клуб. Интересно.

Вместо да спрем за тричасов обяд в някой италиански ресторант, спряхме пред един фургон за италиански хотдог близо до „Таймс Скуеър“. Белароса слезе от колата и поздрави продавача, някакъв възрастен мъж, който прегърна и целуна Белароса и едва не заплака. Без да ни пита какво искаме, Белароса взе за всички горещи питки с наденички, с пипер и лук.

— Не ми слагай майонеза — казах аз.

Ядохме отвън до фургона, разговаряйки със стария продавач, на когото Белароса даде парче козе сирене от Литъл Итъли и три контрабандни пури. Мисля, че ние спечелихме в тази сделка.

Ако е вярно, че човек се познава по приятелите, които има, тогава Франк Белароса беше нещо като популист, който се движеше сред масите, както са правили първите цезари, и позволяваше на обикновените хора да го прегръщат и целуват, да благоговаят пред него и... да го залавят. В същото време той се събираше и със знатните, но ако можеше да съди по „Плаза“, отнасяше се към тях с хладно презрение.

Продавачът не се върна да обслужва фургона си и дори пропъди няколко души, за да може да обслужи по-добре обедните си гости, които обядваха на открито в скъпите си костюми в жегата на „Таймс Скуеър“, паркирали кадилака напреки на движението. „Каква странна картинка“, помислих си аз.

Избърсахме пръстите си в книжни салфетки, пожелахме на домакина си buon giorno и отново се качихме в колата.

Все още с пълна уста, Белароса се обърна към Вини:

— Кажи на Фреди да удари тук с още един долар на килограм наденички и да ги остави да си го изкарат от клиентите.

След това се обърна към мен:

— Това е хубав продукт и всички го ядат — и испанците, и melanzane обичат този боклук. А къде могат да обядват тук? В „Сарди“ ли? Кафетата предлагат само боклуци. Затова те ядат на улицата и заглеждат мацките, които минават покрай тях. Нали така? Това си заслужава още 25 цента. Нали? Хареса ли ти сандвичът? Ще платиш ли още 25 цента за него? Разбира се. Затова удряш продавачите с още един долар на килограм, а те си го слагат в цената. Няма проблем.

— Сега, след като всички обсъдихме това — казах аз, — ще гласуваме ли?

Той се разсмя.

— Да гласуваме ли? Аха, ще гласуваме. Франк гласува „за“. Край на гласуването.

— Хубаво събрание — казах аз.

— Аха.

Всъщност бях впечатлен от вниманието, което Белароса обръщаше на по-малките предни постове на империята си. Вероятно смяташе, че ако внимава за цената на наденичките, по-големите проблеми сами ще се решат. Той бе твърде самостоятелен човек както в професионалния, така и в личния си живот, ако разбирате какво искам да кажа.

Пресякохме Ийст Ривър по „Уилямсбърг Бридж“ и след това вече се обърках. Бруклин ми е напълно непозната територия и се надявах да остане такава. За нещастие обаче имах водач, който ми посочваше и обясняваше всичко, както правят хората, когато си мислят, че ви интересува тяхната мизерна частица от света.

— Ей там, на покрива на онази сграда — каза Белароса — е мястото, където за пръв път се опарих.

Имах чувството, че не искаше да ми каже, че си е играл с огън.

— Колко интересно — казах аз.

Спряхме пред една красива стара барокова църква, покрита с черна мръсотия.

— Това е моята църква — обясни Белароса — „Санта Лучия“.

Слязохме от колата, отидохме до жилището на пастора и почукахме на вратата, която един стар свещеник ни отвори и започна да изпълнява ритуала с прегръдките и целувките.

Аз и Белароса бяхме въведени в една голяма всекидневна на втория етаж, където към нас се присъединиха още двама свещеници и на всички бе поднесено кафе. Тези хора пият много кафе, в случай че не сте забелязали, но не толкова заради кофеина, колкото за общото изживяване — нещо като течна версия на общото ядене. А навсякъде, където отидеше Франк Белароса, разбира се, се правеше и се сервираше кафе, обикновено с нещо сладко.

И така, ние пиехме кафе и бъбрехме за това-онова, но не и за вчерашните неприятности със закона. Тримата свещеници бяха от старата италианска школа, естествено, и не си говореха на име, така че липсваха онези глупости с „отче Чък“ и „отче Бъзи“. От друга страна, като че ли и тримата имаха трудни първи и фамилни имена и при акцента, с който говореха, ми прозвуча сякаш и тримата се казваха отец Чикън Качиаторе, Аз ги наричах всичките „отче“.

Главният говореше за това, как епископът (истинският епископ на епархията) искал да затвори „Санта Лучия“, освен ако не започне да се издържа сама, което било малко вероятно, тъй като в енорията едва ли били останали достатъчно италианци католици, които да я поддържат. Свещеникът деликатно обясни, че латиноамериканските католици в енорията, предимно от Централна Америка, смятали, че десет цента в кутията за дарения покриват режимните. Свещеникът се обърна към мен и каза:

— Старите хора в тази енория не могат да отидат в друга църква. Те искат да са близо до своята църква и тук да ги опеят, когато умрат. Трябва да помислим, разбира се, и за някои бивши енорияши, такива като мисис Белароса например, които се връщат в „Санта Лучия“ и ще бъдат съкрушени, ако трябва да затворим църквата.

(Окей, отче, дай по същество.)

Той се прокашля.

— Трябват около 50000 долара на година, за да се поддържа и отоплява църквата и жилището на пастора и да се слага някаква храна

на тази маса тук.

Не си мислете, че посегнах към портфейла си или нещо такова, но докато свещеникът ми казваше това заради дона, той надраска един чек и го сложи на масата с лицевата страна надолу.

След още няколко минути ние се сбогувахме със свещениците, получихме необходимите прегръдки и благословии и си тръгнахме.

На улицата Беларус ми каза:

— Никой не може да те изръси така, както католически свещеник. Madonna, те ме удариха с 50 бона. Но какво можех да направя, а?

— Просто да кажеш „не“.

— Не? Как ще кажеш „не“?

— Поклащаш глава и казваш „не“.

— А, не можеш да направиш това. Те знаят, че имаш пари и това ще е грях. — Той се подсмихна, след това добави: — Разбираш ли, аз съм кръстен в „Санта Лучия“, баща ми и майка ми са били кръстени тук, тук се ожених, Анна кръщава децата, тук, Франки се ожени тук, моят старец е погребан тук, майка ми...

— Схванах ти идеята. Аз също имам една такава църква. И й давам по пет долара всяка седмицата на Великден и Коледа по десет.

— Това е различно.

Вместо да влезе в колата, Беларус се обърна и отново погледна тъжната стара църква, а след това огледа мизерните улици около нас.

— Често играех ступбол^[1] на онези стъпала там — каза той. — Играл ли си ступбол?

— Чувал съм за тази игра.

— Аха. Хлапетата от бедните квартали я играят. Ти какво си играл? Голф ли?

Той се усмихна.

— Аз играех на фондовата борса.

— Аха? — Разсмя се. — А ние играехме ступбол точно ей там. Аз и приятелите ми... — Помълча няколко секунди, след това каза: — Отец Чиаро — това е старият пастор, с когото току-що говори, излизаше от къщата и ни подгонваше. И ако стигнеше някого, хващаше го за ухото и го завличаше в къщата и го караше да свърши някаква гадна работа. Виждаш ли онези валчести дръжки на вратата? Те са от

месинг, но вече не им личи. Често трябваше да лъскам тези шибани топки, докато заприличат на златни.

— Той все още те хваща за ухото, Франк.

Той се разсмя:

— Аха. Какъв кусичин.

— Какво?

Той се усмихна.

— Така го казваше дядо ми. Кусичин. Кучи син.

— Разбирам.

Опитах се да си представя как малкият шишкав Франк Белароса тича по тези улици, играе на топка, стреля с въображаем пистолет, коленичи в изповедната, „опарва“ се, коленичи в изповедната и т.н. И успях да си го представя и понеже аз самият съм малко носталгично настроен към миналото, мога да разбера хора, които с умиление си спомнят за детството. Това е признак на средната възраст, нали? Но при Белароса, мисля, имаше и още нещо. Той, струва ми се, знаеше, че за последен път си е вкъщи и искаше да се погрижи за „Санта Лучия“ за да може след това свещениците да се погрижат за него, когато му дойде времето. През последните десетина години на няколко пъти бяха писали във вестниците за църкви и свещеници, които са отказали да извършат опело на хора от бранша на Франк. Мисля, че това е поуплашило Франк Белароса, който през цялото време бе вярвал, че принадлежи към една църква, която изпълнява преките заповеди на Всевишния да прощава на всеки. Но сега разни хора се опитваха да променят законите и Белароса, като човек, който не би се оставил на произвола на съдбата, си подсигури опелото в „Санта Лучия“. Или поне аз така мисля.

Белароса пхна ръце в джобовете си и погледна към напречната улица.

— В онези дни можеше спокойно да се разхождаш по тази улица късно вечер и никой да не те безпокои, освен стариците, които ми крещяха от прозорците: „Франки, прибирай се вкъщи, преди майка ти да те е убила.“ — Мислиш ли, че някой все още казва това по тази улица?

— Съмнявам се.

— Аха, аз също. Искаш ли да видиш къде живеех, когато бях дете?

— Да, искам.

Вместо да се качим в колата, ние се отдалечихме от „Санта Лучия“ и тръгнахме в горещината, както Франк Белароса сигурно бе правил преди много години. Лени и Вини се влачеха след нас с кадилака. Районът около църквата беше доста беден и хората ни поглеждаха, но вероятно бяха виждали подобни сцени и преди и знаеха, че това е един блуден син с пистолет затова си продължаваха пътя, докато Франк продължаваше по своя.

Спряхме пред една опустошена от пожар пететажна тухлена сграда и Белароса каза:

— Живеех ей там, на последния етаж. Ставаше 100 градуса^[2] през лятото, но беше топло и приятно през зимата с онези огромни радиатори, които непрекъснато работеха. Делях една стая с двамата си братя.

Не отговорих.

— След това чичо ми ме измъкна оттук — продължи той — и ме изпрати в „Ла Сал“, където пансионът ми изглеждаше като къща на Парк Авеню. Започнах да разбирам, че съществува свят и извън Уилямсбърг. Разбираш ли?

Той отново замълча, след това каза:

— Но трябва да ти кажа, че като си спомням какво беше това място през 50-те години, бях щастлив тук.

— Тогава всички бяхме щастливи.

— Аха.

Качихме се в колата и подминавайки няколко пресечки, излязохме на една по-хубава улица, където той ми показва пететажната сграда от кафяв камък, където с Анна бяха прекарвали по-голямата част от брачния си живот.

— Сградата все още е моя — каза той. — Направих апартаменти на всеки етаж и настаних някои възрастни хора в тях. Имам една стара леля, която живее тук. Плащат, каквото могат, на църквата. Разбираш ли? Църквата се грижи за всичко. Това е хубава сграда.

— В рая ли се опитваш да отидеш? — попитах аз.

— Аха, но не тази седмица. — Той се разсмя, след това добави:

— Всичко е въпрос на гледна точка, господин адвокат.

Покарахме малко из стария италиански район на Уилямсбърг, който никога не е бил голям, а това, което бе останало от него,

изглеждаше доста запуснато, но имаше къде да се отбием тук-там и разходката не беше изцяло от носталгия, а отчасти по работа. Както казах, сигурно е трудно да се управлява една престъпна империя, без да се използва телефонът или дори пощата за тази цел. И този факт очевидно пораждаше необходимостта да се пътува много и да се навестяват набързо отделни хора. Франк бе управителят на мафията, който се справяше за три минути.

След Уилямсбърг минахме през по-оживени италиански квартали в Бенсънхърст, Бей Ридж и Кони Айлънд, където спирахме още няколко пъти и се срещнахме с още няколко души предимно в ресторанти, в задните помещения на магазини за продажба на дребно и в светски клубове. Съвсем искрено се изненадах от броя на клоновете и съдружниците на корпорацията Белароса — или може би трябваше да кажа фирмените магазини и пласъорите на стока? А още по-чудно бе, че нямаше никакъв списък на местата, където спирахме. Белароса просто казваше няколко думи на Лени и Вини, като например: „Нека да видим Паскале от рибарника“ и те ни откарваха някъде. Трудно ми бе да повярвам, че малките им колкото грахово зърно мозъци са могли да запомнят толкова много местонахождения, но, предполагам, имаха добри мотиви да си вършат работата.

Излязохме от Бруклин и отидохме в Озон Парк, в Куинс, който също е италиански квартал. Франк имаше някои роднини тук и ние спряхме пред една от редицата еднакви къщи, където поиграхме на кегли с някои от старите му приятели, които носеха висящи като чувал панталони и тридневни бради. След това всички отидохме на една задна тераса, където пихме домашно червено вино, което беше безкрайно отвратително, кисело и стипчиво. Но един от старците сложи лед във виното ми и го смеси не с нещо друго, а със сметана. След това нарязва праскова в чашата ми. Франк подправи виното си по същия начин. Това беше нещо като италианска сангрия, предполагам, или винен коктейл, и веднага ми дойде на ум, че мога да патентовам този буламач и да го продавам на претенциозните заведения като „Бъдис Хоул“, чиито клиенти щяха да го пият, ядейки стръкчетата си трева. „Озонпаркска глътка“? Не? Да?

Продължихме разходката си в късния следобед, като спирахме още няколко пъти пред скромни на вид къщи в други квартали на Куинс.

В хотел „Плаза“ Франк Белароса бе забавлявал хората, които движеха неговия свят — шефовете и „твърдите“ мъже. Сега излизаше по улиците, за да се срещне с избирателите си подобно на политик, който се кандидатира за държавен пост. Но за разлика от политиците никога не го чух да дава никакви обещания и неприсъщо на доновете на мафията, никога не го чух да заплашва. Той просто се показваше сред хората, да използвам израза, който тези хора често употребяваха. Показването сред хората сигурно имаше много скрити значения и сигурно беше важно, щом Белароса го правеше.

Този човек имаше вродено чувство за власт, това мога да кажа за него. Той бе разбрал в един момент, че истинската власт не се гради върху насилието или дори върху предаността към дадена абстрактна идея или организация. Истинската власт се градеше върху личната преданост, особено предаността на масите към личността на дон Белароса, както забелязах при продавача на наденички, а и при всеки друг, който се отбихме да видим. Този човек наистина беше интуитивен и богоподобен лидер — последният от великите донове.

И колкото и порочен да беше, почти ми стана жал за него, заобиколен сега от вътрешни и външни врагове. Но аз бях съжалил и гордия Луцифер в „Изгубения рай“, когато бе изгонен от Господа, и господаря на лицемерните двуполови ангелчета. Сигурно има някакъв сериозен дефект в характера ми.

Беше се смрачило, когато тръгнахме обратно за Манхатън. Ню Йорк наистина е град с етническо разнообразие, но аз нямам кой знае какви възможности или желание да се срещам с тези етнически групи. Въпреки това трябва да призная, че бях заинтригуван от италианската субкултура, в която успях да надзърна този ден. Това беше един свят, който изглеждаше едновременно и жив, и умиращ, и докато пътувахме към Манхатън, казах на Белароса:

— Мислех, че всички тези италиански неща са останали в миналото.

Той, изглежда, разбра какво имам предвид и отвърна:

— В миналото са. В миналото беше, когато моят старец ме вземаше със себе си и отивахме при приятелите му на вино и приказка. Това винаги е в миналото.

Старите имигрантски култури, размишлявах аз, все още оказват силно влияние върху своите хора и върху американското общество. Но

те наистина губеха самобитността си, ставайки хомогенни, и по ирония на съдбата губеха силата си, запълвайки вакуума, създаден от т.нар. упадък на англосаксонските протестанти. Но по-важното беше, че макар все още в сянка, някъде по крайните квартали бяха новите имигранти, бъдещето, за което нито Франк Белароса, нито аз знаехме нещо или искахме да мислим.

Докато колата приближаваше небостъргачите на Манхатън, Белароса ме попита:

— Добре ли прекара днес?

— Интересно ми беше.

— Аха. Понякога имам нужда просто да изляза и да видя тези хора. Разбираш ли? Да видя, че всеки си е все още на мястото. Бях започнал да губя връзката, малко се бях изолирал в Алхамбра. Не се прави така. Трябва да излизаш между хората и ако някой иска да те гръмне, тогава поне ще бъдеш на улицата, а не заврян някъде, да чакаш да те притиснат до стената. Разбираш ли?

— Да, разбирам. Но имаш ли нужда от адвокат до себе си, докато предизвикваш съдбата?

— Не. Имам нужда от приятел.

Веднага бях готов с няколко саркастични отговора, но не казах нищо, което каза всичко.

— Ще те направя почетен италианец като Джак Уейнстейн — добави той. — Искаш ли?

— Разбира се, стига това да не ме направи почетна мишена.

Той се разсмя, но ми се стори, че темата за убийството му не му е чак толкова смешна. Въпреки това обаче каза:

— Говорих с някои хора. Няма за какво да се притесняваш. Все още си граждански гражданин.

Страхотна новина. А аз вярвах на тези хора, нали? Но поне може би всички те членуваха в стрелковия клуб и бяха добри стрелци. Много се надявах да е така.

[1] Вид детска игра с топка. — Б.пр. ↑

[2] Приблизително 30°C. — Б.пр. ↑

31.

Върнахме се в хотел „Плаза“. Беларус освободи Вини и Лени за през нощта и двамата с Франк си поръчахме вечеря в апартамента.

Докато се хранехме на масата в трапезарията, водехме незначителен разговор, предимно за зеленчуци и недвижими имоти. Аз нарязвах пържолата си и докато правех това, се питах колко ли интересно щеше да се обърне животът ми, ако забиех сега този нож в сърцето на Беларус.

Той като че ли прочете мислите ми, защото каза:

— Сега вероятно си мислиш, господин адвокат, че животът ти се съсипва и че аз съм ти го съсипал. Грешиш. Ти сам си се съсипал и си го направил много преди да ме срещнеш.

— Може би. Но ти не си част от решението.

— Разбира се, че съм. Аз ти помогнах да се отървеш от всички глупости в живота си. И сега трябва да продължиш нататък.

— Благодаря.

— Аха. Ти си мислиш, че съм просто един тъп олизник. Пак грешиш.

Този човек започваше малко да ме дразни.

— Глупаците смятат, че си глупак — казах аз. — Аз те познавам по-добре.

Той се усмихна.

— Аха. Това е стар италиански трик. Клавдий го е правил, за да спаси живота си, преди да стане император. Имам един колега в бизнеса, горе в Бронкс — ти го познаваш, той се прави на глупак от десет години, защото ченгетата са му вдигнали мерника. Разбираш ли? Но Ферагамо наистина е глупак и смята, че аз съм глупак и затова всеки път го изненадвам, но той е твърде глупав, за да го разбере. — Той се разсмя.

Върнахме се към пържолите и не проговорихме до кафето, когато той ме попита:

— Случвало ли ти се е да се правиш на глупак?

— Понякога.

— Искам да кажа, когато например знаеш нещо, но се правиш, че не го знаеш. И не се издаваш, докато не му дойде времето. Не се горещиш, за да не пострадаш. Изчакваш.

— В някои случаи — отвърнах аз — никога не се издавам. А в други просто оставям човека да пощурее, питайки се дали знам.

Той кимна одобрително.

— Аха. Като за какво например? Дай ми един пример.

Погледнахме се, както седяхме един срещу друг на масата, и аз отвърнах:

— Като например за онази глупост със СВП, Франк. Казваш на Мелзър да отиде при приятелите си в СВП и да види дали не могат да открият нещо за мен. И те откриха. След това ме свързваш с Мелзър, който оправя нещата вместо мен и аз ти дължа услуга. Ти си истински приятел.

Той си играеше с десерта и не отговори.

— Но какво щеше да стане, ако не бях се обърнал към теб по този проблем? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Тогава — казах аз — щеше да ми намериш друг проблем. Или пък аз щях да имам нужда от друг вид услуга от теб, като например разрешение за конюшните. Не съм сигурен дали това беше случайно съвпадение или нагласена работа, но очевидно жена ми те слуша и ти можеш да се добереш до мен чрез нея.

Човекът явно знаеше, че нещата между мен и Сюзън не вървят, и ако въобще имаше някаква съвест, тя беше гузна. Дори наистина изглеждаше, че се чувства неловко. Искам да кажа, че освен класовите и политическите различия, етническата и расовата нетърпимост и всички други проблеми, които хората имат помежду си в обществото, най-първичната и основна причина за насилието, убийствата и скандалите е сексуалното притежаване. Казано по-просто, хората се дразнят, когато други хора чукат или се опитват да изчукат съпруга(та) им. Във всеки случай Белароса сигурно се чувстваше малко неудобно, иначе не би повдигнал този въпрос, за да провери как ще реагирам. Той ме погледна в очакване да види, предполагам, дали ще подема разговора за него и Сюзън. Но тъй като той се чувстваше неудобно, а не аз, реших да го оставя в това напрежение още малко.

Без да кажа нито дума, аз станах и отидох до шкафа, върху който имаше няколко дузини телефонни съобщения, включително едно от Съюзън, с което тя ми съобщаваше, че си е сменила телефонния номер. Предполагам, че масмедиите не я оставяха на мира, да не говорим за приятелите и роднините ни. Хвърлих съобщението с новия телефонен номер в кошчето за боклук и излязох от апартамента.

Долу във фоайето ме пресрещна не някой друг, а Джени Алварез, дамата в червено, само дето тази вечер не беше в червено.

— Здравейте, мистър Сатър — каза тя.

Беше облечена в черна копринена рокля, нещо като вечерна рокля, предполагам, като че ли току-що е била на вечеря. Наистина изглеждаше добре и ми се щеше да я попитам дали сме прекарали предната нощ заедно, но това изглеждаше глупав въпрос, затова само отвърнах:

— Здравейте.

— Мога ли да ви почерпя с едно питие? — попита тя.

— Аз не пия.

— Кафе?

— Не, бързам.

Тя изглеждаше обидена и започнах да си мисля, че наистина сме прекарвали нощта заедно. Аз може да съм всякакъв, но не и мерзавец, затова приех предложението да пийнем по нещо, след което отидохме в Дъбовия бар и седнахме на една маса.

Тя си поръча уиски със сода, аз също.

— Прочетох тази сутрин изявленията, които сте направили за вестниците — каза тя.

— Не знаех, че телевизионните журналисти четат вестници. Или че въобще четат.

— Не се дръжте нагло.

— Окей.

— Бих искала да взема интервю от вас.

— Не мисля, че ще стане.

— Няма да трае дълго. Можем да го направим тук, в „Плаза“, на живо, за новините в 23 часа.

— И ще съм мъртъв до сутрешните новини.

Тя се разсмя, като че ли това беше шега. А то не беше.

— Бихте ли могли да доведете и мистър Белароса? — попита тя.

— Струва ми се, че не.

— Вероятно бихме могли да запишем едно пълно интервю и да го излъчим в нощните новини в 23:30. Това е национална програма. Това ще ви даде възможност да представите вашето виждане по случая.

— Нашето виждане ще го представим в съда.

Продължихме да разговаряме в този дух известно време, като мис Алварез навярно си мислеше, че се правя на трудно достъпен, а аз, да си призная, не исках да я разкарам, защото ми бе приятна компанията ѝ. Тя имаше хубави пълни устни.

Поръчахме си по още едно питие. Тя не можеше да проумее, разбира се, че не всеки в Америка искаше да го показват по телевизията. Най-накрая, след като започна да ми дотяга нейната настойчивост, аз казах:

— Сънувах снощи, че съм спал с вас.

Тя изглеждаше като твърда жена, която бе чувала подобни неща и преди, но точно това я изненада и тя наистина се обърка. Бях загубен.

— Вижте, мис Алварез — казах аз — мога ли да ви наричам Джени?

— Да.

— Вижте, Джени, трябва да знаете, че тези хора не обичат да се показват по телевизията. Много по-голям шанс имате да включите в програмата си президента на Съветския съюз, отколкото Франк Белароса.

Тя кимна, но сякаш само за да накара мозъка си да заработи по-добре. След това каза:

— Но вие не сте в мафията...

— Няма мафия.

— Вие можете да говорите с нас. Мистър Ферагамо се съгласи да участва в програмата...

— Той и в комедия би участвал, ако е от достатъчно висока класа.

Тя се изхили.

— Хайде, мистър Сатър... Джон. Не виждате ли как това може да помогне на клиента ви?

И така започнахме трети рунд с трети питиета. Тя продължи да говори още известно време, като излагаше аргументи в полза на

участието в телевизионни предавания, но аз, опасявам се, не я слушах много внимателно.

— Това беше един много истински сън — казах аз.

— Вижте — отвърна тя, — ако ви излъчим в ефир...

Изострих вниманието си:

— Да?

— Ами... можем да ви зашифроваме.

— Моля?

— Знаете как става. Ще скрием лицето и ще преиначим гласа ви.

Никой няма да знае, че сте вие.

— Освен ако не ме представите по име.

— Не ставайте глупав. Какъв ще е смисълът, ако...

— Бяхте с онази червена рокля.

— Зашифрованото интервю ще бъде с друга гледна точка, разбира се. Джон Сатър не като адвокат, а като неизвестен източник. Правили сме това и друг път при репортажи за организираната престъпност. Ще говорите за...

— Имате ли апартамент в града?

Трети рунд завърши без резултат и ние пристъпихме към четвърти рунд — и двамата оптимистично настроени. При седем долара питието в Дъбовия бар един от нас бе загубил вече петдесет и шест долара, плюс куверта и бакшиша. На съседната маса имаше купичка с наистина хубави печени бадеми, но на нашата купичката беше пълна с онези отвратителни хрупкави гевречета. Навсякъде тези гевречета.

Тя продължи да говори, като на няколко пъти погледна часовника си.

— Вие ли ще водите новините довечера — попитах аз.

— Не мисля, че имам какво да кажа довечера, след като вие не искате да ми сътрудничите.

— Ще ви платят ли въпреки това?

— Може би. Вижте, помислете си поне за емисията в 23:30. Вече сме я съставили, но ни трябва фокус.

— Това означава ли, че няма да скриете лицето ми?

— Имам предвид гледна точка. Искам някой да говори понятно за различните аспекти на този случай. Не искам повече т.нар. експерти.

Искам някой, който да представи на американското общество другата страна на този въпрос.

— Каква друга страна?

— Конституционно съобразен ли е RICO, преследването, което правителството извършва на някои етнически групи под маската на правосъдие, изявленията на Ферагамо за евентуална война между латиноамериканците и италианците. Такива неща. Наистина искам да представя друга гледна точка по този въпрос.

— Интересно предаване ще се получи. Ще го гледам.

— Хайде да отидем да поговорим с мистър Белароса. Да видим дали иска да бъде интервюиран. Да видим дали иска адвокатът му да говори за тези неща.

— Останете тук — казах аз — и вижте дали не можете да вземете отнякъде купичка с печени бадеми.

Отидох до един телефон във фоайето и се обадох в апартамента, но телефонът на Белароса даваше заето. Съвсем не възнамерявах да му предам предложението на мис Алварез, но исках да проверя дали все още е там. Върнах се в Дъбовия бар, седнах и съобщих на мис Алварез:

— Той каза „не“. А „не“ означава „не“.

Тя бе взела купичката с бадеми и аз наградих цяла шепа.

— А вие? — попита тя. — Ще излезете ли в ефир?

— Какво ще получа за тора?

— Ще сваля червената рокля.

— Преди или след като изляза в ефир?

Тя погледна часовника си.

— Преди. — И добави: — Изчукай ме, но не ме прецаквай.

И двамата се усмигнахме. Е, какво, сънищата се сбъдват, ако им позволиш да се сбъднат. Но този намирисваше на неприятности. Станах.

— Съжалявам. Не мога да изпълня моята част от сделката. Но ми беше забавно.

Излязох, оставяйки я тя да плати сметката.

Във фоайето проверих за съобщения и видях, че имаше няколко от хора от телевизията, пресата и радиото. Повечето адвокати в наказателното право биха използвали тази възможност да получат слава и богатство. Но адвокатите на гангстерите, такива като Джак

Уейнстейн и Джон Сатър, трябваше да се задоволят с „Без коментар“ и мръсни пари, които могат да им бъдат конфискувани по силата на закона RICO. Но някой да е казал, че това ще се отрази добре на кариерата ми?

Отправих се към вратите на фоайето с намерение да си направя онази разходка, за която първоначално бях тръгнал, но още веднъж бях причакан от Джени Алварез.

— Позволете ми да ви задам един въпрос — каза тя. — Личен въпрос, неофициално.

— Аз обичам протокола, но съм готов за всякакви въпроси.

— Това, което искам да знам, е защо сте се забъркали с Франк Белароса?

— Това е дълга история. Наистина е дълга.

— Искам да кажа, аз видях имението ви на Лонг Айленд. И, Бога ми, не мислех, че все още има хора, които живеят така.

— Аз живея в къщата за гости в имението. Не предадохте това вярно по телевизията. А и какво значение има къде живея?

— Голямо. Говорим за телевизия, Джон. Забавление. Вие сте звезда. Имате вид на звезда. И се държите като звезда. Ходите добре облечен, владееете се добре и говорите изключително добре. Вие сте първокласен актьор.

— Благодаря.

— Макар и да ме оставихте да платя сметката.

— Това е най-първокласното нещо, което съм направил през цялата седмица. Вижте... Джени, вие сте много привлекателна и аз бих искал да ви кача горе, но смятам, че така настойчиво ме преследвате, защото искате нещо от мен, и то не е секс. Само че аз не мога да ви дам нищо — нито секс, нито информация. Аз съм верен съпруг, а освен това съм импотентен и глупав. Затова...

— Какво ви стана?

Идващи откъм Дъбовия бар, втренчени в мен, към нас вървяха Лени и Вини. Предполагам, че са ме видели в бара и са се зачудили защо съм на една маса с телевизионна репортерка. Лицето на Джени Алварез е добре познато в Ню Йорк, а дори кретени като Лени и Вини гледат новините. Във всеки случай Кретен Едно и Кретен Две клатеха главите си като смахнати, което означаваше, че искат да отида при тях.

— Кои са тези мъже? — позаинтересува се мис Алварез.

— Това са помощник-адвокатите ми.

Разбира се, най-добрият начин да се оневиня в този момент бе да покажа недвусмислено на Лени и Вини, че намеренията ми в разговора ми с мис Алварез бяха сексуални, а не предателски. Какво ще кажете за тази рационализация? И така, аз я прегърнах през раменете и я поведох към асансьорите.

— Да отидем да пийнем нещо в стаята ми — казах аз.

— Добре.

Лени и Вини се качиха с нас в асансьора.

Докато се изкачвахме нагоре, казах на приятелчетата си:

— Това е Джени Алварез. Та е известна телевизионна журналистка.

Те се спогледаха.

— Нима донът иска да се срещне с нея? — попита Вини.

— Не, аз искам да се срещна с нея. Насаме, и не искам никой да ме безпокои.

И двамата се ухилиха похотливо и лигаво. Първокласни актьори.

Слязохме на осмия етаж. Лени отключи вратата на апартамента и всички влязохме вътре. Беларус лежеше на дивана и гледаше телевизия със събути обувки.

Джени Алварез отиде направо при него и му се представи, докато той ставаше.

— Ах, да — каза Беларус. — Вие сте дамата, която доста притесни този човек тук. Нима вече сте приятели?

Тя се усмихна.

— Да, приятели сме.

Следващото нещо, което щеше да направи, разбира се, бе да започне да врънка Франк за интервю. Нали така? Грешка. Тя се оказа първокласната актриса на вечерта.

— Джон ме покани тук да пийнем по нещо. Надявам се, че не ви преча на работата.

— Н-не — отвърна Беларус, — в почивка сме.

— Хайде да отидем в моята стая — казах аз на мис Алварез.

Взех бутилка уиски и кофичка с лед от барчето, а тя — две чаши и бутилка сода.

Въведох я в стаята си, но тъкмо когато щях да я последвам, Беларус ме потупа по рамото. Той затвори вратата на стаята ми и ми

каза:

— Не можа ли да си намериш някоя проститутка от хотела, ами трябваше да доведеш тази телевизионна курва тук?

— Моя работа е с кого ще си прекарвам свободното време отвърнах троснато. — Но за да сме наясно по въпроса, отношенията ми с тази жена са и ще останат платонически.

Белароса погледна към уискито и леда в ръцете ми и се усмихна. Предполагам, че това наистина е прозвучало като доста идиотско изявление, направено от един светски човек към друг. За всеки случай добавих:

— Няма нищо общо с работата.

— Така ли? Значи никакви креватни разговори. Окей? Внимавай какво ѝ казваш. Ясно ли е?

Пристъпих към вратата, но той не се дръпна встрани. Вместо това каза:

— Какво се е случило, господин адвокат? Какво те тормози?

— Ако си говорил тази вечер с жена ми, а предполагам, че си го направил, тогава знаеш какво ме тормози.

Той остана безмълвен за момент, след това кимна.

— Аха. Окей. Говорих с нея. Но ти си разбрал всичко това погрешно. Лошо е да си мислиш такова нещо. И е много опасно, когато някой си втълпи това. Виждам съм хора, които са пострадали или даже са били убити от това нещо. Така че просто си го избий от главата. — Той ме сграбчи за раменете и ме разтърси. — Окей?

Значи станаха два гласа срещу моя един по въпроса за сексуалния триъгълник.

— Добре, Франк — казах аз. — Приключихме темата. Отвори ми вратата.

Той отвори вратата на стаята ми и носейки уискито и кофичката с лед в ръце, аз влязох вътре и я ритнах да се затвори, след което сложих уискито и кофичката върху коктейлната маса.

— Сигурен ли сте, че не преча на работата ви? — попита Джени Алварез.

— Сигурен съм. Разположете се удобно. Седнете някъде.

Седнахме в двете срещуположни кресла в ъгъла и оставихме питиетата на коктейлната маса между нас.

Докато слагах лед в чашите, забелязах, че ръката ми леко трепери. Да се изправиш срещу жена си и да я обвиниш в изневяра, беше малко тежко, но да се изправиш срещу другия, особено след като човекът беше убиец, не бе един от най-приятните моменти в живота. Но сега се чувствах странно спокоен, като че ли се бях отървал от голяма тежест и я бях стоварил върху хората, които първоначално я бяха стоварили върху мен. Искам да кажа, че ако помислите трезво, това наистина не беше мой проблем, освен ако не исках да го направя такъв. Въпреки това знаех, че в крайна сметка трезвият разум ще отстъпи пред по-първичните чувства, като например сърдечната мъка, болката, ревността и други стандартни брачни несгоди. Но тази вечер се чувствах над тези дребнавости, а освен това имах и компания за пиенето.

— Хубав апартамент — каза Джени Алварез, — заслужава си да си престъпник.

— Благодаря, че се отказаште от Белароса — отвърнах аз.

— Аз дойдох тук, за да пийна нещо с вас.

— Правилно.

Макар че съм скептик, аз й повярвах, а е приятно да повярваш на нечий случайно казани думи. Направих питиетата, чукнахме се и отпихме. Трябва да ви призная нещо: бях напрегнат.

— Не трябва ли скоро да сте в ефир или нещо такова? — попитах аз.

— Вие сте единственият ми ангажимент тази вечер. И понеже вие не възнамерявате да излезете в ефир, аз също няма да го направя. Но ще им се обадя по-късно. — След това добави: — Достатъчно късно, за да не могат да ме хванат за нещо друго преди времето за излизане в ефир. Така че съм свободна тази вечер. Приятно усещане.

Това означаваше, че тя е пренаредила цялата си програма, за да може да е сега тук с мен. И какво трябваше да направя аз? Да я изхвърля навън след първата чашка? Да поръчам да ми донесат в стаята играта „Монопол“? Прокашлях се.

— Много съм поласкан.

Тя се усмихна. Ах, тези устни. Трябва да ви кажа, че по принцип не си падам по латинските красавици, но тази жена беше съвършено прекрасна. Имаше нежна мургава кожа, тъмни искрящи очи и гъста черна коса, която падаше на вълни по раменете ѝ. Когато се

усмихваше, на бузите ѝ се образуваха трапчинки, които ми се щеше да щипна.

— Вие сте разделени със съпругата си, както разбрах — каза тя.

— Не съм чул подобно нещо.

— Е, аз чух.

— От кого?

— От хората, където живеете.

— Наистина ли? Дори не знаех за това.

Тя се усмихна.

— Повечето мъже просто биха казали „да“ при тези обстоятелства.

— Аз не съм повечето мъже. Аз държа на истината. А вие омъжена ли сте?

— Бях. Давах раждането на детето ми по телевизията. Спомняте ли си? Преди две години.

Струва ми се, спомнях си някакви сладникави и безвкусни репортажи за това как се развива бременността ѝ и най-накрая за раждането, но аз не гледам много телевизионните новини и досега дори не бях разбрал, че това е същата жена.

— Това си го спомням — отвърнах аз. — Камерите в родилната зала. Малко вулгарно.

Тя сви рамене.

— Не и за телевизията.

— Спомням си, струва ми се, и един горд баща.

— Сега съм разведена.

— Значи няма да има повече бебета по телевизията.

Тя се усмихна.

— За известно време няма.

Побъбрихме малко, но внимавах колко пия, в случай че възникне ситуация, в която трябваше да съм на висота. Не мога да го правя, когато се напия, което е ужасно, защото обикновено точно тогава най-много го искам. Алкохолът е жесток наркотик.

— Вижте — казах аз, — поканих ви тук, за да се защитят от онези две гори. Разбирате ли?

— Мисля, че да. И искате да извикам няколко пъти симулирайки оргазъм, и да си тръгна?

— Всъщност... не. Приятно ми е да съм с вас. Но... просто исках да знаете защо ви повиках тук.

— И сега вече знам. А знаете ли защо аз приех поканата?

— Защото ме намирате интересен.

— Точно така. Много интересен. Интригуващ. Вие ме заинтригувахте.

— Е, това е хубава новина. Вероятно няма да ми повярвате, но аз бях скучен.

— Не е възможно. — Тя се усмихна. — Кога беше това?

— О, отдавна, през март, април. Наистина бях скучен. Затова ме напусна жена ми.

— Казахте, че не знаете за подобно нещо.

— Да, но не съм си бил вкъщи няколко дни. Може би трябва да се обадя на телефонния си секретар.

Но не го направих. Разговаряхме за това-онова, шегувахме се и флиртувахме, но въобще не отворихме дума за Франк Белароса. Въпреки това дойде ми наум, че имаше повече от един начин да се забие нож в сърцето му. Искам да кажа, че можех да използвам тази жена като проводник за пресата. Щях да остана анонимен, а тя щеше да гарантира за надеждността на източника си. Можех да дам на пресата всякакъв вид информация, която да пхне Франк Белароса в затвора или в гроба. И това ще компенсира лъжесвидетелстването ми за алибито и Белароса ще изчезне от живота ми. Споменавам това, защото наистина ми мина през ума. Мисля, че бях останал твърде дълго с Белароса. Но бях решил да не позволя животът ми да бъде обсебен от мисълта за отмъщение, както беше неговият. Каквото и да ми бе сторил, то тежеше на неговата съвест и вероятно един ден щеше да отговаря за него. Има възмездие, казва Господ. Затова отхвърлих мислите си за отмъщение (за момента) и се върнах към настоящата работа.

— Няма да получиш отплата, както знаеш — казах аз на Джени Алварез. — Имам предвид, че дори и да прекараш нощта тук, нищо няма да ти кажа.

— Казах ти, че съм тук, защото искам да бъда с теб. Аз не отдавам тялото си за новини, а и ти не предлагаш секс на жени, които искат нещо от теб. Онова долу беше игра.

— И тук горе е друга игра. А аз малко не съм във форма.

— Но добре се справяш. Все още ми е интересно. Между другото, видя ли се по телевизията?

— Разбира се.

— Косата ти беше разрошена.

— Знам. И вратовръзката ми не подходеше на костюма, но в действителност не е така. Мога да ти покажа вратовръзката.

— О, вярвам ти. Това се случва понякога по телевизията.

Телефонът иззвъня, но аз не го вдигнах. По-късно Джени се обади в студиото си и им каза, че е заета тази нощ. Аз си налях газирана вода, а тя — още едно уиски. И двамата си свалихме обувките в един момент. В стаята имаше телевизор и двамата гледахме нейната информационна емисия в 23:00 часа. На историята на Беларус бе отделена една минута, предимно репортажи за отделните публикации във вестниците, включително и моите изявления. Ферагамо, който беше добър на десетсекундните телевизионни заяждания, каза:

— В момента разследваме алибито на мистър Беларус за въпросния ден и ако намерим доказателства, противоречащи на това алиби, ще изискаме да се анулира гаранцията и отново ще задържим мистър Беларус, както и ще заведем дело срещу лицето, предоставило алибито.

Точно десет секунди. Човекът беше професионалист.

— Теб има предвид, нали? — позаинтересува се мис Алварез.

— Така мисля — отвърнах аз.

— Какво дело? Какво могат да ти направят?

— Нищо. Аз казах истината.

— Значи останалите петима свидетели лъжат? Не, не ми отговаряй. Не съм тук по работа. Просто навик. Извинявай.

Тя като че ли потъна в мисли, след това изтърси:

— Но това е просто неразбираемо, Джон.

— А разбираемо ли е Франк Беларус да извърши убийство посред бял ден?

— Не, но... сигурен ли си, че си го видял?

— Това официален въпрос ли е?

— Не, неофициален.

— Окей... положително беше той.

Тя се усмихна.

— Ако смяташ да продължаваш да говориш по служебни въпроси, тръгвам си.

— Моите извинения.

Дойде време за спорта и аз с удоволствие разбрах, че „Метс“ отново са били „Монреал“, с девет на три.

— Ще стигнат до края — казах аз.

— Може би. Но „Янките“ ще заемат първите четири места.

— „Янките“? Ще извадят късмет, ако въобще завършат сезона.

— Глупости — каза тя. — Гледал ли си „Янките“ тази година?

— Няма нищо за гледане.

Обсъждахме това няколко минути и макар да личеше, че е осведомена по въпроса, явно беше много пристрастна.

— В целия отбор нямат нито един добър на дългите пасове — обясних аз.

— Подаването му е майката днес, приятел, а „Янките“ наистина умеят да загреват.

Това беше много отчайващо. Опитах се да ѝ обясня как стои положението при бейзбола, но тя каза:

— Виж, мога да уредя две места в сектора за журналистите на „Янки Стейдиъм“. Ела да видиш как играят „Янките“ и после пак ще си поговорим.

— И пари да ми даваш не бих отишъл в Бронкс. Но бих гледал с теб един мач на „Янките“ по телевизията.

— Добре. Искам да ги гледаш срещу „Детройт“ следващата седмица.

И така, прекарахме една хубава вечер, забавлявахме се, а на следващата сутрин се чувствах малко по-добре, отколкото се бях чувствал предишната. Capisce?

32.

Прекарахме още няколко дни в „Плаза“, но нито Франк, нито аз засегнахме повече темата за това, че жена ми му е любовница. Въпреки това, по вида му можех да кажа, че този въпрос все още му тежеше, а по моя вид той можеше да каже обратното. Това не означава, че си играех с него; той не беше човек, с когото можеш да си играеш. Но явно и той имаше някакви човешки чувства като всички нас, простосмъртните, и усещах, че чувстваше, че е преминал границата дори на макиавелистичното поведение и е извършил истински грях. Е, отец... как му беше името, набързо ще го опрости по телефона: „Кажки два пъти «Аве Мария», Франк, като ти остане време. Ще се видим някой път.“

В един от тези дни в „Плаза“ обядвах с Джак Уейнстейн, когото бях започнал да харесвам. В друг ден се обадох на Алфонс Ферагамо, когато не харесвах. Но се държах учтиво с Алфонс, според нарежданията на клиента ми, и се договорихме с мистър Ферагамо да играем честно и чисто, но и двамата лъжехме.

Алфонс — не аз — повдигна въпроса за възможността клиентът ми да окаже съдействие на Министерството на правосъдието по други въпроси, които го интересуват, като в замяна то прекрати делото по обвинението в убийство.

— Той не е виновен в убийство — отвърнах аз.

— А ние смятаме, че е — осведоми ме мистър Ферагамо. — Но ще ви кажа какво ще направим. Ще говоря с Вашингтон за гарантиране свободата на Беларус, ако иска да проговори.

— А опрощение?

Ферагамо се подсмихна.

— Това е работа на свещеника му. Аз говоря за освобождаване от съдебно преследване в замяна на полезна информация.

Полезна информация ли? Каква информация очакваше този тъп кучи син от доната на доновете — да му каже къде се събират мошениците по конните състезания ли? Беларус разполагаше с много

полезна информация; но просто не възнамеряваше да я даде на Министерството на правосъдието.

— Освобождаване от всичко, което заяви под клетва — каза Алфонс. Това обаче не беше съвсем същото като освобождаване от съдебно преследване в замяна на дадена не под клетва информация. Този тип играеше хитро. Замислих се за момент. В действителност, проговореше ли Франк Белароса, мафията в Ню Йорк щеше да бъде осакатена за дълго време, а може би завинаги. И вероятно само тази беше причината, поради която неговите раесанос искаха да е мъртъв. Просто той имаше твърде много информация и добра памет.

— Мистър Ферагамо — казах аз, — клиентът ми не знае нищо за организираната престъпност. Но дори и да знаеше, смятам, че той би говорил по-скоро с министъра на правосъдието, отколкото с вас.

Това малко пораздразни Алфонс. Хубавото на федералната форма на управление е, че при нея можеш да противопоставяш едно ниво на управление на друго. Това ме учеха в часовете, по гражданско право. Всъщност не го правеха, но би трябвало.

— Това не е добра идея, мистър Сатър — каза Алфонс. — Това няма да реши проблемите на клиента ви с американските власти.

— А сътрудничеството с вас няма да реши проблемите на клиента ми с властите на щата Ню Йорк.

— В такъв случай... можем да работим при съвместна гаранция за освобождаване. Това ще ви устрои ли?

— Може би. Имаме и шест акта за неправилно паркиране в града. Искаме и това да се уреди.

Когато чух как се насили да се разсмее, разбрах, че е в ръцете ми.

— Значи представете тази възможност на клиента си, мистър Сатър — каза той. — Изглеждате ми умен човек и вероятно ще успеете да убедите клиента си да направи един наистина разумен ход.

— Ще му предам разговора ни.

Трябва да разберете, че всеки прокурор в Америка мечтае да успее да реализира възможност като тази поне веднъж в живота си; да накара някое лошо момче от върха да пее в продължение на година пред магнетофонната лента и да издаде още хиляди лоши момчета. Да ви кажа право, това беше добра сделка за Франк. Ферагамо на практика предлагаше на Франк Белароса живота му. Но много малко от тези раесанос сключваха сделки, а Франк Белароса бе последният

човек в Америка, който би преговарял с правителството. Но Алфонс правеше това предложение и моя грижа, да се уверя, че е сериозно, и да го предам по предназначение.

— Междувременно — казах аз на щатския прокурор, — наистина искаме делото да се разгледа в най-скоро време, мистър Ферагамо, в противен случай ще трябва да започна да изразявам недоволството си пред пресата.

— Аз съм готов, мистър Сатър. Кабинетът ми работи по определяне на датата.

(Глупости.)

— Чудесно. Кога ще мога да говоря със свидетелите на правителството?

— Скоро.

(Глупости.)

— Благодаря.

Разберете, че не е обичайна практика щатските прокурори да говорят директно с адвокатите на ответника и когато го правят, те се държат малко високомерно и грубо. Но мистър Ферагамо вероятно четеше за Джон Уитмън Сатър във вестниците и сигурно бе останал с впечатлението, че имам власт в обществото, и се държеше учтиво с мен. Освен това, разбира се, играеше роля и фактът, че искаше от мен да накарам Франк да му се продаде. Но оставаше въпросът с моето лъжесвидетелстване, което сигурно му бе създавало усложнения.

— Гледах ви по телевизията онази нощ, мистър Ферагамо — казах аз, — и не ми беше приятно да чуя намека ви, че съм излъгал за местонахождението на клиента си.

— Но аз не казах в действителност, че лъжете, нито споменах името ви. Казах, че проверяваме алибито.

— Което означава, че изпращате хора от Министерството на правосъдието сред приятелите и колегите ми, за да видите дали няма някой, който би могъл да ви каже къде съм бил аз на 14-и януари тази година. Това не ми харесва.

— Но аз не мога да процедирам по друг начин, мистър Сатър.

След това добави:

— А може просто да сте се припознали. Нали?

— Не съм се припознал.

— Е, щом така казвате и десет години затвор за лъжесвидетелстване не ви плашат, тогава значи знаете къде сте бил на 14-и януари. Това е денят, преди да заминете на почивка във Флорида, нали?

Мамма mia, първо СВП, сега и този тип. Защо всички бяха толкова навити да ме вкарат във федералния затвор? Сигурно отношението ми ги дразнеше.

— Губите времето си и парите на данъкоплатците, мистър Ферагамо — отвърнах аз. — Но уважавам вашата загриженост и усърдие.

— Благодаря. Моля ви, помислете си за това, което ви казах. Каквото можем да изработим за клиента ви, можем да го изработим и за вас.

Прехапах устните, езика си и един молив и отвърнах:

— Благодаря, че ми отделихте от времето си.

На следващия ден говорих с Джак Уейнстейн в кантората му в града, тъй като за тези неща не можеше да се говори по телефон. Предадох му в общи линии думите на Ферагамо и добавих:

— Знам какъв ще е отговорът на Франк, Джак, но вероятно това е последният му шанс да спаси живота си и да започне нов живот.

Уейнстейн помълча няколко минути, след това ми каза:

— Окей, Джон, да речем, че аз съм Ферагамо и съм те хванал в лъжесвидетелстване, поради което те чакат сигурно десет години във федерален затвор. Окей, това, което искам от теб, е цялата информация, която имаш, за приятелите, роднините и бизнеспартньорите си, която ще ги вкара на топло за данъчни измами, за машинации с Комисията по ценните книжа, за някое и друго пакетче кокаин и марихуана, което са продали вероятно от парични затруднения, и за всички други дребни чиновнически номера, за които си си затварял очите през годините. Окей, значи колегите ти отиват в затвора, семейството на жена ти отива в затвора, твоето семейство отива в затвора, старите ти училищни приятели отиват в затвора, а теб те освобождават. Какво ще кажеш, Джон?

— Ще кажа майната ти, Алфонс.

— Точно. А при тези хора нещата са още по-дълбоки, приятелю. Това е нещо като древно недоверие към правителството, някакъв стар закон за чест и мълчание. Carisce?

— Да, но светът се е променил, Джак. Наистина се е променил.

— Знам. Но на тези хора още никой не им го е казал. Иди и кажи на Франк, че светът се е променил, и му кажи да предаде и последния раесапо, когото познава. Иди и му кажи това.

Станах, за да си тръгна.

— Щом Франк Белароса играе по старите правила, тогава, предполагам, успява да държи сплотен стария свят.

— Точно това е. — И добави: — Но ти му предай какво е казал Ферагамо. Този разговор няма да ти отнеме повече от две минути.

— И аз така мисля.

— Ей, как ти звучи комбината „Уейнстейн и Сатър“?

(Не особено привлекателно, Джак.) Но се усмихнах и отвърнах:

— А какво ще кажеш за „Сатър, Уейнстейн и Мелзър“?

Той се разсмя.

— Мелзър ли? И кибритена клечка не бих разделил с този тип.

Напуснах кантората на Уейнстейн със съзнанието, че въпреки двойствените ми чувства за живота и свободата на Франк Белароса, бях си свършил работата.

Но за по-сигурно представих на Белароса предложението на Ферагамо. И съвсем не ми бяха необходими цели две минути, защото след първите 30 секунди Белароса каза:

— Майната му.

— Това окончателното ти решение ли е?

— Майната му и на него, и на кучето му. С кого по дяволите си мисли, че си има работа?

— Не го приемай лично. Той просто трябваше да опита, това му е работата.

— Майната му и на него, и на работата му.

Високомерието води до гибел. Нали?

Една нощ Франк, аз, Лени и Вини отидохме с колата в стрелковия клуб. Слязохме в сутерена заедно с друга шайка спортисти, всичките въоръжени с револвери и пистолети, и цяла нощ пихме вино

и стреляхме по картонени мишени. Приятно забавление, почти като стрелянето по изкуствени гълъби на открито в Хамптън, само дето липсваха хубавият есенен пейзаж, възрастните джентълмени в туид, прекрасното шери и птиците. Но не беше зле за Манхатън.

Лени и Вини, както се оказа, бяха наистина добри стрелци, което вероятно би трябвало да предположа. Но аз го открих сам, след като загубих двеста долара в тяхна полза, обзалагайки се на мишените.

И ето ме мен в едно от стрелбищата на мафията, стрелям по картонени мишени с приятеля на жена ми и колегите му мафиоти и се чудя нямаше ли да е по-добре да отида на кино вместо това. Но сега бях тук, където погледите на всички ни бяха малко помътнели от виното, изстрелите ставаха по-неточни, а един от членовете на клуба подари на Белароса мишена във формата на силует, на която някой бе нахвърлял чертите на Алфонс Ферагамо. Портретът не можеше да се събърка с картина на Микеланджело, но не беше лош и се познаваше, че е на Алфонс по ококорените му очи, орловия нос, тънките устни и т.н. Франк постави мишената и от шестте куршума, които изстреля от десет метра разстояние, четири попаднаха точно в сърцето ѝ за най-голямо удоволствие на всички. Не беше лоша тази стрелба, при положение че бе изпил достатъчно вино, за да не се държи здраво на краката си. Но цялата тази случка ме накара да се почувствам малко неловко.

Следващите няколко дни преминаха в телефонни разговори и срещи, предимно в апартамента. Очаквах човек като Белароса да има приятелка или много приятелки, или поне да си взема някоя за през нощта. Но не забелязах никакви следи от непристойно държание, докато бяхме в „Плаза“. Може би беше верен на жена си и на любовницата си.

Що се отнася до моето непристойно държание, Белароса ми каза:

— Нямам нищо против да си водиш жени тук, но вече никакви репортерки. Тя просто се опитва да измъкне нещо от теб.

— Не, тя просто ме харесва.

— Абе, знам ги тези. Те използват путките си, за да напреднат. Такива няма да намериш в моя бизнес.

И наистина никой в бизнеса на Франк нямаше женски полови органи. Ако правителството не можеше да го осъди за убийство или

рекет, вероятно щяха да могат да го приберат за дискриминация при набирането на работна ръка.

— Казвам ти, господин адвокат — продължи той, — бих предпочел да те видя да говориш с дявола, отколкото с някоя puttanesca, която се опитва да се прочуе чрез теб.

Е, какво можех да кажа сега? Че съм луд по Джени Алварез и че всичко е било съвсем лично? Искам да кажа, че ми беше трудно да се правя на голям моралист, след като бях замъкнал мис Алварез и бутилка уиски в стаята си. Разбирате ли? Но трябваше ли да слушам тази проповед на Франк Белароса? Може би трябваше.

— Мъжкият бизнес си е мъжки бизнес — продължи Епископа.
— Жените не играят по същите правила.

— Нито пък мъжете — осведомих го аз.

— Аха. Но не и някои. Опитвам се моят бизнес да остане в семейството. Разбираш ли? При моите хора. Затова трябва да те направя почетен италианец. — Той се разсмя.

— А какъв ще бъда — сицилианец или неаполитанец?

Той отново се разсмя.

— Ще те направя римлянин, защото си голяма досада.

— За мен ще е чест.

— Хубаво.

И в действителност всички в света на Франк бяха мъже, като почти всичките италианци, повечето от които със сицилиански или неаполитански произход, както семейството на Белароса. Това безспорно улесняваше спазването на правилата на поведение и бизнеса, но пък така не можеха да влязат много външни идеи в този затворен свят.

Макар че корените на Джак Уейнстейн явно не бяха от Южна Италия и вероятно той беше връзката на Белароса с външния свят. Научих, между другото, че двете семейства — на Уейнстейн и на Белароса — са се познавали в Уилямсбърг. Тази част от Бруклин, трябва да разберете, не е населена предимно с италианци, а по-скоро с германци, евреи и малко ирландци. Истински тигел, да използвам един неточен термин, тъй като там не се смесваха много, да не говорим за претопяване. При все това обаче поради близостта на други култури имигрантите в Уилямсбърг не живеяха така изолирано, както имигрантите в някои други райони на Ню Йорк, които си бяха създали

плътно затворени, малки светове. Така италианците в Уилямсбърг — такива като онези около „Санта Лучия“ например, ходеха на училище и дори се сприятеляваха с неиталианци. Тази информация получих от мистър Белароса, който не използва думите „близост“ и „изолирано“, но разбрах какво казваше. Във всеки случай той и Уейнстейн са били заедно от дълги години, което ми се стори интересно, и също като мен Джак Уейнстейн не искаше да бъде, нито пък някога би могъл да бъде според конституцията на мафията дон. Така Уейнстейн бе Хенри Кисинджър на Белароса, ако приемете тази аналогия! А къде беше моето място в престъпната фамилия на Белароса? Е, аз бях най-благородният римлянин сред всички тях.

Напуснахме „Плаза“ в неделя и се върнахме на Лонг Айленд в ескорт от три коли, всяка кола натоварена с италианци и италианска храна. Аз бях в средната кола с Белароса, в която миришеше на сирене и пури. Не знаех дали ще трябва да си изваря дрехите след това, или да ги изгоря.

Що се отнася до Съюзън, тя вече не се обади; или поне на мен не ми се беше обаждала. Аз също не ѝ се обадох, а и не можех, дори да исках, защото бях изхвърлил бележката с новия и телефонен номер. Така че, да ви призная, малко се притеснявах да се прибера вкъщи.

— Момичетата ще се радват да ни видят — каза ми Белароса.

Не отговорих.

— Сигурно си мислят, че добре сме се забавлявали в града. Винаги, когато излизаш по работа, те си мислят, че отиваш на бал. А междувременно ти си съдираш задника, за да изкараш някой и друг долар. Нали така?

— Така е.

— Но въпреки това Анна ще ми сготви довечера всичките ми любими неща.

След което започна да дърдори за всичките си любими неща с онзи напевен глас, който италианците използват, когато говорят за храна. Аз дори познах някои от нещата. Нали съм почетен италианец. Но от това говорене за храна той, изглежда, огладня, защото отвори едно пакетче *biscotti* и извади парче сирене, което миришеше на

изпотени чорапи. След това взе от Вини един стилет и се зае със сиренето. Служебен обяд.

— Искаш ли? — попита той.

— Не, благодаря.

— Знаеш ли на кое се казва боклукчийски камион в италианските квартали?

— Не, не знам.

— На тези, които разнасят храна. — Той се разсмя. — Кажи ми един.

— Чу ли за оня тъп мафиот, който се опитал да взриви една полицейска кола?

— Не.

— Изгорил си ръката на фитила.

Този му хареса и той смъкна плексигласовата преграда и го разказа на Лени и Вини, които се разсмяха, но можех да се закълна, че не го разбраха.

Известно време пътувахме в мълчание и аз размишлявах върху сегашното положение на нещата. Въпреки неизказаните и неразрешени проблеми между Франк Белароса и мен, аз все още бях негов адвокат и ако можеше да се вярва на думите му, негов приятел. Бих им повярвал, ако не беше фактът, че аз бях също и алибито му и че чрез мен той защитаваше интересите си, което малко променяше нещата.

Всъщност аз не исках повече да бъда негов адвокат, приятел или алиби. Преди няколко дни можех да му го кажа, но след призоваването му в съда за мен стана неимоверно сложно да прекъсна връзките си с него. Като адвокат и следователно съдебно вещо лице, това, което казах в съда, беше лъжесвидетелстване, макар и да не говорех под клетва. И като адвокат, ако се откажех от това, което казах, вероятно ме очакваше лишаване от адвокатски права, да не говорим за куршум в главата. Съществуваше, разбира се, и тази друга страна на честта — да бъдеш почетен италианец. Тя не означаваше само вино и *rigatoni*^[1], а означаваше още и *omerta* — мълчание, — означаваше ние срещу тях, и означаваше, че съм дал някаква неизказана с думи клетва за вярност, приемайки Белароса за мой дон. *Mamma mia*, това не бива да се случва на високопоставен член на епископалната църква.

Белароса забодя парче сирене на върха на ножа и го поднесе под носа ми.

— Вземи. Дразниш ме, като ме гледаш как ям. Mangia.

Взех сиренето и отхапах от него. Не беше лошо, но вонеше.

Белароса ме наблюдаваше със задоволство.

— Как е?

— Molto bene.

Не само че бяхме съучастници — престъпници, но започвахме да говорим и да миришем еднакво.

След като помълча няколко минути, той се обърна към мен:

— Виж, знам, че си ядосан за някои неща, разбираш ли, неща, които си мислиш, че съм ти направил, като онази работа с Мелзър например. Но, както ти бях казал веднъж, понякога не можеш да си върнеш. Понякога трябва да понесеш удара и да се радваш, че не си успял да паднеш. А следващия път ще бъдеш малко по-твърд и малко по-умен.

— Благодаря ти, Франк. Не осъзнавах колко много си направил за мен.

— Аха. Сега вече знаеш.

— Не ми прави повече услуги. Окей?

— Окей. Но ето ти още няколко безплатни съвета. И ти не ми прави подобен род услуги. Не говори с хора като онази репортерска курва и дори не си помисляй да търсиш начини да изравниш резултата. Казвам ти го за твое добро. Защото ми харесваш и невинаги искам да ти се случи нищо лошо.

— Виж, Франк, аз не съм склонен да отмъщавам, както си ти. Приех удара и си взех бележка, както каза. Но ако реша да си отмъщавам за онази работа с Мелзър и за другите неща, гарантирам ти, че няма да разбереш откъде ти е дошло. Затова слагаме на миналото пепел, довършваме започнатата работа и се разделяме приятелски. Capisce?

Той дълго ме гледа, след това каза:

— Аха, ти си достатъчно умен, за да ме застреляш, но не си достатъчно твърд.

— Прецакай ме още веднъж, и ще видим.

— Така ли?

— Така.

Личеше, че не е много доволен от мен, но поразмисли върху това и каза:

— И понеже не възнамерявам да те прецаквам повече, значи никога няма да видим. Окей?

— Разбира се.

Той протегна ръката си и аз я поех. Стиснахме си ръцете, но не бях сигурен за какво, а вероятно и той не знаеше. Нито пък ми вярваше, че не искам да му отмъстя, а и аз не вярвах, че няма пак да ме прецака още първия път, когато има интерес да го направи. Но въпреки това, докато приближавахме изхода от шосето за бърз трафик към Латингтаун, Беларус каза в дух на помирение:

— Знаеш ли какво, ела довечера на вечеря вкъщи. Имаме много храна. Анна е поканила няколко души. Само роднини. Никакви хора от бизнеса.

— Нима с теб сме роднини?

— Не, но е чест да те поканят на семейно събиране.

— Благодаря — казах аз неопределено.

— Съюзън също е поканена. Мисля, че Анна вече е говорила с нея. — След това добави: — Ей, хрумна ми нещо. Защо не наречем това събиране за картината? Всички, които искам да я видят, ще бъдат там. Хайде да го направим.

Имах ясното чувство, че всички вече знаеха за това. В едно културно общество от предградията това би било нещо като приятелска хитрост, за да се съберат отново двама съпрузи. Но в случая Франк Беларус имаше още всякакви други съображения, както обикновено.

— Жена ти ще бъде почетен гост — каза той. — Какво ще кажеш?

Перспективата да прекарам вечерта на едно италианско семейно тържество по случай завръщането на дон на мафията, където отчуждената ми съпруга щеше да бъде почетен гост, не ми изглеждаше много привлекателна, както може да се досетите. Франк прекъсна мислите ми:

— Окей? Ще се видим към шест.

Вини внезапно избухна в смях и смъкна плексигласовата преграда. Извърна се към мен:

— Изгорил си ръката на фитила, а? Разбрах го.

По-добре да си бях хванал влака до вкъщи.

[\[1\]](#) Вид макарони (итал.). — Б.пр. [↑](#)

33.

Ескортът мина през портите на Станхоуп Хол и продължи нагоре по чакълестата алея на наскоро придобитото владение на Белароса, докато стигна до малкия анклав на Сюзън, където аз пожелах на престъпните си приятели приятен ден и тръгнах с куфара си към входната врата.

Ягуарът на Сюзън стоеше отпред, но при ездачите това невинаги означава, че човекът си е вкъщи, и когато влязох в къщата, в нея беше тихо и пусто. Радостната среща се отлагаше.

Отидох в кабинета си и изтрих двайсет и шест съобщения в телефонния си секретар, след това взех купа факсове и ги изгорих в камината, без да ги прочета. Но пощата си прегледах, защото уважавам написаните на ръка писма. В нея имаше обаче само едно писмо, което отделих настрана. Беше от Емили. Всичко останало се оказаха служебни писма, неплатени сметки, реклами и всякакъв боклук от този сорт, който също изгорих.

Седнах и прочетох писмото на Емили:

Скъпи Джон,

Откъде, за бога, успя да намериш тази отвратителна вратовръзка? Непрекъснато нагласях цветовете на телевизора, но по никакъв начин вратовръзката ти не пасваше на костюма, освен ако лицето ти не е зелено. И забелязах, че все още не носиш джобно гребенче. Гледах онази испанка — Алварез, мисля, че се казваше — по местния канал тук, и да знаеш — тази жена те мрази или те обича. Разбери кое от двете. С Гари сме добре. Ела ни на гости. Скоро!

С обич сестра ти

Прибрах писмото в чекмеджето на бюрото си и отидох в кухнята. Ние си имаме семеен съобщителен център, известен в миналото като

дъска за обяви, но единственото съобщение на нея гласеше: „Занзибар, ветеринар, вторник сутринта.“ Майната му на Занзибар. Той не може дори да чете, а и без това не се допуска в кухнята.

Качих се с куфара си на горния етаж и влязох в предишната семейна спалня, сега спалнята на любовницата, и хвърлих куфара си в ъгъла. Преоблякох се в дънки, доксайдки и спортна фланелка и отидох в банята. Устата ми още миришеше на онова сирене, затова се нажабурих с ментова вода, но не ми помогна. Веществото бе влязло в кръвта ми.

Излязох от къщата и се качих в мустанга, който ми беше малко трудно да запаля, след като не беше каран известно време. Джордж Алърд наистина беше мъртъв. Най-сетне двигателят заработи и аз тръгнах надолу по алеята. Възнамерявах да отида да си видя лодката, но докато наближавах вратарската къщичка, Етел излезе от нея и застана на пътя, облечена в неделната си рокля на цветя. Спрях мустанга и излязох от колата.

— Здравей, Етал.

— Здравейте, мистър Сатър.

— Как си?

— Горе-долу — отвърна тя.

— Изглеждаш добре.

Всъщност не изглеждаше добре, но аз умея да говоря с наскоро овдовели жени, със сираци и недъгави.

— Не е моя работа да казвам това, мистър Сатър — рече тя, — но смятам, че пресата е несправедлива към вас.

Етел Алърд ли беше това? Тя ли използва онзи Джорджизъм „не е моя работа да казвам това“? Очевидно тази жена бе обладана от духа на съпруга си.

— Много мило от твоя страна, че мислиш така — отвърнах аз.

— Това сигурно е много тежко за вас, сър.

Малко оставаше да обърна очи към небето да видя дали Джордж не се усмихваше оттам.

— Съжалявам за неприятностите, които всичко това ти е създало, що се отнася до неканените посетители.

— Няма нищо, сър. Това ми е работата.

(Нима?)

— Въпреки това оценявам търпението ти. Опасявам се, че това може да продължи още известно време.

Тя кимна, всъщност поклони се, както правеше Джордж, за да покаже, че е чул и разбрал. Това ми изглеждаше малко призрачно, затова казах:

— Е, грижи се за себе си.

Тръгнах обратно към мустанга.

— С мисис Сатър ходихме на църква тази сутрин — осведоми ме тя.

— Колко хубаво.

— Тя каза, че може би ще се върнете днес.

— Да.

— Тя ме помоли да ви кажа, ако ви видя, че днес следобед ще е из имението. Може би в градината или да язди, или при конюшната. Каза да я потърсите. — След това добави колебливо: — Не изглеждаше на себе си през последните няколко дни.

(Ти също, Етел.)

А и всички тук. Точно в този момент бих дал всичко, за да върна времето през април, когато светът беше сигурен и скучен. Но сега наистина не исках да видя Сюзън; исках да видя лодката си, но пък и не можех напълно да пренебрегна съобщението на Етел, затова казах:

— Благодаря. Ще поогледам наоколо.

Качих се в мустанга, обърнах и потеглих обратно по дългата алея.

Отидох до конюшната и надзърнах вътре, но Сюзън я нямаше, макар че и двата коня бяха там. Подкарах мустанга и тръгнах през имението към Станхоуп Хол, но не я видях и при терасираната градина. Минах покрай белведера и лабиринта от жив плет, но и там я нямаше.

Дойде ми наум, докато карах из имението, че това вече не е собственост на Станхоуп, а на Белароса и че всъщност дори до „Грейс Лейн“ стигнах по дългата чакълеста алея, която сега беше негова собственост, но приемах, че който и да е извършил сделката за Уилям, е бил достатъчно умен, за да включи в договора точка за сервитутно право. Но всъщност аз не съм собственик на къщата за гости, тогава какво ме е грижа? Сюзън и Франк могат да се споразумеят за сервитутното право. Това как ви прозвуча като самосъжаление? Но

поставете се в моето положение: без земя, без пари, без власт, без работа и рогоносец. Но бях също и свободен. И можех да си остана такъв, освен ако не съм достатъчно глупав да си върна земята, парите, властта, работата и жената. Докато минавах покрай сливовата градина обаче, забелязах някаква сламена шапка на една каменна пейка в края на горичката и спрях мустанга. Слязох от колата и видях, че до шапката имаше букет от диви цветя, чиито дръжки бяха завързани с панделката ѝ.

Поколебах се малко, след това навлязох в горичката. Сливовите дървета бяха засадени на големи разстояния едно от друго и макар че бяха избуяли през годините, в горичката все още беше светло и можеше да се върви свободно.

Видях я на известно разстояние пред мен, облечена в бяла памучна рокля, с плетена кошница в ръка. Събираше сливи, които бяха малко и нарядко в тази умираща градина. Наблюдавах я известно време и макар че не можех да видя лицето ѝ ясно при това разстояние и през лъчите слънчева светлина, изглеждаше ми унила. Ако цялата тази сцена ви се струва твърде нагласена, уверявам ви, че и аз си помислих същото. Имам предвид, че тя бе казала на Етел да ме накара да я потърся. От друга страна, Сюзън не е склонна да манипулира хората, да използва женски хитрости или въобще нещо от този сорт. Така че, ако си е направила труда да нагласи тази сцена, това само по себе си говореше за нещо. Искам да кажа, че ако я бях открил в градината да се грижи за зеленчуците, които Белароса ни бе дал, това също щеше да говори за нещо. Нали? Но стига толкова градинарска психология. Тя, изглежда, усети, че не е сама, погледна към мен и се усмихна колебливо.

Сега си представете как бягаме един към друг в свещената горичка, в забавен кадър, клоните ни правят път, плетената кошница е захвърлена настрана, снопчета слънчева светлина играят по усмихнатите ни лица и двамата сме с разтворени обятия. Представихте ли си го?

А сега се върнете към Джон Сатър, който стои с ръце, пъхнати в джобовете на дънките, и гледа жена си с хладна незаинтересованост. В едър план, колебливата усмивка на Сюзън, която става още по-колеблива.

Във всеки случай тя тръгна към мен и извика:

— Здравей, Джон.

— Здравей.

Тя продължи да върви към мен, като кошницата леко се поклащаше на ръката ѝ. Изглеждаше по-загоряла, отколкото когато я бях видял преди пет дни, и всичките ѝ лунички се бяха показали. Забелязах, че е боса, а сандалите ѝ са в кошницата. В този момент изглеждаше на деветнайсет години и почувствах как сърцето ми заби лудо, когато тя застана само на няколко крачки от мен. Тя извади една слива от кошницата и ми я подаде:

— Искаш ли?

Един мой предшественик взел веднъж някакъв плод от една жена в една градина и това му струвало доста неприятности, затова казах:

— Не, благодаря.

И така, стояхме на няколко крачки един от друг и най-накрая аз казах:

— Етел ми каза, че си искала да говориш с мен.

— Да, исках да ти кажа добре дошъл вкъщи.

— Благодаря, но не съм си вкъщи.

— Вкъщи си, Джон.

— Виж какво, Сюън, едно от първите неща, които научаваме ние, които не сме били родени в имение, е, че не може и вълкът да е сит, и агнето цяло. За всяко удоволствие се заплаща. Ти вземаш решенията си, Сюън, и трябва да поемеш отговорността за действията си.

— Благодаря за тази протестантска среднобуржоазна проповед. Прав си, че са ме възпитавали по друг начин, но аз се приспособих към новите условия много по-добре, отколкото ти. Винаги съм ти била добра съпруга, Джон, и заслужавам по-добро отношение от това.

— Така ли? Това означава ли, че отричаш всякакви сексуални отношения с Белароса?

— Да, отричам ги.

— Добре, но аз не ти вярвам.

Лицето ѝ почервения.

— Тогава защо не попиташ него?

— Няма смисъл, Сюън, след като ти си му предала разговора, който водихме с теб. Как мога да вярвам на теб или на него, когато е очевидно, че играете комбина? За идиот ли ме смяташ?

— Не, ти си умен адвокат. Но си станал прекалено подозрителен и циничен. — Направи малка пауза и ме погледна: — Но въпреки това ще ти кажа нещо. Аз и Франк станахме добри приятели и — да, говорим, говорим и за теб, и за всичко останало и предполагам, това е изглеждало като непристойно държание. Извинявам се за него.

Погледнах я в очите и исках да ѝ повярвам, но имах твърде много косвени доказателства за противното.

— Сюън — казах ѝ аз, — кажи ми, че имаш връзка с него, и аз ще ти простя. Казвам го без никакви условия и повече никога няма да говорим за това. Давам ти честната си дума. Но трябва да ми го кажеш сега, в тази минута, без повече лъжи. — И добавих: — Такова предложение се прави само веднъж.

— Казах ти какви са отношенията ни — отвърна тя. — Близки, но не сексуални. Може би твърде близки, но аз ще се погрижа за това. Пак ти казвам, извинявам се за това, че съм му се доверила, и ако си ядосан, мога да те разбера. Ти си единственият мъж, от който имам нужда. — И добави: — Липсваше ми.

— И ти на мен.

Кое то беше вярно. Невярното беше нейното признание в по-малко престъпление. Това е стар трик. Разбрах, че доникъде нямаше да стигнем. Сюън е хладнокръвен човек и дори ако беше стояла цели осем часа на мястото за свидетели в съда, а аз да бях един свиреп разярен адвокат, пак нямаше да успея да изтръгна от нея това, което искам. Тя бе решила да лъже, или по-точно Белароса го бе решил вместо нея по свои собствени съображения. Чувствах, че ако беше всеки друг, но не и той, тя щеше да се изправи срещу мен и да ми каже истината. Но този мъж имаше такава власт над нея, че тя можеше да ме гледа в очите и да ме лъже, макар това да беше против цялата ѝ природа и възпитание.

В този момент се чувствах по-зле, отколкото ако просто бе казала:

— Да, чукам се с него от три месеца.

Всъщност страхувах се за нея, защото тя беше по-малко способна да се справи с мистър Белароса и неговата поквареност, отколкото аз. Инстинктивно усещах, че моментът не е подходящ да я насилвам повече и да продължавам очната ставка.

— Добре, Сюзън — казах аз. — Разбирам, че си била съблазнена от него по друг начин. И да, ядосан съм и ревнувам заради твоите отношения с него, дори и да не са сексуални. Бих искал просто да бяха физически, а не метафизически.

Това не беше вярно, разбира се, защото на първо място съм мъж, а чувствителен, интелигентен, модерен съпруг — на второ или трето или дори четвърто, ако не и по-ниско. Но това ми прозвуча като правилния отговор на нейното признание в емоционална изневяра.

— Ти също беше съблазнен от него, Джон — каза ми тя.

— Да, права си.

— Е, ще бъдем ли приятели?

— Можем да поработим върху това. Но аз все още съм ядосан за много неща. А вероятно и ти.

— Да, ядосана съм, че ме обвини в изневяра и че от месеци емоционално си се отдръпнал от мен.

— Може би трябва да се разделим за известно време — казах аз.

Тя, изглежда, обмисляше това, после отвърна:

— Бих предпочела да успеем да решим проблемите си, като живеем заедно. Не е задължително да спим заедно, но бих искала да живееш вкъщи.

— В своята къща.

— Казах на адвокатите си да прехвърлят имота на името и на двамата ни.

Животът поднася какви ли не изненади, нали?

— Кажим им да не го прехвърлят.

— Защо?

— Не искам имоти, при положение че имам данъчни проблеми. А твоите имоти не ги искам при никакви обстоятелства. Но благодаря за жеста.

— Добре. — И попита: — Е, ще останеш ли?

— Оставам да си помисля. Смятам да прекарам няколко дни с лодката в морето. Опасявам се, че няма да мога да дойда на откриването на картината ти тази вечер.

— Ако искаш, бих могла да кажа на... Анна да го отложим — отвърна тя.

— Не, Анна ще се разстрои. Моля те, предай извиненията ми на Анна.

— Добре.

— Ще се видим след няколко дни — казах аз и се обърнах, за да си тръгна.

— Джон?

— Да?

— Сега се сетих. Мистър Мелзър идва тук оня ден. Мисля, че беше четвъртък или петък.

— Е, и?

— Той каза, че трябвало да направиш някаква първоначална вноска от данъците си.

— Не му ли каза, че още не сме прехвърлили собствеността на къщата в Ийст Хамптън?

— Казах му. Той каза, че ще види какво може да направи, но изглеждаше угрижен.

— Ще се свържа с него. — Поколебах се малко, след това казах: — Сюзън, ще трябва да извървим дълъг път.

Тя кимна.

— Бихме могли да заминем заедно, Джон, веднага щом нещата тук се уредят. Само ти и аз. Можем да отидем с лодката в Карибско море, ако искаш.

Тя положително се опитваше, а аз положително не. Но раната беше твърде дълбока, а лъжите по никакъв начин не я лекуваха. Внезапно ми се прииска да ѝ кажа, че съм спал с известна телевизионна репортерка и щях да го направя, ако знаех, че би ни помогнало по някакъв начин. Но аз въобще не се чувствах виновен и нямах нужда да се изповядам, а и Сюзън нямаше нужда да слуша признания, направени от жажда за отмъщение.

— Помисли си за едно пътуване с лодката, Джон.

— Ще си помисля.

— Ах, щях да забравя, обадиха се Едуард и Каролин. Много поздравя и от двамата. Казаха, че ще ни пишат, но нали знаеш колко време им отнемат писмата. — Тя се усмихна.

— Ще им се обадя, като се върна. Ще се видим след няколко дни.

— Внимавай, Джон. Наистина не бива да излизаш с лодката сам.

— Ще остана в Пролива. Там не е опасно.

И добавих:

— Успех довечера.

Обърнах се и докато се отдалечавах, я чух да вика:
— Не отивай в Карибско море без мен.

Около час по-късно спрях пред яхтклуба, след като се бях отбил в един магазин в Бейвил, за да си взема бира, леберкез и хляб. Можеш да живееш три дни на бира, леберкез и хляб, преди да те хване скорбута и кокошата слепота.

Занесох кашончето с бира и сака с продуктите на едно отиване до лодката и оставих всичко на кея. Тъкмо щях да скоча в лодката, когато забелязах едно картонче, пъхнато в прозрачно пластмасово облекло, което висеше на бордовата ограда на носа. Наведох се и прочетох тази табелка:

Конфискация на правителството на Съединените щати. Тази собственост е конфискувана поради неплатени данъци, дължими от Джон Сатър по силата на облагането, определено от областния директор по вътрешните приходи. Лица, които използват тази собственост независимо за какви цели, носят наказателна отговорност пред закона.

Гледах картончето известно време, опитвайки се да разбера как е попаднало това нещо на лодката ми. След цяла една минута станах и натоварих провизиите си на борда.

Докато отвързвах въжето, забелязах, че хората от съседните лодки ме гледаха. Искам да кажа, че ако ми трябваше едно последно унижение, това беше то. Но пък можеше да бъде и по-лошо. Да не забравяме, че точно тук, на Лонг Айленд, през колониалните времена са затваряли хората в дървени сандъци и са ги топили в езерата, намазвали са ги с катран и са ги овалвали в пера^[1], завързвали са ги на позорния стълб и са ги биели с камшици публично. Така че една малка табелка на бордовата ограда не беше кой знае какво. Поне не трябваше да я нося окачена на врата си.

Включих двигателя и излязох с „Поманок“ в залива. Забелязах, че на вратата, която водеше към каютата, имаше също такава табелка

като на носа. А още една висеше на гротмачтата. Е, не можех да кажа, че не съм виждал табелката, нали?

Изключих двигателя и оставих лодката да се носи по течението и вятъра. Беше късен следобед, един приятен неделен ден през август, малко по-хладно от обичайното, но спокойно.

Това наистина ми липсваше, докато бях в Манхатън; мириса на море, хоризонтите, уединението и тишината. Отворих си кутия бира, седнах на палубата и отпих. След пет дни менюта, обслужване по стаите и ресторанти ми беше приятно да си направя сам сандвич с леберкез и да пия бира от кутия.

Долу-горе преполових кашончето, докато се носех на дрейф из залива, и размишлявах за смисъла на живота и по-специално се питах дали казах и направих точно това, което трябваше със Съюзън. Мисля, че правилно постъпих и оправдах себе си за това, че не й казах, че не вярвам на историята ѝ, като си припомних, че тя е на ръба на полудяването дори при най-добри обстоятелства. Нямах за цел да съсипя нея или брака ни. Наистина исках нещата да се оправят. Имам предвид, че в известен смисъл ние все още се обичахме, но няма нищо по-нелепо от двама съпрузи, които живеят заедно, когато единият от тях има извънбрачна връзка, а другият знае за нея. (Това сега се нарича подмятане. Съюзън бе тази, която имаше извънбрачна връзка. Беларус бе обяснил това онази вечер, когато всички вечеряхме в „Крийк“. Нали?) Не спите заедно, разбира се, но пък и не е задължително да се разделите и да поискате развод. Особено ако двамата все още сте емоционално свързани. Има и други, по-малко цивилизовани реакции, знам, като например да се вдигне скандал или единият от съпрузите да изпадне в истерия и да се нахвърли върху другия. Но в случая цялата каша се бе забъркала по такъв странен начин, че се чувствах отговорен за нея.

Всъщност Съюзън не бе признала с думи, че действително има любовни отношения със съседа ни, което малко усложняваше ситуацията. Да го представя със съдебни термини: аз бях направил обвинението, но не бях представил доказателствата и обвиняемата упражняваше правото си да мълчи, да се муси и да се затвори в себе си. И наистина, макар че Беларус мълчаливо бе признал връзката, доказателства ми по отношение на Съюзън бяха изцяло косвени. Затова мисля, че и двамата смятахме, че ако просто избягваме тази тема и се

избягваме един друг за известно време, в крайна сметка може би и двамата щяхме да повярваме, че това въобще не се е случвало. Това беше нещо като обратното на сексуалните ни фантазии; т.е. щяхме да използваме добре развитите си умения да си измисляме разни неща, за да се преструваме, че това, което ставаше, беше просто още една сексуална мелодрама, този път озаглавена „Джон подозира Сюзън в изневяра“.

Във всеки случай след десетата или единайсетата бира разбрах, че Франк Белароса е пречката по пътя към едно истинско и трайно помирение.

Небето вече розовееше, чайките пикираха и беше време да се връщам обратно. Станах, залитайки, слязох долу и взех една брадвичка, втъкната между дъските. Отидох в предната част и замахнах с брадвата, която направи петнайсетсантиметров разрез в стъклопластовия корпус под ватерлинията. Издърпах брадвата и наблюдавах как водата нахлува в помещението между мивката и душа. Замахнах още няколко пъти с брадвата и направих една доста широка дупка в корпуса. Океанът нахлу вътре, наводнявайки пода и разливайки се в предната кабина.

Качих се горе и отворих сандъка с флагчетата, откъдето извадих седем вимпела и ги закачих на фала. Вдигнах флагчетата на гротмачтата.

Горд от идиотщината си и докато „Поманок“ се накланяше на дясната си страна, а аз се опитвах да я наклоня на лявата, приклеках на предната палуба и извадих спасителния сал. Прехвърлих останалата бира върху сала заедно с две малки гребла, и седнах на него. Отворих си една бира и пиех, докато лодката ми потъваше във водата около мен.

Океанът заля първо дясната страна, разля се около наведената палуба и повдигна сала с няколко сантиметра.

На „Поманок“ ѝ трябваше доста време, за да потъне, но в края на краищата кърмата се скри под водата и спасителният сал се плъзна над нея. Наблюдавах как лодката ми бавно потъваше в океана, килната на около 45° на дясната си страна, носа ѝ все още стърчеше над водата, а на мачтата се вееха седемте сигнални флагчета, които обявяваха на света: Майната ви.

Вече почти се бе свечерило и докато се носех по вълните, ми ставаше все по-трудно да виждам лодката си, но все още различавах

мачтата с флагчетата, която лежеше почти перпендикулярно на водата. Изглеждаше като че ли килът е опрял в дъното и лодката нямаше да потъне повече.

Известно време се носех с прилива, като се справях с нова бира и мислех за това-онова. Очевидно това, което направих, беше много зловна постъпка, да не говорим, че е първокласно престъпление. Но какво от това? Искам да кажа, че някой бе постъпил много зловно с мен. Не е ли така? Виждах в тази работа почерка на Алфонс Ферагамо, а също и на мистър Новак. Може би дори мистър Манкузо имаше пръст в нея, а и мистър Мелзър бе оказал някакво влияние. „Нищо добро няма да излезе от опитите ви да се преборите със сили, които са много по-силни от вас.“ Вярно, но ми харесваше битката.

Това, което не харесвах, бе, че изгубих лодката си, която по някакъв полумистичен начин бе станала част от мен през годините. „Поманок“ винаги е била моят „скрит коз“, моята ракета към други галактики, моята машина на времето. Затова ми я отнеха. И както казваха флагчетата, майната ви.

Разбира се, ако не бях толкова озлобен и импулсивен, щях да си върна лодката, след като си платя данъците, но не това бе важното. Важното беше, че нямаше да позволя да използват „Поманок“ като залог или като нож в гърдите ми. Тя беше добра лодка и не биваше да понася унижението да носи върху себе си табелата за конфискувана от правителството собственост. Затова отворих една бира в нейна чест, легнах на сала и се понесох по вълните из залива.

Около полунощ, след като бях преброил около милиард небесни светили и бях си пожелал разни неща на около дузина падащи звезди, аз се размърдах и се изправих.

Допих някаква бира, ориентирах се къде съм и започнах да гребя към брега. Докато натисках веслата, се запитах:

— Какво ли още може да ме сполети?

Но никога не бива да си задавате този въпрос.

[1] Вид линчуване. — Б.пр. ↑

ЧАСТ VI

Два часа след полунощ, на разстояние две левги пред нас, се появи земя.

Христофор Колумб
(Дневник на едно
пътуване, 12 октомври
1492 г.)

34.

— Трябва да опиташ sfogliatelli — каза Франк Белароса.

Сюзън взе сладкиша и го постави в чинията си до другите сладкиши, които „трябваше да опита“. Странно, тази жена, която изглеждаше като момичетата от плакатите за подпомагане на гладуващите, успя да погълне всичката храна, която „трябваше да опита“, без дори да ѝ прилошее.

Анна Белароса внимаваше за килограмите си, както обяви на всеослушание около шест пъти, и „само хапваше“. Но храната, която „хапна“, щеше да е достатъчна за изхранването на бедните квартали в Калкута за една седмица. Хапна също и два сладкиша, а после пи кафето си със захарин.

Всичко това ставаше в „Джулио“ и вече беше средата на септември. Беше петък, 17 септември, за да съм точен, и след малко ще разберете защо тази дата се е запечатала в съзнанието ми.

Що се отнася до великото откриване на картината, разбрах, че всички много са я харесали и са прекарвали добре онази нощ. Страхотно. Ако исках да се извинявам, имах, разбира се, добро оправдание за това, че съм пропуснал културното събитие на годината:

— Съжалявам, но бях зает с потопяването на лодката си, за да раздразня ченгетата.

Що се отнася до това, още не бяха ме потърсили от СВП и се съмнявам дори дали знаеха, че „Поманок“ е изчезнала. За тях тя не означаваше толкова много, колкото означаваше за мен. Може би в крайна сметка това беше безполезна постъпка, но не съжалявам, че я направих. И ако ме попитаха за нея, щях да кажа:

— Да, потопих я, също както прадедите ми са изхвърляли чая в пристанището на Бостън. Дайте ми свобода или смърт.

Сигурно ще получа около година и шестцифрена глоба.

Но вече бе определена датата за прехвърлянето на собствеността на къщата в Ийст Хамптън и вероятно ще мога да реша данъчните си проблеми до няколко седмици. Тогава ще облека водолазния си костюм и ще махна табелките за конфискация от „Поманок“.

Що се отнася до семейното ми положение, аз приех предложението на Сюзън и останах в къщата. Въпреки това бяхме семейство само фиктивно, както се казва, когато се говори за двама съпрузи, които живеят в една къща, посещават светски и семейни събирания заедно, но вече не делят едно легло. Това може и да е допадало на предците ни, но за повечето съвременни двойки то е най-лошото нещо на света.

Но да се върнем отново в „Джулио“, където дебелата дама продължаваше да пее, като редуваше сладките мелодични и тъжни италиански песни, от които възрастните посетители се просълзяваха, с няколко други, които сигурно бяха доста похотливи, ако се съдеше по начина, по който ги изпълняваше, и по реакцията на компанията.

Компанията, между другото, беше малко по-различна от онази на обяд. Имаше безспорно няколко подозрителни мафиотски типове, но имаше също и няколко жители на горната част на Манхатън — хора, които прекарваха целия си живот в търсене на нови ресторанти, за които още никой не знае, освен двестата жители на квартала. Е, този път представителите на горен Манхатън щяха да имат нещо интересно за разказване, като се върнат вкъщи. В заведението имаше още и голям брой мазни млади инженери, дошли тук с приятелките си, които изглеждаха като слабички Анни и просто умираха да се омъжат, за да могат да се пръснат като напълнени cannelloni.

Тук беше и старият дядка с четиридневна брада, който разтягаше хармониката, докато дебелата дама пееше. Франк даде на старика двайсет долара, за да изсвири „Санта Лучия“, която сигурно беше в хитпарада сред тези приятели, защото всички започнаха да припяват, включително и Сюзън, която някак си знаеше всичките думи на италиански. Всъщност това е хубава песен и аз се улових, че я тананикам със затворена уста. Какво пък, заведението беше пълно, вътре миришеше на чесън и парфюм и всички бяха във весело настроение.

Сюзън изглеждаше наистина очарована от „Джулио“ и посетителите му. Тя рядко идваше в Манхатън, а когато го правеше, посещенията ѝ се ограничаваха до Мидтаун, Бродуей и Ийст Сайд и вероятно не бе идвала в старите етнически квартали, откакто моята фирма организира едно парти в Чайнатаун преди пет години. Но ако знаех, че нещо като това ще ѝ хареса, щях да я водя в Литъл Итъли,

Чайнатаун, Спаниш Харлем и на всяко друго място, различно от „Крийк“. Но не знаех. А от друга страна, и тя не е знаела.

Трябва да ви кажа за някои неща, които се случиха след онази нощ, в която потопих „Поманок“ и които мисля, че заслужават да бъдат споменати. Едуард и Каролин се върнаха вкъщи от южните ширини, Едуард силно загорял, а Каролин с по-силни чувства към кубинския народ, а също и с кутия „Монте Кристо“ №4. Така че кланът Сатър отново се събра за около седмица преди Деня на труда и ни беше хубаво заедно, въпреки факта, че „Поманок“ лежеше на дъното на залива и къщата в Ийст Хамптън беше продадена. Между другото, не бях казал на Сюзън, че съм потопил лодката и нямаше да ѝ спомена за това, ако не бяха Едуард и Каролин, които, като се върнаха вкъщи, искаха да отидем на плаване. Затова накарах всички да седнат и казах:

— Правителството бе закачило на лодката табелка за конфискация И тя изглеждаше така осквернена, че аз я закарах наскреде залива и я потопих. — След това добавих: — Мисля, че мачтата ѝ е все още над водата и ако е така, ще видите на нея седем сигнални флагчета, които казват „Майната ви“. Надявам се, че не представлява опасност за корабоплаването, но ако им пречи, бреговата охрана ще се погрижи за нея.

В продължение на една минута цареше мъртва тишина, след това Едуард каза:

— Добре си направил.

Каролин го подкрепи. Сюзън не каза нищо.

Във всеки случай направихме си няколко разходки, гледахме едно матине в Манхатън, плувахме във Фокс Пойнт и дори веднъж играхме голф в „Крийк“, макар да имах ясното чувство, че някои хора ни гледаха накриво. На следващия ден прекратих членството си в клуба — не защото, както бе казал веднъж Грочо Маркс, бивш жител на Златния бряг: „Няма да принадлежа към никой клуб, който ще ме приеме като член.“ — а защото, ако принадлежах там, означава, че наистина принадлежа. А аз вече не принадлежах, затова няма да принадлежа. Capisce?

Веднага след Деня на труда Сюзън реши да посети родителското си тяло в Хилтън Хед, като остави Каролин, Едуард и мен да се забавляваме сами през последните няколко дни от училищната ваканция. Това бяха няколко прекрасни дни, които прекарахме почти

изцяло в Станхоуп Хол, като яздехме и се разхождахме из имението. На Каролин ѝ хрумна идеята да направи фотографично есе за имението и това ни отне два дни, като аз предоставях историческите факти и заглавията за снимките, доколкото мога. Каролин не е сантиментална, но, мисля, знаеше, че това може да е последният път, когато такова нещо ще е възможно. Една нощ Едуард, Каролин и аз преспяхме в голямата къща в спални чували, като преди това вечеряхме на свещи върху мраморния под в трапезарията.

Докато седяхме около свещите с полупразна бутилка вино, Каролин се обърна към мен:

— Променил си се, татко.

— Така ли? Как?

Тя се замисли за момент, след това отговори:

— Сега си по... по-пораснал. — Усмихна се.

Аз също се усмихнах.

— И гласът ми мутира.

Знаех какво има предвид, разбира се. Последните няколко месеца бяха време на предизвикателства и промени и, предполагам, това се е отразило добре на характера ми. Повечето американски мъже от едрата буржоазия никога не успяват истински да пораснат, освен ако не са имали късмета да отидат на война, да претърпят банкрут, развод или някакво друго голямо нещастие. И така, това бе лятото, в което възмъжах, и усещането беше едновременно и приятно, и неприятно. Попитах Едуард:

— Мислиш ли, че твоят старец се е променил?

Едуард, който обикновено не е настроен на вълните на човешката деликатност, отвърна:

— Аха, така мисля. — И добави: — Можеш ли да се промениш обратно?

— Не. Няма връщане назад.

Няколко дни след това наех една по-голяма кола и закарах децата на училище. Отидохме първо в „Сара Лорънс“ и Едуард малко се притесняваше, че ще започва да учи в колеж, но аз го уверих, че програмата за хуманитарните науки, по която щеше да учи, е подобна на тази, по която учих аз в Йейл, и че съм спал четири години. Успокоен по този начин, той закричи уверено към бившето девическо

училище със сресана коса за пръв път от кръщението му насам и целият ухаещ на някакъв ужасен одеколон.

С Каролин пътувахме сами до Йейл, а аз винаги обичам да се връщам в своята Алма матер, защото имам хубави спомени от колежа, въпреки онези смутни времена в средата на 60-те години.

— Официално ли сте разделени? — попита ме Каролин по пътя към Ню Хейвън.

— Не.

— Това нещо като пробна раздяла ли е?

— Не.

— А защо спите в различни стаи?

— Защото не искаме да спим в различни градове. Край на този разговор.

Закарах я до Йейл. Като второкурсничка тази година Каролин влиза в това, което наричаме „колеж“, една обща спалня всъщност, където тя ще прекара следващите три години. Тя е в действителност в моя стар колеж „Джонатан Едуардс“. Дж. Е., както го наричаме ние, е хубава стара готическа постройка с арки, бръшлян по стените и кули, разположени около широк четириъгълен вътрешен двор. Това е всъщност най-великото място на земята и ми се щеше да съм от тези, които остават, а не от онези, които трябва да си тръгнат.

Помогнах ѝ да разтоварим половин кола дрехи и апарати, които едва се побрах в стаята ѝ. Това беше хубав апартамент, както моят някога, с дъбова ламперия и камина във всекидневната. Запознах се със съквартирантката ѝ, една висока руса девойка от Тексас на име Холси, при което се подвоумих дали да не се върна в „Джонатан Едуардс“ за още малко студентски живот. Никога не си твърде стар, за да учиш.

Но малко се отплеснах. Слязохме с Каролин до дрогерията „Лигет“, което е нещо като традиция, и с още неколкостотин студенти и родители се натоварихме с полезни неща и ненужни дреболии. Оставихме пакетите от „Лигет“ в колата и извървахме няколкото пресечки до „Йорк Стрийт“, до масите в „Морис“, до „Мястото, където живее Луи“. Не ме питайте какво означава това.

„Морис“ е един частен клуб, в който си поддържам членството вече повече от четвърт век, макар че се съмнявам дали ходя там и веднъж в годината. Аз може и да съм се оттеглил от „Крийк“, може в

крайна сметка да се оттегля и от работата, и от брака си, и от живота въобще, но никога няма да се оттегля от „Морис“, защото това ще означава да прекъсна връзките със себе си, с онзи Джон Сатър, когото познавах и харесвах. Може наистина да съм бедно малко агънце, което е загубило пътя си, но онази нощ отново си бях вкъщи.

И така, вечеряхме с Каролин в „Морис“ заедно с още стотина семейства, при много от които забелязах, че липсваше единият родител. Каролин не е член на „Морис“ и сигурно никога няма да стане, тъй като тя е против частните клубове. Въпреки това аз я забавлявах с истории от клуба, а тя седеше срещу мен и ми се усмихваше, понякога весело, понякога отегчено, а един или два пъти неодобрително. Е, вчерашните шумни веселби днес са тъпо поведение, предполагам, а вероятно и обратното е вярно. Но това беше една хубава вечеря, няколко прекрасни часа между баща и дъщери.

Върху дъбовите плотове на масите в „Морис“ са издълбани хиляди имена и инициали и макар че не бихме могли да намерим моето, без да вдигнем от масата някой друг, дадох на Каролин остро джобно ножче и тя се зае да дълбае, докато аз се разходих из трапезарията и побъбрих с няколко стари училищни приятели.

Изпратих Каролин обратно до „Джонатан Едуардс“, целунахме се за довиждане и аз се качих в колата, решавайки, че е по-добре да предприема двучасовото пътуване до Лонг Айленд, отколкото да продължавам носталгичната си разходка тук, която лесно можеше да се превърне от приятна в сантиментална.

Що се отнася до адвокатската ми кариера, връзката ми с „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“ изглеждаше доста несигурна, вероятно дори временна. Минах на половин заплата, което смятам, че е справедливо, след като прекарвам половината седмица в кантората в Лоукаст Вели, макар и при затворена врата и изключен телефон. Но се чувствам отговорен пред старите си клиенти и се опитвам да приведа нещата им в ред и да ги препратя към други адвокати във фирмата. Що се отнася до работата ми на Уолстрийт, там всичко е свършено. Клиентите ми от Уолстрийт биха се отказали от даден адвокат, ако два пъти не вдигне телефона, когато го търсят, така че чувството ми за лоялност и отговорност към тези хора не е дълбоко и не е взаимно. Но трябва да реша въпроса с правното си положение във фирмата и

предполагам, че ако въобще се появя в кантората на Уолстрийт, трябва да обсъдя това със старшите съдружници.

Що се отнася до „Съединените щати срещу Франк Белароса“, това като че ли се придвижваше доста по-бавно, отколкото бе обещал мистър Ферагамо. Не само че не бяха определили датата за процеса, но не ми дадоха и никаква възможност да се срещна с някой от петимата свидетели срещу клиента ми. Един ден Алфонс ме информира по телефона:

— Всичките сме ги укрили според програмата за защита на свидетелите. Те много се страхуват да свидетелстват в открит съд срещу шеф на мафията.

— Няма мафия.

— Ха-ха — разсмя се Алфонс и добави:

— Те нямаха нищо против да се явят пред предварителния съд, но сега са си глътнали езиките.

— Четиримата колумбийски наркотрафиканти — убийци и гангстерска проститутка — са си глътнали езиките?

— Защо не? И по тази причина, мистър Сатър, поисках да се отложи за известно време датата на процеса. Ще ви държа в течение. — И добави: — За какво сте се разбързали толкова? Трябва да сте доволен от това. Може би свидетелите ще се откажат да дадат показания.

— А може би от началото са лъгали — посочих аз.

— За какво ще го правят?

И двамата знаехме за какво, но на мен не ми беше позволено да се заяждам с него.

— А може би — казах аз — в случая става въпрос за припознаване. Всички италианци си приличат, нали?

— Всъщност не, мистър Сатър, аз например съвсем не приличам на Франк Белароса, да речем. Между другото, като говорим за припознаване, открих, че около 13 часа на 14-и януари сте бил в извънградския си клуб на обяд с жена си.

— Е, и? Казах, че съм видял Белароса около девет сутринта, а след това около обяд.

— И сте се върнали вкъщи, погрижили сте се за конете, вероятно сте си взели един душ, облекли сте си костюм и сте били в един часа в клуба.

— Ненапразно ме наричат супермен.

— Хм — каза Алфонс.

Този човек си мислеше, че е инспектор Порфирий Петрович, който преследва бедния Разколников за признание, но на мен ми беше много досаден.

Във всеки случай сега бях по-убеден от всякога, че Алфонс шикалкаваше и щеше да продължи да шикалкави, докато някой на улицата реши проблема му. Нямах да чака дълго.

Що се отнася до отношенията ми с приятелите и семейството, те също бяха висящи. Част от причината за това беше, че се държах настрана от тях, което не е лесно в наши дни. Опитайте. Но аз изключих домашния си факс, смених телефонния си номер и пренасочих цялата си поща към една пощенска кутия в пощата в Лоукаст Вели, която никога не посещавах. Също така Етел като вратар се оказа много по-зла, отколкото Джордж някога е бил, и никой не минава през портите, ако Етел е във вратарската къщичка. Когато я няма, заключвам портите.

Джени Алварез. Ами тази връзка също изчакваше, което е най-доброто за всички заинтересовани страни, както си казват мъжете и жените един на друг, когато завържат някаква връзка, изплашат се, побегнат, размислят, обадят се, побегнат и т.н. Но наистина нямаше смисъл да усложнявам и без това сложната ситуация. Дори не знаех дали Джени Алварез все още се интересува от мен и щеше да е облекчение да разбера, че не я интересувам повече, но щях да съм също и много ядосан и огорчен. Въпреки това я гледах почти всяка вечер в новините в 23 часа и Сюзън ме попита веднъж да не би изведнъж да съм станал любител на новините. При съпрузи, които живеят заедно, често се наблюдават промени в поведението, както знаем, но гледането на телевизия не е обичайният симптом. Въпреки това говори за нещо.

Но аз гледах и се надявах, че една нощ Джени Алварез няма да издържи, докато е в ефир, и ще извика „Джон! Джон! Липсваш ми!“ или поне, мислех си, когато прави някакъв репортаж на открито и трябва да даде думата отново на водещия, Джеф... как му беше името, тя ще каже: „Това е засега, Джон.“ Но това никога не се случи, поне не в нощите, когато гледах.

Бях се преместил в една от гостните стаи в къщата за гости, най-малката, с бедно и оскъдно обзавеждане, където слагахме хора, които не искахме да са ни в къщата повече от двайсет и четири часа.

— Разбирам причините, поради които не искаш да спим в едно легло — ми бе казала Сюзън. — Но се радвам, че реши да не се изнасяш. Много искам да останеш тук.

— Тогава ще остана. Колко е на вечер?

— Двайсет долара стигат за тази стая, но мога да ти дам похубава само за пет долара повече.

— Ще остана в по-малката стая.

Е, все още се шегуваме, а това е добър знак. Нали? Лошото е, когато атмосферата стане наистина мрачна и тогава вече е непоносимо. Затова живеехме в онова хладно преддверие, което съпрузите са измислили и усъвършенствали за целите на съвместното съществуване, докато пристигне катафалката или докато се хвърлят взаимно в обятията си и се закълнат във вечна любов, което в брачната терминология означава около трийсет дни.

В действителност всяка сутрин се чувствах изпълнен с гняв, болка и жажда за отмъщение, но до обяд започвах да гледам философски на нещата, примирявах се и решавах да оставя съдбата да се погрижи за всичко. До вечерта обаче започвах да се чувствам самотен и бях готов да простя и да забравя, безусловно. Но нощта свършваше и на следващия ден цикълът започваше отново. За нещастие Сюзън се обади от Хилтън Хед една сутрин към осем часа, когато бях в първата фаза на цикъла, и казах някои неща, за които вечерта съжалявах. Като например:

— Как е Уилям Пекърхед от Хилтън Хед?^[1]

— Успокой се, Джон.

Или:

— Искаш ли да говориш със Занзибар?

— Иди си изпий кафето и тогава ми се обади.

Обадих ѝ се вечерта, но нея я нямаше. Във всеки случай преди около седмица и нещо тя се върна вкъщи и оттогава се държа културно.

И така, ето ни нас на вечеря в „Джулио“, което беше малко странно, като се имат предвид обстоятелствата. Но клиентът ми много настояваше за това малко събиране, макар че не виждам друга причина

освен факта, че той наистина обичаше да се показва в Литъл Итъли, където хората знаеха кой е. Разбира се, това имаше и негативна страна, особено ако си белязан. Искам да кажа, че ако наистина имаше заговор срещу този човек, всеки тип в този ресторант можеше да излезе и да се обади по телефона на някой друг тип и евентуално разговорът да попадне в нечий чужди уши, като за двайсет и пет цента местонахождението на Франк Белароса Епископа щеше да бъде известно. Но не мисля, че това е, което действително се случи вечерта на 17-и септември. Съвсем сигурен съм, че Лени бе предал шефа си, както се казва.

Във всеки случай аз се съгласих на тази вечеря, защото, съвсем честно, да я откажа, щеше да бъде немакиавелистично, т.е. все още бях страшно ядосан на стария Франк и мисис Сатър, без значение колко се опитвах да се успокоя, но да го покажа, означаваше да ги поставя нащрек. Какво? Отмъщение ли? Вендета? Нима бях излъгал Франк и себе си? Нима все още исках да се върна? Вие решете. Макар че няха представа какво щях да направя, ако въобще направех нещо, на или с тези двамата, но исках да не събуждам подозренията им и да си оставя поле за действие.

И така, ние сърбахме кафе и ядохме сладкиши. Обичайната охрана в лицето на Лени и Вини седеше на любимата си маса до вратата, докато ние бяхме на любимата маса на Франк в дъното на заведението. Франк седеше в най-любимия си стол с лице към вратата и с гръб към стената.

По време на вечерята Сюзън бе казала на Франк:

— Много мило от твоя страна да заведеш лично служителите си на вечеря. Повечето хора просто изпращат колата си с шофьора, докато се приготвят да излязат.

Това беше или най-шеговитото, или най-наивното изявление, което някога съм чувал, и не бях сигурен кое от двете. Сюзън понякога се прави на наивна, както споменах, но този номер беше вече малко поизтърган.

Разгледах Анна Белароса за момент. Не бях говорил с нея от онази сутрин, когато връхлетя върху мен. Тя безспорно ми беше благодарна, задето измъкнах съпруга ѝ, но бях сигурен, че истинската италианка не телефонира, не пише и не се отбива при мъж, освен ако не е баща ѝ или брат ѝ. Колко онеправдани бяха тези жени, помислих

си аз, как напълно зависят от съпрузите си за всичко, включително за възгледите си, а може би дори и за чувствата си. Та тази жена нямаше дори шофьорска книжка. Питам се дали Анна няма някоя неомъжена сестра за мен. Или може би трябва да поискам от дона ръката на Филомена.

Във всеки случай, макар да изглеждаше, че добре се забавляваме на вечерята, в действителност не беше така. Първо на първо, Франк се престараваше да се държи хладно към Сюзън и се престараваше да ме хвали като най-великия адвокат в Ню Йорк. Очевидно човекът се опитваше да покаже, че няма нищо между него и жена ми и същевременно се опитваше чрез шегите си да ни събере отново заедно. Белароса беше умник в много отношения, но не и в това.

Сюзън се чувстваше неловко от очевидно лошата игра на Белароса. А и като цяло беше притеснена, както можеше да се очаква.

На моменти разговорът вървеше трудно, както намекнах, а Франк просто не приличаше на блестящата си личност, осъзнавайки, че вечерта не преминаваше, както я бе планирал. Анна, смятам, също забеляза това, но се чудех дали е достатъчно умна, за да знае защо. Мислех да ѝ съобщя:

— Мъжът ти чука жена ми.

Но ако тя не вярваше, че мъжът ѝ е шеф на мафията, защо да повярва, че е прелюбодеец? А и да повярва, какво можеше да направи?

Както и да е, Франк плати сметката в брой, а Вини и Лени бяха вече излезли навън.

— Останете тук и си допийте кафето — каза Франк. — Аз ще видя какво става с колата.

Анна заби поглед в масата и кимна. Беше добре тренирана. Сюзън, струва ми се, изгаряше от нетърпение да излезе навън, но подобно на Анна тя слушаше Големия Франк. Аз, от друга страна, няхах желание да стоя с жените, докато мистър Мачо^[2] беше навън и подсигуряваше бреговия плацдарм. Затова глупавият Джон стана и каза:

— Ще дойда с теб.

И тръгнах. Стигнахме с Белароса до вратата, през чието стъкло видях Вини, който стоеше на тротоара и оглеждаше улицата. Колата ни, черен дълъг кадилак, който Франк бе поръчал от компанията си за лимузини специално за случая, спря пред заведението. Лени беше зад

волана. Вини ни направи знак и ние излязохме през вратата на тротоара.

Беше много приятна вечер, с леко ухание на есен. По улицата се разхождаха разни хора, както винаги в Литъл Итъли, но никой от тях не изглеждаше подозрителен. И както винаги, никой не знаеше къде ще бъде Беларус тази вечер, освен самият Франк и жена му. Дори ние със Съюзън не знаехме, макар че аз се досетих, разбира се, че отиваме в „Джулио“. Вини и Лени вероятно също се бяха досетили, макар че в действителност можехме да отиваме на вечеря в който и да е от около трите хиляди ресторанта в Ню Йорк, Ню Джърси, Кънектикът или Лонг Айленд. Едва след като спряхме пред „Джулио“, Лени и Вини знаеха със сигурност, а Вини винаги беше пред погледа ни. Само Лени не беше за известно време, докато паркира колата в един гараж надолу по улицата. Както казах, всеки от посетителите в „Джулио“ можеше да се обади по телефона, но съм съвсем сигурен, че не някой друг, а Лени Кретена го бе направил.

Те бяха двама, и двамата с черни якета и ръкавици. Не съм сигурен точно откъде се появиха, но бяха от другата страна на лимузината и аз имах чувството, че са стояли приведени зад нея от страната на шофьора и се бяха изправили, когато Вини дръпна дръжката на задната врата, която включи осветлението в лимузината. Това вероятно беше сигналът, несъзнателно даден от Вини, за двамата мъже да се изправят, защото, струва ми се, си спомням някаква връзка между двете неща. Вини все още дърпаше дръжката на вратата, която очевидно бе заключена, и той удари с длан по стъклото.

— Ей, Лени. Отключи тази шибана врата. К'во ти става, глупак такъв?

И точно тогава, когато си вдигна погледа, Вини видя двамата мъже над покрива на колата и го чух да казва:

— О, Богородице...

Трябва да ви кажа, че в един момент на вечерта, когато жените отидоха да си напудрят носовете (както Анна наричаше уринирането), бях казал на Беларус:

— Франк, това място не е за нощни посещения.

— Музиката ли не ти харесва?

— Зарежи това. Знаеш какво имам предвид.

— Майната им — беше отговорът му.

Е, опитах се. Наистина го направих, защото не можех да стоя там и да не кажа нищо. Но самолюбието на Беларус не би му позволило да прави много промени в начина си на живот, а към това се прибавяше и въпросът за мистър Пийкок^[3], който искаше да впечатли мисис Сатър. Схващате ли?

Но да се върнем към онази наистина неприятна работа. Аз погледнах двамата мъже и се улових, че погледът ми се плъзга надолу към дулата на две двуцевни ловджийски пушки на не повече от три метра разстояние от мен. И двамата мъже се прицелиха над покрива на колата, макар че с ловджийска пушка от три метра не е необходимо да се целиш много. Всичко това стана много бързо, разбира се, макар че никой от двамата мъже не изглеждаше припрян или нервен, просто нещо като рутина.

— Франк... — казах аз и го бутнах леко.

Вини, разбира се, бе посегнал за пистолета си, но първият изстрел го удари право в лицето от един метър разстояние и буквално му пръсна черепа, който се разхвърча по мен и Беларус.

Франк се бе обърнал към двамата убийци точно в мига, в който първият изстрел обезглави Вини. Беларус отстъпи назад и протегна ръце, като че ли да се защити, и извика:

— Ей, ей!

Вторият мъж стреля и с двете цеви едновременно и Франк, който беше на около 30–40 сантиметра от мен, политна назад с двата куршума в гърдите си и падна върху витрината на „Джулио“.

Мъжът, който бе изстрелял куршума в лицето на Вини, ме погледна, а аз погледнах пушката, насочена към мен. Но аз съм гражданин и нямаше за какво да се притеснявам. Нали така? Нали? Тогава защо пушката е насочена срещу мен? Имах чувството, че знаех, че ще видя проблясъка в цевта, но вероятно няма да чуя експлозията. Хора, които са имали подобни преживявания, описват това усещане като „сякаш чакаш вечността“. Точно така е. И дори видях пред очите си като на лента целия си живот.

Вероятно причината, поради която съм в състояние да ви разказвам всичко това, е, че този тип ми се ухили самодоволно, а аз исках да си кажа последната дума, затова бързо му показах с ръка италианския поздрав. Той се усмихна, отмести цевта на пушката от мен и стреля. Чух как сачмите прехвърчаха от лявата ми страна като

жужащи пчели, и чух Белароса да стене на няколко крачки зад мен. Погледнах към него и го видях прострян по гръб, половината му тяло лежеше вътре в ресторанта, а краката му висяха повесени отвън. Панталонът му беше разкъсан и разбрах, че последният изстрел бе прострелял краката му. И сега видях кръв, която течеше по глезените и чорапите му — той бе загубил обувките си в един момент — и образуваше локва на тротоара.

Чух някакъв шум, който ми заприлича на още един изстрел от улицата, и се обърнах, за да видя, че двамата мъже се бяха качили в лимузината, а шумът, който бях чул, бе от тряскаването на вратата. Дългата черна кола потегли с нормална скорост. Сега забелязах, че двете пушки лежах на улицата. Погледът ми се плъзна надолу и видях на тротоара тялото на Вини, от чиято обезглавена шия шуртеше кръв само на няколко сантиметра от обувките ми. Отстъпих назад.

Никой по улицата или по тротоара около мен не пищеше и не бягаше; просто всички бяха застинали на местата си. Разбира се, такова нещо не се случва всяка нощ на „Мот Стрийт“, но хората тук бяха схватливи и никой около мен нямаше по-късно да каже, че са стреляли от профучаваща кола или че деца са си играли с фойерверки. Не, всички прекрасно знаеха какво се случи, макар че никой нищо не е виждал, естествено.

Вътре в ресторанта обаче беше голяма суматоха и можех да си представя картината там — навсякъде пръснати стъкла, тялото на Белароса проснато върху масата до витрината, а по белите плочки на пода тече кръв.

Нищо не можеше да се направи от улицата, затова се обърнах и влязох в ресторанта. Трябва да посоча, че от момента, в който видях двамата джентълмени, до момента, в който отново влязох в ресторанта, вероятно не бяха минали и две минути. Сюзън и Анна все още бяха на масата в ъгъла, макар че като всички останали бяха станали прави и Анна ме погледна с разширени от ужас очи. Сюзън също ме погледна, а след това очите ѝ се фокусираха някъде над рамото ми, като че ли търсеше да види Белароса. Стана ми ясно, че и двете не бяха разбрали, че Франк Белароса бе този, който се бе върнал в ресторанта през витрината. Обърнах се към нея и разбрах защо: там се беше насъбрал малко народ, разбира се, но освен това, когато бе врхлетял през витрината, той бе повлякъл със себе си релсата и завесата и сега

червената ресторантска завеса лежеше отчасти върху тялото и лицето му. Ръцете му бяха разтворени, а главата му висеше от ръба на масата, върху която тялото му лежеше наполовина. Навсякъде имаше парчета от счупени чинии — по масата, по пода и върху Франк Белароса.

Шумът в ресторанта вече стихваше, но в този момент чух как Анна изпищя:

— Не! Не! Това е Франк! Господи, о, Господи! — И така нататък.

Докато вървах към тялото на Белароса, хвърлих поглед към лявата си страна и видях Сюзън, която стоеше сега на няколко крачки разстояние и гледаше изкривеното лице на Белароса. Беше бледа, но изглеждаше спокойна. Тя се извърна от него, погледна ме и очите ни се срещнаха. Знаех, че по дрехите и дори по лицето ми имаше кръв или мръсотия или въобще нещо мокро, но бях съвсем сигурен, че това не беше моята кръв, а остатъци от главата на Вини. Сюзън обаче не можеше да го знае и въпреки това не направи нито крачка към мен да види дали съм добре.

Анна, от друга страна, се отскубна от няколко сервитьори и се спусна към мъжа си. Тя падна на колене върху стъклата и кръвта по пода и обви с ръце главата на съпруга си, като надаваше неистови писъци, а след това заплака, докато галеше окървавеното му лице.

Малко не бях на себе си в този момент и не претендирам, че съм забелязал всичко, което описвам точно в момента, в който се е случило, или че впечатленията ми са толкова точни, колкото би трябвало да бъдат. Например, за да оправдая Сюзън поради липса на доказателства, тя вероятно беше в шок и това би обяснило кататоничното ѝ състояние.

Както и да е, възвърнах си самообладанието и коленичих до Анна в една огромна локва кръв, като възнамерявах да започна да я утешавам и да я махна оттам. Но тогава забелязах, че завесата се бе смъкнала от лицето на Франк и че очите му са отворени; не мъртво отворени, а истински отворени. Всъщност очите му сълзяха и се присвиваха от болка. Забелязах също, че гръдният му кош започваше да се повдига. Отхвърлих червената завеса от тялото му и видях, че макар сакото, вратовръзката и ризата да бяха целите в дупки, нямаше никаква голяма отворена рана там, където изстрелът на двуцевната пушка би трябвало да е пронизал сърцето и дробовете му. Разкъсах

ризата му и видях, разбира се, противокуршумна жилетка с няколко дузини медни капси върху сребристосивата материя.

Погледнах лицето на Белароса и видях, че устните му мърдаха, но по-важното беше, че видях откъде бе дошла всичката тази кръв на пода: някаква сачма или парче стъкло се беше забило отстрани на гърлото му и от раната под яката шуртеше кръв и се стичаше по пода. Човекът щеше да умре от загуба на кръв.

Това беше доста неприятно, нали? Говоря за бързо и просто решение на един сложен проблем. От друга страна, той не ми бе платил още нищо от това, което ми дължеше, но можех да запиша този факт като жизнен опит. Франк би искал да е така.

Междувременно всички тези клиенти и сервитьори стояха около мен, а предполагах, че в заведението нямаше лекар и никой не разбираше, че Белароса има нужда от първа помощ. Анна продължаваше да плаче и да притиска главата на мъжа си.

Франк отвори очи и ние се погледнахме, при което ми се стори, че той се усмихна, но може и да не се е усмихнал. Сигурен бях, че ребрата му са счупени от ударната вълна на изстрелите, и знаех, че ако някой започнеше да го мести, счупените ребра щяха да се забият в дробовете му. Но засега от устата му не течеше кръв и дишането му беше равномерно, макар и слабо. И така, какво да направя? „Ти да не си скаут или нещо такова?“ Е, в действителност, да. Орел скаут, поточно.

Затова разтворих яката му и видях, че раната бе вероятно на сънната артерия, съдейки по това как шуртеше кръвта, след което опипах мястото под раната, за да намеря пулса и го открих. Натиснах с пръсти пулса и кръвенето намаля. След това пяхнах ръката си под врата му и повдигнах главата му, за да бъде на едно ниво със сърцето, така че да може да се оросява мозъкът, а след това взех една покривка за маса и стегнах с нея самата рана. Не знаех дали това щеше да свърши работа, но мистър Дженкинс, взводният ми командир в армията, би бил горд от усилията ми.

Огледах се и се обърнах към цялата тълпа:

— Моля, отдръпнете се назад. Някой да отведе жена му оттук. Благодаря.

И ето ме мен на колене, целият покрит остатъци от мозъка и черепа на Вини, както успях да видя сега при ярката светлина в

ресторанта, ръцете и дрехите ми са изцапани с кръвта на Франк Белароса, а пръстите ми са на врата на дона, където известно време исках да бъдат, макар и с друга цел. Като се вземе всичко предвид, можеше да се каже, че не прекарвах една от най-приятните си вечери навън.

Успях да погледна часовника си и видях, че остават няколко минути до полунощ. Погледнах лицето на Белароса и забелязал, че кожата му е съвсем бяла, поради което наболата му брада изглеждаше черна. Но дишането му продължаваше да е равномерно и напипвах ясно доловим пулс. Усещах също така как puttanesca сосът се надига в стомаха ми и нагоре по хранопровода, но успях да го върна обратно.

Отново погледнах лицето му и той ме гледаше, макар че очите му блуждаеха.

— Дръж се, Франк — казах аз. — Ще се справиш. Просто се отпусни. — И т.н.

Това трябва да им казвате, за да не изпаднат в шок. Междувременно мен никой не ме окуражаваше и устата ми беше пресъхнала, стомахът ми се обръщаше и ми се виеше свят. „Дръж се, Сатър.“

Чух полицейска сирена и погледнах през счупения прозорец навън, където, очевидно виждайки обезглавеното тяло на Вини, тълпата зяпачи бе образувала широк полукръг около ресторанта. Сирената беше вече почти пред заведението, а чух също и вой на линейка.

Отново погледнах към вътрешността на ресторанта и видях през няколко маси Сюзън, която седеше в един стол и ме гледаше; беше кръстосала крака и скръстила ръце пред гърдите си, като че ли ми се сърдеше за нещо.

Полицаяте бяха вече пристигнали и когато вдигнах поглед, видях един от тях на тротоара и го чух да казва:

— Исусе Христе! Къде му е главата?

(Върху вратовръзката ми.)

Две ченгета врхлетяха през вратата с извадени пистолети. Огледаха заведението, прецениха ситуацията и прибраха пистолетите. Обърнах се към единия от тях:

— Този човек има разкъсана артерия, затова не ми казвайте да се отдръпна. Веднага доведете тук момчетата от Бърза помощ.

И те ги доведоха.

Двете момчета от Бърза помощ ме слушаха в продължение на няколко секунди, след това си поеха задълженията, като сложиха Белароса върху носилка на колелца, без да му прободат дробовете с ребрата му, докато едно ченге поддържаше натиска върху врата му.

Отдръпнах се встрани и оставих професионалистите да се погрижат за останалото. В един момент от процедурата момчетата в синьо откриха самоличността на пострадалия гражданин — вероятно чрез някой от сервитьорите, не чрез мен — така че сега от тях зависеше да решат дали искат или не да оставят дон Белароса да умре от загуба на кръв по пътя към „Св. Винсент“. Вече не беше мой проблем.

Толкова вълнения ми стигаха за една нощ и бях готов да си отида вкъщи, но колата ми бе заминала, а шофьорът ми, Лени Предателя, вероятно бе вече в някой самолет на път за Неапол.

Освен това бяха пристигнали детективите, в чиито глави се бе загнездила идеята, че трябва да отида в полицейския участък и да им разкажа за всичко това, което се беше случило.

— Утре — казах аз, — сега съм в шок.

Но те настояваха категорично, затова направих една сделка, а именно че в замяна на моето отиване с тях те ще закарат Сюзън до Лонг Айленд и Анна до болницата „Св. Винсент“. В този град нищо не се прави за нищо, особено с ченгетата. Нали така, Франк?

Докато ставаше всичко това, Лучио, собственикът на злополучното заведение, ми бе донесъл хавлиена кърпа, намокрена в гореща вода, и аз изчистих Вино от ръцете и лицето си, а и Франк също.

— Съжалявам за това — казах аз на Лучио, макар че вината не беше моя, разбира се. Но наоколо нямаше никой друг, който да се извини за счупената витрина, бъркотията и безплатните вечери. А аз харесва Лучио и жена му. Но той ще си компенсира загубите, след като „Джулио“ се присъедини вече към другите отбрани заведения за вечеря и стрелба, с рейтинг от четири куршума.

А това ми напомни за пресата. Те без съмнение вече пътуваха насам, а аз не исках да се срещам с пресата и да ми задават глупави въпроси от рода на: „Видяхте ли лицата на мъжете, които стреляха по Франк Белароса?“ и т.н.

Може би щях да се помотая тук, ако знаех, че Джени Алварез пътуваше насам, но беше петък след полунощ, а до това време тя сигурно вече си бе вкъщи и четеше някоя хубава книга. Затова казах на един от детективите:

— Изведете ме оттук.

— Окей. Да тръгваме.

— Една минутка.

Все още с кърпата в ръце, аз отидох при Анна, която стоеше права, но трима полицаи я поддържаха.

— Той ще се оправи — казах и аз. — Обещавам.

Тя ме погледна, като че ли не ме позна, и всъщност очите ѝ бяха съвсем подуты от плач, почти затворени и замъглени от сълзи. Но тогава тя протегна ръка и докосна бузата ми. Гласът ѝ едва излизаше.

— Джон... о, Джон...

— Ще се опитам да дойда по-късно в болницата.

Отдалечих се от Анна и отидох при Сюзън, която продължаваше да стои в същия стол.

— Полицията ще те откара вкъщи — казах ѝ аз. — Аз трябва да отида с тях в участъка.

Тя кимна.

— Той сигурно ще се оправи.

Тя отново кимна.

— Добре ли си?

— Да.

Отново имах чувството, че е раздразнена от нещо. Искам да кажа, че тя се държеше ужасно неадекватно.

— Окей — казах. — Ще се видим по-късно.

— Джон?

— Да?

— Спаси му живота ли? Това ли правеше там?

— Това се опитвах да направя. Да.

— Защо?

— Дължи ми пари.

— Аз не бих го направила, ако бях на твое място — каза тя.

Интересно.

— Ще се видим вкъщи — отвърнах аз.

Обърнах се и тръгнах към детектива, който ме чакаше. Чух Сюзън да вика:

— Джон.

Аз се обърнах и тя ми се усмихна, а след това сви онези нацупени устни в целувка. Madonna, тя е луда. Но колко нормален бях аз все още да я обичам?

Последвах детектива и излязохме на тротоара, където няколко дузини ченгета бяха разчистили и заградили съответната част от „Мот Стрийт“. Полицейски коли с въртящи се светлини хвърляха червени и сини лъчи върху сградите и улицата изглеждаше съвсем различна отпреди.

— Това жена ви ли беше? — попита ме детективът.

— Да.

— Красива дама.

— Благодаря.

Тръгнахме към една кола без отличителни знаци и той ме попита:

— Вие не сте ли адвокатът? Сатър? Адвокатът на Беларуса?

— Точно така.

— Може би затова не са очистили и вас. Те не стрелят по адвокати.

— Извадил съм късмет.

Той ми отвори предната врата и каза:

— Съсипали сте си костюма, мистър Сатър.

— Той и без това е стар.

Но вратовръзката беше нова.

И така, следващите няколко часа прекарах в Мидтаун Саут с двама детективи, описвайки събитията, които се бяха случили за около десет минути. Аз наистина им оказах голямо съдействие, макар че като адвокат и особено като адвокат на жертвата можех да ги пратя по дяволите и да си тръгна по всяко време. Всъщност, когато започнаха да задават въпроси за това кой според мен бе извършил деянието, аз им казах да се придържат към фактическите въпроси. Единият от детективите обаче непрекъснато ме питаше за Сали Да-да. Но мистър Да-да беше във Флорида, както се оказа. Колко удобно.

И така, продължавахме рунд след рунд, а този същият детектив, лошото ченге от отбора, ме попита:

— Защо му спасихте живота?

— Дължи ви живота си — каза доброто ченге. — Прибавете и това.

— Как е той?

— Все още е жив — отвърна доброто ченге.

Разказах им вица за оня мафиот, който се опитал да гръмне една полицейска кола, но те изглеждаха малко уморени и само се подсмихнаха. Аз самият започнах доста да се прозявам, но те не преставаха да ме наливат с кафе.

Мидтаун Саут не е обикновен полицейски участък, а нещо като управление за тази част на Манхатън и сградата гъмжеше от детективи на втория етаж, където бях аз. На втория етаж имаше също и една голяма стая, където държаха снимките на престъпниците, и аз прекарах в нея около час с един детектив, който ми подаваше един след друг тези албуми с надпис „Хитреци“, който ми се струваше смешен.

През този един час видях повече италиански лица, отколкото виждам в Латингтаун за десет години, но на никоя от снимките не познах нито един от двамата ловци с пушките. Спомни си една фраза, която бях чул в един стар гангстерски филм, и казах:

— Може би са използвали външен талант. Нали знаете, понякога идват момчета от Чикаго. Проверете гарите.

— Гарите ли?

— Е, може би летищата.

От снимките минахме на диапозитиви, където гледах шоу с още няколко дузини раесанос, заснети с апарат за бързи снимки в естествената им среда.

— Тези никога, не са били арестувани — обясни детективът, — затова снимките им не са в албумите, но всичките са хитреци.

Гледах екрана, докато очите ми почти изтекоха, главата ме заболя и вече непрекъснато се прозявах.

— Наистина оценяваме помощта ви — каза един от детективите.

— Няма проблем.

Но щях ли наистина да посоча двамата убийци, ако видех лицата им? Искях ли да бъда свидетел по дело за гангстерско убийство? Не, не

искаха, но щях да бъда. Въпреки всички глупости през последните няколко месеца, аз все още бях добър гражданин и ако бях видял лицето на който и да е от двамата мъже, щях да кажа:

— Стоп! Това е единият от тях.

Но засега никой не приличаше на тях.

Тогава обаче започнах да виждам познати лица и примижах. Диапозитивите, които гледах, сега бяха безсъмнено заснети от къщата на Дюпо и в дъното се виждаше Алхамбра. Това беше всъщност неделата на Великден и на увеличените, зърнести снимки се виждаха много хора, които, облечени в празничните си великденски дрехи, слизаха от големи черни коли.

— Ей, спомням си този ден — казах аз.

Там беше Сали Да-да с някаква жена, която можеше да бъде сестрата на Анна, там беше и Дебелият Поли с някаква жена, която можеше да бъде брат му, имаше също и лица, които разпознах от „Джулио“ и хотел „Плаза“, но никой от тях не бяха лицата, които видях зад дулата на онези големи оръдия.

След това на екрана се появи нощен изглед на Алхамбра, където глупакът Джон Сатър маха към фотоапарата, а до него бе застанала хубавата Сюзън в червената си рокля и го гледа с недоумение.

— Този е! — казах аз. — Никога няма да забравя това лице.

Двамата детективи се подсмихнаха.

— Прилича на убиец — каза единият от тях.

— С тези лукави очи — съгласи се другият.

Диапозитивите свършиха и да си призная, не можах да идентифицирам двамата мъже, но казах:

— Вижте, готов съм да направим това още веднъж, но не тази вечер.

— Най-добре е да се направи, докато е още прясно в паметта ви, сър.

— Твърде прясно е. Всичко, което виждам сега, е четири черни дула.

— Разбираме.

— Добре. Лека нощ.

Но не съвсем. Прекарах още няколко часа там с полицейския портретист — една хубава жена, което направи тази работа долу-горе поносима.

Направо се изкушавах да ѝ опиша чертите на Алфонс Ферагамо, но ченгетата приемат тази част от процедурата на сериозно, а струва ми се, аз също. Затова се опитах да пресъздам с думи как изглеждат двама типа на слабо осветена улица, приведени зад една кола и с пушки, които наполовина скриват лицата им. Линда — така се казваше портретистката — ми даде албум с рисунки на очи, уста и всичко останало и ми беше малко забавно, нещо като играта „Разбъркай и подреди“, при това седяхме с опрени рамене, приведени над албума. Носеше хубав парфюм, за който каза, че бил „Мания“. Що се отнася до мен, моят дезодорант вече не се усещаше, а тленните останки по дрехите ми започваха да се разлагат.

Във всеки случай тя направи две скици, които с малко промени заприличаха на момчетата с пушките. Но до това време вече бях толкова скапан, че буквално не виждах ясно.

— Много неща сте забелязали, като вземем предвид обстоятелствата — каза Линда. — Повечето хора блокират, разбирате ли, изпадат в нещо като историческа слепота и не могат да кажат дори дали човекът е бил черен или бял.

— Благодаря. Споменах ли ви, че мъжът отдясно имаше малка пъпка на брадичката си?

Тя се усмихна.

— Така ли?

Тя взе нов скицник и каза:

— Не мърдайте — и набързо ме скицира с въглен, при което се почувствах малко неудобно.

Тя откъсна листа и го плъзна към мен по масата. Аз го взех и го изучавах известно време. Очевидно жената бе рисувала престъпници твърде дълго, защото физиономията на скицата приличаше на престъпен тип.

— Трябва да поспя малко — казах аз.

Разсъмваше се и аз отново си помислих, че съм приключил за тази нощ, но в този момент в Мидтаун Саут трябваше да се появи не някой друг, а мистър Феликс Манкузо от Федералното бюро за разследване.

— На обиколка из бедните квартали ли? — попитах го аз.

Но той не беше в настроение за духовитостите ми. А да ви кажа право, и аз не бях.

— Как е клиентът ми? — позаинтересувах се аз.

— Жив, но опасявам се, не много добре. Загубил е много кръв и говорят за евентуални мозъчни увреждания.

Не отговорих.

С мистър Манкузо поговорихме насаме десетина-петнайсет минути, аз бях откровен с него и той ми повярва, че не знам абсолютно нищо повече от това, което съм казал на нюйоркската полиция, и че наистина не съм могъл да разпозная убийците сред снимките или диапозитивите. Изказах предположението си обаче, че мистър Лени Патрели е замесен в заговора.

— Знаем това — отвърна той. — Лимузината бе открита на нюйоркското летище и тялото на Патрели бе в багажника.

— Колко ужасно.

Мистър Манкузо ме погледна.

— Можеха да ви убият, знаете.

— Знам.

— И все още могат да решат да ви убият.

— Могат.

— Да не би да си мислите, че са добри момчета, защото са ви оставили жив? Да не би да сте им благодарен?

— Бях. Но вече ми минава.

— Искате ли федерална защита?

— Не, имам си достатъчно проблеми. И наистина не мисля, че съм в списъка на заплануваните убийства.

— Не бяхте, но вече може и да сте. Видели сте лицата им.

— Но това не го казваме на пресата, нали, мистър Манкузо?

— Не, но момчетата, които са извършили нападението, знаят, че сте видели лицата им отблизо, мистър Сатър. Те вероятно не са предполагали, че ще бъдете толкова близо до тях или до Белароса, а и не са могли да бъдат сигурни кой сте вие. Професионалистите не убиват хора, които не са им казали да убият, или не са им платили, за да убият. За тях може да сте бил ченге или свещеник в цивилни дрехи. И затова са предпочели да ви оставят жив, отколкото да си имат неприятности с този, който ги е натоварил с работата. Но сега ситуацията е различна.

Той ме погледна изпитателно.

— Наистина не съм много обезпокоен — казах аз. — Тези момчета бяха професионалисти, както казахте, и са отнякъде другаде, мистър Манкузо. Те отдавна са си заминали и няма да се учудя много, ако и те се появят в някой багажник.

— Хладнокръвен човек сте, мистър Сатър.

— Не, просто съм реалист, мистър Манкузо. Моля ви, не се опитвайте да ме плашите. Достатъчно съм напласен.

Той кимна и отвърна:

— Окей.

След това ме погледна в очите и рече:

— Но аз ви казах, нали? Казах ви, че нищо добро няма да излезе от това. Казах ви. Така ли е?

— Така е. Но и аз ви казах какво крои Алфонс Ферагамо. Нали? Така че, ако искате да научите още подробности около този опит за убийство, идете да говорите с него.

Горкият мистър Манкузо, той изглеждаше сънен, тъжен и наистина отвратен.

— Мразя това — каза той. — Това убиване.

Информирах свети Феликс, че и аз не го обичам, много. Информирах го също и по въпроса за тленността:

— Воня на кръв. Тръгвам си.

— Добре. Ще ви закарам. Къде искате да отидете?

Аз се замислих за момент и отвърнах:

— В хотел „Плаза“.

— Не, искате да си отидете вкъщи.

Може би беше прав.

— Окей. Имате ли нещо против?

— Не.

И така, след няколко полицейски формалности, включително и даване на обещание, че няма да напускам града, ние се качихме в служебната кола на мистър Манкузо и минахме през Мидтаун Танъл, отправяйки се на изток по шосето за бърз трафик. Слънцето изгряваше и утрото беше прекрасно.

Изглежда, една и съща мисъл бе минала едновременно през главите и на двамата ни, защото той ме попита:

— Щастлив ли сте, че сте жив?

— Абсолютно.

— Радвам се да чуя това.

(Аз също.)

Попитах го:

— Как е мисис Белароса?

— Изглеждаше добре, когато я видях преди няколко часа. — И ме попита:

— А мисис Сатър? Много ли се разстрои?

— Изглеждаше спокойна, когато я видях за последен път.

— На тези неща понякога се реагира впоследствие. Трябва да внимавате за нея.

Трябваше да внимавам за нея още от април. И мисля, че това имаше той предвид.

— Тя е силна жена.

— Добре.

Говорихме за незначителни неща, докато пътувахме към изгряващото слънце, и чест му прави, че не се възползва от възможността да ме подпитва за разни неща, а затова и аз не го дразних повече за Ферагамо.

Но за каквото и да сме говорили, сигурно е било скучно, защото съм заспал и се събудих едва когато той ме побутна, докато минавахме през портите на Станхоуп Хол, които Сюзън бе оставила отворени. Манкузо ме закара до къщата за гости, аз слязох от колата и му измърморих някаква благодарност.

— Ще наблюдаваме мястото — каза той. — И без това сме тук.

— Добре.

— Искате ли тази скица? Това вие ли трябва да сте?

— Задръжте я.

Отдалечих се от колата, стигнах, клатушкайки се, до вратата и влязох вътре. Докато се качвах по стълбите, изхлузвах окървавените си дрехи и ги оставих разхвърляни по стъпалата, където лейди Станхоуп щеше да се погрижи за тях. Пристигнах в банята съвършено гол (ако не броим венчалната халка) и си взех душ седнал. Madonna, каква ужасна нощ.

Отидох в стаичката си и се тръшнах на леглото. Лежах и се вирах в тавана, докато утринните лъчи на слънцето влизаха през прозореца. Чух Сюзън в коридора, след това я чух по стълбите. Изглежда, събираше дрехите.

След няколко минути на вратата ми се почука и аз казах:

— Влез.

Сюзън влезе по хавлия и с чаша портокалов сок в ръка.

— Изпий това — каза тя.

Взех портокаловия сок и го изпих, макар че стомахът ми беше пълен с киселини от кафето.

— Полицията, който ме докара вкъщи, каза, че си извадил късмет — рече тя.

— Определено късметът ми работи. Утре смятам да скоча със забавено отваряне на парашута.

— Знаеш какво е имал предвид. — И добави: — Извадих късмет, че отново си вкъщи.

Аз не отговорих, тя постоя малко така и най-накрая попита:

— Мъртъв ли е?

— Не. Но е в критично състояние.

Тя кимна.

Какво ще кажеш за всичко това? — позаинтересувах се аз.

— Не знам — отвърна тя и добави: — Може би правилно постъпи.

— Времето ще покаже. Уморен съм — информирах я аз.

— Ще те оставя да поспиш. Искаш ли да ти донеса още нещо?

— Не, благодаря.

— Приятни сънища.

Тя излезе и затвори вратата след себе си. Докато лежах така, не ме напускаше чувството, че действително бях постъпил правилно, но не за който заслужаваше. Искам да кажа, че воден от инстинктите си на човешко същество, исках да спася един живот. Но разсъдъкът ми ми каза, че светът щеше да се чувства по-добре, ако се отърве от Франк Белароса. Особено тази част на света.

Но аз бях спасил живота му и се опитвах да се убедя, че съм направил това, защото така е било правилно да постъпя. Но в действителност бях го направил, защото исках той да страда, да се чувства унижен, като знае, че е станал мишена на собствените си хора, и да се изправи срещу присъдата на обществото, а не на някакви отрепки, които нямат никакво законно или морално право да прекратяват чийто и да било живот, включително и живота на един от тях.

Освен това исках да си взема моя дял от него.

Но докато си казвах истината, си признах, че все още харесвам този тип. Искам да кажа, че си паснахме от самото начало. И ако Франк Белароса беше в този момент в съзнание, той си мислеше за това какъв добър приятел съм се оказал — да го спася да не умре от загуба на кръв. Матта mia, да бяхме си поръчали пици вкъщи.

Но да се опитвате да пречистите едновременно и разсъдъка, и съвестта си, е доста изтощително, затова се отдадох на мечтания за Линда, портретистката, и заспах.

[1] Непреводима игра на думи. — Б.пр. ↑

[2] Мъжественост (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Реасоск (англ.) — паун (в случая — човек, който се перчи, надува се, позира). — Б.пр. ↑

35.

Жилавият му кучи син оживя, разбира се, благодарение най-вече на скаутските ми и армейски умения за даване на първа помощ. Пресата направи голям въпрос от това, че съм спасил живота на Белароса, а една от онези безсмислени анкетни карти питаше: „Бихте ли спасили живота на умиращ шеф на мафията?“ И шестимата отговорили бяха казали „да“, мотивирайки отговора си с приказки за хуманността, християнството и т.н. Сали Да-да вероятно би имал малко по-различно мнение по въпроса, ако го бяха попитали, и подозирах, че ми е ядосан.

Както и да е, сега беше средата на октомври, Денят на Колумб^[1] по-точно, и вероятно това имаше нещо общо с решението ми да посетя мистър Франк Белароса, който бе излязъл от болницата преди около две седмици и сега се възстановяваше в Алхамбра.

Не бях говорил с него, нито го бях виждал от злополучната ни вечеря в „Джулио“, а и не бях му изпратил дори картичка или цветя. Всъщност той ми дължеше цветя. Но бях следил съобщенията в новините за подобренията в състоянието му и т.н. Освен това с Джени Алварез се срещаме от време на време в Манхатън, за да обядваме заедно, и тя ме осведомяваше за последните гангстерски клюки. Най-последната бе тази: за разлика от някои неуспели нападения върху членове на мафията, при които нарочената жертва оцелява и екзекуцията ѝ бива отлагана срещу признание от нейна страна, че е заслужавала това, което почти е получила, заговорът срещу Франк Белароса Епископа бе все още в сила.

Отношенията ни с мис Алварез, между другото, бяха преминали на една по-духовна и интелектуална основа, което ще рече, че не я чуках. Добре че стана така. Но това наистина усложнява нещата.

И така, в онази слънчева, мека утрин в Деня на Колумб аз тръгнах през задните площи към Алхамбра и бях спрял близо до Дева Мария от двама мъже в сини якета, върху които бяха отпечатани буквите FBI. И двамата носеха черни М-16. Представих се и те ми поискаха документи за самоличност, макар че, изглежда, знаеха кой

съм. Показах им документите си и единият от тях се обади от ръчния си предавател на някого. Можях да чуя част от разговора и той ми прозвуча, като че ли мъжът от другата страна трябваше да отиде да види дали мистър Белароса приема, както се казва. И, изглежда, приемаше, защото едно от момчетата от ФБР каза, че трябва да ме претърси и го направи. След това ме придружи до къщата.

Знаех, разбира се, че охраната на Алхамбра бе сменена. Първо, двама от тях бяха мъртви. Но Тони и другите образи, които бях виждал да се мотаят тук през цялото лято, бяха изчезнали или по собствено желание, или чрез постановление на правителството. Във всеки случай сега охраната бе поета от ченгетата и Франк, макар по-защитен, бе по-малко свободен, както птиците в техните позлатени клетки. Той не беше всъщност под арест; очевидно бе преминал на другата страна според пресата. Но кой би го винил?

Докато вървахме, момчето от ФБР с М-16 ми каза:

— Разбирате, че той ви е освободил като свой адвокат и това, което ви каже, не е поверителна информация.

— Струва ми се, разбрах нещо такова.

Повечето агенти на ФБР са юристи и може би дори това момче със служебната си униформа и пистолета бе адвокат. Обичам да виждам адвокати да вършат мъжки неща. Добре е за престижа на професията.

— Жена му вкъщи ли е? — попитах аз.

— Днес не. Тя ходи понякога при роднините си.

— А мистър Манкузо тук ли е?

— Не съм сигурен.

Прекосихме двора, който бе покрит с есенни листа, и минахме покрай фурната за пици и забелязах, че вратата ѝ бе ръждясала. Влязохме в къщата през задната врата, където ме пое друг агент, облечен в костюм, и ме съпроводи през вестибюла.

Вестибюлът бе пълен с букети и кошници цветя, изпратени с пожелания за бързо оздравяване, и вътре миришеше като в погребално бюро. Надзърнах в няколко картички, а върху най-голямата композиция от цветя имаше картичка с надпис: „Франк, Добре дошъл вкъщи. Оздравявай. С обич: Сал и Мари.“ Не. Възможно ли бе това да е Сали Да-да? Как се казваше сестрата на Анна? Мисля, че наистина е Мари. Каква невероятна безочливост.

Във вестибюла имаше още няколко *federales* и докато се възхищавах на цветята, един от тях прекара по мен детектор за метал. Детекторът изгасна и момчето каза:

— Моля, изпразнете джобовете си, сър.

— Изгасна, защото топките ми са от месинг — информирах го аз, но все едно, изпразних си джобовете. Бях облечен с ловджийско сако от твид, което може би не беше най-добрият избор на облекло за случая, и, разбира се, в страничния му джоб имаше сгъваемо ножче, което бе пропуснато при претърсването и с което обикновено изваждах останалите в пушката гилзи. Но това не го споменах, защото тези момчета и без това изглеждаха достатъчно напрегнати.

— Бихте ли ми го дали, сър?

Дадох му ножа и той отново мина с детектора по мен. Докато правеше това, забелязах една медицинска сестра, която прекосяваше вестибюла. Тя беше жена на възраст, не някоя лековата сестричка, и изглеждаше груба — от онези, които правят клизми с леденостудена вода, без да използват средства за мазане.

И така, джентълменът тръгна с мен нагоре по стълбите, но аз казах:

— Ако е в кабинета си, знам пътя.

— Трябва да съм с вас през целия път, сър — отвърна той.

Велики боже, в това място ставаше трудно да се диша.

Стигнахме до затворената врата на кабинета, агентът чукна веднъж и я отвори. Аз влязох и агентът затвори вратата зад мен.

Белароса седеше в креслото, в което бе седял и когато пихме грапа заедно. Беше със синя хавлия на райета и домашни чехли и така изглеждаше по-стар или може би просто благ. Забелязах, че не беше обръснат.

Все още седнал, той протегна ръката си към мен и каза:

— Не мога лесно да ставам.

Аз поех ръката му и се здрависахме. Сега видях, че обикновено загорялата му кожа беше бледа и забелязах няколко възморови белега по лицето и врата му, където го бе ударила сачмата.

— Как си, Франк?

— Не зле.

— Изглеждаш като парцал.

Той се разсмя.

— Аха. Не мога да се движа много. Никакви упражнения. Все още намират шибани сачми в краката ми, а гръдния си кош го чувствам, като че ли ме е блъснал камион. И трябва да вървя с тези патерици сега. — Ще фрасна всеки, който мине покрай мен. — Той размаха патерицата и закачливо ме тупна по крака, като се разсмя. — Като старата ми баба. Седни някъде.

Седнах в креслото срещу него.

— Ще пиеш ли кафе? Филомена все още е тук. Само тя остана. Другите са шибани ченгета. Дори медицинските сестри са шибани ченгета. Искаш ли кафе?

— Разбира се.

Той взе едно уоки-токи и извика:

— Кафе!

След това остави апарата и се усмихна:

— Никого не оставям без работа.

Той наистина изглеждаше като парцал, но не усещах никакви мозъчни увреждания. Напротив, умът му сечеше, както винаги, просто беше малко отпуснат, макар че това можеше да е резултат от болкоуспокоителните.

— Как е Анна? — попитах аз.

— Добре е. Сега е при смахнатата си сестра в Бруклин.

— Мари ли? Тази, която е омъжена за Сали Да-да?

Той ме погледна и кимна.

— Знаеш — казах аз, — ченгетата смятат, че е било работа на Сали Да-да.

Той сви рамене. Аз продължих:

— Сега той е поел управлението. Нали?

— Управлението на какво?

— На империята.

Той се разсмя.

— Империя ли? Не знам за никаква империя.

— По-добре научи, Франк, защото в противен случай ще се събудиш една сутрин и навън няма да има никой с М-16. Ще бъдете само ти с патериците и Сали Да-да на посещение. Сарисе?

Той се усмихна.

— Чуй се само. Говориш като шибания Манкузо.

— Вестниците писаха, че им сътрудничиш.

— Още една глупост — изсмя се той. — Още една Ферагамова глупост, с която се опитва да ме изкара предател. Този педераст все още иска да ме види мъртъв.

В действителност не бях повярвал особено на възможността Франк Белароса да работи сега за Алфонс Ферагамо.

— Виж, Франк — казах аз, — вече не съм твой адвокат според Джак Уейнстейн, но ако бях, бих те посъветвал да сътрудничиш на правителството. Приемам, че поне обмисляш това, иначе нямаше да си заобиколен от ФБР.

Той си игра известно време с извивката на патерицата и приличаше на старец, помислих си аз.

— Охраняват ме — каза той, — защото съм свидетел по едно убийство. Убийството на Вини. Също като теб. Разбираш ли? И съм мишена на организираната престъпност. — Той се усмихна.

— Франк — казах аз, — не дължиш никаква вяроност на хора, които се опитаха да те убият. Това е последният ти шанс да не влезеш в затвора, да останеш жив, да отидеш някъде с Анна и да започнеш наново.

Той ме гледа цяла минута, след това попита:

— Какво те засяга това?

Хубав въпрос.

— Може би се тревожа какво ще стане с Анна. Може би ме интересува справедливостта. — И добавих: — Аз съм гражданин.

— Аха? Добре тогава, нека да ти кажа нещо, мистър Гражданин: Франк Белароса няма да проговори пред ченгетата.

— Собствените ти хора се опитаха да те убият, Франк.

— Това беше недоразумение. Ти знаеш как стана. Шибаният Ферагамо го е нагласил. Но с моите хора сега съм на чисто.

— Така ли? Иди тогава на разходка в провинцията със Сал и Дада.

— Ей, господин адвокат, ти нищо не знаеш за това.

— Знам, че видях дулата на две двуцевни ловджийски пушки. Видях как главата на Вини се пръсна като тиква и видях теб как падаш назад във витрината.

Той се усмихна.

— Сега разбираш ли защо плащам на адвокатите си толкова много?

Като говорим за плащане, не бях получил досега нито цент от него, но не възнамерявах да повдигам въпроса. При все това казах:

— Бих искал да ми обясниш защо бях уволнен.

Той сви рамене.

— Не знам. Има много причини. Джак какво ти каза?

— Почти нищо. Просто ми каза, че ми се дава почивка и би трябвало да се радвам. Така е. Каза ми също, че ще ме повика да свидетелствам за твоето алиби, ако все пак се изправиш пред съда в дело за убийство. Това не е толкова радостно.

— Аха. Ще видим. — И добави: — Ченгетата не те харесват. Затова им направих една услуга и те освободих.

— Това е интересно. А каква услуга ти правят те в замяна?

Той не отговори, а каза:

— Това не означава, че не можем да останем приятели. Дори е по-добре, ако сме само приятели и съседи, нали?

— Предполагам. А оставам ли почетен италианец?

Той се разсмя.

— Разбира се. А още по-добре, ще те направя почетен *Napoletano*. И знаеш ли защо? Защото поздрави онзи тип по италиански, когато той си мислеше да те очисти.

Как, за бога, можеше той да знае това? Но от опит знаех, че по-добре да не питам.

Белароса преминаваше към по-ведро настроение и каза:

— Абе, ти чукаш ли още онази курва Алварез или какво?

— Аз съм женен човек.

Той се усмихна.

— Но тя твърди — казах аз, — че според слуховете от улицата баджанакът ти все още не се е отказал от заговора срещу теб. И ти оставяш жена си да спи там?

— Едното няма нищо общо с другото.

Изглежда, все още не разбирах италианските семейни отношения. Опитах се да си представя една ситуация, в която Съюзън отива да спи при роднини, които се опитват да ме убият. Всъщност нещо подобно се случва всеки път, когато тя отива в Хилтън Хед. Но Уилям Пекърхед само иска да съм мъртъв; твърде беден е, за да наеме някой да му свърши работата.

— Сали ти е изпратил цветя — казах аз на Белароса. — Идва ли тук да те види?

Той не отговори пряко на въпроса ми, а каза:

— Той е сицилианец. А сицилианците казва така: Дръж приятелите си близо до себе си, но враговете си още по-близо. Carisce?

— Разбирам, но мисля, че всички вие сте луди. Не аз съм луд, Франк. Вие сте луди.

Той сви рамене.

— Ще платят ли на двете момчета за полусвършена работа? — попитах го аз.

Той се усмихна.

— Ще им платят половината за първия безпогрешен изстрел. Втората половина няма да получат. — И добави: — Аз не бих го направил така.

— Ами как?

Той отговори, като че ли вече го беше обмислял:

— Пушките бяха добра идея, за да се повалят хората на земята и да се пръсне мозъкът на всеки. Разбираш ли? Но трябва да довършиш този, за когото си тръгнал, с куршум в главата, защото сега много хора носят жилетки. Нали?

— Има различни техники, сигурен съм. Абе, Франк, как стана така, че ти имаше жилетка, а аз нямах?

— Нали ти казах, че си цивилен гражданин. Не се тревожи. Искаш жилетка ли? Ще ти дам една от моите.

Той се разсмя.

На вратата се почука и в кабинета влезе един от ФБР, последван от Филомена, която носеше поднос. Аз станах, за да ѝ помогна, но тя ясно ми даде да разбера, че ѝ преча, затова седнах. Няма много жени, които биха изглеждали по-добре с брада, но Филомена е една от тях.

Тя сложи подноса на масата и наля две чаши кафе. Франк ѝ каза нещо на италиански, тя му отвърна и пак започнаха. Докато спореха за не знам какво, тя сложи в кафето му захар и сметана и му намаза една бисквита с масло. Личеше, че въпреки спора, между двамата имаше топли чувства.

— Кажи ѝ, че я харесвам — казах аз на Белароса.

Той се усмихна и заговори на Филомена на италиански.

Тя ме погледна и изсумтя нещо, а след това троснато каза нещо друго. Белароса преведе:

— Тя каза, че имаш хубава жена и трябва да се държиш прилично. — И добави: — Италианките мислят, че като им направиш комплимент, искаш да ги чукаш. Те смятат, че всички мъже са свине.

— И са прави.

Филомена ми хвърли бърз поглед и излезе.

Отпих от кафето, но забелязах, че Белароса не докосна своето, не докосна и бисквитата.

— Франк — казах аз, — не съм тук, за да върша работата на правителството, но трябва да ти кажа, че трябва да си сложиш макиавелистичната мисловна шапка и да прецениш какво е добро за теб, за жена ти и синовете ти. — И добавих: — Казвам ти го, защото ми харесваш.

Той като че ли наистина се замисли върху това, после отвърна:

— Ще ти кажа нещо, господин адвокат. Сега нещата са различни. Преди 20 години никой не говореше пред областния прокурор или пред ченгетата. А сега има момчета, които искат и така, и така. Искат да имат пари, да си живеят живота, след това имат малко неприятности със закона и не искат да полежат малко на топло. Разбираш ли? И пеят. Не разбират, че трябва да си готов да излежиш 20 години, когато влизаш в този бизнес, или не влизаш в бизнеса. Но сега всички искат да живеят като буржоазията. Искат всяка вечер да спят с жените или приятелките си, да изпращат децата си до училище и да играят голф дори. По времето на чичо ми човек си излежаваше 20-те години, без да пропее нито веднъж, излизаше от пандиза, жена му го прегръщаше, децата му му целуваха ръката и приятелите му го представяха на новациите. Разбираш ли? Но на кой му стиска толкова днес? И затова шибаният щатски прокурор предлага сделки. Но аз няма да се пазаря с ченгетата, за да спася собствения си задник. Приятелите ми трябваше да са разбрали това. Трябва да разберат, че Франк Белароса не е предател като половината от тях. Знаеш ли какво научих в „Ла Сал“? Водиш чрез личния си пример. Не правиш компромиси с честта си. Ако това нещо, тази организация, възнамерява да продължи да съществува, тогава трябва да покажа на всеки как се поддържа съществуването ѝ. Трябва да дам примера, дори и да са се опитали да

ме убият, дори и да съм заобиколен сега от ченгета. Това е да ти стиска, господин адвокат. Да ти стиска. Carisco?

Наистина разбиха. Не за каквото трябва, но все пак му стискаше.

— Carisco.

Той се усмихна.

— Аха. Абе, организацията може да е малко скапана напоследък, но не можеш да кажеш, че не сме запазили все още известна класа и стил. Оставиха те жив, нали?

— И знаят силата на пресата — отвърнах аз. — Да убият теб е едно, да убият мен — съвсем друго.

— Аха. Все още сме с добро име в пресата. Искаме да сме с добро име в пресата. Имаме нужда от добро име в пресата. Melanzane и испанците убиват наред, а след това се чудят защо никой не ги харесва. Нали така?

— Има различни техники, както казах.

— Аха, но тези глупаци нямат никаква техника.

Наистина не исках да разисквам достойнствата на конкуриращите се престъпни организации. Но Беларус искаше да изтъкне някои неща. А именно: дори ако Сали Да-да искаше да съм мъртъв, защото съм го ядосал, той знаел, че ако ме убие, това ще навреди на името им в пресата и на бизнеса. Затова джентълменът Джон Сатър бе преминал през кръвта и куршумите само с едни съсипани костюм и вратовръзка, защитен от ореола на потенциалната си власт и безупречна обществена репутация. Нито капка синя кръв по тротоарите на Литъл Итъли. Нищо чудно, че Франк смяташе, че не ми трябва противокуршумна жилетка. Все едно, бих предпочел да имам една под ризата си, когато оня приятел насочи пушката към мен.

Разгледах Беларус за момент. Макар че лицето му изглеждаше изпито и цялата му фигура ми изглеждаше някак смалена, коремът му се опитваше да излезе от хавлията. Наистина, да те ударят три патрона от 8-калибров пушка, дори когато си с жилетка, не се отразява добре на здравето. Като го гледах така — една телесна развалина, не можех да не се запитам дали не се е влошило и душевното му състояние. Искам да кажа, че изглеждаше нормално, но имаше нещо различно. Може би беше заради ченгетата в къщата. Това би потискало всеки.

Той ме помоли да му дам една бутилка самбука, която беше скрита зад книгите на една лавица, и аз я намерих. На лавицата видях също и ваза с прясно набран невен, големи жълти невени като тези, които с Джордж насадихме в Станхоуп Хол. Интересно.

Дадох му бутилката и той си наля една стабилна глътка в чашата за кафе и я изпи, след което си наля още веднъж.

— Искаш ли?

— Малко е рано.

— Аха. Онази кучка, сестрата, не ми дава да пия — каза той. — Заради антибиотиците, които взимам. Глупости, самата самбука е антибиотик. Нали? Дръж, върни я на мястото ѝ.

Върнах бутилката зад книгите. Господи, как се бяха променили нещата в Алхамбра. Сега аз бях потиснат. Погледнах часовника си, сякаш трябваше да тръгвам. Той ме видя и каза:

— Седни за минутка. Трябва да ти кажа нещо.

Той ми направи знак да отида до него и каза:

— Седни тук на тази възглавница.

Посочи с палец към тавана, което вероятно трябваше да означава, че стаята може би се подслушва.

Седнах на възглавницата близо до него. Той се наведе към мен и заговори тихо:

— Нека да ти дам един съвет, господин адвокат. Напоследък нямам голяма връзка с външния свят, но чух, че Ферагамо се е заял със задника ти. И той не го прави само за да разпръсне алибито ти, а го прави, защото ти го ядоса в съда и защото спаси живота ми и му провали цялата работа. И сега в мозъка му се е загнездила вендата. Затова внимавай.

— Знам.

Ирония на ирониите; на Франк Белароса му бяха предложили сделка и мен ме чакаха десет години за лъжесвидетелстване. И единственият човек, който можеше да свидетелства срещу мен, бе Франк Белароса. Белароса знаеше това, разбира се, и, сигурен съм, бе забелязал иронията. Той се усмихна и каза:

— Ей, господин адвокат, няма да те предам. Дори ако ме притиснат до стената и да трябва да предам някои хора, теб няма да предам на Ферагамо.

Разбирате ли, този човек първо ви вкарва в сериозни неприятности, след това ви измъква от тях. После ви казва, че му дължите услуга за помощта, след това вие му правите тази услуга, която ви вкарва в още по-големи неприятности, и кръгът се повтаря отново и отново. Мисля, че сега искаше да му кажа „Благодаря“. Като говорех със същия тих глас като него, казах:

— Франк, моля те, не ми прави повече услуги. Няма да успея да оцелявам всеки път.

Той се разсмя, но ребрата му сигурно бяха доста потрошени, защото потрепна от болка и лицето му пребледня още повече. Изпи последната глътка самбука, постоя малко неподвижен, докато дишането му се стабилизира, след това се понадигна леко и ме попита:

— Как е жена ти?

— Коя жена?

Той се усмихна и отвърна:

— Сюзън. Твоята жена.

— Защо ме питаш? Тя идва тук.

— Аха... но не съм я виждал от известно време.

— И аз не съм. Едва вчера се върна вкъщи.

— Аха. Ходи да види децата в училище. Нали?

— Точно така.

Преди това бе направила и още една разходка до Хилтън Хед, която включваше и пътуване до Ки Уест, за да види брат си, Питър, който явно е фототропичен.

Със Сюзън в действителност не бяхме си говорили надълго и нашироко, но бяхме си разменили няколко изречения и аз предложих тя да не идва повече тук. Тя като че ли се съгласи, но вероятно бе идвала въпреки това; и дори още вчера, ако тези цветя бяха от нея. Франк сигурно е забравил.

Разбира се, трябваше да се изнеса, но това не е лесно да се направи. Първо, знаех, че отчасти съм виновен за всичко, което ни се случи от април насам. Освен това Сюзън прекарваше повече време навън, отколкото вкъщи, така че изнасянето не беше неотложен въпрос. При това със Сюзън можем да живеем седмици наред, без да си говорим, а и финансите ми, да ви призная, не бяха много стабилни, и най-важното: аз все още я обичах и тя ме обичаше и ме беше помолила да остана.

И ето ме мен, самотен съпруг, който живее в къщата на жена си, почти съсипан, все още на въдицата като свидетел за един дон на мафията, евентуална мишена за убийство, парий в обществото, капитан без лодка и неудобна личност за адвокатската си фирма. Фирмата, между другото, ми бе изпратила препоръчано писмо до кантората в Лоукаст Вели, която аз реших да отворя. В писмото ме молеха да се оттегля от „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“ незабавно. Писмото бе подписано от всички старши съдружници, работещи и в пенсия, дори от тези, които не помнеха собствените си имена, да не говорим за моето. Един от подписите беше на Джоузеф П. Сатър. Татко е голям шегаджия.

Майната им на „Пъркинс, Пъркинс, Сатър и Рейнолдс“. Те всички имат нужда от няколко фрасвания с оловна тръба. Междувременно биха могли да ми предложат някакъв стимул да напусна.

— Радвам се, че не ми се сърди — каза Белароса.

Погледнах го и попитах:

— Кой?

— Жена ти.

— За какво трябва да ти се сърди?

— За това, че едва не убих съпруга й — отвърна той.

— Не бъди глупак, Франк. Та тя само преди няколко дни ми каза: „Джон, дано Франк да се оправи по-бързо, за да можем всички отново да отидем в «Джулио».“

Той се опита да сдържи смеха си, но не успя и ребрата отново го заболяха.

— Ей... престани... ще ме убиеш...

Станах.

— Окей, Франк, ето сега нещо, което не е толкова смешно. Много добре знаеш, че аз и Съюзън почти не си говорим и много добре знаеш защо. Ако тя иска да идва тук, нейна работа, но не искам ти да ми говориш за нея, като че ли водиш светски разговор от учтивост. Ясно ли е?

Белароса гледаше неопределено в пространството, което, вече бях разбрал, е начинът му да покаже, че иска темата да се смени:

— Трябва да тръгвам — казах му аз.

Насочих се към вратата.

— Да кажа ли на сестрата, че искаш да ползваш гърнето?

Той не обърна внимание на подигравката и ми каза:

— Абе, аз въобще благодарих ли ти, че ми спаси живота?

— Не си спомням подобно нещо.

— Аха. И знаеш ли защо? Защото „Благодаря ти“ не означава нищо в моя бизнес. „Благодаря ти“ казваш на жените и на външните хора. Това, което ти казвам, господин адвокат, е дължа ти една.

— Господи, Франк, надявам се, не искаш да кажеш услуга.

— Аха. Услуга. Ти не разбираш услугите. При италианците услугите са като пари в банката. Ние събираме услуги, разменяме си услуги, броим ги като активи, задържаме ги и трупаме върху тях. Дължа ти една голяма услуга. Заради живота си.

— Задръж си я.

— Не. Трябва да поискаш услуга.

Погледнах го. Това беше като да имаш пред себе си италиански джин^[2]. Но на духовете не може да се вярва.

— Ако се стигне до процес за убийство и аз поискам да кажеш на Джак Уейнстейн да не ме призовава като твой свидетел, би ли направил това, дори ако то означава, че ще те осъдят за престъпление, което не си извършил?

Той дори не се поколеба.

— Искаш, получаваш. Дължа ти живота си.

Кимнах.

— Добре, нека си помисля. Може би ще намеря някоя по-голяма и по-хубава услуга.

— Разбира се. И пак намини.

Отворих вратата, но спрях и се обърнах към него:

— Ей, стоят си тези индианци на брега, разбираш ли, и Колумб идва и им казва: „Вuon giorno, а един от индианците се обръща към жена си и казва «По дяволите, идват съседите».“

Докато затварях вратата зад гърба си, го чух да се смее и кашля.

[1] 12-ти октомври, официален празник в повечето щати. — Б.пр.

↑

[2] Зъл горски дух. — Б.пр. ↑

В крайна сметка реших да отида в кантората си на Уолстрийт и да си оправя работите там. Седях в кабинета си, стария кабинет на баща ми, и се питах как съм могъл да загубя толкова години от живота си тук. Но от чиста добросъвестност се залових за работа и направих в общи линии това, което бях направил в кантората си в Лоукаст Вели; т.е. написах резюме за всеки клиент и на всеки случай и разпратих всичко на различни специализирани адвокати, които смятах, че ще са най-подходящи за всеки отделен случай и всеки отделен клиент.

Това беше повече, отколкото бе направил баща ми, и повече, отколкото Фредерик Пъркинс бе направил, преди да се хвърли от прозореца на сградата.

Във всеки случай въпреки чувството ми за отговорност и добросъвестността ми, на Уолстрийт 23 ме посрещнаха така, както биха посрещнали едно спадане с 400 пункта по Дау Джонс. Въпреки това издържах геройски там повече от седмица, като не говорех с никого, освен със секретарката си Луиз, която, изглежда ми беше сърдита за това, че я бях оставил да се справя сама с положението през последните няколко месеца, като се опитва да отговаря на всякакви въпроси на клиенти и съдружници за документите и делата на мистър Сатър.

За да мога да прекарвам повече време в кантората на Уолстрийт, а и по други причини, живеех в „Йейл Клъб“ в Манхатън. Това е една просторна и много удобна сграда на „Вандербилт Авеню“ с доста хубави стаи. Закуската и обядът също не са лоши, а в бара цари приятелска атмосфера. В салона за коктейли има електронно табло с цените на фондовата борса, така че можеш да видиш дали да си позволиш да си в това заведение; има и спортна зала с плувен басейн и игрища за скуош, а клиентелата е от възпитаници на Йейл. Какво повече може да иска един мъж? Човек почти би могъл да остане тук завинаги и много членове в моето положение биха направили точно това, но клубът не насърчава твърде дългите престои на своенравните съпрузи, а в последните години и на своенравните съпруги. Що се

отнася до последните, човек би могъл да си навлече беля на главата в клуба, но аз си имах достатъчно проблеми, затова след вечеря просто сядах в големия салон да чета вестник с пура в уста и чаша портвайн като останалите улегнали джентълмени, а след това си лягах.

Все пак поканих веднъж Джени Алварез на вечеря тук и тя каза по повод на клуба:

— В какъв свят живееш.

— Струва ми се никога не съм се замислял много.

Побъбрихме за световния шампионат и тя ме заяде за трогателните четири последователни загуби на „Метс“ от „Янките“. Кой би могъл да предположи?

Във всеки случай разговаряхме за всичко, с изключение на Беларус, телевизионните новини и секса, просто за да покажем един на друг, предполагам, че имаме стабилно приятелство, основано върху много общи интереси. Всъщност, както се оказа, освен бейзбола нямахме почти никакви общи интереси. Накрая започнахме да говорим за деца и тя ми показа снимка на сина си. И макар да беше очевидно, че все още изпитваме желание един към друг, не я поканих горе в стаята си.

В крайна сметка прекарах почти две седмици в „Йейл Клъб“, което беше удобство, в смисъл че не ми се налагаше да се занимавам с роднини и приятели на Лонг Айленд. През уикенда посетих Каролин и Едуард в училищата им.

До средата на следващата седмица почти ми се бяха изчерпали извиненията за отсъствието ми от Латингтаун, затова напуснах „Йейл Клъб“ и се върнах в Станхоуп Хол, за да открия, че Сюзън тъкмо тръгваше за още едно посещение в Хилтън Хед и Ки Уест. Може и да завиждате на хората като нас за времето и парите, които имаме, за да ги използваме за избягване на неприятните сблъсъци, и сигурно с право завиждате. Но в моя случай поне парите привършваха, времето също, а раната не беше по-малко болезнена, отколкото ако бях предприемач или държавен служител. Очевидно трябваше да се направи нещо.

— Ако се преместим оттук завинаги — казах аз на Сюзън, преди да излезе, — мисля, че можем да започнем отначало.

— Аз те обичам, Джон — отвърна тя, — но не искам да се местя. А и не мисля, че ще има някаква полза. Ще решим проблемите си тук

или ще се разделим тук.

— Ходиш ли още при съседите? — попитах я аз.

Тя кимна.

— Бих искал да не ходиш.

— Трябва да го направя по свой начин.

— Да направиш какво?

Тя не отговори направо, а ми каза:

— Ти посети съседа ни, а вече не си му адвокат. Защо отиде?

— Сюзън, не е все едно дали аз ходя там или ти. И не ме дразни, като питаш защо не е.

— Добре — отвърна тя, — но ще ти кажа, че може би ти също не бива да ходиш там.

— Защо? Усложнявам ли нещата?

— Може би. И без това е достатъчно сложно.

И след тази забележка тя тръгна за летището.

Въпреки добрия съвет на Сюзън около седмица по-късно, в един студен и влажен ноемврийски ден аз реших да отида да си прибера парите, които Беларус а все още ми дължеше, а още по-важно, да си прибера услугата. Поради мокрото време минах през предните порти. Тримата агенти на ФБР, които стояха там, бяха особено досадни и веднага ми домъчня за Антъни, Лени и Вини.

Докато стоях под стряхата на вратарската къщичка, виждах вътре единия от ФБР, който ме гледаше през прозореца, докато говореше с някого по телефона. Другите двама стояха до мен с винтовките си.

— Нещо не е наред в паспорта ми ли? — попитах ги аз. — Или Дуче II не приема? Какъв е проблемът тук?

Единият от агентите вдигна рамене. След малко онзи, който беше във вратарската къщичка, излезе и ме осведоми, че мистър Беларус не приема.

— Жена ми идва тук и си отива оттук, когато поиска — казах аз. — Затова сега ще се върнеш при онзи шибан телефон и ще ми уредиш срещата веднага.

И той го направи. Макар че изглеждаше недоволен от мен, неизвестно по каква причина.

И така, един от онези с винтовките ме придружи по калдъръмената алея, на вратата ме пое друг, с костюм и вратовръзка, след което минах на проверка за опасни метални предмети. Това, което не разбираха, беше, че ако исках да убия Белароса, щях да го направя с голи ръце.

Забелязах, че сега цветята ги нямаше и вестибюлът изглеждаше някак по-голям и по-празен. Тогава осъзнах, че и птиците ги няма. Попитах един от федералните агенти за това и той отвърна:

— Няма кой да се грижи за тях. А и дразнеха някои от момчетата. — Той се усмихна и добави: — Останахме само с една пойна птичка. Тя е горе.

Придружиха ме до горния етаж, но този път до спалнята на Белароса.

Беше около пет часът следобед, но той седеше в леглото си и не изглеждаше добре.

Никога не бях влизал в господарската спалня на Алхамбра, но сега виждах, че стаята, в която се намирах, беше част от огромен апартамент, който включваше всекидневна, вляво от мен, и тоалетна стая, пред мен, към която вероятно имаше и господарска баня. Самата спалня не беше прекалено голяма, а тежката, тъмна средиземноморска мебел и червеното кадифе я правеха да изглежда по-малка и някак потискаща. Имаше само един прозорец, в който се плискаше дъждът. Ако аз бях болен, бих лежал във вестибюла.

Белароса ми посочи един стол до леглото, стола на медицинската сестра, предполагам, но аз казах:

— Ще остана прав.

— И така, какво мога да направя за теб, господин адвокат?

— Тук съм за дължимото.

— Аха? Искаш онази услуга? Кажи ми какво искаш.

— Да караме поред. Дошъл съм също и за хонорара си. Изпратих ти бележка и фактура преди повече от две седмици.

— А, да. — Той взе от нощното шкафче чаша с червено вино и сръбна от нея. — Аха... само че аз вече не съм свободен човек.

— Кое то ще рече?

— Че се продадох като уличница. Сега правя, каквото кажат те.

— И те ти казаха да не ми изплатиш хонорара?

— Аха. Те ми казват кои хонорари да изплащам. Твоят не е между тях, господин адвокат. Това е от твоя приятел Ферагамо. Но ще поговоря за теб с някой от по-големите. Окей?

— Не си прави труда. Ще запиша това като жизнен опит.

— Както решиш. Искаш ли малко вино?

— Не.

Разходих се из стаята и забелязах една книга на нощното му шкафче. Не беше Макиавели, а илюстрирана книга за Неапол.

— Това, което наистина ме боли — каза ми той, — е, че не мога повече да се грижа за хората си. За един италианец това е като да ти откъснат топките. *Carisce*?

— Не, и никога повече не искам да *carisce* каквото и да било.

Белароса сви рамене.

— Значи сега работиш за Алфонс Ферагамо — казах аз.

Това въобще не му хареса, но нищо не каза.

— Можеш ли да ми кажеш какво правят онези булдозери в Станхоуп Хол? — попитах го аз.

— Аха. Ще копаят основи. Ще прокарат път. СВП ме накараха да продам мястото на предприемачите.

— Истина ли е това? Целият ми свят е разрушен и сега ти ми казваш, че ще бъда заобиколен от тракторни гаражи.

— Защо тракторни гаражи? Хубави къщи. И ще имаш много добри съсед.

Не беше моя собствеността, която разделяха на парцели или която щеше да бъде заобиколена от тракторни гаражи, затова почти ми беше все едно. Но го попитах:

— Какво ще стане с голямата къща?

— Не знам. Предприемачът е намерил някакви японци, които я искат за вила за отдих. Разбираш ли? Тези хора много се изнервят и им трябва място за почивка.

Това беше наистина отчайваща новина. Почивна станция за изтощените японски бизнесмени, заобиколена от 30 или 40 нови къщи върху това, което някога беше едно красиво имение.

— Как се справи със зонирането? — попитах го аз.

— Сега имам приятели по високите постове. Като СВП. Казах ти, те искат големи пари, затова трябваше да се отърва от всичко с тяхна помощ. А и Ферагамо започна една работа по RICO срещу мен,

така че той се опитва да си вземат тяхното. Те са като шибани вълци, които ме разкъсват.

— Искаш да ми кажеш, че си фалирал?

Той сви рамене.

— Както казах веднъж, господин адвокат, дай на Цезар това, което е на Цезар. Е, Цезар е в съседната шибана стая и си иска своето.

Усмихнах се.

— Но никога повече от петнайсет процента, Франк.

Насили се и той да се усмихне.

— Може би този път получи повече. Но аз ще се оправя и с това, което е останало.

— Това е добра новина.

Разгледах го за момент и наистина изглеждаше като победен човек. Без съмнение физически не беше добре, но по-важното бе, че духът му беше прекършен и искрата угаснала. Предполагам, за да го видя в това състояние, му бях спасил живота, но сега не се наслаждавах на гледката. По някакъв извратен начин всички можем да сме свързани с бунтовника, пирата, гангстера. Неговото съществуване е доказателство, че животът не смазва всеки и че днешната супердържава не може да ни вкара всички в маршова стъпка. Но в крайна сметка животът и държавата бяха настигнали най-големия гангстер на нацията и го бяха повалили. Това беше неизбежно наистина, и той го бе знаел дори когато правеше планове за едно бъдеще, което никога нямаше да настъпи.

— А Алхамбра? — попитах аз.

— Ах, да, и нея трябва да продам. Ченгетата искат да минат булдозерите оттук. Какви копелета. Сигурно защото не искат хората да казват: „Франк Белароса е живял там.“ Майната им. Но се споразумяхме с тях, че Доминик трябва да построи къщите за този, който купи земята. Ще накарам Доминик да издигне едни малки Алхамбри, хубави бели вилки с гипсова мазилка и червени кахлени покриви. — Той се усмихна. — Готино, а?

— Сигурно. А Фокс Пойнт?

— Арабите го взеха.

— Иранците?

— Аха. Майната им. И всички вие, копелета такива, дето не ме харесвахте тук, на тази улица, всички може да гледате как пясъчните

негри се прибират в замъка си с големите си коли и вият до безбожие.

Той едва се разсмя и се закашля.

— Добре ли си?

— Аха. Само някакъв проклет грип. Онази шибана сестра е много мръсна. Уволниха Филомена един ден, без да ми кажат, и са я депортирали или нещо такова и само на Анна позволяват да идва от време на време за по няколко дни. Сега пак е в Бруклин. Нямам никой, с когото да разговарям тук. Освен шибаните ченгета.

Кимнах. Министерството на правосъдието можеше да бъде наистина гадно, когато пожелае, а ако в същото време и СВП са се заявили с теб, можеш преспокойно да пхнеш глава между краката си и да целунеш задника си за довиждане.

— И си позволил всичко това да се случи в замяна на какво? — попитах аз. — На свобода ли?

— Аха. На свобода. Аз съм свободен. Всичко е простено. Но междувременно трябва да изпея всички и трябва да ги оставя да си играят с мен, като че ли съм играчка. Исусе Христе, тези типове са помръсни и от комунягите. — Погледна ме. — Това беше твоят съвет, нали, господин адвокат? Продай се, Франк. Започни нов живот.

— Да, това беше моят съвет — отвърнах аз.

— И аз го последвах.

— Не, Франк, сам си взел това решение.

И добавих:

— Мисля, че съществената част — това, което е важно, е, че си започнал нов живот. Предполагам, че ще си тръгнеш оттук с нова самоличност съгласно съответната програма.

— Аха. Сега съм по програмата за защита на свидетелите. След това ще премина по програмата за нова самоличност, ако съм добър. В новия си живот искам да бъда свещеник.

Той уморено се усмихна и се поизправи в леглото.

— Седни да пийнеш малко вино с мен.

Той взе чиста водна чаша от нощното шкафче и я напълни до горе. Аз я поех от ръката му и отпих. Кианти acido^[1], ферментирала в акумулатори. Как може болен човек да пие тази гадост?

— Не би трябвало да казвам на никого къде отивам — каза той, — но ще се върна в Италия. — Потупа книгата върху нощното си шкафче. — Странно как казваме „ще се върна“, като че ли сме дошли

оттам. Аз съм трето поколение тук. Бил съм в Италия може би десетина пъти за последните трийсет години. Но все още казваме „ще се върна“. Ти казваш ли: ще се върна в... къде? Англия?

— Не, аз не казвам така. Може би понякога си го мисля. Но аз съм тук завинаги, Франк. Аз съм американец. А също и ти. Всъщност ти си толкова шибано американец, че няма да го повярваш. Разбираш ли?

Той се усмихна.

— Аха... Знам, знам. Няма да ми хареса да живея в Италия, нали? Но там е по-сигурно и е по-добре, отколкото затвор, и по-добре, отколкото смърт, предполагам. — И добави: — Ченгетата са се разбрали за всичко с италианското правителство. Някой ден може да ми дойдеш на гости.

Не отговорих.

Известно време и двамата мълчахме и пиехме виното си. Най-накрая Белароса заговори, но като че ли не на мен, а по-скоро на себе си и може би на своите *raesanos*, които обричаше на гибел:

— Старият закон за мълчание е мъртъв. Няма вече истински мъже, няма герои, няма смели момчета, няма ги и от двете страни на закона. Всички сме буржоазни хартиени типове, ченгетата и мошениците, и сключваме сделки, когато ни се налага, за да си запазим задниците, парите и живота. Изпяваме всеки и сме щастливи, че имаме възможността да го направим.

Отново не отговорих.

— Бях веднъж в затвора, господин адвокат — каза ми той, — и трябва да ти кажа, че това не е място за хора като нас. То е за новите лоши момчета, които са по-сурови и по-твърди. Ние сме като вас, обикновените хора. Твърде много сме се размекнали.

— Какво пък, можеш да обработваш онази ферма до Соренто.

Той се разсмя.

— Аха Фермерът Франк. Голям шибан шанс имам за това. — Погледна ме в очите. — Забрави думата „Соренто“. *Capisce?*

— Чувам те. — И добавих тихо: — Един съвет, Франк. Не разчитай и на ченгетата да запазят отправния ти адрес в тайна. Ако те изпратят в Соренто, не оставай там твърде дълго.

Той ми намигна.

— Прав бях, че те направих *Napoletano*.

— И, предполагам, Анна ще дойде с теб, така че внимавай какви марки слага на писмата, които изпраща до вкъщи. Особено на сестра си. Анна ще дойде, нали?

Той се поколеба за момент, след това отвърна:

— Аха. Разбира се. Тя ми е жена. Какво ще прави тук? Ще се запише в колеж и ще работи за IBM ли?

— Тя пак ли е толкова разстроена от това преместване, колкото беше, когато се преместихте тук?

— И питаш? Та тя въобще не искаше да напусне къщата на майка си, за бога. Разбираш ли, помисли си само за тези имигрантки, които са дошли тук от слънчева Италия без нищо и са успели да уредят живота си тук, в кварталите на Ню Йорк. А сега дъщерите и внучките на тези жени изпадат в шок, когато шибаната миячка за съдове се повреди. Разбираш ли? Ама и ние не сме по-добри. Не е ли така?

— Така е. А може би в Италия ще успее да се приспособи по-добре, отколкото в Латингтаун.

— Н-не. Всички омъжени италианки са нещастни. — Те са щастливи девойки и щастливи вдовици, но са нещастни съпруги. Казах ти, не можеш да ги направиш щастливи, затова ги пренебрегваш. — И добави: — Само че децата ми са все още тук. Анна ще полудее за това. Може би ще поискат да дойдат да живеят при нас. Кой знае? А може би някой ден ще мога да се върна. Може би някой ден ще влезеш в някоя пицария в Бруклин и аз ще съм зад тезгяха. На колко ще искаш да ти я разрежа — на осем или на дванайсет парчета?

— На 12. Гладен съм.

Всъщност не можех да си представя мен в пицария в Бруклин, нито можех да си представя Франк Белароса зад тезгяха, нито пък Франк Белароса можеше.

Част от това беше просто театър, може би заради мен, може би заради ченгетата, ако подслушвах. Човек като Белароса можеше и да е смачкан за известно време, но никога унищожен. В момента, в който се изплъзнаше изпод палеца на Министерството на правосъдието, той отново щеше да се заеме с някакъв съмнителен бизнес. И ако въобще някога се окажеше в пицария, то ще е, за да обере собственика.

— Е — каза той, — караш ме да се питам каква е онази услуга, която ти дължа.

Оставих чашата си с вино и казах:

— Окей, Франк, бих искал да кажеш на жена ми, че всичко между вас е свършено и че няма да я вземеш със себе си в Италия, което смятам, че си мисли, и искам да ѝ кажеш, че само си я използвал, за да се добереш до мен.

Втренчихме се един в друг и той кимна.

— Дадено.

Тръгнах към вратата.

— Няма да се видим повече, но ти ще ме извиниш, ако не ти стисна ръката.

— Разбира се.

Отворих вратата. Той извика:

— Джон.

Мисля, че никога досега не беше ме наричал по име, и това ме изненада.

Извърнах очи към него:

— Какво?

— Ще ѝ кажа, че съм я използвал, щом искаш, но не е вярно. Трябва да го знаеш.

— Знам.

— Окей. — И продължи: — Сега и двамата поемаме сами по пътя си, господин адвокат, и след години ще си спомняме за това време като за хубаво време — време, когато взехме и дадохме, и станяхме поумни, като се опознахме взаимно. Окей?

— Разбира се.

— И внимавай за задника си. Някои от моите *paesanos* са се заявили сега с теб — Алфонс и оня другият. Но ти можеш да се справиш с това.

— Разбира се, че мога.

— Аха. Успех.

— На теб също.

И излязох.

[1] Киселина (итал., хим.). — Б.пр. ↑

Бях решил да навестя Емили в Галвестън и си приготвих достатъчно дрехи за една продължителна екскурзия. Посещаването на роднините е нещо като напускане на семейството, но необявено. Сюзън си мина реда за това и сега, след като се върна, беше мой ред.

Възнамерявах да пътувам с мустанга, а не да летя със самолет, защото вероятно щатите на запад от Ню Йорк не бяха места, над които просто да прелетиш, а си заслужаваха да ги видиш и да се запознаеш с хората им. Във всеки случай това беше стъпка в правилната посока.

С нетърпение очаквах за пръв път да вляза в заведение на „Макдоналдс“, да спя в мотели, направени от бетонни блокове, и да си купувам RC Cola в „Севън-Илевън“. Мисълта за бензиностанциите на самообслужване обаче малко ме притесняваше, защото не бях много сигурен как се борави с автоматите. Но можех да спра отстрани на бензиностанцията и да гледам другите какво правят. Мисля, че първо се плаща и тогава се налива.

Във всеки случай възнамерявах да тръгна сутринта призори. Бяха минали само няколко дни от последното ми посещение при Франк Белароса, а през това време Сюзън се бе върнала от екскурзията си до Хилтън Хед и Флорида с хубав тен и в отлична форма.

Брат й, информира ме тя, страшно харесвал Ки Уест и бил решил най-сетне да се установи на едно място и да направи нещо с живота си.

— Като какво например? — попитах аз. — Да се подстриже ли?

— Не бъди циничен, Джон.

Тя бе посрещнала новината за пътуването ми до Тексас със смесени чувства. От една страна, отсъствието ми премахваше много от напрежението на ситуацията, но, от друга, изглежда, наистина й липсвам, когато сме разделени. Не е лесно да обичаш двама души едновременно.

Както и да е, вечерта, докато си прибирах багажа, Сюзън дойде в гостната стая и каза:

— Ще изляза да поизля.

Беше с бричове за езда, ботуши, пуловер с поло яка и спортно сако от туид. Изглеждаше добре, особено с този тен.

— Булдозерите са променили пътеките, Сюзън — отвърнах аз. — Внимавай.

— Знам. Но тази вечер е светло като ден.

Което беше вярно. Изгряваше една огромна, пълна портокалова луна и вечерта беше толкова красива и примамлива, че почти щях да ѝ предложа да отида с нея. След като двете имения щяха да бъдат разделени на парцели, Фокс Пойнт щеше да стане иранска територия, а останалите земевладелци от дворянството не ни говореха, дните на ездата привършваха и дори на мен тя щеше да ми липсва. Но тази нощ реших да не излизам на езда. Струва ми се, усетих, че тя искаше да бъде сама.

— Може да закъснея — каза тя.

— Добре.

— Ако не те видя тази вечер, Джон, моля те, събуди ме, преди да тръгнеш.

— Добре.

— Лека нощ.

— Приятна езда.

И тя излезе. Спомням си, че тя изглеждаше съвсем нормално, но аз ви казах, че е луда, а и онази пълна луна не беше на добро.

Към единайсет часа мислех да си лягам, защото сутринта исках да стана преди разсъмване и ми предстоеше дълъг път. Но Сюзън още не беше се прибрала, а вие знаете как е при съпрузите — единият трудно заспива, преди другият да се е прибрал вкъщи. Предполагам, че това е отчасти загриженост, отчасти ревност, но каквото и да е, останалият вкъщи иска да чуе как колата спира на алеята, дори и ако двамата съпрузи не си говорят.

В случая аз не чаках да чуя кола, разбира се, а шума от конски копита, който сега понякога чувам, тъй като конюшната е по-близо до къщата. Но наистина кола спря пред къщата и аз видях фаровете ѝ по алеята много преди да чуя гумите по чакъла. В това време бях в спалнята си на втория етаж, все още напълно облечен, и докато слизах

надолу по стълбите, чух как вратата на колата се затвори и входният звънец иззвъня.

Непозната кола пред къщата в 11 часа посред нощ и звънене на входната врата обикновено не означава добра новина. Отворих вратата и за мое най-голямо учудване видях мистър Манкузо, който стоеше на входа с някакво особено изражение на лицето.

— Добър вечер, мистър Сатър.

— Какво се е случило? — беше единственото, което успях да кажа аз със свито сърце.

— Жена ви...

— Къде е тя? Добре ли?

— Да. Съжалявам, не исках да... не се е наранила. Но мисля, че трябва да дойдете с мен.

И така, както бях по джинси и спортен пуловер, аз го последвах до колата и се качихме в нея. Докато минавахме покрай вратарската къщичка, видях Етел Алърд, която гледаше през прозореца, и понеже минахме достатъчно близко, погледите ни се срещнаха, при който се зачудих дали изглеждам толкова обезпокоен, колкото изглеждаше тя.

Излязохме на „Грейс Лейн“ и завихме наляво към Алхамбра. Обърнах се към мистър Манкузо:

— Мъртъв ли е?

Той ме погледна бързо и кимна.

— Сигурно този път не е бил с противокуршумна жилетка.

— Не, не е бил. — И добави: — Здрав ли ви е стомахът?

— Видях пръсната човешка глава с пълен стомах.

— Така е. Разбирате ли, той не е покрит и ще го видите, защото задържахме за малко викането на полицията. Дойдох да ви взема от уважение, мистър Сатър, като услуга, за да можете да говорите с жена си, преди да са дошли местните детективи.

— Благодаря. — И добавих: — Вие не ми дължахте никакви услуги, така че сега аз ви дължа една.

— Добре. Направете ми следната услуга. Съберете частиците на разбития си живот. Бих искал това.

— Имате го.

Манкузо, изглежда, не бързаше, като че ли несъзнателно се бавеше, и ни трябваше известно време, за да изминем дългата

калдъръмена алея. Забелязах, че съвсем неподходящо, всички прозорци в Алхамбра светеха.

— Какво място — обърна се към мен Манкузо. — Но както е казал Христос: „Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби душата си?“.

Не смятам, че свети Феликс разбираше истинската природа на Франк Белароса.

— Той не продаде душата си, мистър Манкузо — отвърнах аз. — Той се занимаваше повече с купуване.

Той отново ми хвърли бърз поглед.

— Мисля, че сте прав.

— Мисис Белароса тук ли е? — попитах аз.

— Не. Тя е в Бруклин.

— И затова жена ми е тук.

Той не отговори.

— Всъщност — добавих аз, — продължителните престои на мисис Белароса в Бруклин са били много удобни за мистър Белароса и мисис Сатър.

Отново никакъв отговор.

— Вие не само позволихте това — казах аз, — но и го насърчавахте.

Този път отвърна:

— Това не беше наша работа, мистър Сатър. Това беше ваша работа. Знаете го.

— Знам, че трябва да се грижите за свидетелите си, мистър Манкузо, но това не означава и да им сводничите.

— Разбирам болката ви.

— Разберете също, мистър Манкузо, че нито вие, нито аз сме толкова чисти и неопетнени, колкото бяхме миналия Великден.

— Знам. — И добави: — Това беше един много мръсен случай. И дори не мога да кажа, че целта оправдава средствата. Но аз ще възстановя душевния си мир по свой начин. Знам, че вие ще направите същото.

— Ще се опитам.

— Професионално никой не е много доволен, че Франк Белароса умря, преди да може да ни каже всичко, което знаеше. Никой не е много доволен от това, което направи мисис Сатър. И може би си

получихме заслуженото за това, което направихме, за това, че заобикаляхме правилата и я оставяхме да идва тук, без нито веднъж дори да прекараме по нея детектора за метал. И ще отговаряме за това. Може би от този факт се чувствате по-добре.

— Ни най-малко.

— Колата спря пред Алхамбра, аз бързо слязох от нея и влязох в къщата. Във вестибюла имаше шестима мъже от ФБР, двама в небрежни дрехи с револвери, провесени отзад, и четирима в костюми. Всичките се обърнаха и ме погледнаха. Двама от тях дойдоха до мен и ме претърсиха, след което се заеха с обичайната практика с детектора за метал, която е трябвало да приложат на жена ми.

Първото нещо, което забелязах, когато се огледах, беше една голяма палма в саксия, която лежеше съборена близо до арката, водеща към трапезарията. Глинената саксия се беше счупила и по червените плочки на пода имаше разпиляна пръст и листа. Частично скрит зад саксията и зеленината на пода, бе проснат някакъв човек. Отидох до него.

Франк Белароса лежеше по гръб, с изпънати ръце и крака, с разтворена хавлия, която разкриваше голото му тяло. Можех да вадя зарасналите рани и белезите по ръцете, врата и краката му, една в стомаха и една точно в слабините му. Чудех се къде ли е стреляла първо.

Имаше и много кръв, разбира се, по цялото му тяло и хавлията, навсякъде по пода и дори по растението. Трите рани отчасти се бяха съсирили и изглеждаха като червен крем карамел. Сега забелязах, че имаше кръв и на известно разстояние от тялото му и разбрах, че бе паднал през парапета на мецанина горе. Погледнах нагоре и видях, че съм застанал под мястото, където би трябвало да бъде вратата на спалнята му.

Отново погледнах лицето на Белароса. Очите му бяха широко отворени, но този път в тях нямаше никакъв живот или болка, никакви сълзи, само вечност. Коленичих и затворих очите му и чух гласа на мистър Манкузо зад себе си:

— Моля ви не пипайте нищо, мистър Сатър.

Станах и за последен път погледнах Франк Белароса. Дойде ми наум, че италианците винаги са разбирали, че в сърцевината на житейските проблеми стоят мъже с твърде много власт, твърде много

обаяние и твърде много амбиция. Италианците издигаха тези мъже в полубогове, но същевременно ги мразеха заради точно тези същите качества. Така, да убиеш един Цезар, един дон, един дуче беше психологически сложна задача, включваща в себе си и греха, и спасението едновременно.

Вероятно Сюзън, която не би наранила никого по никаква причина, бе приела част от душата на любовника си заедно със спермата му и бе решила за проблема, причинен от Белароса, да използва решение в стила на Белароса. Но как можех да съм сигурен за това? Може би Джон е следващият.

Манкузо ме потупа по рамото и насочи вниманието ми към отдалечената страна на вестибюла.

Сюзън седеше с кръстосани крака в плетен стол между една колона и една палма в саксия, без да може да вижда трупа. Беше напълно облечена в екипа си за езда, макар че тогава не знаех, а и никога нямаше да узная дали е била напълно облечена преди. Дългата ѝ червена коса обаче, която преди бе вързана под шапката ѝ за езда, сега беше пусната свободно и разрошена. Иначе изглеждаше много спокойна. И много красива, всъщност. Тръгнах към нея. Когато стигнах на няколко крачки от нея, тя вдигна погледа си към мен, но дори не помръдна. Сега видях, че един агент на ФБР стоеше близо до колоната и я наблюдаваше, пазеше я всъщност. Тя погледна към него, той кимна и тя стана и тръгна към мен. Странно, помислих си, как дори знатните се научават толкова бързо да бъдат арестанти. Потискащо, всъщност.

Стояхме на няколко крачки един от друг и видях, че е плакала, но сега изглеждаше добре. Спокойна, както казах. Предполагам, публиката ни чакаше да се прегърнем или един от нас да избухне в плач или може би да хване другия за гърлото. Усещах, че шест или седем мъже бяха готови да скочат в действие в случай на последното. Тези момчета бяха напрегнати, разбира се, след като бяха загубили един човек, когото се предполагаше, че охраняват.

— Добре ли си? — попитах аз най-после жена си.

Тя кимна.

— Откъде взе пистолета?

— Той ми го даде.

— Кога? Защо?

Това, изглежда, беше малко далеко от съзнанието ѝ, което бе нормално при тези обстоятелства, но тя помисли за момент и отговори:

— Когато се върна от болницата. Хората от ФБР претърсваха къщата, а той имаше скрит пистолет, затова ми го даде да му го пазя.

— Разбирам.

Сам си се прецакал, Франк. Но всъщност, ако не беше пистолет, щеше да бъде нож или ръжен от камината, или въобще каквото ѝ попадне в ръцете. И в ада няма такава ярост, каквато у червенокоса жена, с която са се подиграли. Повярвайте.

— Направи ли някакви изявления пред някого тук? — попитах я аз.

— Изявления?... Не... само казах... забравила съм...

— Не им казвай нищо, а и на полицията също, когато пристигнат.

— Полицията...

— Да, те идват насам.

— Не мога ли да си отида вкъщи?

— Опасявам се, че не.

— Ще отида ли в затвора?

— Да. Ще се опитам да те измъкна утре под гаранция.

(А може и да не се опитам.)

Тя кимна и за пръв път се усмихна, една насилена усмивка, но истинска, въпреки това.

— Ти си добър адвокат — каза тя.

— Точно така.

Видях, че е бледа и трепери, затова я заведох обратно до стола. Тя хвърли поглед към бъркотията в отдалечения край на вестибюла, след това погледна към мен и каза:

— Аз го убих.

— Да, знам.

Поставих я да седне в стола, коленичих и взех ръката ѝ.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. — И добави: — Направих го заради теб.

Предпочетох да не отговарям.

Полицията пристигна, униформени полицаи, цивилни детективи, съдебните представители, санитарите от Бърза помощ, полицейските фотографии и всякакви други лица, които обикновено присъстват на сцената на извършено престъпление. Величието на Алхамбра,

изглежда, ги впечатляваше повече, отколкото мъртвият ѝ собственик, но накрая се заеха със задълженията си.

Сюзън наблюдаваше какво става, като че ли то нямаше нищо общо с нея. Никой от двамата не проговори, но аз останах при нея, коленичил до стола и хванал ръката ѝ.

Видях Манкузо, който говореше с някакъв як мъжага с червендалесто лице, и двамата непрекъснато поглеждаха към мен и Сюзън, докато разговаряха. Накрая мъжаката тръгна към нас и аз се изправих. Някаква униформена полицайка се присъедини към него. Мъжаката се обърна към мен:

— Вие съпругът ѝ ли сте?

— И адвокатът ѝ. Вие кой сте?

Той очевидно не хареса тона или въпроса ми, но с тези момчета трябва да започнеш зле, защото, така или иначе, натам отиваш.

— Аз съм лейтенант Долън — каза той, — от Отдела по убийствата. — След това се обърна към Сюзън и рече:

— А вие сте Сюзън Сатър, нали?

Тя кимна.

— Окей, мисис Сатър, ще ви прочета правата ви в присъствието на вашия съпруг, който, както разбирам, е и ваш адвокат.

Долън имаше една от онези служебни бланки, каквато имаше и Манкузо, и започна да чете от нея. Велики Боже, как не могат да запомнят няколко прости изречения, след като двацет години ги повтарят. Аз например още мога да изрецитирам целия пролог на „Кентърбърийски разкази“, а съм го учил преди двацет и пет години и при това е на средноанглийски.

— Разбирате ли правата си? — попита той Сюзън.

Тя отново кимна.

Той погледна мен.

— Тя разбира ли?

— В действителност, не — отвърнах аз, — но за протокола — да.

Той се върна към Сюзън.

— Искате ли да кажете нещо сега?

— Аз...

— Не — намесих се аз. — Очевидно сега не възнамерява да каже нищо, лейтенант.

— Добре.

Долън направи знак на полицайката и тя се приближи, някак смутено, струва ми се. Долън се върна към Сюзън.

— Моля станете, мисис Сатър.

Сюзън стана.

— Арестувана сте за убийство — каза ѝ Долън. — Моля, обърнете се.

Полицайката всъщност обърна Сюзън за рамото и щеше да ѝ сложи белезниците на ръцете зад гърба ѝ, но аз сграбчих китката на жената и казах:

— Не. Отпред. — Погледнах Долън: — Тя няма да се опита да ви удуши с белезниците, лейтенант.

Това не мина много добре, но след като хвърли няколко гневни погледа около себе си, Долън каза на полицайката:

— Отпред.

Преди да ѝ сложат белезниците, аз помогнах на Сюзън да си свали самото, след което жената ѝ окова ръцете отпред. Това е по-удобно, по-малко унижително и изглежда по-добре, защото можеш да си наметнеш самото върху белезниците, както и направих със самото на Сюзън.

До това време с Долън започнахме да се разбираме един друг малко по-добре и не ни хареса това, което разбрахме. Долън се обърна към полицайката, но така, че и аз да чуя:

— Мисис Сатър е била претърсена от федералните агенти, когато са я заловили, и всички те ми казаха, че у нея няма повече оръжия, но вие отново я претърсете в участъка, включително за отрова и други средства за самоубийство и я наблюдавайте през цялата нощ. Не искам да загубя и нея. — Той ми хвърли бърз поглед, след това се обърна към полицайката:

— Окей, отведете я.

— Почакайте — казах аз, искам да говоря с клиентката си.

Но лейтенант Долън не смяташе да бъде така толерантен, както беше мистър Манкузо при подобни обстоятелства на същото това място преди няколко месеца.

— Ако искате да говорите с нея — каза лейтенант Долън, — елате в участъка.

— Възнамерявам да говоря с нея сега, лейтенант.

Хванах Сюзън за лявата ръка, а полицайката я хвана за дясната. Горката Сюзън. За пръв път, откакто я познавам, тя действително изглеждаше като че ли не владее положението.

И преди то да е станало наистина неконтролируемо, към нас се приближи мистър Манкузо, който сложи ръка върху раменете на Долън и го отведе настрана. Поговориха си малко, след което Долън отново се обърна към нас и направи знак на полицайката да се оттегли.

Взех окованите ръце на Сюзън в моите и се погледнахме един друг. Тя не каза нищо, само стисна ръцете ми. Накрая аз казах:

— Сюзън... разбираш ли какво става?

Тя кимна. Всъщност сега наистина изглеждаше с по-изострено внимание и ме погледна в очите.

— Джон, съжалявам за тези неприятности. Трябваше да изчакам, докато заминеш.

Това би било добра идея, но Сюзън съвсем не би ме пуснала толкова лесно.

— Може би въобще не трябваше да го убиваш — казах аз.

Или мисълта ѝ беше някъде другаде, или не искаше да чуе това, защото каза:

— Ще ми направиш ли една услуга? Занзибар е вързан отвън. Ще го отведеш ли въщи? Не може да остане там цяла нощ.

— Разбира се, че ще се погрижа за Занзибар — отвърнах аз.

— Благодаря. А ще можеш ли да се погрижиш за Занзибар и Янки сутринта?

— Добре.

— Ще си бъда ли въщи до следобед?

— Може би. Ако успея да дам гаранция.

— Чековата ми книжка е в писалището ми.

— Мисля, че не вземат лични чекове, Сюзън — отвърнах аз. — Но ще измисля нещо.

— Благодаря ти, Джон.

Наистина нямаше какво повече да се каже, предполагам, сега, след като грижата за конете е осигурена и знаех къде е чековата ѝ книжка. Може би моментът не е много подходящ за сарказъм, но ако ви кажа, че въобще не се наслаждавах на това, ще ви излъжа. От друга страна, не можех наистина да му се наслаждавам, нито пък в това

отношение да го оплаквам, докато напълно не го разбере. Затова, противно на убежденията си, я попитах:

— Защо го уби?

Тя ме погледна така, сякаш това беше глупав въпрос, но отвърна:

— Той разби живота ни. Знаеш го.

Окей. Да го оставим така. Оттук нататък имаме шанс да построим живота си отново заедно, ако пожелаем. Тя го е направила заради нас. Край на историята. Но не можем да строим върху лъжи, затова казах:

— Сюън, не ме лъжи. Той каза ли ти, че те оставя? Каза ли ти, че няма да остави Анна заради теб? Че няма да те вземе със себе си в Италия? Каза ли ти, че само те е използвал, за да се добере до мен?

Тя гледаше втренчено в мен, през мен всъщност, и разбрах, че отново е на „своя територия“. Предполагам, можехме да проведем този разговор някой друг път, макар че бях любопитен да разбере дали това, че Белароса е казал на Сюън, че само я е използвал, за да се добере до мен, бе причина за смъртта му. И може би се чудите дали съм знаел или поне подозирал какво ще се случи, когато пуснах това в действие. Сложен въпрос. Ще трябва да си помисля по него.

Погледнах Сюън.

— Ако си го направила заради нас, Сюън, тогава ти благодаря за опита, да спасиш брака и съвместния ни живот. Но не трябваше, да го убиваш.

— Да, трябваше. Той беше злото, Джон. Той ни съблазни и двамата. Не вземай неговата страна. Той винаги вземаше твоята страна за това или онова, а сега ти вземаш неговата страна. Сега ви се сърдя и на двамата. Всички мъже са еднакви, нали, винаги се поддържат един друг, но той наистина беше различен от другите мъже и аз бях луда по него, но се опитвах да се владея, наистина се опитвах, но не можех да не го виждам, дори след като ти ме помоли за това и той се възползва от мен, използва ме, обеща ми, че ще спаси Станхоуп Хол, но не го направи, той използва и теб, Джон, и ти знаеше какво става, затова не ме гледай така.

Сюън продължи в същия дух известно време и аз осъзнах, че мога да пледирам за невменяемост, но до сутринта тя отново щеше да дойде на себе си, което не означава, че ще бъде по-малко луда, но поне няма да го демонстрира така шумно.

Взех главата ѝ в ръцете си и започнах да си играя с меката ѝ червена коса. Тя спря да бръщолеви и ме погледна. Онези котешки зелени очи гледаха право в моите и вече с кристалночист, здрав разсъдък ми каза:

— Направих това, защото ти не можаш, Джон. Направих го, за да ти върна честта. Ти трябваше да го направиш. Беше прав, че не го остави да умре, но трябваше да го убиеш.

Е, ако живеехме в друго време или в друга страна, тя щеше да е права. Но не и в това време, не и в тази страна. Макар че подобно на Франк Белароса и подобно на Сюзън аз трябваше да действам според по-примитивните си инстинкти, според 50-те хиляди години на минал човешки опит. Вместо това аз разсъждавах, философствах и интелектуализирах, когато трябваше да слушам вътрешните си чувства, които винаги ми бяха казвали: „Той е заплаха за съществуването ти. Убий го.“

Погледнах Сюзън и тя каза:

— Целуни ме — и сви онези великолепно нацупени устни.

Целунах я.

Тя притисна глава на гърдите ми и поплака около минута, след това се отдръпна.

— Е — каза тя с ясен, спокоен глас, — към затвора. Утре искам да съм излязла, господин адвокат.

Усмихнах се.

— Каж ми, че ме обичаш — поиска тя.

— Обичам те.

— И аз винаги съм те обичала, Джон. И завинаги.

— Знам.

Полицайката приближи и внимателно хвана Сюзън за ръката, след което я поведе към входната врата.

Наблюдавах я, докато се скри от погледа ми, но тя нито веднъж не се обърна да ме погледне. Усещах присъствието на много притихнали хора във вестибюла и реших, че ще е най-добре бързо да си тръгна, за да могат те отново да се заловят за работата си.

Насочих се към задната част на къщата, за да прибера Занзибар, както бях обещал. Докато прекосяхах вестибюла, чувах как стъпките ми отекват по мраморния под и видях с крайчеца на окото си тялото на Белароса, което все още лежеше вляво от мен, непокрито. Франк

Белароса бе заобиколен от хора, които го намираха интересен: полицейския фотограф, две жени от лабораторията и, разбира се, коронера.

Докато минавах край тялото, мярнах нещо от дясната си страна. Спрях и се обърнах да го видя. Беше голям месингов статив, на който имаше картина с маслени бои, поставена в рамка от нежнозелен и бял японски лак, доста хубава рамка впрочем. Картината представляваше руините на вестибюла в Алхамбра, разбира се, и аз я заразглеждах внимателно. Наистина беше доста добра, може би една от най-добрите картини на Сюън, които съм виждал. Но какво разбирам аз от изкуство?

Гледах картината на руините на вестибюла, лъчите слънчева светлина, влизащи през счупения стъклен купол, порутените гипсови стени, лозите, увиващи се около мраморните колони, и растенията, поникнали в пукнатините на мраморния под сред натрошения камък. И сега видях тази картина не като причудливо или романтично пресъздаване на една материална разруха, а като огледален образ на едно порутено и рушащо се съзнание; не като един изчезнал свят на минала слава, а като един изчезнал свят на душевно и духовно здраве. Но какво разбирам аз от психология?

Отдръпнах се назад и забих юмрук в платното, което падна на пода заедно със статива.

Никой не възрази.

38.

Беше януари и дните бяха къси и студени. Беше около четири часът следобед и дневната светлина вече преминаваше в дрезгавина, но на мен нито ми трябваше, нито исках повече светлина.

Предприемачът бе продал железните порти на Алхамбра и ги бе заменил със стоманени, които бяха вързани една за друга с верига, но пролуката между тях бе достатъчна, за да се промъкна през нея.

Мицах покрай вратарската къщичка, която сега служеше за канцелария на предприемача, но тъй като беше неделя, къщичката тъмнееше. Извървах дългата алея, загърнат във вълнената си шуба. Калдъръмът също бе продаден, така че алеята беше от замръзнала кал, хлъзгава на места, затова вървах, без да бързам. Цветята от двете страни на алеята ги нямаше, разбира се, но тополите бяха все още там, сега голи, сиви и сякаш по-високи.

Фонтанът в предния двор в края на алеята бе все още там, но някой бе забравил да го изпразни миналата есен и мраморът бе напукан и пълен с мръсен лед. А отвъд двора, там където някога се издигаше Алхамбра, сега имаше грамада отломки: натрошени камъни, червени кахлени плочки, бял гипс и греди. Наистина, булдозерите бяха минали през цялата къща, както Белароса бе казал, че ще направят. Но нямаше начин да узная дали това бе сторено от злоба, или предприемачът просто е искал да се отърве от белия слон.

Понеже бе неделя, строителните машини немееха и тук като че ли нямаше никой. Цареше пълна тишина, онази дълбока зимна тишина, когато долавяте скрибуцането на земята под краката си и скърцането на дърветата от студения вятър. Дори мога да ви кажа, че чух и призрачното тракане на копита, но такова нямаше, макар че си мислех за един друг зимен ден, когато със Сюзън бяхме излезли на езда.

Мислех също и за миналия януари, и за черния кадилак, който е бил или не е бил тук, и за мъжа, който бях или не бях видял. И ми дойде наум, че ако той не се бе заблудил в онзи ден и не бе видял това място, тогава днес нещата щяха да изглеждат по-различно, най-

вероятно по-добре, тъй като не можех да си представя как биха могли да бъдат по-зле от това.

Що се отнася до смъртта на Белароса, все още изпитвах смесени чувства. Отначало бях облекчен, почти радостен, да си призная. Искам да кажа, че този човек ми бе причинил доста нещастия и бе прелъстил жена ми (дали пък не беше обратното?) и смъртта му разреши голяма част от проблемите ми. Дори когато го видях да лежи там на пода, полугол и целия в кръв, не бях се разчувствал много. Но сега, след като бе минало известно време, разбирах, че наистина ми липсва, че си е отишъл завинаги и че съм изгубил приятел. Но, както казах, все още изпитвах смесени чувства.

Близо до камарата отломки забелязах четири дълги сандъка и като се приближих, видях, че в тях лежаха четирите картагенски колони, готови за отпътуване, макар че не знаех накъде се отправяха този път. Със сигурност не обратно към Картаген, но може би към някой музей или към къщата на друг богаташ, или пък правителството ги бе обявило за продан и те завинаги щяха да останат да лежат забравени в някой склад.

Продължих разходката си, като заобиколих грамадата отломки и се насочих към задната част на парцела. Навсякъде около мен бяха натрупани строителни материали и съоръжения за копаене. Забелязах, че в земята бяха забити строителни колчета, свързани с въже, по което висяха бели парцалчета, земемерски колчета също, зидарски колчета и всякакви други неща, забити в пръстта като дисекционни карфици върху разпънатата земя.

Докато вървях, можах да видя, че повечето от около петдесетте основи бяха изкопани и излети, и макар че много от дърветата бяха запазени, земята бе безвъзвратно променена, покрита с водо- и газопроводни тръби и шахти, нашарена с електрически кабели и настлана с асфалт и бетон. Още неколкостотин акра се бяха превърнали от природен район в предградия, от първобитни в белязани от цивилизацията, и стотици хора отнякъде другаде пътуваха за насам, макар че още не го знаеха, като носеха със себе си грижите си и бъдещите си разводи, пропановите си грилове и пощенските си кутии с номера по тях и надеждите си за нов живот на едно по-хубаво място от последното. Американската мечта, както знаете, постоянно има нужда от нови пейзажи.

Земята на Станхоуп Хол също бе унищожена, разбира се, и няколко от новите къщи бяха почти завършени — едни съвременни жилища от дърво и плексиглас, с много прозорци на покривите, огромни гаражи и централна климатична инсталация. Не е много лошо, признавам, но не е и много хубаво.

Голямата къща, бившата Станхоуп Хол, наистина бе продадена цяла на някаква японска фирма, но не виждам никакви теснооки бизнесменчета да се разхождат по пътеките или да играят гимнастика на голямата морава. В действителност къщата изглежда толкова пуста, колкото бе изглеждала в продължение на почти двацет години. Местната клюка в кръчмата „Макглейдс“, където прекарвам твърде много време, твърди, че малките човечета щели да разглобят къщата камък по камък и да я изпратят в Япония, макар че никой в „Макглейдс“, изглежда, не знаеше защо.

Храмът на любовта също бе оцелял и предприемачът на Станхоуп бе използвал негова снимка в рекламата си, в която обещавахе разкоша и славата на Златния бряг, запазени за първите сто души, които могат да внесат долупосочените суми и ипотечи върху тракторните гаражи за половин милион долара, които строеше.

Свещената горичка бе унищожена обаче, тъй като никой не искаше десет акра умиращи сливови дървета в задния си двор. Но белведерът и лабиринтът от жив плет са част от голямата къща, затова може би ще оцелеят, макар че не препоръчвам лабиринта за „праволинейни“ азиатски бизнесмени.

И така, имененията Станхоуп и Алхамбра са накъсани на парчета подобно превзетите земи при войните в древността, стените и портите им вече не могат да ги пазят от хората, а огромните им къщи са разрушени или се използват за спортуване или строителен материал някъде другаде. Но това повече не е мой проблем.

Продължих да вървя по замръзналата земя, докато стигнах до мястото, където бяха навремето изкуственото езеро и фонтанът на Алхамбра или където мислех, че бяха, но сега там имаше изкоп за основи и още непокрит път, който минаваше през мястото, където някога бяха класическата градина и римските руини на Алхамбра. Нептун и Мария си бяха отишли, вероятно възмутени.

Обърнах се и тръгнах обратно към камарата отломки, като вървах по пътеката, по която бе вървяла Анна, когато ме видя в онази

великденска утрин, и на устните ми се появи усмивка. Продължих по пътеката и стигнах до задния двор, който бе все още непокътнат, макар че лампите и фурната за пици ги нямаше.

Прекоших двора и се загледах в разрушената къща. Половината от срутената маса бе извозена, но все още можех да различа повечето от стаите, особено централния вестибюл, и дори можех да видя мястото, където Франк Белароса бе лежал мъртъв.

От дясната ми страна бе кухнята и стаята за закуска, където семейство Белароса ни бяха предлагали различни забавления, а отляво беше балната зала, понякога наричана всекидневна, където леко бях настъпил Сюън по крака. Зад тази стая беше оранжерията, сега срутена, една камара от счупени стъкла, поставки за цветя и глинени саксии.

Отвърнах се от къщата и в падащия здрач се запровирах внимателно между строителните съоръжения и материалите, докато не стигнах отново пред къщата, в предния двор, близо до напукания фонтан, където ягуарът на Сюън бе стоял веднъж и където тя и аз бяхме стояли веднъж на идеалния за снимка фон, като за реклама на нещо хубаво и скъпо, и си представих как стоим там със Сюън в очакване някой да отвори вратата в онази пролетна вечер.

Тръгнах обратно по дългата алея, стърбен в шубата си поради вятъра. Над портите, на отсрещната страна на „Грейс Лейн“, видях къщата на Дюпо с огромните колониални прозорци, от които струеше светлина, една приветлива гледка, освен ако не сте в настроение за приветливи гледки.

Докато вървах, си мислех за Сюън последния път, когато я видях. Беше през ноември, в Манхатън. Във Федералния съд на „Фоли Скуеър“ се бе провело дело, на което аз присъствах, но не като адвокат или съпруг на Сюън, а като свидетел за обстоятелствата около смъртта на един федерален свидетел, мистър Франк Белароса. Както се оказа, дори не се наложи да давам показания, а на колегията от съдии ѝ трябваша само няколко часа, за да препоръча случаят да не се представя на предварителен съд, след като намери, че Сюън Сатър, макар да не е имала право на подобна постъпка, не е отговорна за нея. Това ми изглеждаше малко мъгляво, но се чуваха разни приказки за намалени умствени способности и обещания от семейство Станхоуп да потърси професионална помощ за дъщеря си. Надявам се Уилям и

Шарлот да нямат предвид уроци по рисуване или стрелба. Така или иначе, правителството се „гмурна“ в случая, разбира се, и лейди Справедливост не пометна: тя абортира. Но аз не обвинявам правителството, че провали този заплетен и деликатен случай, а съм щастлив, защото мястото на жена ми не е в затвора.

Бях се погрижил да пресрещна Сюън по стъпалата на съда. Тя бе заобиколена от родителите си, трима от адвокатите им и двама психиатри на семейството. Уилям не изглеждаше много щастлив да ме види, неизвестно по каква причина, а Шарлот си вирна носа нагоре, в буквалния смисъл на думата, както го правят в старите филми. Но е опасно да се върви така надолу по стълбите.

Във всеки случай Сюън се откъсна от охраната на Станхоуп и се приближи до мен. Усмихна се.

— Здравей, Джон.

— Здравей, Сюън.

Поздравих я за успешното ѝ явяване пред съда и тя беше весела и възбудена, което можеше да се очаква след освобождаване при убийство, на което са били свидетели около шестима федерални агенти, които за щастие, изглежда, не можеха да си спомнят инцидента точно.

Поговорихме малко, предимно за децата, а не за развода си. В един момент я попитах:

— Наистина ли си луда?

Тя се усмихна и отвърна:

— Само колкото е необходимо, за да изляза от този съд. Не казвай на никого.

Аз също се усмихнах. Съгласихме се, че и двамата съжаляваме за Анна, но че може би така е по-добре, което не беше вярно, и Сюън ме попита дали съм ходил на погребението на Франк, което бях сторил.

— Аз също трябваше да отида, разбира се — каза тя, — но може би щеше да е нелепо.

— Вероятно щеше да е така.

След като ти го уби. Имам предвид, наистина, Сюън. Но може би тя вече не свързваше този неприятен инцидент със себе си.

Изглеждаше много добре, между другото, облечена в сив копrienен костюм от пола и сако, подходящ за явяване в съда, и с високи обувки, които вероятно с нетърпение очакваше да сваля.

Не знаех кога или дали ще я видя отново, затова ѝ казах:

— Все още те обичам, знаеш.

— По-добре завинаги.

— Да, завинаги.

— Аз също.

И така, разделихме се там, на стъпалата, тя, за да се върне в Хилтън Хед, а аз на Лонг Айлънд. Живеех във вратарската къщичка при Етел Алърд, която бе настояла да ме вземе при себе си, когато Сюзън продаде къщата за гости. С Етел сега се разбираме малко по-добре, отколкото в миналото. Карам я по магазините и на църква в неделя, макар че аз самият не ходя вече по магазини или на църква. Споразумението, изглежда, работи и аз се радвам, че мога да помогна на някой, който има нужда от помощ, а Етел се радва, че най-сетне ѝ се е удал случай да прибере някой бездомник в къщата си. Отец Ханингс също одобрява постъпката.

Къщата за гости, между другото, където със Сюзън бяхме прекарвали 22 години от съвместния си живот и където бяхме отгледали двете си деца, бе купена от една емоционална млада двойка, която бе дошла тук заедно с още няколко такива от Дюбък или Дулут, или някъде оттам, и която все още трудно се справя в лабиринта от коридори и стълбища. И двамата тръгват за Манхатън в ранни зори и се връщат по здрач. Не са много сигурни къде се намират в географията или обществото, но, изглежда, с нетърпение чакат да застроят парцелите в Станхоуп, за да имат компания и приятели и да си направят отбор по боулинг или нещо такова.

С Джени Алварез продължаваме да се виждаме от време на време, но сега тя ходи с една бейзболна звезда, играч на „Метс“ при това, макар че не ѝ го натяквам, когато я видя.

Действително ходих на погребението на Белароса, както бях казал на Сюзън. Опелото беше в „Санта Лучия“, разбира се, и монсеньор Чиаро отслужи прекрасна литургия и каза хубави неща за починалия, така че, предполагам, чекът е стигнал.

Самото погребение беше в едно старо гробище в Бруклин и личеше, че е мафиотска работа по стотината черни лимузини и огромното количество цветя върху гроба — толкова много, че покриха още дузина гробове във всички посоки. Сали Да-да беше там, разбира се, и си кимнахме един на друг; Джак Уейнстейн беше там и се

разбрахме да обядваме някой път заедно. Антъни също беше там, пуснат под гаранция по едно или друго обвинение. Дебелият Поли беше там и някакъв тип, чието лице бе наполовина разядено от киселина, който вероятно бе кръстникът ми Аниело, а имаше и цели лица, които разпознах от събирането в „Плаза“ и от „Джулио“. Анна не изглеждаше особено добре в черно, а и въобще не изглеждаше особено добре. Тя бе заобиколена от толкова много ридаещи жени, че изобщо не успя да ме види, което бе за предпочитане.

С Анна, разбира се, бяха и тримата й синове — Франки, Томи и Тони. Познах Франки, тъй като беше най-големият, нещо като огромен пън, който изглеждаше по-скоро благ, отколкото опасен, Томи, студентът в „Корнел“, изглеждаше като всяко американско дете, което накрая ще започне работа в компанията „Фортуна 500“. Тони, този с когото се бях запознал, беше в униформата на „Ла Сал“, с много строг вид, спретнат и ниско подстриган, но ако махнехте униформата и прическата, щяхте да видите Франк Белароса. Щяхте да видите едни очи, които преценяват всеки и всичко. Всъщност той ме гледа известно време, като че ли преценяваше колко струвам, и приликата с баща му беше толкова поразителна, че трябваше да премигна няколко пъти, за да се уверя, че не виждам призрак. В един момент от службата на гроба видях, че Тони е забил поглед в чичо си Сал, известен още като Сали Да-да, и ако аз бях на мястото на чичо Сал, щях да държа под око това дете.

Мистър Манкузо също присъстваше на церемонията, но тактично бе застанал малко настрана с четирима фотографии, които запечатваха събитието за поколенията или поради други причини.

Спомних си какво бе казал на гроба монсеньор Чиаро, цитирайки Тимотей: „Нищо не сме донесли на този свят и положително нищо не можем да отнесем отвъд.“ Кое то беше най-добрата новина, която бях чул от „По този път минаваме само веднъж“.

И така, размишлявах аз, докато вървах между величествените тополи, които така бяха впечатлили Франк Белароса, има приливи и отливи в човешките съдби, има съграждане и разруха, има магически моменти в историята и в краткия живот на мъжете и жените, има съмнения и скептицизъм, има сънища, които се сбъдват, и такива, които не могат да се сбъднат.

А и имаше едно време, знаете, не толкова отдавна, всъщност времето на собственото ми детство, когато всеки вярваше в бъдещето и с нетърпение го очакват или се втурваше да го посрещне. Но сега почти всеки, когото познавам или познавах, се опитва да забави хода на времето, тъй като бъдещето започва да изглежда все повече и повече като място, където не искаш да бъдеш. Но може би това не е културно или национално явление, а само черногледството на средната ми възраст, настоящото състояние на духа ми, комбинирано с тази мрачна зима.

Но след зимата неминуемо настъпва пролет. Нали? И съм хвърлил око на една употребявана шестнайсетметрова „Алайд“, която мога да взема на безценица през зимните месеци, ако успея да накарам престижната си адвокатска фирма да се помири с мен. А Каролин и Едуард ще ми бъдат екипаж за едно пробно плаване през великденската ваканция и до лятото ще съм готов да отплавам с децата си, ако искат да дойдат, или с всеки друг, който иска да бъде екипаж на борда на „Поманок II“. Ще се отбия в Галвестън да видя Емили, а след това, ако успея да отвлека нея и Гари или въобще двама-трима души, които са достатъчно навити, ще направим околосветско плаване. Ей, защо не? Веднъж се живее.

Промуших се през портите на Алхамбра и тръгнах нагоре по „Грейс Лейн“ към вратарската къщичка и неделното печено на Етел.

А може би, помислих си, когато се върна в Америка, ще се отбия в Хилтън Хед да видя дали завинаги означава завинаги.

Издание:

Автор: Нелсън Демил

Заглавие: Златният бряг

Преводач: Диана Николова

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: Роман

Националност: американска

Редактор: Мария Трифонова

ISBN: 954-585-308-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1717>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.